

Kể

chuyện

cổ tích

TỔ LẬP

Mục lục

- [Chương 1: Lời Tựa](#)
- [Chương 2: Đại Sắc Lang](#)
- [Chương 3: Không Bằng Một Con Gián](#)
- [Chương 4: Mặt Dày](#)
- [Chương 5: Con Rể Vàng](#)
- [Chương 6: Ghen](#)
- [Chương 7: Tái Động Phòng](#)
- [Chương 8: Phát Giác](#)
- [Chương 9: Chân Ái \(1/2\)](#)
- [Chương 9+2: Chân Ái \(2/2\)](#)
- [Chương 9+3: Vĩnh 9 \(1/2\)](#)
- [Chương 9+4: Vĩnh 9 \(2/2\)](#)
- [Chương 10: Những Sự Thật Thú Vị Về Kế Lão Bà](#)
- [Chương 11: \[Spoiler\] Exclusive Chapter](#)
- [Chương 12: Happy Ending](#)
- [Chương 13: Pn1: Sắc Lang Và Tiểu Hồ Ly...](#)
- [Chương 14: Pn2: Hảo Ba Ba, Hảo Lão Công](#)
- [Chương 15: Bonus](#)
- [Chương 16: Pn3: Bản Chất Của Tình Yêu \(1/2\)](#)
- [Chương 17: Pn3: Bản Chất Của Tình Yêu \(2/2\)](#)
- [Chương 18: Bonus \(2\)](#)
- [Chương 19: Bonus \(3\)](#)
- [Chương 20: Ông Xã Mưa =\)\)\)](#)
- [Chương 21: Pn4: Lần Thứ Hai Lên Xe Hoa Của Tổng Tài \(1/2\)](#)
- [Chương 22: Pn4: Lần Thứ Hai Lên Xe Hoa Của Tổng Tài \(2/3\)](#)
- [Chương 23: \[Hoàn Toàn Văn\] Pn4: Lần Thứ Hai Lên Xe Hoa Của Tổng Tài\(3/3\)](#)
- [Chương 24: Bonus \(5\): Luôn Bên Em](#)
- [Chương 25: Bonus \(6\): Chỉ Là Một Mình Em Thôi](#)

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lập

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Lời Tựa

Năm năm trước, báo chí thế giới đã tốn không biết bao nhiêu giấy mực với scandal chấn động toàn Trung Quốc: Chủ tịch tập đoàn đa quốc gia nổi tiếng Trạch Thiên Vũ có con ở tuổi 47, cùng lúc tiến hành hôn lễ với vị hôn thê bí ẩn...

Trạch Vũ bắt đầu thừa kế công ty con của cha từ năm 20 tuổi và đổi tên công ty thành Trạch Thiên Vũ, đẩy mạnh đầu tư vào bất động sản, nhà hàng, khách sạn, thương mại điện tử. Chỉ trong vòng sáu năm, Trạch Thiên Vũ đã phát triển thành một tập đoàn khổng lồ, mở rộng thị trường từ Đại lục vươn ra thế giới, nhanh chóng đưa Trạch Vũ trở thành tỷ phú của tỷ phú. Ba năm sau, ông ta kết hôn với vị hôn thê cha mình chỉ định, sinh được một đứa con trai tên là Trạch Nghi. Vì sinh khó, vợ của ông ta bị băng huyết, chết ngay trên bàn mổ. Trạch Vũ từ năm 29 tuổi một mình nuôi con, dạy dỗ nó trở thành một nhân tài kiệt xuất, một nam sinh ưu tú của Trường Trung Học Plateus danh giá. Trong suốt cả chục năm, Trạch Vũ luôn đứng đầu danh sách người đàn ông độc thân hấp dẫn nhất Đại lục, ngoại hình xuất sắc, gia thế giàu có, nhân khí cao, lại vô cùng lịch thiệp hòa nhã. Các đại gia xếp hàng dài để được trở thành thông gia với Trạch Gia, không từ thủ đoạn đưa con gái mình vào vị trí phu nhân tập đoàn Trạch Thiên Vũ, song đều thất bại. Trạch Vũ trong chuyện tình cảm giống như một bức tường thành vững chắc, không ai có thể lay chuyển, đến khi con trai bước vào cao trung vẫn một thân một mình.

Người không biết thì dè dặt, người biết thì ngưỡng mộ. Cho đến cùng Trạch Vũ vẫn đi ngược lại áp lực dư luận, tựa như bậc đế vương ngồi trên

ngai vàng cô độc, nhất quyết không để người thứ ba bước vào ngôi nhà, một tay nuôi lớn Trạch Nghi.

Thế nhưng cho đến một ngày, truyền thông vỡ òa khi Tập đoàn Trạch Thiên Vũ báo hỷ, Trạch Vũ không biết làm thế nào lại có được một đứa con trai, đồng thời cũng cử hành hôn lễ với một người bí ẩn trong lễ đầy tháng của con trai. Sau bao nhiêu công sức điều tra, cuối cùng phóng viên cũng tìm hiểu được một chút về thân thế của vị "phu nhân" bí ẩn kia, người đó không phải là tiểu thư của một nhà giàu có mà chỉ là một người bình thường, gia thế không có gì nổi bật. Điều gây sốc nhất là, người đó cư nhiên lại là một nam nhân, hơn nữa còn bằng tuổi con trai Trạch Vũ, một nam sinh 18 tuổi của trường Trung Học Plateus. Có nguồn tin cho rằng, cậu ta là bạn của Trạch Nghi, không những thế còn là bạn rất thân. Qua những bức ảnh chụp trộm, chàng trai này có ngoại hình vô cùng nổi bật, chỉ với khuôn mặt mộc cũng đã ăn đứt hàng vạn mỹ nhân...

Người tốt bụng thì chúc phúc cho Trạch Vũ, người xấu bụng thì tha hồ thù dệt hàng trăm bài báo không hay về vị phu nhân của Trạch Gia. Họ cho rằng cậu ta tiếp cận Trạch Nghi, thông qua vị thiếu gia mà gặp gỡ được Trạch Vũ, dùng nhan sắc của mình để mê hoặc ông ta. Nhân việc Trạch Vũ lỡ có con riêng ở bên ngoài, cậu ta với cái cố "tiểu thiếu gia" cần một người mẹ, đã đường hoàng bước chân vào Trạch Gia, trở thành phu nhân của vị chủ tịch này.

Giữa những luồng dư luận trái chiều, Trạch Vũ đã đích thân ra mặt. Trước toàn thể truyền thông thế giới, ông ta bày tỏ với vị hôn thê của mình:

"Ninh Dương, tôi xin lỗi vì thời gian gần đây em đã phải chịu công kích từ những bài báo và bình luận ác ý. Trạch Vũ tôi nhất định sẽ dốc hết tâm sức để bảo vệ gia đình nhỏ của chúng ta, bảo vệ em. Ngày hôm nay có sự chứng kiến của mọi người, tôi muốn thổ lộ với em rằng: điều tôi hối hận nhất trong cuộc đời này chính là không gặp được em sớm hơn.. sau tất cả, em vẫn bỏ qua mặc cảm tuổi tác để lấy một người như tôi, tôi vô cùng cảm

kích. Bước đến nửa cuối cuộc đời tôi mới gặp được một thiên thần như em, gặp được chân ái ở kiếp này...Nếu tôi có thể sống đến 100 tuổi, tôi nguyện dùng 53 năm còn lại ở bên cạnh em, yêu thương em, chăm sóc cho em... Tôi yêu em..Ninh Dương"

.....

Ở trong căn phòng khách nhỏ ấm áp, một thiếu niên bế trên tay đứa trẻ mới đầy tháng, ngâm nga hát ru thẳng bé vào giấc ngủ. Qua màn hình tivi, thiếu niên chăm chú nhìn vào người đàn ông lịch lãm đang trả lời phỏng vấn, nghe được những lời tỏ tình chân thành không chút dấu điểm của ông ta, không khỏi giật mình rơi lệ...

-Bánh bao nhỏ, con có nghe thấy ông ta nói gì không? Ông ta nói yêu mẹ, nói sẽ bảo vệ chúng ta...Trạch Vũ là đồ ngốc, rất ngốc.. Ông ta không biết là mẹ cũng yêu ông ta rất nhiều...

Đứa bé bụ bẫm trên tay thiếu niên trong giấc ngủ mơ màng... bất giác mỉm cười...

Ảnh bìa: Yamane Ayano

Trích từ Manga Finder

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lạp

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đại Sắc Lang

-Ninh Dương thiếu gia, Trạch tổng muốn tôi chuyển lời lại với cậu rằng ngài ấy đã tuân thủ đúng như hợp đồng, sắp xếp cho cậu một căn hộ tại khu đô thị Cáp Vĩnh An. Ngài muốn cậu ngay lập tức lựa chọn những đồ đạc cần thiết, nội trong ngày hôm nay phải chuyển đến nhà mới. Cậu cũng không cần phải mang quá nhiều đồ bởi vì Trạch tổng đã cho người chuẩn bị hết từ trước, chỉ nên mang theo những thứ bắt buộc không thể bỏ lại thôi. Ikishima tôi sẽ phụ trách hộ tống Ninh Dương thiếu gia đến nơi ở mới.

Một nam nhân trung niên ngoại quốc bằng tiếng Trung lơ lơ truyền đạt lại chỉ thị của sếp ông ta cho Ninh Dương. Nét mặt không có lấy một biểu cảm, nhìn qua giống như một cái máy vô hồn. Chiếc kính gọng vuông trên sống mũi ông ta dễ làm người ta liên tưởng đến nhân vật yakuza lạnh lùng trong những bộ phim mafia Nhật Bản. Ikishima, theo như ông ta tự giới thiệu, trầm mặc quan sát vẻ lúng túng của thiếu niên trước mặt mình, đôi mắt phá lệ sắc lạnh khiến cho cậu bủn rủn cả tay chân.

Về phần thiếu niên, cậu vừa mới bước chân vào nhà đã nghe được tin sét đánh, cặp xách trên tay rớt xuống tạo thành tiếng vang lạnh lẽo trên sàn. Cậu bối rối tránh đi ánh mắt của Ikishima, tròn mắt trong veo rung động kịch liệt, tức mình mắng một câu:

-Lão già đó sao lại có thể nhanh như vậy.. Từ lúc kí hợp đồng cho đến bây giờ mới chỉ có hai ngày...

Đôi mắt nam nhân phát ra một tia hàn quang giống như lưỡi dao bén nhọn xoáy thẳng vào nội tâm đối phương. Ikishima lại cất lên giọng nói không biểu lộ chút cảm xúc nào của mình, hướng đến thiếu niên lạnh lùng nhắc nhở.

-Đề nghị cậu cẩn trọng khi phát ngôn. Trạch tổng không phải là người cậu có thể tùy tiện gọi bằng những từ ngữ khiếm nhã như vậy.

-Tôi biết rồi. -Thiếu niên nổi quạu. Cậu đi phăm phăm vào trong phòng khách lớn, giật mình đánh thót khi nghe được tiếng khóc nức nở của phụ nữ.

-Mẹ!

-Ninh Dương! Con ơi, ông ta làm thật đấy.. Mẹ không thể mất con như vậy được..-Thẩm phu nhân ngồi trên sofa bưng mặt khóc, vừa nhìn thấy con trai mình liền chạy đến ôm lấy nó, nghẹn ngào nói.

Thiếu niên nhìn thấy mẹ mình phải rơi lệ, đau lòng vỗ vỗ lưng bà để trấn an. Gương mặt xinh đẹp của cậu vằn vẹo thống khổ, giọng nói cũng tự giác nhạt nhòa đi.

-Mẹ, con chỉ là đến sống cùng ông ta thôi mà, không phải ông ta sẽ ăn thịt con, mẹ đừng lo lắng quá.

Thẩm phu nhân đưa hai tay ôm lấy sườn mặt của đứa con trai bà vất vả mới sinh được, đôi mắt đã có những vết chân chim ngang ngực nước. Bà lắc lắc mái đầu lấm tấm những sợi bạc.

-Con trai, mẹ bao nhiêu năm nuôi dưỡng con, chỉ mong con có được một cuộc sống hạnh phúc..Vây mà con lại vì khoản nợ của cha mà phải lấy người đàn ông đáng tuổi cha mình.. Con thậm chí còn chưa bao giờ gặp mặt ông ta nữa...Con nói mẹ phải làm sao!

-Mẹ, Trạch Vũ cũng không hẳn là người xấu, ông ta đã nuôi nấng Trạch Nghi thành người tốt như thế nào mẹ cũng biết mà. Con cũng không hiểu vì sao ông ta lại muốn lấy con nhưng con là bạn thân của Trạch Nghi, ông ta sẽ không đối xử tệ bạc với con đâu. Bây giờ chuyện quan trọng là phải cứu được cha, nếu để cho cha phải ngồi tù thì con sống cũng không còn nghĩa lý gì..Chỉ là chuyển nhà thôi mà, thỉnh thoảng con sẽ về thăm cha mẹ, đợi đến lúc Trạch Vũ chán con rồi thì con sẽ lại về với mẹ mà. –Ninh Dương an ủi mẹ mình, bàn tay vô thức nắm lại thành nắm đấm.

Thẩm phu nhân lại ôm lấy Ninh Dương vỗ về cậu, cố gắng tận hưởng chút thời gian cuối cùng ở bên con trai trước khi cậu phải rời đi. Bỗng nhiên bà nhớ ra điều gì đó, lùi lại nắm lấy vai Ninh Dương, trên mặt viết đầy lo sợ.

-Vậy còn bí mật của Thẩm gia? Nếu ông ta biết được...

Thiếu niên nhú mày, mi tâm xinh đẹp ánh lên một tầng lo lắng. Cậu nắm bàn tay ấm áp của mẹ mình, xoa xoa mu bàn tay đã có dấu hiệu ăn mòn của tháng năm.

-Nếu chỉ dựa trên bề ngoài Trạch Vũ sẽ không bao giờ phát hiện ra đâu, trừ khi ông ta đưa con đi nội soi, bí mật của Thẩm gia sẽ vĩnh viễn được bảo toàn. Chỉ có điều...-Ninh Dương thấp giọng- Mẹ...có thể mua hộ con thuốc tránh thai được không? Con sợ rằng trong quá trình sinh hoạt sẽ phát sinh quan hệ, nếu không cẩn thận bị dính bầu thì sau này con có muốn rời đi khỏi Trạch gia cũng không được.

Nghe được những lời của con trai, Thẩm phu nhân khẽ gạt đầu vuốt lại những lọn tóc mai lòa xòa trên trán cho Ninh Dương: -Con trai, là Thẩm gia nợ con. Con phải giữ mình thật cẩn thận, dù Trạch Vũ nổi tiếng là người đàn ông đứng đắn, ở trong phòng tối không biết được sẽ là loại người gì... –Bà gạt nước mắt, xách túi đi ra ngoài.

Ninh Dương đi ra nói với Ikishima ở cửa, cậu sẽ chuẩn bị trong vòng một tiếng. Ông ta gật đầu, đợi cậu đi vào phòng mới mở điện thoại kết nối đến phòng tổng tài của tập đoàn Trạch Thiên Vũ:

-Thưa chủ tịch, Ninh Dương thiếu gia nói một tiếng nữa sẽ thu dọn xong. Tôi sẽ đưa cậu ấy đến căn hộ ở Cáp Vĩnh An.

Giọng đàn ông trầm thấp truyền đến từ loa chiếc điện thoại khàn khàn mà rất có từ tính:

-Tốt lắm. Xong việc hãy quay về trụ sở công ty giúp tôi giải quyết vụ đấu thầu ở Hong Kong. Tối nay tôi muốn về sớm.

-Vâng thưa chủ tịch.

\$\$\$

Ninh Dương nằm lăn lộn trên chiếc giường trong phòng ngủ, lòng giống như có lửa đốt không tài nào an tâm ngủ được. Cậu cắn cắn mép chần, phụng phịu vớ lấy chiếc smartphone trên đầu giường kết nối mạng, miệng lầm bầm.

-Nam nhân với nam nhân phát sinh quan hệ là theo cách này sao. Làm sao thứ to lớn như vậy có thể đi vào nơi nhỏ bé như thế được..

Thiếu niên âm thầm tưởng tượng nơi huyết nhỏ của mình bị một thứ thô cứng mãnh liệt xâm phạm, vách tràng bị căng đến mức suýt nứt vỡ, những giọt máu đỏ thẫm theo vận động vào ra nhỏ xuống ga giường, đau đớn đến mức chết đi sống lại. Cậu rùng mình tắt điện thoại ném ra xa, lấy hai tay ôm chân thu mình thành một đoàn run sợ.

-Trạch Vũ..Ông ta sẽ không làm gì mình chứ... Tại sao ông ta giàu có như thế, có bao nhiêu mỹ nhân chờ đợi được làm phu nhân Trạch Gia, ông

ta lại muốn mình? Nếu bị bắt ép quan hệ, không phải mình sẽ rách ruột mà chết sao... Mình không thể chết theo cách nhục nhã như thế được.

Ninh Dương thu mình lại hơn, nắm tay cũng vô thức mà run lên từng đợt. Cậu nhìn đồng hồ. Hơn mười giờ rồi, có phải hôm nay ông ta sẽ không đến không? "Nếu quả thực ông ta tới đây thì mình phải làm thế nào?" Thiếu niên sợ sệt, nhìn quanh quất trong căn phòng rộng lớn, rửa thầm.

"Vì cái cớ gì mà căn hộ lớn như thế lại chỉ có một phòng ngủ? Rốt cuộc có phải là ông ta cố tình sắp đặt như vậy không? Cái giường này cũng chỉ vừa đủ cho hai người nằm, nếu muốn ngủ thì phải nằm sát như vậy..." Ninh Dương lắc lắc đầu cho suy nghĩ bay biến đi, cậu cố gắng dồn lực tập trung nghĩ xem nếu Trạch Vũ ngủ ở đây thì mình sẽ ngủ ở đâu.

Trong lúc suy nghĩ miên man, Ninh Dương nghe thấy tiếng khoá cửa chính bật mở. Cậu gạt chăn chạy như bay ra cửa phòng ngủ, mở hé cửa thò mặt ra. Đập vào mắt cậu là hình ảnh một nam nhân tây trang quý phái, cơ thể cao lớn tráng kiện đáng ganh tị, phông chừng ít nhất cũng phải đến một mét chín, đôi chân dài thẳng tắp sau khi thoát li đôi giày liền ưu nhã bước vào nhà. Ninh Dương nheo nheo đôi mắt để nhìn rõ hơn, phát hiện nam nhân trung niên trước mặt mình là một mỹ nam kiệt xuất. Ngũ quan sắc nét hài hòa không có lấy một dấu hiệu của tháng năm, đôi mắt hẹp dài cương nghị; đồng tử đen tuyền giống như cái đầm lầy không đáy quyến rũ lại cực kì thu hút. Sống mũi cao thẳng tắp, đôi môi mỏng bày ra nụ cười nhàn nhạt, mái tóc được vuốt lên vô cùng lịch lãm. Chưa hết, thân thể y dù được bọc trong tây trang vẫn có thể thấy được độ tráng kiện khỏe khoắn vượt xa nam nhân ở độ tuổi hai lăm. Từ đằng xa cũng có thể cảm thấy được được mùi hương nam tính nồng đậm trên cơ thể kia.

Ninh Dương không khỏi nuốt khan một cái, hơi thở đột nhiên trở nên đứt quãng. Nam nhân đã cởi ra chiếc áo vest, cơ bắp qua áo sơ mi trắng nổi lên rất rõ ràng. Ninh Dương thì đã thấy được những múi cơ bụng gờ lên

dưới lớp vải mỏng giống như ổ bánh mì, cậu thần thờ, xoa xoa cái bụng mình:

-Có thật là người kia đã gần năm mươi tuổi không vậy? –Nghĩ đến lại muốn tự tát mình một cái cho tỉnh.

Trạch Vũ vắt chiếc áo vest đắt tiền lên thành ghế sofa, nới lỏng cà vạt và cổ áo để thoải mái hơn một chút. Y đi đến bàn lấy một cốc nước để uống, cảm giác bí bức như đang bị ai đó theo dõi. Tầm mắt y tự giác đảo quanh, phát hiện ra cặp mắt to tròn lộ ra từ khi cửa phòng ngủ thao láo nhìn mình, trong lòng không khỏi dâng lên ý cười. "Phải trêu gia hỏa này một chút"

Nghĩ là làm liền, Trạch Vũ đặt cốc nước xuống, dùng tay tháo cà vạt vứt lên sofa. Từng chiếc cúc cổ áo được cởi bỏ, động tác làm rất chậm, khoảng ngực từ từ lộ ra dưới ánh sáng của ngọn đèn mà ánh lên màu đồng khỏe khoắn, săn chắc lại cực kì đàn hồi. Ninh Dương ở một bên cảm thấy má mình sắp bị đốt cháy đến nơi, vội khép cửa lại chạy vọt vào phòng.

"Sao lại nhát như vậy chứ?" Trạch Vũ tay chạm đến cúc áo thứ ba liền dừng lại, thở dài một hơi. Y đi đến tủ lạnh lấy ra chai rượu quý, đặt vào xô đá rồi mang vào phòng ngủ, trong lòng không khỏi có chút hưng phấn.

Chào đón Trạch Vũ trong phòng là một mảng trống trơn. Đèn ngủ vẫn chưa tắt, điện thoại của ai đó còn vứt lăn lóc trên giường, chăn cũng không thèm trải lại, co rúm thành một đống rải xuống cả dưới đất.

"Muốn trốn thì cũng phải dọn cho kĩ rồi hẵng trốn chứ" Trạch Vũ thở dài đảo mắt quanh phòng, đặt xô rượu lên tủ đầu giường. Ngẫm nghĩ một hồi, y đi đến cửa khóa chặt lại, cho chìa khóa vào trong túi quần.

Ninh Dương ở trong tủ quần áo cố gắng để bản thân không phát ra tiếng động nào, ôm lấy đầu gối co mình lại, âm thầm cầu nguyện cả đêm Trạch Vũ sẽ không nhớ đến mình. Cậu xoa xoa tấm lưng chuẩn bị phải

chống đỡ cả một đêm với tư thế ngủ không được thoải mái, nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn của người kia, tim vô thức nảy lên từng đợt. "Ông ta tới rồi"

Cửa tủ đột nhiên bị mở ra. Ánh sáng rọi vào làm Ninh Dương lóa mắt, vội lấy tay che mặt. Một giọng nam trầm khàn vang lên khiến cho cậu suýt thòng tim ra ngoài:

-Em trốn trong đây làm gì?

Ninh Dương sợ sệt hé mắt ra nhìn người kia. Ở khoảng cách gần như thế này dung nhan của y lại càng thêm bức người, khí chất vương giả đặc hữu mang đến cho y vài phần mị lực. Trạch Vũ đứng trước mặt Ninh Dương, ánh sáng từ đèn ngủ bao quanh y như một vòng hào quang chói lòa. Trong một khoảnh khắc, Ninh Dương còn ngỡ rằng mình đã nhìn thấy một thiên thần. Cậu chờ người một chút, cố gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo.

-Tôi đâu có trốn đâu... Bên ngoài nóng..à nhầm..lạnh quá nên tôi chui vào đây cho ấm.

Trạch Vũ bày ra nét mặt khó hiểu nhìn Ninh Dương. -Vậy sao em không tăng nhiệt độ điều hòa lên.

Thiếu niên cứng họng, tuy nhiên vẫn cố gắng chống chế: -Ờ ha..tôi quên mất..Bây giờ tự nhiên tôi lại thấy nóng rồi, tôi ra ngoài đây... -Cậu luồn qua khe cửa ra ngoài, ba chân bốn cẳng định chuồn ra khỏi phòng, còn chưa kịp nhấc chân lên thân mình đã bị một vòng tay rộng lớn bao lấy, hơi ấm dịu dàng từ sau lưng truyền đến một trận tê dại. Ninh Dương hít vào một hơi, nhận thấy vòng tay này không những ấm áp mà còn có mùi cỏ thơm thoang thoảng không khỏi khiến người ta phải tham luyến. Hơi thở nam tính nồng đậm phả lên cần cổ làm cậu bủn rủn cả người, từng tế bào trên cơ thể bị kích thích bắt đầu nóng lên.

Ninh Dương nhắm mắt, cố giằng ra khỏi vòng tay mê huyền đó chạy đến phía cửa, không ngờ cửa lại bị khóa. Cậu sợ sệt quay người lại, hướng đến người kia chất vấn:

-Ông khóa cửa?

Trạch Vũ không trả lời, tiến đến chỗ Ninh Dương. Cậu vô thức lùi lại, đến cửa mới nhận ra mình đã không còn đường lui, còn người kia thì đang ngày một đến gần.

Nam nhân đặt tay lên cửa, thân mình cường tráng vẩy lấy Ninh Dương. Bàn tay rộng lớn của y khẽ niết nhẹ khuôn cằm thanh thoát của thiếu niên giống như nâng niu một thứ trân bảo.

-Nếu không khóa cửa thì em sẽ chạy mất. Tôi mất nhiều công sức mới đem được em về đây, làm sao có thể để em rời đi chứ.

Ninh Dương nhắm tịt mắt, cố áp người lên tấm cửa để tạo khoảng cách, miệng lắp bắp:

-Tôi không ở đây phá giấc ngủ của ông, tôi sẽ ra ngoài, ông an tâm ở đây ngủ...

-Hôm nay là đêm động phòng của chúng ta, chẳng lẽ tôi lại động phòng một mình? –Trạch Vũ châm biếm.

-Động..động phòng á? – Dù đã chuẩn bị tâm lí, Ninh Dương vẫn bị giật mình khi nghe mấy chữ này. Tất nhiên lấy chồng thì phải động phòng, động phòng thì phải làm mấy chuyện người lớn, mà mấy chuyện người lớn đó là gì thì Ninh Dương cũng hiểu. Cậu vờ vịn chạm tay lên tường xoa xoa mấy cái. Trạch Vũ nhếch một bên mày, không hiểu vợ mình đang định làm cái gì. –Em làm gì thế?

-Ha ha, tôi đã "động phòng" rồi đó. Không chỉ một mà mấy chục lần luôn.

-Em vui tính thật. –Trạch Vũ đột nhiên cười lớn, một đường bế ngang Ninh Dương đặt lên tấm nệm ấm áp, dùng thân mình tráng kiện áp lên thân thể mềm mại cân đối của cậu. Ninh Dương bị dọa sợ, liều mình giãy dụa. Bắp đùi chạm phải thứ gì đó vừa cứng vừa nóng như chùy sắt nung đỏ, tim đập lờ mờ mất một nhịp. Cậu gào lên:

-Buông tôi ra. Ông định làm cái gì?

Gương mặt điển trai của Trạch Vũ hiện lên ý cười gian xảo, y lên tiếng:

-Tất nhiên là "động phòng", nhưng mà là "động phòng" theo kiểu phu thê cơ. Nếu em còn không muốn hiểu, tôi sẽ nói rõ cho em biết. –Y dí sát mặt vào khuôn mặt đỏ ửng của Ninh Dương, đem hai chóp mũi dán vào nhau, thanh âm trầm thấp nhuốm đầy dục vọng- Tôi muốn LÀM TÌNH với em.

Hai chữ được nhấn mạnh rơi vào tai khiến thiếu niên rùng mình. Cậu liều sống liều chết giãy dụa, hai tay quờ quạng đẩy Trạch Vũ ra. Y thấy vợ yêu phản kháng như vậy, không nhịn xuống được ý muốn uốn nắn gia hỏa này ngay từ trong trứng nước, đề phòng hậu họa về sau. Trạch Vũ lấy từ trong ngăn cuối của tủ đầu giường ra một sợi dây bằng vải, cột hai tay Ninh Dương vào thành giường. Thiếu niên cố gắng cử động hai tay mà không được, kìm lòng không nổi mà hét lên:

-Ông làm gì vậy, đồ biến thái! Mau gỡ ra!!

-Tôi khuyên em đừng tốn công vô ích, hãy dành sức lại đi. Đêm nay còn dài lắm.

Trạch Vũ cúi xuống hôn lên trán Ninh Dương, bờ môi mềm mại trượt dọc từ sống mũi thẳng tắp xuống hai cánh môi, tham lam định mút vào thì đôi môi kia ngay lập tức rút lại, sườn mặt vội vã nghiêng qua nên y chỉ hôn trúng vào má. Trạch Vũ cũng không phật ý, ái muội tiếp tục hôn một đường xuống cổ, hàm răng trắng đều cắn cắn vào yết hầu thiếu niên chưa phát dục đầy đủ, đầu lưỡi xảo diệu liếm một vòng từ từ khơi dậy dục vọng bên trong cậu. Những ngón tay thon dài lạnh lạnh của y trượt đến áo ngủ, từ từ tháo từng chiếc cúc. Đến khi chiếc cúc cuối cùng được cởi bỏ, thân thể trắng mịn của Ninh Dương bại lộ trước mắt Trạch Vũ, xinh đẹp đến mức y không nói lên lời. Trạch Vũ dùng hai bàn tay gạt ra lớp áo ngủ vướng víu, mắt nhìn chăm chăm vào hai điểm hồng non mịn ở trước ngực thiếu niên, không nhin được lấy tay niết một cái.

"Thực mềm mại" Trạch Vũ cảm thán. Ngực Ninh Dương không lớn như nữ nhân nhưng cũng không thô cứng như nam nhân, mềm mịn đàn hồi như viên kẹo bông trắng, đầu nhũ có vẻ hơi lớn hơn so với bình thường, màu sắc tươi non như cánh hoa anh đào mời gọi người ta đến chà đạp nhu niết. Trạch Vũ lấy hai đầu ngón tay mát xa nhẹ, cảm thấy người dưới thân run lên từng đợt liên trộm nghĩ. "Em ấy thật sự rất mãn cảm"

Về phần Ninh Dương, trong mười sáu năm cuộc đời, cậu chưa bao giờ bị kích thích trực tiếp như thế, thân thể co rúm lại, hơi thở đứt thành từng mảnh.

-Ông..đừng niết.. tôi không thích..

Trạch Vũ bỏ những lời Ninh Dương nói ở ngoài tai, không những không dừng lại mà còn cúi xuống ngậm lấy một bên, dùng khuôn miệng ấm áp của mình mát xa cho vợ yêu. Đầu nhũ đột nhiên bị mút mạnh, một vật thể ướt át xa lạ ôn nhu liếm láp đảo vòng quanh, kích thích từ mọi hướng khiến cho nó vô thức mà cứng rắn. Ninh Dương giãy dụa đem nhũ tiêm thoát ra khỏi khuôn miệng kia, hít mạnh từng hơi chống đỡ cảm giác kì lạ đang dâng lên trong mình.

Trạch Vũ hưng phấn nhìn điểm hồng được mình mát xa đã dựng lên giống như một hạt đào nhỏ, dưới ánh sáng mờ mờ của đèn ngủ mà lóng lánh ánh nước, đem đến cảm giác ngon lành như trái cây chín mọng. Y cúi xuống ôm lấy thân thể run rẩy bấy của Ninh Dương, ôn nhu hôn lên làn da trắng nõn, đầu lưỡi lại vươn ra vừa cắn vừa mút, chẳng mấy chốc đã để lại những dấu hôn ngân đầy ái muội.

Trong khi đó, Ninh Dương cảm thấy từng tế bào dưới da giống như bị châm lửa đốt, cảm giác xa lạ mới mẻ khiến cậu hít thở không thông. Trong đầu thiếu niên bây giờ chỉ còn là một mảng trống rỗng, toàn bộ tâm trí đều đã đặt vào các tế bào cảm quan dưới da, thân mình vô thức gồng lên chống đỡ những trận tê dại dưới kích thích của Trạch Vũ. Mặt Ninh Dương đều đã tự giác phồng hồng, thật giống một trái đào chín mọng. Trạch Vũ mỉm cười, ôn nhu hôn lên má cậu, bàn tay xảo diệu tiến đến cạp quần ngủ, mạnh mẽ kéo xuống. Phần thân phần hồng non nớt bật ra, đột ngột tiếp xúc với không khí lạnh nên hơi rũ xuống. Ninh Dương giật mình thở hắt ra một hơi, thốt lên: -Ông..ông đang làm gì...Đừng chạm..

Lời nói chưa kịp buông ra, bàn tay rộng lớn của Trạch Vũ đã luồn vào mép đùi non phủ lên phần thân mềm mại, chạm rãi xoa nắn những điểm nhạy cảm. Hai ngón tay bóp lấy quy đầu be bé, đầu ngón cái hướng đến lỗ nhỏ ở bên trên ấn ấn một trận. Ninh Dương hét lên, kẹp hai đùi lại che đi bộ vị yếu ớt, đôi mắt ngân ngấn lệ. Trạch Vũ đem quần ngủ của Ninh Dương lột ra ném xuống cuối giường, cánh tay cường tráng dùng sức tách hai chân cậu ra, khiến cho cả hai nơi bí mật đều bị bại lộ trong không khí. Cảnh tượng lúc này đẹp đến nỗi Trạch Vũ quên cả hô hấp. Y cảm thán:

-Ninh Dương, em đẹp quá..

Có kẻ nào da mặt mỏng lại nói những lời như thế không? Ninh Dương bị làm cho hoảng hốt, nước mắt tự động tràn ra khỏi khóe mi. "Mười sáu năm sống trên đời, mình còn chưa dám cởi quần áo trước mặt người khác

bao giờ. Vậy mà giờ đây lại bị một kẻ trắng trợn lột trần, toàn bộ địa phương bí mật đều bị ông ta nhìn thấy...Đáng chết."

-Đừng nhìn..đừng nhìn...xin ông...-Ninh Dương giãy hai chân, dùng hết sức bình sinh đẩy Trạch Vũ, lúc vô thức đã đạp trúng người ông ta. Trạch Vũ có vẻ không vui, y lấy ra sợi dây vải cột chặt hai đùi cậu, giờ đây Ninh Dương có muốn dẫy dựa cũng không được nữa.

Trạch Vũ trầm mặc thưởng thức mỹ cảnh trước mắt, ngắm nhìn tiểu huyết màu phấn hồng khả ái, không nhịn được đưa tay đến vuốt ve cửa huyết. "Tại sao lại nhỏ như thế chứ.." Trạch Vũ bắt đầu lo lắng nơi đó thực sự có khả năng tiếp nhận mình hay không. Y ôn nhu vuốt ve rồi đột ngột nhét một ngón tay vào, kích thích bất ngờ làm Ninh Dương thét lên một tiếng chói tai: -Ông..đi ra..-Cậu rơm rớm nước mắt, cắn chặt môi dưới đến suýt bật máu.

Trạch Vũ cảm nhận được nhịp co thắt đến tiêu hồn hút lấy ngón tay mình, nơi phía dưới quần tây thật tự nhiên sưng trướng thêm vài phần. Y nhíu mày hướng đến Ninh Dương nói:

-Nơi này của em quá nhỏ, nếu không chuẩn bị tốt thì sẽ bị thương rất nặng.

-Sắc lang..-Ninh Dương hỗn hển, cảm giác được Trạch Vũ rút ra ngón tay mới từ từ lấy lại nhịp thở. Bỗng nhiên, cậu thấy nơi đó lạnh lạnh, cúi xuống nhìn thì phát hiện người kia đang nhẹ nhàng thoa chất lỏng ái muội lên cửa huyết của mình. Sau đó, Trạch Vũ rời giường đến tủ quần áo, mở ra ngăn cuối lấy một vật thể hình tròn giống như quả trứng, lại có dây kết nối với cái điều khiển. Trạch Vũ đi đến bên Ninh Dương, dùng hai ngón tay mở ra tiểu huyết non nớt, một đường nhét thứ kia vào trong.

Ninh Dương quả thật khóc không ra tiếng, cảm nhận rõ ràng được dị vật ở bên trong mình. Phần thân nhỏ xinh vì xâm nhập bất ngờ ở bên dưới

nhều ra một ít dịch, bắt đầu cứng rắn lên. Trạch Vũ lắc đầu: -Em quá mắn cảm đi..Để xem tôi có thể làm gì với em..

Y nhìn quanh quất, vớ lấy chiếc quần lót tam giác màu trắng vừa bị lột ra, quần vào phần gốc của tiểu Ninh Dương buộc chặt lấy không cho nó phát tiết. Y hài lòng nhìn thành quả của mình, bắt đầu khởi động trứng rung.

-A..a..aa..Trạch Vũ..ông là... tên biến thái..

Ninh Dương ghen ngào, kích thích lạ lẫm đánh úp từ hậu huyết làm cậu cảm thấy khó chịu cực độ. Cậu cong lưng chống đỡ khoái cảm chạy dọc theo sống lưng lên đến thùy não, miệng rên rỉ không khép lại được, khóe môi vì thế mà tràn ra một ít nước bọt đầy dâm loạn.

Trạch Vũ lấy chai rượu, khui vào li, rượu đỏ sóng sánh tản ra mùi hương trang nhã khiến người ta phải ngây ngất. Y cầm li rượu nhấp một ngụm, dùng ánh mắt mê ly nhìn người đang nằm trên giường. Cho đến bây giờ, y vẫn không thể tin nổi, người mà y nhất kiến chung tình đang nằm trên giường của y, chỉ một lúc nữa thôi sẽ hoàn toàn thuộc về y. Trạch Vũ vui vẻ nghĩ đến những ngày tháng tiếp theo được ôm mỹ nhân vào trong lòng đi vào giấc ngủ, mỗi ngày thao cậu ta đến kêu cha gọi mẹ, thao đến khi cậu ta run rẩy bắn ra mật dịch, trong cao trào thét ra tên mình...Chỉ trong tưởng tượng thôi Trạch Vũ đã thấy hạnh phúc, y đi đến bên giường, ngậm lấy một ngụm rượu hương đến cánh môi đỏ mọng kia hôn vào, đem rượu ngọt mớm cho cậu.

Hương vị rượu ngây ngất ở trong khoang miệng trở thành chất xúc tác hoàn hảo cho nụ hôn đầu đời. Đầu lưỡi ngây ngô bị chiếc lưỡi khác bắt lấy, mạnh mẽ dây dưa, khoang miệng chốc chốc lại bị mãnh liệt sục sạo, mật ngọt bị y tham lam hút đi không chừa lại một giọt. Men rượu cùng men tình cộng hưởng, hơi thở nam tính bá đạo tràn vào trong miệng chẳng mấy chốc đã lấy đi ý thức của Ninh Dương. Cậu vô lực há miệng để người ta xâm

lược, thân thể mềm nhũn tùy ý để y đùa bỡn xoa nắn. Qua một lúc, Ninh Dương quả thật không thể hô hấp nổi nữa, dùng hết sức bình sinh rụt đầu lại. Cánh môi bị hôn đến phát đau hé ra hơi lấy từng ngụm không khí, nước mắt thật tự nhiên lại ứa ra..

-Nụ hôn đầu của tôi..ông cũng lấy đi...-Cậu nắc lên.

-Không phải chỉ là nụ hôn đầu, lần đầu tiên của em cũng phải thuộc về tôi. Tôi là người đàn ông đầu tiên và cũng là duy nhất của em. Sau này em chỉ có thể mở chân cho một mình tôi, nơi này chỉ được phép xuất ra khi cái đó của tôi ở trong thân thể em, trong cao trào chỉ được phép kêu tên tôi...

-Khốn nạn- Thiếu niên tức mình chửi một câu. Sao người đàn ông này có thể biến thái đến như vậy? Cậu dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn Trạch Vũ, thân mình cong như con tôm vì kích thích nơi hậu huyệt.

Trạch Vũ nhú mày, cầm lấy cái điều khiển trứng rung lắc lắc đầu. – Xem ra tôi phải trừng phạt em một chút, để sau này em không dám chửi lão công của mình như thế nữa.

Nói rồi, y nhấn nút, tốc độ trứng rung tăng lên cực đại, ở trong nội bích mãnh liệt càn quét. Ninh Dương theo phản xạ co rút hậu huyệt, kẹp lấy trứng rung ở bên trong lại càng bị ma sát đến sưng cả người, toàn bộ tâm trí đều hướng đến nơi đang bị dị vật xâm phạm, nước mắt tràn sang hai bên má. Phần thân bị bó chặt không thể phát tiết bức bối đến khó chịu, nhỏ ra chút dịch trong suốt, hai viên cầu ở bên dưới trướng đến phát đau, từ màu hồng phấn nộn chuyển sang màu đỏ thắm, ai nhìn thấy cũng phải đau lòng. Tuy vậy, Trạch Vũ vẫn kiên quyết trừng phạt Ninh Dương, y cúi xuống liếm đi nước mắt trên má cậu, dịu giọng an ủi:

-Tôi sẽ lấy trứng rung ra nếu em chủ động hôn tôi, tôi thấy hài lòng thì hình phạt sẽ kết thúc.

Đôi mắt đen láy của Ninh Dương lóe lên một tia sáng, cậu gắng mở to mắt nhìn đôi môi đang đưa đến của Trạch Vũ, tỏ vẻ lưỡng lự. Trạch Vũ thấy vậy nở một nụ cười xấu xa, y đưa tay đến phần thân của Ninh Dương vuốt ve. Ngón tay lạnh lạnh xoa nắn hai viên cầu sưng đỏ, di chuyển lên quy đầu trướng đau mát xa nhẹ nhàng. Thiếu niên bị kích thích đánh úp từ trước ra sau, không chịu được rên ra tiếng, đành nhắm mắt đáp ứng yêu cầu của Trạch Vũ. Cậu nâng người lên chạm môi mình vào môi y, đầu lưỡi ngô nghê tách hai hàm răng trắng bóng tiến vào khoang miệng ấm áp kia. Hơi thở nam tính thoang thoảng hương rượu thơm nồng làm Ninh Dương ngây ngất, chiếc lưỡi nhỏ xinh của cậu e dè vươn ra cạ cạ vào răng của Trạch Vũ, hoàn toàn không biết phải làm gì tiếp theo.

Trạch Vũ vui vẻ trước phản ứng ngây thơ của vợ mình, cúi xuống để nụ hôn sâu hơn. Y dùng đầu lưỡi xảo diệu dẫn dắt chiếc lưỡi thơm mềm của đối phương, đắm chìm cả hai vào nụ hôn triền miên bất tận. Thẳng đến khi miệng của Ninh Dương đã mỏi nhừ, vô lực ngã đầu ra sau, Trạch Vũ mới buông tha cho cậu, hài lòng đưa tay xuống hậu huyệt lấy ra trứng rung. Nơi kia đã chảy ra một ít dịch ruột non, khi rút trứng rung phát ra tiếng nước phốc xuy đậm mỹ đến cực điểm.

Ninh Dương thở hắt ra, cúi xuống nhìn phần thân trướng đau của mình, nhỏ giọng cầu xin:

-Phía trước nữa, làm ơn..gỡ nó ra...

Nghe được lời tha thiết khẩn khoản của mỹ nhân, Trạch Vũ dùng tay gỡ chiếc quần lót ra ném ra một chỗ khác, chen đầu vào giữa hai chân cậu ôn nhu hôn lên tiểu Ninh Dương đang run rẩy không ngừng.

-Uhm..uhmm...

Thiếu niên muốn kẹp chân lại nhưng vô hiệu, hai mắt ngàng ngác nhìn cảnh tượng dâm loạn bên dưới. Đầu Trạch Vũ đặt ở giữa hai

chân mình, đôi môi mỏng há ra ngậm lấy toàn bộ phần thân vào khoang miệng ấm nóng, lại phát ra tiếng liếm mút bậc bậc. Đầu lưỡi tinh tế lướt qua lỗ nhỏ ở bên trên vói vào, cơ miệng ôm lấy quy đầu dùng lực hút mạnh, gây nên kích thích cường đại đến thùy não. Cậu thét lên một tiếng, suýt chút nữa đã bắn ra.

-Ông..đừng ngậm nơi đó... Rất bẩn...

-Không bẩn- Trạch Vũ phun ra nuốt vào tiểu Ninh Dương, còn ái muội cạ cạ răng vào quy đầu mẫn cảm. –Phản ứng của em như vậy, chẳng lẽ chưa bao giờ tự mình giải quyết..

Y ngược lên, dùng ánh mắt mê ly nhìn Ninh Dương, bàn tay chuyển xuống xoa nắn hai viên cầu. Trong phòng tối quẩn quanh tiếng mút mát dâm loạn, lại xen lẫn tiếng thở dốc của thiếu niên, ái muội đến mức không ai nghe thấy mà lại không đỏ mặt

Hai má Ninh Dương bây giờ đã đỏ như trái đào chín, cậu cắn môi, nói trong hơi thở đứt quãng: -Tôi mới..phát dục lần đầu tiên...uhmm vào cuối năm ngoái, từ đó đến nay... phải trải qua kì thi.. truyền sinh khắc nghiệt của Plateus, uhm uhm học hành bận rộn..làm gì... có tâm trí đâu mà... nghĩ đến mấy cái thứ đó. Đi học về chỉ..thở thôi cũng đã thấy..uhm..mệt rồi...làm sao..mà.."lên" nổi..

Tròng mắt tối đen vì dục vọng của Trạch Vũ nổi lên một tia sáng. Y cao hứng hút vào tiểu Ninh Dương, dùng cơ miệng triệt để đè ép. Thiếu niên thực sự không chịu nổi kích thích bá đạo như thế, tầm mắt nhạt nhòa đi, run rẩy giải phóng chất lỏng ngọt ngào vào trong miệng y, đến khi bắn xong vẫn không được y buông tha, phần thân lại bị mạnh mẽ hút vào, nhẹn không được bắn thêm một lần nữa.

-Ngọt quá...

Đến khi Ninh Dương lấy được lại nhận thức, Trạch Vũ đã liếm sạch đi những giọt mật ngọt cuối cùng, tháo dây trói ở đùi cho cậu, dùng tay nâng đùi non lên cắn mút. Làn môi mỏng mà mềm mại di chuyển trên làn da trắng mịn để lại những dấu hôn sắc nét đầy tính chiếm hữu. Chẳng mấy chốc, toàn bộ đùi trong của Ninh Dương đã nổi lên đầy những dấu vết ái muội, cho thấy cậu đã là một bông hoa đã có chủ.

Trạch Vũ để cho Ninh Dương nghỉ ngơi một chút, bàn tay luôn xuống xoa bóp hai cánh hông tròn mẩy. Cảm giác trơn mềm trên tay khiến y cực kì hài lòng. Y cất giọng khàn khàn:

-Hôm nay tôi đã lo xong vụ của ba em rồi, đến sáng mai ông ấy sẽ được thả. Việc này thực ra không khó lắm, chỉ cần bỏ ra chút tiền thương lượng với đám chủ nợ để họ rút đơn kiện, phía cảnh sát thì lợi dụng chút quan hệ để thúc đẩy việc thả người, tóm lại là em chỉ cần đợi tin của mẹ là ba em đã trở về nhà an toàn thôi. –Trạch Vũ cười cười, gương mặt điển trai đã bớt đi vẻ bức người lúc trước, thay vào đó là bộ dáng hết sức nhu hòa mang đến nhiều hảo cảm. Bỗng y hơi nhíu mày, bàn tay dính chặt trên hông Ninh Dương dừng lại một chút:- Chuyện đầu đầu hơn cả là chuyện của Trạch Nghi cơ. Để có thể chuyển đến sống cùng em, tôi đã phải nói dối nó một chút. Nó vẫn có vẻ không tin lắm, nói thỉnh thoảng sẽ sang chơi với tôi. Tôi cũng đã cẩn thận bài bố một biệt thự khác ở phía Tây thành phố, sau này nếu nó đến đó không thấy tôi thì tôi sẽ nói rằng mình ngủ ở công ty. Địa chỉ nơi này sẽ được giữ bí mật.

Ninh Dương nghe thấy hai chữ Trạch Nghi, lòng bất chợt dấy lên mặc cảm tội lỗi không thể diễn tả thành lời. Từ khi bước chân vào trung học Plateus, chỉ có Trạch Nghi là người bạn duy nhất của cậu. Vì Plateus là trường danh giá bậc nhất Đại Lục, người có thể học ở Plateus chỉ có hai loại: một là cực kì giàu có, không thì cũng phải là con của quan chức cấp cao của tổng bộ, hai là phải học thật giỏi và còn phải rất nỗ lực. Ninh Dương thuộc loại thứ hai, từ năm sơ trung đã dồn rất nhiều tâm sức vào

việc học để thi đỗ được học bổng của Plateus. Đến khi thực sự trở thành nam sinh của Plateus, vì gia thế không được như những học sinh khác trong trường cũng không biết ăn chơi sành điệu như họ, Ninh Dương bị cô lập hoàn toàn, cũng không mong muốn có thể làm bạn với "thành phần thứ hai", đơn giản là vì bọn họ là những con mọt sách đầu to mắt cận, cả ngày chỉ có học, học nữa, học mãi, chẳng có thời gian mà kết giao bằng hữu với cậu. Rồi một ngày Trạch Nghi chủ động làm quen, dù là con trai của chủ tịch tập đoàn giàu có nhất nhì Trung Quốc nhưng Trạch Nghi lại không hề kiêu căng, một mực cùng cậu kết giao, còn mở mang cho cậu về những xu hướng của giới trẻ giúp cậu hòa nhập với thế giới bên ngoài. Những lúc không ở trên lớp, Ninh Dương liền giúp Trạch Nghi làm bài tập, tuy Trạch Nghi học cũng rất tốt, những môn xã hội lại không thể tiếp thu được. Thời gian trôi qua hai người cứ ngày một thân, sau giờ học cùng nhau chơi bóng, thỉnh thoảng đến khu giải trí giải khuây. Trạch Nghi còn có ý giới thiệu bạn gái cho Ninh Dương nhưng cậu từ chối, nói rằng mình tạm thời chưa muốn yêu đương lại bị Trạch Nghi chê là "trạch nam", nói sau này sẽ dạy dỗ lại cậu. Tình bạn của hai người tốt đến mức rất nhiều nam sinh khác của Plateus phải ganh tị; nhưng cũng chính vì tình bạn quá sức tốt đẹp đó, khi Trạch Vũ ra điều kiện rằng cậu phải kết hôn cùng với y, Ninh Dương đã đau lòng đến mức muốn chết đi mấy lần. Sau bao nhiêu thời gian đấu tranh tâm lý, chỉ khi Trạch Vũ đồng ý giữ bí mật chuyện của họ lại không yêu cầu cậu phải sống trong biệt thự của Trạch gia, Ninh Dương mới chấp nhận kí vào hợp đồng.

Ninh Dương trân trọng tình bạn với Trạch Nghi như thế nào, giờ lại làm ra loại chuyện đáng xấu hổ này với Trạch Vũ, nếu không phải vì cha mẹ già chỉ có mỗi mình cậu làm trụ cột gia đình, Ninh Dương đã cắn lưỡi tự tử ngay từ giây phút Trạch Vũ bế cậu lên giường rồi. Ninh Dương cắn cánh môi dưới, dùng ánh mắt ướm át nhìn Trạch Vũ:

-Ông làm thế nào cũng được, xin đừng để Trạch Nghi biết chúng ta là loại quan hệ này. Tôi không muốn cậu ấy ghét tôi.

Trạch Vũ vươn người mút vào đôi môi đỏ mọng của Ninh Dương, bàn tay phủ lên cánh môi bóp nhẹ.

-Đương nhiên là được, chỉ có điều, tôi làm nhiều việc vì em như vậy, em cũng nên biết điều một chút, hầu hạ tôi cho tốt, hằng ngày mở chân cho tôi thao, ngoan ngoãn làm một tiểu phu nhân của Trạch gia...

-Sắc lang! –Ninh Dương đỏ mặt mắng.

Trạch Vũ cười sáng lạn, tháo dây cột tay cho Ninh Dương, vòng tay ôm lấy cậu vào lòng, yêu thương rải từng nụ hôn vụn vặt lên gương mặt xinh đẹp. Ninh Dương biết đêm nay mình không thể chạy trốn khỏi người này, mở mắt nhìn thẳng vào đồng tử đen huyền của y:

-Trạch Vũ, ông giàu có lại điển trai như vậy, thiếu gì mỹ nữ xinh đẹp sẵn sàng mở chân cho ông..Tại sao lại một mực muốn lấy tôi?

Trạch Vũ chen vào giữa hai chân Ninh Dương, cánh tay luôn xuống dưới đệm mát xa nhẹ thả lưng mềm dẻo, thân thể cẩn thận áp sát vào thân mình trắng nõn gần như trần trụi ấy, vui vẻ hôn đánh chóc một cái lên môi cậu:

-Đơn giản chỉ là vì tôi chỉ muốn em. Chỉ muốn một mình em thôi, Ninh Dương.

Người đàn ông gần năm mươi tuổi vẫn có mặt trẻ con như thế này sao? Ninh Dương tự hỏi. Cậu chậm rãi quan sát những đường nét trên gương mặt tinh xảo của Trạch Vũ, không nhịn được đưa tay lên chạm vào sườn mặt y. Ngay tại thời điểm này, cậu mới thấy được dung nhan của y thực sự xuất sắc như thế nào, tuy mái tóc và màu mắt đen huyền của Trạch Vũ là nét đặc trưng của người Châu Á, gương mặt y lại có rất nhiều đặc điểm của nam nhân Tây Phương, nét đẹp vương giả trên mặt y làm Ninh Dương liên tưởng đến một vị công tước quý tộc trong những bộ phim Ý. Làn da trơn láng, sống mũi cao ngất, đôi mắt sắc lạnh, cả đôi môi tinh tế

của Trạch Vũ đang áp lên cánh môi hồng hào của Ninh Dương, tất cả đều hoàn hảo đến bất thường, giống như bao nhiêu tinh hoa của tạo hóa đều dồn lên người này vậy.

Với nữ nhân trên thế gian này, lấy được lão công xuất sắc như thế không phải là phúc bầy tám đời sao? Ninh Dương ở trong nụ hôn ôn nhu của Trạch Vũ miên man suy nghĩ...Cậu thật sự vui không nổi, không biết rốt cuộc kết hôn với y là phúc hay là họa? Người đàn ông này như một ngôi sao băng bá đạo xuất hiện trong cuộc đời cậu, bá đạo chiếm lấy cậu làm của riêng, nói ra những lời làm tim cậu đập loạn... "Lão già chết tiệt, tôi thật muốn ghét ông, muốn hung hăng đập cho ông mấy cước, vậy mà giờ đây lại tham luyến mùi hương trên cơ thể ông, tham luyến cảm giác khi ông chạm vào tôi...Trạch Vũ, ông là tên xấu xa của xấu xa, sắc lang của sắc lang, dê già Trạch Vũ" Ninh Dương mắng thầm trong lòng.

Trạch Vũ kết thúc nụ hôn ngọt ngào, tách chân Ninh Dương ra hai bên để lộ miệng nhỏ nhắn hồng xinh đẹp kia. Y dùng hai ngón tay chen vào, chậm rãi khuấy đảo, móng tay khẽ cọ cọ vào nội bích non nớt mát xa những nếp uốn li ti, từ từ châm lên ngọn lửa sâu bên trong Ninh Dương. Cậu vô thức kẹp hai chân lại, cổ họng phát ra những tiếng ưm a không rõ ràng, phần thân phía trước cũng vì khoái cảm mà ngẩng đầu, ửng đỏ thành màu hồng đào hết sức khả ái. Ninh Dương bắt đầu thở dốc, hai chân suyền ra, tay nắm chặt ga giường, miệng không tự chủ được mà kêu tên Trạch Vũ.

-Trạch Vũ..Uhm..Trạch Vũ..Đừng..ngón tay vào quá sâu a...

Là nam nhân, ai có thể nhìn ái nhân rên rỉ kêu tên của mình mà không có phản ứng cơ chứ. Cự vật bên dưới quần tây đã sưng thành một túp lều, kêu gào được giải phóng. Đến khi tiểu huyết đã có thể thuận lợi ra vào ba ngón tay, Trạch Vũ không đợi thêm được nữa, một đường cởi ra chiếc áo sơ mi quăng ra một chỗ, quần cũng nhanh chóng bị cởi ra. Phần thân to lớn đến dọa người bật ra từ trong quần lót đắt tiền khiến Ninh Dương sợ hãi lùi về phía sau, đầu ong ong một mảng. Cự vật của Trạch Vũ nếu so về kích

thước thì cái của Ninh Dương chẳng khác đĩa trẻ năm tuổi là mấy, quy đầu to bằng quả trứng gà màu tím sẫm, những đường gân nổi lên co giật thoát nhìn thập phần dữ tợn. Ở khoảng cách này, Ninh Dương vẫn cảm thấy nhiệt độ nóng hừng hực từ thứ đó tỏa ra, thật giống như cái chùy sắt được nung đỏ.

Cậ quả thật khóc không thành tiếng, nghĩ đến cái thứ khủng khiếp đó mà đâm vào bên trong cục huyết non nớt bé nhỏ của mình thì sẽ đau đớn đến thế nào. Chưa nói đến độ dài đó, nếu vào hết thực sự sẽ đâm vào đến tử cung... Ninh Dương khép chặt hai chân lại, sợ hãi nói:

-Thứ đó của ông..quá lớn...không thể đi vào đâu..tôi sẽ rách ruột mà chết...

Trạch Vũ cười xấu xa, túm lấy cổ chân Ninh Dương kéo lại, một lần nữa áp chế cậu.

-Em là vợ tôi, làm sao tôi có thể để em chết được? –Nói xong lại phủ môi mình lên môi Ninh Dương một lần nữa, đặt thứ đó tại cửa huyết chậm rãi ma sát.

Ninh Dương túm chặt ga giường, nghĩ đến khi Trạch Vũ thực sự tiến vào mà mình chết thì cha mẹ sẽ phải trông cậy đến ai.. Sau một hồi, cậu cắn răng hạ quyết tâm: "Mình nhất định phải sống, chẳng qua là tiến vào rồi ma sát vài cái thôi mà, ông ta vào không nổi cũng sẽ tự mình rút ra, sau đó sẽ chán ghét và từ bỏ mình, khi đó mình sẽ được giải thoát.." (#Ngưng_ảo_tưởng =)))

Nghĩ đến đó, Ninh Dương mới lấy được chút can đảm. Cậu nhắm mắt chờ đợi khoảnh khắc đó. Khi cảm nhận được thứ nóng hừng hực kia bắt đầu chen vào cửa huyết, tim liền nảy lên một cái. Lí trí còn sót lại khiến cho cậu mới nhớ ra một điều, mở mắt ra vỗ vỗ vai Trạch Vũ.

-Ông..có thể.. mang bao vào được không?

Trạch Vũ tròn mắt, lắc đầu vài cái giống như đang cố gắng tiếp nhận thông tin.

-Tại sao lại phải mang? Em yên tâm, ngoài em ra tôi không có nhân tình nào khác đâu...-Y lại cúi xuống hôn Ninh Dương một lần nữa. Trạch Vũ rất thích hôn Ninh Dương.

-Nhưng..nhưng mà...-Thiếu niên lắp bắp, cậu không thể nói thẳng ra là, cơ thể của tôi không giống như người bình thường, nếu ông tiến vào không có bảo vệ tôi sẽ có bầu...

-Hay là em muốn có nhân tình ở bên ngoài? –Trạch Vũ nhú mày chất vấn vợ yêu.

-Tôi làm sao dám chứ.

-Vậy thì không cần làm mấy chuyện thừa thãi đó, tôi muốn cảm nhận em bằng cách chân thực nhất, muốn đem tinh dịch của mình lấp đầy lỗ nhỏ của em, muốn em nhớ kỹ rằng ai mới là lão công của em..-Trạch Vũ dùng tay捏 đầu nhũ mẫn cảm của Ninh Dương khiến cậu "a" lên một tiếng. Y không mất thêm thời gian nữa mà trực tiếp tiến công, muốn ngay lập tức chôn đục vụng nóng bỏng của mình vào dũng đạo hẹp hòi căng chặt kia, biến thiếu niên thành người của y.

Trong một khoảnh khắc, Ninh Dương cảm thấy nửa người dưới giống như bị xé toạc làm đôi, bao nhiêu tế bào cảm giác đều tập trung hết xuống địa phương mềm mại kia. Cậu có thể cảm nhận được kích cỡ khổng lồ của thứ ấy, hình dạng của nó và thậm chí cả nhịp co giật của những mạch máu nóng hừng hực. Vách tràng bị kéo căng hết cỡ tưởng chừng như sắp nứt vỡ, lại bị nhiệt độ nóng bỏng của cự vật thiêu đốt, hình thành nên cơn đau đớn không từ ngữ nào có thể miêu tả được. Trạch Vũ cũng không hẳn là thoải mái, y mới đi vào đã bị nội bích căng chặt bao lấy không cử động nổi, y bắt đầu hoài nghi vợ mình có thể tiếp nhận được thứ đó hay không. Tầm lưng

cường tráng của Trạch Vũ rịn ra một tầng mồ hôi mịn. Y tạm thời không cử động để Ninh Dương làm quen dần, dịu dàng vuốt ve thân thể run lên vì đau đớn của cậu.

-Ninh Dương, chịu đựng một chút.

-Ừ..Trạch Vũ..tôi rất đau...-Nước mắt của Ninh Dương bắt đầu chảy ra, cậu thật muốn thoát khỏi chỗ này, về với căn nhà ấm áp của mình, cùng mẹ nấu ăn, cùng cha đánh cờ...nhưng khi mở mắt ra chỉ thấy gương mặt vừa xa lạ vừa thân quen của Trạch Vũ, trong lòng nhất thời không biết là cảm giác gì.

-Thả lỏng đi Ninh Dương, em kẹp chặt như vậy tôi không thể nào tiến vào được. –Trạch Vũ xoa xoa cánh mông căng mẩy của Ninh Dương, nhẹ giọng nói. Cảm thấy cơ thể căng cứng của thiếu niên từ từ thả lỏng, y quyết tâm dồn lực vào những cú đâm, một lượt thao đến cú tâm của Ninh Dương.

-AAAA!! Tiếng hét chói tai của Ninh Dương vang lên trong căn phòng yên ắng thật khiến người ta phải đau lòng. Cổ họng cậu nghèn nghẹn, đôi mắt nhật nhòa đi, phần thân vì đau đớn rũ xuống trông rất đáng thương. Trạch Vũ cũng không khỏi đau xót, ôm lấy cậu an ủi:

-Tôi đã vào được một nửa rồi..em ráng nhịn một chút, nếu đau quá có thể bấu lấy lưng tôi...

Ninh Dương lúc này chẳng còn cách nào khác, cậu vươn tay ôm lấy Trạch Vũ, móng tay ở trên da lưng săn chắc ấn mạnh, rút ra vài tia máu. Trạch Vũ cũng không bận tâm đến chuyện đó, chút vết thương cón con này làm sao sánh được với cơn đau của vợ y bây giờ. Y ôn nhu hôn lên mi tâm của Ninh Dương, eo cử động một chút rồi dồn thêm lực nhấn vào.

Trong giây phút Ninh Dương tưởng chừng như đã ngất đi vì đau đớn, cậu mơ màng cảm nhận được những nụ hôn đầy yêu thương của Trạch Vũ,

đầu óc cũng thanh tỉnh ra vài phần. Những lọn tóc đen huyền của cậu rịn ra chút mồ hôi bết vào sườn mặt được Trạch Vũ gạt đi, thay thế bằng những nụ hôn dịu dàng âu yếm xoa dịu cơn đau của cậu. Ninh Dương biết rõ nơi đó của mình ít nhất cũng đã rách ra một chút rồi, vô lực nhìn gương mặt tươi cười của Trạch Vũ.

-Ninh Dương, tôi đã vào được gần hết rồi...Từ giờ có thể động. –Y bắt đầu chuyển động eo, dùng cự vật nóng rực của mình ma sát vách tràng của Ninh Dương. Quy đầu to tròn tham lam sục sạo tìm điểm bí mật trong nội bích, được tràng đạo ấm áp lại mềm dẻo ôm trọn không khỏi khiến y sung sướng đến run cả tay.

Đối với Ninh Dương, tuy bên trong đau muốn chết đi sống lại nhưng trong cơn đau cậu lại mơ hồ tìm được chút khoái cảm, phần thân hơi có dấu hiệu cương lên. Đến khi Trạch Vũ đâm trúng phải một điểm nào đó sâu bên trong nội bích, trận tê dại truyền đến khiến cậu đột ngột co rút những ngón chân, nhin không nổi rên rỉ:

-Uhhh...đừng đụng chỗ đó...

Trạch Vũ biết mình đã tìm đúng nơi rồi, vội vàng rút cự vật ra, một đường đâm thẳng vào trong nhắm đến điểm G kia.

-Aaaaaa....-Thiếu niên cong người nẩy lên một cái, phần thân run rẩy bắn ra chút dịch lên ổ bụng phẳng lì của cậu.

-Bị tôi thao đến bắn? –Trạch Vũ mặt dày hỏi lại, lấy ngón tay quẹt dịch ngọt trên bụng cậu, đưa lên miệng nếm thử. –Rất ngọt.

Ninh Dương xấu hổ vùi mặt vào trong gối, không thềm trả lời người kia. Y cũng không để bụng, cúi xuống hôn lên bờ ngực trắng ngần, eo tiếp tục đong đưa. Vì kích thích vừa rồi, tiểu huyết tự động tiết ra dịch ruột non, cùng với chất bôi trơn ban nãy giúp cho Trạch Vũ tiến xuất thuận lợi hơn rất nhiều. Y mỗi lần vào ra đều cắm tới tận gốc, lại nhắm đến điểm kia

mãnh liệt cọ xát, hại Ninh Dương phải hé miệng ra thở dốc, không kìm lại được tiếng rên rỉ.

-Uh..uhmm...uhmm

Thiếu niên chợt nhận thức được mình đang làm chuyện đáng xấu hổ thế nào, thân thể trần trụi bị áp chặt trên giường, hai chân mở rộng sang hai bên, tiểu huyết bị bá đạo xỏ xuyên lại há miệng rên rỉ như nữ nhân.. Cậu suýt chút nữa đã cắn lưỡi tự vẫn, không còn cách nào khác rút tay về bịt chặt miệng, ngăn chặn âm thanh đáng xấu hổ phát ra...

Trạch Vũ không hài lòng gỡ tay Ninh Dương chế trụ trên đỉnh đầu, hàm răng hung hăng cắn cắn môi dưới của cậu buộc thanh âm ám muội kia phải thoát ra khỏi miệng:

-Đừng kìm nén..Tôi muốn nghe giọng của em...

Giọng của Ninh Dương bình thường đã trung tính dễ nghe, lúc ân ái tự giác chuyển thành giọng mũi hết sức đáng yêu, rơi vào trong tai là kích thích cường đại. Trạch Vũ cảm thấy như được tiếp thêm sức lực bởi thứ xuân dược mạnh nhất, y tăng tốc độ đâm chọc lên nhiều lần, mỗi lần đều giống như muốn thao đến hỏng..

Ninh Dương trong nháy mắt cảm nhận được cự vật chạm phải cổ tử cung non nớt, sợ hãi kẹp chặt vách tràng không cho nó tiến thêm một bước. Cậu không biết hành động vô thức của mình kích thích như thế nào đến Trạch Vũ. Y gầm lên một tiếng, áp sát mặt vào vành tai mẫn cảm của cậu, khê thổi một hơi:

-Lần đầu mà đã kẹp tôi thích như vậy..Ninh Dương, tôi sẽ chết trên người em... Tôi muốn thao chết em.. –Nói rồi y liền nâng đôi chân thon dài của Ninh Dương lên vai mình, dồn lực tiến xuất. Mỗi lần y hoàn toàn đi vào đều sung sướng đến dục tiên dục tử, chỉ muốn vĩnh viễn chôn mình bên

trong cú huyết tiêu hồn đó. Bỗng nhiên, y cảm nhận được điều gì đó không đúng lắm, dừng lại một chút...

Ninh Dương biết y đã thao đến tử cung thật, phát hiện ra có điểm bất thường nên mới dừng lại. "Không được, không thể để ông ta biết" Cậu cắn răng nén nước mắt, chậm chậm đóng đưa eo, mí mắt hơi rũ nhìn Trạch Vũ, nói bằng giọng mũi nghèn nghẹn:

-Trạch Vũ...em muốn...

Thiếu niên thực sự không biết dáng vẻ này của mình có bao nhiêu câu nhân, Trạch Vũ không phải thánh thần, đương nhiên là không chịu nổi. Y gạt bỏ ý nghĩ trong đầu, quyết tâm ngày hôm nay không thao mỹ nhân này đến kêu cha gọi mẹ, y không phải họ Trạch!

Y rút phần thân ra, lật người Ninh Dương lại thành tư thế nửa ngồi nửa quỳ, từ đằng sau đem tất cả tinh hoa của mình xỏ xuyên qua cơ thể của Ninh Dương. Tư thế này có thể khiến cự vật đi vào sâu hơn, xuyên qua lớp thịt mỏng manh bảo vệ tử cung của thiếu niên xâm lược vào bên trong, khiến cho cậu hét lên thất thanh rồi bắn ra một dịch. –Trạch Vũ!!

Vách tràng thật tự nhiên kẹp lại, suýt nữa đã khiến Trạch Vũ không nhìn được mà xuất ra. Y vỗ vỗ cánh mộng của Ninh Dương, dùng tay đỡ lấy eo cậu, tiếp tục đâm vào. Từ đằng sau, Trạch Vũ có thể nhìn thấy tấm lưng trắng ngần của Ninh Dương, kìm không nổi mà cúi xuống rải thêm nhiều dấu hôn lên đó. Bên dưới, cự vật ra ra vào vào, kéo theo một chút thịt non lộ ra ngoài; dịch ruột non cùng một chút máu nhều ra ga giường ướt đầm thành một mảng dâm mỹ. Âm thanh phốc xuy phốc xuy cùng tiếng thở dốc ái muội quần quanh phòng đánh vào tai Ninh Dương khiến tim cậu đập loạn.

-Đừng...Trạch Vũ...sâu quá...Tôi không chịu nổi...Ahhh..

Lớp thịt non ở tử cung của Ninh Dương liên tục bị kéo dẫn, hại cậu vừa đau vừa sợ. Hông tự giác đung đưa để tránh đi cú đâm chọc như vũ bão của Trạch Vũ, điều này đối với Trạch Vũ càng giống như một kích thích cường đại, khiến y gần như phát cuồng, nắm chặt eo Ninh Dương cắm một lượt vào đến tận gốc, hận không thể đem thân thể mình khảm vào trong da thịt cậu.

-Ahhh...ahh...uhm... –Ninh Dương bị Trạch Vũ nắm cầm nâng lên, từ đằng sau hôn lấy, miệng chỉ có thể phát ra những tiếng ưm ưm không rõ ràng. Đầu lưỡi dây dưa triền miên, bên dưới mãnh liệt trêu chọc, hai luồng khoái cảm đánh úp khiến Ninh Dương điêu đứng. Cậu thét lên một tiếng, tầm mắt mờ mịt đi, bắn ra ga giường.

Trạch Vũ làm đến gần một tiếng đồng hồ vẫn không chịu bắn, tiếp tục ôm lấy Ninh Dương đổi qua tư thế khác. Thiếu niên thở không ra hơi, thân mình rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, tiểu huyết tràn ra dịch ruột non theo trêu chọc của Trạch Vũ phát ra những tiếng tách tách. Cậu chôn mặt vào gối, cố gắng mới nặn ra được một câu:

-Ông..tại sao lại lâu như thế...

Trạch Vũ không trả lời, cắn cắn cắn cổ trắng ngần của vợ yêu, eo vẫn không ngừng đong đưa. Không biết qua bao lâu, Ninh Dương lại xuất ra lần nữa, vách tràng theo phản xạ kẹp chặt lấy cự vật đang bá đạo càn quét, Trạch Vũ gầm một tiếng thúc mạnh, đem tất cả tinh hoa của mình bắn vào sâu bên trong Ninh Dương.

-Không..Trạch Vũ...ra ngoài...!!! - Dòng tinh dịch nóng bỏng tràn vào bên trong tử cung, phần còn lại nhều cả ra ngoài nhỏ xuống ga giường. Ninh Dương vô lực nhìn người kia, tầm nhìn mờ đi vì nước mắt "Ông ta đã làm thật...Ông ta đã bắn vào bên trong mình..."

Trạch Vũ cực kì cao hứng, y vẫn không chịu rút ra phần thân vẫn còn cứng rắn của mình, dùng đôi mắt sắc lạnh chăm chú nhìn vào nơi giao hợp của hai người. Từ giây phút này, Ninh Dương đã chính thức trở thành người của y, sau này sẽ vĩnh viễn cùng y ở một chỗ... Trạch Vũ âu yếm hôn lên chóp mũi của Ninh Dương.

-Em đã thuộc về tôi, Trạch phu nhân..

Ba chữ "Trạch phu nhân" rơi vào tai Ninh Dương, trong lòng dâng lên cảm giác không biết là gì. Cậu nhắm mắt đón nhận nụ hôn khác của Trạch Vũ, tâm trí bắt đầu xa rời...

Những gì tiếp theo xảy ra cậu không nhớ rõ nữa, chỉ có thể biết rằng đêm đó Trạch Vũ đã muốn cậu rất nhiều lần, thẳng đến khi y cảm thấy thỏa mãn thì Ninh Dương thậm chí đã bắn ra cả nước tiểu. Trong cơn mơ màng, cậu được bế vào nhà tắm thanh tẩy rồi đặt trên chiếc giường ấm, mơ hồ cảm thấy thân thể mình được một cánh tay cường tráng bao trọn nên rất thoải mái. Cậu vô thức dựa vào lồng ngực trần trụi săn chắc của người kia, hít hà mùi hương nam tính của y, từ từ đi vào giấc ngủ.

Trong căn phòng nhỏ có hai trái tim đang đập chung một nhịp đập....

\$\$\$

"Reng reng reng..."

Thiếu niên từ trong ổ chăn nghe thấy tiếng chuông điện thoại, uể oải mở mắt vươn tay tóm lấy chiếc smartphone nhấn nút nghe.

-Mẹ à...Sao? Cha đã về đến nhà rồi ạ? –Thiếu niên bật dậy thật nhanh. Cơn đau xé ruột truyền đến từ mặt sau khiến cậu suýt nữa ngất đi. Cố gắng kìm lại tiếng rên rỉ, cậu cầm điện thoại lên tiếp tục nghe.

-Ừ...cha con về rồi, ông ấy rất mạnh khỏe, ở trong đó người ta đãi ngộ cũng không tồi. Ninh Viễn nhớ con lắm, ông ấy biết chuyện rất đau lòng, mẹ đang cố gắng khuyên giải.

-Mẹ nói với cha con rất ổn, Trạch Vũ..-Cậu ghen ghen, hít một hơi thật sâu – đối với con rất tốt. Hai người không cần phải lo lắng..

Giọng nữ truyền đến từ đầu kia điện thoại xen lẫn tiếng sụt sùi, có vẻ như bà ấy lại khóc. –Con nhớ giữ gìn sức khỏe đó, nếu có gì không vừa lòng phải nói ra nghe chưa, đừng giấu trong lòng... Mẹ thương con nhiều lắm..

"Mẹ..con không thể nói là ông ta vừa mới thao con đến chết đi sống lại được...Cha mẹ mà biết thì sẽ không chịu nổi, con thật sự xin lỗi" Ninh Dương gạt nước mắt, nói "con cũng yêu mẹ" rành mạch vào điện thoại rồi cúp máy. Cậu nhìn sang bên cạnh chỉ thấy một khoảng trống trơn, lấy tay sờ thử thì thấy nệm không còn ấm, chắc là đã rời đi từ lâu. Ninh Dương lật chăn lên nhìn thân thể trần trụi của mình, khoe mắt lại vô thức ươn ướt. - Lão già chết tiệt...

Thân thể trắng mịn của Ninh Dương từ xương quai xanh đến đầu gối chỉ chút những dấu hôn đỏ chói, vài chỗ còn có những vết bầm mờ nhạt, đến cả đùi trong Trạch Vũ cũng không tha, toàn bộ đều là dấu hôn ngân đầy ái muội. Nhưng thảm nhất vẫn là tiểu huyết, tuy Ninh Dương không thể nhìn thấy, cậu biết nơi đó chắc chắn đang sưng tấy như vỏ trái đào chín, mỗi khi cử động đều đau muốn chết, chưa nói hai đùi cũng hoàn toàn vô lực.

Cậu không tiếc sử dụng tất cả những từ ngữ chửi rủa mà mình biết để chửi Trạch Vũ. Nếu y ở đây, chắc hẳn đã bị cậu ném cho mấy cái gối.

-Hồng...hôm nay có bài kiểm tra toán..- Mấy ngày nay vì chuyện của cha mà Ninh Dương phải xin nghỉ mấy buổi, thầy giáo ra hạn kiểm tra bù,

nếu không sẽ thẳng tay cho điểm không vào sổ. Ninh Dương nén nước mắt, lết thân xác tàn tạ ra khỏi giường đi đến nhà tắm...

"A" Vì hai chân mềm nhũn vô lực, Ninh Dương chưa đi được bước nào đã bị ngã, lại vô tình đụng trúng tiểu huyết sưng tấy ở đằng sau nên đau đến tâm thần phế liệt, ngồi trên mặt đất suốt nửa đã khóc ra tiếng. May mà dưới sàn có trải thảm, ngã cũng không đau, chỉ có Ninh Dương vì quá xấu hổ nên mới kìm không nổi nước mắt.

-Ninh Dương, em làm gì thế? Sao không ngủ tiếp? –Giọng nam trầm vang lên từ đằng sau khiến Ninh Dương giật thót. Cậu co chân tay thành một đoàn che đi thân thể trần trụi của mình, không hiểu sao lại gào khóc thật to.

-Tất cả là tại ông!! Tôi bắt đền ông! Sắc lang! Dê già! Trạch Vũ xấu xa!

Người không biết nghe thấy lại tưởng Trạch Vũ vừa mới cưỡng gian Ninh Dương (ừ thì đúng thế còn gì ="). Trạch Vũ thấy vợ yêu tự dưng lại khóc như vậy, chạy ngay đến ôm lấy cậu bế lên giường, ôn nhu lau đi những giọt nước mắt cho cậu. –Đúng rồi..Là tại tôi, em đừng khóc..tôi rất đau lòng...

Ninh Dương được thế lại khóc to hơn, đẩy Trạch Vũ ra. –Không biết, ông là kẻ xấu xa...

Trong tình huống khó xử này, chỉ có người thông minh như Trạch Vũ mới có thể nghĩ ra cách để dỗ phu nhân khó chiều nhà mình. Y cúi xuống hôn cái chóc lên môi Ninh Dương, hôn liên tục không ngừng nghỉ, chừng nào Ninh Dương còn khóc thì y còn hôn, càng khóc to hôn càng nhiều...Sau hai phút thì Ninh Dương chịu đầu hàng...(kinh nghiệm dỗ trẻ con của người đàn ông gần năm mươi tuổi =)))

-Đừng hôn nữa..tôi hết muốn khóc rồi...

Trạch Vũ đặt nụ hôn cuối cùng lên trán Ninh Dương, âu yếm nhìn cậu nhẹ giọng hỏi:

-Giờ thì nói cho tôi tại sao em khóc?

Ninh Dương xấu hổ gạt nước mắt, hai má tự giác phấm hồng:

-Hôm nay tôi có bài kiểm tra, không thể nghỉ học được. Đêm qua làm nhiều như thế, nơi đó vừa đau vừa rát, chân thì vô lực không đi nổi, làm sao đến trường được...

-Tôi còn tưởng chuyện gì to tát lắm –Trạch Vũ cười cười, tách chân Ninh Dương ra.

-Đó còn không phải chuyện to sao..này ông định làm cái gì đó hả? – Ninh Dương giãy dụa.

-Yên tâm, tôi không làm gì quá phận đâu, giúp em mát xa một chút, chỉ mười phút là có thể đi lại được. -Trạch Vũ luồn tay vào đùi non xoa bóp, bàn tay xảo diệu mát xa vùng xương chậu cho Ninh Dương.

Về phần thiếu niên, cậu cảm thấy thật xấu hổ, đêm qua khi làm bị y nhìn thấy hết thì không nói, giữa thanh thiên bạch nhật lại trần trụi mở chân cho y xoa nắn, ngượng ngùng không để đâu cho hết. Ninh Dương hé mắt nhìn Trạch Vũ mặc đồ ở nhà, mái tóc hơi rối vì chưa kịp chải, gương mặt điển trai tuy vẫn vô cùng vương giả nhưng hiện tại đã rất giống một người đàn ông của gia đình, trong lòng tự nhiên cảm thấy thật ấm áp. Sau mười phút, quả thật hai chân của Ninh Dương đã có lực trở lại, cảm giác thoải mái hơn rất nhiều. Cậu lí nhí cảm ơn Trạch Vũ rồi tự mình ngồi dậy, tập tễnh đi vào nhà tắm.

Mười lăm phút sau trở ra, Ninh Dương đã thấy trên giường là bộ đồng phục sạch sẽ được trải ra gọn gàng, ngoài ra còn có cả cà vạt, phù hiệu, bút

tất vô cùng đầy đủ. Cậu quả thực có hơi chút bất ngờ, lặng lẽ mặc đồ vào rồi ra khỏi phòng ngủ.

Trạch Vũ nhàn nhã ngồi đọc báo bên bàn bếp đã dọn sẵn đồ ăn do y tự tay chuẩn bị, tây trang đều đã mặc lên, tóc cũng được vuốt keo cẩn thận. Hiện tại Trạch Vũ đã hoàn toàn ra dáng một tổng tài đích thực, từ đầu đến chân đều khiến người ta phải khao khát. Y dùng ánh mắt yêu thương nhìn Ninh Dương tập tễnh đi từ trong phòng ra, vội chạy lại đỡ cậu ngồi xuống ghế. Ninh Dương ngượng ngùng cảm ơn rồi nhìn những món ăn tỏa ra mùi thơm ngào ngạt trên bàn, không nhịn được cảm thán:

-Những thứ này đều do ông làm sao? Bánh sandwich, trứng chiên, thịt xông khói, nước quả ép..

Trạch Vũ cúi xuống hôn nhẹ lên má Ninh Dương, ghé vào lỗ tai nói:

-Đương nhiên, để bồi bổ cho vợ yêu thì tôi đã đích thân làm đó. Em nhất định phải ăn hết.

Ninh Dương xấu hổ chùi chùi má, lưỡng lự không biết nên ăn hay không. Ăn thì chẳng khác nào thừa nhận mình là "vợ yêu" của Trạch Vũ, không ăn thì quá có lỗi với cái dạ dày. Sau cùng, thực thần trong Ninh Dương đã thẳng áp đảo, cậu ngoan ngoãn ăn hết phần ăn người kia cất công chuẩn bị cho mình, âm thầm khen ngợi tài nghệ nấu ăn của y.

"Reng reng reng..." Điện thoại của Trạch Vũ đổ chuông.

-Tôi biết rồi, đợi tôi ở tổng bộ, Ikishima.

Trạch Vũ đợi Ninh Dương uống hết cốc nước quả, lấy khăn ăn lau miệng cho cậu mới cất lời:

-Em đi cùng tôi tới trường. Với tình trạng này không thể đi xe bus được đâu,

-Nhưng mà còn Trạch Nghi, cậu ấy không thể không nhận ra xe của ông...-Ninh Dương lo sợ.

-Đừng lo, tôi sẽ cho dừng xe cách trường 100m. Bình thường lái xe đều đưa Trạch Nghi đến tận cổng, nó sẽ không nhận ra chúng ta.

Sau một hồi cự tuyệt không để cho Trạch Vũ xách cặp hộ mình, Ninh Dương tập tễnh theo y ra xe. Ở trong chiếc xe sang trọng có chút gì đó không quen, Ninh Dương ngồi trên ghế phó lái ngượng ngùng để Trạch Vũ thắt dây an toàn hộ mình. Trên đường đi, một bàn tay to rộng len lén từ cần số thò sang nắm lấy bàn tay của Ninh Dương bị cậu lạnh lùng đánh cho một cái lại phải thu về. Ninh Dương cảm thấy con người này thật không biết xấu hổ là gì, bức mình nhìn ra cửa sổ chống cảm ngắm quang cảnh bên đường, lòng không biết tại sao lại cảm thấy ấm áp, đường phố Bắc Kinh hôm nay giống như được trải hoa hồng vậy..

Bảng hiệu "Trường Trung Học Nam Sinh Plateus" đã hiện ra từ đằng xa. Trạch Vũ cho xe tấp vào lề đường, vươn người qua tháo dây an toàn cho Ninh Dương, biểu cảm có chút nuối tiếc:

-Tôi chẳng muốn em đi chút nào.

-Ông đỡ người à-Ninh Dương mắng- Tối nay chúng ta không phải sẽ gặp nhau sao?

Trạch Vũ bày ra vẻ mặt như cún con bị khi dễ, biểu cảm này xuất hiện trên gương mặt người đàn ông trung niên thật sự không thích hợp, khiến cho Ninh Dương phải bật cười ra tiếng. Cậu xoa xoa cái cằm được cạo trơn láng của Trạch Vũ:

-Tôi chỉ đi học thôi mà.. Mau mở khóa cửa đi, tôi sắp trễ học rồi đó.

-Trước khi em đi, có thể làm một việc giúp tôi sống lâu thêm được một chục năm được không?

-Chuyện gì? –Ninh Dương thật sự không hiểu.

Trạch Vũ cười cười chỉ vào môi mình: -Hôn chồng vào buổi sáng sẽ giúp người ấy sống thêm được mười năm...

-Tào lao...-Ninh Dương nổi quạu nhấn luôn nút Unlock trên bảng điều khiển, mở cửa xe đi ra ngoài, bỏ lại Trạch Vũ chưng hửng.

Trạch Vũ nhìn theo tấm lưng của vợ yêu, đáy lòng chợt dâng lên cảm giác hạnh phúc. Bốn mươi lăm năm cuộc đời, y chưa bao giờ thực sự cảm thấy hạnh phúc cho đến khi gặp được Ninh Dương, được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ như hoa nở của cậu. Y đã lãng phí quãng tuổi trẻ của mình để gây dựng sự nghiệp, chăm sóc con trai Trạch Nghi, y đã hy sinh quá nhiều, hy sinh hạnh phúc của bản thân mình, và sau chừng ấy năm công sức của y cuối cùng cũng được đền đáp. Cuộc đời này y chỉ có niềm hạnh phúc nhỏ nhoi là cậu thiếu niên ấy thôi, y nhất định sẽ không để vuột mất...

Bàn tay của Trạch Vũ trên vô lăng vô thức nắm chặt, đáy mắt nổi lên một tầng yêu thương.

"Ninh Dương, tôi nhất định sẽ khiến em trở thành người hạnh phúc nhất thế gian."

\$\$\$

Ninh Dương bước đến cổng trường đã gặp ngay một chiếc Mercedes màu đen sang trọng, nhìn qua biển số cũng biết xe này là của ai, sợ hãi đến độ tim bắt đầu đập mất kiểm soát. Cậu quay người giả vờ không biết, đi phăm phăm vào trường. Phải nổi cái mông đau ê ẩm của Ninh Dương đã phản chủ, đi thực sự không thể nhanh được.

-Ninh Dương!

Giọng của người mà cậu không muốn gặp nhất bây giờ vang lên sau lưng. Ninh Dương miễn cưỡng xoay đầu lại bày ra nụ cười gượng gạo, vẫy tay với Trạch Nghi.

-Cậu sao thế? Bị đau chân à? –Thiếu niên vừa bước ra khỏi xe đã chạy đến ngay bên cạnh Ninh Dương, đôi chân dài miên man chạy vài bước đã đến. Ninh Dương thở dài. Lúc này cậu mới nhận ra tại sao Trạch Nghi lại cao như thế, tất cả là di truyền từ lão già sắc lang kia.

-Tôi bất cẩn, lúc ngồi ở bàn ngả ghế ra sau, sàn trơn quá nên bị trượt ngã ấy mà. Mông từ hôm qua đến giờ vẫn còn đau. –Ninh Dương nhắm mắt nói dối Trạch Nghi, trong lòng thực sự đang nghĩ "Là do ông già nhà cậu chứ ai, ông ta tinh lực tràn trề muốn tôi suốt cả đêm, hại tôi sáng nay còn không đặt nổi mông xuống bồn cầu kia kìa..Chưa hết, lão ta còn mặt dày đòi tôi hôn mấy phút trước.."

-Sao lại bất cẩn như thế? Có cần tôi đỡ cậu không?-Trạch Nghi lo lắng.

Ninh Dương lắc đầu, âm thầm quan sát Trạch Nghi. Trừ bỏ đôi mắt ra, Trạch Nghi không có nhiều nét giống Trạch Vũ, có lẽ là do di truyền từ mẹ. Gương mặt của Trạch Nghi tuy chưa rút hết vẻ ngây thơ nhưng lại rất có nhiều đường nét hoàn hảo, chắc chắn sau này sẽ trở thành một đại mỹ nam. Chưa hết, Trạch Nghi còn rất cao, chơi bóng rổ nhiều nên hình thể không chê vào đâu được, tính tình hòa nhã tốt bụng lại giàu có nên được lòng rất nhiều cô gái, số thư tình hàng tháng đánh đồng đổ đi cũng không hết. Ninh Dương thật sự có chút ganh tị, lại có chút ngưỡng mộ, bất quá bây giờ cậu cũng chẳng biết nên đối với Trạch Nghi cư xử thế nào.

Không phải Ninh Dương từ bây giờ đã trở thành "mẹ kế" của Trạch Nghi sao? Có được "đứa con trai" xuất sắc như Trạch Nghi, Ninh Dương vui đến phát khóc mất. Cậu bất đắc dĩ kéo tay áo thẳng bạn thân, nhìn màn hình điện thoại.

-Chỉ còn mười phút nữa vào lớp rồi đó, chúng ta mau vào đi.

Trạch Nghi gật đầu, cùng Ninh Dương bước vào trường. Vì là trường được đầu tư trọng điểm, khuôn viên trường rất rộng, lại có cả sân bóng đá, bóng rổ, căng tin đạt tiêu chuẩn, các khu nhà được bố trí rất khoa học, bên cạnh còn có một cái sân vận động mái vòm phục vụ cho các hoạt động văn hóa thể thao của nhà trường. Hai người đi trên sân trường rộng lớn đến khu nhà học, lúc đi qua căng tin, Ninh Dương quay sang Trạch Nghi nhỏ giọng nói:

-Trạch Nghi, cậu cứ vào lớp trước đi, tôi đi mua chai nước sẽ vào ngay.

-Cậu tự đi được chứ? Hay để tôi đi cùng với cậu.

-Không sao.. Tôi đi được mà-Ninh Dương tạm biệt Trạch Nghi đi vào căng tin mua một chai nước, đến cuối hành lang thì đột ngột rẽ vào nhà vệ sinh. Sắp vào tiết, nhà vệ sinh căng tin không có ai. Ninh Dương khóa cửa lớn cẩn thận rồi mới đi đến bồn rửa, lấy từ trong cặp ra vỉ thuốc tránh thai mẹ đã chuẩn bị giúp cậu, nhắm mắt uống hết một liều.

Để không bị phát hiện, Ninh Dương xé nhỏ cái bao vứt xuống bồn cầu xả nước. Những mẫu vụn theo cú giạt nước trôi đi hết, Ninh Dương mới thở hắt ra dựa lưng vào tường. Cậu lấy tay xoa xoa bụng, tầm mắt đặt vào khoảng không vô định.

"Mong là thuốc sẽ hiệu quả. Mình không thể mang thai con của Trạch Vũ được. Ông ta chắc chắn sẽ không dùng bao, mỗi lần bắn đều bắn cả vào trong tử cung, nếu không uống thuốc cẩn thận nhất định sẽ không giữ được"

Ninh Dương không nhin được thở dài một hơi. Mẹ cậu vất vả mới sinh ra được cậu, đến khi dì của Ninh Dương là bác sĩ đem cậu đi kiểm tra tổng quát mới biết được sự thật khủng khiếp. Ninh Dương là con trai nhưng lại

có tử cung nổi với trực tràng, và hơn hết "bộ phận thừa ra" này lại phát triển hết sức bình thường, thậm chí còn có thể giống như nữ nhân mang thai. Chính vì là người song tính nên Ninh Dương lớn lên không cao to như các nam sinh đồng trang lứa, mười sáu tuổi dù chơi thể thao cũng chỉ mập mé ở ngưỡng mét sáu lăm, thân hình cũng hết sức nhỏ nhắn. Ngực tuy không lớn như nữ nhân vẫn nổi lên rõ ràng, lại mềm mại như kẹo bông, bình thường mặc áo rộng thì không có ai nhận ra. Mông trong khi đó lại hết sức căng mẩy, hằng ngày mặc đồng phục thì không lộ rõ, nếu không các nữ sinh cũng sẽ phải khóc hết nước mắt mà ghen tị. Gương mặt của Ninh Dương càng lớn thì lại càng có nét nữ tính, da trắng môi hồng xinh đẹp vượt xa các nữ sinh, tuy nhiên khi đi học luôn cố tình đeo lên cặp kính không độ to sụ che gần hết mặt, thành ra người đã từng nhìn thấy gương mặt của Ninh Dương chỉ có cha mẹ, dì, Trạch Nghi và gần đây nhất là Trạch Vũ. Ninh Dương mỗi khi nhìn vào gương đều giật mình tự hỏi rốt cuộc mình là nữ nhân hay nam nhân, vì chuyện này mà luôn có một bóng ma ở trong lòng. Nhưng người đau lòng nhất phải là mẹ của Ninh Dương, biết con mình là song tính, Thấm phu nhân nuôi con vô cùng cẩn thận. Bà sợ nếu chuyện cậu là người song tính lộ ra ngoài sẽ gây nên chấn động, một hai đem bí mật này gìn giữ cẩn thận trong nội bộ gia đình.

Khi Trạch Vũ ngộ ý muốn lấy Ninh Dương, Thấm phu nhân đã phản đối kịch liệt, nhưng vì khoản nợ của Thấm Ninh Viễn, cha của Ninh Dương mà phải chấp nhận để con mình đến ở với Trạch Vũ. Ninh Dương cũng tự mình ý thức được tầm quan trọng của việc bảo vệ bí mật của Thấm gia cũng như sự an toàn của chính mình, nhất quyết không thể để bản thân mình mang thai con của Trạch Vũ.

Cậu chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, những lần quan hệ sau không phát sinh chuyện gì. Nếu không, con đường phía trước sẽ chỉ còn là bóng tối....

KẾ LÃO BÀ

Tổ Lập

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Không Bằng Một Con Gián

Trụ sở của tập đoàn Trạch Thiên Vũ tọa lạc ở vị trí đắt đỏ nhất của thủ đô phồn hoa, từ tầng trệt cho đến tầng thứ sáu mươi đều được bảo vệ chắc chắn bằng kính cường lực trong suốt, phô bày những tuyệt mỹ về kiến trúc của tòa nhà. Nội thất của căn địa ốc này được thiết kế theo phong cách hiện đại với cách phối màu cực kì độc đáo, không gian bên trong được tận dụng triệt để, từng mét vuông đều được tính toán vô cùng cẩn thận hình thành tổng thể hoàn mỹ không thể bắt lỗi được. Nhìn từ đằng xa, khối kiến trúc hình vạt lụa vừa vững chãi lại không thiếu đi sự tinh tế, chỉ cần một cái liếc nhìn cũng đủ khiến cho thường dân hay kiến trúc sư chuyên nghiệp phải nghiêng mình thán phục.

Để sở hữu tòa trụ sở ở vị trí đắc địa này, tập đoàn Trạch Thiên Vũ tuyệt đối không thể dùng hai chữ "vĩ đại" để hình dung. Khi nói đến tập đoàn Trạch Thiên Vũ, bất kì ai trong cái thủ đô Bắc Kinh này cũng đều phải mở to mắt mà ngưỡng mộ. Không chỉ là danh tiếng, Trạch Thiên Vũ là một huyền thoại, một huyền thoại đích thực trong giới kinh doanh tại Đại Lục. Gần hai thập kỉ qua, từ một công ty nhỏ về dịch vụ, Trạch Thiên Vũ đã phát triển thành một tập đoàn đa quốc gia khổng lồ với hàng trăm chi nhánh trên toàn cầu. Độ phủ sóng của Trạch Thiên Vũ chưa bao giờ là chuyện có thể đem ra đùa cợt, bởi vì không ai trong cái quốc gia tỷ dân này lại không một lần nghe qua ba chữ "Trạch Thiên Vũ". Từ bình dân cho đến giới thượng lưu, Trạch Thiên Vũ đều có dịch vụ thích hợp để thỏa mãn nhu cầu của họ, đảm bảo không để cho bất kì khách hàng nào không hài lòng. Thái độ làm việc và sự tận tụy của nhân sự hằng năm luôn đứng đầu trên

các bảng xếp hạng trên Weibo*, nhận được hàng hà vô số những lời khen có cánh từ cư dân mạng.

Tuy nhiên, một trong những điều làm nên độ "hot" không hề giảm nhiệt của Trạch Thiên Vũ trong những năm vừa qua không thể không kể đến vị chủ tịch hấp dẫn nhất Đại Lục, Trạch Vũ. Nhân khí của y có thể sánh ngang với một tiểu thít tươi trong showbiz, bất cứ thông tin nào về y chỉ trong một đêm cũng sẽ leo lên top tìm kiếm Baidu, danh tiếng theo thời gian chỉ có tăng chứ không có giảm. Hàng vạn thiếu nữ phát cuồng vì y, nguyện chết tâm vì y, thế nhưng y lại chưa bao giờ tỏ ra hứng thú với họ. Tuy Trạch Vũ đối với ai cũng lịch sự nhã nhặn, galant hết phần của người khác, thế nhưng y chưa từng có ý định tiến xa hơn với ai. Trạch Vũ hai mươi sáu tuổi đã trở thành tỷ phú, nhan sắc khi còn trẻ lẫn hiện tại không có mấy sai lệch, đều đốt mắt người nhìn khiến cho họ chết mê chết mệt; cộng thêm nhân cách không thể chê vào đâu được, Trạch Vũ năm nào cũng dẫn đầu danh sách những người đàn ông được khao khát nhất Trung Quốc, là một tượng đài nhan sắc và nhân khí không thể nào lật đổ.

Người đàn ông ấy hấp dẫn, nóng bỏng, giàu có là vậy nhưng lại có một điều không hoàn hảo. Y đã có một đứa con trai, mẹ của đứa nhỏ cũng đã mất sớm, y một mặt tích cực gây dựng sự nghiệp, mặt kia nuôi lớn con trai, suốt mười sáu năm trời không hề màng đến nữ sắc. Hiện tại con trai y đã tốt nghiệp trường trung học nam sinh Plateus, y vẫn không có ý định kết hôn, một mực để trống vị trí nữ chủ nhân của Trạch gia. Trong các bài phỏng vấn, các phóng viên không ngừng nhai đi nhai lại câu hỏi: "Khi nào Ngài mới để Trạch gia được vẹn toàn?", đều chỉ nhận được câu trả lời hờ hững và đầy ẩn ý của y "Đại môn của Trạch Gia vẫn luôn mở cửa chào đón chủ nhân, rất tiếc là không phải ai cũng có thể đặt chân vào"

Y vẫn là như vậy, cao ngạo, tôn quý như một bậc đế vương, người ngoài nhìn vào không ngưỡng mộ thì cũng là ganh tị đến chết. Đó chính là điều Trạch Vũ tự hào nhất về bản thân mình. Y sống tự do, thoải mái,

không bị tình cảm trói buộc, hằng ngày lái xe đến công ty làm việc, thỉnh thoảng lại đưa con trai đi du lịch bằng du thuyền, an nhàn tận hưởng khoái lạc trên đời. Y chưa bao giờ nghĩ rằng, cho đến một ngày bản thân lái xe đi làm, trong lòng lại chỉ nghĩ đến một người, vì người đó mà cảm thấy tâm hồn trẻ ra cả chục tuổi, miệng ngâm nga hát theo giai điệu ballad trên radio..

Y đánh con Maserati vào bãi đậu, cầm theo cặp tài liệu bước xuống xe. Trời hôm nay rất đẹp. Y sai đôi chân dài bước đi trên con đường lát đá, gót giày dẹt tiền gỗ lên nền gạch phát ra những âm thanh đều đều trầm ổn.

"Ba"

Một nữ nhân viên ôm theo chồng tài liệu từ trong công ty ra, vì không cẩn thận liền làm rớt một nửa số tài liệu xuống đất, vội vã cúi xuống nhặt lên. Trong lúc cô chỉnh lại cặp kính dày sụ trên sống mũi mình, một thân ảnh trắng kiện đã đi thật nhanh đến chỗ cô, cúi xuống giúp cô nhặt số giấy tờ vương vãi trên nền đất. Đến khi nữ nhân viên nhận ra người tốt bụng đã giúp cô nhặt tài liệu là ai, liền không giữ nổi bình tĩnh mà thét ra tiếng:

-Sếp Tổng!!!

Trạch Vũ gật đầu khẽ một cái, bày lên mặt nụ cười chết người quen thuộc, nhẹ giọng nhắc nhở nữ nhân viên kia.

-Lần sau đừng cố mang nhiều đồ như thế, nếu bắt buộc, hãy nhờ các đồng nghiệp nam cùng phòng mang hộ. Chồng tài liệu rất cản trở tầm nhìn, nếu không cẩn thận sẽ xảy ra tai nạn đó.

-Cảm ơn sếp tổng đã nhắc nhở. –Nữ nhân viên cúi người một góc chín mươi độ thật lễ phép, đến khi ngẩng lên liền nhận được cái gật đầu tạm biệt của Trạch Vũ, không khỏi bị choáng ngợp bởi dung nhan và cách hành xử lịch thiệp của y. Trước đây, cô cứ nghĩ rằng soái ca trên đời đã vào sách đồ từ lâu rồi, đến bây giờ mới nhận thức sâu sắc được một điều: thế giới còn

có bảy tỉ người. Trong ba tỉ năm trăm triệu đàn ông kia, ít nhất cô cũng đã gặp được một soái ca bằng xương bằng thịt. Nhìn theo bóng lưng rộng lớn của Trạch Vũ, nữ nhân viên không khỏi có chút luyến tiếc, một mực chờ đợi đến khi y hoàn toàn khuất bóng mới ôm theo chồng tài liệu rời đi.

Trạch Vũ bước vào công ty, nhận được điện thoại của Ikishima, lập tức nhấn nút nghe:

-Tôi đã đến đây rồi, ông chuẩn bị tài liệu đấu thầu ở Thượng Hải đi, chúng ta sẽ thảo luận trong mười phút nữa.

\$\$\$

-Để tìm tiệm cận ngang của đồ thị hàm số, chúng ta phải tính giới hạn của hàm số khi x tiến đến vô cực...

Trong căn phòng học rộng rãi của trường Trung Học Plateus, thầy giáo già đáng kính ở trên bục giảng thao thao bất tuyệt, không để ý thấy một nam sinh ở bên dưới cứ nhấp nha nhấp nhồm. Cho đến khi tiếng xì xầm bàn tán của học sinh dưới lớp vọng lên đến tai ông, ông mới cất giọng khàn khàn chỉ đích danh nam sinh kia đứng dậy:

-Ninh Dương, em đang làm cái gì vậy? Máy buổi hôm trước em nghỉ học đã không có kiến thức, phải tập trung vào chứ. Đừng quên sau giờ ăn trưa tôi có hẹn em làm bù bài kiểm tra, kể cả em có làm không tốt tôi cũng sẽ không cho cơ hội gỡ điểm đâu.

-Vâng thưa thầy. Chỉ tại hôm qua em sơ sẩy bị ngã, thắt lưng rất đau, ngồi ghế cứng không được thoải mái nên có hơi mất tập trung một chút...- Ninh Dương bày ra biểu lộ hối lỗi, cúi mặt xuống bàn để tránh đi ánh nhìn đầy nộ khí của thầy giáo.

-Này, Ninh Dương.

Trạch Nghi ngồi ở đây bên cạnh lấy ra từ trong cặp sách một chiếc quần thể thao được gấp mép cẩn thận đưa cho Ninh Dương.

—Cậu đặt xuống ghế mà ngồi lên, như vậy sẽ bớt khó chịu.

Nhận lấy chiếc quần từ tay Trạch Nghi, Ninh Dương nhỏ giọng nói lời cảm ơn rồi xin phép thầy giáo ngồi xuống, tiếp tục giờ học. Nhờ có "miếng đệm" kia, cậu đã có thể ngồi yên suốt buổi, tuy rằng nơi đó vẫn không ngừng đau nhức, tình hình hiện tại cũng không đến mức quá khó khăn cho cậu.

Tiếng chuông hết tiết vang lên giống như một dòng nước mát xuất hiện giữa sa mạc nóng bỏng, không chỉ mình Ninh Dương, tất cả những học sinh trong lớp đều đứng dậy ra khỏi chỗ ngồi, vươn tay thư giãn những thớ cơ mỏi nhừ.

Ninh Dương bước đến bàn của Trạch Nghi, cố gắng để mỗi bước đi không gây quá nhiều đau đớn nên dáng đi có hơi kì quặc. Ở bên này, Trạch Nghi vẫn không ngừng lo lắng cho Ninh Dương dù cậu vẫn cứ chối đây đấy. Sau cùng, vị thiếu gia cũng không cố chấp nữa, để thẳng bạn thân tự lo liệu lấy việc của mình, uể oải dựa cằm lên bàn ra điều dưỡng suy nghĩ, qua một lúc mới cất giọng nói:

-Ba tôi dạo này kì quặc lắm nhá. Gần một tháng trước, thỉnh thoảng tôi đi ngang qua phòng làm việc liền thấy ông cầm điện thoại cười cười, hỏi thì ba không nói tại sao, chỉ đánh trống lảng thôi. Sau đó mấy lần phải làm việc khuya, ba ngủ quên trên sofa lại cứ lẩm bẩm gọi tên ai đó, mà tôi có cố gắng mấy cũng không nghe ra được...

-Chắc là người thiếu nợ ông ta mười năm trước ấy mà, đừng nghĩ nhiều quá.

Trạch Nghi nắm khế lên cánh tay của Ninh Dương, lực đạo gần như bằng không.

-Cái thằng này, yên nghe tôi kể tiếp đây. Mấy việc đó đều không thể bằng việc hôm qua ba dọn ra ở riêng, nói muốn để tôi thử tự mình quản lí Trạch gia, sau này hỗ trợ ông ấy...

"Lí do của ông trí tuệ phát sợ luôn đấy Trạch Vũ" Ninh Dương âm thầm châm biếm, ngoài miệng lại nói lời an ủi Trạch Nghi.

-Như vậy không phải cậu sẽ rất tự do sao, mấy người trong lớp mình muốn vậy mà còn không được đó.

-Nhưng mà có ba thì vui hơn, dù ông ấy bận suốt nhưng mỗi ngày vẫn cố giành ra chút thời gian để nói chuyện với tôi, kiểu như hai người đàn ông với nhau ấy. Không có ba tôi cứ thấy thiếu thiếu...

-Thời nay có Internet mà, lại có cả điện thoại di động nữa. Mỗi tối cậu nhắn tin hay gọi điện là được. –Ninh Dương vỗ vai Trạch Nghi, trong lòng thầm nghĩ "Nhớ gọi lâu lâu một tí, để ông ta khỏi động đến tôi..."

Trạch Nghi gật đầu, rút từ trong cặp ra một cái túi dộc ra bàn. Những lá thư màu hồng phấn đủ kích cỡ rơi lả tả như lá vàng mùa thu, chẳng mấy chốc đã chất thành một hòn núi con con trên mặt bàn, nhìn qua cũng đủ dọa người ta chết khiếp..

-Lần này là bao nhiêu lá...

-Ba trăm cái... Sáng nay mới được chuyển đến –Trạch Nghi thần thờ nhìn đồng thư kia, không khỏi thở dài một hơi. Gương mặt điển trai phủ lên một tầng u ám.

-Làm người nổi tiếng khổ nhĩ? –Ninh Dương lắc lắc đầu.

-Cậu nói tôi phải làm thế nào với đồng thư này...

-Tôi chịu. Đọc hết chừng đó cũng đã mất nguyên ngày mà viết đi thì quá tội, đằng nào họ cũng đã dùng cả tâm sức để viết... Lại mang về nhà để cùng đồng thư kia thôi.

-Cậu có tin tôi sắp thành tỉ phú giấy lộn không? Dem hết chỗ đó bán đi không biết là có được bao nhiêu tiền...

Ninh Dương bật cười: -Chắc phải giàu hơn ba cậu đấy nhỉ?

Trạch Nghi nghe được câu này cũng không nhịn được cười, vỗ vỗ lưng thẳng bạn mình. Ninh Dương quả thực rất thú vị, đó cũng chính là lí do Trạch Nghi muốn kết thân với cậu.

Từ trong đồng thư màu hồng muốn chói mắt kia, Ninh Dương chợt nhận ra có một lá thư hoàn toàn không giống như những lá thư khác. Phong thư là màu trắng tinh khiết, bên ngoài còn đề dòng chữ vô cùng nắn nót, nét chữ lại hết sức phóng khoáng, hoàn toàn không giống nét chữ của một cô gái. Cậu cầm lá thư lên mở ra, sau một hồi liền đóng nó lại, mi mắt rũ xuống, hướng đến Trạch Nghi hỏi.

-Cậu biết tiền bối Nhật Hạ lớp 11A2 không?

-Không, có chuyện gì?

-... không có gì đâu. Sắp vào lớp rồi, tôi đi về chỗ đây.

Người gửi thư là Nhật Hạ, nam sinh lớp 11A2 của Plateus. Trong thư, anh ta bày tỏ rất nhiều điều với Trạch Nghi, mỗi một câu một chữ đều giống như lời thổ lộ từ trái tim vừa chân thành vừa tha thiết, đọc lên không khỏi khiến Ninh Dương đau xót. Đáng tiếc, Trạch Nghi không giống như Trạch Vũ, hoàn toàn không có hảo cảm với đồng tính luyến ái...vậy nên tình cảm của Nhật Hạ, suốt đời này cũng sẽ chỉ là một đoạn hồi ức đẹp của anh ta mà thôi...

\$\$\$

Những hạt nắng vương vãi trên sân trường tạo nên một cảnh tượng đáng để khắc cốt ghi tâm ở trong lòng. Những làn gió mùa thu khẽ mơn trớn gò má ửng hồng vì vận động của những thiếu niên tràn trề hơi thở thanh xuân, thổi tan đi những mệt mỏi trên thân thể họ. Những thiếu niên ấy ngồi bệt xuống nền cỏ nhân tạo của sân bóng uống những chai nước tăng lực, cùng nhau tính toán những chiến thuật cho giải đấu sắp tới. Ở đầu kia của sân bóng đột nhiên xuất hiện hai bóng người lững thững đi vào, không khỏi thu hút sự chú ý của nhóm thiếu niên. Một người lên tiếng trước:

-Trạch Nghi, Ninh Dương, sao bây giờ hai người mới đến. Chúng tôi đã được một trận rồi.

-Xin lỗi nha. Lớp bọn này phải ở lại nghe thông báo về hoạt động sắp tới của trường, thành ra đến hơi muộn. –Trạch Nghi mỉm cười nhu hòa, hướng đến đội trưởng ra dấu xin lỗi.

-Không sao. Chúng tôi nghỉ thêm năm phút nữa sẽ tiếp tục luyện tập. Hôm nay sẽ thử áp dụng chiến thuật Tiqui-Taca, nếu được sẽ dùng luôn cho giải đấu năm nay. Đội chúng ta kiểm soát bóng rất tốt, tôi tin nhất định sẽ thành công. Hai cậu mau đi thay đồ đi!

-Nghe thú vị thật đấy, nhưng hôm nay chỉ có mình tôi chơi thôi, Ninh Dương bị đau nên không chơi được.

Đội trưởng nghe được liền tiến tới đặt tay lên vai Ninh Dương, ân cần hỏi han: -Bị thương có nặng không? Cánh trái của đội mình không có cậu thì thiếu sót lắm đó.

-Không sao.. Chỉ hai hôm nữa là đỡ thôi. Mọi người không cần lo lắng. –Ninh Dương mỉm cười để cho thấy bản thân không bị thương tích gì quá nặng, ngại ngùng nói lời cảm ơn với đội trưởng.

Từ khi Trạch Nghi giới thiệu cậu vào đội bóng, Ninh Dương đã cởi mở hơn rất nhiều, hoạt ngôn hơn và cũng có được mối quan hệ tốt với những nam sinh trong đội. Thực ra thiếu niên kết bạn rất đơn giản, chỉ cần có một sở thích chung như bóng đá, bóng rổ, bơi lội hay game online, bọn họ cũng có thể trở thành bạn của nhau. Tình bạn của bọn họ tuy đơn thuần nhưng là thật lòng, không có nhiều toan tính, những khi hỏi han nhau là xuất phát từ sự quan tâm thực sự, rốt cuộc vẫn là thứ tình cảm đáng khao khát.

Ninh Dương đứng ở một góc sân quan sát cả đội luyện tập, trong lòng thật tự nhiên cảm thấy thật vui vẻ. Bỗng điện thoại ở túi quần rung lên, buộc cậu phải đi ra một góc để nghe máy.

-Xin chào, tôi là Ninh Dương. Xin hỏi ai đang gọi vậy?

-Vợ ời.

Giọng đàn ông vang lên ở trong máy thật phần quen thuộc, nghe qua cũng biết là ai. Mà cái người có thể mặt dày gọi Ninh Dương là vợ ngọt xớt như thế, trên thế gian ngoài kẻ đó ra còn có ai khác nữa.

-Gọi cho đúng! –Ninh Dương gấn giọng vào điện thoại, suýt nữa đã đem nó quăng đi.

-Ninh Dương, chiều nay tôi họp xong lúc năm giờ. Tôi sẽ đến đón em ở chỗ sáng nay, chúng ta đi ăn tối.

-Không cần mất công như vậy, tôi tự bắt xe bus về nhà.

-Nhưng mà ở nhà chỉ có hoa quả thôi, tôi quên dặn Ikishima mua đồ rồi...

"Lão già chết tiệt"

Thiếu niên sắp bị nhiệt hỏa thiêu cháy đến đầu, cố gắng để giữ bình tĩnh...Gương mặt xinh đẹp vẫn không tránh được vận vẹo sau lớp kính to sụ.

-Tôi sẽ ghé McDonald's để mua. Ông không cần lo.

-Nhưng tôi không muốn ăn đồ ăn nhanh. Em biết đấy, tôi vất vả cả ngày kiếm tiền nuôi em, chẳng lẽ đến bữa cơm lại phải ăn mấy đồ độc hại như vậy sao...Tôi cũng lớn tuổi rồi, ăn đồ ăn nhanh sẽ sinh bệnh, rồi nhờ đâu xảy ra chuyện, em sẽ trở thành góa phu...Ai sẽ ôm em ngủ, ai sẽ thỏa mãn em...- Giọng đàn ông truyền đến từ trong điện thoại trầm thấp đầy từ tính, không khỏi làm Ninh Dương nhớ đến sự việc đêm hôm qua, khi ông ta ghé vào tai cậu nói những lời đường mật muốn buồn nôn, bên dưới lại tăng thêm lực đạo tiến vào sâu bên trong vách tràng, hại cậu chỉ có thể há miệng thở dốc...

-Đủ rồi...Tôi đồng ý là được chứ gì. Ông bớt bớt lại mấy lời buồn nôn đó đi –Ninh Dương giống như muốn hét vào điện thoại, ủ rũ dựa đầu vào hàng rào ngoài sân bóng, nhìn qua giống như tiểu bạch thỏ bị cả thế giới quay lưng lại.

Còn cái người mặt trơ trán bóng ở trong điện thoại thì cao hứng lên hẳn, ngữ khí cũng thoải mái hơn:

-Năm giờ mười lăm tôi đợi em ở chỗ cũ.

Ninh Dương thở hắt ra, cúp điện thoại. "Trạch Nghi thường sẽ luyện bóng đến sáu giờ tối, không sợ hai người này chạm mặt nhau" Nghĩ thế cậu liền quay ra nhìn cậu thiếu niên vui vẻ chuyền bóng trên sân với ánh mắt áy náy. Trạch Nghi vẫn không hề hay biết gì, vô tư cùng các thành viên trong đội chơi bóng, thỉnh thoảng tạo được một đường bóng hay sẽ hướng đến Ninh Dương làm dấu V chiến thắng. Gương mặt phủ đầy mồ hôi của cậu ấy

giống như phát sáng trong ánh trời chiều, chân mày ánh lên vẻ khí khái đặc hữu làm Ninh Dương giật mình nhớ đến một người.

"Trạch Nghi là khí khái, còn lão già kia là biến thái.. Hai người này không thể đánh đồng với nhau được"

Ninh Dương cẩn thận chốt hạ một câu. Cậu nhướn mi tâm xinh đẹp lên nhìn ánh tà dương đỏ rực trên nền trời, trong lòng dâng lên cảm giác rất khó để biểu đạt...

\$\$\$

-Ngày hôm nay của em có vui không?

Nam nhân sau khi bắt được tay của thiếu niên liền nắm chặt lấy, nâng lên đặt một nụ hôn lên đó. Y nhấn bàn đạp, điều khiển chiếc Maserati đen bóng hòa vào dòng xe cộ đông đúc của thành phố phồn hoa, chẳng mấy chốc chiếc xe đã không còn bóng dáng..

-Trừ bỏ mặt sau vừa đau vừa rát ra thì cũng không đến nỗi tệ. –Ninh Dương ném cho người kia một cái lườm cháy mặt, sau một hồi giằng tay ra mà không được đành để yên cho y nắm.

Trạch Vũ tập trung lái xe nhưng thỉnh thoảng vẫn đánh mắt sang nhìn vợ yêu ở bên cạnh, khóe môi bày ra một nụ cười chết người. Bất quá nụ cười này rơi vào mắt người kia không khác gì nụ cười đều cáng của mấy gã sắc lang trong phim truyền hình lúc 20h, mị lực câu dẫn thường ngày bị một cước đá văng đi không thương tiếc. Y cười khổ chỉ chỉ vào túi áo mình nói:

-Tôi đã có thuốc tiêu sưng ở đây rồi, em sẽ cảm thấy đỡ hơn.

-Là thuốc uống hay là thuốc bôi? –Thiếu niên nhìn y với ánh mắt dè chừng.

-Hahaha.. Ninh Dương, em quả không hổ danh là nam sinh duy nhất đạt được học bổng toàn phần của Plateus, chỉ số thông minh làm người ta phát sợ- Trạch Vũ ưu nhã đưa bàn tay trên vô lăng lên che miệng cười, biểu lộ có vẻ rất cao hứng- Tôi thật sự phải suy nghĩ lại việc có nên lấy em làm vợ hay không rồi...

Ninh Dương bắn một tia phần nộ qua bên kia, không khỏi khiến nam nhân phải lạnh sống lưng..

-À nhầm..là lấy em làm chồng...

Nghe được câu đính chính đầy miễn cưỡng của Trạch Vũ, Ninh Dương nhìn ra ngoài cửa sổ xe, chậm rãi buông một câu:

-Nếu bây giờ ông thấy hối hận rồi thì trả tôi về nơi sản xuất là được. Coi như tôi với Trạch Gia không có duyên.

Xe dừng lại trước đèn đỏ. Trạch Vũ rướn người qua hôn chụt một cái lên môi của Ninh Dương, sau khi ngồi lại ghế lái liền nở một nụ cười xấu xa.

-Trả em về cũng được thôi. Dù sao tôi cũng không ngại việc ở rể, chỉ có hơi bất tiện một chút là mỗi lần làm chuyện vợ chồng đều phải dè chừng bố mẹ.. (@Lạp Lạp: thế này có được tính là sống chung với mẹ chồng không =))))))

-Ông giỏi lắm. -Hai má Ninh Dương đỏ lựng lên như trái đào chín. Cậu lườm lườm gương mặt nhìn nghiêng đẹp đến nao lòng của người kia, không có chút hứng thú nào mà thưởng thức nhan sắc diễm lệ của y. Cậu cật lực giấu mặt qua một bên để Trạch Vũ không thấy được biểu lộ của mình, nhìn lớp kính trong suốt cứng rắn mà chỉ muốn đập đầu vào chết quách đi cho rảnh nợ. Cậu âm thầm rút ra kinh nghiệm xương máu: thông minh và mặt dày là hai cái tuyệt đối không thể đặt cùng nhau...

Chiếc xe sang trọng lao đi trên làn đường thưa thớt xe cộ ngoài trung tâm thành phố Bắc Kinh tiến vào một khu nhà hàng Trung Hoa sang trọng. Trạch Vũ lái xe đi vào từ cửa sau, nơi có đích thân chủ nhà hàng ra đón chào, còn cẩn thận phong tỏa không để cho bất kì người lạ nào tiếp cận khu nhà. Ninh Dương hiểu, nhân khí của Trạch Vũ cao như vậy, không biết lúc nào sẽ bị paparazzi săn đón, nếu đi ăn thì phải chọn một nhà hàng quen thuộc ở xa trung tâm thành phố. Trạch Vũ bước xuống xe, đi qua bên kia định mở cửa cho Ninh Dương, nhận được cái nhìn đầy dao của cậu đành phải để cậu tự bước xuống.

Chủ nhà hàng là một nam nhân trung niên mặt mày phúc hậu, nhìn thấy khách quý ra khỏi xe liền chạy lại nhiệt tình chào hỏi, tính cách phóng khoáng của ông ta cũng mang đến nhiều hảo cảm.

-Trạch Vũ, cậu tới rồi. Tôi cứ nghĩ cậu đặt phòng là để tiếp khách cơ, nào ngờ cậu mang theo một tiểu mỹ nhân thế này, làm tôi thật bất ngờ.

Ông ta chìa tay ra định bắt tay với Ninh Dương, không ngờ Trạch Vũ lại đưa tay ra bắt lấy tay của ông trước, miệng y còn lộ ra ý cười gian xảo.

-Hôm nay tôi rất có hứng muốn ăn lẩu Trung Hoa chính gốc do cậu làm, cậu không ngại xuống bếp chứ.

Chủ nhà hàng cất tiếng cười lớn, gật gật đầu hướng đến Trạch Vũ nói:

-Đương nhiên là được, tuy nhiên sẽ hơi lâu, cậu chờ được chứ?

-Cậu cứ thông thả, hôm nay tôi không vội.

-Được, tôi sẽ đi chuẩn bị ngay. –Chủ nhà hàng rời đi, để lại Ninh Dương và Trạch Vũ. Trạch Vũ nắm cổ tay vợ yêu kéo lên lầu, đi đến căn phòng VIP mở cửa tiến vào.

Ninh Dương quả thật có đôi chút choáng ngợp. Ở trong lòng thành phố hiện đại như Bắc Kinh lại có một nơi mang đậm phong cách Trung Hoa như thế này. Tường được dán giấy đỏ trang nhã, xung quanh lối đi còn treo thật nhiều đèn lồng, dễ làm người ta liên tưởng đến những con phố Trung Quốc những năm đầu thế kỉ mười chín. Cách bài trí bên trong phòng cũng hết sức vừa mắt, những bức tường dù được xây dựng ở thời hiện đại vẫn nhuốm màu u tịch của quá khứ, cùng với những bình gốm cổ xưa có niên đại hàng trăm năm tuổi, tạo nên một tổng thể hết sức hài hòa. Khi đặt chân vào căn phòng, Ninh Dương còn ngỡ rằng mình đã đi ngược dòng thời gian về một thời điểm trong quá khứ, chỉ có thể lặng nhìn những tờ giấy dán tường tản ra hơi thở của tháng năm, khó lòng kìm nén được sự ngưỡng mộ đối với người đã thiết kế ra nhà hàng này.

Trạch Vũ đi đến kéo ra một chiếc ghế, đợi đến khi Ninh Dương ngồi xuống liền cúi người hôn nhẹ lên má cậu, dùng giọng âu yếm nói:

-Đây là nhà hàng của bạn học của tôi. Đồ ăn cậu ta làm tuyệt đối không thể xem thường, không gian nội thất cũng được cậu ta chú trọng nên rất vừa mắt. Dùng bữa ở đây tôi thấy yên tâm, cũng cảm thấy được thư giãn nữa.

Thấy Ninh Dương gật đầu, y bước đến chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống. Bất chợt nhớ ra điều gì, Trạch Vũ liền lấy trong túi áo khoác ra chiếc hộp hình vỏ sò tinh xảo đặt lên bàn. Mùi hương thảo mộc từ nó tỏa ra rất rõ ràng, khiến cho tinh thần của Ninh Dương thoải mái hẳn ra.

-Cái gì vậy?

-Thuốc tiêu sưng. Thuốc này được chiết xuất từ thảo mộc nên rất an toàn. Mau lại đây tôi bôi cho em.

"Chết tiệt, là thuốc bôi" Ninh Dương xấu hổ lắc đầu. – Đưa cho tôi, về nhà tôi sẽ bôi, ở cái nơi này làm sao có thể bôi được chứ.

Gương mặt điển trai của Trạch Vũ nổi lên một tia xảo quyệt, từ trong đáy mắt u tối của y không thể nhìn ra được y đang suy tính cái gì.

-Nơi này tôi đã bao trọn rồi, nếu không có sự đồng ý của tôi thì không có ai tiến vào đâu, Huống hồ nếu vết thương để lâu sẽ sinh ra nhiễm trùng, lúc đó sẽ rất khó chữa trị, không biết chừng lại còn phải loại bỏ nữa...

Thiếu niên nghe thấy mấy chữ này sợ đến mức nhảy dựng cả lên, đưa tay đến sờ sờ mộng nghĩ đến một ngày bị hoại tử phải loại bỏ thật thì bản thân sẽ làm thế nào. Cậu muối mặt chìa tay đến chỗ Trạch Vũ nhỏ giọng nói:

-Vậy đưa tôi, tôi tự bôi.

-Em nhìn thấy sao?-Trạch Vũ cười cười, nhìn qua không khác gì sắc lang thứ thiệt. –Đằng nào cả người em có chỗ nào tôi chưa nhìn qua đâu, còn gì phải ngại nữa.

-Biến thái- Ninh Dương tức mình mắng một câu. Cậu suy đi tính lại, cuối cùng vươn tay tới khóa quần đồng phục kéo xuống. Sau một hồi, cánh mộng trắng nõn liền lộ lồ trong ánh đèn, dưới ánh sáng mờ ảo mà căng bóng như trái chín đầu mùa, chỉ cần nhìn cũng đủ khiến người ta rạo rức. Áo sơ mi đồng phục phủ xuống tạm che đi bộ vị phần nộn ở đằng trước, theo mỗi nhịp bước đi khéo léo để lộ ra mị thịt màu hồng xinh đẹp, không khỏi làm cho Trạch Vũ hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm chế bản năng nguyên thủy của đàn ông bên trong mình.

Mặt Ninh Dương bây giờ đã phấm hồng như trái đào chín, cậu ngượng ngùng quay mặt tránh đi ánh mắt nóng rực của Trạch Vũ, tay kéo kéo vạt áo đồng phục xuống sâu hơn.

Trạch Vũ sau một hồi thần thờ liền vỗ vỗ tay lên mặt bàn, chân mày kiếm khê nhếch cao lên:

-Lại đây. Ngồi xuống và mở chân ra.

-Sao có thể? _Ninh Dương định phản kháng, nhưng ánh mắt nghiêm túc của người kia khiến cậu phải suy nghĩ lại, đành đi đến đặt hông lên bàn tách chân ra, phơi bày tiểu huyết non nớt của mình.

Quả thật nơi đó vì làm việc quá sức mà sưng đỏ như trái mận, qua một ngày vẫn không khép được vào, lộ ra ít mị thịt đỏ tươi. Thiếu niên lần đầu tiên phải làm việc mất mặt như vậy đành nhắm tịt mắt, hai má đỏ rực như sắp cháy đến nơi, bàn tay nâng lấy bắp đùi khẽ run run, nhìn qua không khỏi làm cho Trạch Vũ nóng hết cả người.

Y cầm theo hộp thuốc đến bên Ninh Dương, ôn nhu hôn lên mi tâm xinh đẹp của cậu, một tay ái muội cởi bỏ vài cúc áo đồng phục để lộ làn da trắng sứ tinh xảo được điểm xuyết bằng những dấu hôn đỏ chói, nhịn không được mà với tay vào trong áo tìm kiếm đầu nhũ mềm mại kia.

Ninh Dương vẫn đang trong trạng thái nhắm tịt mắt, lớn giọng quát.

-Biến thái, ông mau tập trung vào việc chính cho tôi. Nếu không tôi sẽ lột da ông cho vào lẩu.

Trạch Vũ cười cười, hôn nhẹ lên cánh môi hồng hào run rẩy của Ninh Dương để trấn an cậu:

-Tuân lệnh phu nhân!

Ninh Dương còn đang định chỉnh lại Trạch Vũ thì bất chợt cảm thấy nơi tiểu huyết có dị vật xâm phạm, không nhịn được ưỡn lên một cái. Dị vật này âm ỉ ấm lại mềm mại, vừa ướt át lại linh hoạt đến đáng sợ, tiến vào trong vách tràng khẽ sục sạo một chút rồi chậm rãi mát xa, từ từ châm lên cảm giác ngứa ngáy nơi tận sâu trong hậu huyết. Ninh Dương nhịn được tò mò mở mắt ra, trong một khoảng khắc đã bị dọa sợ, phía bên dưới kẹp lại hút thứ kia vào sâu hơn. Dị vật đó...cư nhiên lại là lưỡi của Trạch Vũ, mà chủ

nhân của thứ đó thì đang quỳ một chân trên đất, nhiệt tình hưởng thụ, trên mặt lại còn lộ ra một tia hạnh phúc.

Ninh Dương nắm lấy mái tóc đen mượt của Trạch Vũ kéo ra, miệng không ngừng mắng nhiếc:

-Sắc lang, ông rút ngay ra cho tôi..uhm..ma..u..đi ra..

Đầu lưỡi âm ẩm cùng thuốc mỡ lạnh lạnh chen vào sâu hơn, mãnh liệt quấy đảo khiến cho thiếu niên nhũn cả hai chân, bàn tay đan vào lớp tóc đen dày của Trạch Vũ vô thức mà run run. Hơi thở của cậu bị đánh gãy thành từng mảnh nhỏ, khoái cảm ôn nhu lại bá đạo dâng lên trong từng tế bào khiến đầu óc của Ninh Dương mù mịt. Cậu hoàn toàn không nhận ra phía trước của mình cũng bắt đầu có phản ứng, chỉ biết há miệng thở dốc, bắp đùi trắng muốt vô tình kẹp lại nhấn đầu Trạch Vũ vào sâu hơn.

Cảnh tượng trong phòng bây giờ thập phần dâm mỹ. Một nam nhân thân mình tây trang đắt tiền quỳ bên thiếu niên ăn mặc xốc xếch, nửa thân người dưới hoàn toàn trần trụi, phô bày cả hai địa phương bí ẩn dưới ánh đèn lồng mờ mờ ảo ảo. Thiếu niên bị nam nhân nhiệt tình khẩu giao, hai chân không biết là nên kẹp lại hay tách ra, hậu huyệt mở ra khép lại đón chào sự xâm nhập của nam nhân, đầu lưỡi đi vào phát ra tiếng nước tóp tép dâm loạn đến cực điểm.

Thiếu niên bị khoái cảm xa lạ đánh úp, phần thân non nớt sưng trướng lên thành cây gậy nhỏ, khẽ chạm phải vầng trán trơn bóng của nam nhân. Nam nhân ở bên dưới khẽ nhắc mi tâm thanh tú, vươn tay lên bắt lấy phần thân kia chậm rãi vuốt ve. Một trận tê dại truyền dọc theo sống lưng lên đến thùy não của thiếu niên, khiến cho cậu bắt đầu rơi nước mắt.

-Trạch Vũ....đừng...uhm..tôi..uhm..không chịu nổi.

Ninh Dương tha thiết van nài nam nhân dừng lại, trong cơn mơ màng cố gắng di chuyển cánh móng, miệng liên tục kêu tên y. Đáy mắt u tối của

Trạch Vũ hiện lên một tia sáng mờ nhạt, y không những không dừng lại mà bắt lấy đèn non của Ninh Dương giữ chặt, lực đạo trên tay kia cũng tăng thêm, hết sờ soạng nắn bóp thì lên xuống, đầu lưỡi trong tiểu huyết cũng phối hợp theo tiết tấu mà thâm nhập vào càn quét. Chẳng mấy chốc, tầm mắt thiếu niên mờ mịt đi, cậu run rẩy bắn ra một dịch lên mặt của Trạch Vũ, thét lên một tiếng thanh thúy:

-Trạch Vũ!!!!

Trong tròng mắt ngàng ngác nước của Ninh Dương, cậu chỉ thấy Trạch Vũ khẽ hôn nhẹ lên miệng nhỏ phía bên dưới, đứng dậy lấy khăn giấy lau mặt, tiện thể lau đi số tinh dịch còn vương lại trên mép đèn non. Cậu vô lực buông một câu, không khỏi làm Trạch Vũ chấn động:

-Tôi xin lỗi.

Trạch Vũ ôm lấy Ninh Dương lau đi nước mắt cho cậu, giúp cậu mặc lại quần.

-Không sao. Em không có lỗi gì cả. Là tôi tự nguyện mà.

Ninh Dương sau đó được Trạch Vũ bế xuống đặt lại về chỗ ngồi, tận hưởng sự chăm sóc đặc biệt của y. Những món ăn sau đó đã được dọn đến, tỏa mùi hương ngào ngạt. Trạch Vũ không ăn nhiều, chỉ lẳng lặng gắp thức ăn vào bát của Ninh Dương. Y trầm mặc nhìn ngắm người tình bé nhỏ của mình ăn, trong lòng cứ nhiên lại cảm thấy hạnh phúc.

Sau bữa ăn, hai người về nhà. Cửa vừa khóa lại, Trạch Vũ đã ôm lấy Ninh Dương từ đằng sau, mỉm cười nói:

-Em tắm trước đi..hay là để tôi tắm chung..Sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

-Ông đừng có mơ. –Cậu gỡ bàn tay đặt trên bụng mình, đi đến phòng ngủ lấy đồ rồi đi tắm. Trong phòng tắm cứ liên tục tưởng tượng con vịt cao su là Trạch Vũ mà tra tấn nó, hết bóp rồi lại ném, ném chán lại đi đi ở dưới chân... Xem ra vị trí của Trạch Tổng trong lòng vợ yêu của y còn không bằng một con gián....

Đến lượt Trạch Vũ đi tắm, Ninh Dương lấy sách giáo khoa ra xem lại bài, nằm trên giường giở sách soạn soạn. Đến khi tiếng nước trong nhà tắm tắt mới hé mắt nhìn ra cửa. Ngay ở giây phút thân ảnh kia đập vào mắt, cậu đã bỏ hết nghĩa vụ của người vợ gì đấy mà cầm lấy gối ném luôn vào người kia.

-Ông mặc quần áo vào đi..Kính chết đi được.

Nam nhân một thân lực lưỡng bước ra từ phòng tắm, bên dưới chỉ có một cái khăn tắm quấn để che đi hạ bộ, làn da khỏe khoắn phủ thêm một tầng hơi nước mà trở nên bóng loáng. Những thớ cơ săn chắc dưới ánh đèn vô cùng nổi bật, thân hình hoàn mỹ như một bức điêu khắc thời Phục Hưng, nhìn thế nào cũng không ra một người đàn ông đã gần năm mươi tuổi. Mái tóc của y ướt nhẹ nên rủ xuống thập phần phiêu đảng, những giọt nước nhỏ tong tong trên gương mặt tinh xảo của y chảy dọc theo sườn mặt xuống xương quai xanh quyến rũ, rồi từ đó men theo khe ngực xuống những múi bụng rắn chắc như đá tảng bên dưới, không khỏi khiến cho Ninh Dương ong ong cả đầu.

Vì nhắc tay lên đỡ lấy cái gối bay đến phía mình, Trạch Vũ buông bỏ mép khăn tắm, khiến cho nó một lượt rớt xuống, lộ ra cảnh xuân vô hạn. Ninh Dương nuốt một ngụm nước bọt nhìn vào cái vật nam tính ở giữa hai chân của Trạch Vũ, cả người như bị đóng băng ngay tức khắc. Hôm qua dưới ánh đèn ngủ thứ đó đã thập phần đáng sợ rồi, mà bây giờ dưới ánh sáng trắng, sự dữ tợn cùng kích thích khổng lồ của nó lại càng bị phô bày rõ. Dù "nó" đang ở trạng thái ngủ yên, bộ dáng cũng vô cùng dọa người,

hại Ninh Dương xấu hổ chui tọt vào chăn cuộn thành một đoàn, miệng thì không ngừng la oai oái:

-Tên biến thái kia, ai mượn ông không mặc đồ rồi bước ra chứ..Tôi không muốn nhìn chút nào hết...ông mặc quần áo vào đi...

Sau một hồi, Ninh Dương ở trong chăn bị vòng tay quen thuộc bao lấy, giật mình giãy mạnh. Giọng nam trầm đầy âm yếm qua lớp chăn chảy vào tai:

-Tôi mặc đồ vào rồi. Em mau ra đây đi.

Từ trong ổ chăn có hai con mắt to tròn dáo dác thò ra. Khi nhìn thấy Trạch Vũ đã mặc quần áo đầy đủ, cậu mới an tâm thò đầu khỏi chăn, biểu lộ như vừa bị người ta cưỡng gian vậy. Cậu đánh khẽ lên lồng ngực rộng lớn của Trạch Vũ.

-Lần sau không được lỏa thể trước mặt tôi nữa.

-Thế thì "làm" thế nào được? Em định bắt tôi nhịn sao?

Người thông minh như Ninh Dương đương nhiên biết chữ "làm" ở đây có nghĩa là gì, hai má lại phỉm hồng lên.

-Tôi không biết. Không thích là không thích. Nếu ông còn tái phạm tôi sẽ ra phòng khách ngủ.

Trạch Vũ chống một tay xuống nệm kê đầu vào, khẽ cúi xuống hôn lên trán, sống mũi rồi lại lên môi Ninh Dương, tay kia ôm lấy cả bọc chăn như ôm thứ trân bảo.

-Đội vợ lên đầu là trường sinh bất lão đúng không? Vậy tôi đành nghe em vậy.

Ninh Dương gật gù, xong lại thấy câu này không đúng lắm, dấu môi chữa lại ngay.

-Ai là vợ ông?

-Vợ tôi là người ngủ trên giường của tôi, cùng ăn tối với tôi, đến tối tắt đèn thì lăn giường với tôi nữa. Em đặt mấy chỉ tiêu rồi?

-Hình như là cả ba..-Ninh Dương lí nhí, giận dỗi quay mặt đi không đối mặt với Trạch Vũ nữa. Cậu chợt cảm nhận được cái ôm ngày càng siết chặt, hơi thở nam tính phả vào cần cổ mình hơi ngứa ngứa, biết ngay lão già này lại định giở trò đồi bại liền hừ lạnh trong cổ họng.

Trạch Vũ dịu dàng vỗ vỗ bọc chần, ghé đến bên tai người kia nói:

-Tối nay tôi phải xử lí công chuyện, làm việc trong thư phòng đến khuya. Nếu em học xong bài có thể đi ngủ trước.-Nói xong liền hôn nhẹ lên má cậu rồi rời đi.

Đột nhiên mất đi vòng tay ấm áp, Ninh Dương bỗng cảm thấy thật hụt hẫng. Cậu ghé mắt nhìn bóng người đang rời khỏi phòng, tức mình mắng một câu:

-Sắc lang!

\$\$\$

Trạch Vũ làm việc trong phòng tương đối mệt mỏi. Đồng hồ đã điểm mười một giờ nhưng y vẫn còn rất nhiều công chuyện cần xử lí. Dự án cao ốc ở Thượng Hải là công trình trọng điểm của Trạch Thiên Vũ, có ý nghĩa mang tầm chiến lược, vậy nên y càng không thể bỏ xuống công việc. Y thật muốn dừng lại, về căn phòng nhỏ ấm cúng nơi có vợ y, ôm cậu đi vào giấc ngủ, lúc cậu ngủ còn hôn trộm vài cái nữa. Thế nhưng, công việc vẫn là công việc, y vẫn phải tiếp tục giải quyết.

Trong không khí chợt truyền đến mùi trà hoa cúc thanh nhã, khiến cho dây thần kinh đang căng như dây đàn của Trạch Vũ trùng xuống. Tiếng gõ cửa bất ngờ làm y bất giác mỉm cười:

-Vào đi.

Người mà y muốn nhìn thấy nhất bây giờ thập thò ngoài cửa, ngưỡng ngưỡng mãi mới bước vào. Cậu đi đến bên bàn làm việc đặt xuống tách trà hoa cúc thơm ngát, dùng thanh âm bé hơn cả muỗi kêu nói:

-Biết ông phải làm việc muộn, tôi pha một chút trà...

Trạch Vũ cao hứng túm lấy cổ tay cậu, kéo cậu ngồi lên đùi mình, vòng tay ôm chặt lấy bờ eo thanh mảnh khẽ vuốt ve vùng bụng phẳng lì. Y dùng ánh mắt đầy yêu thương nhìn cậu, chỉ hận không thể moi trái tim mình ra để cho cậu thấy mà chỉ có thể dùng những nụ hôn ngọt ngào để biểu đạt.

Ninh Dương nhìn chồng tài liệu trên bàn, không khỏi thở dài một hơi. Cậu lấy tay xoa xoa cái cằm trơn láng của Trạch Vũ:

-Đừng cố quá, hại sức khỏe.

-Mấy chuyện này không phải vấn đề.- Trạch Vũ hơi nhăn nhó, vòng tay siết chặt hơn. -Có một chuyện tôi hiện tại không thể tự mình giải quyết được, bắt buộc phải có người giúp đỡ...

Ninh Dương nghe thấy hai mắt liền sáng lên, cậu bắt lấy cái tay đang sờ loạn trên bụng mình đứng im tại chỗ, ân cần hỏi han:

-Nếu tôi có thể giúp được tôi sẽ giúp. Ba tôi đã từng làm quản lí của một công ty bất động sản, mấy chuyện kinh doanh này ông có thảo luận với tôi, tôi cũng coi như là có biết chút ít.

Trạch Vũ lắc lắc đầu, nắm lấy tay Ninh Dương đặt xuống nơi bán cương ở giữa hai chân mình, miệng tự động đi tới hôn lên hai má mềm mềm trắng trắng như bánh bao của cậu, không biết xấu hổ mà dụ dỗ:

-Tiểu gia ở bên dưới cứ không nghe lời tôi, mỗi lần nhìn thấy em đều thành ra như vậy. Em nói, tôi làm thế nào để quản nó đây.

Nhiệt độ nóng rực cách hai lớp vải truyền đến lòng bàn tay khiến Ninh Dương giật mình rút tay lại. Cậu trừng mắt nhìn cái con người mặt trời trán bóng kia, giống như muốn đem y băm ra làm trăm mảnh vậy. Cái gì mà "không nghe lời"? Cái gì mà "không quản nổi"? Tất cả đều là ngụy biện! Đã thế, y vẫn mặt dày ôm chặt lấy cậu không để cho cậu trốn, bày ra biểu lộ đáng thương thật không dễ coi chút nào.

-Nhịn cũng rất ảnh hưởng đến sức khỏe đó. Em không nỡ để lão công nhà mình ghen đến chết chứ?

-Chứ ông nói tôi phải làm thế nào? Hôm qua làm nhiều như thế vẫn không đủ sao? Nếu làm nữa nơi đó sẽ hỏng, tôi không muốn chết như thế đâu~~

Tình hình bây giờ đã xoay chuyển một trăm tám mươi độ. Ninh Dương sút sùi ngược đôi mắt long lanh ánh nước lên nhìn Trạch Vũ, giọng nói bỗng dưng trở nên ghen ghen. Người ta nói không sai "Anh hùng không qua ải mỹ thụ", Trạch Tổng cao cao tại thượng trên thương trường quyết đoán bao nhiêu cũng không bước qua nổi cửa ải của tiểu hồ ly nhà y. Bất quá y cũng không ngốc, y đương nhiên biết cách đối phó. Hồ ly đã dâng thân tới miệng rồi, y không "ăn" được miếng thịt nào, cũng nhất quyết không để lại bộ lông!

Trạch Vũ cúi xuống ngậm lấy vành tai mẫn cảm của Ninh Dương, ánh mắt thật tự nhiên trở nên nóng bỏng. Y bắt lấy cái tay đang tìm cách chạy trốn của cậu, dùng thanh âm khàn khàn nựng vợ yêu.

-Không bắt em dùng miệng nhỏ hầu hạ tôi, hôm nay chỉ cần dùng tay là được.

Trạch Vũ nói rồi liền tháo dây quần, giải phóng cự vật sừng trướng của y, nắm lấy tay Ninh Dương phủ lên, dẫn dắt cậu giúp y thỏa mãn tính dục. Lòng bàn tay thiếu niên rất nhiều thịt, mềm mại lại ấm ấm, bao lấy cự vật như nuốt trọn nó trong cái ôm ấm áp, không khỏi làm Trạch Vũ cảm thấy vui vẻ.

Về phần Ninh Dương, cậu còn chưa bao giờ tự mình giải quyết, bây giờ lại phải giúp một gã đàn ông xử lí cơn động dục, tức đến độ máu trên thân thể dồn hết về mặt. Cậu xấu hổ quay mặt đi lại bị Trạch Vũ nắm cằm ép quay đầu lại nhìn nơi đó của y, trong lòng chỉ muốn ngay lập tức kiểm cái lỗ nào chui xuống.

Dù không thể gọi là thỏa mãn, Trạch Vũ cũng rất cao hứng. Y vươn cánh tay thò vào trong vạt áo ngủ của Ninh Dương, sục sạo tìm đầu nhũ mềm mại trên bầu ngực sữa chặm rãi nhu nết. Y rung mình cảm thán, vợ y tuy chỉ mới mười sáu tuổi nhưng đầu ngực lại phát triển lớn hơn bình thường rất nhiều, chỉ cần y niết nhẹ mấy cái là lại không nhịn được ưm a trong cổ họng, giống như tiểu hồ ly sinh ra để bị người ta thao vạy. Y chợt nhận thức vô cùng sâu sắc, rằng một khi định mệnh đã trói buộc y với người này, y có muốn buông ra cũng không thể. Bao nhiêu năm tuổi trẻ tự do mà y coi như trân bảo bỗng chốc trở nên thật vô nghĩa. Y hận, hận tại sao ông trời lại để y gặp được Ninh Dương quá muộn, tại sao cách biệt tuổi tác giữa hai người lại lớn như vậy. Hai mươi chín năm, gần ba thập kỉ, nói ngắn mà không ngắn, nói dài mà không dài... nhưng đối với Trạch Vũ, đó là bóng ma trong lòng y, là số tuổi cách biệt của hai người. Từ lúc phải lòng Ninh Dương, Trạch Vũ mới ý thức được việc mình đang già đi từng ngày, mái tóc y cũng đã không giấu nổi những sợi bạc... Y đang già đi, còn vợ y thì mới chỉ bước vào quãng thanh xuân tươi đẹp... Trạch Vũ không dám

chắc bản thân mình có thể sống đến một trăm tuổi hay không, y không tự tin cả đời này sẽ bảo hộ được cho Ninh Dương..

Thời gian quá vô tình, từng bước lấy đi tuổi trẻ của y, khiến cho y phải nuối tiếc. Những giây phút được ở bên Ninh Dương thế này.. y tuyệt đối sẽ trân trọng...

-Trạch Vũ...đừng sờ.. Nhột...

Ninh Dương cố gắng để rút bàn tay đang chu du trên ngực mình ra, không đạt được mục đích liền dấm dấm vào lồng ngực săn chắc của Trạch Vũ, mở miệng mắng.

Trạch Vũ không dừng lại mà còn cố ý điều chỉnh tiết tấu xoa nắn trùng với nhịp lên xuống ở nơi kia, từng bước châm lên ngọn lửa dục vọng bên trong Ninh Dương. Thiếu niên bất chợt cảm thấy nơi hậu huyệt có chút hư thoát, giống như cái miệng nhỏ đói khát mà khép mở không ngừng, muốn được ăn côn thịt nóng bỏng, lại khao khát sự ôn nhu nhiệt tình của đầu lưỡi mà ngứa ngáy đến cực điểm. Cậu cố đè nén ý nghĩ bùng phát trong đầu mình, hít những hơi thật sâu để trấn tĩnh lại. Tầm mắt đặt trên người Trạch Vũ tự giác chuyển lên đôi mắt sâu thẳm của y, cánh tay để không dịch đến mái tóc mềm mại thoang thoảng hương cỏ thơm chậm rãi đan vào. Cậu thực chán ghét bản thân mình, tại sao không thể ghét Trạch Vũ, tại sao bị y xâm phạm, bị y đòi hỏi như thế vẫn không phản kháng. Cậu rốt cuộc đang muốn cái gì, đang mong chờ điều gì.. Tình yêu? Từ Trạch Vũ? Ninh Dương lắc lắc đầu cười khổ ở trong lòng. "Mình đang nghĩ cái quái gì thế không biết..."

-Ninh Dương, thế này vẫn chưa đủ.- Trạch Vũ dùng thanh âm nhuốm đầy nhục dục để truyền đạt mong muốn của mình. Y thật sự không ngờ đến, vợ yêu hay ngại ngùng của y lại ngồi xuống ngâm lấy phần thân nóng rực kia, bắt chước cách y khẩu giao mà nhiệt tình hầu hạ nó. Khuôn miệng nhỏ nhắn không thể bao hàm cự vật với kích thước ấy, ngâm đến một nửa

đành phải nhả ra. Đầu lưỡi e dè vươn ra liếm láp phần đỉnh nhỏ ra chút dịch, khẽ vói vào bên trong lỗ nhỏ. Cơ miệng ấm nóng bao lấy phần thân khiến Trạch Vũ hít thở không thông, khẽ hừ những tiếng trầm thấp qua cánh mũi. Tuy kỹ thuật của Ninh Dương rất kém, chỉ riêng việc cậu nguyện ý giúp y khâu giao, Trạch Vũ đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Y đan bàn tay to rộng vào mái tóc mềm mại của cậu, phối hợp với nhịp phun ra nuốt vào khẽ thúc đẩy để cơ vật có thể xâm nhập vào sâu hơn.

Tiếng mút mát ba ba quần quanh căn phòng làm dâng lên một mảng dâm mỹ. Thiếu niên dù cơ miệng mỏi nhừ vẫn cố há ra để nuốt lấy phần thân dử tợn kia, hai tay vươn xuống dưới giúp Trạch Vũ xoa nắn hai viên cầu, đầu ngón tay bé nhỏ khẽ vuốt ve phần côn thịt không thể nuốt vào giống như muốn bù đắp cho nó, hành động ngô nghê này khiến người bên trên thở hắt ra một hơi, suýt chút nữa đã bắn ra. Ninh Dương thực ra không thích hương vị ở trong miệng cùng mùi xạ hương nam tính đặc hữu ấy, nhưng sau một hồi cũng quen dần, bỗng chốc trở nên tham luyện những thứ đó. Ninh Dương chưa bao giờ làm loại chuyện này, chỉ sợ rằng sẽ làm Trạch Vũ bị đau nên vô cùng cẩn thận, nhớ lại hôm qua y làm thế nào liền bắt chước y như thế, tận tình chăm sóc tinh khí của y.

Những nhịp đâm rút càng ngày càng tăng dần, độ nông sâu cũng từ từ nổi ra, có những lúc, thứ kia đã chạm phải yết hầu của Ninh Dương, khiến cho cậu không thở được. Trạch Vũ khi nhìn thấy biểu cảm bi thống của vợ yêu liền tự giác điều chỉnh, kiên quyết không để cậu vì phục vụ mình mà cảm thấy khó chịu. Y sung sướng nhìn người y yêu há miệng ngậm lấy quy đầu no đủ như ăn một cây kẹo mút khổng lồ, biểu tình cực kì hưởng thụ tuyệt nhiên không hề bài xích tinh khí của y. Đến khi y chuẩn bị bắn ra thì điện thoại đột nhiên đổ chuông. Trạch Vũ nhìn màn hình điện thoại có hơi giật mình nhưng vẫn nhấn nút nghe, tay kia đỡ lấy gáy của Ninh Dương phối hợp với tiết tấu của cậu.

-Trạch Nghi à? Sao muộn như vậy rồi còn không ngủ?

Ninh Dương nghe thấy hai chữ "Trạch Nghi" liền giật mình đánh thót, mở miệng định buông thứ kia ra liền bị Trạch Vũ nắm lấy gáy ấn vào tiếp, vô tình rên lên một tiếng.

"Ừm..."

-Ba ơi, sao lại có tiếng trong điện thoại thế? -Ở đầu kia điện thoại truyền đến giọng thiếu niên quen thuộc, khiến cho Ninh Dương sợ đến độ trợn tròn mắt.

-Không có gì, là mèo con bị bỏ rơi ở trước cửa, ba đang bế nó ở trên đùi, vô tình đụng trúng đuôi của nó ấy mà.

Người này đúng là nói dối không biết chớp mắt! Ninh Dương ngậm trong miệng cơn thịnh của y rùng mình một cái, vì lực đạo sau gáy không giảm nên bắt buộc phải tiếp tục phun ra nuốt vào, trong lòng âm thầm mắng y là sắc lang, con trai gọi điện thoại mà vẫn còn muốn được khẩu giao, quả thật là mặt trời trán bóng rồi!

-Ba nhặt được mèo sao? Trông nó thế nào? Có phải là mèo tam thể không? Con muốn có một con như thế...

-Mèo con này đánh đá lắm, con nuôi không nổi đâu =.=. -Trạch Vũ nhếch mép cười, khẽ vuốt ve mái tóc đen dày của Ninh Dương.

-Thật à...Tiếc thật đấy, ba nhớ chăm sóc bé ấy nhé, mèo con hay đi lạc lắm..

-Cả đời này ba sẽ không buông đâu, nên con đừng lo..

Câu này lọt vào tai Ninh Dương có vẻ hơi khó nghe. Cậu nhấc mi lên nhìn Trạch Vũ với ánh mắt mờ mờ, nhận được cái vuốt ve đầy âu yếm của y liền nhắm mắt lại, mút vào phần thân to lớn kia.

-Con đừng chơi game nữa, ngủ đi. Ba làm nốt việc cũng sẽ đi ngủ. Ừ..ba cúp máy đây.

Trạch Vũ cúp điện thoại, ái muội nhìn Ninh Dương, eo tự động đong đưa mà chôn tinh khí nóng bỏng vào bên trong khoang miệng chật hẹp kia. Y gầm lên một tiếng rồi bắn tất cả vào bên trong, lượng tinh dịch quá nhiều tràn ra ngoài, theo khoe môi đỏ mọng rơi xuống sàn nhà dâm mỹ đến cực điểm.

Yết hầu đột nhiên bị dòng chất lỏng sền sệt nóng bỏng quét qua, không khỏi làm dâng lên cảm giác buồn nôn từ trong cuống họng. Tuy nhiên, thứ chất lỏng kia cũng không khó nuốt lắm, nhấm nháp còn thấy giòn ngọt, thành ra Ninh Dương nuốt hết một lượt, còn khẽ vươn lưỡi liếm đi mấy giọt vương trên môi.

May mắn cho Ninh Dương là Trạch Vũ không nhìn thấy cảnh tượng này, nếu không y sẽ không chần chừ gì mà đè cậu ra làm ngay tại chỗ. Y đỡ lấy Ninh Dương, đắm chìm cậu trong nụ hôn ngọt ngào vương lại chút mùi vị của chính y, không hiểu sao trong nội tâm lại cảm thấy thực sự hạnh phúc.

Ninh Dương bị Trạch Vũ hôn đến suyễn cả người, một lúc sau mới rời khỏi thư phòng về phòng ngủ, lúc trèo lên giường còn không ngủ được vì câu nói ban nãy của y.

"Cả đời này ba sẽ không buông đâu, nên con đừng lo.."

-Lão già biến thái, ai muốn ông buông hay không buông. Trạch Vũ sắc lang, Trạch Vũ còn không bằng con vịt cao su, Trạch Vũ không bằng một con gián...

Chửi Trạch Vũ chán chê rồi Ninh Dương mới đi vào giấc ngủ. Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức vẫn cảm thán một câu "Thì ra chửi ông ta lại

giúp mình dễ ngủ như vậy, sau này nhất định phải triệt để tận dụng phương thức này..."

Trong cơn mơ màng, cậu cảm thấy nệm bên cạnh mình lún xuống, cả thân thể được một vòng tay ấm áp bao trọn liền vô thức dựa sát vào nguồn nhiệt bên cạnh mình, trong sự im lặng của màn đêm mà cảm thấy môi mình âm ẩm, ở trong mộng không nhận được nói mớ:

-Lão già, hôn tôi nữa là tôi tính phí đó. Mười tệ một lần, chuyển khoản hay trả tiền mặt tùy ông.

Trạch Vũ ôm vợ định đi vào giấc ngủ lại nghe thấy câu này, không nhận được cười khổ.

-Vậy thì tôi giao cả gia sản nhà mình cho em trước, suốt đời kiếm tiền cũng không đủ trả a...

Y vuốt ve sườn mặt tinh xảo của vợ, ôn nhu đặt một nụ hôn lên đó rồi mệt mỏi cúp mắt lại. Đêm đó là đêm thứ hai trong cuộc đời y mơ thấy giấc mộng vô cùng ngọt ngào, trong giấc ngủ còn cười đến sáng lạn. Còn Ninh Dương, cả giấc mộng cậu chỉ thấy mình là một tiểu hồ ly bị một con sói già khi dễ, đè xuống làm tới làm lui, dù có kêu khóc bao nhiêu y cũng không dừng lại, cự vật không ngừng ra ra vào vào tiểu huyết bé nhỏ, kéo ra một ít mị thịt đỏ tươi...

Ninh Dương có một đêm không ngon giấc...

Bonus

Trạch Vũ áp Ninh Dương trên giường cật lực thao, lúc làm còn luôn miệng kêu tên Ninh Dương, nói sản xuất em bé gì gì đó. Ninh Dương dù xấu hổ muốn chết nhưng cũng không phản kháng được gì, để mặc cho ông ta ở bên trên rót tinh hoa vào cơ thể mình, hình thành nên hài tử bé bỏng..

Cửa phòng bỗng bật mở. Một người phụ nữ lao vào bật đèn lên, hai người trên giường luống cuống đến vung loạn cả tay chân.

Thẩm phu nhân ngơ ngàng nhìn tư thế của hai người, không nhìn được liền mắng:

-Trạch Vũ, ai cho ông cười lên người con trai tôi thế hả. =))))))))))
Xuống ngay!

Trạch Vũ cười khố: -Mẹ, thế mẹ có muốn bế cháu không?

Thẩm Phu Nhân nghe được câu nói của con rể, lườm lườm nhìn hai người rồi đi ra khỏi phòng:

-Con trai tôi thân thể yếu, đừng đè mạnh quá.. À mà nói là phải làm đấy nhé, chín tháng sau tôi không được bế cháu thì hai người cứ liệu hồn đấy.

Hai người trong phòng thở phào, tiếp tục việc còn dang dở...

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lạp

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Mặt Dày

Niềm hạnh phúc của mỗi người chính là mỗi sớm mai đều được nhìn thấy nửa kia của mình say giấc nồng trong chăn ấm, chờ đợi một nụ hôn dịu dàng để bắt đầu một ngày mới thật ngọt ngào...

Điều này rất đúng, phi thường đúng, và chưa bao giờ không đúng...Tuy nhiên, đối với những cặp đôi "cưới (làm) trước yêu sau" như hai bạn trẻ của chúng ta, những chân lí tình yêu thông thường đều bị một cước đá văng đi không thương tiếc....

Sau hơn hai tuần sống chung cùng ông chồng sắc lang, Ninh Dương cũng đã dần quen với việc mỗi ngày mở mắt ra đều thấy cái bản mặt không-thể-đáng-ghét hơn của y. Trạch Vũ thường xuyên bận rộn nên y không nhiều khi được đi nghỉ sớm, mỗi tối làm việc xong đều nhân lúc Ninh Dương đang say giấc nồng hôn trộm mấy cái rồi ôm cậu đi ngủ. Không giống những người khác, y ngay cả trong giấc ngủ cũng không hề rời lỏng cánh tay rắn chắc như gọng kìm, giống như sợ vợ mình sẽ nhân đêm hôm bỏ đi vậy. Ninh Dương ngủ không sâu nên buổi sáng thức dậy rất sớm, vừa nhấc mi lên là thấy cả người bị quấn lấy bởi cái xúc tu đầy cơ bắp, dính còn chắc hơn cả keo con voi, có muốn gỡ cũng gỡ không nổi.

Không còn cách nào khác, cậu đành nằm im trong lòng "con bạch tuộc" thành tinh kia, trầm mặc thưởng thức dung nhan diễm lệ của y.

Trạch Vũ đã gần năm mươi tuổi nhưng lúc ngủ vẫn không khác gì một đứa trẻ. Nửa gương mặt hoàn mỹ của y áp lên gối lộ ra xương hàm quyến rũ, mái tóc đen dày rối thành một đoàn có vài phần phiêu dật. Đồng tử khí

khái bị ẩn giấu sau bờ mi thanh tú có gì đó thật thu hút, trong khi chân mày được hoàn toàn thả lỏng lại mang đến mỹ cảm nhu hòa. Ninh Dương chợt cảm thấy, chỉ những lúc như thế này y mới thực sự là Trạch Vũ, còn mỗi khi y mở mắt ra, y lại là một tổng tài soái khí đầy ắp như khí trời, mị lực dồi dào như biển đông. Bất quá, y có là Trạch Vũ hay Trạch Tổng thì ở trong mắt Ninh Dương, y vẫn chỉ là tên sắc lang biến thái không hơn lấy một phân.

Thiếu niên thở dài thườn thượt. Cậu lấy ngón tay chọc chọc má Trạch Vũ, trong lòng không ngừng gào thét. "Để tôi xem mặt ông với cái thớt, cái nào trơ hơn.."

Ninh Dương còn chưa đắc ý được nửa đường, một bàn tay xấu xa ở trong chăn đã chui tọt vào trong áo ngủ sờ soạng, tìm đến hột đào nhỏ trên bầu ngực sữa mà ái muội niết niết. Cậu bắt lấy bàn tay trên ngực mình, không lưu tình mà vươn chân đạp đạp người kia.

-Dậy rồi thì mau đi tập đi, ở đó mà lợi dụng sàm sỡ người khác. Tôi đã ông xuống giường bây giờ.

Xin độc giả ngàn vạn lần đừng nghĩ rằng, nếu là soái ca thì sinh ra đã có body cuốn hút vạn người mê, không cần làm gì cũng có múi má đầy đủ. Để có thân hình nóng bỏng như bây giờ, Trạch Vũ luôn phải chăm chỉ tập thể hình, một tuần ba buổi không hơn không kém, dù có bận đến mấy cũng không bao giờ bỏ tập. Y trẻ lâu như vậy cũng là nhờ chăm chỉ tập luyện cùng chế độ ăn hợp lí. Không chỉ có lợi ích về ngoại hình, cả thể lực lẫn tinh lực của y sau bốn mươi tuổi vẫn dồi dào như thời hai mươi, có thể cùng Ninh Dương lăn giường không biết mệt.

Vì Ninh Dương luôn thức dậy rất sớm, y đã giao cho vợ yêu trọng trách vô cùng cao cả là đánh thức y dậy đi tập. Mặc dù Ninh Dương biết thừa mình không có lấy nửa phần trăm lợi ích từ việc này, cậu cũng đành nhắm mắt thực hiện thành một thói quen. Bởi vì Trạch Vũ thường xuyên

phải làm việc khuya, những đêm không thể cùng vợ um ừm a a, y sẽ không ngại ngần gì mà chuyển sang "vận động" vào buổi sáng. Nếu Trạch Vũ không đi tập, y sẽ dùng toàn bộ thời gian đó để cùng Ninh Dương "trò chuyện vợ chồng" trong chăn đến khi cậu khóc lóc đòi đi học mới dừng lại. Ninh Dương sau vài lần ôm mộng đau đến trường đã nhận thức được sâu sắc giá trị của việc tập luyện, thậm chí không có lịch tập cũng giục Trạch Vũ đi.

Hiện tại, con người kia đã mở mắt cười ngốc, chuẩn bị vờn người sang hôn vợ yêu thì đã bị đẩy ra xa, cất giọng đầy ngái ngủ:

-Vợ này, em quên điều thứ nhất trong nội quy gia đình rồi sao? Việc đầu tiên làm mỗi buổi sáng là hôn chồng một cái. –Nói xong còn mặt dày chu môi ra, tỏ ý muốn được vợ hôn.

Ninh Dương thiếu chút nữa đã không nhịn được nhảy đến bóp cổ y, đành lấy tay vuốt vuốt ngực để trấn tĩnh lại. Cái gọi là "nội quy gia đình" có tên đầy đủ là "Nội quy gia đình nhỏ của Trạch Vũ và Ninh Dương" được y đóng khung treo ở trong bếp. Nội dung tuy được hai người thảo luận "công bằng", nhưng kết quả lại được phân định bằng kéo búa bao, ai thắng thì được ra một điều luật. Ninh Dương trời sinh đã không được thần may mắn ưu ái nên không thắng nổi quá hai lần, thành ra phải chịu sống trong ách cai trị nhiều bất công ngang trái mà không làm được gì. Trong giây phút tức giận vì bị thua quá nhiều, cậu thậm chí đã không để ý điều lệ cuối cùng mà Trạch Vũ đưa ra có nội dung là "Một lần vi phạm là một lần lăn giường", sau này mới nhận ra thì đã quá muộn. Luật đã ra rồi làm sao rút lại được. Cậu chỉ có thể thể hiện sự chống đối bằng cách gạch toẹt cái tên cũ đi và thay bằng "Nội quy bóc lột trong động sới của Trạch Sắc Lang", xong xuôi liền nhận được hình phạt thích đáng là làm thêm ba lần đêm đó...

Trạch Vũ lúc này thấy vợ yêu bị uy hiếp đã có vẻ sợ sợ thì rất cao hứng. Y chống một tay xuống đầu, tay kia vỗ vỗ lên môi mình. Về phần

Ninh Dương, cậu đành muối mặt nâng người lên hôn đánh chóc lên môi người kia, chưa kịp rút về đã bị y đè ra hôn sâu, không nhịn được mắng y:

-..ắc..ang.....uông...a

Lời nói bị đánh gãy thành từng mảnh nhỏ, cùng với cái hôn bá đạo của Trạch Vũ bị nuốt lấy không còn một mảnh. Y bắt lấy đầu lưỡi ngậy ngô của đối phương, điên cuồng mút lấy như một viên kẹo ngọt ngào, sau đó lại một lượt càn quét khoang miệng đến khi hơi thở của cậu suyễn ra. Cơ miệng Ninh Dương bị ép mở rộng tiếp nhận công kích của Trạch Vũ nên mỗi nhử, bờ môi bị cắn mút liên tục sưng đỏ như vỏ trái hồng mang lên một tầng mị lực rất đặc biệt. Cậu không những không đẩy y ra được lại bị y nắm lấy cạp quần lột ra vứt xuống cuối giường, hai bộ vị xinh đẹp một lần nữa lỏa lồ trước mắt y.

Ninh Dương thở hắt ra, định chống người đứng dậy thì đã bị Trạch Vũ lật người lại áp chặt, cánh hông đột nhiên cảm nhận được dị vật một lượt xâm nhập, không khỏi giật nảy người lên. Dị vật này không lớn nhưng rất linh hoạt, một lượt nhắm tới điểm nhạy cảm bên trong nội bích gãi gãi, khiến cho phần thân phần hông phía trước chầm rãi ngẩng đầu. Ninh Dương đang đưa eo đẩy vật kia ra, trong hơi thở đứt quãng vẫn phải cố thét lên.

-Trạch Vũ, rút..ngón..tay..ra..Ừ..ừm..

Ngón tay ở trong nội bích bây giờ đã tăng lên hai, mãnh liệt đâm chọc vào điểm nhạy cảm, cùng với dịch ruột non bắt đầu tiết ra tạo nên tiếng nước phốc xuy âm muội. Hai ngón tay điên cuồng vào ra tiểu huyết, mát xa những nếp uốn tiêu hồn bên trong, chuẩn bị cho một thứ vĩ đại khác sắp sửa tiến vào. Đến khi hai ngón tay đã ướt đầm, y dùng lực ở tay tách miệng huyết ra để chiêm ngưỡng không gian bên trong miệng nhỏ, hận không thể nhìn vào sâu hơn để thấy được cục tâm xinh đẹp của vợ y.

-Đừng..nhìn...Không cần..nhìn...

Ninh Dương chôn gương mặt phấm hồng vào trong gối, khóe mi hơi ươn ướt trông rất đáng thương. Nếu có người biết chuyện cậu bị một gã đàn ông dùng ngón tay thao đến ướt, còn bị y nhìn thấy toàn bộ quang cảnh trong tiểu huyết, Ninh Dương sẽ chỉ còn nước nhảy cầu. Cậu khổ sở vịn vẹo cánh mông trắng nõn, ở trong mắt Trạch Vũ không khác gì tiểu hồ ly dâm đảng lắc mông cầu thao, khiến cho y nhin không nổi mà ngay lập tức giải phóng tiểu gia giữa hai chân mình.

Trạch Vũ nắm lấy hông Ninh Dương đưa lên cao để lộ nơi đang nhỏ ra dịch ruột non kia, một đường đâm vào đến tận gốc. Ninh Dương thở hắt ra, thân thể nhỏ nhắn run rẩy không ngừng.

"Tên sắc lang kia lại chen vào trong tử cung rồi...Đau chết mất..."

Trạch Vũ ngăm nhìn đáng vẻ mê loạn của vợ yêu, không ngại ngần gì nữa mà đong đưa eo, chôn tinh khí nóng bỏng của y vào trong cái động ngập nước chật hẹp, cảm nhận cảm giác đục tiên đục tử dâng lên trong thân thể. Y vỗ vỗ cánh mông căng mẩy của Ninh Dương, khiến cho nó nổi lên một tầng phấm hồng hết sức ngon mắt.

-Để phạt em không nghe lời, trước khi đi tập tôi sẽ làm một lần, còn bao lâu thì tôi không biết.

Y cười híp cả mắt, cúi xuống bắt lấy cánh môi đỏ mọng của người bên dưới. Tiếng hôn ướt át cùng tiếng nước dập dính bên dưới hòa thành tiết tấu dâm loạn cực điểm, rơi vào tai Ninh Dương là kích thích cường đại. Phía trước không bị chạm vào cũng nhỏ ra chút dịch mà cứng rắn, ma sát với ga giường dâng lên một loại khoái cảm mê huyền đến hít thở không thông.

Chiếc giường theo nhịp vận động hơi rung lên phát ra những tiếng "két két" rất lớn, tuy nhiên cũng không thể át được tiếng thở dốc ồ ồ của nam nhân cùng tiếng rên rĩ của thiếu niên. Hai thân thể quấn lấy nhau trong

chấn dấy dừa triền miên, đắm chìm trong nhịp ba ba dâm mỹ, phiến tình không thể nào diễn tả thành lời.

Ninh Dương cong người chống đỡ khoái cảm đánh vào lúc nông lúc sâu, ôm lấy cái gối bên dưới như thể người chết vớ được cọc. Hai đùi tuyết run rẩy định khụy xuống lại bị lực đạo phía sau dồn lên, đành miễn cưỡng mở ra thành hình chữ A chống xuống mặt nệm, khiến cho cánh mông vênh lên cao hơn tiếp nhận Trạch Vũ.

-Sắc lang!!!!.Uhhh...ahh..ahh..sâu quá...đừng.

Ở sâu bên trong vách tràng, quy đầu to tròn liên tục quấy đảo rồi triệt phá, xé toạc lớp thịt non bảo vệ tử cung tiến vào bên trong điên cuồng lộ hành. Vì đau đớn và khoái cảm cùng lúc đánh lên thùy não, Ninh Dương theo phản xạ co rút hậu huyết, mút lấy cơn thịt như muốn một lượt nuốt chửng nó, làm cho Trạch Vũ sung sướng đến độ suýt nữa đã bắn ra. Y không nhịn được cảm thán:

-Ninh Dương, khả năng kẹp của em ngày càng xảo diệu. Tôi thực sự sẽ chết trên người em đấy.

Ninh Dương xấu hổ không sao kể hết, cậu chỉ muốn ném cái gối trong tay vào mặt kẻ kia, khiến y ngừng nói những lời buồn nôn đó. Thế nhưng, cơn thịt lại một lần nữa sát nhập, lần này đạt đến độ sâu chưa từng đạt tới, truyền một trận tê dại dọc theo sống lưng làm cậu bủn rủn cả người, phần thân phía trước không kiềm chế được mà giải phóng ra mật dịch. Ninh Dương đạt đến cao trào nhưng Trạch Vũ thì không, tiếp tục ra ra vào vào mà cơn thịt còn sưng to thêm mấy vòng, kéo căng vách tràng non nớt như muốn nứt toác ra.

Tiểu huyết của Ninh Dương tuy được dạy dỗ cẩn thận nhưng vì thứ kia quá lớn nên vẫn có chút ăn không tiêu, mỗi lần Trạch Vũ tiến vào nội bích mẫn cảm đều bị ma sát triệt để, khiến cho nó không ngừng tiết ra dịch

thể trong suốt để giảm đi đau đớn. Những giọt dâm dịch lỏng lánh men theo đùi non chảy xuống ga giường, hòa cùng tinh dịch thiếu niên vừa bắn ra thành một mảng ướt đầm trên mặt đệm.

Ninh Dương bị thao đến suyễn cả người, dù cố gắng kìm nén tiếng rên rỉ trong cổ họng đến thống khổ nhưng dần dần không chống đỡ được nữa, đành bất chấp hết tất cả há miệng ưm ưm a a. Đẳng nào đây cũng không phải lần đầu, thân thể đã bị Trạch Vũ chiếm giữ, bao nhiêu tư thái dâm loạn đều bị y nhìn thấy hết rồi, Ninh Dương cũng không còn lí do gì để giấu đi âm thanh của chính mình.

-Uhhh..uhmm..chậm thôi.. Trạch Vũ...đừng...quá sâu a...

Ninh Dương dù không thích làm mấy loại chuyện xấu hổ này, nhưng cậu cũng phải chấp nhận một sự thật là thân thể mình ngày càng mất cảm, chỉ cần côn thịt chạm vào miệng huyết thì hai đầu nhũ đã dựng thẳng lên, căng tức vô cùng khó chịu, khao khát có một bàn tay to rộng phủ lên niết niết cho bớt đi cảm giác bí bức. Phần thân phía trước mới được giải phóng đã dựng lên một lần nữa, không ngừng nhỏ ra "nước mắt". Thần trí sau một hồi cũng mụ mị hẩn đi, miệng vô thức liên tục gào thét tên Trạch Vũ, lại nghẹn ngào cầu y giảm tốc độ dâm chọc. Ninh Dương ghét Trạch Vũ, chính y là người đã khiến cậu trở nên như thế này. Cậu trong lòng không ngừng chửi rủa Trạch Vũ, phía sau dùng sức kẹp mạnh. "Tôi cắn chết ông..cắn cắn..."

Đột nhiên bị kẹp liên tiếp như thế làm gì có nam nhân nào chịu nổi. Trạch Vũ gầm lên một tiếng rồi ôm chặt lấy eo Ninh Dương, đâm nhát cuối cùng vào nơi sâu nhất giải phóng tinh hoa của chính mình. Chết lòng nóng bỏng như lũ cuốn tràn vào bên trong tử cung, khiến cho Ninh Dương giật mình mà bắn thêm lần nữa, sau đó ngất lịm đi.

-Trạch Vũ!!

Trạch Vũ khẽ vuốt ve mái tóc ướt mồ hôi của Ninh Dương, rút tinh khí ra rồi bế cậu vào phòng tắm tẩy rửa. Trong trạng thái mê man, Ninh Dương cảm nhận được hai ngón tay men theo dòng nước ấm chen vào tiểu huyết lấy ra dịch thể đặc sệt, hai chân vô thức kẹp lại, miệng lại phát ra những tiếng ưm a vô nghĩa. Trạch Vũ thay ga giường, ôm vợ yêu đã được tắm rửa sạch sẽ lên trên giường đắp chăn lại, nhẹ nhàng đặt lên trán cậu một nụ hôn rồi xoay người đi ra cửa.

Ngày hôm đó, Trạch Vũ tập hăng hái đến mức huấn luyện viên phải phát sợ, hỏi y có bị làm sao không. Y không nói gì tiếp tục luyện tập, trong đầu nghĩ đến tiểu hồ ly đang say ngủ trong chăn ở nhà, không nhận được cười sáng lạn.

\$\$\$

Thiếu niên sau màn chửi rửa ông chồng sắc lang của mình đến lạc cả giọng đã nhanh chóng mặc đồng phục, làm vệ sinh cá nhân rồi đi ra phòng bếp làm đồ ăn sáng. Cậu đặt một phần ăn lên bàn kèm theo giấy nhắn, tức tốc ra khỏi nhà bắt xe bus đến trường.

Mặc dù trên xe bus vẫn còn nhiều chỗ, Ninh Dương cũng một mực không ngồi, chỉ trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ. Bác tài xế qua kính chiếu hậu nhìn thấy cậu thanh niên đứng suốt cả hai chặng liền lên tiếng:

-Cháu ơi, sao không ngồi xuống? Có nhiều chỗ thế cơ mà.

-Không sao đâu ạ, cháu thích đứng hơn. Cảm ơn bác đã quan tâm, trường của cháu ở bến kế rồi, cháu xuống luôn bây giờ đây ạ. –Ninh Dương lễ phép đáp lại. Cậu miễn cưỡng bịa ra một lí do để che đi sự thật rằng mông bị đau không ngồi nổi, dù sao vẫn không giấu được cái mặt đang bất giác ửng hồng.

Bác tài xế thấy thiếu niên rất có lễ tiết, xuống ở bến tiếp theo chắc chắn là học sinh của trường Plateus, không nhận xuống được cảm thán:

-Học sinh của Plateus không những học giỏi mà còn rất lễ phép nữa, đúng là cái nôi nhân tài mà!

Những người ngồi trên xe nghe được cũng gật gù tán thưởng, dùng ánh mắt nhiều thiện cảm nhìn Ninh Dương. Cậu xấu hổ quay mặt ra ngoài, nhìn ngắm quang cảnh vụt qua ngoài ô kính, chợt nhận ra thành phố mình đang sống thực sự rất đẹp. Hàng loạt cao ốc chọc trời lát kính bóng loáng nối tiếp nhau, những đám đông nhân viên công sở đi lại trên hè phố, hàng trăm chiếc xe hơi nối tiếp nhau lưu thông trên trục đường nhựa bóng loáng, tất cả tạo nên cảm giác về một đô thị mới đông đúc phồn hoa xinh đẹp đến kì diệu. Cậu nhìn dòng người đổ về trung tâm thành phố, bất chợt nhớ đến câu mà cô bạn đồng học ngày Sơ Trung hay nói: "Nếu nhìn vào đám đông toàn những gương mặt xa lạ, trong mắt bạn lại xuất hiện hình bóng của một người dù người đó không thực sự có mặt ở đó, vậy thì chắc chắn, người đó trong lòng bạn có một vị trí rất đặc biệt..."

Ninh Dương cũng muốn thử nhìn vào đám đông, xem trong mắt mình sẽ là hình bóng của ai. Trong một khoảnh khắc, chiếc cặp trên tay cậu rơi xuống, tầm mắt nhạt nhòa đi...

-Cháu ơi, đến bến rồi đấy, mau xuống đi không trễ học đó! –Bác tài xế thấy Ninh Dương thần người ra liền nhắc nhở.

Ninh Dương giật mình cúi xuống nhặt lấy chiếc cặp, cảm ơn bác tài lia lịa rồi đi xuống xe bước về phía trường. Cậu đánh đánh vào trán cho ý nghĩ bay biến đi, hòa vào đám thiếu niên tiến vào khu nhà học.

Chỉ còn năm phút, Ninh Dương cuối cùng cũng đến được lớp mình, chống tay xuống đầu gối thở hồng hộc. Khi cậu ngược lên thì thấy một nam sinh nhỏ nhắn đang đứng ở ngoài cửa lớp ngập ngừng không tiến vào, trông giống như đang đắn đo gì đó. Cậu chắc chắn người này không phải nam sinh cùng khối với mình, vì trong cả khối 10 Ninh Dương là người thấp bé nhất, mà người kia thì còn thấp hơn cậu đến năm phân lại trắng trẻo gầy gò,

nhìn qua giống như búp bê vậy. Nam sinh khi nhìn thấy Ninh Dương liền hoảng hốt bỏ chạy, để lại hàng ngàn dấu hỏi chấm trong đầu cậu. Ninh Dương bước đến đúng chỗ của người kia vừa đứng nhìn vào trong lớp, tầm mắt bỗng trở nên hoang mang..

-Trạch Nghi?

\$\$\$

-Ông bạn này, hồi đầu tiết tôi đi vào, có người cứ đứng nhìn cậu đó, không biết có việc gì muốn nói mà cứ ngập ngừng mãi, vừa thấy tôi là chạy mất dạng luôn.... –Ninh Dương còn chưa nói hết câu, điện thoại của Trạch Nghi đã đổ chuông buộc cậu ta phải ra ngoài nghe máy.

Trạch Nghi dùng ánh mắt hồi lỗi nhìn Ninh Dương rồi nhanh chóng đi ra hành lang, khi trở vào mặt mày đã phủ lên một tầng u ám. Ninh Dương lo lắng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng hỏi han. Trạch Nghi tựa người vào bàn, liên tục nhìn vào màn hình điện thoại một lúc rồi mới trả lời Ninh Dương.

-Ở tập đoàn xảy ra chút chuyện. Sòng bạc tại Los Angeles mà ba định đầu tư vào bị phát hiện có liên kết với mafia kinh doanh trái phép ma túy và vận chuyển vũ khí hạng nặng, thông qua hoạt động của sòng bạc để che mắt chính quyền. Vậy nên sòng bạc đó đều đã bị phong tỏa để phục vụ công tác điều tra. Tuy điều này không có nhiều ảnh hưởng đến tập đoàn nhưng sòng bạc đó là bước đi chiến lược để Trạch Thiên Vũ có thể bước chân vào thị trường Bắc Mỹ, mất đi cơ hội này thì rất nhiều kế hoạch đều sẽ bị thay đổi, nhiều dự án đầu tư vào phát triển kinh doanh ở khu vực cũng sẽ bị trì hoãn.

-Nghiêm trọng đến thế sao? Tôi biết Bắc Mỹ là một thị trường đắt giá, Trạch Thiên Vũ nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội để tiến vào, nhưng không ngờ lại gặp nhiều khó khăn như vậy...

-Ừ, hàng rào pháp lí của bên đó thực sự rất chặt. Vốn ba định mở một cái sòng bạc mới cơ, nhưng với vốn tối thiểu là hai tỷ USD mà lại có nhiều rủi ro về pháp lí nên ba đã quyết định không đi theo con đường đó. Kế hoạch được vạch ra rất là hoàn hảo nhưng mắt xích đầu tiên đã bị vỡ, những mắt xích sau hiện tại không thể vận hành theo thời gian dự kiến được.

-Ba cậu thực sự muốn thâm nhập vào thị trường Bắc Mỹ?

-Ừ, đó gần như là tất cả nguyện vọng bây giờ của ông ấy. Ikishima nói rằng hiện tại ba rất không vui, vừa đến công ty liền triệu tập nhân sự họp ngay để đề ra phương án mới.

Ninh Dương lúc này không thể làm gì hơn ngoài việc an ủi Trạch Nghi, trong lòng thực sự lo lắng hơn cho một người. Suốt cả buổi học hôm đó, Ninh Dương không thể tập trung nổi, khi đi ăn trưa cũng chỉ lấy một ít xa lát và táo để ăn, ngoài ra không nuốt nổi thêm thứ gì. Cứ mỗi lần nhắc đĩa lên, cậu lại nghĩ đến người kia vì làm việc mà bỏ bữa, cổ họng mấp máy rồi đóng lại, không tiếp nhận nổi những thứ được đưa vào. Buổi chiều, Ninh Dương đến thư viện lấy sách làm bài tập rồi bắt xe bus về nhà sớm, nhìn đồ ăn trên bàn lúc sáng được nhét vào trong tủ lạnh, mẫu giấy còn có thêm dòng chữ viết vội "Tôi xin lỗi", không nhận được mà đau lòng.

Giờ cơm tối vẫn không thấy Trạch Vũ về, mở điện thoại thấy tin nhắn của y, Ninh Dương liền ngán ngẩm ăn qua loa rồi ra sofa xem tivi. Đầu ti vi hơn một trăm kênh mà chẳng có nổi một chương trình hay, Ninh Dương chuyển kênh liên tục không đỡ chán hơn lại lấy điện thoại ra chơi game. Thẳng đến hơn mười rưỡi vẫn không thấy tên đáng ghét đó trở về, cậu ôm cái gối lăn lộn trên sofa đấm tới đấm lui, miệng vẫn không ngừng mắng nhiếc Trạch Vũ. "Sắc lang, về ngay cho tôi!! Tôi đấm, tôi đá, tôi nhéo này"

Qua một hồi Ninh Dương đã thấm mệt, đi vào phòng lấy chăn ra nằm trên sofa đợi Trạch Vũ, lâu quá liền ngủ thiếp đi. Trong cơn mơ màng, cậu

thấy miệng mình bị thứ mềm mềm nóng nóng xâm nhập, đầu lưỡi bị mút lấy nhưng rất dịu dàng. Nụ hôn vụng trộm di chuyển từ môi lên sống mũi rồi dừng lại ở trước trán, truyền đến cảm giác ấm áp vô cùng quen thuộc. Ninh Dương dần thanh tỉnh, vòng tay lên ôm lấy thân thể cường tráng đang áp lên người mình, chậm rãi mở mắt ra. Người mà cậu cất công chờ đợi cuối cùng cũng xuất hiện, tuy đáng vẻ y có hơi chút mệt mỏi, khí chất vương giả trên mặt cũng không hề mất đi, trông mắt nhìn vào cậu vẫn nóng bỏng như thường ngày khiến cho Ninh Dương nóng hết cả mặt.

Ninh Dương trong một giây phút cũng không thể hiểu nổi chính mình, cậu vô thức choàng tay lên cổ người kia, hai chân tách ra để y chen vào giữa, tăng thêm diện tích tiếp xúc giữa hai người. Miệng cũng tự động mở ra để y thâm nhập vào sâu hơn, đem tất cả mật ngọt trong miệng trao cho y. Người kia sau nụ hôn dài bất tận liền cất giọng khàn khàn, cắn cắn cánh môi dưới của Ninh Dương:

-Sao em không ngủ trước đi, đợi tôi làm gì?

-Ông đừng tưởng bở, ai đợi ông, tôi tự dưng muốn ngủ ở sofa thôi- Ninh Dương nói dối, quay mặt sang một bên để tránh đi ánh mắt của Trạch Vũ, vô tình để lộ cằm cổ trắng ngần. Trạch Vũ cúi xuống rải những nụ hôn ôn nhu lên cổ cậu, bàn tay nhanh chóng cởi ra vài nút áo ngủ làm cho khoảng ngực trắng nõn bị phô bày triệt để. Y lấy tay niết niết đầu ngực đã dựng đứng thành màu hồng đào khả ái của Ninh Dương, bên dưới động động eo để phần thân non nớt của cậu cọ cọ vào những múi cơ bụng săn chắc của mình, qua hai lớp quần châm lên dục vọng ngứa ngáy bên trong cậu.

-Ừm..Trạch Vũ...đừng...-Ninh Dương xoa xoa sườn mặt tinh xảo của Trạch Vũ, dùng ánh mắt đầy quan tâm nhìn y, khiến cho y phải dừng lại hôn lên mi tâm của cậu.

-Trạch Nghi đã nói với tôi về chuyện ở công ty rồi. Nếu ông đang cảm thấy không vui thì đừng miễn cưỡng mình..

-Công việc là công việc, sau khi rời khỏi công ty thì không nên nghĩ tới. Tôi thực sự không phải đang miễn cưỡng bản thân, chỉ cần nhìn thấy em là mọi buồn bực trong lòng đều tiêu biến. Hiện tại tôi chỉ muốn em thôi..

-Sắc lang! –Ninh Dương mắng, tay tự động đan vào mái tóc đen dày của y vuốt ve đầy âu yếm – Ông có thể không cần mở sòng bạc ở Los Angeles cũng được mà, những trung tâm kinh tế như tiểu bang New York cũng là lựa chọn rất lí tưởng. Nếu tôi không nhầm Trạch Thiên Vũ cũng có công ty con ở New York đúng không? Tập đoàn có thể đổ dòng tiền vào công ty đó để thúc đẩy các hoạt động giải trí về đêm, sau này còn có thể lấy đó làm bàn đạp mà mở rộng đến bang California ở phía bờ Tây. Bang California có thung lũng silicon hiện đang là điểm nóng về công nghệ, Trạch Thiên Vũ đi lên là nhờ cung cấp các dịch vụ cao cấp, vậy nên nếu còn có sự hỗ trợ của công nghệ tiên tiến thì sẽ phát triển rất bền vững.

Trạch Vũ mở to mắt nhìn vợ yêu của y, giống như muốn nhìn kĩ xem người nằm dưới có thật là Ninh Dương hay không. Y biết vợ mình rất giỏi nhưng không nghĩ đến cậu lại xuất sắc đến như vậy. Tất cả những điều cậu nói ra đều trùng khớp với kế hoạch dự phòng của y, giống như cậu đã từng đọc qua tài liệu tuyệt mật của tập đoàn vậy. Y hiện tại rất hạnh phúc, y đã không chọn lầm người, vợ yêu của y đúng là một nhân tài, sau này nhất định sẽ giúp được y rất nhiều trong việc quản lí Trạch Thiên Vũ...

-Em mới mười sáu tuổi mà đã nghĩ ra được chiến lược kinh doanh như vậy. Tôi rất bất ngờ..-Trạch Vũ hôn hôn cánh môi đỏ hồng của cậu, nở nụ cười chết người quen thuộc.

Ninh Dương nhận được cái hôn đầy yêu thương của y cũng bất giác cười cười, cánh tay trên cổ y khẽ vuốt ve cái gáy trơn láng.

-Ba tôi làm kinh doanh mà, ông muốn tôi học để sau này làm kinh doanh, thỉnh thoảng lại lôi chuyện làm ăn ra nói với tôi. Nhưng mà tôi muốn làm bác sĩ cơ...

-Em hãy học kinh tế đi, sau này tôi có mệnh hệ gì thì em sẽ hỗ trợ cho Trạch Nghi, để nó có thể điều hành tốt tập đoàn.

-Phỉ phui cái miệng ông, đừng bao giờ nói những điều như thế, tôi không thích! –Ninh Dương hung hăng cắn một nhát lên môi dưới của Trạch Vũ, khóe mắt bất giác ươn ướt. Cậu không thích Trạch Vũ nói những lời đó, y sẽ mãi mạnh khỏe để điều hành tập đoàn, y vẫn dư sức cùng cậu lăn giường thêm mấy chục năm nữa, y không bao giờ được phép nghĩ đến những điều như thế!

Trạch Vũ hơi bất ngờ bởi phản ứng của vợ yêu, vòng tay ôm lấy cậu, để trán của hai người chạm vào nhau. Trạch Vũ nhếch môi lắc lắc trán, chốc chốc lại hôn nhẹ lên môi của Ninh Dương đầy âu yếm:

-Ừ, tôi sẽ không bao giờ nói như thế nữa. Tôi sẽ mạnh khỏe thêm một trăm năm nữa để yêu thương em thật nhiều, mỗi một ngày đều sẽ cùng em làm ít nhất một lần...

-Biến thái! Bỏ cái vế cuối cùng đi, ông còn đủ sức chứ tôi thì không chắc còn đâu. –Ninh Dương lườm lườm Trạch Vũ, nhìn thấy nụ cười đẹp như thiên thần của y liền không nhịn được siết chặt vòng tay quanh cổ, áp môi mình lên cánh môi mỏng nhưng mềm mại kia.

Lần đầu tiên thấy vợ chủ động như vậy, Trạch Vũ tưởng như cả thế giới đều đã biến thành màu hồng phấn vậy. Y nhiệt tình đáp trả nụ hôn của cậu, bá đạo chen đầu lưỡi vào khoang miệng ấm áp kia, mút lấy chiếc lưỡi nhỏ xinh mà triền miên.

Hai người hôn rất lâu, thẳng đến khi Ninh Dương không hô hấp nổi nữa mới buông ra, khóe môi còn vương lại sợi chỉ bạc ái muội. Trạch Vũ

một đường ôm Ninh Dương đứng lên, vì đột nhiên mất thăng bằng nên Ninh Dương liền nhắm mắt nhắm mũi ôm chặt lấy bờ vai cường tráng của y, hai chân rất tự giác quăn chặt lấy bờ eo săn chắc không muốn xa rời. Trạch Vũ nắm chắc lấy thắt lưng của vợ, ghé vào tai cậu nhỏ giọng nói:

-Tôi vẫn chưa tắm, đi tắm cùng tôi đi.

Thấy người trên vai xấu hổ giấu mặt vào bả vai mình gật gật, Trạch Vũ ngay lập tức ôm Ninh Dương vào phòng tắm, thoát ly quần áo của cả hai.

Trong ánh sáng của phòng tắm, thân hình trắng kiện của Trạch Vũ một lượt phơi bày trước mắt Ninh Dương, khiến cho cậu thiếu điều bốc cháy đến nơi. Sau khi đồ ngủ của Ninh Dương bị lột ra quăng một bên, Trạch Vũ liền kéo cậu vào buồng tắm đứng bật nước, trong làn nước xối xả chồm tới bắt lấy môi cậu điên cuồng hôn vào.

Trong bọt nước trắng xóa, Ninh Dương không thể nhìn thấy gì cả, lại bị Trạch Vũ hôn đến thất điên bát đảo đành vòng tay qua cổ y để giữ thăng bằng, khiến cho bai làn da trần trụi ma sát vào nhau hình thành cảm giác khiến cả hai người phải hít thở không thông.

Trạch Vũ đưa cho Ninh Dương chai sữa tắm muốn cậu cọ rửa giúp mình, cảm thấy bàn tay mềm mềm bé nhỏ cùng với chất lỏng lạnh lạnh e dè chạm lên ngực mình thì cao hứng đến độ hai mắt sáng rực lên, vươn tay đến vuốt ve khuôn cằm thanh thoát của cậu.

Về phần Ninh Dương, cậu thật chỉ muốn mở cửa chạy ra ngoài nhưng sau cùng vẫn không thể, đành tiếp tục tẩy rửa cho Trạch Vũ. Thân hình của y chỉ có thể dùng từ hoàn hảo để hình dung, cơ ngực cứng rắn múi nào ra múi ấy, chưa nói tinh khí không lồ dữ tợn giữa hai chân kia, đều khiến Ninh Dương hô hấp khó khăn. Cậu định rút tay về thì đã bị y nắm lấy cổ tay, dẫn

dắt đến nơi ngủ yên bên dưới phủ lên xoa nắn, làm cho nó ngãng đầu đứng dậy.

-Biến thái! –Ninh Dương mắng y nhưng y chỉ cười cười không nói, nắm lấy tay cậu lên xuống, cưỡng ép cậu phải cảm nhận được tất cả độ thô cứng, kích thích và độ dài của y. Cự vật trong tay Ninh Dương càng ngày càng trưởng lớn, nóng rực như thanh sắt nung đỏ muốn rộp hết cả tay. Thiếu niên ở bên này vừa xấu hổ vừa ngượng, muốn thoát ly mà không được, còn bị nắm cầm bắt nhìn tiếp, đau khổ không thể nào kể hết. Cậu không ngờ đến rằng, mặt sau của mình vì thế lại bắt đầu ngứa ngáy hư thoát, giống như cái miệng nhỏ lên cơn đói liên tục mở ra khép lại đầy dâm dăng.

Trạch Vũ sau một hồi liên buông tay Ninh Dương ra, nắm lấy eo cậu kéo lại gần, khẽ ma sát cơn thịt nóng bỏng lên vùng bụng trắng nõn phẳng lì, khiến cho Ninh Dương phải thở hắt ra một hơi. Dòng nước âm ấp chảy từ trên người thiếu niên đi xuống khe hông, lướt qua hậu huyệt đói khát làm cho nó càng ngứa ngáy dữ dội, kêu gào thứ thật thô thật nóng đi vào làm giảm đi cơn ngứa. Ninh Dương tất nhiên rất khó chịu vặn vẹo hông, trong một khắc đều bị Trạch Vũ nhìn thấy. Y cúi xuống hôn Ninh Dương thêm một lần nữa, một tay giữ eo, một tay tiến ra mặt sau trượt vào trong hông xâm nhập, khiến cho cậu bất giác ưm lên một tiếng cực kì khả ái.

Ninh Dương tuy không không hẳn là thích, nhưng ngón tay trong tiểu huyệt liên tục quờ quạng làm bớt đi cảm giác hư thoát khiến cậu có chút tham luyến. Cậu khẽ lắc lắc cánh hông cầu nó đi vào sâu hơn, miệng há ra rên rỉ thành tiếng:

-Rất ngứa...Chỗ đó...Đúng rồi...Thoải mái a...

Trạch Vũ nhìn bộ dáng thỏa mãn của tiểu bảo bối mà cảm thấy sung sướng vô cùng. Y lấy tay ở trên eo cầm chai dầu tắm đổ chặt lỏng trắng đục lên bầu ngực sữa của cậu, dùng tay xoa bóp cẩn thận. Mỗi lần mát xa y đều

cổ tình lướt đầu ngón tay qua đầu nhũ gầy gầy làm cho nó dựng lên như hạt đào nhỏ hết sức ngon mắt, quầng vú phấn hồng đều bị hai ngón tay chăm sóc triệt để, ẩn hiện dưới lớp bột trắng xóa dâm mỹ đến cực điểm. Trạch Vũ cao hứng tăng thêm lực đạo ở tay kia vói vào bên trong tiểu huyết căng chặt, tìm kiếm điểm nhạy cảm sâu bên trong vách tràng gãi gãi. Khoái cảm dâng lên từ cả mặt trước lẫn mặt sau khiến cho phần thân phía trước vô thức ngẩng đầu cứng rắn như một cây kẹo màu hồng rất đáng yêu, phía sau cũng tự giác phân bố mật dịch mát lầy ngón tay của Trạch Vũ.

Cùng với dịch ruột non, ngón tay ra vào tiểu huyết càng lúc càng dễ dàng, vách tràng trơn mượt lại ấm áp khiêu khích bản năng đàn ông bên trong Trạch Vũ. Y bế Ninh Dương lên áp vào tấm kính cường lực, đắm chìm cậu trong nụ hôn dịu dàng, cánh tay cường tráng đỡ lấy đùi cậu tách cánh mông trắng nõn ra, chuẩn bị sát nhập.

Vì toàn bộ thân thể đang lơ lửng trong không trung, Ninh Dương rất hoảng sợ vòng tay ôm cổ Trạch Vũ thật chặt. Khi một thứ nóng rực chạm vào miệng huyết ướm át, cậu không nhận được thở hắt ra một hơi, tầm mắt mông lung hẫng đi. Hiện tại trong mắt cậu chỉ còn hình ảnh của một người, mà trong giây phút này, y lại càng đẹp để hoàn mỹ hơn bao giờ hết. Mái tóc ướm nhẹ bết vào sườn mặt tuần lã, ánh mắt nóng bỏng nhuộm đầy nhục dục, nụ cười có phần đều đặn nhưng lại rất thu hút, tất cả những thứ đó đều không đáng ghét một chút nào... Ninh Dương ngược lại còn cảm thấy thích thú những điều nhỏ nhặt đó...

Ở trong vòng tay y, cậu luôn cảm nhận được sự an toàn tuyệt đối và tình yêu hết sức chân thành, dù y chưa bao giờ thực sự thổ lộ lòng mình, cậu cũng có thể lờ mờ nhận ra được sự khao khát y dành cho mình.. Y hôn cậu mọi lúc có thể, y nói những lời khiến cậu phải đỏ mặt, y đòi hỏi với số lần không thể nào nhớ hết... Con người này đáng ghét bao nhiêu, mặt dày bao nhiêu thì đến cuối cùng vẫn không làm cậu ghét y được...

Cái bấy tình ái mà y giảng ra, cậu đã bước một chân vào rồi..cả đời này..có lẽ sẽ không thể bước ra...

Trạch Vũ âu yếm cụng trán Ninh Dương, không biết xấu hổ mà hỏi:

-Vợ ời, tôi vào nhé!

-Cứ làm như là bình thường ông xin phép vậy-Ninh Dương lườm người kia, mông ngựa ngáy liên lắc lắc không ngừng.

-Hỏi cho đúng quy trình thôi (bệnh nghề nghiệp =)))-Trạch Vũ cười cười- Đêm nay nếu không khiến em dục tiên dục tử, ngày mai tôi sẽ đổi họ!

Ninh Dương cắn cắn môi dưới của Trạch Vũ, bật cười thành tiếng:
-Đừng đổi, tôi gọi Trạch Sắc Lang quen rồi..

-Nếu tôi là Sắc Lang thì em sẽ là tiểu hồ ly khiếm thao, chúng ta sẽ là một bộ đôi hoàn hảo.

Nếu như bình thường, Ninh Dương sẽ có hai phản ứng: một là xấu hổ mắng nhiếc lão công nhà mình, hai là kháy lại y bằng một câu rất trí tuệ nào đấy. Nhưng trong đêm phiến tình hôm nay, cậu đều gạt hết những thứ đó đi, nhắc mi tâm thanh tú bày ra một nụ cười sắc sảo:

-Tiểu hồ ly muốn biết thế nào gọi là dục tiên dục tử, không biết Trạch Sắc Lang có đủ khả năng không?

Trạch Vũ bị biểu lộ này làm cho bất ngờ, y tách mông Ninh Dương lập tức đi vào, miệng không kìm được mắng yêu:

-Giỏi lắm, em dám thách thức lão công của mình, tôi đây sẽ cho em biết đã rơi vào vuốt sói thì sẽ có hậu quả thế nào.

-Umm...uhmm...sâu quá..Trạch Vũ...-Ninh Dương rên rỉ ra tiếng khi quy đầu một lượt chạm phải miệng tử cung, xé rách thịt non điên cuồng

đâm vào. Trạch Vũ ra vẻ không nghe thấy, tăng tốc độ đưa đẩy eo lên mấy lần, mỗi lần đi vào đều vào đến tận gốc, tận lực quấy đảo. Cự vật theo nhịp đâm rút kéo ra một ít mị thịt đỏ tươi cùng một ít dịch ruột trong suốt nhỏ tong tong xuống sàn nhà tắm. Miệng huyết bị thao liên tục mà không kịp khép vào, bị kéo căng đến phát đau nhưng Ninh Dương lại không bài xích điều đó. Cậu thích sự đau đớn mà Trạch Vũ mang đến cho cậu, thích cái cách mà thứ đó đi vào kích thích từng tế bào bên trong nội bích. Cậu quấn chân thật chặt quanh eo của Trạch Vũ, cọ cọ phần thân vào những múi cơ bụng săn chắc của y để bớt đi cảm khác bí bức, vách tràng dùng sức kẹp lấy côn thịt nóng bỏng đưa cả hai người đến cực lạc khoái cảm.

Trạch Vũ lại một lần nữa ngậm lấy đôi môi ngọt ngào của vợ, bên dưới điên cuồng đi vào bên trong tiểu huyết nóng ướt chặt chội, thao đến lúc tâm xinh đẹp bên trong vẫn không dừng lại mà tiến vào sâu hơn nữa, đem tất cả tinh hoa của y bón cho Ninh Dương.

Ninh Dương bỗng nhiên cảm thấy thật hạnh phúc. Hiện tại cậu không muốn quản bất kì điều gì nữa, cậu chỉ muốn người đàn ông này, muốn nụ hôn của y, muốn côn thịt nóng rực kia... Tâm trí theo nhịp đâm rút dần dần xa rời, trái tim bất giác đập loạn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tầm mắt cũng nhạt nhòa đi...

Qua lớp kính cường lực trong suốt, hai thân thể trần trụi quấn lấy nhau, trao cho nhau tình cảm chân thành, dùng tiếp xúc nguyên thủy nhất để thể hiện niềm khao khát dành cho nhau. Tầng hơi nước mờ mịn ôm lấy cơ thể của hai người, tựa như màn sương mù lãng đãng nơi cực lạc, kích thích họ làm tình điên cuồng hơn nữa.

Sau một tiếng rưỡi đồng hồ, Trạch Vũ mới bế Ninh Dương vào phòng ngủ, kéo chăn lên che đi thân thể của cả hai người. Ở trong chăn, thiếu niên xấu hổ dạn chân ra, gương mặt đỏ ửng mị nhân hơn bao giờ hết. Cậu ngập ngừng cất giọng mũi vô cùng khả ái nói ra những lời chân thành nhất:

-Trạch Vũ, tôi muốn...

Là nam nhân, ai có thể nhịn nổi khi nhìn thấy cảnh tượng như thế này? Trạch Vũ sung sướng nâng chân của Ninh Dương lên đặt lên bờ vai cường tráng của mình, mạnh mẽ đi vào. Tuy bên dưới đã giãn ra nhiều, đột ngột bị kích thích như thế khiến cho Ninh Dương nhịn không được thét lớn, khoe mắt bất giác ươn ướt..nhưng lần này là nước mắt hạnh phúc.

Một lần, lại thêm một lần, thẳng đến khi Ninh Dương ngất đi, tiểu huyết đã hoàn toàn bị tinh dịch lấp đầy, Trạch Vũ mới mang Ninh Dương đi tẩy rửa, sau đó lại theo thói quen ôm cậu đi vào giấc ngủ.

Vợ y chủ động như vậy, y còn mong muốn điều gì hơn? Trạch Vũ chợt cảm thấy, trên thế gian này bản thân là người hạnh phúc nhất, cánh tay tự động siết chặt hơn. Y hôn hôn cái gáy đã đầy dấu hôn của vợ, mỉm cười đến sáng lạn. Người kia trong giấc ngủ vẫn gọi tên y, cơ thể cũng dựa sát vào người y cọ cọ, đáng yêu đến mức không thể diễn tả thành lời.

Trạch Vũ đã bay hết những lo nghĩ trong đầu, an nhàn ôm vợ đi ngủ, trước khi hoàn toàn không còn ý thức vẫn lẩm bẩm:

-Tôi yêu em..

\$\$\$

Ngày hôm sau, Trạch Vũ phải dậy sớm đến công ty, tuy nhiên y vẫn không quên hôn vợ một cái thật sâu, tinh thần cực kì phấn chấn. Đúng như người ta nói, "đằng sau một người đàn ông thành công là một tiểu thụ xinh đẹp". Trạch Vũ rất tự tin sẽ giải quyết được công việc để buổi tối có thể về nhà thật sớm bồi vợ yêu ăn tối, ung dung xách cặp tài liệu đi làm. Thiếu niên muốn ngủ thêm một chút nữa nhưng khoảng không trống trải ở bên cạnh khiến cậu rất khó chịu, sau một hồi liền ra khỏi giường mặc quần áo, đánh răng rửa mặt ăn sáng rồi đến trường.

Khi bước đến khu nhà học, Ninh Dương mới nhớ ra hôm nay đến phiên mình trực nhật, mà cây lau nhà và xô đều đã bị câu lạc bộ mỹ thuật mượn cả rồi nên đành phải nhấc chân đến phòng mỹ thuật lấy đồ. Thật kỳ lạ, phòng mỹ thuật hôm nay không khóa, hình như còn có người ở trong nữa. Ninh Dương vất vả mới mượn được chìa khóa đứng bên cửa thờ hồng hộc, đang định tiến vào thì nghe thấy giọng nói rất quen thuộc phát ra từ bên trong, cánh tay chìa ra định đẩy cửa liền dừng lại giữa không trung:

-Tôi nói với anh rồi, tôi không thích đồng tính luyến ái. Nhật Hạ, anh hiểu tiếng Trung mà đúng không? Tôi không thể chấp nhận nổi loại quan hệ như thế, xin anh buông tôi ra.

-Tại sao tôi thì không được mà Ninh Dương thì lại được?

-Đừng đánh đồng tình bạn của chúng tôi với thứ tình cảm thấp kém đó. Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa, xin hãy để tôi đi.

Ninh Dương còn chưa kịp phản ứng thì cánh cửa bật mở, may mà cậu phản ứng kịp thời chặn lại nếu không cái trán nó đã sừng húp lên rồi. Trạch Nghi thấy Ninh Dương đứng ở ngoài cửa liền hoảng hốt, vội vàng hỏi han xem có bị thương không. Ninh Dương lắc đầu:

-Tôi qua đây lấy cây lau nhà với xô để trực nhật, ai dè cậu lại ở trong.

-Tôi có chút chuyện ấy mà...

Ninh Dương vỗ vai thẳng bạn, bảo cậu ta về lớp trước, còn mình thì đi vào trong phòng mỹ thuật lấy đồ. Cậu sững sờ khi phát hiện người vừa nói chuyện với Trạch Nghi bên trong phòng lại chính là nam sinh hôm trước mình gặp ngoài cửa. Thì ra anh ta chính là Nhật Hạ, người đã gửi thư tình cho Trạch Nghi.

Cậu cúi chào tiền bối thật lễ phép rồi đi tìm cây lau nhà, cố lờ đi vẻ mặt tổn thương trên mặt anh ta. Ninh Dương cũng có chút thông cảm cho

Nhật Hạ, anh đã yêu phải Trạch Nghi, người cực kì không có cảm tình với quan hệ đồng tính. Coi như đời này anh ta với Trạch Nghi không có duyên.. dù gì Nhật Hạ cũng rất xinh đẹp, không có Trạch Nghi thì vẫn có nhiều người khác có thể mang đến hạnh phúc cho anh ta, mất đi một cơ hội thì cũng không có vấn đề gì..

Nhật Hạ trầm mặc đánh giá Ninh Dương từ đầu đến chân, lặng lẽ thở dài một hơi rồi ra khỏi phòng. Sau khi tìm được dụng cụ vệ sinh, Ninh Dương cũng thật nhanh chóng đi về lớp, bắt đầu một ngày học mới.

Trong giờ học, vì bài tập không có gì khó khăn nên Ninh Dương làm rất nhanh, chỉ một lúc đã ngồi chơi. Trong lúc rảnh rỗi cậu ngồi vẽ vẽ vài nét lên giấy, không hiểu sao lại thành hình một con sói với chiếc răng nanh nhọn hoắt, tuy dữ tợn nhưng không hề đáng sợ. Ninh Dương cười cười chú thích đầy xung quanh con sói đó "Sắc lang, mặt trơ, sói mà như bò mộng ấy...", sau đó còn vẽ thêm nơ và váy bằng bút đỏ cho nó.

Thầy giáo thấy Ninh Dương cứ ngồi cười ngốc trong lớp, đi xuống gõ gõ đầu cậu:

-Em không tập trung gì cả Ninh Dương, lên bảng tính hiệu điện thế của mạch ngay cho tôi!

Ninh Dương lấy vở che đi hình vẽ trên nháp rồi xách môn lên bảng làm bài. Năm tiết học cứ thế qua đi, giờ ăn trưa cũng đã tới. Ninh Dương với Trạch Nghi xuống căng tin, lấy mỗi người một suất ăn rồi ra bàn ngồi, vừa ăn vừa nói chuyện.

-Chuyện ở công ty đã tiến triển rất tốt. Ba hôm nay đến công ty đi làm rất cao hứng, còn hát nữa, suýt đã dọa Ikishima thòng cả tim.

Ninh Dương nghe vậy bất giác đỏ mặt, đành tìm cách đánh trống lảng:

-Vậy thì tốt rồi còn gì, cậu cũng không phải lo lắng nữa. Chiều nay cậu có lịch ở câu lạc bộ nhiếp ảnh đúng không?

-Ừ- Trạch Nghi đưa một miếng cơm lên miệng cười cười, có gì đó rất giống Trạch Vũ-Cậu chiều nay phải ở lại dọn lớp đúng không, nếu tôi không có lịch đã dọn cùng với cậu.

-Không sao, thực ra tôi định dọn xong sẽ ở lại làm bài luận, để tối còn được chơi nữa- Ninh Dương trả lời Trạch Nghi, trong lòng nghĩ đến tối nay người kia thế nào cũng về sớm, phải về nhà trước y nấu cơm tối.

Trạch Nghi gật gật, đánh mắt sang hộp cơm của Ninh Dương, phần nộ dầu dầu môi:

-Ai, hộp cơm của cậu có món trứng cut lăn bột kia, của tôi không có a! Ninh Dương, cho tôi trứng của cậu đi...

Ninh Dương lấy cái thìa không dùng đến gõ gõ lên đầu Trạch Nghi, chân mày thanh tú nhíu chặt lại:

-Đại thiếu gia này, tiền tiêu vặt của cậu hằng tháng mua cả cửa hàng trứng còn được hưởng chi là mấy viên trứng cut này, tham ăn nó vừa thôi.

Trạch Nghi phụng phịu, nhân lúc Ninh Dương không để ý liền nhanh tay lấy đĩa khêu qua xiên lấy một quả cho vào miệng, lại còn bày ra vẻ mặt vô tội nữa.

-Bác giúp việc nhà tôi nói mẹ tôi ngày xưa rất thích ăn món này, lúc mang bầu tôi còn một hai đôi ba mua thật nhiều trứng cut về để làm trứng cut lăn bột. Tôi hình như kế thừa cái niềm yêu thích đó của bà, chỉ cần nhìn thấy trứng cut lăn bột là không nhịn được. haha

Ninh Dương nghe thấy Trạch Nghi nhắc đến mẹ mình, lại cũng nhắc đến Trạch Vũ nữa, trong lòng không biết là cảm giác gì, chỉ biết là không

ăn nổi nữa. Cậu lấy trứng cho Trạch Nghi hết, ngồi thần thờ nhìn cậu ta ăn uống vui vẻ. Ninh Dương biết, Trạch Vũ đối với ai cũng rất nhã nhặn lịch thiệp, việc y chăm sóc vợ chu đáo cũng là điều đương nhiên. Không hiểu sao, cậu đột nhiên cảm thấy thật bí bức khi nghĩ đến Trạch Vũ ôm một người phụ nữ cười vui vẻ, ở trong bếp cùng nhau làm trứng cút lăn bột, tay y xoa xoa cái bụng bầu của người kia với ánh mắt hạnh phúc, còn cùng người phụ nữ đó trò chuyện về tương lai con trai của hai người. Chỉ nghĩ đến đó thôi Ninh Dương đã không nuốt nổi nữa rồi, đánh nhắm mắt nhắm mũi nhét cơm vào miệng rồi đi về lớp.

Sau khi dọn sạch sẽ lớp học, Ninh Dương vội chạy đi đổ rác, không nghĩ lúc về liền thấy sách vở trên bàn mình có vẻ hơi sai lệch với vị trí ban đầu. Cậu cũng không để ý, nhét quyển nháp vào trong cặp lấy ra quyển sách giáo khoa ngồi học thuộc. Khi chuông reo báo hiệu hết giờ sinh hoạt của các câu lạc bộ, Ninh Dương cũng nhanh chóng thu dọn đồ về nhà.

\$\$\$

Trạch Vũ quả nhiên về rất đúng giờ. Ninh Dương sau khi thoát khỏi móng vuốt của y liền một cước đá y vào phòng tắm, còn mình thì đi nấu bữa tối. Trạch Vũ thực sự vui vẻ, y tắm xong liền đi ra ngoài, trong lúc chuẩn bị sấy tóc thấy vở nháp của Ninh Dương để trên bàn liền không nhịn được tò mò mở ra xem.

Có một điều rất đúng, đó là để hiểu một người rõ nhất chỉ cần xem vở nháp của họ. Ninh Dương không có tính cẩn thận cho lắm nên chữ và số trong vở nháp rải tứ lung tung, còn xen vào vài trang cờ caro có đính kèm bảng ghi điểm TN-4, ND-3, nhìn qua cũng biết là sản phẩm của ai. Trạch Vũ mở ra mấy trang mới viết đã thấy đập vào mắt là hình con sói bị vùi dập đến đáng thương, không khỏi cười lạnh một tiếng, không ngờ trong mắt vợ y loài sói lại đáng bị đối xử như thế. Y thấy trang cuối cộm cộm liền lật ra, phát hiện có một lá thư kẹp trong đó. Trạch Vũ tuy không muốn mở ra nhưng khi thaya bên ngoài có nét chữ của thiếu niên răn rỏi và dứt khoát,

bên cạnh dòng "Gửi đến Ninh Dương 10A1" còn có một hình trái tim màu hồng phấn, máu ghen trong người y đã khiến y bỏ xuống không được, bóc thư ra đọc.

Ninh Dương đang chiên thịt ở trong bếp, chuẩn bị gấp những miếng cuối cùng ra thì đã bị một vòng tay đột ngột ôm lấy, thiếu chút nữa đã cầm cái đĩa trên tay gõ cho tên sắc lang kia vài cái. Trạch Vũ ôm vợ yêu của y thật chặt, mặt dày hôn hôn hai má lại cúi xuống cắn cắn cắn cổ trắng ngần của cậu, chẳng khác gì con sói đói mồi.

Ninh Dương đẩy y ra không được đành để yên cho y kê mặt lên vai mình, ra vẻ không để ý đến y mà tiếp tục chiên thịt.

Trạch Vũ bị vợ đá qua một bên nhịn không được liền luồn tay vào trong áo cậu tìm kiếm đầu nhũ mềm mềm bé xinh, lấy hai ngón tay mát xa quầng vú non mịn khê gầy gầy lên, khiến cho đầu nhũ dựng lên như hạt đào nhỏ. Ninh Dương vứt cho y cái nhìn cháy mặt, lớn giọng mắng:

-Sắc lang này, rút cái tay của ông ra, nếu không tôi tặng ông cái xéng xào rau vào mặt bây giờ.

Người kia bị uy hiếp dữ quá đành rút tay ra đặt lên vòng eo thanh mảnh của vợ yêu, tỏ vẻ yên phận hơn. Ninh Dương thấy y đã ở yên liền không nói gì nữa, tập trung nấu ăn. Khi cậu chuẩn bị tắt bếp định lấy mang đồ ăn ra bàn thì y đột nhiên chúi chúi mặt vào vai cậu, nghiêm giọng hỏi:

-Ninh Viễn là ai? Em có tình ý với người đó phải không?

Ninh Dương không lưu tình đánh bốp một cái vào mu bàn tay Trạch Vũ, quay mặt lại lườm lườm y:

-Ông uống lộn thuốc à, Ninh Viễn là ba tôi!

-À ừ, tôi quên mất ba em cũng tên là Ninh Viễn- Trạch Vũ xoay người Ninh Dương lại hôn hôn lên môi cậu cho bớt quê, sau một hồi y mới lên tiếng:

-Ý tôi là Trình Ninh Viễn cơ. Em biết cậu ta phải không?

-À, Trình Ninh Viễn ấy hả, là nam sinh lớp mười hai của Plateus, hotboy nổi tiếng vừa đẹp trai lại vừa giàu, nghe đâu ông anh ta là quan chức cấp cao. Trạch Nghi trước đây có chơi với Ninh Viễn nhưng vì mâu thuẫn gì đó mà không chơi nữa. Mà ông hỏi để làm gì? –Ninh Dương nhìn Trạch Vũ với ánh mắt nghi ngờ.

Trạch Vũ cứng cứng trán với vợ yêu, dùng đôi mắt đen huyền của mình nhìn thẳng vào mắt cậu, hỏi một câu khiến cho Ninh Dương thực sự bất ngờ:

-Tôi và cậu ta? Ai đẹp trai hơn?

-Tào lao. Sao ông lại đi so mình với một nam sinh cấp ba? Thật không biết xấu hổ- Thiếu niên đánh đánh lên lồng ngực rộng lớn của y, không tiếc lời mắng.

-Thì em cứ trả lời đi..

Bị ép buộc, Ninh Dương dẫu dẫu môi, hướng đến Trạch Vũ nói:

-Tất nhiên là....TÔI! Tôi đẹp trai hơn cả hai người, rõ chưa?

Nghe được câu trả lời hết sức đáng yêu ấy, Trạch Vũ cười cười hôn lên chóp mũi của vợ, vẫn một mực không buông tha cho cậu. Tay y một đường luồn xuống cánh hông căng mẩy nhào nặn nắn bóp, khiến cho cậu thở hắt ra.

-Đương nhiên vợ tôi phải đẹp trai nhất rồi. Nhưng mà ý tôi là giữa một nam sinh trẻ tuổi và một người đàn ông trưởng thành, em sẽ chọn ai?

-Tôi đã là vợ của ông, ông còn hỏi vậy được à? Nói thật nếu được lựa chọn, tôi đã chẳng chọn người vừa già lại vừa sắc lang như ông. –Ninh Dương lạnh lùng gạt tay Trạch Vũ ra, bê đồ ăn ra bàn bếp. Trạch Vũ không nói gì, ôm ngang lưng Ninh Dương đặt lên kệ bếp bằng đá áp sát người vào, biểu lộ trên mặt có vẻ không cao hứng lắm.

-Tôi biết ngay mà, em thích người trẻ, có tôi rồi vẫn ở bên ngoài nuôi tình với trai trẻ, còn hẹn nhau đến quán bar nữa...

-Ông nói huyền thuyên cái gì đó? Tôi bị ông làm còn không đủ mệt hay sao còn ra ngoài gạ gẫm trai trẻ?

-Vậy cái lá thư em kẹp trong nháp là cái gì? Nếu em thực sự không có gì với cậu ta thì cần gì phải giữ nó lại. Trong lớp không chịu học hành mà ngồi ngắm thư của cậu ta gửi đúng không?

Ninh Dương tròn mắt, thần người ra suy nghĩ. Sau khi nghĩ chán chê mới nhớ ra lúc mình đi đổ rác trở về thì sách vở trên bàn lộn xộn giống như có người đã đụng vào vậy, chắc chắn là người kia đã nhét thư vào lúc đó. Cậu thở hắt ra, cắn mạnh vào chóp mũi của Trạch Vũ:

-Ông già rồi mà còn ghen vợ ghen vẫn vậy sao, lúc chiều tôi làm trực nhật phải ra khỏi lớp một lúc, có lẽ là lúc đó cậu ta đã nhét thư vào. Khi trở về tôi không để ý liền nhét vở vào cặp luôn. Tôi thực sự không quen biết gì với cái người tên Trình Ninh Viễn đó.

Trạch Vũ giật mình xoa xoa chóp mũi bị cắn đau, suy nghĩ một chút thấy cũng có lí, vòng tay ôm Ninh Dương vào lòng để cậu tựa đầu vào hõm vai mình, nhỏ giọng hỏi:

-Vậy là em không có ai khác ngoài tôi thật?

-Thế ông muốn vậy sao?

-Tất nhiên là không rồi.

Trạch Vũ cười đến sáng lạn, nâng mặt Ninh Dương lên hôn một cái thật sâu, tay còn áy muội bò xuống dưới âm mưu định lột chiếc quần mặc nhà của cậu ra, nhưng rất xui xẻo đã bị cậu bắt được, còn bị cản rõ mạnh vào môi.

-Lão già biến thái, ông lại phát tình? Bây giờ mới có 7h thôi, là giờ ăn cơm đó biết chưa?

-Ăn em trước...

Âm mưu biến thái bị đập tan trong trứng nước, Trạch Vũ cũng chẳng ngại ngần gì thò tay vào trong áo Ninh Dương sờ soạng, há miệng cắn lấy yết hầu be bé của cậu để lại một dấu răng rõ ràng đầy tính chiếm hữu. Y đang định tách chân cậu ra chen vào thì đã bị cậu véo mạnh vào eo, ném cho cái nhìn cực kì không mấy thiện cảm.

-Tôi đói lắm rồi. Muốn làm cái gì để ăn xong hăng tính. Tôi không có sức cũng chẳng hầu hạ ông nổi đâu.

Trạch Vũ dẫn đo vài giây cũng đành rút tay về, đè xuống dục vọng đang từ từ le lói trong mình.

-Tôi sẽ tha cho em nhưng mà sau này không được phép chê tôi già!

-Tôi không biết, tôi chỉ nói sự thật thôi. Ông chỉ kém ba ba tôi có 2 tuổi. –Ninh Dương phụng phịu.

-Nhưng tôi là chồng em, là lão công của em đó!

-Với tôi lão công hay công công thì có khác gì nhau đâu..

-Em so sánh cũng phải có tâm một chút chứ!

-Tôi thích thế!

.....

Trong căn nhà nhỏ vang lên tiếng tranh luận đầy sôi nổi, nghe qua thật là náo nhiệt. Người ta bảo, càng yêu thì lại càng cãi nhau nhiều, xem ra đôi vợ chồng son của chúng ta ít nhất cũng yêu nhau được theo cách bình thường. Trong tình yêu thì phải có cả mặn ngọt đắng cay thì mới là thú vị chứ, phải không nào?

Bonus:

Nội quy gia đình nhỏ của Trạch Sắc Lang và Ninh Tiểu Dương:

1, Mỗi sáng phải hôn chồng một cái, trong ngày phải hôn chồng nhiều cái.

2. Số lần hôn trong ngày không được ít hơn ba mươi lần

3. Trạch Vũ nếu phát tình bậy bạ thì sẽ bị phạt

4. Trạch Vũ không được động đến Ninh Dương khi Ninh Dương không thích

5. Hủy bỏ hiệu lực của hai điều trên

6. Ninh Dương không phải làm gì cả ngoài việc thực hiện tốt nghĩa vụ của một người vợ là mở chân cho chồng mỗi khi chồng muốn.

7. Ninh Dương không được phép tùy tiện mắng chồng, nếu vi phạm sẽ bị phạt.

8..

...

11. Một lần vi phạm là một lần lăn giường.

Hướng đến mục tiêu gia đình văn hóa! Cùng nhau thực hiện!

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lạp

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Con Rể Vàng

Năng sớm nhàn nhạt đổ bóng trên khung cửa sổ của căn biệt thự nhỏ xinh. Qua lớp rèm mỏng tang, ánh sáng không chút kiêng kỵ xua tan đi bóng tối, khiến cho hai thân thể trần trụi quấn lấy nhau trên sofa bại lộ trong không khí. Những tiếng nức nở cùng tiếng thở dốc ồ ồ quện lại thành thứ âm thanh ái muội đến mức không ai nghe thấy mà không đỏ mặt, trong căn phòng khách nhỏ yên ắng lại càng khuếch đại hơn cả trăm lần.

Vì vận động kịch liệt, chiếc sofa rung lắc không ngừng theo nhịp ba ba phốc xuy giống như con thuyền lên đênh trong bão táp, phó mặc bản thân cho gió lốc cuốn về nơi xa. Mà trên "con thuyền" ấy, hai con người dường như đã bỏ quên tất cả, đem hai thân thể hợp lại thành một, trao cho nhau yêu thương và lòng tin tưởng bằng cách thức nguyên thủy nhất. Họ làm tình điên cuồng, say mê, như thể đây là lần cuối cùng có thể chạm vào nhau. Tất cả những khao khát, ngưỡng vọng theo những nhịp đâm rút mãnh liệt mà biểu đạt ra ngoài, cùng với những nụ hôn nồng cháy đắm chìm cả hai trong niềm hạnh phúc khôn cùng.

Nam nhân ôm lấy cơ thể trắng nõn đầy đặn của thiếu niên, dịu dàng đặt những nụ hôn đầy yêu thương lên trán, sống mũi và bờ môi cậu, trong khi đó, cự vật ở bên dưới thì bá đạo tiến xuất, một lần rồi lại một lần xâm nhập vào trong vách tràng nóng hừng hực, tận hưởng cảm giác đục tiên đục tử dâng lên trong từng tế bào. Y dùng đôi bàn tay to rộng phủ lên bờ mông căng mẩy nhào nặn, kéo căng sang hai bên để lộ miệng nhỏ phẩn nộn đang không ngừng phun ra nuốt vào tinh khí của y. Miệng nhỏ ấy so với kích cỡ của một nụ hoa anh đào còn khiêm tốn hơn, màu sắc cũng tươi tắn gấp bội lần, lại điểm xuyết thêm tầng tầng những nếp uốn xinh đẹp không khỏi làm

cho nam nhân lưu luyến đến chết. Cùng với luật động điên cuồng của y, tiểu huyết không ngừng tiết ra dịch thể trong suốt để cơn thịnh nộ có thể dễ dàng xâm nhập, mỗi lần va chạm lại phát ra tiếng bạch bạch đầy dâm loạn.

Về phần thiếu niên, cậu bị nam nhân áp chặt trên sofa với tư thế hình chữ M tiêu chuẩn, gương mặt lẫn thân thể nổi lên một tầng phiếm hồng rất ngon mắt, miệng không ngừng rên rỉ những âm thanh vô nghĩa, lại bị nam nhân yêu thương mút lấy nên chỉ có thể ưm ưm trong cổ họng. Đôi tay thon dài trong cơn mê sảng không biết đặt vào đâu liền quàng lên cổ người kia, nhìn qua thật giống một tiểu hồ ly đang làm nũng khẩn cầu cơn thịnh nộ mạnh mẽ xâm chiếm. Khoái cảm như sóng biển ập đến khiến cậu say sưa, tròn mắt trong veo bị phủ lên một tầng nhục dục. Cậu vô thức nâng eo lên để người kia có thể dễ dàng đi vào, khóa lấp khoảng trống bên trong cậu, cùng cậu hòa làm một. Cánh môi tinh tế bị cắn mút đến sưng đỏ hơi hé ra, quyến rũ đến động lòng người.

-Trạch Vũ...uhm...chậm..uhmm...chậm thôi...

Mặc kệ mỹ nhân trong lòng đang kêu gào thảm thiết, Trạch Vũ vẫn tăng tốc chạy nước rút, dứt khoát làm một cú dứt điểm chạm tới tử cung của Ninh Dương, giải phóng hết tinh hoa của mình vào bên trong cậu. Chất lỏng nóng bỏng ngập tràn trong nội bích, vì thứ kia vẫn còn nằm im bên trong không chịu đi ra nên một lượt tràn hết vào trong tử cung, khiến Ninh Dương giật nảy mình lên đạt đến cao trào, bắn lên vùng bụng phẳng lì đã nhòe nhoẹt tinh dịch của chính mình.

Trạch Vũ âu yếm hôn lên vầng trán lấm tấm mồ hôi của vợ y, say sưa ngằm nhìn gương mặt mê loạn sau cao trào của cậu, không nhìn được hôn thêm cái nữa. Ninh Dương mệt mỏi nằm vô lực trên sofa, để mặc cho Trạch Vũ ôm hôn tùy ý, lại nghĩ đến bên trong mình đang ngập tràn tinh dịch của y, xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu.

Độc giả chắc cũng thắc mắc vì sao hai vợ chồng nhà này mới sáng ra đã lôi nhau ra sofa "tập thể dục tại chỗ". Câu chuyện bắt đầu từ tối hôm trước. Như chúng ta đã biết, Trạch Vũ là tổng tài của một tập đoàn lớn, đương nhiên thỉnh thoảng cũng phải đi xã giao với đối tác, dù cố gắng từ chối đến mấy cũng phải uống vài li, về nhà muộn cả người lại có mùi rượu rất nồng. Ninh Dương đương nhiên hạ thủ vô tình, một cước đá văng Trạch Vũ ra khỏi phòng ngủ với cái gối và chăn, khóa cửa lại, nói ông ra ngoài mà ngủ. Đến nửa đêm, không biết vì sợ điều hòa phòng khách lạnh hay là do nhớ chồng, tiểu hồ ly liền ôm theo chăn ra ngoài sofa, trong bóng tối chưa kịp mò mẫm đã bị sắc lang ôm chặt không cho đi nữa. Vì thân hình Trạch Vũ đã chiếm hết cả sofa, Ninh Dương cả đêm được đặc cách nằm trên người Trạch Vũ, lấy thân thể y làm đệm, lấy ngực y làm gối, tóm lại là vô cùng thoải mái yên tâm ngủ cả đêm. Thiếu niên cứ ngỡ mình được yên thân thì khi mở mắt ra đã thấy quần ngủ của mình bị lột ra từ lúc nào, hai chân bị tách ra để cho ai đó chen vào giữa, mà y còn lấy ngón tay vuốt ve miệng huyết trầm trồ "Nơi này của em đáng yêu thật đấy". Thiếu niên chưa kịp chạy thoát đã bị sắc lang phát hiện ra, liền bắt đầu "khởi động màn tập thể dục" bằng ba ngón tay, sự việc sau đó tiến triển thế nào chúng ta đều hiểu rõ.....

Ninh Dương lắc lắc eo đẩy Trạch Vũ ra, vút cho y một cái nhìn sắc lẹm:

-Rút ra đi. Tôi phải đi học..

-Không rút..Miệng nhỏ nhớ tôi, cắn chặt tôi thế này làm sao tôi ra được.

-Biến thái!

-Biến thái thì cũng chỉ biến thái với mỗi mình em thôi mà~~ -Trạch Vũ cúi xuống hôn lên khóe môi bên trái, rồi lại chuyển qua hôn khóe môi bên phải, thấy thiếu thiếu vẫn phải hôn thêm vào giữa nữa cho nó vẹn

toàn...Y cười híp cả mắt, khí chất vương giả trên mặt bị che đi bởi một tầng mỹ cảm nhu hòa, khiến Ninh Dương không nhận được đưa tay lên vuốt ve sườn mặt tinh xảo của y. Trạch Vũ nắm lấy bàn tay của vợ yêu, dùng thanh âm trầm khàn nói:

-Ninh Dương, cuối tuần này em có muốn về nhà không?

-Tôi được về nhà á? –Ninh Dương tròn mắt, thiếu điều đem hai con người rớt xuống.

-Em đi lấy chồng chứ có bị bắt cóc đâu, sao lại không được về?

-Lại không phải bắt cóc đi. Có ai đi lấy chồng sáng bị đè, trưa bị đè, tối cũng bị đè như tôi không? –Thiếu niên dấm dấm lên lồng ngực trần của Trạch Vũ, chẳng khác nào gãi ngứa cho y.

-Nhưng mà cũng chẳng có tên bắt cóc nào lại đi hôn con tin năm mươi lần một ngày cả! –Trạch Vũ dường như thấy câu nói của mình chưa có nhiều trọng lượng liền cúi xuống hôn sâu thêm lần nữa, đè xuống mọi kháng cự của cậu. Hai người kẻ tám lạng, người nửa cân, cho đến sau cùng vẫn phải dùng đến cách triệt hạ nhanh tiêu diệt gọn để giải quyết vấn đề. Thẳng đến khi được Trạch Vũ ôm vào phòng tắm tẩy rửa, Ninh Dương vẫn còn mê man trong nụ hôn ngọt ngào, không kháng cự được gì đành để y mặc đồng phục lên cho mình.

Tấm gương trong phòng tắm phản chiếu hình ảnh hai con người một lớn một nhỏ không cân xứng nhưng lại hết sức hài hòa. Nam nhân một mét chín mươi từ đằng sau ôm lấy thiếu niên nhỏ nhắn, tỉ mỉ cầm lên mái đầu đen mượt của cậu chải răng, còn thiếu niên cũng vừa chải răng vừa ném cho y những cái nhìn cực kì thiếu thiện cảm, giống như chuẩn bị đem y ném ra ngoài cửa sổ vậy. Rốt cục, thiếu niên cũng không nhận được buông bàn chải ngẩng lên mắt cho người kia một trận:

-Ông tránh ra đi, bắn hết bọt lên đầu tôi rồi. Kinh chết đi được~~

Nam nhân không nói gì, rút bàn chải ra hôn lên môi cậu phát ra tiếng chụt rồ to, sau đó lại giả bộ không biết gì chải răng tiếp. Còn thiếu niên, cậu chỉ hận không thể một lượt bẻ gãy đôi cái bàn chải trong tay mình, nộ khí dâng đầy lên mặt thiếu chút nữa bốc khói xì xì ra hai lỗ tai. Vẫn biết bạo lực gia đình là không tốt, Ninh Dương lần này quả thật không thể nhẫn nổi nữa...

Buổi sớm ngọt ngào kết thúc bằng việc Trạch Vũ bị đá bay ra ngoài bếp súc miệng, còn bị phạt ăn sáng ở ngoài, trước khi đi làm cũng không được hôn vợ yêu thêm một cái...

Có trách cũng chỉ có thể trách ông trời đã ban cho y một lão bà quá sức đáng yêu thôi...

\$\$\$

-Mẹ ạ, cuối tuần này con sẽ về nhà. Vâng, mẹ nhớ chuẩn bị canh sủi cảo cho con nha...Ở bên này con vẫn ăn uống tốt, chỉ là nhớ những món mẹ nấu thôi..Vâng..Con yêu mẹ, yêu cả ba nữa...Vây nhé!

Ninh Dương cúp máy rồi lặng lẽ thở dài. Đã gần hai tháng cậu không được gặp cha mẹ, trong lòng thực sự nhớ muốn chết. Hai tháng nay, sáng mở mắt ra đã thấy Trạch Vũ, chiều về nhà cũng thấy Trạch Vũ, đến đêm cũng không thoát được cái bản mặt của y, Ninh Dương tưởng như đã thuộc lòng vị trí lỗ chân lông trên gương mặt đó rồi. Cậu chỉ ước ao có một ngày rảnh dưng để tắm không cần phải khóa cửa, đi ngủ cũng không phải buộc đến ba sợi dây chun quần để phòng kẻ nào đó giở trò đồi bại...

Thiếu niên rảo bước trên khuôn viên rộng lớn của trường Trung Học Plateus, không khỏi nhận ra hàng chục con mắt đang nhìn về phía mình. Từ sau màn từ chối lời tỏ tình của hotboy khối mười hai vào tuần trước, Ninh Dương bị không ít người nhòm ngó đến. Các nam sinh trong trường bây giờ mới nhận ra khối mười có một đại mỹ nhân, dù biết cậu nhất quyết

không nhận làm quen với bất cứ ai vẫn một mực theo đuổi âm âm, sau này nhờ có Trạch Nghi đứng ra nhờ ban giám hiệu giải quyết thì chuyện này mới chấm dứt, tuy nhiên khi cậu đi trên sân trường vẫn bị rất nhiều người soi mói đánh giá.

Ninh Dương chuẩn bị bước vào khu nhà học thì phát hiện ở cuối hành lang có một bóng đen lao vọt về phía mình, trong cơn hoảng loạn cứng đờ cả tay chân, mắt cũng nhắm tịt vào. Sau mười lăm giây không thấy động tĩnh gì, cậu mới dám nhấc mi lên nhìn. "Bóng đen" ban nãy thực ra là một thiếu niên trượt ván, nụ cười tươi tắn cùng làn da ngăm ngăm cực kì quen mắt, nhìn qua cũng đủ để Ninh Dương nhận ra là ai.

-Ninh Viễn..-Sau bao nhiêu thời gian, Ninh Dương mới thấy bớt ngỡ ngàng hơn khi gọi cái tên này. Ai bảo người đó lại trùng tên với ba cậu chứ? Để dễ hình dung hơn, độc giả hãy thử tưởng tượng thằng bạn có cùng tên với ba mình mà xem, mỗi lần xưng hô không phải rất lúng túng đi...

-Lớp của anh ở nhà B cơ mà, qua đây làm gì..Sắp vào lớp rồi đó....

-Tôi qua đây mời em đến câu lạc bộ bóng rổ xem trận giao hữu chiều nay ấy mà, em có thể đi không?- Thiếu niên anh tuấn gãi gãi đầu, ngỡ ngàng ngùng hời.

Vốn Ninh Dương định chiều nay đi cổ vũ cho Trạch Nghi, đến bây giờ mới nhớ ra tên này cũng ở chung đội với cậu ấy, trong lòng đắn đo suy nghĩ một chút liền âm thầm xin lỗi Trạch Nghi, trận đấu giao hữu quả thật không thể đến xem được rồi...

-Chiều nay thì không được. Mà sau này anh cũng đừng mời tôi nữa. Máy thứ anh thích tôi không có hứng thú đâu..

-Tại sao em cứ tránh tôi mãi thế? Tôi chỉ muốn kết giao bằng hữu với em thôi mà, sao lại không được chứ?

Nhìn thiếu niên một thân cao lớn bày ra bộ mặt ảm ức, Ninh Dương tự nhiên lại nhớ đến người nào đó cũng hay có biểu lộ thế này, không nhịn được cười ra tiếng. Khi nhận ra hành động của mình không thích hợp như thế nào, cậu đành cố gắng nghiêm mặt, nói những lời thẳng thắn với Ninh Viễn.

-Tôi có quyền lựa chọn người để kết giao bằng hữu, không phải anh không tốt, nhưng tôi thực sự chỉ muốn dừng lại ở mức xã giao thôi, mong anh đừng cố gắng nữa.

Nói rồi, Ninh Dương liền đi một mạch về lớp, bỏ lại Ninh Viễn ngỡ ngàng ở đằng sau, chiếc ván trên tay rơi xuống sàn phát ra một tiếng lạnh lẽo đến thê lương. Gương mặt anh tuần của anh ta tràn ngập bi ai, giọng nói cũng vô thức nghèn nghẹn...

-Tiểu Dương, em ghét tôi đến như vậy sao?...

\$\$\$

Năm tiết học trôi qua thật nhanh chóng. Đôi bạn cùng tiến Trạch Nghi và Ninh Dương sau giờ ăn trưa liền đến thư viện mượn tài liệu cho bài kiểm tra sắp tới.

-Ninh Dương à, sao đột nhiên chiều nay lại không đi xem tôi đấu thể? Tôi nhất định sẽ làm hai cú Slam Dunk đó. Trận này tuy là giao hữu nhưng mà hai bên đều muốn chơi hết sức mình. Đội trường trung học thể dục thể thao Bắc Kinh toàn là những gương mặt sáng giá của giải bóng rổ thiếu niên toàn Đại lục thôi, cơ hội được xem trận đấu thể này không nhiều đâu. Cậu không đi thì tiếc lắm.

-Xin lỗi cậu nhưng tôi thực sự không thể đi được. Tôi không muốn chạm mặt tên đó.

-Ai cơ?- Trạch Nghi treo một dấu hỏi chấm to đùng lên mặt.

-Cậu biết mà, cái người tôi không muốn nhắc đến...

Ninh Dương bày ra biểu lộ khổ sở, chân mày thanh tú nhíu chặt sau lớp kính to sụ khiến Trạch Nghi hơi mỉm lòng. Thấy chưa đủ hiệu lực, Ninh Dương còn dùng ánh mắt hồi lỗi lại tha thiết nhìn thẳng bạn thân cao lớn hơn mình cả một cái đầu, mong cậu ta hiểu được sự khó xử của mình lúc này. Sau một hồi, Trạch Nghi cũng đành chào thua.

-Được rồi, cậu không muốn thì thôi. Tôi hiểu cảm giác của cậu, tôi cũng đang bị một người theo đuổi, dứt ra không nổi...

Cả hai người đều biết người Trạch Nghi đang nói đến là ai, âm thầm trao đổi ánh mắt qua lại một chút rồi ai đi tìm sách của người ấy, tách ra hai góc của thư viện. Ninh Dương đi đến giá sách ở tận cùng tìm sách luyện thi Tiếng Anh, không ngờ lúc đi qua ngăn sách y dược liền nhìn thấy một tựa sách mà cậu nghĩ rằng sẽ không bao giờ được thấy ở đây: 13 cách tránh thai hiệu quả. Vì Plateus là trường nam sinh, một cuốn sách như vậy có mặt ở đây cũng thật kì quái. Thế nhưng Ninh Dương cũng chợt nhớ ra khối trên mới áp dụng giảng dạy chuyên đề Giáo dục giới tính, tài liệu loại này cũng không phải không có khả năng cần dùng đến. Ninh Dương thở dài, định rồi đi nhưng đắn đo một hồi vẫn len lén mở ra xem.. thân thể cậu không giống người bình thường lại lấy phải ông chồng tinh lực dồi dào như Trạch Vũ, chẳng phải nên quan tâm đến vấn đề này đi...

-Ninh Dương này, cậu tìm được sách chưa? Tôi thấy quyển này hay lắm này..

Từ đằng xa, Ninh Dương đã nghe thấy tiếng Trạch Nghi, suýt nữa đã làm rớt cuốn sách trên tay. Trước khi Trạch Nghi đến được chỗ mình, Ninh Dương vội nhét sách vào giá, tráo lấy cuốn sách Đông Y để ngụy trang.

-Cậu xem sách gì thế? Đông y à? Cậu muốn học y mà nhỉ? Chẳng lẽ lại muốn làm thầy thuốc Đông Y?

-Làm bác sĩ Tây y thì vẫn phải có hiểu biết về các cây thuốc mà, tôi thấy nó thú vị nên xem thôi- Thiếu niên thở phào trong lòng khi thấy người kia không nghi ngờ gì, định trả lại cuốn sách lên giá thì đã thấy Trạch Nghi cầm lên một cuốn trông quen quen, mặt mày sau khi thấy tên tựa sách còn đỏ hơn cà chua chín.

-Sao lại có cuốn sách thế này ở đây nhỉ?- Trạch Nghi xấu hổ đặt nó về giá, vỗ vỗ mặt cho hai má bớt nóng. Ninh Dương ở một bên thiếu chút nữa đã đập trán vào giá gỗ cho đỡ mất mặt, cố gắng giữ bình tĩnh trả lời Trạch Nghi

-Khối mười một học Giáo dục giới tính mà, chắc là họ cần dùng đến..

Trạch Nghi nghe lời giải thích thỏa đáng của Ninh Dương cũng gật gù:

-Xấu hổ thật đấy, tôi mới quen bạn gái thôi, ngoài nắm tay ra chẳng có gì hơn cả.

"Còn tôi thì đã bị người ta "ăn" không chừa lại xương rồi... Tôi chỉ muốn đập đầu chết quách đi cho xong..." Dù trong lòng nghĩ thế Ninh Dương cũng phải cố gắng giữ bản mặt tươi cười nhìn Trạch Nghi, nhanh tay kéo cậu ta sang kệ sách khác, đổi chủ đề câu chuyện sang bài kiểm tra Tiếng Anh sắp tới. Qua ba giờ chiều, Trạch Nghi phải về tập trung đội, còn Ninh Dương cũng thu dọn sách vở về nhà.

Trên xe bus, Ninh Dương đang mãi mê nghe nhạc qua tai nghe liền nảy ra một ý tưởng. Hiện tại cậu về nhà cũng không có gì làm, chi bằng bây giờ ghé siêu thị mua đồ gì đó ngon ngon, đến tối làm một bữa nhiều dinh dưỡng cho Trạch Vũ. Sáng nay y đã phải ăn ở ngoài rồi a....

Xe bus dừng ở trạm tiếp theo rất gần một cái siêu thị, Ninh Dương cũng nhanh chóng xuống xe, đi vào gửi đồ rồi đẩy xe đẩy hàng đi vào. Bây giờ là bốn giờ chiều, chủ yếu là phụ nữ đi mua đồ nấu bữa tối, một thiếu niên xuất hiện mang lại cảm giác rất kì quái, tuy nhiên những nữ nhân đó

đều không biết rằng, thực ra thiếu niên này cũng không khác họ là mấy, đều tự mình đi siêu thị mua thực phẩm bồi bổ cho chồng...Cậu đi qua gian hàng trứng, sữa rồi tới gian hàng thịt, không ngờ ở đó có rất nhiều phụ nữ tụ tập, tiếng trò chuyện của họ huyền ảo đến nỗi đứng ở xa Ninh Dương cũng có thể nghe thấy rất rõ.

-Tôi nghe nói hôm nay có bán đuôi bò rất ngon đấy.

-Đuôi bò hầm là tuyệt nhất còn gì, mấy lão chồng ăn vào phải gọi là đại bổ luôn, làm ba ngày ba đêm cũng không biết mệt a...

-Ông nhà tôi đã lâu lắm rồi không thèm đụng đến tôi, lần này phải mua về bồi bổ cho ông ấy mới được. Tôi nói cho các chị biết nhé, với nam nhân thường xuyên phải làm việc muộn hay thức khuya, đuôi bò cũng rất tốt đấy, liệu liệu mà mua lấy nhiều một chút.

"Đại bổ...làm ba ngày ba đêm không biết mệt" Ninh Dương tím tái cả mặt vào, đẩy xe đi luôn. Mấy cái thứ này không thể để Trạch Vũ đụng đến, nếu không bông cúc nhỏ bé của cậu không nát bét thì cũng thành hương dương a....

Sau một tiếng lượn lờ trong siêu thị, không hiểu sao lúc ra thanh toán Ninh Dương lại vòng lại gian hàng thịt tươi, đến khi "tỉnh" ra thì đã xách theo hai túi đồ to đùng đứng ở trạm xe bus rồi. Đồ đã mua thì không thể trả lại, Ninh Dương đành bấm bụng mang về.

\$\$\$

-Vợ ơi, hôm nay em nấu món gì thế? Tôi ở trong nhà tắm cũng ngửi thấy mùi thơm phải tắm cho nhanh để ra đây đó.

Trạch Vũ sau khi lau khô tóc liền đi ra phòng bếp, nhìn thấy vợ yêu ngồi thần người bên bàn ăn, hai má đỏ hơn cả vỏ đào chín thì không kìm được mà nhìn xuống. Canh trứng, măng tây xào, salad quả bơ, đuôi bò

hầm...Tất cả đều là đồ bổ thận tráng dương, tăng cường sinh lực phái mạnh... Trạch Vũ mất vài giây để tiêu hóa thông tin, nhảy chồm đến ôm chầm lấy vợ hôn lấy hôn để. Y biết mà, vợ y lúc nào cũng là nhất...

-Ai da, hôm nay vợ lại cho tôi ăn những món đại bổ thế này, không biết là có ý gì a..

-Gạt cái ý nghĩ trong đầu ông đi, nghe nói nó tốt cho người hay phải làm việc khuya nên tôi mua thôi.

-Nhưng mà từ từ đã-Trạch Vũ nhớ ra điều gì đó, đưa tay lên cái cằm trơn láng xoa xoa, ánh mắt tự nhiên phủ đầy nghi ngờ. –Lẽ nào là em chê tôi không đủ tinh lực, hầu hạ em không được tốt nên mới làm những món này. Không được, làm sao lại có thể như vậy...

Ninh Dương lấy tay ôm trán, bất lực nhìn cái con người còn đang mãi suy diễn kia, vươn tay nhéo lấy eo y một cái:

-Tôi đã bảo là không phải mà. Đừng nghĩ bậy nữa. Ông mà còn không đủ tinh lực thì tôi chỉ còn nước lấy ngựa giống.. Lại ăn cơm đi.

Trạch Vũ cười ngốc, kéo ghế sát lại gần rồi mới ngồi xuống. Bữa cơm hôm nay thật ngon, lại còn được nấu bằng rất nhiều tình cảm nữa, y nhất định phải ăn thật nhiều. Ninh Dương ở một bên gấp đuôi bò cho Trạch Vũ, tay để không xoa xoa thắt lưng, vô thức mà thở dài. Cậu lại sắp có một đêm thật dài đây.

Trong khi Trạch Vũ rửa bát, Ninh Dương lấy thuốc ra uống, không ngờ lại bị y nhìn thấy.

-Em uống thuốc gì vậy?

-Thuốc dạ dày. Tôi bị đau dạ dày mà, phải uống thuốc đều đặn –Ninh Dương nhắm mắt nói dối Trạch Vũ, may mà đang quay lưng lại phía y nên

y không thể thấy được ánh mắt mông lung của cậu lúc này.

-Sao em không cho tôi biết từ sớm? Bị đau dạ dày ăn uống phải thật cẩn thận đó, từ giờ đừng đi ăn đồ ăn nhanh với Trạch Nghi nữa, không tốt đâu.

-Tôi biết rồi- Nghe được những lời quan tâm của Trạch Vũ, Ninh Dương chợt cảm thấy thật ấm áp. Cậu vào phòng ngủ leo lên giường lấy ra quyển sách tham khảo mượn hồi chiều, tập trung nghiên cứu.

-Preponderance.. Figurative...Revolutionarily...

Vì mãi mê đọc sách, Ninh Dương không để ý thấy cửa bị mở ra. Tận cho đến khi miếng nệm lún xuống, thân thể bị một lực đạo mạnh mẽ bao trọn lấy, ở khe mông còn bị vật bán cương xấu xa cọ cọ, Ninh Dương mới giãy dụa đẩy đối phương ra, không niệm tình ném cho y cái lườm cháy mặt. Người bên trên vẫn không biết xấu hổ ôm chặt hơn, cúi xuống hôn hôn hai má phấn nộn của cậu.

-Mai tôi có bài kiểm tra Tiếng Anh, để yên cho tôi học đi.

Trạch Vũ túm lấy eo Ninh Dương lật lại, đem cuốn sách quăng ra cuối giường. Y không ngại ngần gì dùng thân thể tráng kiện của mình áp lên thân thể mềm mại đầy đặn bên dưới, eo mạnh mẽ chen vào giữa cặp đùi tuyết trắng nõn ái muội ma sát, khiến cho Ninh Dương rên rỉ ra tiếng. Nhìn bộ dáng vừa thoải mái lại vừa tức giận của vợ yêu, Trạch Vũ vòng tay xoa nắn cánh mông căng mẩy trơn bóng, qua hai lớp vải vô tư nhào nặn như đang ép khuôn bánh mì, chốc chốc lại vỗ nhẹ một cái ung dung tận hưởng cảm giác thịt non mẩy lên va chạm vào lòng bàn tay mình, thích đến độ không diễn tả thành lời. Y hôn hôn đôi môi hồng hào của Ninh Dương, cất giọng khàn khàn quen thuộc:

-Để tôi giúp em ôn tập. Anh ngữ của tôi cũng không tệ.

-Thật không đó. Ahh..Đừng năn..Bài kiểm tra tới của tôi là kiểm tra giao tiếp Anh Ngữ, vậy chúng ta luyện nói bằng Tiếng Anh đi.

-Nhưng mà với điều kiện nho nhỏ, ai mà nói Tiếng Trung ra trước thì người đó sẽ phải đáp ứng nguyện vọng của người kia.

Ninh Dương còn đang định gật, bất chợt hiểu ra ý tứ trong câu nói kia liền trừng mắt với Trạch Vũ:

-Sắc lang, ông lại định lợi dụng bày trò gì!

-Sao trong lòng em tôi lại xấu xa như vậy a...- Nam nhân ở bên trên bày ra biểu lộ bi ai rất đáng thương nhưng lực đạo trên tay vẫn không giảm đi tí nào, hết nhào nhào rồi lại năn năn. Ninh Dương thở hắt ra, lắc lắc mông tránh khỏi bàn tay xấu xa lại vô tình cọ cọ phần thân phía trước vào cơ bụng như đá tảng của Trạch Vũ, mặt không khỏi nổi lên một tầng phấn hồng.

-Nếu tôi thắng thì tối nay không được đụng đến tôi rõ chưa.

-Quân tử nhất ngôn.

Ninh Dương hiện tại không thấy được ý tứ thâm tà trong nụ cười của Trạch Vũ, cứ thế mang thân mình dâng đến vuốt sói cho y hưởng dụng. Trạch Vũ rời đi cánh tay, tiến đến dẫn dắt Ninh Dương vòng tay qua cổ mình đem hai cơ thể tiến sát vào nhau, lại ôn nhu hôn lên mi tâm của cậu bắt đầu cuộc chơi. Hôm nay y nhất định phải ăn tiểu hồ ly này đến một cọng lông cũng không còn!

-I want you (Tôi muốn em).

-You want what? (Ông muốn cái gì cơ?) –Ninh Dương mở to mắt đối diện với tròng mắt nóng rực của Trạch Vũ, cẩn trọng hỏi lại.

-You know it, honey. Making love...With you...(Em biết mà, bảo bối. Tôi muốn làm tình.. với em)

Trạch Vũ một đường nắm lấy cặp quàn của Ninh Dương lật ra, khiến cho toàn bộ người dưới của cậu lõa lồ trong không khí. Phần thân phần nộn chỉ nhỏ bằng ngón tay trở đã hơi có dấu hiệu ngẩng đầu, màu sắc trong ánh đèn xinh đẹp không nói nên lời, quy đầu be bé trơn bóng làm người ta liên tưởng đến chiếc kẹo mút dâu vừa trơn vừa ngọt. Ở phía bên dưới, miệng nhỏ đã làm qua vô số lần vẫn không chịu lớn thêm chút nào, hồng hào khiêu tẫn như một nụ hoa ướm ắt. Thật khó có thể tưởng tượng được miệng nhỏ ấy lại có thể nuốt hết được cơn thịnh khống lồ của Trạch Vũ, còn tham lam ngậm chặt thật nhiều tinh hoa của y không rớt ra lấy một giọt, đáng yêu lại thành thật khiến Trạch Vũ yêu đến chết. Y không kìm được vươn tay đến vuốt ve những cánh hoa đang khép chặt, miệng thật tự nhiên cười xán lạn:

-This place"s so tight... as beautiful as a spring flower. When my buddy gets in, I feel like he"s on fire. I"m very much satisfied, like I"m gonna die in your arms. Every time i"m kindly embraced by those greedy petals, i dont wanna go out anymore (Nơi này rất chặt, giống như một đóa hoa tuyệt đẹp vậy. Khi thứ của tôi đi vào, tôi cảm thấy mình như bị thiêu đốt ấy, rất thoải mái, rất mê hồn, như thế tôi sẽ chết trên người em vậy. Mỗi lần những cánh hoa tham lam này ôm chặt lấy tôi, tôi thật không muốn đi ra nữa)

Tông giọng trầm khàn mê người cùng giọng Mỹ hoàn hảo của Trạch Vũ khiến cho những lời nói của y trở nên thật ái muội. Y có thể nói ra những điều khiến người ta phải đỏ mặt vô cùng lưu loát lại rõ ràng, rơi vào tai Ninh Dương chẳng khác nào kích thích cường đại, hại cậu nóng hết cả mặt. Cậu lắc lắc đầu cho những câu nói gợi tình của Trạch Vũ bay biến đi, cắn răng chống đỡ những trận tê dại đang truyền lên từ hậu huyệt. Người kia sau một hồi vuốt ve liền trực tiếp thâm nhập hai ngón tay chậm rãi

khuấy đảo, mon men sục sạo tìm điểm G trong trí nhớ, không quên mát xa những nếp uốn tiêu hồn xung quanh.

-You.. perverts, Im doing an exam in.. academic English,.. not those dirty things. Pull it out...(Đồ biến thái, tôi thi anh ngữ học thuật chứ ko phải mấy cái thứ vớ vẩn này. Rút ra đi)

-We are practicing speaking English, honey, any subjects are fine as long as it helps you learn well (Chúng ta đang luyện nói Tiếng Anh, bảo bối à, chủ đề nào chả được, chỉ cần nó giúp em học tốt)

Trạch Vũ không kiên dè gì mạnh mẽ vói vào trong, tìm được điểm kia rồi liền công kích trực tiếp vào đó. Dưới kích thích xảo diệu của y, Ninh Dương chỉ có thể há miệng ra thở dốc, hai đùi non cố gắng kẹp vào không được hết mở ra rồi lại co lại, phần thân cũng bắt đầu cứng rắn nhỏ ra chút "nước mắt". Bên trong vách tràng căng chặt, vì dị vật liên tục ra vào đánh vào mọi góc độ nên nội bích phải miễn cưỡng tiết ra dịch thể trong suốt để bôi trơn, chắc mấy chốc ngón tay tiến xuất đã phát ra những tiếng nước nhóp nhép đầy dâm loạn.

Trạch Vũ cực kì hài lòng với phản ứng của vợ yêu. Thân thể được y dạy dỗ cẩn thận đã trở nên vô cùng mẫn cảm, mỗi lần dạo đầu đã không còn mất quá nhiều công sức, chỉ qua vài phút đã mút được vào cả ba ngón tay đến tận gốc. Phía dưới của y cũng không ngừng trướng thêm vài vòng, dựng lên thành một túp lều dưới lớp quần ngủ kê gào được giải phóng. Tròng mắt nhuốm đầy dục vọng của y một bước cũng không rời cái huyết động nhỏ bé đang không ngừng khép mở cầu y đến chà đạp kia, tâm trí âm thầm tưởng tượng ra cảm giác tiêu hồn bên trong cái huyết động đó, ngón tay càng lúc càng tăng thêm lực tiến xuất đi vào sâu bên trong nụ hoa ướt đầm.

Ninh Dương xấu hổ ôm mặt, lắc đầu nguầy nguậy như tiểu bạch thỏ bị người ta khi dễ.

-No..I dont want to do it. Zhai Wu, stop... (Không tôi không muốn..Trạch Vũ..dừng lại)

-Even if you're reluctant, you still gotta do it, because I'm your husband. Whenever I want it, there"s only one thing you can do that is to spread your legs and prepare to greet my buddy. (Kể cả khi em không muốn, em vẫn sẽ phải làm thôi vì tôi là lão công của em, khi nào tôi muốn, em không được làm gì khác ngoài việc mở chân và chào đón tiểu gia của tôi)

Nam nhân bá đạo tách hai chân Ninh Dương để hai địa phương bí mật bại lộ trước mắt mình, tay phải vẫn không ngừng công kích tiểu huyết, tay trái vươn tới bộ vị yếu ớt phía trước nắn bóp. Hai luồng khoái cảm như sóng trào đánh lên thùy não khiến Ninh Dương thiếu chút nữa đã bắn ra, nhưng quy đầu đã bị Trạch Vũ bóp chặt không cho phát tiết, hình thành cảm giác bí bức đến cực điểm. Nửa người dưới hoàn toàn bị Trạch Vũ chiếm đoạt, bên trong hậu huyết ngứa đến chảy nước, phía trước nghẹn đến phát đau lại run rẩy không ngừng, thiếu niên hiện tại chỉ còn cách há miệng rên rỉ để giảm đi cảm giác hư thoát, gào khóc khẩn cầu Trạch Vũ dừng lại.

-Trạch Vũ...Để cho tôi bắn...Tôi chịu không nổi nữa.

Cuối cùng Ninh Dương trong cơn mê sáng cũng thét ra tiếng mẹ đẻ, Trạch Vũ cảm thấy hài lòng liền nhẹ nhàng xoa bóp quy đầu, ngón tay thúc mạnh vào điểm nhạy cảm bên trong vách tràng khiến cho Ninh Dương bắn đầy tinh dịch lên ổ bụng của chính mình. Y cúi xuống hôn lên mi tâm ướt át của vợ yêu, ngẩng nhìn gương mặt mê loạn sau cao trào câu dẫn đến chết người, vươn tay cởi những nút áo trên người cậu đem áo vứt sang một bên. Y lặng người trước thân thể trần trụi bày ra trước mắt mình của Ninh Dương, hạ thân co giật liên hồi đòi giải phóng khỏi lớp quần lót chật chội, muốn hưng hăng đắm vào cái động ngập nước thân thuộc kia. Vợ y mệt mỏi nằm vô lực trên mặt nệm mềm mại, thân thể trắng nõn kèm theo vài dấu hôn mờ nhạt giống như chiếc màn thầu xinh đẹp bày trên đĩa, khiêu

khích nam nhân đến ăn vào bụng. Hai đầu nhũ hồng tươi căng cứng nhô lên tạo một đường rãnh mê người, xung quanh quầng vú hồng nhạt còn dấu răng mờ mờ đầy dâm mỹ, ổ bụng nhòe nhoẹt tinh dịch chưa kịp khô, tiểu huyết bên dưới dù khép lại vẫn tràn ra không ít dâm dịch theo khe hông tinh tế chảy xuống ga giường.

Cực phẩm cũng không thể sánh bằng vợ y, nam kỹ cũng không thể cầu dẫn bằng vợ y, trong mắt Trạch Vũ Ninh Dương luôn là xinh đẹp nhất, mịn nhàn nhất... Y chỉ hận không thể đóng cửa ba ngày ba đêm cùng cậu tiêu diêu cực lạc, làm tới làm lui, làm cho đến khi cả hai không thể động đậy nổi tay chân mới thôi. Trạch Vũ cúi xuống đắm chìm Ninh Dương vào nụ hôn dài bất tận, hôn một đường từ cánh môi anh đào xuống yết hầu non nớt rồi đến vùng bụng phẳng lì, tinh tế liếm đi những giọt mật ngọt vương lại trên đó. Y lấy ngón tay ướt đắm dâm dịch xoa xoa lên quầng vú hồng hào, khiến cho nơi đó nổi lên một tầng trơn bóng ngon lành, không kiên dè mà đi đến ngậm lấy.

Đột nhiên bị Trạch Vũ vừa mút vừa cắn như thế, Ninh Dương không đủ lực để mắng y nữa, vô lực để cho y thưởng thức đầu nhũ mềm mại của mình, miệng khẽ há ra rên rỉ những tiếng ưm a vô nghĩa.

-Um...uhmm..đừng cắn a..sắp bị ông cắn đứt rồi...đừng a...

-Tiểu bảo bối, em đã thua, hôm nay làm thêm hai lần...

Ninh Dương nghe thấy hình phạt dành cho mình suýt chút nữa đã ngất đi cho rảnh nợ. Cậu còn chưa kịp diễn sâu thì Trạch Vũ đã nắm lấy vòng eo thanh mảnh lật lại kê thêm một cái gối bên dưới, toàn bộ cánh hông tròn mẩy bị nâng lên đến tầm mắt của Trạch Vũ, khiến cho những nếp uốn ướt át bên trong đều bị y nhìn thấy hết. Cánh hông nhanh chóng bị tách ra chào đón thứ vừa thô vừa cứng, đi vào một lượt chạm đến tận tử cung.

-Ahhhhh..Trạch Vũ...Sâu quá.. Tôi chết mất...

Ở tư thế này, Trạch Vũ có thể thuận lợi đâm rút, lại có thể nhìn bộ dáng mê loạn vì tình dục của vợ yêu từ đằng sau, không nhận được thúc mạnh eo bá đạo công thành đoạt đất. Y hôn hôn lên bờ vai nhỏ bé không tì vết của Ninh Dương, luồn tay xuống mát xa hai đầu nhũ mềm mại, không tiếc lời cảm thán:

-Em tuyệt quá Ninh Dương... Tôi yêu chết em rồi...

-Ông biến thái! Đừng có vào sâu như vậy...A chỗ đó...Không...Tôi sẽ giết ông...

Căn phòng nhỏ phát ra đủ các loại âm thanh hỗn tạp, tiếng chửi bới, tiếng thở dốc, tiếng da thịt vỗ vào nhau bạch bạch rồi cả tiếng giường kêu ken két nữa. Tất cả hòa quyện vào nhau tạo thành một bản nhạc tình ái đưa hai con người đến cực lạc khoái cảm, cùng với tình yêu chân thành bọn họ dành cho nhau trở thành giai điệu vĩnh cửu...

\$\$\$

Chẳng mấy chốc mà một tuần đã trôi qua. Thời tiết cuối tuần đột ngột trở lạnh, đem đến những trận gió vô tình đập mạnh vào khung kính của căn biệt thự phát ra những tiếng lạnh cạch đều đều. Trời càng tối dần thì nhiệt độ càng giảm, bất quá trong nhà lại cực kì ấm áp, trong phòng ngủ còn có tiếng trò chuyện huyên náo.

-Làm thêm một lần rồi chúng ta đi.

-Không được, bố mẹ tôi còn đang đợi. Ông còn không mau mặc quần áo vào đi.

Ninh Dương gạt cái tay trên người mình rời giường đến phòng tắm tẩy rửa, mặc lên mình bộ quần áo ấm áp, còn khoác thêm chiếc áo thể thao hiệu Adidas. Toàn bộ set đồ rất hoàn hảo, trông thiếu niên thật sự rất khỏe khoắn, năng động và dễ thương. Cậu ngẫm ngẫm mình trong gương thấy

ưng ý rồi mới đi ra, không ngờ cái con người chậm rề rề kia còn chưa mặc được quần vào, tức mình mắng y một câu:

-Ông đòi đi theo thì đừng có làm tôi bị muộn chửi. Mẹ tôi chắc đã nấu xong bữa tối rồi đó.

Cậu nhanh nhanh chóng chóng giục y kéo khóa quần, đi đến tủ quần áo lấy ra chiếc áo khoác dài mặc cho y, còn cẩn thận vuốt lại mép áo cho phẳng. Chỉ ba phút sau, Trạch Vũ đã bị kéo ra khỏi nhà ẩn vào ghế lái ô tô, thật sự cười không nổi. Vợ y hôm nay sốt sáng quá.

-Em nói tôi nên xưng hô thế nào với bố mẹ đây...Tôi nghĩ cả tuần rồi không ra..

Ninh Dương giận tím mặt quay ra ngoài cửa xe, nhìn những biển hiệu đã lên đèn để nhin xuống cơn thịnh nộ trong mình. Ai bảo cậu vô phúc lấy phải ông chồng hơn mình tận hai mươi chín tuổi, giờ đến việc xưng hô cũng phức tạp đến đau đầu. Mẹ Ninh Dương lớn tuổi hơn ba nhiều thì không nói, nhưng ba Ninh Dương chỉ hơn Trạch Vũ có hai tuổi, chẳng lẽ lại xưng hô với con rể là tôi với cậu...Mệt mỏi..mệt mỏi a....

Chiếc Maserati lướt trong màn đêm đến khu dân cư ở xa trung tâm thành phố, dừng lại ở một căn nhà nhỏ nhưng hết sức ấm áp, tòa bộ tường đều được sơn màu trắng, xung quanh còn có hàng rào điểm xuyết bằng những dây thường xuân xanh bóng, mang đến cảm giác lãng mạn lại không kém phần tinh tế.

Trạch Vũ lấy từ trong cốp xe ra hai túi quà lớn, chạy lại mở cửa xe cho Ninh Dương rồi nắm tay cậu bước vào, mặc cho vợ yêu phản đối kịch liệt vẫn cứ mặt dày không buông, đưa tay lên nhấn chuông cửa.

Thẩm phu nhân nghe được tiếng chuông mừng không kể xiết, chạy ngay ra mở cửa cho con trai, không ngờ còn được thấy cảnh tượng dọa bà đến suýt rơi tim ra ngoài. Vị chủ tịch nổi tiếng của tập đoàn Trạch Thiên

Vũ nắm tay con trai mình đứng trước cửa, lịch thiệp cúi chào một góc 45 độ hoàn hảo không chê vào đâu được. Bà thần người quan sát nam nhân cao to lại hết sức điển trai, nhìn đâu cũng thấy tầng tầng soái khí kia, trong lòng không biết là cảm giác gì. Thẳng cho đến khi Ninh Dương chồm đến ôm chặt lấy, Thẩm phu nhân mới thanh tỉnh, lấy tay vuốt ve tấm lưng nhỏ bé của cậu, không khỏi rưng rưng nước mắt:

-Ninh Dương, mẹ rất nhớ con.

-Con cũng vậy. –Ninh Dương chôn mặt vào bả vai của mẹ, giọng vô thức mà ghen ngào. Người mẹ cậu bao nhiêu ngày mong ngóng cuối cùng cũng được nhìn thấy, không phải là cậu nên hạnh phúc đến chết đi.

Thẩm phu nhân nắm lấy bàn tay mềm mềm thịt thịt của con trai, mở rộng cửa để cậu bước vào. Bà quay ra gọi thật to:

-Ninh Viễn, con về rồi này.

Một người đàn ông trung niên nhanh chóng đi từ bếp ra, trên người còn chưa gỡ xuống cái tạp dề vẫn đi phăm phăm đến ôm chầm lấy con trai bé nhỏ của mình. Ông xoa xoa mái đầu đen mượt của Ninh Dương, nụ cười trên mặt rạng rỡ lên mấy phần. Đến khi ông nhìn về phía sau con trai, gương mặt tươi cười chợt đông cứng, Ninh Viễn lắp bắp:

-Trạch Tổng..sao ngài lại ở đây...

Trạch Vũ nở nụ cười bất đắc dĩ đưa tay ra bắt tay cha của Ninh Dương, dùng ngữ khí dịu dàng nói:

-Ninh Dương rất nhớ ba mẹ nên hôm nay tôi đưa em ấy về nhà, nhân tiện gặp gỡ hai người luôn. Từ lúc đón em ấy đi vẫn chưa có thời gian gặp mặt nên tôi cảm thấy rất áy náy. Từ nay về sau tôi sẽ cố gắng bù đắp cho sự thất lễ này của mình. –Trạch Vũ bày ra biểu lộ hối lỗi, nghiêm túc trả lời "cha vợ".

Ninh Viễn còn không bị y dọa cho sợ đi, Trạch Tổng cao cao tại thượng, một huyền thoại trong giới kinh doanh lại đích thân hộ tống con trai mình về nhà, còn xách theo rất nhiều quà nữa. Mặc dù ông không đồng tình với việc Ninh Dương kết hôn với người đàn ông lớn hơn nhiều tuổi như vậy, nhưng người đó là Trạch Vũ thì lại là chuyện khác. Một người như Trạch Vũ lại để ý đến con trai ông, còn không ngại phiền hà đến căn nhà nhỏ của bọn họ như thế này, y lại còn không phải là một "con rể" thừa tiêu chuẩn? Ninh Viễn vội mời Trạch Vũ ngồi xuống sofa, tay rót ra một ít trà.

Trạch Vũ đi đến chỗ Ninh Dương giúp cậu cởi áo khoác mới kéo tay cậu cùng ngồi với mình lên sofa, trong lúc đó liền tranh thủ ngắm qua căn nhà một chút. Nhà của Ninh Dương không lớn nhưng thực sự rất sạch sẽ, đồ đạc trong nhà được bày biện ngăn nắp nên không gian tuy nhỏ nhưng rất thoáng đãng. Trên tường ngoài những bức tranh phong cảnh còn có những khung ảnh gia đình từ hồi Ninh Dương còn bé xíu cho đến khi tốt nghiệp sơ trung, trong ảnh vợ y quả nhiên từ khi sinh ra đã là một tiểu mỹ nhân, qua năm tháng nhan sắc chỉ có sắc sảo mặn mà thêm, tuy nhiên vẫn không mất đi vẻ đáng yêu ngày nào. Trạch Vũ rất vui vẻ nhận chén trà từ tay Ninh Viễn, một tay quàng vào eo Ninh Dương đem cậu dựa sát vào người mình.

Thẩm phu nhân nhìn thấy liền có ý không hài lòng, kéo tay Ninh Dương đi vào bếp lấy cốc bày biện đồ ăn, đem hai người tách ra. Ninh Dương theo mẹ vào bếp, mặt đỏ như hồng chín. Sao tự nhiên cậu lại cảm thấy mình giống như thiếu nữ đi lấy chồng về nhà thăm bố mẹ thế này? (bộ không phải sao? =))))

-Ninh Dương, ông ta có khi dễ con không? Con sống có tốt không? Nếu có gì không vừa lòng cứ nói hết với mẹ...

-Không phải đâu, Trạch Vũ đối với con rất tốt. Cuộc sống của con ở bên kia không có gì phải phàn nàn hết, chỉ là không có ba mẹ thôi. Mẹ

đừng lo nghĩ nhiều quá. –Ninh Dương vội xua xua tay, mặt đã đỏ lại càng đỏ thêm, không phải cậu đang bệnh chongo đó chứ...

Thẩm phu nhân nhìn con trai, không nhịn được thở dài. Bà vất vả lắm mới sinh được Ninh Dương, lại vì cậu là người song tính lại càng chăm bẵm cậu cẩn thận, coi như thứ trân bảo nâng niu trong tay đến một vết xước trên người cũng không có. Bà chỉ sợ con trai bị người ta khi dễ lại không dám nói ra, đem giữ uất ức ở trong lòng. Nếu Trạch Vũ dám làm sút mẻ tiểu bảo bối của bà, Thẩm phu nhân cũng không ngại y là Trạch tổng hay Trạch Vương mà sống mái một phen.

Ninh Viễn và Trạch Vũ trò chuyện vui vẻ một chút rồi đi vào bếp. Đồ ăn đều đã được bày hết sức đẹp mắt, tuy không phải là cao lương mỹ vị nhưng là đồ ăn được nấu bằng tất cả tình yêu, không cần ăn cũng đã thấy ngon rồi. Trạch Vũ kéo ghế cho Ninh Dương, đợi cha mẹ vợ ngồi vào bàn cả mới đặt mông ngồi xuống, tươi cười đón nhận bát và đĩa Ninh Dương đưa cho mình. Y thật không ngờ, đến gần nửa cuối cuộc đời y lại có được cảm giác gia đình ấm áp thế này. Không cần cầu kì sang trọng, không cần phải môn đăng hộ đối, y cũng không cần người mẫu hoa hậu, không cần thông gia bạc tỷ, trong mắt y thế này là quá đủ rồi. Bàn tay Trạch Vũ dưới gầm bàn vươn đến bắt lấy bàn tay của Ninh Dương, đem những ngón tay đan vào nhau khăng khít. Ninh Dương biết được nhưng cũng không phản ứng lại, còn chủ động cọ cọ lòng bàn tay ấm áp của y.

Thẩm phu nhân khi thấy thức ăn đều đã được chuẩn bị đầy đủ liền mở lời trước:

-Hi vọng Trạch Tổng không thấy phiền vì bữa cơm đạm bạc của chúng tôi. Ngài đến đây mà không báo trước nên chúng tôi chỉ chuẩn bị những món Ninh Dương thích, nếu đã thất lễ mong ngài bỏ qua cho.

Trạch Vũ lắc đầu, khéo môi nhếch lên thành một nụ cười hết sức nhu hòa:

-Tôi không hề thấy phiền một chút nào hết, những món Ninh Dương thích cũng là những món tôi thích, lần sau nếu có dịp như thế này mẹ hãy nấu những món em ấy muốn ăn. Tôi không thấy có vấn đề gì.

Nghe thấy tiếng "mẹ" của Trạch Vũ, cả ba người còn lại đều tròn mắt nhìn y. Ninh Dương xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, đành cúi mặt xuống che đi hai mảng phiểm hồng trên má. Thấm phu nhân sau một hồi cố gắng tiêu hóa thông tin liền cố gắng nặn ra nụ cười gượng gạo trên môi, nói với "con rể vàng":

-Nếu Trạch Tổng không muốn câu nệ tiểu tiết thì tôi xin được phép xưng hô thoải mái. Như vậy có được không?

-Tất nhiên là được. Tôi vui còn không hết ấy chứ.

Ninh Viễn ở một bên khui chai rượu quý ông đã cất giữ rất lâu, rót ra hai cái li thủy tinh. Ninh Dương thấy vậy liền đánh mắt sang Trạch Vũ, trên mặt ghi rõ hàng chữ "Tối nay người ông mà có mùi rượu thì ra sofa ngủ nhé". Trạch Vũ bất đắc dĩ cười lại với vợ yêu, dùng ánh mắt đáp trả "Rồi rồi..tôi sẽ uống ít...Đừng có đuổi tôi ra sofa mà"

-Trạch Vũ- Ninh Viễn hơi ngập ngừng một chút rồi thu hết can đảm nói tiếp- để xua tan đi không khí nặng nề này tôi muốn cùng cậu uống một li.

-Tôi rất hân hạnh. –Trạch Vũ cạn li với Ninh Viễn, trên khóe môi là nụ cười hết sức ưu nhã.

Thấm phu nhân thương con trai không thường xuyên được ăn đồ mình nấu liền gấp cho cậu rất nhiều, lại được cả "con rể" cưng vợ hơn cục vàng cũng không kiêng dè gì mà gấp cho vợ yêu đồ ăn, bát của Ninh Dương chẳng mấy chốc đã dâng lên thành một hòn núi nhỏ. Ninh Dương quả thực không thể ăn hết, biểu lộ trên mặt có vài phần thống khổ.

Ninh Viễn chợt nhớ ra món đặc biệt mình đã cất công chuẩn bị, vội vàng chạy đến bếp múc ra. Mùi hương ngào ngạt chẳng mấy chốc đã lan tỏa phòng bếp. Ninh Dương ngửi thấy mùi quen thuộc liền không nhịn được vui vẻ hẳn lên, ánh mắt nổi lên tầng tầng chờ mong. Bát canh sủi cảo chẳng mấy chốc đã được mang ra, nhìn qua cũng đủ khiến người ta nhỏ nước dãi thèm thuồng.

Nước dùng trong vắt màu hổ phách bao trọn lấy những viên sủi cảo múp míp trắng mềm, làm nổi bật lên màu sắc đỏ tím của nấm hương và tôm tươi. Miếng sủi cảo ánh lên độ trơn mượt hoàn hảo, so với món ăn của đầu bếp chuyên nghiệp có lẽ chỉ kém một chút ở hương vị. Ninh Dương nhận lấy bát canh liền vui vẻ cầm thìa lên, cảm ơn Ninh Viễn lia lịa.

-Lần này là ba con xào nhân đấy, mẹ chỉ gói bánh thôi. Vốn định làm nhiều một chút nhưng nấm hương dì con mang về lại hết mất, biết là con không có loại nấm đó sẽ không ăn được nên có bao nhiêu mẹ liền mang ra làm bánh. Cố gắng cũng chỉ làm được năm cái.

-Không sao đâu ạ, có là tốt rồi. Con mê nhất là món này của mẹ, hôm nay lại đích thân cha làm nhân, không phải con thật sự quá may mắn sao. – Ninh Dương cười cười lấy thìa múc lên một viên sủi cảo mập mập cùng với chút nước dùng, nghĩ nghĩ một chút lại quay sang bên cạnh, đưa cái thìa đến chỗ Trạch Vũ.

-Trạch Vũ, ông ăn thử đi.

Hai bậc thân sinh của Ninh Dương vì hành động này của cậu mà buông rơi cả đĩa. Ninh Viễn cười lạnh:

-Bình thường ở nhà Ninh Dương thích món này đến nỗi tôi xin, nó cũng không cho một miếng. Xem ra Ninh Dương quý con rể hơn quý ba rồi.

-Ba! –Ninh Dương đánh gãy câu nói của Ninh Viễn, xấu hổ quay mặt đi. Trạch Vũ nghe được không nói gì liền đưa môi đến ăn viên sủi cỏ, trên mặt bày ra nụ cười hạnh phúc không thể giấu diếm được.

-Ba làm rất ngon. Ngon hơn tất cả những viên sủi cỏ tôi từng được ăn. –Trạch Vũ cảm thán.

Ninh Dương ngượng ngùng cúi mặt ăn nốt chỗ sủi cỏ còn lại, nhưng ăn đến miếng thứ hai liền nhăn mặt, len lén nhè ra thứ gì đó trắng trắng giấu đi một bên, không ngờ bị mẹ phát hiện.

-Ninh Viễn, không phải ông cho hành tây vào đấy chứ. Thảo nào miếng hành tây tôi để trên kệ bếp không cánh mà bay.

Trạch Vũ nghe được đương nhiên hiểu câu chuyện. Vợ y rất ghét hành tây, ở nhà tuyệt nhiên trong bếp không có lấy một nửa củ hành, thậm chí nếu y muốn ăn hành tây cậu liền tự nấu riêng cho mình một phần, lúc ăn còn để đĩa thức ăn có hành cách xa đến nửa mét.

Ninh Viễn vốn không hay vào bếp nên không biết con trai ghét hành tây, chỉ biết rằng nó không thường xuyên ăn, không nghĩ lại bài xích đến vậy. Ông xấu hổ xin lỗi Ninh Dương, lại bị cậu gạt phăng đi:

-Ba, không sao, con cố gắng ăn được mà. Ba đã vất công như vậy rồi.

Dù cố hết sức, cậu vẫn không thể nuốt xuống được nửa miếng thứ ba, chân mày thanh tú nhíu chặt trông rất khổ sở. Trạch Vũ lau đi mồ hôi rịn ra trên trán vợ yêu, ân cần nói:

-Em không ăn được đừng quá ép mình. Nếu em ngại ba vất công làm cho em thì để tôi ăn hộ cũng được.

Hai vị thân sinh của Ninh Dương lại bị sốc tập hai, bọn họ có bị đánh chết cũng không dám tin một người như Trạch Tổng lại đi ăn đồ thừa của

con trai họ, trên mặt cũng không có vẻ gì miễn cưỡng bản thân. Nếu không phải y thật lòng với Ninh Dương, mấy loại chuyện này làm sao có thể làm? Ninh Dương ngượng ngùng xin lỗi ba mình rồi quay sang dịu dàng đưa túi xách đến cho Trạch Vũ, một thìa lại một thìa dâng đến môi y. Thấm phu nhân và Thấm Ninh Viễn ở một bên cứ nhìn nhau, lặng lẽ trao đổi ánh mắt. Ở trước mặt ba mẹ làm một màn vợ chồng chồng, chàng chàng thiếp thiếp bón cho nhau, không phải khiến cho bọn họ chán động đi.

Bữa cơm kết thúc trong sự ngượng ngùng. Sau khi vào nhà vệ sinh súc miệng và tút tát lại nhan sắc, Trạch Vũ liền bị cha vợ kéo ra sofa trò chuyện mấy việc kinh doanh, không ngờ đến giữa chừng ông ấy lại nhận được điện thoại phải đi ra ngoài ngay:

-Xin lỗi mọi người tôi phải ra ngoài. Chú của Ninh Dương lại bị đau dạ dày, ở nhà không có ai đưa đến bệnh viện, tôi phải đến chỗ chú ấy.

-Chú ấy không bị nặng quá chứ, để tôi đi cùng mình.

-Không sao, một mình tôi đi là đủ rồi. Hai người cứ ở đây trò chuyện với Trạch Vũ, có lẽ tối nay tôi phải ở lại bệnh viện với chú ấy.

-Ba để tôi lái xe đưa ba đi. –Trạch Vũ định đứng lên đã bị Ninh Viễn từ chối.

-Tôi có xe mà, sáng mai từ bệnh viện có thể đến chỗ làm luôn. Cậu đừng lo.

Ninh Viễn thật nhanh đã ra khỏi nhà. Thấm phu nhân cũng phải đi tắm, thành ra đôi vợ chồng son của chúng ta xin phép mẹ ra ngoài đi dạo hít thở không khí trong lành.

Gió ban đêm hơi lạnh nhưng hai người đi sát bên nhau không thấy lạnh chút nào. Trạch Vũ đem tay của Ninh Dương nhét vào túi áo khoác của mình, còn lấy khăn quàng cổ ở trong cốp xe quàng cho cậu. Ninh

Dương nhận được sự quan tâm hết mực của Trạch Vũ cảm thấy rất hạnh phúc, cậu thò mặt ra khỏi lớp khăn choàng cổ ngẩng lên nhìn y lại bị y hôn chóc một cái lên môi, xấu hổ cúi mặt xuống. Trông cậu lúc này thật giống một viên sỏi cứng vừa trắng vừa mềm, trên lớp vỏ bánh trong suốt còn điểm xuyết hai mảng hồng hồng cực kì khả ái.

Trăng treo trên cao tản ra ánh sáng nhu hòa, đổ bóng hai con người một lớn một nhỏ xuống mặt đường nhẵn nhụi, mang đến cảm giác thực hài hòa. Trận gió se se tấp vào làn da trắng sứ của thiếu niên làm nó ửng hồng, che đi những vết đỏ trên má. Bên trong chiếc túi áo khoác dài của Trạch Vũ, hai bàn tay đan vào nhau lưu luyến không rời, truyền cho nhau hơi ấm và yêu thương trong đêm lạnh, thật tự nhiên làm cho lòng người cảm thấy ấm áp. Con đường nhỏ vắng tanh nên bọn họ không ngại ngần gì trao cho đối phương những cử chỉ yêu thương, bằng không nếu có người nhìn thấy nam nhân trung niên ôm lấy eo một thiếu niên kém mình hàng chục tuổi hôn đắm đuối, còn thiếu niên cũng không kiêng dè vòng tay qua cổ y ấn xuống cho nụ hôn sâu hơn, nhất định sẽ bị dọa chết khiếp. Hai người cứ đi cùng nhau thế cho đến cuối con đường, đến được một cái công viên rất rộng liền dắt tay nhau đi vào. Từ công viên này có thể nhìn thấy ánh đèn đủ màu sắc từ nửa kia phần hoa đông đúc của thành phố, không khỏi khiến bọn họ choáng ngợp đến hít thở không thông. Trên nền trời đen thẫm, hàng loạt tòa nhà cao ốc chọc trời vươn thẳng ngạo nghễ, ánh đèn neon nhấp nháy không ngừng giống như hàng trăm vì sao sà xuống mặt đất, đẹp một cách kì diệu.

Trạch Vũ cởi những nút áo khoác dài của mình kéo Ninh Dương sát lại gần. Thân hình Ninh Dương bé nhỏ chẳng khó khăn gì lọt thỏm vào trong lớp áo khoác to sụ. Trạch Vũ buộc lại cúc rất dễ dàng, vòng tay ôm lấy tiểu bảo bối ở trong áo mình, để cậu tựa mặt lên lồng ngực vững chãi có nhịp tim đập boong boong. Ninh Dương luồn tay qua eo của Trạch Vũ đáp lại cái ôm ấm áp, đem đôi mắt ướt át nhìn vào tròng mắt cương nghị của y, bất chợt cảm thấy không khí lúc này thật lãng mạn. Hiện tại cậu và Trạch

Vũ đều cùng khoác chung một chiếc áo, hai thân thể dựa sát vào nhau không còn chút khoảng cách, y lại còn đan bàn tay to rộng của mình vào làn tóc gáy, áp cánh môi hoàn mỹ lên đôi môi mềm mại của cậu dẫn dụ đầu lưỡi vào nụ hôn triền miên ngọt ngào. Ninh Dương hơi kiễng mũi chân lên, bờ eo được cánh tay cường tráng của Trạch Vũ đỡ lấy, miệng mở ra chào đón sự xâm nhập của vật thể mềm mại ướt át quen thuộc, tình nguyện đem tất cả mật ngọt trao cho người kia.

Trạch Vũ hôn rất lâu, giống như muốn nuốt luôn tiểu bảo bối vào trong bụng vậy, đến khi rời đi vẫn lưu luyến thơm lên khóe môi sưng đỏ của cậu, miệng nở ra một nụ cười hạnh phúc. Ninh Dương xấu hổ xoay người lại thò mặt ra khỏi lớp áo, tùy ý để Trạch Vũ tựa cằm lên đầu mình. Cậu bất chợt hoài nghi, đây có phải là "hạnh phúc" mà người ta vẫn luôn cất công tìm kiếm không? Cùng người mình thích khoác chung một chiếc áo, trao nhau nụ hôn ngọt ngào, cùng ngắm nhìn thành phố Bắc Kinh xinh đẹp trên nền trời đêm tháng mười một se se lạnh, tất cả những điều đó không phải chỉ có trong những câu chuyện tình cảm ướt át sao. Nhưng rốt cuộc đây vẫn là hiện thực, hơi ấm này là thực, vòng tay này là thực, cả tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực y cũng không phải là một giấc mơ. Ninh Dương nhìn về phía đường chân trời lấp lánh đằng xa, tự nhiên lại nhìn thấy một viễn cảnh mà cậu không bao giờ dám nghĩ tới: Một ngày mùa đông nhiều năm sau, Trạch Vũ cùng với cậu dắt tay một đứa nhỏ giống Trạch Vũ như tạc đến đúng nơi này. Trong khi đứa nhỏ chạy đi chơi cầu trượt, Trạch Vũ ở một bên cũng lại cởi áo khoác đem cậu ôm vào lòng, cùng nhau nhìn nó chơi đùa, chốc chốc lại lên tiếng nhắc nhở:

"Ninh Ba con chơi cẩn thận đó!"

"Thằng bé giống ông như lột, tôi không biết có phải mình đi đẻ thuê không nữa..."

"Nó là con của hai chúng ta mà, đương nhiên là phải giống ba nó rồi. Nó rất hoạt bát thông minh, khẳng định sẽ là một nhân tài đó"

"Phải rồi, là con ông nên nó giống ông.. tôi chỉ đẻ thuê thôi. Tiểu màn thầu, mẹ nói thế nào rồi, không được ngồi bệt xuống đất cơ mà!!"

Viễn cảnh trong đầu khiến Ninh Dương cười lạnh. Cậu ngẩng lên nhìn sườn mặt tinh xảo của Trạch Vũ, trên trán lại hạ cánh một nụ hôn đầy ôn nhu. Trạch Vũ vẫn là như vậy, những lúc ở cùng nhau đều tận dụng mọi cơ hội để hôn cậu. Ninh Dương lại hướng mắt về phía xa, trầm mặc chiêm ngưỡng khung cảnh đẹp đẽ mà như nhìn thấy tương lai của mình. Còn về phần Trạch Vũ, y không biết được rằng Ninh Dương cũng đang nhìn thấy một viễn cảnh giống mình, chỉ lặng lẽ vòng tay xoa xoa vùng bụng phẳng lì của cậu thờ dãi. "Mình nghĩ gì vậy, Ninh Dương không thể mang thai, những ước vọng này tuy đẹp nhưng không bao giờ có thể đạt được, thật đáng tiếc..."

Hai người đứng cạnh nhau trong đêm lạnh, cùng nhìn về một hướng nhưng lại không cùng thấy được một tương lai..Giữa họ vẫn còn một khoảng cách, không dài rộng như giang sơn cũng không nhỏ bé như con người, nó chỉ là một bí mật nho nhỏ mà người này không nói ra, kẻ kia cũng vĩnh viễn không bao giờ có thể biết được....

Hạnh phúc là gì?

Bạn và tôi luôn không ngừng tìm kiếm nó nhưng hạnh phúc chưa một lần xuất hiện đủ hình hài trước mắt chúng ta cả..

Với tôi, hạnh phúc đơn giản chỉ là mỗi ngày về đến nhà, có một người đang đứng trong bếp chờ đợi tôi trở về...

Hạnh phúc là trên chuyến xe cuối ngày giữa dòng người đông đúc, tôi nhìn thấy một gương mặt thân thuộc và nhận ra trong lòng mình có một người quan trọng đến thế nào...

Hạnh phúc là mỗi sớm mai mở mắt ra, được nhìn thấy gương mặt của người đó say ngủ bên cạnh mình...

Hạnh phúc là trong một đêm dài lạnh lẽo, có một vòng tay ấm áp và thanh âm trầm khàn vang vọng bên tai...

Anh đã ở đây rồi....

\$\$\$

Trạch Vũ nắm tay Ninh Dương trên con đường về nhà, vui vẻ nhìn vợ yêu bé bỏng mặc chiếc áo khoác của mình mà giống như đang mặc váy, mặt còn đỏ ửng lên như hai vầng mặt trời bé con. Đối với Trạch Vũ, Ninh Dương chính là vầng mặt trời của riêng y, là tình yêu cho đến hết đời này của y. Y sẽ không bao giờ ngừng nâng niu cậu và cho cậu tất cả hạnh phúc trên thế gian, y thật lòng yêu thương Ninh Dương, cho đến chết vẫn yêu...

Ninh Dương giấu mặt vào trong lớp khăn choàng cổ, kéo Trạch Vũ đi thật nhanh, miệng lại còn liên tục mắng y cởi áo khoác ra khoác cho mình. Y không sợ lạnh sao?

Chẳng mấy chốc, cửa nhà đã hiện ra trong tầm mắt, còn có một người phụ nữ đứng trước cửa chờ đợi hai người. Ninh Dương vội kêu lên:

-Mẹ, sao mẹ không vào nhà đi, đợi chúng con làm gì?

-Sao hai người không ngủ ở ngoài luôn đi, đến giờ này mới vác mặt về...

-Mẹ!!

Ba người cùng nhau đi vào trong căn nhà ấm áp, đèn ở ngoài cũng được tắt đi, để lại một khoảng không trống trải. Bọn họ không biết rằng ở góc đường bên kia có một chiếc mô tô phân khối lớn, mà chủ nhân của chiếc xe khi nhìn thấy khung cảnh hạnh phúc trước mắt liền không nhịn được bóp chặt tay lái, khởi động xe lao vút đi. Qua lớp kính bảo hiểm, hai

con mắt ửng đỏ chất chứa đầy bi thương, cánh tay trên tay lái cũng vô thức run run:

-Tiểu Dương, thì ra em đã có người yêu, lại còn được ba mẹ chấp nhận nữa. Đó là lí do tại sao em lần này đến lần khác từ chối tôi.. Tiểu Dương em biết không, hiện tại tôi đang rất đau....

Thiếu niên phóng xe vào màn đêm, chẳng mấy chốc đã vô ảnh vô tung....

Bên trong căn nhà nhỏ, Ninh Dương thay ra đồ ngủ chuẩn bị về phòng. Ngày mai là chủ nhật nên cậu quyết định ngủ lại một đêm. Trạch Vũ đứng ở cửa phòng cậu chuẩn bị đón vợ yêu thì nghe được tin sét đánh ngang tai.

-Ninh Dương, qua ngủ với mẹ đi. –Thẩm phu nhân để phòng nhìn nam nhân liếc qua cũng biết dư thừa tình lực kia, kéo tay Ninh Dương

Ninh Dương ái ngại nhìn Trạch Vũ rồi quay về phòng mẹ, tắt đèn nằm lên giường. Thẩm phu nhân nghiêng mình sang nhìn thẳng vào mắt con trai:

-Hai đứa đã làm chưa?

-Làm...làm gì.. ạ -Dù biết mẹ nhắc đến việc gì Ninh Dương vẫn vờ vịt.

-Con biết mẹ đang hỏi cái gì.

Thấy Ninh Dương xấu hổ cúi mặt vào trong chăn gật gật, Thẩm phu nhân ngay lập tức gạt chăn ra ngồi dậy.

-Mẹ đi đâu thế? Muộn rồi mà..

-Đi mài dao.

Nghe được ba chữ này, Ninh Dương vọt bật dậy ngay nắm lấy tay mẹ gào khóc cầu xin.

-Mẹ...không phải là Trạch Vũ cưỡng ép con.. Mẹ đừng giết ông ta.

-Con nói mẹ phải làm gì. Ông ta trông đứng đắn như vậy mà đã đè con nhà người ta ra ăn sạch sẽ rồi, đáng chết!

-Mẹ đừng mà...con vẫn uống thuốc đều đặn, không có thai được đâu.

Sau ba mươi phút cầu xin, mẹ Ninh Dương mới nguôi ngoai. Bà xoay mặt vào trong tường không nói gì, qua một lúc đã nghe thấy tiếng thở đều đều. Khi chắc chắn bà đã đi vào giấc ngủ, một cái bóng nhỏ bé từ trong chăn âm thầm kê cái gối ôm vào chỗ mình, vọt ra ngoài phòng khách về phía căn phòng còn sáng đèn, cố gắng mở cửa không phát ra một tiếng động lén la lén lút như ăn trộm vậy.

Trạch Vũ không có hơi vợ yêu thì không ngủ nổi, đến mười hai giờ đêm vẫn còn lăn lộn trong chăn, chán nản mở điện thoại lên xem biểu đồ chứng khoán, lại xem tiếp đồng tài liệu thư kí gửi cho mình. Y nhìn bức tường trắng toát trên đầu mà thở dài thườn thượt, bỗng thấy cửa bị mở ra vội vàng ngồi dậy nhìn, một cái bóng vọt vào phòng đóng cửa lại, lấy hai tay vuốt ngực điều hòa lại nhịp thở nhìn vô cùng quen mắt. Ngoài vợ yêu của y thì còn ai nữa đêm hồng hạnh xuất tường chui vào phòng y nữa?

Không gì có thể sánh nổi với niềm hạnh phúc của Trạch Vũ lúc này, y quăng điện thoại qua một bên lao đến bế vợ yêu lên giường, tắt đèn lớn trùm chăn phủ kín cả hai. Từ trong cái bọc chăn, quần áo cứ thế bị quăng ra ngoài nằm lăn lộn trên mặt đất, âm thanh truyền ra không khỏi làm người ta đỏ mặt.

-Trạch Vũ..chậm thôi..umm...đừng sờ ngực...rất ngứa a...

-Nhỏ tiếng một chút, mẹ nghe thấy bây giờ đó. Tôi vào đây...

-Thứ đó quá to...Đâm chết tôi rồi...Chậm lại...

Trong căn phòng nhỏ ẩm áp là cảnh xuân vô hạn. Hai người làm tới làm lui đổi qua không biết bao nhiêu tư thế, đến khi ôm nhau ngủ Trạch Vũ vẫn không thèm rút côn thịt của y ra. Khi trời sáng rõ mặt người, Ninh Dương chậm chạp mở mắt ra nhìn đồng hồ trên điện thoại của Trạch Vũ mới biết lúc đó là 7h sáng, khẳng định mẹ đã sắp dậy rồi a...

Ninh Dương vỗ vỗ Trạch Vũ tỉnh dậy, gào khóc đòi y rút thứ ở trong mình ra. Côn thịt đi ra phát ra tiếng phốc xuy ái muội, còn kéo theo ít tinh dịch chưa khô. Trạch Vũ lấy khăn giấy lau tạm tinh dịch tràn ra ở tiểu huyệt cho Ninh Dương, giúp cậu mặc quần áo vào. Ninh Dương rón rén đi về phòng mẹ định đi vào, không ngờ trong bếp lại phát ra tiếng nói khiến cậu giật mình suýt rơi tim ra ngoài:

-Anh giỏi lắm. Sao không ôm chồng ngủ thêm tí nữa, đi tìm bà già này làm gì.

-Mẹ...Con xin lỗi...

Thẩm phu nhân thở dài, kêu Ninh Dương đi đánh răng rửa mặt. Con trai bà dám ngang nhiên rời phòng về ngủ với Trạch Vũ như thế, không phải là đã mê y đến chết rồi sao. Bà nuôi con trai chừng ấy năm, nó lại không xem bà bằng người đàn ông xa lạ đang nằm ở trong phòng kia, thật làm bà tức chết. Bà hành hạ quả trứng luộc trên tay, đến khi nó trở về với đĩa salad đã không còn nguyên hình dạng...

Trước khi ăn sáng, Trạch Vũ và Ninh Dương bị mẹ lôi ra giáo huấn một bài dài dằng dặc. Hai người chỉ có thể im lặng ngồi nghe, tai bị mẫn nhiều đến nỗi ù ù cạc cạc cả ra. Sau bữa ăn, Ninh Dương luyến tiếc ôm lấy mẹ tạm biệt, theo Trạch Vũ ra xe.

Thẩm phu nhân đứng ở cửa nhìn Trạch Vũ mở cửa xe cài dây an toàn cho Ninh Dương, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy vui vẻ. Bà sinh

được con trai, không nghĩ tới một ngày nó lại được một nam nhân đón đi khỏi vòng tay của mình. Nam nhân ấy từ đầu đến chân không có điểm nào để chê, giàu có lịch thiệp lại yêu thương Ninh Dương hết mực, là "con rể vàng" trong mắt bất kì bà mẹ nào. Trao Ninh Dương cho Trạch Vũ, bà không cần phải đắn đo gì, chỉ mong thằng bé xác định được rõ tình cảm của mình, sống một đời thật hạnh phúc.

Thấm phu nhân vẫy tay tạm biệt con trai, nhìn cậu cùng với chiếc xe nhanh chóng đã đi mất, trong đáy mắt nổi lên một tầng bi thương...

"Con trai... Con nhất định phải sống cho tốt..."

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lạp

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ghen

"Tách tách..."

Trong căn phòng tắm đẫm hơi nước phát ra những tiếng thanh thúy dội vào những bức tường gạch men trắng, hình thành nên giai điệu đều đều quần quanh lỗ tai khơi dậy cơn buồn ngủ trong tâm thức thiếu niên. Cậu uể oải bước ra khỏi vòi sen tắt nước, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng gạt đi những lọn tóc ướt bết vào sườn mặt tinh xảo làm lộ ra những đường nét mỹ lệ khiến người ta phải hít thở không thông. Nước theo gót chân trần trụi của cậu đọng lại những vũng lớn trên sàn nhà, trải dọc từ bồn tắm lớn đến tận bồn rửa. Hiện tại thiếu niên đang đứng trầm mặc trước chiếc gương lớn, lặng lẽ quan sát thân thể trắng nõn phản chiếu trong đó.

Ở trong gương bây giờ là một mỹ nhân xinh đẹp lại vô cùng quyến rũ, đôi mắt to tròn bị bao phủ bởi một tầng hơi nước, làn da trắng sứ còn lưu lại những dấu hôn mờ nhạt, mũi nhọn đến mức không lời nào có thể diễn tả được. Dù là nam nhi, thiếu niên lại có thân thể giống như nữ nhân vòng nào ra vòng nấy; bờ ngực non mịn hơi nhô lên tạo thành một đường rãnh mờ mờ, hai đầu nhũ vừa mềm vừa lớn như hạt đào, sau khi kích thích có thể nở ra đúng bằng một trái cherry chín mọng. Bờ eo thanh mảnh nhưng rất đầy đặn, ôm vào rất thoải mái, cùng với cánh hông căng vênh tạo nên một đường chữ S tinh tế, so với nữ nhân trưởng thành không khác là mấy. Tuy thiếu niên không có hoa huyệt ngập nước như nữ nhân, cậu lại có một vũ khí lợi hại đủ để đánh gục bất cứ gã đàn ông nào. Đó là một đóa hoa tiêu hồn nằm sâu bên trong hai khóa hông phấn nộn, chặt chẽ lại nóng rực giống như ngọn lửa thiêu đốt dục vọng của nam nhân, khiến cho bọn họ

sung sướng đến dục tiên dục tử, hung hăng phóng dăng vào cơ thể thiếu niên hưởng thụ quá lạc khiến người ta phải điên cuồng.

Đáng tiếc, đóa hoa cực phẩm này đã bị người khai phá, thân thể tinh xảo cũng bị người chiếm mất, từng tấc da thịt trên người thiếu niên đều thuộc về một nam nhân, tất cả tinh hoa trời ban cũng chỉ để một mình y hưởng dụng. Thiếu niên dù có chán ghét hay yêu thích vẫn phải phục tùng y vô điều kiện, mở rộng hai chân cho y mạnh mẽ tiến vào, dưới thân thể y chậm rãi hưởng thụ sự chăm sóc đặc biệt mà rên rỉ đầy dâm dăng. Thiếu niên nhìn vào gương, đưa tay lên chạm vào đầu nhũ được nam nhân "dạy dỗ" cẩn thận mà lớn lên gấp rưỡi, thở dài một hơi.

Từ khi cậu đến ở cùng với Trạch Vũ, đến nay đã được tròn ba tháng. Trong suốt ba tháng này, hai người "sinh hoạt vợ chồng" rất đều đặn, trung bình mỗi ngày đều bị y đè ra làm ít nhất một lần, nhằm tính cũng không thể hết được số lượng tinh dịch của y mà cậu đã tiếp nhận. Ninh Dương vô cùng lo sợ thuốc tránh thai cũng không thể bảo vệ được với tần suất làm tình lớn như thế, chưa nói đến những nét nữ tính của cậu cũng ngày một lộ rõ, tự mình nhìn vào gương cũng bị hoảng hốt. Vốn hông của cậu đã tương đối rộng, nếu không phải do cậu bị ảo giác thì gần đây nó đã tăng lên một số. Đầu nhũ trước đây đã khá lớn thì hiện tại đã nở ra gần bằng nữ nhân bình thường, đương nhiên Trạch Vũ cũng nhận ra điều này, mỗi tối sau khi ân ái đều vừa nghịch vừa châm chọc, nói hút sữa gì gì đó khiến cho Ninh Dương xấu hổ muốn chết.

Cậu rất sợ rằng bí mật của bản thân không thể giữ được, mỗi tháng đều tuân thủ uống thuốc tránh thai và ức chế hormone đều đặn, tuy nhiên không biết rằng việc này có thể kéo dài thời gian đến bao lâu. Nếu Trạch Vũ vẫn còn đòi hỏi vô độ như thế, Ninh Dương cũng không còn cách nào. Cậu biết mình không thể từ chối y, bởi vì phần nào đó trong cậu cũng khao khát thân thể y, muốn cùng y dây dưa triền miên, muốn cùng y hòa làm một. Ninh Dương chưa từng dám nghĩ đến những điều phóng dăng như thế

cho đến khi Trạch Vũ bước vào cuộc đời cậu, đắm chìm cậu trong những xúc cảm ngọt ngào và cao trào hoan ái, từng chút một len lỏi vào trong tim cậu khiến cậu chấp nhận y.

Ninh Dương không thể chối bỏ sự thật cậu đã đem lòng yêu mến Trạch Vũ, cho dù mối quan hệ này bắt đầu bằng giấy trắng mực đen hay bằng một bản hợp đồng định mệnh. Cậu chỉ biết rằng hiện tại thế giới nhỏ của cậu đã bao hàm thêm một con người. Y tuy không có chút liêm sỉ, mặt dày hơn cả cái thớt nhưng lại là người cậu yêu thích, là người đầu tiên cậu muốn nhìn thấy vào mỗi sáng....Trạch Vũ, chỉ trong vòng một thời gian ngắn đã có được sự tự do của cậu, thân thể cậu và bây giờ là cả tình cảm của cậu nữa.

Ninh Dương đặt tay lên lồng ngực trái cảm nhận trái tim vì nghĩ đến Trạch Vũ mà nảy lên, đối diện với chính mình trong gương mỉm cười.

"Sắc lang xấu xa..."

Cậu còn đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ thì ngoài cửa đã vọng vào giọng nam quen thuộc, chỉ trong hai giây đã đem tất cả những xúc cảm ngọt ngào ban nãy đá văng đi hai cây số:

-Vợ ơi, em ngủ trong đây à? Có cần tôi bế ra không? Tôi sắp "nhịn" đến phát đau rồi đây, hay tôi vào luôn nhé! Chúng ta lâu rồi không có tắm uyên ương....

Mặt của người này có thể dùng để thái rau được không? Đây là câu hỏi duy nhất trong đầu Ninh Dương lúc này. Sắc lang thế nhưng lại ngang nhiên rình mò ở cửa phòng tắm, vô sỉ đòi tắm chung với cậu. Sau bao nhiêu nỗ lực, cậu mới kiềm chế được cơn thịnh nộ trong mình, lớn tiếng đáp lại.

-Biến thái! Ông về phòng ngay cho tôi!

Giọng nam ở ngoài cửa bỗng chốc trùng xuống, nghe qua còn có vài tia bi thống...

-Vợ tôi không thương tôi nữa, có người đàn ông nào bất hạnh như tôi không...

-Về phòng!

Cục xà bông bị ném một đường từ bồn rửa đến cửa nhà tắm, phát ra một tiếng "ba" dị thường rõ ràng. Người kia tuy mặt dày nhưng không phải là không có não, biết được vợ yêu đang phát hỏa liền vội vàng đi về phòng, trèo lên giường nằm dang tay dang chân chờ đợi.

Ninh Dương nhặt cục xà bông đã vỡ ra thành hai nửa đặt lại chỗ cũ, lấy chai sữa rửa mặt mát xa lên da cho tâm tình thoải mái hơn. Qua vài phút, cậu đi đến mắc treo lấy quần áo ngủ mặc vào. Trong khi đang cao hứng thu dọn quần áo bỗng mang đến chỗ máy giặt, cậu chợt ngửi thấy mùi hương rất lạ. Lật giở đồng quần áo, Ninh Dương cầm lên chiếc áo sơ mi của Trạch Vũ ngửi ngửi...Mùi nước hoa này không phải là mùi nước hoa của Trạch Vũ...Ninh Dương thần người ra một chút rồi điên cuồng đem đồng quần áo vứt ra vung vãi trên sàn, đến khi cậu lật đến cuối giỏ thì thấy có một chiếc quần lót lạ, bên trên còn có vết tinh dịch đã khô đầy ái muội. Ninh Dương đánh rơi chiếc quần xuống sàn, bàn tay run run, trái tim trong phút chốc giống như bị ném xuống đáy biển lạnh lẽo không một chút dưỡng khí, từng bước bị bóp nghẹt trong đau đớn.

Số quần áo ở đáy giỏ là quần áo của Trạch Vũ mang theo khi đi công tác ở Bắc Mỹ. Gần đây Trạch Thiên Vũ mở chi nhánh tại New York, đích thân Trạch Vũ phải bay sang Mỹ để điều hành công việc, mất tới gần hai tuần. Ninh Dương qua truyền thông biết được tổng giám đốc chi nhánh là một mỹ nam lai Á, trẻ tuổi tuấn mỹ lại vô cùng giỏi giang, khiến cho cậu vô cùng ngưỡng mộ. Sechs-tên của anh ta- có tóc vàng mắt xanh đậm chất Tây Phương, trên mặt lại điểm xuyết những đường nét nhu hòa của người

châu Á, những bức ảnh chưa qua chỉnh sửa trên mấy tờ báo lá cải cũng đã cho thấy được sức quyến rũ vô hạn của con người này. Tuy anh ta rất giỏi nhưng việc Sechs ngay lập tức được bổ nhiệm làm giám đốc chi nhánh của một Tập đoàn lớn như Trạch Thiên Vũ đã làm dấy lên không ít dị nghị. Báo chí còn điều tra được mối quan hệ rất tốt giữa chủ tịch tập đoàn với giám đốc chi nhánh, nhưng Ninh Dương không hề để ý đến chuyện đó.

Ninh Dương chợt nhớ ra, từ trước khi đi Mỹ, Trạch Vũ đã có những biểu hiện bất thường. Y thường xuyên trong lúc ở một mình lén xem điện thoại rồi cười cười, còn lén lút đổi mặt khẩu điện thoại, Ninh Dương đòi mượn máy của y chơi game y đều tìm cách đánh trống lảng sang chuyện khác. Chưa hết, Trạch Vũ trước đây đã dành không ít lời khen cho Sechs, không những đánh giá rất cao năng lực của anh ta, y còn có ý khen ngợi nhan sắc và tính cách cởi mở của Sechs nữa. Hiện tại, Trạch Vũ sang Mỹ tới gần hai tuần, so với dự kiến nhiều hơn đến mấy ngày, trở về lại đem theo mùi nước hoa lạ cùng quần lót không phải của y, khi đem xâu chuỗi các sự kiện lại Ninh Dương liền chợt dạ.

"Không phải..Trạch Vũ...có tình nhân bên ngoài chứ"

Giống như tia sét giữa trời quang, ý tưởng trong đầu ngay lập tức khiến Ninh Dương bủn rủn cả chân tay. Cậu nhặt lại quần áo vương vãi trên sàn, cầm theo chiếc quần lót mờ ám kia ra ngoài chất vắn tên sắc lang kia. Khi vào đến phòng ngủ, Trạch Vũ đang nằm quay lưng lại nghe điện thoại, ngửi khí vui vẻ đến nỗi rơi vào tai Ninh Dương giống như đang nói với tình nhân vậy.

-Dont forget to text me, yeah Sechs, next week when you're in Beijing, come to the headquarters. I'll see you there... (Đừng quên nhắn tin cho tôi đấy, ừ Sechs này, tuần tới cậu đến Bắc Kinh nhớ ghé qua trụ sở. Tôi sẽ gặp cậu ở đó.)

Chưa bao giờ Ninh Dương thấy Trạch Vũ nói chuyện với ai lại thoải mái như vậy, y còn vừa nói vừa cười nữa. Càng cố gắng nghe, Ninh Dương lại càng thấy bí bức, từng câu từng chữ giống như chiếc búa tạ gõ mạnh vào đầu óc làm cậu choáng váng.

-That night was lit.... my first time i've been so rough...Youre amazing too... Ning Yang"d never take the initiative as you did.. (Đêm đó quá sức mê mẩn...lần đầu tiên tôi mạnh dạn như thế đấy, cậu cũng rất tuyệt...Ninh Dương chẳng bao giờ chủ động như cậu..)

"Đêm mê mẩn...mạnh dạn...hai người đã làm cái gì??" Với bao nhiêu nỗ lực, Ninh Dương mới không đi đến giật chiếc điện thoại kia để bắt tận tay đôi gian phu. Cậu tự nhủ, mình tuyệt đối không phải nữ nhân ghen tuông tầm thường, dùng những hành động thô bỉ làm mất đi tự trọng của bản thân như thế được.

Trạch Vũ tạm biệt Sechs, tắt cuộc gọi. Vì y đưa lưng về phía Ninh Dương nên không biết rằng cậu đang đứng ở đó, vô tư nhìn màn hình điện thoại cười cười rồi hôn đánh chóc lên đó. Hành động này không khác gì dòng nước lũ tràn bờ, khiến cho người ở cửa sững sờ làm rơi cả chiếc quần trên tay xuống đất. Cậu tiến đến vài bước, nhìn Trạch Vũ từ đằng sau với làn môi mím chặt. Đáng lẽ cậu bây giờ có thể xông lên đánh cho y một trận, phanh phui chuyện này ra...nhưng sau tất cả Ninh Dương chỉ im lặng, cả người run lên bần bật.

"Tách..."

Một giọt nước mắt bằng hạt đậu nhỏ ra từ khóe mắt xinh đẹp, lăn dọc theo sườn má non mịn rơi xuống đất. Tiếp theo nó, một giọt rồi lại đến một giọt thì nhau rơi xuống... Ninh Dương cố gạt nước mắt nhưng chúng cứ liên tiếp rơi xuống không kiểm soát nổi, chẳng mấy chốc gương mặt xinh đẹp đã nhòe nhoẹt nước mắt.

"Không được khóc.." Ninh Dương nói với mình như vậy. Cậu có tư cách gì để khóc, là một người vợ thấy chồng ngoại tình ư? Trạch Vũ cũng chưa cưới cậu vào cửa, cậu bây giờ cũng chỉ là một tình nhân của y mà thôi. Y giàu có, đẹp trai lại lịch thiệp, thiếu gì mỹ nhân bu xung quanh mở chân cho y làm. Ninh Dương so với Sechs không tài giỏi bằng, không có tóc vàng mắt xanh, không có thân hình bốc lửa...cái gì cũng kém Sechs một bậc...lấy gì để cạnh tranh với anh ta? Người ta nói đàn ông có mới nới cũ, Trạch Vũ chơi chán rồi thì sẽ có người mới tốt hơn cả trăm lần, đối với Ninh Dương cái gì cũng đã làm qua, còn gì để cho y khám phá nữa đâu.

Trạch Vũ tội tệ..Ninh Dương không nhịn được nữa nước nở lên, cậu chán ghét y, y có người khác ở bên ngoài nhưng cậu không có quyền trách mắng. Y là gì của cậu mà cậu lại khóc, y nuôi tình nhân cũng có liên quan gì đến cậu. Ninh Dương càng nghĩ càng tủi thân, khóc mỗi lúc một to.

Trạch Vũ đang xem điện thoại thì nghe thấy tiếng khóc của vợ y, vội vã quăng điện thoại đi chạy lại ôm lấy cậu. Y không hiểu sao đột nhiên Ninh Dương lại khóc lớn như vậy, sợ hãi đến luống cuống cả chân tay.

-Ninh Dương em sao thế? Bị đau ở đâu à?

Thấy được dáng vẻ quan tâm của Trạch Vũ, Ninh Dương khịt mũi ngược đôi mắt ngang ngắc nước lên nhìn gương mặt điển trai đang vịn vịn đến thống khổ, ngờ ngác một chút lại càng òa lên một trận. Y có người mới còn bày đặt quan tâm đến cục thịt sắp bị vứt đi, không phải là đang cố ý trêu đùa cậu sao, y mới đúng là sắc lang hiểm độc.

"Hức hức..."

Trạch Tổng của chúng ta không hiểu đầu của tai nheo gì, tâm trạng rối bời bời vội vàng để cậu ngồi lên lòng ôm chặt lấy, dùng bàn tay to rộng ấm áp lau đi nước mắt cho cậu.

-Hay em bị ai khi dễ? Nói tôi nghe, tôi sẽ đòi lại công bằng cho em...

"Tự đi trừng phạt chính mình ấy" Ninh Dương ngồi lệt thỏm trong lòng Trạch Vũ ngọ nguậy không ngừng, dùng tay đánh vài quyền lên ngực y, gạt bàn tay của y ra tiếp tục khóc to hơn.

Tiểu bảo bối nháo loạn như vậy làm y ong ong cả đầu. Trạch Vũ định hôn đi những giọt nước mắt cho cậu lại bị cậu đẩy ra không thương tiếc, thân thể tiếp nhận hàng loạt cú đấm rơi trên ngực có chút đau đớn nhưng y không màng đến. Vợ y còn đang khóc không rõ nguyên do, đột nhiên phát giận đánh y, so với chút đau đớn trên da thịt thì y thấy đau ở trong tim hơn. Trạch Vũ cố gắng động não suy nghĩ cách dỗ bảo bối khó chiều này, và tất nhiên y rất nhanh chóng đã nghĩ ra phương thức giải quyết vô cùng triệt để. Tiểu hồ ly nhà y da mặt rất mỏng, chỉ cần đánh đúng vào điểm đó thì nói gì cậu cũng nghe...

Trạch Vũ đặt Ninh Dương lên giường, nghiêm giọng nói:

-Khóc lớn như vậy chắc chắn là do thân thể bị tổn thương rồi... Để tôi xem xem em là bị đau ở chỗ nào.

Nói rồi y lại vươn tay đến cạp quần ngủ của cậu, làm bộ định kéo nó xuống. Ninh Dương nghĩ rằng y định lột đồ của mình thật, vội vàng giữ tay y lại lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt văng ra thấm ướt cả ga giường.

-Sắc lang...không được...

-Không phải sao? Em không nói làm sao tôi biết được. –Y vừa nói vừa giả vờ tăng thêm lực kéo quần của Ninh Dương, không nghĩ đến tiểu hồ ly hôm nay lại không mặc đồ lót, là muốn cậu dẫn chết y sao?

-Em còn tiếp tục không nói, tôi sẽ lột từng thứ một để xem em bị thương ở đâu, phía trước phía sau, trong hay ngoài tôi sẽ đều kiểm tra hết...

Ninh Dương bất chợt cảm giác được bàn tay xấu xa của y qua lớp đồ ngủ mỏng manh vượt một đường từ cánh hông lên đầu nhũ mềm mại sờ

soạng, giống như ý tứ "kiểm tra phía trước lẫn phía sau" của y, không nhận được ôm mặt giãy dụa. Sắc lang đến nước này vẫn còn cố "ăn" nốt chút mẫu xương thừa ư, y quá mức bỉ ổi rồi...

-Không phải tôi đau, là do ông..ông là đồ xấu xa....ông khi dễ tôi...- Ninh Dương cuối cùng cũng thét ra mấy lời khiến Trạch Vũ điêu đứng. Y sống người, cố lục tìm trong trí nhớ xem mình đã làm gì sai với Ninh Dương, tuy nhiên mãi vẫn không nghĩ ra.

-Tôi yêu em còn không hết, làm sao có thể làm em tổn thương được...

-Ông nói dối! Ông nói mấy điều này không biết ngượng sao..hức...ông nuôi tình nhân ở bên ngoài..chán ghét tôi rồi thì cứ nói thẳng ra...hức..làm gì phải giả bộ mất công như vậy...

"Cái gì mà "nuôi tình nhân"?" Trạch Vũ có vận dụng hết chỉ số IQ của mình cũng nghĩ không ra tại sao cậu lại nói như vậy. Tiểu bảo bối này nghe được cái gì ở đâu rồi suy nghĩ bậy bạ, thật làm y tức chết mà.

-Em nghe được cái này ở đâu? Là ai nói?

"Hức hức"

Trước sự uy hiếp của Trạch Vũ, Ninh Dương không nói gì mà chỉ nức nở liên hồi, hai tay ôm mặt chẳng mấy chốc đã nhòe nhoẹt nước, hại Trạch Vũ mất cả bình tĩnh. Y nhẹ nhàng gỡ tay Ninh Dương chế trụ ở trên đầu, cúi xuống bờ môi mím chặt điên cuồng hôn vào. Vợ y không tin y thật lòng, nói năng thêm cũng chỉ giống như đang ngụy biện mà thôi. Y chỉ còn cách này để chứng minh cho cậu thấy y yêu cậu đến nhường nào.

Khớp hàm bị tách ra, hai đầu lưỡi đấu đá nhau đi vào, một bên dùng mãnh càn quét khoang miệng thơm tho của thiếu niên, dùng sức lực áp đảo của nam nhân trưởng thành để chế ngự hoàn toàn. Trạch Vũ mạnh mẽ kéo căng khớp hàm của Ninh Dương, hút vào chiếc lưỡi đang cố gắng chạy

trốn, bá đạo công thành đoạt đất khiến cho Ninh Dương suyền cả hơi thở, lồng ngực giống như muốn nổ tung.

Trong phòng hiện tại chỉ quần quanh tiếng nước tóp tép, trên vách tường hắt lên hai cái bóng quyện vào nhau đầy phiến tình. Nam nhân cường thế áp thiếu niên bé nhỏ trên tấm nệm mềm mại, hôn say sưa không dứt, khi mỏi thì chuyển qua mút môi, hết giờ giải lao lại tiếp tục hôn vào, qua đến mười lăm phút đồng hồ mới buông ra. Lúc Trạch Vũ rời đi, thần trí của cả hai đều giống như ở trên mây, mãi mới hồi tỉnh được.

-Ông...hức...hức..-Ninh Dương lắp bắp không nói nên lời. Cậu thật không hiểu, Trạch Vũ rõ ràng có tình nhân rồi mà vẫn đối với cậu cuồng nhiệt như vậy, y là đang mâu thuẫn với chính mình, hay đang diễn một màn kịch hoàn mỹ? Với cục thịt sắp bị vứt bỏ như cậu, y mắc công bày ra màn kịch này để làm gì? Ninh Dương thật không hiểu...

-Giờ thì nói cho tôi biết, em nghe điều này ở đâu? Tại sao lại cho là tôi có người khác?

Thiếu niên trước sự uy hiếp của Trạch Vũ cũng đành thật thà khai ra. Mỗi một câu nói ra giống như những lưỡi dao sắc nhọn đâm vào tim, khiến cho nước mắt lại tiếp tục chảy.

-Ông đi công tác..hức...trên quần áo lại..có mùi nước hoa lạ...còn có cả...đồ lót có dính..hức...thứ đó...-Ninh Dương gạt nước mắt, mím môi mím lợi nói tiếp, đôi mắt xinh đẹp tràn ra không biết bao nhiêu là nước mắt- Ban nãy ông nói chuyện..với Sechs.. nói ông rất thích Sechs, anh ta rất chủ động...hai người ân ái với nhau một đêm...ông còn hẹn Sechs ở trụ sở nữa...tôi không chủ động như Sechs, không nóng bỏng như anh ta, ông chán ghét tôi rồi...hức hức..

Trạch Vũ nhú chân mày thanh tú, suy nghĩ một chút, hỏi lại:

-Đồ lót nào?

Sắc lang còn giả bộ không biết? Ninh Dương chỉ tay về phía chiếc quần lẫn lóc ở cửa, nắc lên. –Là nó, còn không phải đồ của Sechs sao? Ông biến thái, sau đêm đó còn giữ lại đồ lót của anh ta nữa...

Nhìn về hướng vợ yêu chỉ, Trạch Vũ thấy qua liềm bật cười lớn, sau đó lại giống như bị điểm trúng tử huyết giấu mặt đi, không dám đối diện với Ninh Dương:

-Không phải của Sechs...

-Vậy ra ngoài Sechs ông còn có người khác nữa sao? Đồ trắng hoa, bắt cá nhiều tay!!- Tiểu hồ ly được thể khóc oa oa, đến mức Trạch Vũ choáng váng phải lấy tay day day trán. Y vừa mới đáp máy bay cách đây ba tiếng, còn chưa thích ứng được việc chênh lệch múi giờ đã bị tiểu hồ ly ồn ào làm cho quay cuồng như vậy, trong phút chốc tưởng chừng như sắp ngất đi rồi. Y nghiêm mặt nhìn Ninh Dương, hai tay chống bên người cậu đem hai người dính sát vào nhau với biểu lộ khủng bố làm đối phương đau hết cả tim.

-Em nín ngay cho tôi.

-Không nín.. oa oa...

-Không nín thì tôi sẽ lập tức lột sạch em, mang ra công viên thành phố cùng nhau diễn một màn tình ái bốc lửa nơi công cộng, giữa sự chứng kiến của mọi người "làm" đến khi nào em không khóc được nữa thì thôi.

Tiểu hồ ly nghe được liền nín bật. Vì cố gắng nuốt nước mắt vào trong nên nước mũi cứ thông lòng chảy ra, nhìn vừa buồn cười vừa đáng yêu. Trạch Vũ thở dài, rốt cuộc y lấy vợ hay là rước thêm một đứa con trai nữa đây? Y vươn tay lấy khăn giấy trên đầu giường đưa đến, cố gắng giữ ngữ khí cường hãn:

-Xì ra.

"Xì"

Có ai bị uy hiếp như thế mà không nghe lời được không. Ninh Dương ngoan ngoãn hỉ mũi như lệnh của "phu quân", đôi mắt to tròn ướt đẫm nhìn chăm chăm vào y như thể muốn dè chừng xem y có định làm như thế thật không. Trạch Vũ ngập ngừng một chút rồi mới cất giọng nói.

-Em nghe cho rõ đây này. Nước hoa mới là do thư kí chuẩn bị, lọ nước hoa của tôi không phải bị em bỏ quên không cho vào vali ư? Còn cái quần lót, em nhìn kĩ xem...còn không phải là quần lót của em?

Ninh Dương giống như người máy bị bấm nút dừng, ngơ ngác nhìn Trạch Vũ quên cả khóc. Chuyện nước hoa thì hiểu được, còn chiếc quần... Cậu chợt nhớ ra, tuần trước đúng là phát hiện bị mất một cái quần lót thật, mới dùng qua một lần nên thành thử cậu cũng không nhớ rõ hình dạng của nó nữa. Nói như vậy, người lấy đi chiếc quần của cậu là Trạch Vũ, y mang nó theo đến tận đất Mỹ, đến khi mang về lại có những vết tinh dịch đã khô...Chẳng phải là..

-Biến thái! –Ninh Dương thốt ra hai tiếng, sau lưng toát cả mồ hôi lạnh, mặt đỏ lựng như trái cà chua chín. Người này dám mang theo quần lót của cậu để giải quyết nhu cầu, việc này thật quá sức biến thái rồi. Ninh Dương tưởng tượng ra Trạch Vũ ở trong phòng khách sạn, đem quần lót của cậu phủ lên tinh khí cọ sát lên xuống giống như đang "làm" cậu, một lúc sau thì bắn ra khiến cho chiếc quần mỏng manh ướt đẫm thành một đoàn. Chỉ cần nghĩ đến đó thôi, Ninh Dương suýt đã xị máu mũi lên mặt của Trạch Vũ.

Trạch Vũ thấy Ninh Dương đã hiểu ra, chậm rãi thở hắt ra một hơi. Bí mật của y đã bị vợ biết, cậu còn không nói y là "sắc lang" sao? Bất quá nếu không nói ra, tiểu hồ ly ranh ma này nhất định sẽ không tin. Trạch Vũ cúi xuống hôn hôn cánh môi hồng hào của vợ, tiếp tục nói:

-Còn về chuyện của Sechs, cậu ấy là thằng nam chân chính, đang chuẩn bị đính hôn kia kìa. Chưa nói cậu ấy là em họ của tôi...

-Sechs là em họ của ông? Cậu ta là người ngoại quốc mà?-Ninh Dương tròn mắt.

-Mẹ tôi là người Mỹ, không phải người Trung Quốc. Sechs là con trai của dì tôi với một người Mỹ gốc Singapore, sau khi tốt nghiệp đại học liền đến làm việc cho tôi.

Thì ra đó là lí do vì sao Trạch Vũ lại có rất nhiều nét đẹp Tây phương như thế...Ninh Dương chợt cảm thấy rất xấu hổ, ở cùng Trạch Vũ lâu như vậy mà lại không biết gì về ba mẹ y, còn không biết nửa dòng máu trong người y là ngoại quốc, thật muốn độn thổ quá đi mà....Nếu những lời y nói là sự thật, Ninh Dương sẽ được một phen ê chề.

Cậu giấu mặt trong lồng ngực của Trạch Vũ, chớp chớp đôi mắt cún con như thể mình hoàn toàn vô tội vậy. Cậu suy nghĩ một chút, bất ngờ nhớ ra một chuyện, lại nắc lên một trận...

-Nếu ông với Sechs không có gì, tại sao khi nghe điện thoại của Sechs xong ông lại hôn màn hình điện thoại? Ông còn đổi mặt khẩu điện thoại để tôi không xem được nội dung bên trong nữa..hức...tôi không nghĩ ông lại bỉ ổi đến mức em trai mình cũng định bẻ cong a...

Ngay tại giây phút này, Trạch Vũ suýt nữa đã lăn ngay xuống giường vì sốc. Bao nhiêu IQ của tiểu hồ ly rốt cuộc lại dùng cho những cái thứ tào lao này ư? Cậu còn dám nghĩ y tham lam đến mức em trai mình cũng không tha, lần này không phạt cậu ra trò y kiên quyết không làm người.

-Em mở to mắt ra mà nhìn, hình nền điện thoại của tôi là cái gì?

Trạch Vũ mở điện thoại, chìa ra cho Ninh Dương xem. Cậu cầm lấy nhìn nhìn, ngược lên nhìn Trạch Vũ rồi lại nhìn vào điện thoại, biểu lộ trên

mặt là loại biểu lộ không thể nào diễn tả được....

Hình nền điện thoại là ảnh cậu ngày một tuổi treo trong phòng ngủ của cậu ở nhà, chắc là khi đó y đã chụp lại. Chưa nói đến, trong tấm ảnh đó, cậu còn không mặc gì cả, tạo dáng nằm sấp trên đồng chăn nhìn vào ống kính cười hềnh hếch như thẳng ngốc.. Trạch Vũ quả thật không có tình nhân ở bên ngoài, nhưng lúc này cậu cũng không biết là nên khóc hay nên cười nữa, khóe môi giật giật liên hồi...

Ninh Dương nhấn luôn vào mục Thư Viện Ảnh xem y còn tàng trữ "văn hóa phẩm không dành cho Ninh Dương và trẻ em dưới 10 tuổi" không, không ngờ còn có cả một album riêng sến súa "Bảo bối" với hàng loạt tấm hình cậu lúc ngủ say, còn có cả vài tấm khi cậu bị y làm đến ngất đi, hai chân không khép lại được, từ trên ngực bắt đầu đến hậu huyệt đầu đầu cũng thấy tinh dịch nhòe nhoẹt, biểu cảm trên mặt còn có phần hưởng thụ dâm đãng đến cực điểm. Chưa kịp nhấn nút xóa đã bị Trạch Vũ giật mất điện thoại quăng qua một bên, Ninh Dương chỉ có thể nén nước mắt nhìn điện thoại đã bị tắt màn hình tối thui, đem tất cả thịnh nộ trút lên người Trạch Vũ. Y quả thật là biến thái, sắc lang, vô liêm sỉ, dám ngang nhiên chụp lại những tấm ảnh mất mặt như vậy...

-Sắc lang, xóa hết những tấm hình ấy đi! Nếu không tôi sẽ giết ông!

-Em dám giết chồng? Tôi nói trước, nếu em không thành công, tôi sẽ đem tất cả số hình đó in thành ảnh khổ lớn treo trong nhà, sau đó trói em lại, mỗi ngày đều làm, chụp lại tất cả các tư thế thành tập album "Tiểu hồ ly dâm đãng" đem trưng bày ở phòng khách...-Trạch Vũ dùng ánh mắt thách thức nhìn vợ yêu, chọc cậu tức sùi bọt mép mà không làm được gì

-Không cho phép ông làm thế!- Ninh dương túm lấy cái gối ném vào mặt sắc lang, chưa ném trúng đã bị y túm lấy tay chế trụ trên đầu. Y tách hai chân cậu chen vào, đem đũng quần nóng rực cọ sát vào đũng quần cậu, bày ra một nụ cười đều cáng.

-Giờ em đã biết là tôi không có ai khác ngoài em chưa? Tiểu hồ ly khiếm thao này, em dám nghĩ là tôi bỏ em đi với người khác? Hôm nay phải phạt em thật nặng vì không tin tưởng chồng.

Nghe đến phạt, Ninh Dương đã bủn rủn cả tay chân, cậu vội dùng hết tất cả sức bình sinh rút tay ra, lật người định bò đi. Trạch Vũ không niệm tình dùng một cánh tay thôi đã đè được eo của tiểu hồ ly định bỏ trốn, áp chế cậu nằm sấp trên giường. Y xảo diệu nắm lấy cặp quần Ninh Dương lột bỏ, đem những ngón tay lạnh lạnh trượt trên bờ mông trắng nõn mát xa miệng huyết còn đang khép chặt, dứt khoát dứt hai ngón tay vào sục sạo. Ninh Dương giật nảy mình lên, cong lưng như con tôm luộc, lắc lắc mông kêu gào y đi ra, cuối cùng bị y kích trúng điểm yếu trong vách tràng liên xụi lơ trên giường.

-Ừ..đừng...không phải chỗ đó..xin ông...

Hai ngón tay đảo quanh tiểu huyết mềm mại co giãn, kéo căng vách thịt đi vào, dựa theo trí nhớ của chủ nhân chạm vào đúng "tử huyết" của Ninh Dương. Thấy ý đồ đã đạt được rồi, Trạch Vũ dồn toàn lực tập kích, một lại một lần thúc vào, móng tay còn dùng sức gãi lên từng tầng nếp nhăn bên trong, hại người kia đơ cứng cả người.

Ninh Dương bị áp sấp không có cách nào phản kháng, phần thân dưới nệm cứng rắn cọ sát với ga giường hình thành nên khoái cảm không nói lên lời. Tiếng gào khóc chẳng mấy chốc đã biến thành tiếng ưm a dâm dăng, tố cáo tiểu hồ ly đã bị Trạch Vũ làm cho động tình. Hai ngón tay trong tiểu huyết được ôm ấp đầy yêu thương, vì không thể đi vào sâu hơn nên một lần rồi lại một lần càn quét điểm G đáng thương, chẳng mấy chốc đã kích thích nội bích tiết ra dịch ruột non trong suốt. Cảnh tượng bây giờ không biết có bao nhiêu phần dâm mỹ, chỉ biết rằng hai ngón tay mỗi lần đi ra đều kéo theo không ít dâm dịch, tiến xuất phát ra những tiếng phốc xuy phốc xuy vô cùng rõ ràng, qua hai phút đã bị làm cho ướt đầm.

Ninh Dương không nhìn thấy những gì xảy ra bên dưới lúc này, chỉ hoàn toàn dựa vào cảm giác của cơ thể để cảm nhận, xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu. Khi lướt qua đôi mắt nóng rực như lang sói rình mồi hướng vào tiểu huyết bị chà đạp đến không khép vào được kia, Ninh Dương cảm thấy giống như đang bị người ta thị gian vậy, sợ hãi kẹp mông lại, vô tình mút chặt hai ngón tay ở bên trong.

Trạch Vũ đột nhiên bị kẹp liền rút ngón tay ra, không niệm tình vỗ đánh đét vào cặp mông phẫn nộ, tuy lực đạo không lớn nhưng cũng đủ để lưu lại năm dấu ngón tay đỏ rực.

-Tiểu dân đảng, mới có hai ngón tay thôi mà đã cắn chặt như vậy, có phải âm mưu lát nữa cắn đứt tinh khí của chồng không? Giỏi lắm, tôi phải nghĩ cách dạy dỗ cái miệng hư này mới được.

Y nói liền làm, một tay giữ chặt eo Ninh Dương, một tay với tới ngăn tử đầu giường lấy ra cái trứng rung đã bị hắt hủi sau lần làm đầu tiên, không nói không rằng đút vào tiểu huyết ngập nước kia. Trứng rung không quá lớn, lại được dịch ruột bôi trơn nên rất thuận lợi tiến vào, phốc một cái vọt vào sâu bên trong nội bích.

Ninh Dương biết y định làm gì, sợ hãi giãy dụa định vươn tay rút thứ kia ra, lại bị Trạch Vũ lật lại bắt đối diện với mình, hai mắt nhìn vào cái điều khiển nối đến thứ đang nằm sâu bên trong mà nuốt nước bọt liên tiếp. Cậu chưa kịp phản kháng y đã nhấn nút khởi động, trứng rung ngay lập tức chuyển động điên cuồng ma sát vào nội bích, đem không ít dịch tràn ra ngoài. Ga giường đáng thương bên dưới thấm vào không ít dịch thể, ướt sũng quần lại thành một đoàn nhớp nháp..

-Biến thái!! Rút ra a!!! Trạch Vũ!! Không!!

Lời nói bị đánh vụn thành từng mảnh nhỏ, theo tiếng thở dốc tan thành mây khói. Ninh Dương xụi lơ trên giường bị Trạch Vũ áp lên, phần thân

phần nộn bị bức ép chảy ra nước mắt liền bị y túm lấy lồng lên xuống, sừng lên thành một cây nấm nhỏ đỏ rực. Đôi bàn tay của Trạch Vũ rất xảo diệu, khiến cho Ninh Dương sung sướng đến co rút những ngón chân lại nhằm đúng lúc cậu chuẩn bị bắn thì bít lại lỗ nhỏ, kiên quyết không để cho cậu phát tiết. Ninh Dương bị hai luồng khoái cảm đánh úp đến mê sảng, nước mắt tèm lem, hai tay nắm lấy ga giường cào đến suýt bật móng.

-Không...a...umm....um...

Trạch Vũ vui vẻ ngắm bộ dáng mê loạn của bảo bối, cúi xuống múi vào cái miệng há ra để rên rỉ nuốt hết những thanh âm ấy vào bụng. Y mút đầu lưỡi một chút lại cắn cắn chút khóe môi, tay nhanh chóng tháo bỏ những nút áo ngủ vướng víu để lộ bộ ngực trần trụi không một chút che chắn, ầu yếm hôn một đường xuống hai đầu nhũ đã dựng lên thành hai quả cherry hồng nhuận. Tay để không liền tiến tới xoa nắn một bên, miệng tự giác ngậm lấy bên còn lại liếm láp, thỉnh thoảng lại cạ cạ răng vào như thưởng thức trái cây ngọt lịm. Y không tiếc lời cảm thán:

-Ngực càng ngày càng lớn, nói cho tôi biết, là ai đã làm? Có phải em lén lút ra ngoài tìm tình nhân, để y hằng ngày hút không?

-Là.. ông hút... Chỉ có.. một mình ông thôi..- Ninh Dương run rẩy nói qua hơi thở đứt quãng, khoái cảm dâng lên khiến cậu đã muốn bắn lắm rồi, vậy mà Trạch Vũ vẫn bóp chặt quy đầu căng tức, miệng mút đầu nhũ giống như muốn đem nó cắn đứt ra, hại cậu khóc không ra nổi nước mắt nữa.

Trạch Vũ cảm thấy hài lòng với câu trả lời của vợ yêu, hôn hôn lên bờ ngực đã rịn ra một tầng mồ hôi, chuyển qua cắn mút bên kia. Đến khi y rời đi, hai trái anh đào đã sừng đỏ như muốn nổ tung, bên trên còn lấp lánh ánh nước vô cùng dâm mỹ.

-Nói cho tôi biết, tại sao lại nghĩ tôi trắng hoa, ra ngoài tìm người khác? Hay là muốn mượn cớ này để chia tay tôi, đi tìm tình nhân mới, đưa

ngực ra để hân liếm cắn, chà mông cho hân thao phải không?

-Không có...không muốn chia tay ông.. ngực cũng chỉ để ông cắn...mông cũng chỉ cho ông thao...-Tiểu hồ ly vừa khóc vừa nức nở rất đáng thương, mông vằn vẹo lắc lắc không ngừng. Cậu giương đôi mắt ngập nước lên nhìn Trạch Vũ, thì thào qua hơi thở.

Bức được Ninh Dương nói ra những lời này, Trạch Vũ thực sự cao hứng. Y vuốt ve hai đùi tuyết run rẩy của cậu, cúi xuống rải đầy dấu răng chiếm hữu lên đó.

-Thành thật là rất tốt. Tiểu hồ ly khiếm thao này, nghe cho rõ đây. Vì em đã thổ lộ như vậy, tôi cũng thề sẽ không có tình nhân bên ngoài, cả đời hầu hạ tiểu dân đảng nhà em..Mỗi ngày bón cho em côn thịt, đem tinh dịch tưới lên cơ thể em, hút ngực lớn lên giống như nữ nhân...

-Ô ô..Đừng cắn...cho ông hết...là của ông...tôi không chịu nổi a...

Ninh Dương vươn bàn tay thịt thịt dễ cứng của mình phủ lên cái tay nắn bóp phần thân sưng trướng, dùng sức gỡ ra, nâng eo cọ cọ bộ vị yếu ớt vào lòng bàn tay ấm áp của Trạch Vũ. Cậu thỏa mãn thở hắt ra, chuẩn bị phát tiết thì sắc lang xấu xa đã gạt tay cậu, tiếp tục bắt lấy quy đầu run rẩy bóp vào, khiến cậu vừa đau vừa thích. Thiếu niên sợ hãi thét lên, rên rỉ bằng giọng mũi, nghe qua giống như đang làm nũng:

-Cầu ông...cho tôi bắn đi...tôi chết mất...

Gương mặt xinh đẹp vì tình dục dâng lên một tầng ửng đỏ, đôi mắt vì ái tình đột kích mờ đục đi, ngơ ngác nhìn đối phương, lúc này thật có ma lực. Trạch Vũ suýt nữa đã bị ánh mắt kia làm cho mù mị đầu óc, y nhắm mắt liếm lên khước môi sưng đỏ của Ninh Dương, giọng khàn đục đi:

-Em còn nhớ khi nào mình được phép bắn không? Không nhớ thì tôi sẽ nhắc lại cho em nhớ...

-Ô ô...nhớ..tôi...chỉ được phép...bắn khi thứ đó...thứ đó của ông...ở trong tôi...

Tình trạng của Ninh Dương bây giờ đã thảm lắm rồi. Cậu không dư thừa tinh lực như Trạch Vũ, nếu y còn tiếp tục chơi phần thân của cậu như thế, cậu sẽ ngất đi mất. Ninh Dương tha thiết cầu xin Trạch Vũ, đem bàn tay đặt lên ngực y xoa xoa van nài, thật giống như tiểu hồ ly phát tình cầu người đến thao lột.

Trạch Vũ cũng không muốn bức vợ yêu thêm nữa, nhưng y không được phép nhẹ tay với tiểu bảo bối này, bằng không sau này sẽ không dạy dỗ nổi cậu. Y liếm liếm vành tai đỏ ửng của Ninh Dương, thì thầm mấy lời khiến cho hai má cậu vốn đỏ lại càng đỏ tộ hại hơn. Tiểu hồ ly mím môi mím lợi đấu tranh tâm lý, cuối cùng đành nhắm mắt vươn tay xuống đỡ lấy hai đùi non, dang hai chân đến cực hạn nâng tiểu huyết ướm át lên đến tầm mắt của Trạch Vũ, thều thào qua hơi thở.

-Thao..tôi..đi...

Cự vật bên trong quần lót vì cảnh tượng trước mắt mà sưng trướng thêm vài vòng, nổi lên qua lớp vải như thanh chùy nóng rực, nhìn qua cũng đủ làm người ta sợ chết khiếp. Trạch Vũ không mất thêm thời gian tự cởi đồ cho mình, đem côn thật thô to đặt tới cửa mình của vợ yêu, không nói không rằng vọt vào kéo căng tràng đạo.

Ninh Dương vốn tưởng y sẽ rút trứng rung ra trước, ai ngờ y cứ thế chen vào, quy đầu tím đen mạnh mẽ đẩy dị vật còn trong nội bích vào sâu hơn, thiếu chút nữa đã xé rách miệng tử cung non nớt lọt vào bên trong. Cơn đau đón đánh úp làm Ninh Dương hét toáng lên, nước mắt lưng tròng, bàn tay còn lớn mật đi đến nơi giao hợp của hai người nắm lấy cự vật khủng bố kia rút ra, không làm được gì còn bị người kia đánh vào tay, đem tay giữ chặt sang hai bên. Để trừng phạt sự không nghe lời của vợ yêu, thứ kia bị Trạch Vũ rút ra chỉ còn giữ lại quy đầu bên trong động, sau đó dùng

sức đẩy mạnh vào. Đau đớn cùng khoái cảm làm Ninh Dương mất đi lí trí kêu gào tên Trạch Vũ, nước mắt văng ra ướt cả cái gối bên dưới.

Trạch Vũ lúc này cũng sáng khoái đến tê dại, không những được tràng đạo căng chặt ôm lấy, trứng rung vẫn còn hoạt động liên tục cọ vào quy đầu cỡ đại của y, hình thành nên xúc cảm không nói nên lời. Y không nghĩ đến sau hai tuần không làm, bông hoa xinh đẹp kia còn chặt chẽ hơn trước kia đến mấy lần, tham lam mút chặt lấy côn thịt của y quyến luyến không rời. Y đóng đưa eo cảm nhận cảm giác đục tiên đục tử dâng lên trong từng tế bào, đan chặt những ngón tay của mình vào bàn tay nhỏ bé của Ninh Dương đem tay cậu đặt lên lồng ngực rung động kịch liệt của mình, dùng ánh mắt nhuốm đầy tình đục nhìn cậu, hận không thể một đường đem tiểu hồ ly này nuốt vào bụng.

Cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của đối phương, Ninh Dương vừa vui vừa xấu hổ, trượt tay đến sau gáy Trạch Vũ đan tay vào làn tóc đen dày chậm rãi vuốt ve, miệng thì thầm tên y bằng giọng mũi nũng nịu.

-Trạch Vũ..ừm...Trạch Vũ...

Trạch Vũ đương nhiên rất cao hứng, y cúi xuống đưa môi đến bên môi của ái nhân, không ngờ rằng cậu chủ động vòng tay qua cổ y nhấn xuống, đắm chìm cả hai trong nụ hôn tê dại. Trạch Vũ hiện tại rất hạnh phúc, y điên cuồng hôn vào, eo đóng đưa liên tục cùng với nhịp xoa nắn trên bộ vị yếu ớt của người kia. Sau hai phút, quy đầu bé xinh bị Trạch Vũ xoa nắn nhẹ nhàng, tiểu huyết cũng bị đâm mạnh một cú dứt điểm mạnh bạo, khiến cho Ninh Dương phải buông môi y ra thét lên một tiếng. Toàn bộ mật ngọt của cậu trong nháy mắt được giải phóng lên ổ bụng phẳng lì, thần trí sau hoan ái nửa tỉnh nửa mê, nằm xụi lơ để Trạch Vũ bài bố.

Y rút côn thịt cứng rắn đã bị đâm dịch làm cho ướt nhẹp, cọ sát vào đùi non trắng nõn của cậu thành những vệt lóng lánh đậm mỹ. Trứng rung sau đó cũng được rút ra, kéo theo một cổ dịch thể nhớt nhất tràn ra giường,

phát ra tiếng phốc đầy ái muội. Trạch Vũ đem trứng rung bị Ninh Dương làm cho ướt không ra hình thù đến cho cậu xem, khóe môi bày ra nụ cười đều cáng hại cậu tim đập chân run. Mà hành động tiếp theo của y còn làm cậu sợ hãi đến tình cả người, hai má thiếu chút nữa đã bị thiêu cháy.

Y cứ nhiên dùng ánh mắt mê ly nhìn cậu, đem trứng rung nhộp nhộp đặt lên cánh môi hoàn mỹ mút vào như một cây kẹo, bộ dáng vô cùng hưởng thụ. Tất cả dịch thể trên đó đều bị y liếm đi không chừa một giọt, sau đó y còn liên tiếng cảm thán:

-Hương vị của em làm tôi yêu đến chết.. Ngọt ngào, kích thích, giống như xuân dược vậy...

Ninh Dương không còn lực mắng y nữa, xấu hổ quay mặt đi không dám đối diện với cảnh tượng dâm loạn trước mặt. Trạch Vũ nhìn bộ dạng ngượng ngùng đáng yêu của tiểu bảo bối mà thấy vui vui trong lòng, y liếm đi tinh dịch trên ổ bụng của cậu, hai tay cũng không rảnh rang mà đi đến nắm lấy đầu nhũ căng cứng xoa nắn, tận hưởng cảm giác mê ly trên tay. Chẳng mấy chốc, trong căn phòng mờ ám đầy phiến tình đã lại truyền ra tiếng thở dốc, lại xen lẫn tiếng mắng yêu của nam nhân.

-Tôi mới sờ ngực thôi đã lại có phản ứng. Tiểu hồ ly hư hỏng, càng ngày càng dâm đang rồi.

-Hai tuần không có làm, ông bảo tôi phải làm sao? –Ninh Dương lạnh lùng đáp trả, tuy nhiên hai má lại đỏ phừng phừng. Trạch Vũ cười xấu xa hôn hôn lên tiểu Ninh Dương đã lại một lần nữa cứng rắn, dùng tay nghịch nghịch, khiến cậu thở hắt ra. Y ôm lấy thân thể đầy đặn của vợ yêu, hai tay xoa nắn thắt lưng mềm dẻo, cười cười nói.

-Nói thật cho tôi biết, có phải muốn tôi đến chết rồi không? Tiểu hồ ly ghen bậy, chẳng phải là đã mê tôi lắm rồi sao?- Y ghé sát gương mặt điển trai đến bức người lại gần, ánh mắt xoáy sâu vào đồng tử trong veo của đối

phương như muốn kiểm tra độ thành thực của cậu, dùng ngữ khí uy hiếp rất bá đạo- Nói, có yêu tôi không?

Ninh Dương xấu hổ muốn chết, không dám trả lời lại Trạch Vũ, tuy nhiên sau khi y lặp lại câu hỏi tận ba lần, ngón tay lại chạm xuống phần thân nhỏ bé bốp nhẹ, đành thật thà quay mặt ra hôn chóc một cái lên môi y.

-Như vậy ông đã hiểu chưa?

Nụ hôn này là đồng ý ư? Trạch Vũ cười đến xán lạn, đem trán hai người dính vào nhau, hôn lại tiểu bảo bối phát ra tiếng chụt rõ to. Hiện tại, y cảm thấy như mình là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế gian, tất cả những gã đàn ông khác đều không thể hạnh phúc bằng y... Đời này y có được bảo vật như thế này, y còn gì phải nuối tiếc? Trạch Vũ ngồi dậy bế cậu ngồi lên người mình, cọ cọ cự vật nóng cháy vào khe hông ướt át, cất giọng khàn khàn đặc trưng.

-Tôi cũng yêu em... Ninh Dương, em là bảo bối quý giá nhất của tôi (Anata wa watashi no ichiban no takaramono >.<)... Tôi không bao giờ muốn một ai khác..vì nếu người đó không phải em, tôi sẽ không "lên" nổi.

-Sắc lang! –Ninh Dương cười cười. Cậu quỳ trên giường đem tầm mắt mình ngang với tầm mắt Trạch Vũ, vòng tay qua cổ y ôm lấy y đầy âu yếm- Tôi không tin, ông có gì chứng minh không?

-Tôi chỉ có tiểu gia này là thành thật nhất, sao em không tự hỏi nó lời nói của tôi có bao nhiêu phần là thật. –Y mặt dày cầm tay Ninh Dương phủ lên côn thật thô cứng của mình, không biết xấu hổ mà nói. Ninh Dương đỏ mặt, mắng y biến thái xoay người định bỏ đi. Không ngờ y túm lấy eo không cho trốn, còn hạ thấp giọng thì thầm vào tai, nghe qua đã khiến cậu bủn rủn cả người.

-Còn chưa khảo cung mà đã bỏ đi rồi sao, tiểu gia còn muốn tâm sự với cúc hoa của em.

-Không muốn, không thêm a...Lúc khác tâm sự, tôi mệt rồi...

Trạch Vũ nắm lấy eo của Ninh Dương nhắc bổng lên. Vợ y bé nhỏ nhẹ hều nên y nhắc lên chả có gì khó khăn, bị y kéo lại kê hông vào côn thịt, sợ hãi đến chân tay luống cuống. Ninh Dương khóc lóc xin sắc lang tha mạng nhưng cũng đâu có được, tiểu huyết vô thanh vô tức đã bị côn thịt thô to xâm phạm, eo bị đập mạnh xuống để thứ kia một nhát đi vào đến tận gốc, chỉ để lại hai viên cầu đỏ tía ở bên ngoài. Ở tư thế này, cự vật đạt đến độ sâu trước nay chưa từng đạt tới, quy đầu kéo căng miệng tử cung xâm nhập vào bên trong, hại Ninh Dương vừa đau vừa thích. Cậu rên rỉ quay đầu lại nhìn Trạch Vũ thì môi đã bị y bắt lấy hôn vào, thần trí quăng một lượt đến chín tầng mây, vô lực để y ôm chặt trong lòng. Trạch Vũ nắm chắc vòng eo thon gọn nhắc lên rồi lại thả xuống, côn thịt thuận lợi ra vào nơi sâu nhất, lần nào cũng khiến cả hai thở hắt ra. Nếu như bình thường, Trạch Vũ có thể tự động điều chỉnh nhịp điệu "chín cạn một sâu", làm chủ tốc độ của hai người, nhưng với tư thế này, mỗi lần cự vật đều bị mút lấy đến tận gốc, giống như một cái máy đập liên hồi không lúc nào ngơi nghỉ, chẳng mấy chốc đã đưa cả hai đến cao trào.

Hai thân thể rịn ra từng từng mồ hôi quần lấy nhau đầy ái muội. Một bên run rẩy bắn đầy lên bụng mình còn bên kia vô tư giải phóng tất cả bên trong cậu, trong lúc hai người nghỉ giữa hiệp cũng không thèm rút ra, chôn thân mình trong động thịt hẹp hòi nóng rực ấy. Y dịu dàng rải những dấu hôn đỏ chói lên làn da trắng nõn của vợ, cắn cắn rồi liếm lộng, chẳng mấy chốc từng tấc da thịt trên cổ và gáy của Ninh Dương đã đầy dấu vết hoan ái, bất cứ ai nhìn thấy cũng phải đỏ mặt. Tuy nhiên Trạch Vũ cũng rất khôn ngoan, y không hôn đến phần da thịt không thể che được bằng cổ áo đồng phục, vậy nên vợ yêu của y mấy ngày tới đi học cũng không sợ bị phát hiện.

Ninh Dương ngồi trong lòng Trạch Vũ thở dốc, vòng tay qua hai cánh tay cường tráng đã nổi lên những thớ cơ hoàn mỹ của y chậm rãi vuốt ve. Ở

trong cái ôm ấm áp này, cậu cảm thấy thật thoải mái, thật hạnh phúc, bởi vì Trạch Vũ đã thực sự nói lời yêu cậu... Khi cậu nhìn vào đôi mắt cương nghị của y, cậu biết rằng y không nói dối. Người đàn ông này là yêu cậu thật lòng, y sẽ không có người khác ở bên ngoài, vậy nên sau này Ninh Dương không còn phải ghen bậy nữa. Mà có cho tiền cậu cũng chẳng dám làm thế, cậu đã quá hiểu phương thức trừng phạt của y rồi, để bảo toàn cục huyết bé nhỏ cậu nhất định sẽ không nháo loạn nữa.

Bàn tay Trạch Vũ đặt trên eo Ninh Dương nhanh chóng dịch chuyển đến hai đầu nhũ căng tức an ủi chúng nó, những ngón tay lạnh lạnh phủ lên mát xa quầng vú hồng hào, gầy gầy phần thịt mềm nhô lên thành màu đỏ tươi ngon mắt. Trạch Vũ thực sự cảm thấy bất ngờ, ngực của Ninh Dương ngày càng lớn, so với nữ nhân không kém là bao, mềm mại vừa tay nên y càng thích mê, nghịch nghịch không biết chán. Ninh Dương xấu hổ đánh đánh lên mu bàn tay chu du trên ngực mình, quay sang lườm Trạch Vũ:

-Sắc lang, sờ vừa thôi, sẽ hỏng mất.

-Sẽ không hỏng. Em nhìn xem, tôi chạm vào chúng nó liên tục động trứng lớn cọ vào lòng bàn tay tôi, không phải là cầu tôi đến hầu hạ sao? – Y cười híp cả mắt, làm bộ nghiêm túc nhìn xuống hai đầu nhũ, lớn giọng nói- Hai tiểu anh đào này, từ giờ ba ba sẽ chăm sóc hai con, dùng nước bọt nuôi lớn hai con, các con nhất định phải lớn nhanh cho ba ba...

Đúng là đàn ông dù đứng dẫn đến đâu, ở trong phòng the vẫn chỉ là sắc lang mà thôi. Nếu có người biết được Trạch tổng đạo mạo cao quý bọn họ luôn ngưỡng mộ trong phòng ngủ lại nói ra những lời biến thái như vậy, khẳng định sẽ bị dọa cho sợ chết khiếp đi. Ninh Dương thật chỉ muốn đập đầu chết quách đi cho xong, chưa kịp mắng y thì vành tai đã lại bị ngậm lấy, trong tai là giọng nói trầm khàn đầy ma lực của Trạch Vũ.

-Mẹ của hai tiểu anh đào, bây giờ ba ba chúng nó lại muốn "làm" em một lần nữa a...

-Không được, sắc lang! Bên dưới bị ông chơi hỏng rồi, không dùng được nữa đâu.

-Đâu, để tôi xem hỏng chỗ nào- Trạch Vũ cười xấu xa nhắc Ninh Dương lên lần nữa, để cậu quý sắp đưa hông về hưởng mình. Tiểu huyết không có côn thịt lấp vào tràn ra không ít dịch thể đặc sệt, từng giọt chảy theo đùi non rớt xuống ga giường, cảnh tượng đẹp để lại dâm loạn đến mức Trạch Vũ phải hít sâu một hơi. Y vỗ đánh đét vào cánh hông căng mẩy, tận hưởng cảm xúc mịn màng lại đàn hồi thích thú đến run cả tay.

-Tiểu hồ ly, nơi này vẫn còn có thể làm thêm bốn năm lần nữa, sao dám nói là đã hỏng rồi? Có phải muốn kiếm cơ trốn tránh nghĩa vụ ra ngoài tìm côn thịt khác để thao không? Đêm nay tôi nhất định phải dạy dỗ lại cái miệng nhỏ này, cho nó biết ai mới là chủ nhân đích thực.

-Không a...Làm thêm sẽ hỏng thật đó! Trạch Vũ..aaa!!!

Đến tận hai giờ đêm hôm đó phòng nhỏ vẫn quần quanh tiếng dâm rút mãnh liệt cùng hàng loạt các tạp âm khác khiến người ta phải đỏ mặt tía tai. Thanh âm trầm khàn của nam nhân hòa với tiếng rên rỉ nũng nịu của thiếu niên, làm nên cảnh xuân vô hạn chân thực đến từng góc độ....

-Ừ..Trạch Vũ...nóng quá. ahh..lớn quá...dâm chết tôi...

-Lại kẹp! Tiểu hồ ly định ám sát chồng có phải không? Làm thêm một lần nữa!

-Không a...ừm...quá sâu rồi...không muốn nữa...

-Nói không muốn mà lại cắn vào.. phía dưới bắn ba lần rồi vẫn còn có phản ứng này. Tôi không thao em chịu được chắc?

-Ừ...đừng rời đi...câu ông...thao tiếp...Ahhh...

\$\$\$

Sau một đêm kích tình, thiếu niên mệt mỏi bị cái ôm bất ngờ làm cho tỉnh giấc, lười biếng tựa đầu vào lồng ngực của người kia ngủ nường. Đối phương rất cao hứng, dù y đã mặc lên quần áo, nấu cả bữa sáng cho vợ yêu rồi vẫn bị bộ dáng dễ thương của cậu đánh gục, nằm xuống ôm lấy cậu để cậu ngủ thêm mười lăm phút nữa. Đến khi Ninh Dương mở mắt ra thì đã thấy một gương mặt điển trai đến bức người nằm nghiêng ngắm nhìn mình, không nhìn được đưa tay lên vuốt ve cái cằm được cạo bóng loáng của y. Trạch Vũ luồn tay vào trong chăn bắt lấy cánh móng trần trụi hết năn rồi lại bóp, cảm giác nhột nhột truyền đến khiến Ninh Dương bật cười khanh khách.

-Ông không đi tập thể hình sao? Tôi tưởng ông không bao giờ bỏ một buổi tập nào?

-Hôm nay phòng tập nâng cấp toàn bộ thiết bị, không mở cửa.

-Những người đã quen tập mà phải dừng lại sẽ rất khó chịu đó. -Ninh Dương lo lắng nhìn Trạch Vũ.

Trạch Vũ cười cười ngồi dậy, chống tay sang hai bên người Ninh Dương, dùng sống mũi thanh tú cao ngất của y cọ cọ vào sườn mặt cậu đầy âu yếm.

-Tôi đã nghĩ ra bài tập rất hiệu quả!

-Bài tập gì? -Ninh Dương tròn mắt. Sao cậu lại thấy mùi nguy hiểm ở đây nhỉ?

Trạch Vũ chống tay xuống mặt nệm làm tư thế chống đẩy, đem lồng ngực cường tráng của mình áp lên bờ ngực mềm mại của Ninh Dương, bắt đầu "tập thể dục".

-Một! Hai! Ba!

Cùng với nhịp đếm đều đều đầy từ tính của Trạch Vũ, từng nụ hôn dịu dàng hạ cánh trên khóe môi, sống mũi, hai má, rồi đến vầng trán của người dưới thân. Mỗi một lần y chống xuống, y lại hôn Ninh Dương một cái, nơi cánh môi tiếp xúc phát ra những tiếng chụt vô cùng rõ ràng. Hai má Ninh Dương vì sự ngọt ngào của Trạch Vũ dâng lên những mảng phỉếm hồng cực kì khả ái, khóe môi vô thức cong lên thành hình bán nguyệt. Cậu vui vẻ ngắm nhìn những đường nét nam tính hoàn mỹ trên mặt người kia, an nhàn tận hưởng những yêu thương dịu dàng y dành cho mình, môi hơi rướn lên đáp lại sự nhiệt tình của y.

Trạch Vũ bắt đầu thấy thích bài tập này, y có thể chống đến năm mươi cái vẫn không thấy mệt, lúc chống xuống còn lưu luyến nán lại trên đôi môi ngọt ngào của vợ. Môi Ninh Dương thực ngọt, thực mềm mại, giống như chiếc bánh flan trơn mượt căng mọng ăn vào là thấy nghiện. Y càng hôn càng thấy không đủ, hôn một cái lại muốn hôn cái nữa, đến mức không có tấc da nào trên mặt của Ninh Dương không bị y hôn qua mới chịu dừng lại, phỏng chừng đã chống đẩy được hơn mười phút liên tục. Trạch Vũ nhẹ nhàng gạt chân ra, luồn tay xuống dưới thắt lưng mềm dẻo của vợ, dịu dàng hỏi cậu:

-Vợ yêu đã muốn dậy chưa nào? Để tôi ôm em đi thay đồ nhé!

"Ừm"

Từ trong khuôn miệng khả ái của Ninh Dương phát ra tiếng ừm rất nhỏ nhưng cũng đủ để Trạch Vũ nghe thấy. Cậu quăn đôi chân thon dài quanh bờ eo săn chắc của Trạch Vũ, hai tay vòng qua cổ y đem thân thể trần trụi của mình dán sát vào cơ thể cứng rắn lại ấm áp, tùy ý để y ôm mình đi vào phòng tắm.

Sau hai mươi phút đồng hồ, Ninh Dương đã mặc quần áo ấm chỉnh tề, trên tai còn đeo chiếc mũ chụp hình tai cừu Trạch Vũ mua tặng cậu từ bên Mỹ, trông thật phần khả ái. Cậu ngoan ngoãn đi ra phòng bếp ăn đồ ăn Trạch Vũ đã chuẩn bị giúp mình, chờ y thay quần áo. Chỉ một lát sau, một soái ca trong chiếc áo khoác dạ dài đã bước ra từ trong phòng ngủ, mái tóc được vuốt lên vô cùng lịch lãm, mang đến cảm giác cực kì thu hút giống như nam thần bước ra từ truyện tranh vậy. Ninh Dương đang ăn dưa chuột cũng quên cả nhai, miếng dưa chuột đang đưa ở khóe môi vừa đáng yêu lại có gì đó rất buồn cười. Trạch Vũ bật cười lớn, đi đến bên vợ yêu đang phát ngốc cắn một ngụm lên miếng dưa chuột, đem hai môi dính sát vào nhau. Tiếp xúc rất nhẹ nhàng nhưng cũng đủ để Ninh Dương tỉnh khỏi cơn mê, xấu hổ giấu mặt đi.

Trạch Vũ ngồi xuống bên cạnh Ninh Dương, dùng khăn giấy lau đi chút nước sốt dính bên mép của cậu, tiện thể châm chọc cậu luôn:

-Giờ mới biết chồng em rất đẹp trai hả?

-Ai bảo tôi ngắm ông, tự đứng ở trên tường xuất hiện con thằn lằn nên tôi nhìn nó thôi. –Tiểu hồ ly mạnh mẽ chống chế.

-Vậy thì từ giờ cứ ôm thằn lằn mà ngủ, tôi không quản em nữa. –Trạch Vũ làm bộ giận dỗi quay mặt đi, mặc dù thỉnh thoảng vẫn đánh mắt sang quan sát biểu lộ của vợ yêu.

Ninh Dương nghe vậy vội vàng kéo kéo tay Trạch Vũ, lắc đầu nguầy nguậy khiến cho hai cái tai cừu lắc lắc theo, đáng yêu không kể xiết.

-Tôi sợ thằn lằn lắm..haha..so với thằn lằn thì sói vẫn ít đáng sợ hơn. Đừng bắt tôi ngủ với thằn lằn a... (logic ở đâu vậy em =)))))))))

Trạch Vũ phải cố gắng lắm mới kìm được xuống ý cười, quay sang hôn lên đôi má phấn nộn hồng hồng của vợ yêu, đem miếng bánh mì bơ nhét vào miệng cậu.

-Ngoan thì sẽ không phải ngủ với thần lẩn, mau ăn đi..Sắp muộn học rồi đó. Hôm nay tôi đưa em đi học.

Ninh Dương gật gật đầu, tập trung ăn cho xong phần ăn của mình, theo Trạch Vũ đến trường. Trước khi bước xuống xe, y còn cẩn thận khoác thêm chiếc khăn len dài cho cậu, đem vợ yêu bọc lại thành một cục bông tròn tròn, lộ ra mỗi khuôn mặt trắng hồng khả ái. Ninh Dương sau khi tạm biệt Trạch Vũ liền đi vào trường, mỗi bước chân hôm nay đều rất có nhịp, phản ánh tâm tình tốt đẹp của cậu.

Khi đi qua căng tin, Ninh Dương chợt nhớ ra phải mua một chai nước, vội vàng đi vào, không ngờ thấy ở trong căng tin là một đám đông hỗn loạn. Cậu cố gắng lách thân mình nhỏ bé vào xem chuyện gì đang xảy ra, không ngờ lại được chứng kiến cảnh tượng gây sốc.

Ở chính giữa căng tin, một nam sinh cao lớn bị một nam sinh nhỏ bé đu lên người cưỡng hôn, bộ dáng có vẻ bị bất ngờ đến mức cứng đờ cả hai chân. Nam sinh bị cưỡng hôn sau khi nhìn thấy Ninh Dương liền ra ánh mắt cầu cứu, hai cánh tay dùng rất nhiều sức lực mới gỡ được người kia ra, vội vàng ngã xuống đất nôn khan. Ninh Dương biết nam sinh này, à mà không, là cả hai người mới đúng. Cậu nhanh chân chạy tới bên người ngồi dưới đất, vừa vuốt lưng vừa ân cần hỏi han:

-Trạch Nghi, không sao chứ? Cố gắng chịu đựng..thở đều...

Thiếu niên ngược nhìn chàng trai đang đứng ôm miệng, trong giây phút thực sự không biết phải nói gì. Nhật Hạ biết Trạch Nghi ghét đồng tính luyến ái như thế nào nhưng lại cố tình cưỡng hôn cậu ấy ở nơi đông người như vậy, không phải dọa Trạch Nghi sợ chết khiếp sao. Ninh Dương quan sát biểu lộ của Nhật Hạ, thấy ánh mắt bi thương của anh ta liền có chút thương cảm, dùng khẩu hình nói anh ta đi về, chuyện còn lại mình sẽ xử lí. Nhật Hạ sau một hồi đắn đo, mím môi mím lợi xoay người bước đi, đi qua chỗ đám đông đang bị sốc về phía lớp học của mình. Trong số những

người chứng kiến, người thì phần khích ủng hộ cho Nhật Hạ, người thì thương cảm cho Trạch Nghi, sau một hồi tranh luận đến ồn ào bị giáo viên trực ban giải tán mới thôi.

Trạch Nghi ngồi trên đất, thần trí còn đang nửa tỉnh nửa mê, bộ dáng trông rất đáng thương. Ninh Dương đau lòng đỡ cậu ấy vào phòng y tế, theo sự hướng dẫn của giáo viên đưa nước cho Trạch Nghi uống. May mắn Trạch Nghi cũng là chàng trai bản lĩnh, dù bị sốc như thế cũng đã nhanh chóng lấy lại được tỉnh táo. Cậu ta run rẩy đặt tay lên môi mình như thể vẫn chưa tin được bản thân vừa bị một chàng trai cường hân, mãi mới thốt ra được nên lời:

-Ninh Dương...

-Ồn rồi, đừng nghĩ ngợi nhiều, hít thở đều... Tạm thời đừng nghĩ đến việc ban nãy nữa, tôi sẽ nói chuyện với Nhật Hạ..

-Cậu đừng nhắc đến tên anh ta ở đây, tôi sẽ nôn ra mất- Trạch Nghi van nài, vội vàng vớ cốc nước để nuốt xuống cơn buồn nôn trong mình, gương mặt điển trai vặn vẹo đến thống khổ.

Ninh Dương nuốt nuốt tẩm lưng cho Trạch Nghi, thở dài một hơi. Từ biểu hiện của Trạch Nghi, có thể thấy được cậu ấy ghét loại quan hệ này đến thế nào. Chuyện của cậu và Trạch Vũ, nếu Trạch Nghi biết được, không biết sẽ bày ra loại cảm xúc gì. Ghê tởm, sợ hãi hay hắt hủi chính người bạn thân mà cậu ta tin tưởng nhất? Ninh Dương chợt cảm thấy thật bi ai, giống như mình đã làm gì rất xấu xa với Trạch Nghi vậy... Chưa nói đến việc ở chung với Trạch Vũ, hiện tại cậu còn đem lòng yêu mến y, thậm chí đã từng nghĩ đến việc ở bên y cả đời... Cậu biết việc mình đang làm là vô cùng sai trái, ngay cả ước vọng của cậu bây giờ cũng đã là sự xúc phạm đối với Trạch Nghi; thế nhưng nếu bảo cậu rời đi khỏi Trạch Vũ lúc này, thà rằng bảo cậu tự sát đi còn hơn. Ninh Dương nhắm mắt đấu tranh tư tưởng, sau cùng vẫn quyết định để mọi chuyện thuận theo tự nhiên. Nếu cậu và

Trạch Vũ đều không thừa nhận, Trạch Nghi cũng không có khả năng sẽ biết được, cậu chỉ cần giữ im lặng, cẩn trọng trong mọi hành vi của mình, như vậy thì sẽ qua mắt được Trạch Nghi phải không?

"Lão thiên, làm ơn hãy giúp con" Ninh Dương tự nhủ.

Sau khi lưu lại phòng y tế hai mươi phút, Trạch Nghi liền gọi tài xế riêng đến đón mình, tại thời điểm này cậu ta cũng chẳng có tí gì hứng thú với việc học, Ninh Dương đành để Trạch Nghi rời đi. Trong ngày hôm đó, Ninh Dương đã tìm cách liên lạc với Nhật Hạ, không ngờ anh ta sau khi rời khỏi căng tin liền đi đâu mất, ngay cả giáo viên cũng không tìm được. Chuyện của người ta Ninh Dương không quản được, đành bầm bụng chờ đợi đến khi Nhật Hạ đi học nói chuyện với anh ta.

Buổi chiều Ninh Dương họp bàn chiến thuật với đội bóng đá những cũng không tập trung nổi, đành xin phép về sớm. Cho đến tối, Trạch Vũ lúc ôm cậu ngồi trên sofa xem tin tức liền nhìn ra ngay cậu có tâm sự, ghé sát mặt vào hỏi ngay:

-Hôm nay đã xảy ra chuyện gì sao, trông em không được vui.

Ninh Dương đang gọt táo cũng bỏ xuống, quay ra giấu mặt vào lồng ngực của Trạch Vũ đem hết chuyện kể cho y, mặt viết đầy lo lắng. Cậu sợ rằng chuyện của bọn họ sẽ vỡ lở, Trạch Nghi biết được sẽ chán ghét cậu thế nào. Cậu rất sợ tương lai ấy sẽ xảy ra, nhịn không được nước nở trong lòng Trạch Vũ.

-Tôi sợ..Trạch Vũ...hức...Trạch Nghi biết được sẽ ghét tôi...

Thấy vợ yêu run rẩy khóc lóc, Trạch Vũ âu yếm hôn đi nước mắt trên mặt cậu, đem vòng tay xiết chặt lại, vỗ về tiểu hồ ly da mặt mỏng nhà y. Y thở dài một hơi, vuốt ve tấm lưng nhỏ bé của Ninh Dương. Y vốn không sợ Trạch Nghi phản đối chuyện của hai người, Trạch Nghi dù sao cũng chỉ là con, nó dám quản cha nó yêu ai thích ai hay làm gì sao? Mọi chuyện sẽ

không đến nỗi quá phức tạp, nếu Ninh Dương có thể kiên cường một chút, cùng y đánh một ván bài cuối cùng kiên quyết ở bên nhau dù ai dám phản đối hay dèm pha, mặc kệ miệng lưỡi của người đời đường đường chính chính bước vào cửa Trạch gia làm một tiểu phu nhân thì cũng đâu đến nỗi. Chỉ họa chẳng cũng bởi vì Ninh Dương chưa có đủ dũng khí để làm như vậy, cậu còn quá nhỏ. Y đã từng này tuổi thì không nói, một thiếu niên mới có mười sáu tuổi làm sao chống chọi được với lòng người hiểm ác, với những kì thị mà hai người sẽ phải đối mặt?

Trạch Vũ nâng khuôn mặt ngập nước của Ninh Dương, ôn nhu hôn vào, dùng tình yêu của mình để tiếp cho cậu chút dũng cảm. Hiện tại, y không muốn bắt ép cậu, y sẽ chờ đến khi nào cậu sẵn sàng cùng y đi ngược lại những định kiến, nắm tay y bước vào lễ đường. Y sẽ chờ cậu lớn, trở thành một chàng trai trưởng thành kiên cường và mạnh mẽ, bản thân y cũng rất sợ thời gian của mình không cho phép... Nhưng Trạch Vũ rất tin, Ninh Dương không phải là không có bản lĩnh, chỉ là cậu chưa bao giờ gặp phải những trắc trở trên đường đời.. Vợ yêu của y trong vòng ba tháng đã tiếp nhận y, còn thừa nhận tình cảm của mình nữa, y tin rằng, bằng một chút khích lệ của mình, cậu sẽ có thể gạt đi rào cản cuối cùng để ở bên y. Y biết mình không lựa chọn nhầm người, bởi y đã đánh đổi tất cả thanh xuân của mình để có thể gặp được cậu, yêu thương cậu. Rất nhanh thôi, ngày y và Ninh Dương chính thức trở thành vợ chồng, đứng trong lễ đường thiêng liêng nói lời thề nguyện bên nhau mãi mãi... Trong mơ Trạch Vũ đã không ít lần nhìn thấy được viễn cảnh đó, cái y cần chỉ là thời gian... Vợ yêu cần thời gian, y can tâm tình nguyện đáp ứng. Con người với thời gian trên thế giới này, nếu không có một mục tiêu để hướng về thì có sống bất tử cũng trở nên vô nghĩa, thời gian dài hay ngắn là do lòng người tự giác cảm nhận, chung quy cũng chỉ xoay quanh con người. Trạch Vũ không phải là người hẹp hòi hay nông nổi, y bỏ ra chút thời gian để có được hạnh phúc mãi mãi, có gì không đáng để y hy sinh? Huống hồ Ninh Dương bây giờ đã là người của y, mỗi ngày y đều nắm cậu trong lòng bàn tay, mỗi ngày ôm cậu đi ngủ rồi lại cùng nhau thức dậy, cùng cậu ăn tối rồi ôm nhau xem tivi, như vậy

cũng đã làm y thỏa mãn rồi. Nếu cần, y cũng không ngại cùng cậu sống ở đây, xây dựng gia đình nhỏ của cả hai người. Chỉ cần y yêu Ninh Dương và Ninh Dương yêu lại y là đủ. Trái tim của y không đủ rộng để quản quá nhiều chuyện như vậy, trái tim y chỉ cần một người là chật...

-Ninh Dương, đừng sợ...chỉ cần em nhớ rằng, tôi rất yêu em và sẽ làm tất cả để bảo vệ em...Cả đời này em chỉ cần nhìn về phía tôi, nắm lấy tay tôi, tin tưởng tôi là được... Những chuyện khác chỉ là nhất thời, tình yêu của tôi mới là vĩnh cửu.. Bảo bối, em không phiền khi phải mang trên vai một thứ đến trọn đời trọn kiếp chứ?

-Không.. Vì đó là chân tình của ông.

Ninh Dương mỉm cười, gạt đi nước mắt, ôm lấy Trạch Vũ điên cuồng mút vào đôi môi hoàn mỹ của y. Người ta bảo mang trên vai một thứ cả đời là ngu ngốc, nhưng Ninh Dương nguyện làm một kẻ ngốc si tình, ôm thật chặt trong lòng trái tim của người này. Đời người không dài, tìm được chân ái phải mất cả một đời, nếu đã mất thì giờ như vậy, phải ngốc nghếch cỡ nào khi có được rồi lại để tuột mất? Ninh Dương không muốn phải đau khổ hay phải nuối tiếc, cho nên cậu sẽ chỉ yêu người này mà thôi...

Hai người quấn lấy nhau, dùng đôi môi để an ủi đối phương. Hai ánh mắt nóng rực va vào nhau hình thành nên những rung động vô hình, đắm chìm cả hai trong yêu thương và khao khát. Trạch Vũ đặt Ninh Dương lên nệm ghế, chậm rãi ngắm nhìn gương mặt đỏ ửng xinh đẹp động lòng người kia. Ninh Dương vươn tay đến những cúc áo cởi ra, tự giác đem quần ngủ lột bỏ quăng ra ngoài. Dưới ánh mắt nhuốm đầy dục vọng của Trạch Vũ, Ninh Dương một thân trần trụi tách hai đùi non ra, phơi bày những khát khao của cậu để cho y thấy. Cậu vòng tay đan những ngón tay lên cái gáy trơn láng, eo dong đưa cạp sát thân mình vào đũng quần nóng rực của y, ghé môi đến vành tai của y thì thầm với hơi thở đứt quãng...

-Trạch Vũ, yêu tôi đi...

Bạn hỏi tôi tình yêu là gì? Trong tình yêu chỉ có một định nghĩa cho tất cả, chung quy lại cũng chỉ là một con người.. Người đó vừa là quá khứ, vừa là hiện tại và cũng nắm vai luôn cả tương lai của chính bạn.. Khi ở bên cạnh người đó, những thứ trên đời này đều chỉ giống như cơn gió thoảng qua, khó khăn, thử thách, khổ đau hay hạnh phúc cũng chỉ là nhất thời. Cái bạn cần là một thứ vĩnh hằng, bất biến mà dù có trải qua những thứ nhất thời kia nó cũng không hề thay đổi...Hãy nhìn vào quá khứ, nhìn vào hiện tại và thậm chí là nghĩ đến tương lai của chính mình, bạn có thấy bóng hình của một ai đó không?

Thấy thì tốt, không thấy cũng tốt. Bạn còn cả một cuộc đời để tìm kiếm, bạn tìm kiếm một người để thấy được chính mình, người ta nói bạn điên khùng cũng không sao, ít nhất bạn cũng không từ bỏ.

Tìm thấy thì giữ lấy cho chặt nhé!

(còn tiếp)

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lập

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tái Động Phòng

Điều làm một người đàn ông cảm thấy ấm áp nhất, chính là khi về đến nhà, thấy được người mình yêu thương đeo tạp dề đứng bếp. Gương mặt tập trung mê người của người ấy, những giọt mồ hôi rịn ra trên vầng trán lấp lánh, tấm lưng nhỏ bé di chuyển thoăn thoắt qua lại bồn rửa và bàn bếp... tất cả đều giống như những mộng tưởng xinh đẹp nơi thiên đường vậy. Hình ảnh giản dị mà ấm áp rơi vào tầm mắt của người đàn ông lay động họ từ tận trong tâm thức, khiến họ không nhận được mà đi đến ôm lấy người kia từ đằng sau:

-Tôi đã về với em rồi đây...

Trạch Vũ suy cho cùng vẫn là một nam nhân, y trên thương trường độc đoán bao nhiêu, khi nhìn thấy vợ yêu đứng bên bếp cũng không kìm lòng nổi mà ôm chặt lấy cậu, yêu thương hôn lên hai má phiếm hồng xinh đẹp. Đêm hôm qua vợ yêu quả thật quá sức chủ động, làm y yêu thích đến phát điên. Hai lần trên sofa rồi ba lần trên giường, y sướng khoái đến mức sáng ra thần trí vẫn còn ở trên mây, khi ra ngoài chạy bộ còn hứng trí chạy đến bốn lần quanh khu nhà, vừa chạy vừa cười đến xán lạn, dọa không ít những người già đang tập thể dục kinh tâm động phách. Nếu không phải y nhớ Ninh Dương đến không chịu nổi, có khi y còn chạy được thêm vài vòng nữa.

Ninh Dương cũng vui vẻ không kém gì Trạch Vũ, bao nhiêu buồn bực trong lòng đều bị cuốn bay. Sau khi làm vệ sinh cá nhân xong cậu liền đi nấu bữa sáng, chờ đợi y chạy bộ trở về. Đang nấu ăn thì đột nhiên bị người kia ôm lấy, môi hôn trên mặt có chút ngứa ngứa khiến cậu bật cười khanh

khách, tắt bếp xoay người đáp lại cái ôm của y. Toàn thân Trạch Vũ vừa vận động nên ra nhiều mồ hôi, lưng áo thể thao đã ướt thành một mảng lộ rõ cơ lưng săn chắc đáng ghen tị, mái tóc rũ xuống hơi bết vào sườn mặt có vài phần phiêu dật, vừa thu hút lại có gì đó rất nam tính. Ninh Dương chợt phát hiện ra, cậu không hề bài xích mùi mồ hôi của y, ngược lại nó còn làm cậu yêu thích vô cùng. Mùi hương này là mùi hương đặc hữu chỉ thuộc về y, nam tính nồng đậm lại có chút mê huyền, chỉ thoảng qua cánh mũi thôi cũng đủ kích thích các tế bào trên cơ thể Ninh Dương nóng lên theo cấp số nhân. Cậu tựa mặt lên lồng ngực của Trạch Vũ, ngẩng lên ngăm nhìn nhan sắc mê hoặc chúng sinh đã làm không biết bao nhiêu thiếu nữ phải điêu đứng kia, nở một nụ cười như hoa nở.

Trạch Vũ ôm eo vợ yêu nhắc lên đem hai cái trán dính vào nhau, cười cười lắc lắc nhẹ:

-Không sợ mùi mồ hôi của tôi sao?

-Mùi rất ghê, nhưng mà tôi thích. –Tiểu hồ ly rướn môi lên để Trạch Vũ áp môi vào, tận hưởng chút ngọt ngào vào buổi sáng đẹp trời...

Trạch Vũ đặt vợ yêu xuống đứng lên chân mình, thân hình cậu bé nhỏ bàn chân cũng rất nhỏ, cả cơ thể lọt thỏm vào cái ôm ấm áp của y. Cánh tay đặt trên eo cậu đã trượt xuống cạp quần luồn vào, âu yếm vuốt ve nơi đã làm cho y yêu đến chết:

-Còn đau không?

Hành động của Trạch Vũ làm Ninh Dương rất thẹn, cậu vùi mặt vào ngực y lắc đầu, giọng bé bằng giọng muỗi:

-Không đau...

Trạch Vũ cười gian, nắm lấy eo của vợ dẫn dắt cậu xoay người lại, tay nhẹ nhàng kéo xuống chiếc quần để lộ cánh mông trắng nõn ngon lành,

dùng sức kéo chúng ra. Bông hoa xinh đẹp bị phơi bày trước mắt y, tuy bị làm nhiều như vậy vẫn thủy chung khép chặt, màu sắc tươi mới không khác gì lần đầu y nhìn thấy. Trạch Vũ vỗ vỗ hông Ninh Dương nói cậu nhắc hông cao lên, dù xấu hổ muốn chết Ninh Dương cũng không phản kháng, tự giác cong lưng vênh hông lên đến tầm mắt của y.

Cậu cảm thấy nơi đó bị hai ngón tay hơi tách ra, ngay lập tức phải lấy tay che miệng để không phát ra tiếng ưm ái muội. Nơi kia bị y nhìn chăm chăm vào ngưỡng ngùng mở ra khép lại, giống như cái miệng nhỏ đói khát kêu gào được ăn, thành thực đến mức chính Trạch Vũ cũng phải bất ngờ. Y bế Ninh Dương đặt lên bàn bếp, giúp cậu cởi bỏ quần ngủ đặt sang một bên, sau đó đi đến phòng ngủ lấy ra thuốc tiêu sưng. Ninh Dương nửa người dưới trần trụi, vội kéo tạp dề xuống che đi những bộ vị lỏa lồ trong không khí, hoàn toàn không biết hành động này của mình có bao nhiêu câu dẫn. Trạch Vũ từ trong phòng ra thấy được suýt nữa đã không nhận được mà xông tới đè cậu ra làm thêm một lần nữa. Y tiến đến lật chiếc tạp dề lên, lấy chút thuốc thoa lên cửa mình của vợ yêu, từ từ thâm nhập ngón tay vào mát xa những nếp uốn sưng tấy ở bên trong. Nước thuốc lành lạnh cùng động tác dịu dàng của Trạch Vũ khiến Ninh Dương ưm một tiếng, run rẩy ôm lấy vai y giữ cho mình ngồi thẳng, mắt nhắm chặt trong khi hai chân tự giác dang rộng ra cho y thuận lợi xúc thuốc.

-Xong rồi.

Qua hai phút, Trạch Vũ cúi xuống hôn lên môi Ninh Dương ra hiệu cho cậu mở mắt ra. Tiểu huyết được mát xa đã tạm thời ổn, hiện tại đã lại khép lại như cũ, giống như đóa hoa cấm kị tinh xảo đến động lòng người. Trạch Vũ thật muốn ngay lúc này hung hăng xâm phạm nó vài chục lần nữa, đóng cửa nhà treo biển "Không làm phiền", cả ngày nhấm nháp tiểu hồ ly này đến một cọng lông cũng không còn...bất quá y cũng còn chút lương tâm, nhìn tiểu huyết bị chà đạp đến đáng thương kia, âm thầm rút lại ý nghĩ của mình.

Trạch Vũ còn đang đấu tranh tâm lý thì bất chợt chú ý đến hai điểm nhỏ nổi lên trên tạp dề. Y cười cười đưa một tay đỡ lấy eo Ninh Dương, tay kia thò vào bên trong lớp vải mỏng manh lộ ngược dòng lên trên, chen vào áo ngủ bắt lấy đầu nhũ đã cương lên xoa nắn. Đôi môi y cũng không rảnh dang đi đến ngậm lấy một bên, đầu lưỡi qua hai lớp vải đè ép viên anh đào nhỏ, không cần thì cũng mút rất nhiệt tình. Người kia biết được bộ dáng của mình bây giờ dâm dăng đến thế nào, xấu hổ đẩy Trạch Vũ ra, nhảy xuống tự mặc quần cho mình. Qua chiếc nồi inox bóng loáng, cậu thấy được một mảng ngực đã ướt đẫm nước bọt của Trạch Vũ, tức giận quay lại đánh cho sặc lang một trận. Sặc lang thì vẫn là sặc lang, tin tưởng y một bước y đã lại tiến đến cả dậm rồi.

Trạch Vũ quan sát vợ yêu đỏ mặt như trái anh đào chín mọng, nửa người dưới ngoài một vạt tạp dề che chắn hoàn toàn trần trụi, giữa cặp đùi non mịn lấp ló bộ phận phấn nộn hồng hào câu dẫn đến cực điểm. Y mặc kệ những cú đâm rơi trên người mình, vòng tay ra sau bắt lấy cặp mông cực phẩm không có lấy một miếng vải che, nhào nặn đến không còn ra hình thù.

Ninh Dương thở hắt ra, đánh đánh lên cánh tay đối phương, lớn giọng mắng:

-Sặc lang, thế ông có định để tôi đi học không đây?

-Hay bây giờ tôi gọi điện cho ba, nhờ ba xin phép cho em nghỉ học, rồi chúng ta ở nhà làm làm làm...

-Làm cái con khỉ! Đi tắm ngay cho tôi!

Tiểu hồ ly không niệm tình đá văng Trạch Vũ vào phòng tắm, thực sự nghiêm túc mặc quần vào. Khi ngồi đợi trên bàn ăn, tiếng nước đột nhiên tắt, cửa nhà tắm mở ra để lộ mái đầu sưng nước, dọa cậu đau cả tim.

-Vợ ơi, lấy hộ tôi bộ quần áo!

"Tôi giết ông..." Trong đầu Ninh Dương hiện tại chỉ có ba chữ này thôi. Cậu nén cơn giận vào phòng ngủ lấy cho người kia quần áo, cùng y ăn sáng rồi theo y đến trường. Sắc lang hôm nay vui đến mức còn hát nữa, thật sự không nhìn ra y đã gần năm mươi tuổi đầu. Ninh Dương gõ gõ trán, nhìn ra cửa sổ, lặng lẽ đếm biến cửa hiệu cho cơn nhiệt hỏa dịu đi đôi chút. Từ xa xa, cổng trường to lớn đã hiện ra trong tầm mắt, chiếc xe bật xinhan rồi tấp vào lề đường, chuẩn xác đến độ không lệch đi đến một cm.

Ninh Dương đang định ra khỏi xe, nghe được cú điện thoại của Trạch Vũ liền nán lại, gương đôi mắt lo lắng nhìn y. Trạch Vũ trả lời điện thoại, hướng ánh mắt trấn an đến vợ yêu, tay nắm lấy tay cậu bóp nhẹ nhẹ.

-Ừ, cô nhớ thuyết phục nó ăn nhiều một chút... Nếu nó không muốn đến trường thì thôi..chiều tôi sẽ qua nhà...

Trạch Nghi từ khi về nhà không ăn được gì nhiều, chỉ ở lì trong phòng không tiếp xúc với ai. Ninh Dương rất lo cho Trạch Nghi, không nghĩ rằng việc đó lại ảnh hưởng đến cậu ấy trầm trọng như thế. Cậu cảm thông nhìn Trạch Vũ, nói chiều y nhớ qua an ủi Trạch Nghi, những lúc thế này chỉ có y là có thể trò chuyện được với cậu ấy. Hai người hôn tạm biệt rồi tách ra, một người đi bộ nốt đoạn đường còn lại đến trường, người kia nhanh chóng khởi động máy, hòa vào dòng xe tấp nập hướng về trung tâm thành phố.

Ninh Dương trước khi về lớp ghé qua khu nhà học của lớp mười hai, hỏi thăm Nhật Hạ thì chỉ nhận được cái lắc đầu của các tiền bối. Cậu lễ phép cúi chào họ rồi đi về lớp, không nghĩ trên hành lang đụng mặt một người.

Anh ta sau một thời gian không gặp trông không có vẻ nhiều sức sống như trước, khuôn mặt điển trai xán lạn nhưng đáy mắt cực kì u tối, vành mắt trũng xuống tố cáo sự thiếu ngủ trầm trọng đến đáng thương. Người kia nhìn thấy Ninh Dương hơi sững lại một chút, chậm rãi quan sát cậu từ trên xuống dưới.

Không có anh, cậu sống thực sự quá tốt, da dẻ không vì thời tiết lạnh mà bớt đi hồng hào, cả người được bao bọc cẩn thận trong áo khoác và khăn ấm, khuôn mặt dưới lớp mũ chụp tai hồng hồng dễ dàng như một miếng sủi cỏ mập mạp, nhìn qua thật muốn ôm vào lòng cứng nung. Nhưng anh không thể làm thế, bởi cậu đã thuộc về một người khác, ở bên y cậu không cảm thấy phiền hà, lúc sáng khi bước ra khỏi chiếc xe sang trọng bị Ninh Viễn nhìn thấy thì hoàn toàn không để ý đến sự có mặt của anh, vui vẻ bước vào trường. Qua lớp kính xe, Ninh Viễn có thể thấy được người đàn ông kia là một doanh nhân thành đạt, nhan sắc quả thật không có gì kém cạnh mình, đạo mạo đoan chính mang lại ấn tượng rất không tồi. Từ lần bắt gặp hai người ở nhà của Ninh Dương, rồi đến cả sự việc sáng nay, Ninh Viễn có thể cảm nhận được qua cử chỉ và hành động của y rằng y đối với Ninh Dương là thật lòng, chăm sóc cậu còn hơn cả thứ thân bảo, mà Ninh Dương cũng rất nhiệt tình đáp lại tình cảm của y. Hai bên lưỡng tình tương duyệt, được ba mẹ ủng hộ, Ninh Viễn còn có thể làm gì được chứ? Vốn ngày hôm nay anh định trực tiếp đến gặp Ninh Dương, kiên quyết nói ra nguyện vọng theo đuổi cậu, đòi cạnh tranh công bằng với nam nhân kia.... Xem ra, anh đã tự mình đa tình rồi...

Ninh Viễn đưa tay đến xoa xoa mái đầu của cậu, nở một nụ cười dịu dàng như gió xuân, cố gắng tận hưởng khoảnh khắc thiêng liêng này, giây phút mà anh quyết định buông bỏ... Ninh Viễn là một người tự trọng, dù yêu Ninh Dương đến mấy thì anh cũng không nở làm kẻ phá đám trong mối quan hệ của cậu. Anh biết cả đời này đôi mắt to tròn kia cũng không nhìn về phía anh, khóe môi tình tứ kia cũng sẽ không bao giờ đối với anh mà nở một nụ cười giống như đối với nam nhân đó. Vậy nên anh chấp nhận buông tay, để cả hai cùng không bị thương tổn. Thà rằng cứ làm cơn gió lướt qua đời nhau, để lại trong người kia ấn tượng tốt về mình còn hơn cố chấp làm cả bản thân lẫn cậu phải đau khổ. Anh chậm rãi thu vào tầm mắt bóng hình của cậu, mối tình đầu của anh, rồi lặng lẽ rời đi không nói thêm một lời. Ninh Dương bị hành động của Ninh Viễn làm cho bất ngờ, nhanh chóng xoay người lại nhìn anh. Bóng dáng kia chẳng mấy chốc đã mất hút trên

hành lang, tựa như tất cả chỉ là một cơn mơ vậy. Cậu phát ngốc đứng nhìn thêm một lúc mới xoay chân bước đi, trong đầu văng vẳng câu nói dịu dàng của anh:

-Tôi sẽ không đến tìm em nữa, sống thật hạnh phúc nhé, mỗi tình đầu của tôi....

"Giá như cả đời không phải buông tay thì tốt.

Giá như có thể ôm em như thế này cho đến khi xa rời thế gian

Giá như ánh mắt của em chỉ hướng về tôi

Giá như...

Giá như...

Bởi vì đã nói giá như, hiện thực đều không có những thứ đó...

Có những thứ trong mộng ảo luôn khao khát, năm tháng đuổi theo, dốc tâm truy lùng rồi cuộc vẫn chỉ là phù du...

Tôi tiến thêm một bước, em lùi về sau một bước..

Chúng ta vĩnh viễn bảo trì một khoảng cách.

Cả đời này, chúng ta vẫn không tìm thấy nhau....."

\$\$\$

Tiếng chuông báo hiệu giờ ăn trưa đã tới, Ninh Dương thu dọn sách vở, theo thói quen nhìn sang chỗ Trạch Nghi, thấy chỗ ngồi trống trơn liền ngậm ngùi đi đến căng tin một mình, không quên nhắn tin cho cậu ấy hỏi thăm một chút. Ở trong căng tin, cậu thuận tay lấy một hộp cơm, thấy đội trưởng đội bóng đá cũng không có ai ngồi cùng liền đi đến trò chuyện

phiếm vài câu cho qua bữa. Đến khi chuẩn bị đứng lên thì cảm thấy có người vỗ nhẹ lên vai, quay ra nhìn thì phát hiện là lớp trưởng. Cậu ta bình thường luôn đeo một cặp kính dày, ngoại hình không có nhiều nổi bật trong số nam sinh nhưng lại có ưu thế học rất giỏi, được không ít nữ sinh hâm mộ. Lớp trưởng cười cười đưa cho Ninh Dương tờ giấy ghi chú.

-Ninh Dương này, ở câu lạc bộ kịch đột nhiên có sự cố phát sinh nên tôi phải đến giúp, lát nữa cậu qua phòng giáo viên lấy lịch kiểm tra cuối kì được không?. Cậu cứ dán lịch thi lên bảng thông báo ở cuối lớp là được, tiện thể lấy những tài liệu tôi ghi ở trong này đặt lên bàn giáo viên hộ tôi nhé.

Ninh Dương gật đầu, nhận lấy tờ giấy rồi tức tốc đi đến phòng giáo viên. Trên hành lang dài, cậu nghĩ đến những bài kiểm tra sắp tới, không khỏi rùng mình một cái. Plateus là trường trung học danh giá hàng đầu trong nước, thi đầu vào đã có tỉ lệ chọi cao ngất ngưỡng, chưa nói đến may mắn đỗ vào đây rồi cũng không phải đã có thể vất chân rung đùi thành thơi. Những đợt kiểm tra cuối kỳ của Plateus luôn nổi tiếng vì độ khắt khe và phức tạp khiến người ta phải khóc ròng, so với đề thi đầu vào thì độ khó tăng hơn gấp nhiều lần, từ bao lâu đã là những "cơn ác mộng sống" trong tiềm thức của tất cả nam sinh Plateus.

Cậu thật sự không nghĩ kì thi đến nhanh như vậy, trong lòng khóc không ra nước mắt, ngậm ngùi tính toán lịch trình ôn tập cho những ngày sắp tới. Ninh Dương vô cùng lo lắng với bài kiểm tra môn toán của mình, dù năng lực toán học của cậu không hề tệ nhưng với mức độ đề thi như vậy, dù Einstein có đội mồ sống dậy cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh. Plateus cực kì chú trọng vào đầu tư cho bộ môn này, đề thi cũng là do những giáo sư nổi tiếng của các trường đại học đích thân soạn thảo, tổng hợp rồi đề xuất, học sinh qua mỗi kì thi không những phải bòn rút hết một phần tư chất xám mà còn phải vái cầu ông bà tổ tông tám đời nhà mình xin chút may mắn, khoanh trúng được thêm vài câu để không bị thi rớt.

Ninh Dương còn đang lo lắng không thôi, chợt nhớ ra nhà mình có một tổng tài tuy mặt dày nhưng siêu cấp giỏi giang, y không giỏi toán thì còn ai giỏi? Nghĩ thế, cậu giống như rũ bỏ được một nửa gánh nặng, tâm trạng cũng có phần thoải mái hơn. Sau khi dán lịch thông báo lên bảng tin cuối lớp, Ninh Dương nhắn tin cho Trạch Nghi dặn dò cậu ấy đừng để bản thân quá suy sụp, trước mắt kì thi mới là mối quan tâm hàng đầu. Nhận được tin nhắn chỉ vờn vẹn một chữ "ừ" của Trạch Nghi, Ninh Dương cũng không phật ý. Hiện tại tâm lý của Trạch Nghi không ổn định, chịu nhẫn nại cho cậu cũng là bước tiến lớn rồi.

Tối hôm đó Trạch Vũ ngồi trong phòng làm việc ôm tiểu hồ ly ngồi trên lòng mình, đón nhận những trái nho cậu đưa lên môi ăn ngon lành, tâm trạng không thể cao hứng hơn. Ninh Dương gỡ từng trái nho chốc chốc lại đưa cho Trạch Vũ, vừa ăn nho vừa ân cần hỏi:

-Trạch Nghi không sao chứ?

-Nó ổn hơn nhiều rồi, ăn uống cũng thoải mái hơn, sớm nhất ngày mai là có thể đi học.

-Đúng là ba con trò chuyện với nhau có khác. Người hiểu Trạch Nghi nhất chỉ có ông.

Trạch Vũ hôn hôn lên đôi môi ngòn ngọt vị nho của vợ yêu, xoa xoa thắt lưng cho cậu, dùng tông giọng trầm khàn nói:

-Tôi một tay nuôi lớn nó, từ nhỏ đến lớn trong nhà ngoài cô giúp việc ra chỉ có hai người. Ba mẹ tôi đều ở bên Mỹ, mỗi quý cùng lắm cũng về thăm nó được một lần, mà bạn bè cùng lớp cũng không ai dám thân cận nó. Những người chơi với nó quá nửa là vì muốn dựa dẫm vào gia thế của chúng tôi, thành ra Trạch Nghi từ bé đã rất thiếu thốn tình cảm. Tôi cũng bận rất nhiều việc nhưng vẫn luôn phải sắp xếp thời gian dành cho nó, mong nó không cảm thấy cô đơn. May mắn là Trạch Nghi cũng rất hiểu

chuyện, nói chuyện với nó tôi cũng cảm thấy rất thoải mái. Trạch Nghi trao đổi với tôi thẳng thắn như một người đàn ông thực sự ấy, chừng chạc và trưởng thành nên tôi rất tin tưởng nó. Chút chuyện xảy ra này, nó sẽ mau chóng vượt qua thôi..

-Xem ra ông cũng không phải là một người ba tòi –Ninh Dương mỉm cười, ngồi yên để Trạch Vũ hôn, thỉnh thoảng cũng ngô nghê đáp lại làm y rất vui.

Trạch Vũ ôm eo Ninh Dương để cậu ngồi thẳng đến tầm mắt của mình, nhéo nhéo chóp mũi của cậu:

-Vậy em có thấy tôi là một người chồng tốt không?

Không ngờ đến Trạch Vũ sẽ hỏi câu này, Ninh Dương suy nghĩ một chút rồi cười cười nhại lại giọng của y.

-Ông thử tự đánh giá xem, ông có thấy mình đạt đủ yêu cầu không?

-Còn tùy thuộc vào yêu cầu của em như thế nào, mỗi ngày năm lần hay bảy lần tôi đều có thể đáp ứng được hết, còn cho em tùy chọn tư thế...

-Sắc lang! –Ninh Dương cắn vào cánh môi dưới của Trạch Vũ, lắc mông bỏ đi. Lát sau cậu mang tập vở quay lại, chìa ra trước mặt của y, chớp chớp đôi mắt tỏ non nhìn y như cầu cứu. Trạch Vũ biết tổng người kia muốn gì, lúc chiều về nhà Trạch Nghi cũng có nói qua, tiểu hồ ly này chắc chắn là muốn mình kèm học rồi, y phải tranh thủ ăn đậu hủ a...

-Tôi sẽ giúp em ôn tập, từ giờ đến lúc thi vào đây mà học, tôi vừa làm vừa giúp em giải bài.

-Cảm ơn ông!- Tiểu hồ ly ngậy thơ sập bầy sắc lang, ngoan ngoãn lấy một cái ghế con kê vào bàn làm việc lớn của y ngồi học bài.

Quả nhiên Trạch Vũ làm toán rất giỏi, sau bao nhiêu năm không đụng đến sách vở, dù có nhiều kiến thức mới được đưa vào đối với y cũng là chuyện muỗ, Trạch Vũ chỉ cần xem qua sách giáo khoa là đã hiểu, giúp Ninh Dương giải hết bài tập này đến bài tập khác. Ninh Dương làm bài rất năng suất, tay múa trên tờ giấy chẳng mấy chốc đã làm được hết một phần ba cuốn sách ôn tập, trong lòng cảm thấy vô cùng an tâm. Người ngồi bên cạnh xem báo cáo vật liệu xây dựng, chốc chốc lại ngó qua vở bài tập của vợ yêu, không nhin được cảm thán:

-Chữ của em xấu thật đấy!

-Xấu xấu cái đầu ông, để tôi xem chữ ông ra sao mà dám chê chữ tôi xấu!-Ninh Dương với sang lấy tập bản thảo của y, hùng hùh hồ hồ quyết cùng y phân định thắng thua, xem xong liền tối sầm mặt lại trả cuốn tập về chỗ cũ. Chữ của Trạch Vũ nhìn qua đã thấy cả một bầu trời phóng khoáng, thanh thoát như dải lụa, từ đầu đến cuối đều đều giống như gõ máy vậy. Khi Ninh Dương nhìn sang tập vở của mình, nét chữ "cá tính" đến nỗi từ đầu quyển tới cuối quyển không có hai chữ nào giống nhau, các nét xếp lộn xộn miễn cưỡng mới nhìn ra mặt chữ, so với Trạch Vũ quả là cóc ghè với thiên nga, hại cậu không ngóc đầu lên nổi. Cậu lằm bằm mắg Trạch Vũ rồi cúi xuống làm bài tiếp, vút y qua một bên. (chữ của Ninh Dương giống hệt chữ của ta =))) đi thi văn không qua nổi 8.5, giáo viên còn không dám đọc =))))))

Trạch Vũ che miệng cười, vuốt vuốt lại mấy lọn tóc cho Ninh Dương, nhẹ giọng hỏi:

-Tôi hỏi thật, làm sao em vượt qua được kì thi của Plateus vậy?

-Sắc lang ngốc, Plateus là thi trắc nghiệm mà, ít ra ngày trước tôi vẽ đẹp nhất trường mẫu giáo đó, ngày thi vào Plateus tô đáp án đẹp đến nỗi giám thị phải xuýt xoa khen ngợi đấy. -Tiểu hồ ly dấu mỏ khoác lác.

-Sắp tới có thi Hán Ngữ không?

-Đương nhiên là...có. –Đến khúc này giọng chột bé như muỗi kêu, hai mắt còn không dám ngẩng lên nhìn Trạch Vũ.

Không mất thêm nhiều thời gian suy nghĩ, Trạch Vũ lạnh lùng ra phán quyết, vợ yêu từ giờ mỗi ngày đều phải luyện chữ, không đủ ba trang giấy y sẽ tét vào mông. Ninh Dương không phải sợ bị tét mông nhưng cậu không dám tin tưởng sắc lang sẽ không tiến xa hơn, đành ngậm ngùi nghe lời y luyện viết. Đến chín rưỡi tối, Ninh Dương được cho phép nghỉ giải lao liền trèo lên lòng Trạch Vũ ngồi, quan sát y phê duyệt hợp đồng thỉnh thoảng còn cố tình bắt lỗi y, bị y cắn vào má mấy lần.

-Sắc lang, chỗ này viết không đúng.

-Chỗ nào không đúng? –Trạch Vũ luồn tay vào áo ngủ của vợ yêu nhéo lấy đầu nhũ mềm mại, kê mặt vào hõm vai cậu hít hà mùi hương sữa tắm thơm ngát. Ninh Dương gạt cái tay trên ngực mình ra, nghiêm mặt nhìn y chỉ vào chữ "Mại" cong môi.

-Nét này viết ẩu, hai bên không đều nhau. (chữ mại trong tiếng trung có hai nét cân xứng ở bên dưới)

-Ngực em cũng bên to bên nhỏ còn gì, làm sao bắt tôi viết đều được chứ.

Ninh Dương sững sờ lấy tay che ngực, cảm sắp rớt xuống tới nơi. Sắc lang còn dám lấy chuyện này ra để trêu chọc cậu, thật làm cậu tức chết mà.

-Không được phép nói ra!

-Em yên tâm, đây là bí mật gia đình =)), tôi tuyệt đối sẽ không để cho ai biết đâu. –Trạch Vũ cúi xuống hôn lên bờ ngực mềm mại, bên này một cái rồi bên kia một cái rất công bằng. Tiểu hồ ly nhà y thực ra có một bên

đầu nhũ nhỉnh hơn bên kia tí chút, không nhìn kĩ thì không thấy, y thì chẳng thấy có vấn đề gì, còn nghĩ chúng rất thú vị. Mỗi lần sinh hoạt vợ chồng y đều cố tình thiên vị cho tiểu anh đào bé hơn, dùng lực hút cho nó lớn bằng bên kia, tuy nhiên tình hình cũng không khả quan hơn là mấy. Bí mật đáng yêu như vậy chỉ có y và Ninh Dương biết, y đời nào tiết lộ cho người khác biết chứ.

Ninh Dương lườm lườm Trạch Vũ về lại bàn học, còn ra dấu cảnh báo y nếu y dám hé răng ra sẽ đem y làm giả cây. Trạch Vũ cũng dùng kí hiệu kéo khóa trên môi, biểu thị sẽ không nói nửa lời, đem bí mật này giấu xuống mồ. Ninh Dương an tâm mới ngồi học, nghiêm túc làm bài đến mười rưỡi. Đến khi cậu đóng bút vào thì đã có một bàn tay xấu xa thò sang luồn vào mép đùi non nắn bóp, trên người tự động cảm thấy ánh mắt nóng rực của ai đó dán trên người mình. Cậu biết rằng mình đang ở trong vuốt sói, ba chân bốn cẳng thu dọn sách vở chạy biến về phòng, chưa kịp trốn đi đã bị ôm ngang quăng lên giường, quần áo bị lột sạch quăng đi đâu không biết.

Tiểu hồ ly trần như nhộng nằm bẹp trên giường như cá nằm trên thớt, tầm mắt vì đèn điện lớn thành linh bị tắt đi nên có chút mông lung không biết đặt vào đâu. Trong ánh đèn ngủ mờ mờ, cậu nhìn thấy một thân hình trắng kiện không một mảnh vải trèo lên giường, tách chân mình ra chen vào, đem chăn phủ lên cả hai. Trong chăn chẳng bao lâu sau đã truyền ra tiếng rên rỉ, hai bóng đen hiện lên qua vỏ chăn bày ra đủ các tư thế ái muội không diễn tả thành lời, quần lấy nhau ra ra vào vào, làm nên cảnh xuân vô hạn....

\$\$\$

Hai tuần ôn thi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến sát ngày thi. Hai vợ chồng của chúng ta rất biết điều đã tiết chế sinh hoạt vợ chồng, mỗi ngày đi ngủ sớm giữ sức cho Ninh Dương đi thi, mỗi tối ôn thi cũng không cố chấp ôn quá nhiều, tránh áp lực lớn làm ảnh hưởng đến kết quả.

Trời càng về đông càng lạnh, trong nhà luôn bật hệ thống sưởi hết công suất. Ninh Dương ngồi tách chân trên đùi Trạch Vũ, cả người được bọc trong chăn ấm rất thoải mái, còn được khuyến mãi thêm hai cánh tay cường tráng vòng qua người nữa nên rất an nhàn ôn tập, kê mặt vào hõm vai y xem sách. Trạch Vũ ôm vợ làm việc, một tay lia trên giấy tay kia giữ lấy lưng cậu, thỉnh thoảng quay sang hôn nhẹ một cái. Nụ hôn dịu dàng như chuồn chuồn lướt nước nhưng lại mang đến động lực vô cùng lớn để Ninh Dương cố gắng, học bài như cháo chảy, chẳng mấy chốc đã thuộc hết mấy bài thơ cổ khó nhằn.

Trạch Vũ chợt cảm giác được vai mình nặng nặng, thì ra tiểu hồ ly đã ngủ mất, cả người dán lên người y tìm điểm tựa, nhanh chóng đi vào giấc mộng ngọt ngào. Gương mặt nhìn nghiêng của tiểu bảo bối đúng là cực phẩm, khiến Trạch Vũ ngỡ rằng mình đang ôm trong ngực một thiên thần. Y vuốt ve tấm lưng nhỏ bé của cậu, kéo chăn lên bọc lấy tiểu bảo bối hôn lên hai má phấn nộn ấm ấm, gắng phê duyệt nốt vài bản hợp đồng rồi ôm cậu về phòng ngủ. Trong mơ Ninh Dương bất giác cười rất tươi, xinh đẹp như một đóa tường vi ngọt ngào khiến Trạch Vũ ngăm mãi không chán. Y chống tay lên gối quan sát vợ yêu, vuốt ve gò má cậu đầy yêu thương.

Giá như có thể mãi như thế này thì tốt, Trạch Vũ nhủ thầm. Y hôn trộm tiểu bảo bối hai cái rồi tắt đèn ngủ, ôm cậu vào lòng đi vào giấc mộng....

\$\$\$

Kì thi quả thực khắt khe như lời đồn, tuy nhiên Ninh Dương do ôn tập tốt nên làm bài rất khá. Trong khi các thí sinh khác làm được một nửa số câu trong đề Toán đã ngồi cắn bút, cậu thuận lợi làm hết chín mươi câu, mười câu cuối cố gắng làm thêm được một nửa, còn lại đành nhắm mắt khoanh bừa. Ra khỏi phòng thi cậu liền nhận được điện thoại hỏi thăm của Trạch Vũ, vui vẻ trả lời y. Nghe qua ngữ khí của vợ yêu, Trạch Vũ cũng

biết được cậu làm bài rất tốt, đặt ngay một bữa tối thịnh soạn ở nhà hàng để ăn mừng, còn nói sẽ cho cậu một bất ngờ. Ninh Dương tắt điện thoại đi đến phòng thi số mười tìm Trạch Nghi, vừa đi đến cuối hành lang đã nhìn thấy, vung tay vẩy lia lịa.

Trạch Nghi đã không còn buồn phiền về chuyện kia nữa, tâm tình quay trở về như lúc trước. Trạch Nghi thấy được Ninh Dương liền bước tới chỗ cậu vỗ vỗ vai:

-Làm bài tốt hả?

-Ừ, làm được chín mươi lăm câu, số còn lại khoan chờ.

-Tôi chỉ đáp được chín mươi câu thôi, mười câu nữa đành hên xui vậy.- Trạch Nghi gãi gãi đầu, gương mặt điển trai cười nhu hòa rất xán lạn.

Ninh Dương thấy cậu ta mang theo cả va li to đùng, tò mò hỏi:

-Cậu mang vali đi làm gì thế?

-Chiều nay cậu lạc bộ nhiếp ảnh sẽ đi chụp phong cảnh ở Thiên Tân, tiện thể xả stress sau khi thi luôn. Tôi định rủ cậu nhưng mà bộ ảnh chụp lần này là sản phẩm đặc biệt để trưng bày trong triển lãm sắp tới, hội trường và hội phó muốn càng ít người biết đến càng tốt, thành ra tôi không xin được cho cậu đi theo cùng. Thật ngại quá...

-Không sao, độ này tôi cũng bận việc nhà nên không đi được đâu. Cậu đi vui vẻ nha, nhớ mua quà cho tôi!

-Ok! Trạch Nghi ra dấu ngón cái, tạm biệt Ninh Dương đi về phòng câu lạc bộ. Ninh Dương đến thư viện trả sách, bắt chuyến xe bus về nhà.

Căn nhà không có bóng dáng Trạch Vũ thật có gì đó làm Ninh Dương ngọt ngào khó chịu. Lần trước y đi công tác hai tuần, Ninh Dương ở nhà

chán muốn chết, lén về nhà mẹ ở đến hơn một tuần. Trạch Vũ không biết chuyện này nên cứ nghĩ rằng vợ yêu ở nhà buồn chán, mua rất nhiều quà cho cậu để bù đắp. Tiểu hồ ly ranh ma vừa được quà lại vừa được về nhà mẹ chơi, một mũi tên trúng hai con chim, hưởng thụ được không biết bao nhiêu lợi lộc. Dù thế, cậu vẫn không muốn Trạch vũ đi công tác chút nào, đến buổi tối giường rất lạnh lại có chút không quen, hại Ninh Dương thiếu ngủ nhiều ngày liền.

Cậu nằm dài trên sofa xem tivi, đến gần giờ hẹn thì đi tắm, mặc lên mình thật nhiều áo ấm đợi Trạch Vũ về. Chẳng mấy chốc, chiếc Maserati bóng loáng đã tấp ở trước cửa, bên trong là người mà cậu đã ngóng trông cả ngày. Ninh Dương đi đến mở cửa xe bước vào, xuýt xoa vì lạnh thì đôi bàn tay ở trong cái găng tay trắng đã được một bàn tay ấm áp rộng lớn phủ lên cọ cọ, nhanh chóng đem lại cảm giác dễ chịu. Ninh Dương để mặc cho người kia nhét tay mình vào túi áo khoác dạ của y, ngồi yên cho y thắt dây an toàn giúp mình, còn nghịch ngợm rướn lên hôn nhẹ lên sườn mặt bóng loáng của đối phương.

Trạch Vũ cao hứng nhéo nhéo hai má phấn nộn thò ra khỏi khăn choàng của vợ, chậm rãi quan sát cậu. Bảo bối hôm nay mặc quần bó đen dài lộ ra cặp đùi thon gọn, thân trên bọc trong áo len ấm áp màu ghi trầm, khoác thêm chiếc áo len màu vàng cam thật giống như chiếc bánh bông lan chocolate ngọt ngào phủ thêm caramel mềm mịn, vừa đáng yêu lại bắt mắt. Y kéo lại chiếc mũ chụp tai hình cừu cho cậu, đến khi chắc chắn bảo bối không bị lạnh mới gạt cần gạt, lái xe phóng đến trung tâm thành phố.

Bữa tối sang trọng theo phong cách châu Âu làm Ninh Dương choáng ngợp không ít. Phòng ăn của hai người là khu vip được ngăn cách riêng trên tầng hai, ở tầng một bên dưới là một dàn nhạc công điêu luyện tấu đàn, âm nhạc du dương cùng ánh nến lãng mạn thực sự mang đến cảm giác rất vi diệu. Ninh Dương chưa bao giờ nghĩ mình lại có thể giống như nhân vật chính ở trong phim cùng người yêu hẹn hò ở một nơi như thiên đường thế

này, cậu vui vẻ ngồi xuống chiếc ghế được Trạch Vũ kéo ra, tận hưởng sự chăm sóc đặc biệt của y.

Salad hạnh nhân, fillet cá hồi, tôm hùm nướng cùng hàng tá các loại món ăn khác được nhân viên bày lên bàn, chai rượu vang cũng được khai ra làm đầy hai ly thủy tinh sáng bóng. Trạch Vũ cụng li với Ninh Dương, cùng cậu thưởng thức đồ ăn ngon, trong lòng cảm thấy rất hạnh phúc. Ninh Dương phá lệ uống hơi nhiều rượu vang một chút, hai má hồng lên đáng yêu hơn trước gấp bội lần. Trạch Vũ ưu nhã đứng dậy làm một động tác quý phái, giống như công tước quý tộc cúi mình trước công nương xinh đẹp, chìa tay ra trước mặt người y yêu thương nhất. Vốn gương mặt của Trạch Vũ đã rất tây, hiện tại còn vuốt tóc lên lịch lãm, khoác thêm chiếc áo khoác dạ dài cực kì quý tộc, thực sự làm Ninh Dương liên tưởng đến một vị công tước trong những bộ phim trên tivi.

Cậu đặt tay mình lên tay y, theo dẫn dắt của y cùng y khiêu vũ. Cánh tay cường tráng của Trạch vũ đặt lên bờ eo thanh mảnh của Ninh Dương, tay kia đan vào những ngón tay mềm mại nhỏ bé của cậu, bắt đầu bước những nhịp chậm chậm. Tuy Ninh Dương không biết khiêu vũ nhưng sau khi quan sát Trạch Vũ đã theo kịp rất nhanh, nhẹ nhàng tựa mặt vào lồng ngực y cảm nhận tiếng tim đập boong boong. Cậu ngại ngùng ngước lên nhìn khuôn mặt điển trai tầng tầng soái khí, bất chợt cảm thấy hai má mình nóng phừng phừng, lại xấu hổ cúi mặt xuống cọ cọ vào ngực y. Sao trong ánh nền lung linh, Trạch Vũ lại có vẻ đẹp trai hơn bình thường rất nhiều nhỉ?

Điệu valse đi dần đến hồi kết. Trạch Vũ đem hai tay đặt lên hông của vợ yêu, đem hai cơ thể dính sát vào nhau. Từng bước khiêu vũ khiến thân thể ma sát nhẹ nhàng, dâng lên cảm giác khiến hai người hít thở không thông. Bọn họ cùng nhau xoay tròn theo điệu nhạc, một người ngả người ra đằng sau để người kia đỡ lấy mình, âu yếm bá lấy cổ y đóng đưa eo theo tiếng đàn du dương. Hai người đắm chìm trong thế giới be bé của riêng họ,

trao đổi yêu thương bằng ánh mắt, dùng đôi môi cảm nhận tình yêu dành cho nhau. Qua đi thời gian của một khúc tấu, Trạch Vũ nhắc bổng Ninh Dương, để cậu đu chân lên quần lấy eo mình, hai tay đỡ lấy hông cậu đưa môi đến kề sát môi cậu khẽ thổi một hơi. Ninh Dương ôm chắc bờ vai rắn rỏi của y, cảm nhận được ý tứ khiêu khích liền mỉm cười, nhẹ nhàng áp môi mình lên cánh môi hoàn mỹ kia, ngây ngô hôn vào.

Hai đầu lưỡi tìm đến nhau, quấn quít chặt chẽ không rời, trao đổi mật ngọt trong khoang miệng ấm nóng. Ninh Dương chỉ cảm thấy rằng, hiện tại ở trên lưỡi là cảm giác ngọt ngào hơn bất cứ vị ngọt nào cậu đã từng nếm qua, càng ăn càng nghiện, càng tham lam quấn lấy vật thể mềm mại cường thế kia, há miệng ra để nó xâm nhập vào sâu hơn. Nụ hôn kéo dài hơn một phút, đến khi hai người tách nhau ra còn để lại sợi chỉ bạc lóng lánh. Thần trí của cả hai vẫn còn lâng lâng như ở trên chín tầng mây, ai cũng nhắm mắt hưởng thụ nhịp thở đều đều của đối phương trên da mặt mình, đem cả thế giới vượt qua một bên. Trong khoảnh khắc thiêng liêng này, đắm chìm trong giai điệu crescendo và ánh nền lung linh, có hai trái tim lại một lần nữa đập chung cùng một nhịp....

Cho đến cuối cùng, tôi và em....

Trong thế giới tập nập phồn hoa này

Tìm tìm kiếm kiếm qua bao nhiêu ngã rẽ cuộc đời..

Tôi tiến lên một bước, em lùi về sau một bước

Cùng nhau khiêu vũ trong điệu valse ngọt ngào..

Để trong khoảnh khắc này thốt lên một câu rằng..

Cảm ơn đời đã cho ta tìm thấy nhau...

\$\$\$

-Trạch Vũ, đường về nhà là hướng ngược lại cơ mà.

Ninh Dương tò mò hỏi Trạch Vũ, ngược đôi mắt to tròn về phía y. Cậu cảm thấy bàn tay trong túi áo khoác được bóp nhẹ nhẹ, cười cười siết chặt tay hơn.

Trạch Vũ thần bí quay sang nở một nụ cười quyến rũ, dùng giọng nói trầm khàn quen thuộc trấn an vợ yêu:

-Tôi đã nói sẽ cho em một bất ngờ, rất nhanh thôi em sẽ được nhìn thấy nó...

"Là cái gì mà phải đi đến tận đầu kia của thành phố mới thấy được nhỉ" Ninh Dương tự nhủ, không hỏi gì thêm nữa. Cá nhân cậu không có hứng thú với những bất ngờ, nhưng nếu là Trạch Vũ chuẩn bị cho cậu thì cậu cũng muốn xem lắm.

Chiếc xe rẽ qua bao nhiêu con phố Ninh Dương chưa từng được thấy bao giờ, tiến vào một khu vực có an ninh vô cùng nghiêm ngặt. Hai bên đường chủ yếu là những căn biệt thự siêu cao cấp, giá trị ước chừng cũng lớn hơn chín con số. Ninh Dương trầm trồ trước kiến trúc sang trọng phá cách của chúng, nhìn ngấm qua ô kính cửa sổ mãi không biết chán.

Xe dừng lại trước một căn đại biệt thự hoành tráng, nhìn qua còn ngỡ là một tòa lâu đài trong lòng thành phố Bắc Kinh. Từ vị trí của Ninh Dương, cậu có thể nhìn thấy khối kiến trúc cao ngất màu trắng hoa lệ, xung quanh được bao bởi bởi những bức tường rào cốt thép chắc chắn lại không kém phần tinh tế, không khỏi làm cậu hít thở không thông. Trạch Vũ sau khi ra ngoài quét dấu vân tay lên cửa lớn đã trở lại đánh xe đi vào con đường lát gạch sáng loáng, tiến vào khuôn viên căn biệt thự. Ninh Dương vô cùng ấn tượng, bên ngoài đã đẹp đến động lòng như vậy bên trong còn đẹp hơn gấp bội phần. Khu vườn trang nhã được trang trí bởi đủ các loại cây kiểng đắt giá, xa xa còn có cả hồ bơi rộng lớn cùng thảm cỏ xanh mướt,

điểm thêm hai cái cầu goal bé xinh cùng cột bóng rổ cao ngất thực sự mang lại cảm giác ấm áp. Cậu nhìn qua kính trước, thấy được căn biệt thự đóng cửa im lìm, hàng chục cửa sổ không có một ánh đèn, không nhìn được quay sang nhìn Trạch Vũ.

Y lấy bàn tay của Ninh Dương từ trong túi ra, dịu dàng hôn lên mu bàn tay mềm mại, nở một nụ cười cả đời này Ninh Dương không thể quên được.

-Chào mừng em trở về nhà!

"Nhà?"

Ninh Dương giật mình, não bộ đình trệ ngay lập tức vận động hết công suất. Thì ra bất ngờ của Trạch Vũ chính là biệt thự của Trạch gia. Ninh Dương nhận ra, để sở hữu một căn nhà tráng lệ như vậy thì trong thành phố này ngoài Trạch gia ra còn có thể là ai? Cậu bất chợt cảm thấy run sợ, nhưng đến khi nhớ ra Trạch Nghi đã đi Thiên Tân từ buổi chiều thì dây thần kinh mới chùng xuống, nhịp thở dần dần lấy lại như ban đầu. Trạch Vũ xuống xe đi qua bên kia mở cửa, giúp Ninh Dương tháo dây an toàn, ghé môi vào tai cậu thì thầm:

-Vợ ời, em có thể giúp tôi hoàn thành một tâm nguyện được không?

Dù không hiểu ý tứ của Trạch Vũ, Ninh Dương cũng ngây ngô gật đầu. Cậu bỗng nhiên cảm thấy có hai cánh tay cường tráng luồn xuống bên dưới thân, nhắc bổng mình lên giống như bế công chúa, mang cậu ra khỏi xe. Ninh Dương sợ hãi vòng tay qua cổ người kia để giữ thăng bằng, tròn mắt nhìn y quên cả chớp.

Trạch Vũ bế Ninh Dương qua con đường dài lát đá đi đến cửa chính, dừng lại một chút cúi xuống nhìn cậu. Trong ánh sáng mờ hồ, Ninh Dương có thể nhìn thấy gương mặt của Trạch Vũ giống như có thật nhiều ma lực, khiến cho trái tim nhỏ bé trong lồng ngực của cậu vô thức nảy lên từng

nhịp. Cậu ở yên trong lòng y mặc cho y hôn mình đến suyễn cả hơi thở, ngai ngừng kêu tên y:

-Trạch Vũ....

Người kia ôm cậu đến bên cửa, nói cậu nhấn mã số. Cửa chính bật ra, hai người tiến vào, cùng với nhịp bước chân của Trạch Vũ mà hàng chục bóng đèn lớn được mở lên. Hệ thống trong nhà đều là tự động, chỉ cần có người bước vào là đèn sẽ được mở và hệ thống sưởi được khởi động. Chẳng mấy chốc căn nhà đã ấm lên đến nhiệt độ vô cùng thoải mái, Trạch Vũ cũng ôm Ninh Dương đến giữa nhà, đặt cậu xuống ôn nhu hôn lên vầng trán.

-Cuối cùng tôi cũng đã mang được Trạch phu nhân về đây rồi.

Mấy lời này làm Ninh Dương xấu hổ không thôi. Cậu giúp Trạch Vũ cởi áo khoác, tiện thể ngắm qua nội thất trong nhà. Trạch gia quả thật có con mắt nghệ thuật, bất cứ một cm vuông trong biệt thự đều được sắp xếp quá sức tinh tế, tổng thể vừa mang đến cảm giác hoài cổ trang nhã của phương Đông lại pha lẫn chút hiện đại phá cách của phương Tây vô cùng độc đáo. Những bức tường màu be không có lấy một tì vết, xung quanh phòng treo rất nhiều những bức họa đắt giá tản ra hơi thở thán năm nồng đậm. Ninh Dương ngồi trên chiếc ghế phủ nệm trắng đầy quý phái, sờ sờ qua chất vải cũng thấy được nó là hàng xa xỉ đến cỡ nào. Trong mười sáu năm trên đời cậu chưa từng thấy qua nơi nào như thế này, bị choáng ngợp cũng là điều dễ hiểu.

Trạch Vũ bế Ninh Dương ngồi lên lòng mình, vòng tay ôm lấy cậu từ đằng sau, lợi dụng chiều cao áp đảo của mình mà vươn tới bắt lấy môi cậu. Ninh Dương nhắm mắt tận hưởng nụ hôn ngọt ngào, tay đưa về đằng sau đan vào mái đầu đen mượt của y nhấn xuống cho nụ hôn càng thêm sâu. Hai người hôn qua rất lâu mới buông ra. Trạch Vũ đứng dậy nắm lấy tay Ninh Dương dẫn cậu đi thăm quan một vòng ngôi nhà, còn thuận miệng kể

cho cậu rất nhiều điều về hai cha con y ngày trước. Căn phòng bếp là nơi Trạch Nghi học nấu ăn những ngày đầu tiên... phòng khách là nơi cha con y ngồi ráp hết cả một bộ lego mấy ngàn miếng... phòng sách là nơi mười sáu năm trước y vừa làm việc vừa cho Trạch Nghi uống sữa...tất cả đều là những hồi ức quá sức đẹp đẽ, dù Ninh Dương không có cơ hội được chứng kiến nhưng cậu cũng cảm nhận được phần nào, trong lòng không khỏi cảm thấy vui thay cho Trạch Nghi.

Căn phòng cuối cùng trong nhà hai người chưa đi qua nằm ở cuối hành lang tầng hai, Trạch Vũ che mắt Ninh Dương rồi mới để cậu bước vào. Ninh Dương dùng sức chớp chớp mắt để lấy lại tầm nhìn, ngỡ ngàng không thôi. Đây chắc chắn là phòng ngủ của Trạch Vũ, cách bài trí cũng thật sự phù hợp với phong cách của y, sang trọng và đẳng cấp. Chính giữa căn phòng kê một chiếc giường kingsize, bên trên trải ga giường màu xám rất mát mắt, kết hợp với màu sắc tông lạnh trong phòng tạo nên tổng thể vô cùng khoáng đạt.

Trạch Vũ đi đến chiếc giường nằm xuống dang tay dang chân, bộ dáng rất hưởng thụ. Y khoác bên ngoài chiếc áo sơ mi là chiếc áo len màu trắng sữa rất rộng, đối lập với màu ga giường nên vô cùng nổi bật. Ninh Dương trèo lên người y chui vào trong cái áo len to sụ ấy, thò mặt ra khỏi cổ áo gối đầu lên ngực y. Trạch Vũ cao hứng đem tiểu bảo bối giấu kỹ ở trong lòng, tay vuốt ve mái đầu be bé trên ngực mình. Y ghé môi vào vành tai của cậu, khẽ thổi một hơi đầy khiêu khích:

-Trong không khí lãng mạn này vợ không định làm gì ư?

-Làm gì là làm gì?- Ninh Dương ngây ngô hỏi lại, không thấy được dục vọng đang dâng lên trong đáy mắt của tên sắc lang.

Trạch Vũ luồn tay xuống cánh hông căng mẩy của Ninh Dương nắn bóp, giọng bất chợt tăng thêm mấy phần từ tính:

-Chúng ta động phòng lại đi. Tôi vẫn luôn muốn cùng em làm..trong căn phòng này...

-Sắc lang!

Dù hai má sắp cháy đến tới nơi, Ninh Dương vẫn chui ra khỏi áo, để Trạch Vũ đi tắm. Cậu đứng bên khung kính cường lực lớn cỡ một bức tường nhìn ra bên ngoài, cả một bầu trời sao rực sáng mang đến cảm giác thật ấm áp, mặc dù gió lạnh vẫn không ngừng rít gào cạo lên mặt kính. Không hiểu sao lúc này cậu lại nhớ đến mẹ của Trạch Nghi, người ít nhất cũng đã từng giống như cậu đứng ở vị trí này, nhìn ra khoảng trời rộng lớn ngoài kia. Khi nghĩ đến bà ấy cùng Trạch Vũ đã từng ở trên chiếc giường kia hoan ái, tạo nên một hài tử vừa đẹp đẽ lại giỏi giang, Ninh Dương bất chợt cảm thấy trong lòng chua xót đến lạ. Cho đến tận cùng, cậu vẫn mãi mãi chỉ là người thứ hai, dù được Trạch Vũ yêu thương đến bao nhiêu cũng không thể chối bỏ sự thật cậu là vợ kế của y. Một người phụ nữ khác ở trong lòng Trạch Vũ tạo nên một ấn tượng sâu đậm đến mức, gần hai mươi năm sau, y mới có đủ can đảm để yêu thương thêm một người nữa là cậu, thì người phụ nữ ấy phải là con người thế nào?

"Mình đang ganh tị với mẹ của Trạch Nghi?" Ninh Dương sợ hãi đặt tay lên ngực mình. Cậu lại dám có những suy nghĩ ích kỉ như thế, hay là do hoàn cảnh lúc này khiến cho cậu nghĩ đến những điều ấy? Dù thế nào Ninh Dương cũng không thể phủ nhận, cậu có đôi chút ghen tị với bà ấy. Xinh đẹp ư, bà có thể xinh đẹp đến nhường nào? Dịu dàng, sắc sảo hay cá tính, mạnh mẽ? Bà ấy có mấy phần giống mình? Chẳng lẽ Trạch Vũ lại vì cậu giống mẹ của Trạch Nghi mà đem lòng yêu cậu?

Hàng tá câu hỏi dâng lên trong lòng Ninh Dương khiến cậu rối bời. Cậu chạm tay lên mặt mình trên ô kính, chỉ nhìn thấy một thiếu niên xinh đẹp động lòng người đang ở giai đoạn thanh xuân tràn trề sung mãn nhất, ngực eo và hông nảy nở không kém cạnh gì so với nữ nhân bình thường, đặc biệt còn có đôi mắt to tròn thông minh vô cùng nổi bật nữa. Cậu dám

chắc rằng, bản thân mình không thua kém gì ai, nếu Trạch phu nhân ngày trước có đứng ở đây, cậu cũng không có gì phải lo sợ bà ấy sẽ đẹp hơn mình. Người phụ nữ ấy có gì cậu cũng có thứ đó, nhan sắc, trí tuệ hay trái tim của Trạch Vũ...thế nhưng bà ấy có một thứ cậu không có.

Trạch Nghi.

Ninh Dương xoa lên bụng mình, chậm rãi thở hắt ra một hơi. Nếu đổi lại là người khác, quả thật sẽ không bao giờ sánh được với người phụ nữ kia, nhưng Ninh Dương thì lại là chuyện khác, cậu cũng có thể mang thai, có thể khiến cho Trạch Vũ làm cha thêm một lần nữa. Chỉ cần cậu sinh cho Trạch Vũ một đứa con, cả đời này sẽ không sợ y có người khác ở bên ngoài, vĩnh viễn nắm giữ trái tim y...

"Mình đang nghĩ cái quái gì thế này?"

Ninh Dương gõ trán giúp bản thân lấy lại tỉnh táo, cậu cho rằng đó là vì bản thân đã uống hơi nhiều rượu nên suy nghĩ cũng có chút vấn đề. Cậu đứng ngắm phong cảnh thêm một chút nữa, cảm nhận được một vòng tay âu yếm bao lấy mình có mùi sữa tắm thơm nức liền vô thức mỉm cười.

Cảm giác hiện tại vô cùng giống với đêm đầu tiên của hai người, tuy nhiên lòng người bây giờ đã đổi khác. Lần động phòng này là lưỡng tình tương duyệt, vì khao khát lẫn nhau mà trao cho đối phương tình yêu bằng hình thức nguyên thủy nhất. Trạch Vũ ngậm lấy vành tai mẫn cảm của vợ yêu, thì thầm những lời chân thành nhất:

-Trạch phu nhân, đêm nay hãy để tôi yêu em nhé...

Nếu có thể xoay ngược thời gian, Ninh Dương tình nguyện quay lại hai mươi năm về trước, gặp gỡ và yêu Trạch Vũ như lúc này đây. Cậu biết rằng điều này là không thể, thời gian không bao giờ quay ngược lại, chỉ có thể dùng hiện tại để bù đắp đau thương trong quá khứ mà thôi. Đêm nay, cậu muốn yêu Trạch Vũ bằng tất cả những gì mình có, ghi hằn trong kí ức

của y về đêm động phòng của hai người, để y không bao giờ quên được cậu...

Ninh Dương đẩy ngã Trạch Vũ lên tấm nệm mềm mại, vươn tay cởi từng lớp quần áo vướng víu trên người mình. Chiếc áo len rồi chiếc quần bó rơi xuống dưới đất, quần lót nhanh chóng rời khỏi mắt cá chân thanh tú bị ném qua một bên. Trong ánh đèn ngủ mờ mờ, thân thể thiếu niên phôi bày trọn vẹn trước mắt của nam nhân, đem lý trí của y cuốn đi xa đến vài dặm. Mỹ nhân bước đến ngồi lên người của Trạch Vũ, đem tay tháo dây áo choàng tấm vút xuống đất, luồn tay vào chạm lên cơ bụng săn chắc mà ái muội vuốt một đường xuống dưới, khiêu khích thứ bán cương dưới lớp vải mỏng manh.

Trạch Vũ sắp phát điên đến nơi rồi, lồng ngực giống như muốn nổ tung vì áp lực, nhịp thở càng ngày càng nặng đi. Tiểu hồ ly của y ngồi trên người y đong đưa eo, cả người phát ra mị lực khuynh đảo trời đất, khiến y quay cuồng trong ý nghĩ. Ánh mắt phiến tình long lanh ánh nước kia, làn da trơn nhẵn như phát sáng dưới ánh đèn, tất cả đều hình thành nên kích thích cường đại đánh vào thùy não của y, đem cự vật khổng lồ ngóc đầu đứng dậy hùng dũng như một thanh thương nung đỏ. Người bên trên thở hắt ra cúi xuống đối mặt với y, vươn đầu lưỡi liếm lên khoe môi hoàn mỹ, thêu thào bằng giọng mũi.

-Trạch Vũ... Chúng ta làm lại được không, yêu nhau lại từ đầu...

Trạch Vũ nhếch khoe môi, mút vào môi của người kia, không một chút do dự nói:

-Tôi còn cả đời để yêu em....

.....

Nam nhân ngồi tựa vào thành giường như một bậc đế vương, bàn tay to rộng khẽ vuốt ve mái đầu chôn giữa hai chân mình, hưởng thụ cảm giác

được hầu hạ bởi ái nhân mà y yêu nhất. Thiếu niên quỳ sấp trên giường, mông vênh cao đầy đà, hai mắt bị bịt kín bởi cà vạt hoàn toàn không thể thấy được gì, chỉ có thể dựa vào trực giác và cảm xúc trên môi để phán đoán, há miệng ngậm lấy côn thịt nóng rực mút mát như một que kem khổng lồ.

Đôi môi xinh đẹp phun ra rồi nuốt vào cự vật, nhưng vì kích thước của nó quá lớn nên chỉ có thể miễn cưỡng ngậm được một nửa. Những ngón tay mũm mĩm bao lấy hai viên cầu sừng tím ở bên dưới, chậm rãi mát xa cho chúng. Thiếu niên hôn nhẹ lên quy đầu cỡ đại, mút vào một chút nhấm nháp hương vị nam tính đặc hữu của đối phương, dùng đầu lưỡi vói vào trong lỗ nhỏ kích thích thứ đó cương lên đến cực hạn. Cậu dồn lực thổi một hơi, không nghĩ đến có thể nghe thấy tiếng hô hấp dồn dập của đối phương. Trong bóng tối không có sự phối hợp của thị giác, tất cả các giác quan đều hoạt động hết công suất, truyền đến những cảm xúc không nói nên lời. Đôi mắt bị bịt lại giúp cho thiếu niên bớt đi xấu hổ, hoàn toàn tập trung vào việc khẩu giao cho nam nhân, dùng toàn bộ cơ thể để cảm nhận sự tồn tại của đối phương.

Cậu buông quy đầu ra, liếm một đường dọc theo toàn bộ chiều dài côn thịt, đem nó tẩm ướt bằng nước bọt của mình. Hai viên cầu nhanh chóng bị hút lấy vào khoang miệng ấm nóng, truyền lên những trận tê dại sáng khoái đến co rút cả ngón chân. Trạch Vũ rất cao hứng, kỹ thuật của vợ y càng ngày càng khá, tốc độ và hiệu quả học tập vô cùng cao, rất biết kích thích những điểm nhạy cảm của y. Vài lần y đã suýt nữa buông vũ khí đầu hàng nhưng khi nhìn thấy bộ dáng hưởng thụ của vợ, y lại nén xuống tận hưởng thêm một chút nữa. Trạch Vũ nhẹ nhàng đóng đưa eo bôn cho vợ y côn thịt, ma sát cái lưỡi hư hỏng mềm mại ướt át đi vào đến tận yết hầu, chặn lại toàn bộ âm thanh muốn thoát ra. Tiếng ư ư bằng giọng mũi cùng tiếng mút tóp tép quần quanh trong gian phòng càng tăng thêm tình thú cho buổi tối kích tình này.

Trạch Vũ từ bên trên nhìn xuống bộ ngực phập phồng theo nhịp thở của Ninh Dương, không nghĩ tới hai đầu nhũ lại sưng trướng lớn như hai trái cherries đỏ mọng. Y thật muốn xông tới sờ soạng cắn mút chúng, chăm sóc tiểu anh đào lớn và tiểu anh đào bé, dùng lưỡi búc vợ y sung sướng đến bắn ra. Nhưng y vẫn nhìn xuống, tiếp tục đóng đưa eo thúc vào cái miệng nhỏ xinh đẹp bên trên.

Sau hơn mười lăm phút, cơ hàm của Ninh Dương đã mỏi nhừ, Trạch Vũ mới thúc nhịp cuối vào tận cổ họng của cậu, giải phóng toàn bộ tinh hoa của mình. Ninh Dương mới ban đầu suýt chút nữa đã bị sặc nhưng ghì lại được, đem tất cả chất lỏng nóng bỏng của y nuốt vào bụng, dùng lưỡi liếm sạch đi tinh dịch còn vương lại trên côn thịt, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đó.

Hành động này khiêu khích bản năng người đàn ông trong Trạch Vũ, khiến cho y cương lên gần như ngay lập tức. Y chớp thời cơ đè Ninh Dương lên tấm nệm mềm mại, ôm lấy thân thể nhuần ngọc ôn hương ấy mà công kích hai khóa anh đào mãi cảm.

Hiện tại còn đang bị bịt mắt, Ninh Dương trở nên mãi cảm hơn trước cả trăm lần. Hai đầu nhũ được chăm sóc nhiệt tình càng có xu hướng nở ra lớn hơn, phần thân bên dưới cũng nở ra không ít dịch thể trong suốt. Trạch Vũ dùng cơ miệng khỏe khoắn đè ép phần thịt non nớt lên, đảo lưỡi qua quầng vú hồng nhạt lưu lại vài dấu răng trên đó.

Ninh Dương ngay lúc này không thể cảm thấy tuyệt vời hơn, cậu rướn ngực lên một chút để Trạch Vũ thuận lợi "thưởng thức", giống như chiếc bánh ngọt ngào dằm dằm dâng mình lên cho người ta hưởng thụ. Chẳng mấy chốc, cây nấm nhỏ bên dưới run rẩy không ngừng, cùng với tiếng thét sáng khoái của Ninh Dương giải phóng ra dịch thể ngọt ngào.

Trạch Vũ liếm đi toàn bộ số mật ngọt đó, thấp giọng nói với người kia:

-Bảo bối, em bắn rồi...

-Ừ, Trạch Vũ...- Ninh Dương nức nở, quờ quạng tìm kiếm thân thể ấm áp của Trạch Vũ, rất nhanh chóng đã lại được y ôm vào ngực. Đôi môi tiếp nhận nụ hôn ôn nhu của người kia, cơ hàm liền ngoan ngoãn mở ra cho y đi vào.

-Bảo bối, rất ngọt đúng không? Tôi yêu chết em chính là vì hương vị này...

Hai má Ninh Dương vì lời thổ lộ của Trạch Vũ nóng lên theo cấp số nhân, làm thành hai mảng hồng nhuận vô cùng đáng yêu. Cà vạt buộc trên đầu thật nhanh đã được cởi ra, trả lại tầm nhìn cho Ninh Dương. Cậu chớp chớp mắt, nhìn kĩ người đàn ông ở bên trên mình, ngay lúc này đây y thật sự quá sức đẹp đẽ, tựa như một bức họa thời Phục Hưng. Tim cậu vô thức nảy lên từng nhịp boong boong, trong căn phòng yên ắng nghe dị thường rõ ràng.

Trạch Vũ tựa đầu lên lồng ngực của cậu lắng nghe tim đập, cả người áp lên thân thể nhỏ bé của cậu như một con sói khổng lồ. Y vuốt ve bắp đùi trắng nõn của Ninh Dương, xoa nắn cặp mông cực phẩm, thanh âm nghe qua đầy từ tính mà rất có ma lực:

-Tôi rất hạnh phúc vì em đã đáp lại tình cảm của tôi. Tôi ngay bây giờ cảm thấy như mình đã có trong tay cả thế gian vậy.

-Trạch Vũ này...sao ông lại yêu tôi?

Ninh Dương đối diện với ánh mắt cương nghị của Trạch Vũ, hỏi y điều mà bản thân đã thắc mắc từ lâu...

-Tôi cũng không biết nữa, từ khi nhìn thấy em chào tạm biệt Trạch Nghi đi tới bến xe bus bắt chuyến xe về nhà, tôi đã cảm thấy tim mình giống như mất đi khả năng kiểm soát vậy. Tôi điên cuồng tìm hiểu mọi thứ

về em, đến trong mơ cũng mơ thấy em, tôi bị bóng hình của em ám ảnh đến mức tôi cũng không dám đối diện với bản thân mình nữa. Tôi đã muốn có được em đến mức gần như phát điên, rồi gia đình em lại xảy ra chuyện, tôi đã ngay lập tức chớp thời cơ tiến thêm một bước, đem em về bên mình...

-Đáng lẽ ra ngày đó tôi không nên đi xe bus a.. để không bị một con sói để mắt tới, rồi lại bị y lấy mất trái tim...

Trạch Vũ bật cười lớn, hôn hôn khoe môi ngọt hơn mật ong của vợ yêu:

-Em có tin cái được gọi là định mệnh không? Chỉ cần định mệnh trối chúng ta lại với nhau, thì dù em có lẩn trốn ở bất kì nơi nào trong cái thành phố phồn hoa này, tôi cũng vẫn sẽ gặp được em và yêu em như bây giờ...

Đúng vậy, nếu đã được định đoạt cả đời gắn kết với nhau, thì dù qua bao nhiêu thời gian, trong quá khứ bản thân đã vượt qua bao nhiêu ngã rẽ cuộc đời...bạn sẽ vẫn đến được ngã tư nơi người ấy đang đứng, chạm phải một cơn say chuẩn choáng trong một ánh nhìn lướt qua và rơi vào ái tình đã được giăng sẵn.. Cuộc đời một con người giống như một visual game* hoàn hảo, tất cả những gì bạn trải qua đều đã được lập trình sẵn, bạn có quyền lựa chọn cách hành xử hay hướng đi của mình, nhưng đến cuối cùng vẫn đi đến một điểm đích. Đích đến của mỗi người là khác nhau, mạch truyện của mỗi người tuy giao nhau nhưng vẫn có những ngã rẽ, đưa chúng ta hướng tới những chặng đường tiếp theo của riêng mình. Đôi lúc mạch đường của bạn với người ấy là hai đường thẳng song song, bạn và họ đứng chung dưới một bầu trời, hít thở chung một bầu không khí mà lại đi ngang qua nhau, hoàn toàn không thấy được sự tồn tại của người kia...Nhưng nhất định cho đến một ngày, trò chơi của bạn sẽ thông báo kết nối với một người chơi khác, mà cho đến khi màn hình thông báo GAME OVER, bạn là một phần của mạch truyện trong trò chơi của người ấy.

*Visual game: một dạng trò chơi được lập trình sẵn cốt truyện, người chơi có thể tùy chọn cách thức chơi của mình và phương hướng mình muốn đi, tuy nhiên vẫn đi theo mạch truyện chính, đi đến cái kết được định đoạt từ trước.

Trạch Vũ đã mất đến mười sáu năm để chờ đợi tình yêu của cuộc đời mình, qua đi bao nhiêu chặng đường, y hiện tại đang nằm trong lòng của người ấy, thổ lộ tấm chân tình của mình cho cậu. Ninh Dương trong phút giây này chỉ có thể im lặng, khép mi mắt lại hôn lên đôi môi của Trạch Vũ. Cậu không quản thế giới này xảy ra chuyện gì hay tương lai phía trước dài rộng thế nào, chỉ cần có người này ở bên cạnh, cậu tuyệt đối sẽ không bao giờ cảm thấy khổ đau hay bất hạnh. Trạch Vũ là người cậu yêu, là cái kết đã được định đoạt sẵn cho cậu, từ nay về sau..chỉ cần một người là đủ...

Hai thân thể trần trụi lại quấn lấy nhau một lần nữa. Trạch Vũ đã ngồi thẳng dậy, để Ninh Dương đối diện với mình. Ninh Dương chống đầu gối xuống mặt nệm, tách hai chân sang hai bên người Trạch Vũ, dẫn dắt bàn tay y đến cái miệng nhỏ đằng sau. Hai ngón tay đi vào chậm rãi khai mở, mát xa những nếp uốn tiêu hồn bên trong, kích thích nội bích non mềm tiết ra dịch ruột trong suốt. Dịch thể men theo kẽ tay trượt ra ngoài, chảy dọc theo đùi non thấm xuống ga giường làm thành một mảng dâm mỹ.

Ninh Dương nắm lấy côn thịt đang ở kích thước cực đại kia, kê nó tại cửa huyết cọ cọ mấy cái rồi dùng lực nhấn vào. Kích thích nhất nhất thời làm cả hai thở hắt ra, Ninh Dương được Trạch Vũ đỡ lấy lưng liền hít một hơi dùng lực ngồi xuống, từ từ nuốt lấy tinh khí của y. Bởi vì khai mở tốt, dịch ruột tiết ra nhiều nên côn thịt đi vào không gặp quá nhiều khó khăn, bất quá ban đầu có hơi căng chặt một chút. Ninh Dương rất nhanh đã nuốt được toàn bộ, chỉ chừa lại hai viên cầu ở bên ngoài. Trạch Vũ hôn lên mi tâm của vợ yêu, nhỏ giọng khích lệ:

-Em làm rất tốt. Bên trong em bây giờ thực sự rất nóng, làm tôi không muốn đi ra nữa.

Ninh Dương lườm lườm y, thắc mắc tại sao y có thể nói ra những lời như thế mà không đỏ mặt. Cậu hít thở đều lấy thêm chút can đảm, bắt đầu động eo lên xuống. Côn thịt đi vào lấp đầy miệng nhỏ, lúc đi ra còn kéo theo không ít mị thịt dâm mỹ và dịch ruột nhót nhát. Ở tư thế này, Ninh Dương có thể tự mình điều chỉnh tốc độ và độ nông sâu, hoàn toàn không thấy đau mà chỉ cảm nhận được khoái cảm tràn ngập, bất quá chỉ thấy xấu hổ một chút thôi. Trạch Vũ cũng nhiệt tình giúp đỡ Ninh Dương, chốc chốc lại thúc mạnh vào mông cậu, đem quy đầu chạm đến miệng tử cung non nớt, khiến cho vợ yêu phải rên xiết vì sung sướng. Bản thân y cũng sắp không xong, miệng nhỏ của vợ ôm quá chặt lại quá nóng, ngậm lấy tinh khí đến tận gốc, cắn chặt lấy nó không muốn xa rời. Toàn thân y và Ninh Dương nổi lên những tầng mồ hôi mịn, làn da ma sát vào nhau hình thành cảm giác không nói lên lời.

Trạch Vũ thúc thêm vài chục cái nữa rồi bắn ra, đem Ninh Dương lấp đầy. Cậu cũng bắn lên bụng của cả hai rồi ngã lên vai y thở dốc. Trạch Vũ tuy thế lại cương lên thêm lần nữa, côn thịt ở trong vách tràng lại một lần nữa kéo căng nó, đè ép vào điểm mẫn cảm bên trong vợ yêu. Ninh Dương ngay lúc này có thể cảm nhận được vô cùng chuẩn xác thứ ở trong người mình, xấu hổ không để đâu hết nhưng hiện tại không còn chút sức lực nào nữa, vô lực tựa vào vai người kia ngủ một chút.

Qua đi mười phút, Ninh Dương mở mắt ra đã thấy mình lại bị áp lên giường, hai chân dang ra thành hình chữ M tiêu chuẩn, dưới hông còn kê thêm một cái gối để nơi kia phô bày trọn vẹn, trong phút chốc ngưỡng ngừng đến đỏ tía cả hai tai. Trạch Vũ yêu thương hôn lên mặt, xương quai xanh, ổ bụng rồi bắp đùi của Ninh Dương, để lại hàng loạt những dấu hôn đỏ chói. Ninh Dương không hề thấy phiền, nhắm mắt hưởng thụ cảm giác làn môi mỏng lướt đi trên da thịt mình. Cậu nâng eo để đối phương một lần nữa xâm chiếm, há miệng để những âm thanh chân thành nhất phát tán trong không khí, thành thực thừa nhận những khát khao của mình dành cho y.

Một trận cao trào lại qua đi. Trạch Vũ xoa nắn thắt lưng mỗi nhừ của vợ, lật cậu sang một bên nằm nghiêng trên giường, tay nắm lấy đùi nâng lên cao, âm thứ vẫn còn rất nhiều dũng khí xung trận vào cái động đẩy tinh dịch lẫn âm thủy, chinh phục nó một lần nữa. Ninh Dương cả buổi tối không cần phải động đến một ngón tay, an nhàn tiếp nhận yêu thương của Trạch Vũ. Cậu nằm sấp trên giường ôm gối, liếc mắt về đằng sau nhìn con người lại một lần nữa tách mộng cậu ra chen vào, hạnh phúc rên lên một tiếng đầy thỏa mãn. Cho đến hơn hai giờ sáng, Ninh Dương mệt mỏi tỉnh dậy trong bồn tắm đầy nước ấm còn có mùi hương thảo dược dễ chịu, hai chân vắt lên thành bồn mở ra tiểu huyết xinh đẹp, nuốt vào một thứ cứng rắn nóng rực đi vào cùng làn nước, dùng chút sức còn lại cắn cắn lấy nó. Nước trong bồn vì va chạm của hai người văng lên tung tóe, nhanh chóng đã bị những chất lỏng ái muội làm cho vẫn đục.

Thần trí của Ninh Dương thật mau đã rời xa, hình ảnh cuối cùng trong tầm mắt là nụ cười mê hoặc chứng sinh của Trạch Vũ..Cậu nở nụ cười đáp lại rồi nặng nề đi vào giấc ngủ, mơ đến một con sói mặt dày đáng ghét nhưng lại làm cậu yêu đến chết...

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lập

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Phát Giác

Năng sớm tràn qua lớp rèm cửa mỏng tang tiến vào trong phòng không một chút kiêng kị, đem căn phòng tối om bừng sáng lên. Mặc kệ gió Đông hoành hành ngoài khung cửa, một tia nắng nghịch ngợm mân mê mi tâm thanh tú của thiếu niên trong giấc nồng, khiến cậu nặng nề tỉnh giấc. Cậu cựa mình trong ổ chăn ấm, cảm giác được cánh tay của ai đó siết chặt lấy eo mình liền bất giác mỉm cười, xoay người lại đối diện với y.

Gương mặt say ngủ hoàn mỹ tựa như thánh thần hiện tại chỉ cách cậu vài li, diễm lệ đến mức Ninh Dương không dám thở mạnh. Độ tinh xảo của sườn mặt cùng ngũ quan thanh thoát của người ấy mang đến cảm giác siêu thực chỉ có được trong những bức họa thời Leonardo. Ninh Dương đã từng đọc được một bài báo ca ngợi nhan sắc của Trạch Vũ, hình như y có gương mặt tỉ lệ vàng gì gì đó, cậu không thể nhớ rõ nhưng cũng phải hoàn toàn công nhận, dung nhan mê người của Trạch Vũ quả thật không thể xem thường. Chưa nói đến hình thể của y cũng vô cùng hoàn hảo, cơ bắp bao nhiêu năm tập luyện trong trạng thái thả lỏng vẫn nổi lên rõ ràng như những ngọn núi nhỏ, bờ eo săn chắc không có một chút mỡ thừa, một nửa chôn ở trong chăn vẫn tản ra khí thế bức người.

Ánh mắt của Ninh Dương lia xuống bên dưới, chạm đến nơi tượng trưng nam tính gờ lên bên dưới lớp chăn liền tự giác rút về, truyền đến những trận nóng bừng trên hai má. Bao kí ức kích tình đêm qua ủa về khiến cho Ninh Dương choáng váng vùi mặt vào trong chăn. Cậu không dám nghĩ đến, một chút cồn trong rượu vang lại có thể làm một con người thay đổi nhiều đến thế, cậu không những chủ động câu dẫn Trạch Vũ, lại còn nhiệt tình khẩu giao cho y, chìa môn ra cho y xâm phạm đến bảy lần, dưới thân

y rên rĩ cầu thao như tiểu hồ ly dâm dăng. Ninh Dương thật muốn ngay lúc này cắn lưỡi chết quách đi cho bớt xấu hổ, bất quá lại không có đủ dũng cảm để làm, đành chui tọt vào trong chăn tự kiểm điểm.

Trạch Vũ mở mắt ra hào hứng định hôn vợ yêu của y một cái, không ngờ bị đập vào mắt là một ổ chăn to đùng, thiếu chút nữa giật mình ngã lăn xuống giường. Sau khi chắc chắn cái cục bông tròn tròn trên giường là vợ mình, y thở phào nhẹ nhõm, chui vào trong chăn nhích đến bên người đang ngồi thu lu trong đó, bất ngờ tóm lấy cậu hôn lấy hôn để. Trong chăn, hai thân thể trần trụi quấn lấy nhau, truyền ra những tiếng hôn tốp tếp đầy ái muội. Qua đi ba phút, hai mái đầu mới thò ra khỏi ổ chăn thở dồn dập, ánh mắt quỵên vào nhau dâng lên tầng tầng dục vọng. Người bên dưới đỏ mặt thêu thảo, vòng tay qua cổ người bên trên đầy âu yếm, nhận được nụ hôn dịu dàng trên trán liền bất giác mỉm cười xinh đẹp như một đóa tường vi buổi sớm.

-Trạch Vũ...

Trạch Vũ cẩn nhẹ cánh môi dưới bị hôn đến sưng đỏ của Ninh Dương, dùng sức tách hai chân của vợ yêu ra để cho đóa hoa xinh đẹp hiện ra trước mắt mình. Sau một đêm vận động kịch liệt, những cánh hoa rúm ró khép lại chuyển thành màu đỏ tươi, dưới kích thích của Trạch Vũ mới miễn cưỡng có thể mở ra được một chút, nhìn qua không khỏi khiến y đau lòng. Trạch Vũ đè xuống lửa nóng trong mình, rời giường đi tìm túyp thuốc tiêu sưng thường dùng cho những vết thương nhẹ trong nhà.

Ninh Dương nghiêng mặt nhìn thân thể trần như nhộng của Trạch Vũ, dù đã cùng y lăn giường vô số lần vẫn không khỏi khiến cậu đỏ mặt tía tai. Từng khối cơ trên người y đều đẹp như là điêu khắc vậy, đến cả cái thứ ở giữa hai chân cũng giống như tạo vật hoàn mỹ của tạo hóa, cả kích thước lẫn hình dạng của nó đều hoàn hảo không chê vào đâu được. Cậu âm thầm nhớ lại cảm giác khi vật thể thô cứng nóng rực đó đi vào cơ thể mình cùng những luồng khoái cảm dồi dào, mỗi lần đều để lại những dư vị hoan ái vô

cùng khác biệt. Suy cho cùng, Trạch Vũ là kiểu đàn ông làm tình ôn nhu, dựa trên cảm xúc của đối phương mà hành động. Ninh Dương thực sự thích điều đó ở Trạch Vũ, y bắt ép nhưng không cưỡng bạo, y coi việc làm tình là cách để truyền tải tình yêu, vậy nên y luôn lấy cậu làm trung tâm, hết lần này đến lần khác đưa cậu đến cao trào khoái cảm, khiến cậu phải rên xiết vì sung sướng.... Người đàn ông như Trạch Vũ ở trên đời quả nhiên chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay...

Ninh Dương còn đang thầm khen ngợi Trạch Vũ thì y đã nhanh chóng xuất hiện trở lại với túyp thuốc màu xanh, trèo lên giường làm tấm nệm lún xuống thành một đoàn. Y lật người Ninh Dương lại, dùng sức trên tay tách ra cánh mông ngon lành, đổ một chút thuốc lên rồi nhẹ nhàng mát xa. Cảm xúc thoải mái đến nỗi Ninh Dương vô thức nằm dài trên giường hưởng thụ, mông tự động vênh lên cho y thuận lợi thoa thuốc. Đến khi tiểu huyết đã bớt sưng, Trạch Vũ còn tiếp tục mát xa vòng eo mỗi nhừ cho Ninh Dương, ấn ấn những huyết quan trọng giúp cậu hoàn toàn thư giãn, thậm chí còn thiêu thiêu đi vào giấc ngủ lần nữa. Trạch Vũ kéo lại chăn đắp lên thân thể trắng nõn, hôn nhẹ lên cặp má phấn nộn, đi mặc quần áo xuống bếp chuẩn bị bữa sáng.

Chỉ một lát sau, mùi thơm của thức ăn truyền lên làm thiếu niên tỉnh giấc. Cậu cao hứng gạt chăn ra đi đến nhà tắm chuẩn bị một chút, khi đi ra liền vớ luôn cái áo sơ mi của Trạch Vũ khoác tạm lên người, đi xuống dưới lầu.

Ở trong bếp, người đàn ông cậu yêu thương đeo cái tạp dề màu hồng cực kì đáng yêu, hí hoáy thái nấm thành từng sợi dài chuẩn bị cho vào nồi súp, động tác cẩn trọng nhưng thi thoảng vẫn có chút vụng, mang đến ấn tượng cực kì tốt đẹp. Ninh Dương không nhịn được đi đến ôm lấy eo y, hít hà mùi hương nước hoa quen thuộc, tay vuốt ve những múi cơ bụng săn chắc dưới lớp tạp dề. Trạch Vũ mở nồi súp thả hết nấm vào trong rồi đóng

nấp, xoay người lại bế vợ yêu đặt lên bàn ăn, chen vào giữa hai chân cậu đem hai cơ thể dán sát vào nhau.

Vợ yêu của y quả thực không biết lúc này mình câu dẫn đến mức độ nào, đôi mắt ngái ngủ ánh lên tầng tầng mị lực, hai má phỉếm hồng như cánh hoa anh đào non nớt, đường cong thân thể hoàn toàn bại lộ qua lớp áo sơ mi mỏng tang, trong khi đó, bờ ngực trắng ngần lại lấp ló ẩn hiện qua vạt áo được buông thả tới tận ba chiếc cúc. Nửa người cực phẩm ở bên dưới không có lấy một manh vải lót che đậy, hai chân tách ra quần lấy eo của Trạch Vũ không biết vô tình hay hữu ý để lộ những nơi tư mật nhất, đem tất cả dâng đến tầm mắt của y không một chút kiêng kỵ.

Trạch Vũ nuốt nước bọt một ngụm, bên dưới ngửa ngáy đến cực điểm. Giờ y mới hiểu cái gọi là mặc đồ như không mặc đồ, như thế này so với thân thể trần trụi còn kích thích hơn gấp vạn lần, hại y thiếu chút nữa đã xị cả máu mũi. Đôi mắt cương nghị dù cố gắng đến mấy cũng không thể rời đi khỏi hai đầu nhũ hồng hào sưng lớn như hai trái cherry dưới vạt áo mỏng tang, ý tứ thèm khát hiện lên rõ ràng nơi đáy mắt. Trạch Vũ vừa định vươn tay đến thì khuôn cằm đã bị nhắc lên, tầm mắt bị buộc phải đối diện với đôi mắt to tròn đã ánh lên vài tia sắc sảo của đối phương:

-Trạch lão gia, mắt tôi ở trên này cơ mà.

Thiếu niên cười cười xoa tay lên lồng ngực vạm vỡ của Trạch Vũ, thối nhẹ vào môi khiêu khích y đến phát điên, nóng vội đè ngửa cậu trên bàn bếp. Ba chữ "Trạch lão gia" là có ý tứ gì, không phải là lời gián tiếp thừa nhận sao? Trạch Vũ điên cuồng trong ý nghĩ, không mất thêm thời gian cúi xuống bắt lấy đôi môi ngang ngược ấy, hai tay vô tư nhào nặn cánh mỏng căng nhẵn trần trụi dưới áo sơmi đến không ra hình thù. Đầu lưỡi nhiệt tình quần lấy trao cho người kia mật ngọt, hơi thở dồn dập phả lên da mặt hình thành cảm xúc không nói lên lời. Hai cơ thể dán vào nhau triền miên say sưa, đem cả thế giới vứt qua một bên..qua đi không biết bao lâu, Trạch Vũ miễn cưỡng rời đi đôi môi, nhìn người dưới thân bị y hôn đến mê loạn, đôi

mắt nhắm tình dục mờ đục lóng lánh nước mà nhịn không nổi gằm lên, cúi xuống hôn vào một lần nữa. Ninh Dương cũng vui vẻ vòng tay qua cổ y siết chặt, eo dong đưa cọ sát tinh khí cứng rắn dưới lớp quần ngủ của Trạch vũ, rên hừ hừ qua cánh mũi làm y hưng phấn đến tột độ. Tiếng tóp tép giờ đây đã tràn ngập trong căn phòng, hòa cùng tiếng bọt nước vỡ tung trong nồi súp làm thành thứ âm thanh ấm áp mà có gì đó thật ái muội, kích thích hai người hôn nhau điên cuồng hơn nữa....

"Bịch"

-AAAAA..

Tiếng thét chói tai vang lên làm cả hai cùng giật mình. Trạch Vũ theo phản xạ ôm chặt Ninh Dương trong lồng ngực, ngược lên nhìn người phụ nữ trung niên đang run lẩy bẩy ở cửa, chân mày kiếm nhú lại thành một đường nhăn nhúm. Người phụ nữ vừa bước vào bị cảnh tượng làm cho kinh tâm động phách, vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng, còn không thèm nhặt lại chiếc túi xách lẫn lóc trên sàn.

-Trạch Vũ...

Ninh Dương ở trong lòng Trạch Vũ chấn động không thôi, tựa vào ngực y run lên từng đợt, khóe mắt tự nhiên ướt thành một đoàn. Nhìn vợ yêu như vậy Trạch Vũ đau lòng không thôi, y ôm chặt lấy cậu vỗ về an ủi, dùng thân mình cường tráng che chở cho cậu.

-Đừng lo, đó chỉ là cô giúp việc thôi, tôi sẽ dặn dò cô ấy. Nào, đừng sợ, ngẩng lên nhìn tôi! Em có tin tưởng tôi không?

Bảo bối trong ngực giường đôi mắt ngàng ngác nước lên nhìn y, mím môi mím lợi gật đầu. Trạch Vũ ôn nhu hôn đi nước mắt trên gương mặt xinh đẹp, giúp cậu cài lại những cúc áo xộc xệch, còn cẩn thận dặn dò cậu ngồi yên ở trong phòng. Đến khi chắc chắn tiểu bảo bối đã ngừng khóc,

ngồi ngoan ngoãn trên ghế, y mới đi đến nhặt chiếc túi xách mang ra ngoài, tìm đến phòng khách.

-Những thứ cô vừa nhìn thấy hãy quên hết đi, tôi không muốn ngoài tôi và cô ra có thêm một người nữa biết về điều này. Cô làm được chứ?

Trạch Vũ đưa cho người kia cái túi, gương mặt y đã khôi phục vẻ cương nghị thường ngày, giọng nói cũng tự nhiên nghiêm khắc thêm vài phần, nghe qua có gì đó rất đanh thép nhưng vẫn không mất đi sự lịch thiệp vốn có. Người phụ nữ béo tròn vẫn chưa kịp hoàn hồn, lấy tay vuốt vuốt ngực lấy lại bình tĩnh, nhận lại chiếc túi xong xuôi đâu đó mới hướng đến Trạch Vũ lễ phép trả lời:

-Vâng thưa ông chủ, nếu ông không muốn người khác biết tôi sẽ không nói. Thật xin lỗi vì phản ứng thái quá ban nãy, tôi chỉ thấy hơi bất ngờ, sau chừng ấy năm lại có một người phụ nữ xuất hiện trong biệt thự của Trạch Gia...

"Phụ nữ?" Trạch Vũ nhíu mày, người giúp việc này đã làm việc gần ba chục năm tại Trạch gia, trong suốt thời gian ấy đã được ba mẹ y vô cùng tín nhiệm. Trạch Nghi lớn lên cũng là do bà ấy quản lí cả bữa ăn và giấc ngủ, thay mẹ Trạch Nghi hoàn thành tâm nguyện trước khi chết là nuôi nấng thẳng bé nên người. Bao nhiêu năm trời ngoài bà ấy ra không có một người phụ nữ nào khác được bước chân vào trong biệt thự, ngày hôm nay lại nhìn thấy y cùng Ninh Dương ân ái trong phòng bếp, chắc chắn đã bị dọa cho sợ chết khiếp rồi.

"Người phụ nữ này tưởng Ninh Dương là nữ, xem ra lúc này không nhìn thấy mặt của em ấy... Như vậy thì càng tốt" Trạch Vũ nhủ thầm, môi nhếch lên cất giọng khàn khàn..

-Giờ thì cô cứ về đi, ngày hôm nay không cần đến làm.

-Thưa ông chủ, chiều nay cậu Trạch Nghi sẽ về, tối hôm qua cậu ấy nhắn tin dặn tôi đến đây chuẩn bị điểm tâm trước...-Người kia cúi đầu thật thấp, giọng nói lộ ra vẻ luống cuống

Trạch Vũ nhìn người giúp việc, ánh mắt lạnh băng không thấy được ý tứ lúc này của y. Y thật không ngờ Trạch Nghi lại về sớm như vậy, vốn y muốn cùng cậu lưu lại trong nhà thêm một ngày nữa, nhưng xem ra không có cơ hội làm vậy rồi. Y trầm mặc một chút rồi lên tiếng.

-Chiều nay cô đến sớm một chút là được, bây giờ tôi không muốn có ai khác lưu lại ở đây.

-Tôi sẽ về ngay ạ.- Người phụ nữ sợ sệt cúi chào Trạch Vũ, đi thật nhanh ra khỏi nhà. Bao nhiêu năm bà làm việc cho Trạch gia, từ khi ông chủ vẫn là một cậu thanh niên cho đến tận bây giờ, chưa một lần bà thấy ông chủ xử sự kì lạ như vậy. Khi ra đến cổng, bà còn ngoái đầu lại, tay đặt trên song sắt cửa lớn siết chặt, trong đôi mắt đã có nhiều vết chân chim hằn lên vài tia đỏ.

-Tội nghiệp Trạch phu nhân... Bà ấy mà biết được ông chủ mang phụ nữ về nhà ân ái thế này, dưới tuổi vàng làm sao có thể yên lòng được...-Bà gạt nước mắt trên mi, cảm phần nghiêng răng- Trạch phu nhân xinh đẹp phúc hậu cao quý biết bao nhiêu, vậy mà bây giờ ông chủ lại đi để mắt đến loại phụ nữ rẻ mạt lá lơi, ngang nhiên quyến rũ đàn ông như thế, thật không hiểu nổi cô ta đã đánh bùa ông chủ bằng cách nào.

Người phụ nữ bước ra khỏi Trạch gia, dẫn đo một hồi liền hạ quyết tâm, lấy từ trong túi xách ra điện thoại nhấn nút gọi:

-Alo...cậu chủ ạ...Là tôi....

\$\$\$

Chiếc Maserati đen bóng đỗ trong khuôn viên căn biệt thự nhỏ xinh, tiếng bánh xe mài lên mặt sân bóng loáng phát ra một tiếng két thanh thúy. Từ trong xe, một nam nhân cao lớn bước ra, định chạy sang thì cửa bên kia đã mở toang, thiếu niên đi phăm phăm vào trong nhà, trên mặt phùng phùng nộ khí. Nam nhân luống cuống đuổi theo người kia, thiếu chút nữa bị nguyên cánh cửa gỗ to sụ đập vào mặt, phải đứng tại chỗ vuốt ngực lấy lại bình tĩnh. Y rón rén đi đến cái sofa, ôm lấy người đang tức giận kia, nhỏ giọng nài nỉ:

-Vợ ơi...tôi xin lỗi...

Ninh Dương gạt cánh tay trên người mình, quay lại trừng đối phương một cái làm y đau cả tim:

-Nếu biết có lúc phải xin lỗi thế này còn lòi tôi đến đó làm gì. Tránh ra đi, tôi không muốn nhìn thấy ông lúc này.

-Đừng đuổi tôi đi mà...-Trạch Vũ đi qua ngòai xuống bên cạnh Ninh Dương, vòng tay qua eo siết chặt lấy, cọ cọ mặt vào hõm vai cậu như một con sói khổng lồ đang làm nũng, đẩy thế nào cũng không ra.

Ninh Dương cảm thấy hành động lúc này của y có chút buồn cười, thế nhưng mặt vẫn phải cố gắng giữ nghiêm túc vắn vẹo đến thống khổ, qua một hồi không thoát ra được khỏi vòng tay cường tráng đó đành ngòai yên cho y ôm. Trạch Vũ thấy vợ không phản kháng nữa mới ngửa mặt lên cười khi khi, nhân lúc này hôn chụt một cái lên môi cậu.

-Cô giúp việc không thấy mặt của em đâu, cô ấy còn tưởng em là nữ cơ... Tôi đều đã dặn dò cô ấy rồi, sẽ không sao đâu...

-Có sao thì tôi lột da ông- Ninh Dương lườm y một cái cháy mặt, tuy nhiên cơn giận trong người vì hành động đáng yêu của Trạch Vũ đã bị dập tắt phân nửa. Cậu căn cứ sống mũi cao ngất của người kia xả giận, giống như tiểu hồ ly thay răng cắn bậy cho bớt ngứa.

Ở bên này, Trạch Vũ hoàn toàn không thấy phiền. Y chớp chớp mi tâm thanh tú, xoay người nằm lên sofa đem Ninh Dương ôm chặt ở trong ngực, bàn tay to rộng vỗ vỗ tấm lưng bé nhỏ của cậu, âu yếm hôn lên mái tóc dày. Người của Trạch Vũ to rộng lại rất êm, nằm lên không khác gì nằm trên tấm nệm ấm áp, lại còn có cả mùi thơm và tiếng tim đập mạnh mẽ. Ninh Dương áp tai lên ngực Trạch Vũ, qua vài lớp vải vẫn nghe rõ những nhịp nảy lên gấp gáp, vô thức mà mỉm cười thật tươi.

Trạch Vũ vươn tay đến dẫn dắt vợ yêu ngẩng lên nhìn mình, khoe miệng bày ra một nụ cười thực nhu hòa.

-Vợ hôn tôi một cái đi.

-Ông tính xem từ hôm qua đến giờ hôn bao nhiêu lần rồi? Chán muốn chết- Tiểu hồ ly phụng phịu.

-Không chán...cả đời hôn cũng không chán... -Y bật cười lớn, gõ gõ lên môi mình thể hiện ý tứ kiên quyết, nhìn qua trông rất trẻ con.

Ninh Dương bị nụ cười của Trạch Vũ làm cho chấn động, nhịn không nổi thở dài một hơi. Người bên dưới rốt cuộc là bốn mươi lăm hay là bốn phẩy năm tuổi, cậu cũng chẳng đủ lực mà so đo nữa. Sau một hồi ngập ngừng, Ninh Dương ngượng ngùng cúi xuống chạm môi mình lên cánh môi hoàn mỹ kia, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước nhưng cũng đủ làm Trạch Vũ vui vẻ không thôi. Y chu chu môi tỏ ý muốn được hôn thêm cái nữa, vợ yêu cũng chiều y hôn thêm một cái. Cái thứ ba rồi đến cái thứ tư...Đến khi y rướn môi lên lần thứ sáu thì nguyên một cái gối hạ cánh trên mặt, trong lúc choáng váng chỉ nghe thấy loáng thoáng tiếng mắng nhiếc của vợ y.

-Sắc lang! Tự đi hôn gối đi.

Cảm nhận được người bên trên chuẩn bị rời đi, Trạch Vũ liền dứt khoát nắm lấy eo cậu giật lại đối tư thế, y lại nằm lên trên. Chiếc gối rơi phịch xuống đất phát ra tiếng ba khe khẽ.

-Bảo bối đừng tuyệt tình như vậy a... Chồng hôn một tí cũng không được sao...

-Một tí của ông bằng bao nhiêu của người khác?- Ninh Dương trừng mắt, lấy tay đẩy đôi môi đang đưa đến của người kia ra kiên quyết không cho tiếp cận một lần nữa.

Trạch Vũ không cam chịu, dồn thêm lực đè xuống, cùng Ninh Dương giằng co một hồi.

-Ai bảo em là vợ tôi chứ, vợ là để hôn a...Tôi muốn hôn hôn hôn...

-Sắc lang,..ai..o..ông..ôn...

Ninh Dương chưa kịp tránh đi thì môi đã bị túm lấy, những âm thanh phát ra nhanh chóng biến thành những tiếng ừm a vô nghĩa, thay vào đó là những tiếng trao đổi nước bọt tộp tộp đầy dâm loạn. Ninh Dương bị đầu lưỡi xảo diệu của Trạch Vũ nắm giữ hoàn toàn, vô lực nằm trên sofa để y xâm chiếm, hai má vẫn theo phản xạ tự nhiên của cơ thể nóng bừng lên.

"Roẹt"

Tiếng vải rách phát ra làm Ninh Dương giật mình, đùi non đột nhiên bị tiếp xúc với khí lạnh run rẩy khép lại che đi những bộ vị trọng yếu, vô tình cọ xát phải một thứ nóng phùng phùng nổi lên một tầng đỏ ửng. Cậu nhìn chiếc quần bó của mình tan thành những mảnh vải rách nằm ở trên sàn, không nhận được nước nỡ.

-Quần của tôi..sắc lang...

Đôi mắt của Trạch Vũ lúc này đã ngập tràn lửa nóng, đồng tử mờ đục đi vì tình dục thiêu đốt, giọng thật tự nhiên dâng lên vài phần từ tính.

-Tôi sẽ mua cho em một trăm chiếc quần khác, mỗi ngày xé một cái.

-Ừ...

"Roẹt"

Chiếc quần lót mỏng tang dưới lực đạo khủng khiếp tan thành ba mảnh, khiến cho phần thân non nớt bật ra, run rẩy đứng thẳng trong không khí. Trạch Vũ chen vào giữa hai chân cậu, đóng đưa eo cọ xát, mang đến cảm giác mê huyễn làm cả hai thở hắt ra một hơi.

-Chúng ta làm nốt việc còn dang dở đi. Tôi ghen phát đau rồi..

-Sắc lang, ô ô..đừng cọ....tôi chết mất...

Ninh Dương há miệng hớp lấy từng ngụm không khí, khoái cảm tê dại truyền lên từ nửa người dưới làm cậu giống như phát điên lên được. Một thứ khổng lồ nóng hơn sắt nung mãnh liệt đè ép phần thân nhỏ bé khả ái của cậu, khiến cho nó cứng rắn lên như một câu kẹo mút phấn hồng, đáng yêu đến cực điểm. Cậu biết đạn đã bắn ra rồi thì không thể rút lại được, đành nhắm mắt rên rỉ.

-Trạch Vũ..vào phòng đi...ừm...vào phòng rồi làm...

-Tuân lệnh phu nhân!

Trạch Vũ không mất thêm nhiều thời gian nữa, hôn hờ bế vợ vào phòng ngủ "tâm sự dựa chuột với cúc hoa". Chẳng qua được bao lâu, trong căn phòng kéo rèm tối om đã truyền ra tiếng nước nở cầu xin cùng tiếng thân thể vỗ vào nhau bạch bạch, nghe qua thật sự khiến người ta phải xị máu mũi....

\$\$\$

"Ắt xì"

Thời điểm Trạch Vũ thanh tẩy cho vợ yêu xong, chuẩn bị đem cậu bế lại về giường thì Ninh Dương liền hắt hơi một cái. Tiếng hắt hơi giống như mèo con bị sổ mũi làm Trạch Vũ bủn rủn cả người, nếu không phải kìm xuống được đã a lên một tiếng đầy ngưỡng mộ. Y giúp cậu lau mũi, bế vợ yêu lên giường đắp chăn kín mít, ân cần hỏi han.

-Có khó chịu lắm không?

"Ắt xì! Ắt..xì.."

Ninh Dương nhận giấy chùi chùi cái mũi đỏ ửng, giường đôi mắt ánh lên chút nước nhìn y.

-Hình như tôi bị cảm rồi, mũi rất ngứa a...

Đồng tử đen huyền của Trạch Vũ dăng lên vài tia ăn năn, biểu cảm trên mặt cũng viết đầy lo lắng. Y chợt cảm thấy ghét thời tiết lạnh, làm tình trong điều kiện như thế cực kì dễ nhiễm cảm, bảo bối của y thể lực không được tốt, bị ốm cũng là điều dễ hiểu. Trạch Vũ hôn hôn trán Ninh Dương, nhanh chóng lấy quần áo mặc vào, phóng ra ngoài mua thuốc cảm cho cậu.

Ninh Dương ở trên giường quấn chăn thật chặt, lau lau cái mũi đi ra cửa sổ lật rèm nhìn ra ngoài. Ngoài trời đã xuất hiện những bông tuyết nhỏ li ti, rơi thành một lớp màng mỏng trắng mờ mờ trên mặt đường nhựa. Một bóng đen lao vút đi trong làn tuyết, cuốn theo những bông tuyết con con xoáy tròn thành một dòng xoáy nhỏ sau lưng làm nên một hình ảnh vô cùng phiêu dật. Xem dáng vẻ gấp gáp của y, Ninh Dương bật cười thành tiếng, trong lòng cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy tràn sưởi ấm trái tim bé nhỏ nơi lồng ngực. Cậu nhìn qua cũng biết, Trạch Vũ sốt ruột đến nỗi không thềm đánh xe, trực tiếp chạy bộ tới hiệu thuốc mua thuốc cho cậu, mặc dù tuyết đang rơi ngày một nặng hạt. So với tình trạng của chính mình, Ninh Dương thấy lo cho người bên ngoài kia nhiều hơn. Cậu áp tay lên mặt

kính trong suốt, nhìn theo bóng dáng dần mất hút của y, lồng ngực rung động không thôi...

-Ninh Dương! Tôi có thuốc đây rồi, em mau uống đi này.

Nam nhân to cao chạy vọt vào phòng cùng cốc nước và vài viên thuốc, đỡ Ninh Dương ở trong chăn dậy để cậu uống thuốc, y nhìn cậu uống hết thuốc rồi lại chạy ra ngoài, chốc lát đã bê vào một tô cháo nóng hôi hổi. Làn khói trên bát cháo tỏa ra nghi ngút, truyền mùi thơm nồng đến cánh mũi, không khỏi làm Ninh Dương cảm thấy đói bụng. Cậu quan sát người đang cẩn thận bê tô cháo, trong lòng tự dưng nếm được hương vị xót xa.

Y vẫn còn đang cố gắng điều hòa lại nhịp thở ngắt quãng, mái tóc đen dày vương lại chút tuyết đọng bị tan ướt dính thành một đoàn, chút mồ hôi rịn ra làm thành một tầng sương mờ ẩm ẩm trên da mặt. Dầu thế, nụ cười trên mặt y vẫn không hề biến hóa, ngược lại còn như có thêm một vầng hào quang chói lòa, đẹp tựa một thiên thần... Ninh Dương vuốt ve sườn mặt tinh xảo của y, giọng vô thức ghen ghen..

-Trạch Vũ...

-Em mau ăn đi, ăn rồi ngủ một chút sẽ khá hơn nhiều...

-Ông không cần phải vất vả như vậy..

-Tôi chăm sóc vợ của mình mà, không vất vả chút nào hết. Nào, mau ăn đi...

Trạch Vũ âu yếm hôn lên trán vợ yêu, đưa bát cháo đến cho cậu. Ninh Dương đặt bát cháo qua một bên, vươn tay giúp Trạch Vũ cởi tấm áo khoác ướt nhẹp ra, dịu dàng nói với y.

-Trước khi ăn tôi muốn sấy tóc cho ông.. Tóc ướt sẽ rất dễ bị cảm, tôi còn chưa khỏi ông đã ngã bệnh rồi ấy chứ. Lấy máy sấy tóc lại đây.

Nhìn ánh mắt tha thiết của vợ, Trạch Vũ đành đi lấy máy sấy, ngồi xuống bên giường để cho cậu sấy tóc. Hai người không nói gì cả, trong phòng chỉ quân quanh tiếng máy sấy o o đều đều, có chút gì đó rất ấm áp. Ninh Dương điều chỉnh nhiệt độ ở mức vừa phải, chăm chú lật từng lớp tóc người kia sấy khô, cẩn thận để y không cảm thấy khó chịu. Cậu chợt nhận ra mặc dù gương mặt của Trạch Vũ không có nhiều dấu hiệu tuổi tác, mái tóc của y cũng không phải vì thế mà giấu đi được những sợi bạc. Những sợi tóc lông lánh đan xen trong lớp tóc đen dày làm cậu không khỏi xúc động, dịu dàng nhưn dậ khỏi ố chần hôn lên mái đầu của Trạch Vũ.

Đột nhiên được vợ hôn như vậy, Trạch Vũ rất hạnh phúc. Y đỡ lấy eo cậu để cậu ngồi trên lòng mình, kéo chăn lên bao lấy thân thể trần trụi của cậu. Y nâng bát cháo, một tay múc lên một thìa nhẹ nhàng thổi nguội, đưa đến bên môi người kia. Đôi môi căng mọng hé ra một chút tiếp nhận thìa cháo, khiến cho cháo nhanh chóng trôi tuột xuống cổ họng, để lại dư vị vô cùng ngọt ngào. Nhìn thấy vợ y ăn ngoan ngoãn, Trạch Vũ vui vẻ xúc đến từng thìa lại từng thìa, thật nhanh tô cháo đã vơi cạn. Y cúi xuống hôn đi chút cháo vương trên quầng môi phấn hồng, vòng tay ôm chặt lấy người trong lòng vỗ về.

-Cháo rất ngon nhỉ -Y cảm thán, mút vào cánh môi một chút. Cánh tay trắng kiện với đến cốc nước đưa lên miệng nhấp một ngụm, trực tiếp đi đến mớm cho đối phương. Ninh Dương đỏ mặt tiếp nhận sự ân cần của Trạch Vũ, vòng tay qua gáy y xoa xoa, thều thào qua hơi thở:

-Cảm ơn ông...

-Ngủ một chút nào..

Trạch Vũ ôm Ninh Dương trong lòng, dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán cậu. Ninh Dương cọ cọ mặt vào ngực y, nũng nịu..

-Hát cho tôi ngủ đi.

Nghe được lời khẩn cầu tha thiết của vợ, Trạch Vũ vừa mừng vừa lo. Khóe môi bất giác giật giật mấy cái, hướng đến người kia bất đắc dĩ nói:

-Tôi không thuộc bài hát nào cả.

Ninh Dương trong nháy mắt không thể tin, đôi mắt to tròn mở thao láo nhìn người kia quên cả chớp. Y rốt cuộc có phải người Trái Đất không vậy, suốt bốn mươi lăm năm cuộc đời chẳng lẽ lại không đi karaoke lấy một lần? "Tuổi thơ của người này thật sự quá thui chột", cậu cảm thán. Sau một hồi, Ninh Dương xoa xoa lồng ngực rộng rãi của Trạch Vũ, mỉm cười tươi tắn:

-Vậy quốc ca, ông không phải là không thuộc quốc ca chứ.

-Em muốn nghe quốc ca? –Trạch Vũ thiếu chút nữa đã ngã lăn xuống giường, y thật không ngờ vợ y lại vui tính đến thế.

-Chỉ cần ông hát là được rồi, quan trọng là tình cảm, nội dung chỉ mang tính hình thức thôi. –Ninh Dương chớp chớp mắt quả quyết, rướn người lên hôn lên má Trạch Vũ một cái rồi khép mi lại chờ đợi.

Không phụ lòng mong mỏi của cậu, giọng hát khàn khàn thật mau đã cất lên, chảy vào tai dịu ngọt như miếng chocolate hảo hạng, khiến cho cậu thả lỏng toàn bộ thân mình. Mái đầu ngả lên người Trạch Vũ, tay ôm lấy bờ eo săn chắc của y, đem thân mình trần trụi dán lên cơ thể cường tráng ấm áp ấy. Mặc dù đang nhắm mắt, thông qua âm thanh ngượng ngùng truyền vào màng nhĩ, Ninh Dương có thể cảm nhận được thật nhiều cảm xúc từ đối phương. Những nốt cao thấp trầm bổng cùng với tông giọng trầm đặc trưng của y quyện vào nhau tạo thành thứ giai điệu hết sức mê người. Ninh Dương chưa bao giờ nghĩ quốc ca lại có thể hay đến như thế, hé mắt ra nhìn gương mặt phi thường nghiêm túc của Trạch Vũ, trong bụng dâng lên ý cười không thôi.

-Em có chịu ngủ đâu, toàn cười tôi..- Giọng hát ngưng bật, còn "người nghệ sĩ bất đắc dĩ" kia thì cúi xuống căn căn khéo môi nghịch ngợm của đối phương, nói bằng giọng trách móc.

-Tôi ngủ bây giờ ấy mà, hì hì, ông hát tiếp đi. -Tiểu hồ ly thỏa mãn siết chặt cái ôm nũng nịu, nhiệt tình đáp lại cái hôn của y một hồi rồi thành thật đi vào giấc ngủ, trong mơ còn chu chu cánh môi căng mọng. Trạch Vũ ôm bảo bối tựa vào thành giường, tiếp tục hát ru cho cậu, chốc chốc lại hôn lên đôi má phấn nộn.

Thời gian cứ thế trôi qua thật yên bình, trong căn phòng nhỏ ấm áp có một người ru vợ bằng quốc ca....

\$\$\$

Ba ngày nghỉ kết thúc, Ninh Dương được Trạch Vũ sủng lên đến tận trời đã khôi ồm hoàn toàn, đang mặc đồng phục chuẩn bị đi học. Trạch Vũ nấu bữa sáng xong bước vào thấy vợ mặc chưa đủ ấm liền xông đến tú quần áo lôi ra một đồng hồ giữ ấm, hết cái này đến cái khác mặc lên người cậu.

Sau ba phút, thân hình bé nhỏ của Ninh Dương đã bị quần thành cái khúc xúc xích to sụ, từ đầu đến chân ngoài đôi mắt ra không hở ra một milimét vuông da thịt nào. Trạch Vũ vẫn còn thấy chưa ổn, lấy luôn cái kính râm to đùng của mình đeo lên cho cậu, hoàn hảo đem cậu bọc trong lớp bảo vệ "nội bất xuất ngoại bất nhập" chắc chắn hơn cả Trường Thành. Ninh Dương nhìn vào gương kinh hãi, vội vã tháo kính cùng một số thứ thừa thãi ra, hướng đến Trạch Vũ满眼 yêu:

-Dẹp mấy cái này đi, người ta lại tưởng tôi là khủng bố.

-Nếu bị cảm nữa thì sao, đeo nốt cái khăn này thôi được rồi. –Trạch Vũ kiên quyết choàng thêm cho cậu cái khăn len nữa, đem bọc xúc xích ôm chặt lấy, hôn hôn lên má đầu bông xù của cậu.

Ninh Dương mặc quá nhiều áo nên không cử động nổi, miễn cưỡng lắm mới ôm lại được, rướn rướn người tỏ ý muốn được hôn. Chiều cao của hai người quá chênh lệch, Ninh Dương không có giày nên rướn lắm cũng không tới được môi y, khổ sở phụng phịu làm Trạch Vũ nóng hết cả máu trong người. Y gầm lên một tiếng rồi đề vợ yêu ra hôn đến thất điên bát đảo, quần nhau một hồi ở trên giường mới ra ngoài ăn sáng.

Tiểu hồ ly đi học với tâm trạng không thể cao hứng hơn, nhân lúc không có ai để ý liền nhấc chân xoay vài vòng trong làn mưa tuyết li ti, xinh đẹp thuần khiết như một đóa bạch liên không vướng một chút bụi trần. Những bông tuyết đầu mùa trắng tinh nhẹ nhàng vây xung quanh cậu, tạo nên một cảnh tượng như ở trong mộng cảnh nơi thiên đường. Trạch Vũ đang định đánh xe đi, nhìn thấy thể liền mở cửa xe chạy đến bên cậu, hôn chụt một cái lên đôi môi xinh đẹp. Nhận được cái lườm cháy mặt của người kia, y mới ngoan ngoãn chạy về xe, khởi động máy rồi đi, trước khi nhấn ga còn cười cười vẫy tay với vợ.

Ninh Dương xoay người bước vào trường, tiến vào trong lớp có máy sưởi ấm áp liền cởi bớt áo khoác ra, đem treo lên giá treo ở cuối phòng học. Mọi người trong lớp đã đến gần như đầy đủ, bao gồm cả Trạch Nghi. Cậu ta ngồi ngả ngón trên bàn xem sách Vật Lý, chốc chốc lại thở dài một hơi, tầm mắt vô cùng lơ đãng. Ninh Dương không nhịn được đi đến vỗ vai:

-Ông bạn, cầm ngược sách rồi kìa.

-A..Tôi bất cẩn quá. –Trạch Nghi luống cuống lật sách lại, ngượng ngùng nhìn Ninh Dương.

Ninh Dương lắc lắc đầu, ân cần hỏi han, trên mặt viết đầy quan tâm.

-Có chuyện gì mà cậu mất tập trung thế?

-Không có gì đâu, tôi có chút chuyện ấy mà. Cậu không phải lo đâu – Thiều niên cười trừ, nhìn thấy điện thoại có cuộc gọi mới xin lỗi Ninh

Dương đi ra ngoài.

Trạch Nghi nâng điện thoại bằng cánh tay dài đầy cơ bắp do luyện tập bóng rổ nhiều, áp nó lên tai tập trung nghe.

-Đã điều tra được chưa?

-Thưa cậu, vào thời điểm tám giờ tối hôm trước cho đến chín giờ sáng hôm sau, tất cả camera an ninh trong nhà theo lệnh của ông chủ đã bị tắt hết, trong dữ liệu không có ghi lại chút gì.

Trạch Nghi bấu chiếc smartphone đến suýt gãy làm đôi, chân mày thanh tú nhíu lại thành một đoàn, vẻ mặt vô cùng khó coi. Cậu mất một lúc mới tiếp tục trao đổi với người ở trong điện thoại.

-Vậy camera ở cổng lớn, có thu được gì không?

-Ngoài ông chủ chạy đến bấm mã số thì không thu được gì nhiều, camera chỉ quay được một đoạn ngắn khoảng bốn giây có người kia, nhưng điều kiện ánh sáng quá tệ nên không thể xác định được người đó là ai. – Giọng nói bên kia có chút bất đắc dĩ.

-Gửi cho tôi khúc đó đi. –Trạch Nghi quả quyết.

Theo lệnh của cậu chủ, người bên kia ngay lập tức cúp máy. Trạch Nghi tựa vào lan can chờ đợi, tầm mắt vô cùng mông lung hướng về những cao ốc chọc trời trong làn tuyết trắng, chậm rãi thở ra một hơi. Cậu không nghĩ rằng ba mình lại vì một người phụ nữ mà cất công đến thế, tất cả hành động của y đều hoàn hảo không một chút sơ hở, đến một dấu vết để lại cũng không có. Cậu nôn nóng nhìn vào màn hình điện thoại, nhận được thông báo tin nhắn từ WeChat liền mở lên xem ngay.

Đoạn video gửi tới vền vẹn có mười giây, nội dung chỉ có Trạch Vũ từ trong xe bước ra nhập mã số lên cửa lớn, thật nhanh chóng liền trở lại đánh

xe đi vào. Camera bên phải thu được khoảnh khắc bóng người bên ghế phụ lái lướt qua, vì ánh sáng không đủ nên bị vỡ nét, nhìn hoàn toàn không ra diện mạo của người đó.

Trạch Nghi xem đi xem lại đoạn băng không phát hiện được gì, tức giận tắt điện thoại đi vào lớp. Vừa lúc tiếng chuông vào lớp vang lên, giáo viên cũng bước vào, Ninh Dương thấy biểu lộ của Trạch Nghi như vậy không kịp hỏi han, đành nuốt xuống tò mò lấy sách vở ra đặt lên bàn, định bụng đến giờ cơm trưa sẽ hỏi xem.

Đến giờ ăn, khi mọi người còn đang sắp lại đồ đạc cho vào cặp thì Trạch Nghi đã vọt ra ngoài cửa nhanh như tia chớp, Ninh Dương gọi với theo cũng không kịp. Cả buổi cậu đành phải ăn trưa một mình, ăn xong liền quay về lớp cho tiết Tự học buổi chiều. Mọi người đều có mặt đủ, chỉ có chỗ ngồi của Trạch Nghi vẫn còn trống. Ninh Dương thắc mắc không thôi, cố gắng liên lạc với cậu ta không được liền ngán ngẩm tắt điện thoại đi, lôi bài tập toán ra làm.

Loa trường bất ngờ thông báo, kết quả đỗ hay trượt môn của kì thi đã được xác nhận, các lớp trưởng lên phòng giáo viên lấy kết quả. Điểm cụ thể như thế nào hai tuần sau mới có, nhưng riêng việc đỗ hay trượt đã vô cùng quan trọng bởi những thí sinh không qua môn sẽ phải thi lại một lần nữa. Trong vòng một tuần trước khi kết quả chính thức được nhập vào bảng điểm, họ sẽ phải ôn tập và làm bài thi lại. Chỉ cần ba ngày sau thi biết mình đỗ hay trượt là có thể ung dung vượt râu thành thoi, nhiều học sinh biết mình qua môn liền tính ngay đến việc đi du lịch trong kì nghỉ Giáng Sinh. Bản thân Ninh Dương cũng rất thấp thỏm, nếu cậu thi trượt thì cả lễ Giáng Sinh sẽ phải ôn tập từ đầu rất vất vả, coi như là mất luôn một kì nghỉ lễ. Hiện tại Ninh Dương ngồi trong phòng mà như có lửa đốt trên mông, nhấp nha nhấp nhồm mãi không yên.

Tờ kết quả được dán lên bảng thông báo ở cuối lớp chẳng mấy chốc đã chật kín người xem. Ninh Dương vì thấp bé nên thật nhanh đã chui được

qua bức tường người ấy, đi vào tra tên mình.

-Thẩm Ninh Dương...Toán học: Đạt, Vật Lí: Đạt, Sinh Học: Đạt.....- Cậu nín thở di tay đến cột Hán Văn, nhìn thấy một chữ Đạt đỏ chói liền hạnh phúc đến suýt rơi tim ra ngoài. Xem ra hai tuần luyện viết liên tục cũng không uổng. Cậu tiện thể tra luôn cho Trạch Nghi, cậu ấy cũng qua hết các môn, thành tích chắc chắn cũng rất xuất sắc. Ninh Dương gật gù lách người về chỗ ngồi, nhả tin cho Trạch Nghi kết quả, rồi thuận tay nhả luôn một tin đến số "Sắc lang", không ngờ nhận được tin nhắn trả lời ngay.

"Vợ yêu của tôi giỏi quá, tôi nhất định sẽ thưởng cho em thật nhiều. Sau giờ học bắt xe bus đến công ty đi, tôi chở em đi ăn cùng tôi"

Đến công ty không phải rất nguy hiểm sao? Ninh Dương sợ sệt, cầm điện thoại đến nhà vệ sinh chốt cửa lại rồi mới an tâm gọi điện thoại. Những tiếng tút dài làm cậu vô cùng sốt ruột, nhưng giọng đàn ông quen thuộc trong máy đã làm tinh thần căng chặt của cậu dần ra.

-Tôi không thể đến công ty được đâu, sẽ bị phát hiện đó.

-Không sao đâu, em cứ đi vào sảnh nói mình có giấy mời triệu tập của Tổng tài là được, tôi sẽ dặn dò nhân viên cẩn thận, em sẽ không phải xuất trình giấy tờ đâu. Tôi rất muốn em đến nơi làm việc của tôi, có rất nhiều thứ muốn cho em thấy...

-Thực sự sẽ không sao chứ?

-Em có tin tưởng tôi không? –Nam nhân trong điện thoại thấp giọng, nghe qua thật có từ tính.

Thiếu niên e dè nhìn vào khoảng không, qua một hồi liền trả lời vào điện thoại.

-Tôi sẽ đến. Khoảng chừng năm giờ rưỡi tôi sẽ xuất phát từ trường.

-Yêu vợ lắm cơ. Hôn một cái này. Chụt.

Thực ra trên đời có một loại người được gọi là vô liêm sỉ. Ai bất hạnh vợ phải người như thế làm chồng thì chỉ còn nước khóc ròng trong tâm. Ninh Dương bất lực nhìn vào điện thoại thờ dài, mở cửa đi ra ngoài...

\$\$\$

Xe bus tới trung tâm thành phố đã tới bến, hàng chục người từ trên xe ào xuống, trong đó có một thiếu niên xinh xắn như búp bê. Thiếu niên nhỏ xíu đứng trước cao ốc khổng lồ của tập đoàn Trạch Thiên Vũ, ngược nhìn lên không khỏi bị choáng ngợp đến không thốt lên lời. Đôi mắt trong veo ánh lên đầy sự ngưỡng mộ, hai má vì lạnh ửng lên khả ái như một miếng sủi cỏ mập mập dễ cưng. Cậu ngập ngừng một chút mới bước vào, qua những cánh cửa kính trong suốt đóng mở tự động vào bên trong sảnh.

-Xin lỗi, tôi có hẹn với Trạch Tổng. – Ninh Dương lễ phép nói với người phụ nữ lớn tuổi ở bàn tiếp tân, dồn hết can đảm để nói ra.

Người phụ nữ liếc nhìn cậu thiếu niên trước mặt mình, nhìn thấy cậu đeo cặp sách học sinh liền có ý hơi dè chừng, đem ánh mắt đánh giá cậu một lượt. Thiếu niên quả thật vô cùng xinh đẹp, thậm chí so với thiếu nữ còn xuất sắc hơn gấp trăm lần, gương mặt non choẹt xem chừng vẫn là học sinh cấp ba.

Người đến tìm Trạch tổng chỉ có đối tác là nam nhân trưởng thành tây trang lồng lộn, chưa bao giờ là một thiếu niên mặt búng ra sữa thế này, làm cô rất nghi ngờ. Tuy nhiên, khi cô nhớ ra ban nãy Trạch Tổng có dặn rằng sẽ có người đến tìm y, gặp được liền lập tức dùng thang máy chuyên dụng đưa cậu ta lên phòng mình thì người phụ nữ này mới bớt đi chút hoài nghi, nhấn gọi lên phòng Tổng tài xác nhận lại.

-Cậu đợi một chút. Dạ, thưa sếp tổng, có một cậu thiếu niên nói là đã có hẹn với ngài, vâng. –Cô đưa điện thoại cho Ninh Dương nói cậu nghe.

Ninh Dương nhận lấy điện thoại, áp lên tai ồm khẽ một tiếng, nhỏ giọng nói vào ống nghe:

-Trạch Vũ...

Người phụ nữ nghe thấy cậu nói ra cái tên này, không khỏi bị dọa cho kinh tâm động phách. Một thiếu niên dám gọi Trạch tổng bằng tên đầy đủ, trò chuyện với sếp tổng trong điện thoại còn cười nói vui vẻ làm cô chấn động không ít, đến khi nhận lại máy vẫn còn run run cánh tay.

-Vâng, tôi sẽ đưa cậu ấy lên phòng Ngài.

Nhân viên tiếp tân rời khỏi chỗ ngồi, hướng đến Ninh Dương làm động tác mời. Cậu lon ton đi theo cô ấy, tiện thể ngắm qua nội thất bên trong tòa nhà. Người ta vẫn khen trụ sở của Trạch Thiên Vũ là nơi có kiến trúc độc đáo nhất ở Bắc Kinh quá thật không phải nói suông, bất cứ một mét vuông nào cũng đều được tận dụng triệt để trở thành những tác phẩm nghệ thuật tuyệt mỹ. Ninh Dương bị choáng ngợp bởi cách bài trí tinh tế lại cực kì táo bạo, nhìn ngắm khuôn viên đại sảnh mãi không chán.

Nhân viên đưa Ninh Dương đến thang máy chuyên dụng. nhấn nút lên tầng thượng. Thang máy làm bằng kính cường lực trong suốt nên trong thời gian đi lên có thể nhìn thấy đường phố bên dưới, cảnh tượng hoành tráng làm Ninh Dương phải hít sâu một hơi. Cậu nhìn những hàng xe nối đuôi nhau đi lại vèo vèo trên đường rồi lại nhìn những cao ốc phía xa xa, trầm trồ thán phục trước độ cao của tòa nhà.

Nữ nhân viên tranh thủ đánh giá Ninh Dương. Thiếu niên trước mặt có đôi mắt to tròn trong veo như mắt nai, lông mi cong vút tinh tế mềm mại hơn lá liễu, làn da trắng mịn căng bóng không có lấy một chút mụn, sống mũi nhỏ nhắn lại thẳng tắp vô cùng đáng ngưỡng mộ; đặc biệt là đôi môi mọng mềm như vỏ mận chín, không cần tô son vẫn hồng hào tươi tắn, làm

nên tổng thể ngũ quan không có chỗ nào để bắt lỗi, đáng yêu lại rất có lực thu hút khiến cô phải ganh tị không thôi.

Mặc dù là nam, cậu ta lại không hề cao, chỉ mét sáu mươi lăm là cùng, thân hình bị che đi bởi những lớp áo choàng dày vẫn lộ ra những đường cong mê người, đôi chân thẳng tắp thon thả ở trong lớp quần bó quăn rũ hơn hẳn so với phụ nữ bình thường. Cô âm thầm cảm thán, người này chắc là có quan hệ họ hàng với Trạch Tổng, giống y có dung nhan cực kì xuất sắc, không biết là bảo bối nhà ai mà xinh đẹp đến như vậy.

Bị người ta đánh giá từ đầu đến chân, Ninh Dương xấu hổ giấu hai má đỏ ửng vào bên trong lớp khăn dày, đánh mắt ra ngoài cho bớt ngượng. Thang máy báo tầng sáu mươi liền dừng lại, cửa mở ra. Nữ nhân viên hướng đến Ninh Dương nói:

-Quyền hạn của tôi chỉ đến đây thôi. Phòng Trạch tổng ở cuối hành lang, cậu cứ đi thẳng là tới.

-Cảm ơn cô-Ninh Dương cúi người chào, ra khỏi thang máy đi dọc theo hành lang dài. Trên hành lang có những nhân viên cấp cao của Trạch Thiên Vũ, họ nhìn thấy thiếu niên liền thắc mắc không thôi, hàng chục đôi mắt nhìn vào khiến cậu cảm thấy không thoải mái. Ninh Dương nhắm mắt đi thật nhanh đến phòng lớn nhất, đưa tay lên gõ cửa. Giọng nam truyền ra làm cậu thở phào nhẹ nhõm, cười cười mở cửa đi vào.

Căn phòng dành riêng cho tổng tài của một tập đoàn lớn thực sự làm người ta phải há hốc mồm kinh ngạc, đơn giản là vì nó giống như một nơi tích hợp giữa khách sạn bảy sao và văn phòng làm việc. Thiết kế hiện đại sang trọng tận dụng tối đa không gian, các bức tường ở mặt ngoài được thay hoàn toàn bởi kính cường lực chắc chắn, tạo cảm giác căn phòng như được mở ra giữa trời. Qua lớp kính trong suốt, Ninh Dương có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố Bắc Kinh sầm uất đông đúc cùng đường chân trời lấp lánh ánh đèn điện, cảnh tượng hùng vĩ mang đến hơi thở của một thời

đại mới, mạnh mẽ lại tràn đầy sức sống. Đứng ở trong căn phòng này, vẻ đẹp của một thành phố đang chuyển mình dữ dội được thu cả vào trong đáy mắt, hình thành nên ấn tượng con người ta không thể nào không khắc cốt ghi tâm.

Ở bên đối diện, chiếc giường kingsize sang trọng được đặt ngay ngắn, đến cả đường viền trang trí cũng toát nên sắc thái hoa lệ như đồ đạc của hoàng gia, bên cạnh còn có bàn trà bày hoa hồng thơm ngát. Ninh Dương có thể thấy được phòng tắm lớn ở góc phòng, chắc chắn là để phục vụ tổng tài làm việc khuya có thể sử dụng. Ngay sát khung kính, chiếc bàn làm việc lớn với đầy đủ màn hình vi tính tinh thể lỏng cỡ đại, hộp trang trí bằng pha lê tinh xảo rồi những chồng hồ sơ cao ngất, nhìn qua đã cảm nhận được phong cách chuyên nghiệp đặc thù.

Ở bên chiếc bàn, nam nhân soái khí tầng tầng nhìn thấy cậu liền buông cái bút trên tay, hướng đến chỗ cậu nở một nụ cười mê hoặc chúng sinh..

Ninh Dương cởi áo khoác treo lên giá, bỏ đi khăn quàng cổ cùng mũ chụp tai rườm rà. Nhiệt độ trong phòng vô cùng ấm áp, Ninh Dương chỉ với chiếc áo len đã cảm thấy rất thoải mái. Cậu đi đến bên người kia, sà vào vòng tay dang rộng của y cọ cọ, trèo lên lòng y ngồi hưởng thụ. Bờ eo được cánh tay cường tráng đỡ lấy, hai chân tách ra trên người y tì vào lớp đệm mềm mại, cánh tay cũng tự động vào qua cổ siết chặt lấy, đem gương mặt của cả hai dán sát vào nhau.

Trạch Vũ dùng nụ hôn sâu thay cho lời chào hỏi, đầu lưỡi vươn đến bắt lấy cái lưỡi thơm mềm của vợ yêu, đắm chìm nó trong hơi thở nam tính của chính mình. Vợ y cũng nhiệt tình đáp lại cái hôn của y, bàn tay khẽ vuốt ve cái gáy trơn láng, nhẹ nhàng nhấn xuống cho y thuận lợi xâm chiếm khoang miệng, đôi mắt nhắm lại đầy hưởng thụ. Nhịp thở của cả hai quyện vào nhau, phả lên mặt âm ấm có gì đó rất kích thích, khiêu khích họ hôn nhau một lần rồi lại một lần nữa. Thẳng đến khi Trạch Vũ rời đi, đôi môi của Ninh Dương đã sưng lên như vỏ trái mận, ẩm ướt lấp lánh ánh

nước hết sức ngon lành. Trạch Vũ mỉm cười xoa xoa thắt lưng cho cậu, mút mút cánh môi sưng đỏ như đang ăn một cây kẹo ngọt ngào, nhẹ giọng hỏi.

-Bảo bối, phòng của tôi thế nào?

-Thực sự rất đẹp, tôi thật không hiểu nổi sao mỗi ngày ông làm việc được ở cái nơi đạt tiêu chuẩn của khách sạn bảy sao này. So với ở nhà thì nó ăn đứt luôn rồi còn gì.

-Nhưng ở đây không có em, rất lạnh lẽo a. Ngày nào tôi cũng muốn hoàn thành công việc sớm để về nhà ôm bảo bối, cùng bảo bối lăn giường...

-Sắc lang!- Ninh Dương căn cứ môi dưới đeo queo của người kia, tự hỏi có phải mỗi ngày y lén lút uống đến một lít mật ong không mà lại có thể nói ra những lời ngọt ngào như thế. Cậu tì mặt vào hõm vai y trong cái ôm ấm áp, nhìn ra phía bên ngoài không nhìn được liền trèo xuống chạy đến ngắm cảnh. Bây giờ đã hơn sáu giờ tối, trời đã gần như tối hẳn, thành phố cũng bắt đầu lên đèn. Ánh đèn neon nhiều màu sắc trên các tòa nhà cao ốc cùng ánh đèn pha ô tô rực sáng bên dưới cộng hưởng làm nên một quang cảnh chói lọi. Người đi lại bên dưới nhỏ li ti như kiến, nối nhau thành những hàng đi lại tấp nập. Trên đường phố, những ngọn đèn LED cùng biển hiệu nhấp nháy thật nhộn nhịp, mang đến cảm giác mỹ lệ đặc trưng của đô thị mới.

Ninh Dương ngắm nhìn mãi không chán, ngược lên nhìn nền trời đêm thăm rơi xuống không biết bao nhiêu là bông tuyết nhỏ, nghịch ngợm chạm tay lên mặt kính như muốn bắt lấy chúng. Cậu chợt cảm thấy eo mình được ôm lấy, bả vai chất chứa thêm mái đầu nặng nặng, vui vẻ đặt tay lên mu bàn tay ấm áp trên bụng, đan khẽ những ngón tay vào đó. Ngay tại giây phút này, cậu thật sự không thể đòi hỏi gì thêm nữa, cảm giác như mình đang được cùng người mình yêu thương ôm nhau giữa trời, xúc cảm trong tim vì điều đến nỗi cậu không thể diễn tả thành lời.

Trạch Vũ ngậm lấy vành tai mẫn cảm của cậu, dong đưa eo cọ xát cánh mỏng căng mẩy, giọng thật tự nhiên khàn đục đi.

-Bảo bối, tôi muốn em...

Ninh Dương nóng mặt cảm nhận được vật nóng bỏng kê sát tại hông mình, khiêu khích làm tình một cách trắng trợn. Còn chưa nhận được sự đồng ý, bàn tay trên bụng đã trượt xuống cặp quần kéo nó xuống cùng với chiếc quần lót mỏng tang, khiến cho cánh hông trắng nõn bại lộ trong không khí. Hai chiếc quần rơi xuống đất, phơi bày cặp đùi thon thả không tì vết phản chiếu lên mặt kính, làm nên cảnh tượng dâm mỹ vô ngần. Trạch Vũ luồn tay vào trong áo len tìm kiếm hai điểm nhỏ trước ngực, nắn bóp chúng nó cương lên thành hai trái cherry lớn, điên cuồng tập kích vào quầng vú hồng hào. Chiếc áo len đáng thương ngay lập tức bị cởi ra quăng đi không thương tiếc, để lại thân thể trần trụi hoàn mỹ lồ lộ trên ô kính.

Ninh Dương nhìn qua lớp kính thấy được một mỹ nhân xinh đẹp lại dâm đảng đến cực điểm, cả người không có lấy một manh vải che thân bị nam nhân còn đẩy đủ quần áo ôm lấy, một bên ngực bị y nhiệt tình xoa nắn, địa phương non nớt bị y nắm trong lòng bàn tay ngóc đầu đứng dậy, miệng còn há ra rên rỉ những âm thanh rất mê người. Ở vị trí này, cậu cảm thấy như thân thể mình bị phô phang trọn vẹn ở giữa chốn đông người, xấu hổ đến mức hai má nóng rực lên như trái hồng chín. Trạch Vũ cắn cắn cần cổ trắng ngần, nhìn vào trong gương nở một nụ cười đầy dục vọng, đáy mắt y cũng bị tình dục làm cho mờ đục đi.

-Em thấy hình ảnh mà tôi thấy chứ? Chính là vẻ dâm đảng này của em làm tôi vĩnh viễn không muốn rời xa em nữa..Tiểu hồ ly đánh cắp trái tim đàn ông này, thật muốn yêu em đến chết mà. –Vừa nói y vừa tăng lực đạo trên hai tay, khiến cho Ninh Dương rên xiết vì sung sướng rồi bắn đầy ra tay Trạch Vũ. Y cười cười hôn lên hai má của vợ yêu trấn an cậu, đưa bàn tay nhàu nhua tinh dịch đến địa phương phía sau, trực tiếp đem hai ngón tay thâm nhập vào trong.

Ninh Dương cong lưng chống đỡ khoái cảm dồn dập, tầm mắt sau cao trào vẫn chưa lấy lại được nhận thức, tùy ý để Trạch Vũ dùng tay sờ lỏng cho mình. Qua một lát sau, hòa cùng với mật dịch còn có cả những giọt dịch thể lỏng lách tràn ra từ nội bích, tiểu huyết được sờ lỏng phun ra nuốt vào ba ngón tay, xảo diệu kẹp lấy chúng hút vào sâu bên trong, thành thực đòi hỏi thứ thô cứng hơn thế. Trạch Vũ không nhịn nổi nữa, giải phóng thứ trưởng đến phát đau trong quần, dùng hai tay mạnh mẽ bế bổng vợ yêu lên, bầu chặt vào đùi non tách ra đem bông hoa xinh đẹp nở rộ trong không khí. Tất cả đều được phản chiếu lên kính vô cùng sắc nét, hại Ninh Dương chăm chú nhìn bị kích thích đến phát khóc, đưa hai tay lên che mặt.

Trạch Vũ dịu dàng ghé đến bên tai vợ yêu, kê tinh khí nóng rực dưới những cánh hoa ma xát nhẹ nhẹ.

-Mở mắt ra đi, tôi muốn em nhìn thấy tôi đi vào trong em như thế nào, muốn em khắc cốt ghi tâm hình ảnh này đến mãi mãi...

Nghe lời dẫn dụ của sắc lang, tiểu hồ ly nhút nhát hé mắt ra nhìn, đôi mắt thật tự nhiên ngàng ngặc nước, có đến mấy phần mị lực. Trạch Vũ mỉm cười đặt côn thật thật ngay ngắn, thúc mạnh một đường vào đến tận gốc, khiến cho Ninh Dương sợ hãi vòng tay ra sau bầu lấy cổ y làm điểm tựa, đôi mắt không bị che chắn thu vào toàn cảnh màn tình ái nóng bỏng. Tiểu huyết hồng hào nuốt một lượt hết thứ khổng lồ kia, chỉ chứa lại hai viên cầu tím thẫm ở bên ngoài, cánh mộng trắng nõn tròn trịa đối lập với màu sắc của côn thật, bày ra kích thích tình thú làm cả hai phải hít lấy từng ngụm không khí. Cánh tay Trạch Vũ đỡ ở bên dưới vuốt ve đùi non tách nó ra rộng hơn, eo dong đưa thúc từng nhịp mạnh mẽ, một lượt chinh phục tiểu huyết ướt át của bảo bối y yêu nhất.

Ninh Dương không giữ nổi lí trí của mình nữa, bắt đầu rên rỉ từng trận vô cùng khả ái, cong người về đằng sau bắt lấy môi của Trạch Vũ hôn vào. Thân thể mịn màng không tì vết của cậu tạo thành một đường chữ S hoàn mỹ, miệng nhỏ mút chặt côn thật cùng với nhịp dong đưa của cặp mộng no

đủ đưa Trạch Vũ lên đến thiên đường, làm y điên cuồng đâm chọc hơn nữa, kéo ra không biết bao nhiêu đâm dịch nhỏ tong tong xuống sàn.

Khoái cảm liên tiếp khiến cho Ninh Dương bắn ra đến hai lần, eo và hông đã mỏi nhừ mà Trạch Vũ vẫn không có dấu hiệu gì, dọa cậu hoảng hốt đến mức gương mặt ướt nhẹp nước mắt. Trạch Vũ ôm Ninh Dương đến chiếc giường để cậu thả lỏng, đem một chân gác lên bờ vai rộng lớn của mình, chân kia quấn thật chắc quanh eo để tiểu huyết dâng đến vị trí thuận lợi cho cả hai. Y hôn hôn sườn mặt đầm mồ hôi của vợ, động eo nhấn mạnh vào, tận hưởng cảm giác đục tiên đục tử mà người ta hằng nói đến. Vợ y sau hai ngày không làm lại se khít y như ban đầu, ôm lấy y vừa chặt vừa nóng làm y thích đến run cả tay. Dâm dịch tràn ra bôi trơn cho cự vật tiến xuất, vách tràng nóng rực dẫn dắt nó đến cúc tâm xinh đẹp, xé rách thịt non bảo vệ tử cung chen vào khuấy đảo. Ninh Dương hiện tại vừa đau vừa sướng, bầu chặt lấy ga giường rên rỉ không ngừng, dùng sức kẹp lấy dị vật bên trong nội bích, co bóp hầu hạ nó vô cùng nhiệt tình.

Đối đến thêm hai tư thế nữa, Trạch Vũ mới gầm lên một tiếng rồi bắn ra, y bắn rất lâu, đem toàn bộ tinh hoa bón cho tiểu huyết tiêu hồn như phần thưởng cho sự cố gắng trong suốt hơn một tiếng đồng hồ qua. Ninh Dương vô lực nằm trên giường tiếp nhận những nụ hôn đầy yêu thương của Trạch Vũ, thiu thiu đi vào giấc ngủ.

Mười lăm phút sau, cậu tỉnh dậy, nhìn thấy người kia quấn một chiếc khăn quanh eo đứng bên cửa kính nhìn ra ngoài, bóng lưng tiêu sái có gì đó vô cùng thu hút làm cậu ngẩn mãi không chán. Ninh Dương lật chăn ra định bước đi, cảm thấy chất lỏng vẫn còn ở bên trong mình thật sự có chút xấu hổ, đi đến ôm lấy eo người kia nhỏ giọng kêu tên y:

-Trạch Vũ...

Y quay lại vuốt tóc vợ yêu, âu yếm hôn lên vầng trán bóng loáng của cậu, thì thầm vào trong tai:

-Vẫn có thể làm thêm một lần nữa chứ?

Ninh Dương quả thực vô cùng then, lấy tay ôm lấy hai má nóng bừng vỗ vỗ một chút, sau một hồi mới lấy được lại chút can đảm gật gật. Trạch Vũ cao hứng ngồi xuống chiếc ghế, tay mở ra chiếc khăn để lộ ra thứ bùng bùng dũng khí tỏa ra những luồng nhiệt nóng bỏng, y vỗ vỗ lên đùi mình ra hiệu cho người kia, khéo miệng nhếch lên thành một nụ cười đậm sắc dục. Tiểu hồ ly nhìn con sói mời gọi mình như thế nuốt một chút nước bọt, trèo lên đùi y ngồi tách chân, tay nắm lấy thứ kia đặt tại huyết nhũ ướt át, quyết tâm ngồi xuống. Côn thối đi vào rất dễ dàng, một lần lại một lần thao đến tận tử cung, liên tục khuấy đảo nội bích non nớt truyền lên những luồng khoái cảm làm người ta phát nghiện, đánh vào thùy não của cả hai làm cả Trạch Vũ lẫn Ninh Dương thoải mái đến độ co rút cả ngón chân.

Tiếng bạch bạch trong sự yên ắng của mọi thứ xung quanh vang lên dị thường rõ ràng, làm tăng lên tình thú cho màn xuân sắc vô hạn trong phòng. Thiếu niên nhỏ bé điên cuồng nhún nhún trên đùi của nam nhân, đem tinh khí của y phun ra nuốt vào suýt chút nữa đã nuốt thêm cả hai viên cầu cực đại ở bên ngoài, miệng há ra rên xiết theo từng nhịp thúc lên của nam nhân. Nam nhân cũng vô cùng sảng khoái, y tăng tốc chạy nước rút, nắm lấy eo người kia đập mạnh từng cú dứt điểm, đem cả hai đến cao trào rồi giải phóng tinh hoa của y vào huyết động mê người kia.

Hai người ôm nhau thở dốc, trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào. Trạch Vũ ôm chặt lấy vợ mình, chôn tinh khí trong tiểu huyết không muốn đi ra chút nào, nâng cằm cậu âu yếm hôn lên gương mặt xinh đẹp ấy. Những tiếng chụt chụt phát ra rõ to làm Ninh Dương nóng hết cả mặt, tay vòng qua cổ y cũng vô thức xoa xoa chút cơ lưng săn chắc, khéo miệng cong lên thành hình bán nguyệt hoàn mỹ.

Cậu đang định cất giọng nói thì tiếng mở cửa đã làm cậu sợ đến trợn tròn mắt, theo phản xạ giấu mặt vào ngực Trạch Vũ. Người kia nhanh trí đã lấy chiếc áo vest của mình phủ trùm lên che đi bảo bối trong ngực, hướng

đến người ở cửa nghiêm mặt dù nội tâm của y cũng đang rung động không ít. Ở trong lòng Trạch Vũ, Ninh Dương nghe được giọng nói ở sau lưng, bất giác sợ đến phát khóc:

-Ba làm việc chăm chỉ nhỉ? Gần tám giờ tối vẫn còn lao động quần quật thế này, bảo sao Trạch Thiên Vũ không ngày càng phát đạt.

Thiếu niên mĩa mai, lườm lườm nhìn người ba mình ôm trong ngực, biểu cảm đáng sợ đến nỗi Trạch Vũ cũng phải rùng mình. Y cố lấy lại bình tĩnh, vỗ vỗ lưng bảo bối đang run rẩy an ủi cậu, cất giọng uy nghiêm như thường ngày:

-Con đột nhiên đến công ty để làm gì? Chẳng phải giờ này lái xe nên đưa con về nhà rồi chứ?

-Tôi nghe thư kí nói ba vẫn còn ở đây, muốn trực tiếp đến gặp ba hỏi chút chuyện, ai ngờ lại được thấy một cảnh tượng thú vị như thế này... Tôi thật phải nhìn nhận lại con người ba rồi. –Trạch Nghi nghiêng răng nghiêng lợi, nắm tay siết chặt lại thành nắm đấm.

-Chuyện của ba, ba tự lo được. Con nhìn nhận ba thế nào trước hết phải suy nghĩ cho thật kĩ..Trạch Nghi à, ba là đàn ông mà, ba cũng cần phải có người để yêu thương.. Con hiểu mà đúng không, ba đã cô đơn quá lâu rồi...

Trạch Vũ đưa mắt nhìn con trai, cảm thấy vòng tay ở eo mình siết chặt lại liên vô thức mỉm cười....

-Nói như vậy, chẳng lẽ mẹ trong lòng ba không là gì cả? Ba vì một người phụ nữ mà phá đi quy tắc của chính mình, đem cô ta về Trạch gia, cùng cô ta ân ái ở văn phòng... Ba à, tôi thật sự không muốn hiểu và cũng không muốn chấp nhận. Ba chỉ có một người phụ nữ duy nhất mà thôi, đừng bao giờ quên điều đó..-Trạch Nghi quắc mắt nhìn người được Trạch Vũ ôm, hằm hè đe dọa. –Còn cô, cô biết điều thì tránh xa khỏi ba tôi đi,

Trạch gia chỉ có một phu nhân duy nhất mà thôi, loại phụ nữ vô liêm sỉ như cô không có cửa đâu...

-Trạch Nghi! Con im đi cho ba! –Trạch Vũ quát lớn, siết chặt vòng tay ôm lấy Ninh Dương. Y cảm thấy những giọt nước mắt lăn rơi trên người mình thì đau lòng không thôi, lần đầu tiên trong cuộc đời y tức giận với con trai mình.

Thiếu niên ở một bên sững sờ, chiếc cặp sách trên tay rơi xuống đất phát ra tiếng ba thanh thúy. Cậu lắp bắp không nói lên lời, run run chỉ vào người kia:

-Vì cô ta mà ba mắng tôi? Được lắm..ba bị cô ta làm cho mê muội rồi...

-Sau này ba không cho phép con xúc phạm người này một lần nào nữa, bởi vì em ấy sẽ trở thành phu nhân của Trạch gia, dù con có phản đối hay không, ba vẫn sẽ cưới em ấy vào cửa.

-Tôi không cho phép!-Trạch Nghi gằn giọng, tròng mắt đã hằn lên vài tia máu, xem ra là vô cùng tức giận.

Trạch Vũ nghiêm mặt, quả quyết đối diện với Trạch Nghi, dùng giọng đanh thép đầy uy quyền:

-Con có quyền quyết định tương lai của ba hay sao? Hiện tại con đang mất bình tĩnh, ba không muốn nói chuyện thêm lúc này, ra ngoài ngay cho ba.

-Ba đuổi tôi ư? Để tiếp tục ân ái với cô ta? Tốt thôi, tôi sẽ ra ngoài vì ít nhất tôi còn lòng tự trọng, không như ai đó đâu. –Trạch Nghi nộ khí phùng phùng thét lên, đi ra cửa đóng một cái ruỳnh rồ to, tưởng như có thể đem toàn bộ kính trong phòng nứt ra.

Trạch Vũ bỏ ra chiếc áo vest, nâng gương mặt nhòe nhoẹt nước của Ninh Dương lên hôn đi những giọt nước mắt mặn mặn. Ninh Dương nhắc mí mắt lên, cắn môi dưới đến suýt bật máu, ôm mặt nước nở:

-Tại sao lại là tôi? Tại sao người ông thích lại là tôi? Tại sao hả Trạch Vũ?

Mấy lời này rơi vào tai Trạch Vũ như hàng vạn lưỡi dao xuyên vào tim, khiến y không nhìn được gỡ tay Ninh Dương ra, đem cậu áp lên lồng ngực mình. Y đau lòng vuốt ve tấm lưng nhỏ bé của cậu, thốt lên từng chữ.

-Không tại vì sao cả..Là tôi yêu em...Tất cả chỉ vì tôi yêu em mà thôi...

Ninh Dương lại càng khóc to hơn, cậu đánh đánh lên ngực của Trạch Vũ xả giận, đem khoảng ngực săn chắc làm cho ướt đầm nước mắt. Phải mất bao nhiêu lâu, Trạch Vũ vừa tẩy rửa cho cậu vừa dỗ dành hết công suất thì Ninh Dương mới chịu nín, tuy nhiên vẫn còn nấc lên từng đợt. Trạch Vũ bế cậu ra ngoài mặc quần áo đầy đủ, dặn dò cậu đến trung tâm thương mại ở tòa nhà đối diện ăn tạm cái gì đó, chờ y nói chuyện với Trạch Nghi. Ninh Dương gật đầu đi ra ngoài, đến khi chắc chắn Trạch Nghi không có ở trên hành lang mới rào bước đi thật nhanh đến thang máy, nóng vội nhấn nút đi xuống.

Trạch Nghi từ trong phòng thư kí hậm hực đi ra, theo sau là cô thư kí đang rối rít sợ sệt vì không hiểu tại sao cậu lại tức giận như thế, gương mặt đầy phấn son vụn vụn đến thống khổ. Hai người chớp thấy bóng người đi vào thang máy, thiếu niên nhìn quen mắt liền chột dạ, trong vô thức thốt nên hai chữ:

-Ninh Dương...

Trạch Nghi xoay người nhìn cô thư kí đang lấm lét sợ sệt nhìn mình chất vấn:

-Cái người vừa nãy bước vào thang máy là ai?

-Là người được sếp tổng triệu tập từ khoảng sáu giờ chiều, không hiểu sao cho đến bây giờ mới trở ra...

-Cô nói cái gì? Nói lại xem.- Thiếu niên sắp phát điên lên được, nắm lấy vai cô thư kí lắc mạnh, dọa cho cô ta sợ đến toát mồ hôi lạnh.

-Cậu ta là người gặp mặt sếp tổng từ chiều, tôi không biết vì lí do gì mà đến hai tiếng sau mới trở ra...

"Ruỳnh"

Tiếng năm đấm va vào tường khiến cho cô gái sợ rơi nước mắt, bàn tay cầm cặp tài liệu run run, gương mặt thanh tú giống như nhìn thấy quỷ co lại rất khó coi. Trạch Nghi ở một bên không thèm quan tâm đến cô ta, đắm chìm trong thế giới của riêng mình. Cậu tựa đầu vào tường nhắm mắt lại, khuôn mặt điển trai nhất thời không có chút biểu cảm gì. Một lát sau mi mắt mở ra, trong đáy mắt u tối lóe lên một tia sáng rất đáng sợ...

\$\$\$

-Ninh Dương này, Giáng Sinh đến nhà tôi ăn cơm một bữa nhé.

Ninh Dương ngẩng lên nhìn nụ cười có chút gượng gạo của đối phương, e dè đắn đo định lắc đầu. Tuy nhiên ánh mắt tha thiết của người kia làm cậu không nỡ từ chối, đành gật đầu đồng ý.

-Bây giờ tại biệt thự của Trạch gia, tôi sẽ nhắn cho cậu địa chỉ để khỏi quên. Nhớ đến nha...

Ninh Dương nhìn bóng lưng rời xa của Trạch Nghi, không nhận được cảm thấy áy náy không thôi. Thật may là cậu ấy nghĩ người ở cùng Trạch

Vũ là nữ, bản thân Ninh Dương khi đó cũng đưa lưng về phía cửa nên Trạch Nghi không nhận ra. Cậu âm thầm cảm ơn trời, xách cặp đi về nhà.

Thời gian qua rất nhanh. Chẳng mấy chốc trên ti vi đã phát liên hồi những bản nhạc Giáng Sinh. Ngoài cửa tuyết rơi cũng ngày một dày, dâng lên thành từng lớp thảm trắng xóa trên mặt cỏ ở trong khuôn viên căn biệt thự. Ninh Dương mặc quần áo chuẩn bị đi đến biệt thự của Trạch Gia, không ngờ đến Trạch Vũ cũng nhận được tin nhắn của Trạch Nghi nói muốn cùng ba ăn cơm gia đình. Hai người nhìn nhau lăm lét, thật không nghĩ Trạch Nghi lại muốn cả hai người đến ăn bữa tối Giáng Sinh. Dẫn đi một hồi, Ninh Dương vẫn giúp Trạch Vũ mặc quần áo, cùng y đi đến biệt thự của Trạch Gia, đến khi ở cách tòa nhà khoảng một trăm mét liền tách ra để y vào đến nhà trước.

Đợi khi Trạch Vũ vào nhà rồi Ninh Dương mới đi đến cửa bấm chuông. Cánh cửa lớn tự động mở ra cho Ninh Dương bước vào, cậu đi qua con đường lát đá vào đến thềm nhà liền được Trạch Nghi chào đón, nhanh chóng cùng cậu ta bước vào.

Bởi vì đã đến đây một lần Ninh Dương không có gì lạ lẫm lắm, cười nói với Trạch Nghi vào tới phòng bếp, nhìn thấy Trạch Vũ đang ngồi liên miên cường cúi chào:

-Con chào chú.

Trạch Vũ đang uống nước suýt nữa sặc cả lên mũi, nhưng y kìm lại được giữ gương mặt tươi cười chào lại Ninh Dương:

-Chào con. Con mau vào đi.

Y thầm cảm ơn vợ y không gọi y bằng bác, nếu không thì y đập đầu vào tường chết quách đi cho xong. Trạch Vũ nhin xuống thói quen thường ngày của hai người là đi đến kéo ghế cho vợ, cố gắng hành xử sao cho Trạch Nghi không nghi ngờ gì. Không khí bây giờ cực kì ngượng ngùng.

Cô giúp việc mang những món ăn bày lên bàn, cúi người xin phép đi ra, lúc đi lướt qua Ninh Dương cảm thấy hơi chột dạ, tuy nhiên sau khi nhìn kĩ thấy cậu là nam liền rút đi nghỉ ngơi, chào cậu rồi ra khỏi phòng.

Trạch Nghi tươi cười mời Ninh Dương ngồi xuống, cất giọng vui vẻ:

-Cậu nhìn ba tôi xem có giống tôi không? Bà vẫn chê tôi không giống bố đấy, bức mình chết đi được.

-Haha Cậu rất giống chú mà, chiều cao này không phải di truyền từ chú thì là gì. Bà trêu cậu thôi. –Ninh Dương cười gượng nhận lấy bát đĩa từ tay Trạch Nghi, đáp lại cậu ta.

Trạch Vũ khui một chút rượu định rót ra, nhưng nghĩ đến vợ rất ghét mùi rượu trên người thì cũng biết ý rót ít lại, chỉ vừa đủ một phần ba chiếc ly thủy tinh. Thiếu niên bên kia hơi chút tò mò, hướng đến y hỏi:

-Mọi lần uống rượu ba có uống ít như thế đâu?

-Ba phải lái xe mà, uống ít một chút cho an toàn. –Trạch Vũ chống chế, dù rằng tửu lượng của y cực kì tốt, uống mấy chai cũng không nhò gì...

-Hôm nay ba ở lại nhà đi, lâu rồi ba đi suốt, tôi ở nhà rất buồn đó.

Nghe đến lời khẩn khoản của con trai, Trạch Vũ dẫn đo nhìn vợ ngồi bên cạnh Trạch Nghi, thấy cậu gật đầu liên gật đầu đồng ý. Trạch Nghi cũng quay sang vỗ vai Ninh Dương, trên mặt viết đầy hớn hờ:

-Ninh Dương, ăn tối xong cậu cũng ở lại đi, tối muộn đi về cũng không an toàn, ở đây chơi với tôi rồi mai hẵng về.

-Thế thì ngại lắm đó.

-Không sao, nhà có mấy phòng cho khách mà, cậu cứ tự nhiên như ở nhà thôi, chúng ta ăn xong sẽ chơi mấy ván game mới.

Dưới sự thuyết phục của bạn thân, Ninh Dương đành miễn cưỡng gật nhẹ, khéo môi bày ra nụ cười bất đắc dĩ.

Ba người cùng nhau thưởng thức bữa ăn. Trên bàn toàn là những món ăn hảo hạng đắt tiền, chỉ cần người thôi đã muốn ăn ngay rồi. Bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, chủ yếu là về việc học và sở thích của Trạch Nghi. Chốc chốc Ninh Dương hoặc Trạch Vũ lại nói đùa một câu làm không khí vui vẻ hẳn lên. Trạch Nghi cảm thán, không biết trong lời nói là có ý tứ gì:

-Ba và Ninh Dương nói chuyện ăn í thật đấy, cứ như là quen biết nhau lâu rồi vậy.

-Làm sao tôi quen được ba cậu cơ chứ, chú là người nổi tiếng cơ mà. – Ninh Dương dè chừng đáp lại, cố nặn ra câu trả lời hợp lí nhất.

Có người tung thì phải có kẻ hứng, Trạch Vũ cũng hòa theo một câu:

-Ba thấy con thật thiếu sót đó, có người bạn thông minh, đáng yêu lại xinh đẹp như vậy lại không dẫn về cho ba gặp mặt, đến tận hôm nay mới được gặp..

-Vậy ạ- Tròng mắt của cậu thiếu gia ánh lên vài tia sáng nhưng nhanh chóng đã đi xuống. Cậu nhấp một ngụm coca mát lạnh, chuyển chủ đề câu chuyện sang vấn đề khác.

-Ninh Dương định thi vào trường y đó ba, thật ngưỡng mộ lắm nha.

-Con thông minh như vậy, theo ngành y phù hợp lắm, chú ủng hộ con.
–Trạch Vũ cụng li với Ninh Dương, trao đổi một chút ánh mắt. Chuyện vợ y muốn làm bác sĩ đương nhiên y biết và hoàn toàn ủng hộ, nhân tài như

Ninh Dương nhất định không thể uống phỉ, nếu cậu không muốn thi Kinh Tế y cũng sẽ không ép.

Ninh Dương giương đôi mắt long lanh nhìn Trạch Vũ, vui vẻ trò chuyện với hai ba con họ Trạch, trong lúc cao hứng liền cầm đĩa gấp cho Trạch Vũ một miếng cánh gà theo phản xạ, đến lúc tỉnh ra đã thấy miếng cánh gà nằm trong bát của Trạch Vũ rồi.

-Ninh Dương, cậu siêu thật đấy, biết ba tôi thích ăn cánh gà. –Trong giọng nói của Trạch Nghi không hiểu sao lại có chút châm biếm. Ninh Dương hoảng hốt chống chế:

-Ở nhà ba tôi cũng rất mê cánh gà, tôi nghĩ chú cũng thích ăn...

-Đàn ông nào mà chả thích ăn cánh gà, Ninh Dương thật đáng yêu. – Trạch Vũ nói đỡ cho vợ một lời, nhâm nhi miếng cánh gà vợ gấp cho, trên mặt nổi lên vài tia hạnh phúc. Y đánh trống lảng sang chuyện khác.

-Quà Giáng Sinh ba gửi con đã nhận được chưa?

-Chiếc ván trượt điện tử ấy tuyệt lắm, chiều nay con đã dùng thử rồi, hiện giờ nó hết điện nên con đem đi sạc.

-Ninh Dương có muốn một chiếc không, chú tặng con. –Trạch Vũ hướng đến người kia hỏi, khóe môi nhếch lên đầy ranh mãnh. Y thừa biết vợ y ghét nhất là trượt ván, mỗi lần thấy các nam sinh trượt ván điện tử đi trên đường đều lằm bằm khó chịu, thuận miệng trêu cậu một chút.

Ninh Dương lắc đầu, đá đá chân Trạch Vũ dưới gầm bàn, nhân lúc Trạch Nghi không để ý trừng mắt với y một cái.

-Cảm ơn chú, con không thích trượt ván cho lắm.

-Hahaa, điểm này thì cậu không giống tôi, tôi rất thích trượt ván nên đã luyện từ hồi cấp hai cơ, qua đi một thời gian mới sử dụng lại nên thấy có chút ngượng chân

-Cậu trượt cẩn thận nha, ngã ra thì khổ. –Thiếu niên nhìn sang bạn mình, quan tâm dặn dò.

Đại thiếu gia ngồi bên cạnh phẩy phẩy tay, nhấp một ngụm coca rồi mới nói:

-Tôi trượt rất chuyên nghiệp, không lo đâu. Tôi nhất định phải luyện trượt ván cho thật giỏi, vì đó là tâm nguyện của mẹ tôi.

Nghe đến "mẹ tôi" của Trạch Nghi, có hai người buông rơi dũa. Không khí đột nhiên trở nên thật nặng nề. Trạch Nghi giả vờ như không thấy điều đó, tiếp tục thao thao bất tuyệt.

-Mẹ tôi từ khi mang bầu tôi đã hay tâm sự với cô giúp việc rằng bà rất thích con trai giỏi trượt ván. Bà rất mong mỏi có thể nhìn thấy tôi lớn lên, trình diễn cho bà xem...Tôi rất biết ơn ba, ba luôn nhớ đến tâm nguyện của mẹ, mua cho tôi một chiếc ván trượt tuyệt vời để tôi tập luyện.

-Không có gì đâu, con thích là ba vui rồi. –Trạch Vũ gượng gạo cười với Trạch Nghi, gấp cho cậu một miếng tôm.

Ninh Dương lúc này chẳng còn tâm trạng nào để ăn. Trạch Nghi đột nhiên nhắc đến người mẹ đã khuất của mình, Ninh Dương mới hiểu bà ấy có vị trí quan trọng như thế nào trong lòng Trạch Vũ. Y sau bao nhiêu năm vẫn còn nhớ và đáp ứng niềm khao khát của bà, quả thật là một người chồng quá sức mẫu mực đi.

Cậu cố nuốt xuống cho xong bữa ăn, từ lúc đó ít nói hăng. Bữa ăn kết thúc, ba người đem bát đĩa đặt vào máy rửa bát rồi ra ngoài phòng khách.

Để có nước sôi pha trà, Trạch Nghi liền đi vào bếp đun nước, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Trạch Nghi vừa đi vào bếp, Trạch Vũ liền nhảy sang sofa bên kia ôm chầm lấy vợ yêu nựng nựng má cậu, chớp thời cơ bắt lấy môi cậu hôn vào. Ninh Dương đẩy y ra, khoanh tay nhìn ra ngoài bỏ mặc y, bày ra vẻ mặt giận dữ rất đáng yêu.

Trạch Vũ không hiểu vì sao vợ giận, mặt dày hôn hôn hai cái má phấn nộn, nhỏ giọng nịnh nọt:

-Vợ ơi, đừng giận tôi mà, lại đây cho tôi hôn đi...

-Không. Trạch Nghi có thể sẽ ra bất cứ lúc nào, đừng có sẵn lại đây nữa.

Hai người giằng co một hồi, Ninh Dương bị Trạch Vũ đè ra sofa hôn lấy hôn để, giãy dụa không ngừng. Tiếng chén vỡ cùng tiếng la oai oái của Trạch Nghi truyền ra làm hai người giật mình, vội vàng chạy vào bếp.

Nước sôi tung tóe trên bàn bếp, Trạch Nghi tuy vậy nhưng không bị việc gì, chỉ có ngón tay cái bị phỏng một chút. Ninh Dương vội vàng phóng đến tủ bếp thứ hai lấy chai dấm, cậu nhớ lần trước Trạch Vũ nấu ăn lấy giấm ở ngăn tủ thứ hai....

-Cậu biết giấm nhà tôi để ở chỗ đó sao? –Trạch Nghi tròn mắt, qua giọng nói không thấy được chút cảm xúc gì.

Ninh Dương chợt dạ, luống cuống nghĩ cách biện hộ, Trạch Vũ đã nói xen vào.

-Chắc là Ninh Dương vô tình mở trúng ngăn tủ có giấm thôi, con mau rửa vết thương đi, để ba đi lấy thuốc bôi cho con.

Vết thương không quá nặng, bôi thuốc xong xuôi được băng bó trong băng gạc, qua một lúc đã không đau nữa. Ba người cũng dọn luôn khoản trà nước, đi lên phòng Trạch Nghi chơi game. Tuy Trạch Vũ lớn tuổi rồi, để bắt kịp với tụi trẻ cũng không mất bao nhiêu thời gian, chẳng mấy chốc chơi còn hăng hái hơn cả Ninh Dương và Trạch Nghi. Trong lúc chơi, y luôn cố tình tấn công nhân vật của Ninh Dương nhiều hơn, làm cậu nổi xung cứ nhè nhân vật của y ló ra là dồn toàn lực đánh, hai bên giằng co thật lâu đem Trạch Nghi quăng qua một bên. Trạch Nghi không quá tập trung chơi game, cậu ngồi một bên quan sát hai người kia lặng lẽ suy tính một chút....

Đồng hồ điểm mười một giờ. Hai cậu thiếu niên không quen thức muộn đã ngáp ngáp dài. Trạch Vũ giục hai đứa đi ngủ, còn mình thì đi về phòng ngủ ở tầng hai. Trạch Nghi đưa Ninh Dương đến phòng ngủ cho khách cách phòng ngủ của mình một phòng, an bài cho cậu nghỉ ngơi rồi đi về phòng mình.

Dù trong phòng có máy sưởi và đệm rất êm, Ninh Dương trần trọc không ngủ được, cố gắng nhắm mắt vào nhẩm đếm cừu trong đầu. Trong lúc thiu thiu ngủ, đầu nhũ bỗng nhiên bị đột kích, truyền đến từng trận tê dại vô cùng ái muội. Ninh Dương đang định la lên thì môi đã bị bắt lấy, khoang miệng ngập tràn mùi vị quen thuộc mới an tâm tóm lấy người kia hôn sâu, tách chân cho y chen vào giữa. Trong điều kiện ánh sáng tối tăm, cậu dựa vào hơi ấm của người kia mà xác định, há miệng cho y cưỡng thế, bờ ngực bị hai bàn tay luồn vào xoa nắn cực kì thoải mái, qua cánh mũi ươn lên một cái rất đáng yêu.

-Ủm..Tay ông đặt ở đâu vậy.. Đừng niết a...

-Sờ một chút có mòn đi đâu, lại đây để tôi hút nào...

-Sắc lang, đừng hút...uhmm...uhmm...

Những tiếng rên rỉ dù đã kìm nén đến cực hạn vẫn truyền một ít ra ngoài, làm chấn động con người đứng ở bên cửa. Cậu mở to mắt nhìn vào cánh cửa gỗ đen sì, không thể tin được vào tai của chính mình, phải tựa vào tường để đứng vững...

-Nâng hông lên một chút, như thế tôi mới đi vào được...

-Chậm thôi..uhmm...sâu quá...ông đâm chết tôi mất..ahhh...

-Nhỏ tiếng một chút..Em rên lớn như vậy, không phải thích muốn chết rồi đi...Miệng nhỏ kẹp tôi thật sướng, làm bao nhiêu lần vẫn chặt như thế, tôi chết vì em mất thôi Trạch phu nhân..

-Phu nhân cái đầu ông...ahh...giúp tôi phía trước... Trạch Vũ...

Thiếu niên đứng một chút rồi lẳng lặng rời đi, chốc chốc còn ngoái lại căn phòng đang diễn ra màn tình ái dâm loạn ấy, ánh mắt dăng lên mấy tầng căm phẫn....

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lập

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Chân Ái (1/2)

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc mà đã hai tuần trôi qua từ lễ Giáng Sinh. Bây giờ là thời điểm giữa mùa đông, thời tiết thật sự vô cùng khắc nghiệt, tuyết rơi dày phủ kín mặt đường. Từ khung cửa sổ nhìn ra chỉ có thể nhìn thấy một màu trắng tinh khôi chiếm trọn trong tầm mắt, bầu trời ở trên cao cũng nhuộm một màu u buồn ảm đạm, không khỏi khiến cho lòng người cũng buồn lây.

Ninh Dương cuộn mình trong chiếc chăn bông ấm áp, ngồi trên bệ cửa sổ nhìn ra ngoài, nhin không được thở dài một hơi. Từ lúc bọn họ rời đi khỏi biệt thự của Trạch gia, Trạch Nghi cư xử vô cùng kì lạ. Cậu ấy dường như là muốn tránh mặt cậu, mỗi lần cậu cố bắt chuyện đều chỉ nhận lại được ánh nhìn hờ hững cùng sự im lặng tuyệt đối của Trạch Nghi. Ninh Dương đã cố nghĩ nát óc mà không ra, đem chuyện này hỏi Trạch Vũ thì y chỉ cười cười nói rằng Trạch Nghi đang bắt đầu thực tập tại Trạch Thiên Vũ, áp lực học tập cùng công việc làm cho cậu ấy mệt mỏi nên mới hành xử như vậy. Cậu thật không nghĩ Trạch Nghi mới có mười sáu tuổi mà đã bắt đầu thực tập kinh doanh, không khỏi lo lắng cho cậu ấy. Chuyện kinh doanh không hề đơn giản, áp lực lớn so với sức chịu đựng của một thiếu niên mười sáu tuổi thực sự là một thử thách không hề dễ dàng.

Trong khi Ninh Dương lo cho Trạch Nghi đến nóng cả ruột, Trạch Vũ lại có vẻ rất bình thản. Y ôm lấy cậu trấn an, khẳng định sự tin tưởng của mình với con trai và mong cậu đừng nên suy nghĩ quá nhiều. Ninh Dương nghe lời y, tuy nhiên trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng bất an.

Cậu còn đang mãi chìm đắm trong dòng suy nghĩ thì thân thể nhỏ nhắn đã được một vòng tay bao lấy, mùi hương nam tính thân thuộc cứ thế tràn vào hai cánh mũi khiến cho cậu thoải mái vô cùng. Ninh Dương gỡ chần ra cho người kia chui vào, còn mình thì ngồi trong lòng y cọ cọ, nhiệt tình hưởng thụ hơi ấm của vòng tay ấy.

Trạch Vũ mang hoa quả vào cho vợ yêu, thấy cậu suy tư bên cửa sổ đáng yêu đến động lòng, không kìm được đi tới ôm tiếu bảo bối vào trong ngực. Y yêu người này chết đi được, tình yêu của y lớn đến nỗi sự tồn tại của Ninh Dương đã trở thành một phần máu thịt của y, Cậu vui y cũng vui, cậu có tâm sự y cũng chẳng thể nào vui cho nổi. Hiện tại nhìn Ninh Dương buồn bã, trong tim y giống như có hàng trăm mũi dao cọ xát đau đớn vô cùng. Y chậm rãi siết chặt vòng tay, hôn hôn gò má trắng mịn rồi dịu giọng hỏi.

-Em lại có tâm sự gì sao?

Ninh Dương lắc đầu, tựa người lên lồng ngực cường tráng của Trạch Vũ, cố gắng nở một nụ cười an ủi y. Cậu chớp chớp đôi mắt to tròn, dùng ánh mắt đầy yêu thương đối diện với đối phương.

-Tôi có nghĩ đến một chuyện, nhưng mà giờ nghĩ lại thấy mình cả nghĩ rồi.

-Có chuyện gì thì phải nói với tôi, đừng giữ ở trong lòng... Chúng ta là phu thê, giữa phu thê thì không nên có khoảng cách. –Trạch Vũ nhếch môi cười, khẽ cụng trán vợ yêu lắc lắc nhẹ.

-Đâu ra vậy, chúng ta còn chưa kết hôn mà. –Tiếu bảo bối phồng phịu, đáng yêu đến nỗi Trạch Vũ cúi xuống hôn chóc một cái, lại càng đem cậu giấu kỹ trong lòng. Y vui vẻ cắn cắn chóp mũi khả ái của người kia, trong thanh âm thật tự nhiên có mấy phần ôn nhu.

-Hay mai mình tổ chức đám cưới luôn đi, đem em gả cho tôi...

-Nói lại lần nữa!

-À..là đem tôi gả cho em...-Trạch Vũ muối mặt sửa lại câu nói của mình. Y không phải thê nô công, nhưng y thừa hiểu đạo lí "đội vợ lên đầu là trường sinh bất lão", chiều vợ một tí thì tính phúc nhà mình được yên, ngu gì mà không thử...

Ninh Dương hài lòng với câu đính chính của Trạch Vũ, mái đầu đen bóng gật gù tán thưởng. Cậu vươn tay lấy đĩa hoa quả, xiên một miếng lê đưa đến bên môi y. Lê rất ngọt và mọng nước, cậu sau đó cũng ăn lấy một miếng, biểu lộ trên mặt không giấu nổi hạnh phúc.

-Ninh Dương này, dạo gần đây em thích ăn hoa quả hơn trước nhiều nhỉ. Số cam chúng ta mua ở siêu thị lần trước chưa đến một tuần đã không còn một quả, mà tôi còn chưa biết hình dạng cái múi cam nó thế nào nữa.

-Tại lúc đợi ông làm việc, tôi xem phim thấy buồn miệng nên ăn, không ngờ lúc hết phim đã ăn hết cả hộp rồi...-Ninh Dương xấu hổ giải trình, miếng lê tiếp theo đã chui tọt vào miệng không còn bóng dáng.

Trạch Vũ hôn hôn khoe môi vương lại nước lê ngọt ngào, vuốt ve mái tóc mượt mà của cậu.

-Ăn nhiều hoa quả là tốt, nhưng cam quýt ăn nhiều quá cũng không có lợi đâu.

-Tôi sẽ lưu ý. -Tiểu hồ ly chỉ qua mấy phút đã xử lí hết sạch đồng lê, chuyển qua bóc quýt ăn. Quýt dù rất chua cậu cũng không thấy phiền, càng ăn lại càng thèm, chỉ trong một phút đã ăn hết một quả. Trạch Vũ không ngờ sức ăn của vợ lại có thể mạnh mẽ đến thế, y bóc quýt cho vợ hết quả này đến quả khác, mắt tròn mắt dẹt nhìn đồng vỏ quýt trên đĩa.

Y đang đưa nốt múi quýt cuối cùng đến bên môi vợ yêu thì điện thoại ở túi quần rung, y nhanh chóng cầm lên nhấn nút nghe.

-Ừ..Tốt lắm...Cậu cứ thế mà làm.

Nhìn biểu lộ vui mừng của Trạch Vũ, Ninh Dương không nhịn được tò mò.

-Có chuyện gì mà vui vậy?

-Vợ này –Trạch Vũ cúp điện thoại quăng qua một bên, yêu thương ôm lấy vợ yêu trong lòng, hào hứng nói –Cuối tuần này mình đi du lịch đi.

-Đi đâu? –Người này sao tự dưng lại muốn đi du lịch, Ninh Dương thật sự thắc mắc.

-Đi Thượng Hải. Chúng ta sẽ ở tại tòa cao ốc TJDalax của Trạch Thiên Vũ, vừa nghỉ dưỡng còn có thể kết hợp với vui chơi và mua sắm luôn. Tôi còn có chút bất ngờ dành cho em.

TJDalax không phải khu giải trí nghỉ dưỡng tích hợp bảy sao nổi tiếng của Trạch Thiên Vũ sao. Giá phòng một đêm ở đó đều không dưới 10 vạn, dịch vụ cao cấp hàng đầu châu Á là ước mơ xa xỉ của nhiều người. Trạch Vũ đột nhiên muốn đi nghỉ dưỡng ở Thượng Hải không phải là đang có âm mưu gì chứ. Ninh Dương dè chừng nhìn người kia, tuy nhiên khi trông thấy vẻ mặt nũng nịu trên gương mặt điển trai liền không nhịn được bật cười, đành gật đầu đồng ý với đề nghị của y. Dù thế nào cậu cũng không thể từ chối người này, y cũng sẽ không làm gì tổn hại đến cậu, Ninh Dương đành yên tâm mà chiều theo ý nguyện của y, tất bật chuẩn bị đi du lịch.

Đến khi cùng y lên phi cơ riêng, Ninh Dương vẫn còn không dám tin đây là sự thật. Cậu biết Trạch Vũ rất giàu nhưng không nghĩ y lại có đến mấy cái du thuyền cùng máy bay riêng, không khỏi bị chấn động không thôi. Bên trong thân máy bay có máy sưởi cực kì ấm áp tiện lợi, nội thất lại được trang trí y hệt như một căn hộ cao cấp trên mặt đất, kể cả khi có phải di chuyển liên tục trong vài ngày cũng chẳng có vấn đề gì. Cậu vừa mới thử đặt mông lên chiếc giường sang trọng đã bị người kia đè ngửa ra hôn lấy

hôn để, quần áo cứ thế bị quăng đi đâu không biết. Đến khi đầu óc mụ mị tỉnh ra được một chút thì đã thấy mình nằm trên giường, nửa người dưới bị mạnh mẽ trù dập đến rồi tỉnh rồi mù, xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm cái lỗ nào mà chui xuống. (đang bay mà:v...). Sắc lang ở bất cứ chỗ nào cũng động dục được, đêm hôm trước chiều y đến ba lần thì lúc này đã lại phải cắn răng dăng cúc hoa lên thêm hai lần, mộng thực sự đã muốn nở hoa lắm rồi. Cậu phải bầu chặt ga giường khi cảm nhận thứ nóng rực lại một lần nữa đâm vào, âm thanh rên rỉ không kìm nén cứ thế quẩn quanh phòng, cùng với tiếng gió rít u u bên ngoài phiến tỉnh không tả nổi.

Trạch Vũ sắp thêm vài chục cái nữa rồi bắn ra, không thèm rút côn thật mà cứ để yên nó trong đó, ngả mình sang bên cạnh vợ yêu ôm lấy cậu. Hai người nhìn ra khoảng trời màu lam thẫm bên ngoài, trầm mặc thưởng thức những quầng mây đa sắc màu của buổi trời chiều. Khung cảnh ngoài cửa sổ thực sự rất đẹp, chân trời phía xa đã nhuộm màu tím thơ mộng, cùng với ánh tà dương đỏ rực ẩn hiện sau lớp mây mù mang đến cảm giác vô cùng vi diệu. Ninh Dương nắm lấy mu bàn tay đang kê trên bụng mình, chậm rãi đem những ngón tay đan vào nhau. Khoảnh khắc hiện tại hạnh phúc đến mức cậu không thể nào diễn tả thành lời, chỉ có thể đem cảm xúc bộc lộ qua ánh mắt, hướng đồng tử long lanh ánh nước về chân trời xa xăm, bàn tay tự giác xiết lấy bàn tay to rộng của người kia.

Trạch Vũ từ đằng sau hôn lên cổ trắng ngần của vợ, ưu ái để lại vài dấu hôn đầy tính chiếm hữu rồi vui vẻ thưởng thức thành quả của mình. Thật may là vợ y không để ý, nếu cậu biết trên cổ mình bây giờ nó thành cái bộ dạng gì, cậu sẽ không niệm tình đá văng y ra khỏi giường.

Qua đi một chút thời gian, Ninh Dương còn đang thiu thiu ngủ được Trạch Vũ ôm đi tắm rửa, sự chăm sóc chu đáo của y làm cho cậu an tâm, toàn tâm toàn ý giao phó cơ thể mình cho y. Thẳng cho đến khi phi cơ hạ cánh, cậu mới giật mình thức giấc, trên người đã được mặc quần áo hết sức

chỉnh tề. Ninh Dương ngượng ngùng cảm ơn Trạch Vũ, theo sự hướng dẫn của y bước xuống phi cơ.

Trong sân bay xuất hiện hai người một lớn một nhỏ vô cùng đối lập nhưng cũng rất hài hòa. Thiếu niên xinh đẹp lon ton đi trước ngắm nghía xung quanh, chốc chốc lại quay lại cười đùa với người đằng sau, mà nam nhân cao to đi phía sau thì lại mang khẩu trang kín mít, hai tay xách theo hai cái va li to đùng thật vất vả mới theo kịp thiếu niên. Người ta nói: "Có chồng là có thêm một cu li miễn phí" quả thực không sai mà....

Hai người ra khỏi sân bay thì đã có một chiếc Mercedes chờ sẵn ở bên ngoài, lái xe vội vã cúi chào rất lễ độ rồi giúp nam nhân đặt vali vào trong cốp. Đến khi bọn họ đã ngồi yên vị trong xe nam nhân mới có thể tháo khẩu trang ra, nhào đến người bên cạnh ôm hôn thắm thiết. Thiếu niên ôm lấy vòng eo săn chắc của nam nhân, cười cười đáp lại nụ hôn của y.

-Làm người nổi tiếng khổ nhĩ?

-Hôn nốt đã rồi nói tiếp. –Nam nhân giống như hồ điệp mười ngày vồ lấy đôi môi ngọt lịm của thiếu niên cắn mút, đầu lưỡi luồn vào đảo quanh khoang miệng giống như thưởng thức một thứ trân bảo, nhắm nháp liên tục đến mười lăm phút mới buông ra.

Lái xe ở phía trước là tâm phúc của nam nhân, rất biết ý tứ mà không đụng chạm đến không gian riêng tư của bọn họ, toàn tâm toàn ý lái xe. Chiếc xe đen bóng luồn lách qua hàng chục chiếc xe khác trên con đường nhựa hướng về trung tâm thành phố, người trong xe cũng vì cảnh tượng hoa lệ hai bên đường mà chấn động không thôi. Ninh Dương bị sự đông đúc và phần hoa của thành phố Thượng Hải làm cho ấn tượng, ngồi trong lòng Trạch Vũ liền thoáng trò chuyện, vươn tay chỉ hết cái này đến cái kia. Về phần Trạch Vũ, y đã quá quen với thành phố này nên rất nhiệt tình làm hướng dẫn viên du lịch cho vợ, giải đáp toàn bộ những thắc mắc của cậu, còn kể cho cậu nghe rất nhiều điều thú vị nữa. Để thưởng cho "anh" hướng

dẫn viên đẹp trai lại còn rất chuyên nghiệp, Ninh Dương chốc chốc lại quay sang hôn lên má y một cái, đáng yêu không tả xiết. Trạch Vũ lúc này thực sự nóng hết cả người nhưng mà kìm xuống được, âm thầm an ủi chính mình tiết chế lại một chút, bọn họ còn có cả đêm dài....

Tại khu vực đất đỏ sẫm uất nhất của thành phố tọa lạc một tòa địa ốc khổng lồ vô cùng hoành tráng. Khối kiến trúc diễm lệ hoàn toàn nổi bật giữa hừng hà sa số những tòa địa ốc khác, sừng sững uy nghiêm trong khoảng trời rộng lớn nơi trái tim của Thượng Hải. Đó là tòa nhà TJDalax, một công trình vĩ đại của tập đoàn Trạch Thiên Vũ, tích hợp hoàn hảo giữa giải trí, nghỉ dưỡng và thương mại cao cấp. Nguồn lợi mà TJDalax đem lại cho tập đoàn mỗi năm vượt xa con số trong tưởng tượng của nhiều người, dù dịch vụ ở đây có mức giá ai nghe cũng phải giật mình nhưng chất lượng thì hoàn toàn xứng tầm, các đại gia hay tỉ phú đến Thượng Hải đều ưu ái lựa chọn TJDalax, doanh thu hằng năm cứ thế mà tăng lên chóng mặt.

Ninh Dương đứng dưới tòa nhà khổng lồ ấy, choáng ngợp đến mức không khép được miệng vào. Cậu ngó sang cái người đang cười híp cả mắt bên kia, dùng ánh mắt biết ơn nhìn y. Cậu biết so với khối tài sản hàng tỉ đô của Trạch Vũ, chuyến du lịch xa xỉ như thế này chẳng phải là vấn đề to tát, nhưng hào phóng đến mức ấy thì thực sự là hiếm gặp. Cậu mới tranh thủ ngắm nghía xung quanh một chút, Trạch Vũ đã nắm tay cậu kéo vào trong thang máy chuyên dụng, nhấn nút lên tầng cao nhất. Đồ đạc của bọn họ đều được người phục vụ mang lên phòng trước, hai người hiện giờ cùng nhau đi ăn tối.

Hai bên hông của thang máy làm từ kính cường lực nên người bên trong có thể dễ dàng ngắm quang cảnh thành phố bên dưới. Thượng Hải so với Bắc Kinh không có gì kém cạnh, đều là những trung tâm kinh tế thương mại bậc nhất Đại Lục, cảnh tượng vào buổi tối đẹp đến nỗi bất cứ du khách nào lần đầu đến đây đều phải trầm trồ thán phục. Khung cảnh ngoài thang máy phản chiếu trong đôi mắt to tròn trong veo của Ninh Dương, ghi

hắn những ấn tượng tuyệt đẹp trong kí ức của cậu. Ninh Dương trộm nghĩ sau này nhất định phải đưa ba mẹ đến Thượng Hải chơi, vừa nghĩ vừa gạt gù tán thưởng chính mình, tay cầm điện thoại nhanh chóng đưa lên chụp một tấm hình gửi cho bọn họ. Cậu hào hứng nhìn bức hình trong điện thoại, không nghĩ đến Trạch Vũ từ đằng sau vòng tay qua nhấn nút camera trước. Y cười cười cúi xuống hôn lên má cậu rồi nhấn nút chụp hình, toàn bộ khoảnh khắc được ghi lại bằng một tấm hình không thể chệch vào đâu được, từ ánh sáng, bối cảnh cho đến nhân vật đều hoàn hảo. Trạch Vũ tự gửi cho mình qua WeChat sau đó mới trả lại điện thoại cho Ninh Dương, người còn đang giấu mặt vào lớp khăn choàng cổ che đi cái mặt đỏ lựng của mình.

Ngay lúc đó, thang máy báo hiệu đã đến được tầng cao nhất, cặp vợ chồng son nắm tay nhau đi ra ngoài. Ninh Dương ngay lập tức phát hiện ra, tầng này chính là vườn cây trong nhà kính, hai bên lối đi được trang trí bởi vô số những loài cây quý hiếm từ khắp nơi trên thế giới, nhiệt độ trong khu vực hoàn toàn được điều chỉnh bằng máy móc nên luôn giữ ở mức ổn định, trần nhà làm bằng kính trong suốt không có một chút tuyết đọng, phô bày cả một khoảng trời đêm tuyệt đẹp. Ánh sáng ở đây cũng được chăm chút rất tỉ mỉ, vừa đủ để tạo nên một khung cảnh cực kì thơ mộng. Nếu không phải Ninh Dương tự cấu mình một cái, cậu đã nghĩ rằng mình đang nằm mơ.

Trạch Vũ kéo Ninh Dương đi dọc lối đi lát đá ngoằn ngoèo tới trung tâm của khu vườn, nơi bàn ăn đã được chuẩn bị sẵn. Khu vực này được tách ra biệt lập với xung quanh, cây cối còn được trang trí bởi những chiếc đèn hình cherry xinh xắn, giống như một khu rừng ảo mộng vậy. Ninh Dương vui vẻ nghịch nghịch mấy cái đèn cherry, trong lòng cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy tràn. Tình huống bây giờ còn lãng mạn hơn cả mấy bộ phim truyền hình mẹ hay xem trên tivi, không khỏi làm cho cậu ngượng ngùng muốn chết.

Trạch Vũ giúp Ninh Dương cởi áo khoác ra, vì nhiệt độ trong đây vô cùng ấm áp nên chỉ cần một chiếc áo len là đủ. Y cũng nhanh chóng cởi bỏ

khăn choàng và áo khoác dạ, đi đến lịch thiệp kéo chiếc ghế trắng muốt làm động tác cúi chào. Ninh Dương lại bị choáng ngợp tập hai, yết hầu bé xiu nơi cổ họng vì cái nuốt nước bọt rung lên hết sức rõ ràng. Người bên kia cư nhiên lại đang mặc một chiếc áo len màu đen bó sát, cổ áo khoét sâu để lộ khoảng ngực săn chắc cùng xương quai xanh quyến rũ. Cơ bắp nổi lên bên dưới chiếc áo hoàn mỹ đến từng milimét, gương mặt dưới ánh đèn mang lên tầng tầng soái khí, mái tóc hơi rủ xuống thập phần tuấn lãng, tản ra khí chất làm người ta phải điêu đứng.

"Đây có phải là đỉnh cao của nghệ thuật mặc mà như không mặc không?" Ninh Dương xấu hổ tự nhủ, đánh đánh vào cái má đỏ rực của mình để thoát khỏi dòng suy nghĩ. Cậu không ngờ có một ngày mình lại bị Trạch Vũ quyến rũ đến mức bước đi cũng loạng choạng, trong đầu còn không ngừng tưởng niệm đến thân thể cường tráng bên dưới lớp vải mỏng manh ấy. Phải cố gắng lắm Ninh Dương mới dè xuống được dục vọng trong mình, ngoan ngoãn ngồi xuống bên bàn ăn.

Trạch Vũ nhìn biểu lộ của vợ yêu, biết tiểu hồ ly đã bị mình câu dẫn đến nóng hết cả người rồi thì vui sướng không thôi, cả tiếng đồng hồ ngồi lựa đồ coi như không uống. Y ngồi sang bên đối diện, rót ra một chút rượu cho mình rồi nước quả cho Ninh Dương, cất giọng hỏi cậu:

-Em thấy hài lòng chứ?

-Tôi không thể đòi hỏi cái gì hơn nữa. –Ninh Dương nhấp một ngụm nước quả, đôi mắt trong ánh đèn lại càng long lanh gấp bội lần.

-Tôi vốn đã định cùng em đi du lịch vào Giáng Sinh, không nghĩ đến Trạch Nghi lại muốn chúng ta cùng ăn tối, thành ra phải hoãn đến bây giờ. –Trạch Vũ mỉm cười tươi tắn, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp. Y thực sự không biết lực hấp dẫn của mình lúc này làm tiểu hồ ly ngứa ngáy đến mức độ nào, còn cố tình nắm lấy cổ áo giật giật một chút ra vẻ nóng bức. Hành

động này khiến cho Ninh Dương xây xẩm cả mặt mày, vội vã quay đầu sang một bên uống nước giấu đi hai má nóng rực.

-Ông không cần phải hao tâm tổn sức như vậy, tôi thực sự rất ngại...

-Chỉ cần em thích thì tôi không tiếc gì cả. Nếu em muốn, tôi sẽ lên kế hoạch chuẩn bị cho trăng mật từ bây giờ, đảm bảo sẽ vượt cả sức tưởng tượng của em. –Trạch Vũ nháy nháy mắt, đưa tay phủ lên bàn tay đặt trên mặt bàn của vợ, dùng chút lực xoa nắn nhẹ nhàng.

Ninh Dương bị lời nói của Trạch Vũ làm cho chấn động, trong giây phút toàn bộ tâm trí đều đắm chìm trong sự ngọt ngào của y. Thì ra y vẫn luôn nghĩ đến việc sẽ cùng cậu kết hôn, điểm này làm cậu xúc động vô cùng. Trải qua một chút thời gian, cậu cũng cảm nhận được những khó khăn của mối quan hệ bí mật này, bất cứ thời gian nào bọn họ ở bên ngoài y đều phải mang khẩu trang, những lúc ở bên nhau đều nơm nớp lo sợ bị người ngoài phát hiện, thực sự là khổ sở đủ đường. Người vất vả nhất vẫn luôn là y, nhiều đêm Ninh Dương đã suy nghĩ mình có nên công khai ở bên y hay không. Không phải là Ninh Dương không muốn, nhưng cậu vẫn chưa thực sự dám đối diện với nó. Cậu vẫn cần thời gian....

-Trạch Vũ này, ông sẽ không hối hận chứ? Nếu kết hôn với tôi ông sẽ gặp rất nhiều bất lợi, chưa nói đến tôi là con trai, không thể sinh con cho ông...

-Đừng nói về con cái, một đứa cũng làm tôi đủ mệt rồi –Trạch Vũ lắc đầu- Tôi biết tương lai sẽ rất khó khăn nhưng xin em hãy tin tưởng tôi, chỉ cần em ở bên tôi là đủ...

Không khí bất chợt trở nên thật ngưng trọng. Tương lai của hai người thực sự là chủ đề tối kị, từ trước tới nay cả hai đều cố gắng không đề cập tới. Tuy nhiên, nếu muốn xóa đi khoảng cách giữa bọn họ, việc đầu tiên cần làm là bàn tới chuyện tương lai, chỉ cần hai người có thể thẳng thắn trao đổi

thì mọi chuyện về sau cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều. Ninh Dương nhìn xuống mặt bàn, khẽ đan những ngón tay của mình vào bàn tay rộng lớn của Trạch Vũ:

-Tôi tin ông mà.

Trạch Vũ đứng dậy vươn người sang bên kia, dịu dàng nâng mặt của ái nhân lên, đặt một nụ hôn đầy cảm xúc lên đó. Y đã mong chờ câu nói này rất lâu rồi...

-Không khí lúc này nghiêm túc thật đấy – Trạch Vũ cười cười, y vươn tay lấy đĩa mì Ý chuyển sang trước mặt hai người, khẽ nháy mắt đầy ẩn ý.
–Chúng ta chơi một trò chơi đi.

-Trò gì- Ninh Dương vẫn mơ màng trong dư vị của nụ hôn ban nãy, vô thức đáp lại.

-Em có biết cái được gọi là nụ hôn Spaghetti không? Hai người cùng ăn chung một đĩa mì, tình cờ bắt trúng hai đầu của một sợi mì thì cả hai cùng nhau ăn hết sợi mì ấy và kết thúc bằng một nụ hôn. Tôi thật sự muốn chơi thử, xem định mệnh có cho chúng ta chọn trúng được cùng một sợi hay không.

-Nhờ đâu không bắt trúng thì sao?

-Không thử sao biết? – Trạch Vũ cầm chiếc đĩa đặt vào tay vợ yêu, trên gương mặt điển trai hiện lên vẻ hào hứng làm Ninh Dương không cưỡng lại nổi, chấp nhận cùng y chơi trò này.

"Sụt"

Hai người bắt đầu chơi, mỗi người đều bắt được một sợi mì riêng biệt khiến Trạch Vũ nuối tiếc vô cùng. Y thuyết phục cậu thử lại một lần nữa, rốt cục cũng không hút trúng. Đĩa mì cứ thế vơi cạn nhưng trò chơi vẫn cứ

phải tiếp tục, mặt của Ninh Dương đã xám ngoét cả vào còn Trạch Vũ thì chỉ có thể ở một bên an ủi cậu, kiên trì thử lại hết lần này đến lần khác. "nếu hết cả đĩa vẫn không được thì xấu hổ chết mất", Ninh Dương thầm nghĩ, sốt ruột lấy thêm mỳ đưa lên môi. Trông thấy vẻ nôn nóng của cậu, Trạch Vũ không nhịn được bật cười:

-Thực ra cái gọi là định mệnh cũng không hẳn là ngẫu nhiên. Chỉ cần tôi cố tình sắp xếp số sợi mỳ trên đĩa là số lẻ thì cho đến cuối cùng thế nào chúng ta cũng chọn trúng một sợi.

-Ông quên mất là bất cứ lúc nào sợi mỳ cũng có thể đứt hả? Chỉ cần một sợi trong lúc nấu bị đứt thành hai thì tính toán của ông trật lất. –Tiểu hồ ly dấu môi, chau mày nhìn Trạch Vũ ra vẻ bất bình. Vẻ đáng yêu của cậu làm Trạch Vũ phì cười, cố gắng lắm mới nhìn xuống được chỉ chỉ sang bên đầu bàn bên kia.

-Vậy nên tôi đã chuẩn bị hai đĩa.

Người này đúng là không thể đùa được mà. Ninh Dương hậm hực, khều ra một sợi mì bắt đầu nuốt vào. Bên này Trạch Vũ cũng lấy mỳ ra đưa lên môi. Sợi mỳ của cả hai đều rất dài, hút mãi mà không hết. Hai bên trao đổi ánh mắt "Sao mỳ của ông dài thế?" "Của em cũng dài chả kém đâu" một hồi, đều có chút sốt ruột không yên. Sự việc tiếp theo khiến cho cả hai đều bất ngờ, những tưởng lần này cũng chuẩn bị thất bại thì ở đầu môi bất chợt cảm thấy có chút căng. Trạch Vũ sững lại một chút nhìn sợi mỳ du đưa trên môi của Ninh Dương, nó đã thẳng ra và bắt đầu nâng lên thành một đường thẳng. Chỉ khoảng hai giây sau, phần thân còn lại bắt đầu lộ diện và thật bất ngờ, điểm kết thúc của nó còn đang nằm trên môi của Trạch Vũ, điều đó làm y vui sướng không thôi. Y chống tay xuống cảm hưởng đến Ninh Dương nháy nháy mắt, môi hơi chu ra chờ đợi nụ hôn từ vợ, trên mặt viết đầy ý tứ "Mau lại đây hôn chồng nào".

Ninh Dương vốn định hôn y thật nhưng bản mặt sắc lang của y hiện tại làm cậu nóng hết cả máu, ngồi yên không chịu hút nữa. Sợi mì mỏng manh căng từ đầu này sang đầu kia của chiếc bàn, tưởng chừng như chỉ cần một trận gió thổi qua là nó sẽ đứt phụt. Sau một hồi giằng co, Trạch Vũ đành phải chào thua, ngồi dậy hút vào sợi mì đến bên môi của vợ, hôn một cái thật dịu dàng. Cho đến cùng định mệnh cũng không cho y thắng cậu lấy một lần...Trò chơi này hay cả trong tình yêu...y thực sự đã thua rồi....

Ninh Dương mỉm cười hài lòng gật gật đầu, biểu lộ trên mặt vừa đắc chí lại vừa có vẻ hưởng thụ, thật giống như tiểu hồ ly vừa ăn trộm được hạt dẻ. Cậu cùng Trạch Vũ vui vẻ thưởng thức bữa ăn trong ánh nến lung linh, nói với nhau thật nhiều chuyện về bản thân mình trước đây. Cả hai cũng đều phải gật gù công nhận, sau khi đến sống cùng đối phương, mình đã thay đổi rất nhiều. Đúng là trong tình yêu con người luôn thay đổi nhưng rất hiếm có cặp đôi nào có thể thẳng thắn nói về điều đó được như bọn họ. Trạch Vũ rất vui khi có thể cùng Ninh Dương trò chuyện như hai người tri kỉ, bởi y rất muốn xác nhận rằng, giữa bọn họ không chỉ có tình yêu mà còn có cả những thứ thiêng liêng hơn thế nữa. Chỉ có như vậy tình cảm mới thực sự lâu bền, đơn giản là vì muốn sống cùng nhau cả đời, cần nhiều hơn là một sự nỗ lực.

Kim ngân đồng hồ thật mau đã đi qua vạch số tám. Hai người kết thúc bữa ăn kiểu Pháp do Trạch Vũ cất công bố trí, đứng lên chuẩn bị đi về phòng. Trạch Vũ ôm lấy vợ yêu ghé vào bên tai cậu thì thầm đầy ẩn ý.

-Tôi đã nói là sẽ dành cho em sự bất ngờ đúng không? Em thật mau thôi sẽ biết được nó là gì, tuy rằng để có được nó em cần phải bỏ công sức một chút.

-Ý ông là gì?- Ninh Dương vòng tay qua cổ Trạch Vũ đầy âu yếm, thắc mắc hỏi lại y.

-Trong phòng này tôi có giấu chìa khóa đến sự bất ngờ, tôi rất mong em có thể tìm được nó.

-Không có gợi ý làm sao tôi tìm được.?

Trạch Vũ cọ cọ chớp mũi mình vào gò má trắng mịn của vợ yêu, nâng tay cậu lên chạm vào trái tim đang đập mãnh liệt trong lồng ngực, thì thầm qua hơi thở tựa như đang cố gắng truyền đạt một bí mật to lớn vậy.

-Gợi ý chính là tôi...Tôi biết là em rất thông minh, nhất định sẽ giải mã được gợi ý này.

-Ừ..Trạch Vũ!

Ninh Dương gọi với theo bóng dáng của Trạch Vũ xa dần, đứng trong căn phòng thật sự không biết bắt đầu từ đâu. Manh mối là Trạch Vũ...Xung quanh lại có nhiều cây cối như vậy... Chẳng lẽ là muốn cậu tìm đến loài cây mà y ưa thích? Ninh Dương cảm thấy thật không ổn, vội vã chuyển hướng dòng suy nghĩ theo hướng khác, tiện thể đi dạo quanh khu vườn tìm kiếm thêm gợi ý. Cậu lục tung trong trí nhớ xem bình thường sở thích của Trạch Vũ là gì, tuy nhiên cũng không thể nghĩ ra cái gì tương thích với tình huống bây giờ.

"Sắc lang chết tiệt, làm như đi tìm kho báu vậy... Biết thế tôi đã bám càng ông từ này, khỏi phải mất công suy nghĩ như bây giờ.. Trạch Vũ xấu xa..Trạch Vũ bại hoại...Trạch Vũ..."

Trạch Vũ là manh mối của câu đố này. Ninh Dương xoa xoa cằm một chút, tập trung dòng suy luận về một đầu mối duy nhất. Cậu nhìn quanh quất trong phòng, men theo lối đi đến nơi chính giữa của mái vòm nhìn lên, nở một nụ cười hết sức ranh mãnh...

-Thì ra là vậy...

\$\$\$

Ninh Dương cầm theo một tờ giấy bì rất đẹp, chậm rãi phân tích dòng chữ ghi trên đó. 69WY116. Chẳng lẽ đây là số phòng? Ninh Dương vội vã đi xuống bàn tiếp tân ở hai tầng dưới, chìa tờ giấy ra cho nhân viên xem. Cô nhân viên vừa nhìn thấy đã hết hồn, lắp bắp hỏi lại:

-Đây là phòng tổng thống của khách sạn mà, cậu chắc là mình tìm phòng đó chứ?

-Tôi chắc. -Đây chính là phong cách của Trạch Vũ. Ninh Dương vô cùng tự tin, theo sự chỉ dẫn của nhân viên lên đến phòng 69WY116. Cậu hít một hơi rồi đẩy cửa vào. Cảnh tượng đập vào mắt khiến cậu sững sờ mất đúng năm giây.

Hai bên lối vào phòng trải đầy nền thơm, trên thảm lông dưới đất cũng rải đầy cánh hoa hồng đỏ thắm. Cậu cởi giày ra bước theo những cánh hồng tiến vào phòng, ghé mắt vào bên trong phòng tắm không đóng cửa mà xúc động suýt rơi nước mắt. Bên trong phòng tắm rộng lớn là chiếc bồn tắm khổng lồ, phía trong bồn đã được chuẩn bị sẵn nước ấm cùng cánh hoa, mùi hương tinh dầu hoa hồng thơm đến mức cả thân thể mệt mỏi của Ninh Dương nhẹ nhõm hẳn ra. Bức tường bên cạnh bồn tắm được thay thế bằng kính cường lực, từ bên trong có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh sắc bên ngoài. Chỉ cần nghĩ đến việc nằm trong bồn tắm thư giãn nhìn ngắm thành phố Thượng Hải sầm uất nhộn nhịp về đêm, Ninh Dương đã cảm thấy vô cùng ngứa ngáy trong bụng. Sau một hồi thất thần chiêm ngưỡng, Ninh Dương mới lưu luyến rời đi trở về gian phòng chính.

Căn phòng này có cả phòng khách riêng biệt, hiện giờ đều đã được điều chỉnh ánh sáng rất vừa phải, mang đến cảm giác rất...khiêu gợi..Ninh Dương nuốt nước bọt cái ực, ngó qua một chút rồi đi vào phòng ngủ, nhủ thầm chắc là Trạch Vũ đang ở đó. Tất cả sự dày công chuẩn bị của y làm cậu cảm động muốn khóc, chỉ muốn ngay bây giờ chạy đến ôm chầm lấy y,

tặng cho y một cái hôn thật ngọt ngào. Người đàn ông này luôn biết cách tạo không khí lãng mạn mà....

Ngay từ giây phút bước vào trong phòng ngủ, Ninh Dương đã bị choáng đến ong ong cả đầu. Phòng ngủ rộng gấp đôi phòng ngủ ở nhà, thiết kế theo phong cách Châu Âu hết sức tinh tế trang nhã. Xung quanh phòng treo những chiếc đèn cherry giống hệt như ở trong vườn cây, dưới sàn bày những chiếc nến thơm tỏa ra mùi hương mê huyễn kích thích mạnh mẽ vào khứu giác. Căn phòng dưới ánh sáng từ đèn và nến dâng lên mấy phần tình thú, hình thành ấn tượng vô cùng sâu đậm về sự lãng mạn có một không hai của người sắp đặt ra chúng. Tuy nhiên đó chưa phải là điều gây bất ngờ nhất, thứ hoành tráng và tốn kém nhất trong căn phòng chính là chiếc giường kingsize ở trung tâm. Hiện tại toàn bộ ga trải giường đã được thay thế bằng hoa hồng tươi đắt giá, hàng trăm bông hồng mới nở được xếp bên cạnh nhau tạo thành một tấm nệm tràn ngập hương thơm, phía bên trên còn được rải những cánh hồng baby đáng yêu lại thơm ngát, làm Ninh Dương cứ ngỡ mình đã lạc vào biển hoa vậy. Trên chiếc giường đỏ thắm tựa như phòng tân hôn là dòng kí tự được xếp từ hoa hồng xanh quý hiếm, làm thành ba con số ai nhìn vào cũng sẽ xúc động đến rơi nước mắt.

520. *

*: 520 trong tiếng Trung đọc nhanh sẽ thành "wo ai ni" nghĩa là "tôi yêu em":))))

Ninh Dương chợt cảm thấy má mình ươn ướt, càng lau thì nước rơi xuống càng nhiều, ướt đầm cả một mảng tay áo. Cậu không thể ngăn nước mắt của mình rơi xuống, cứ thế ôm mặt khóc nức lên. Trạch Vũ làm nhiều việc cho cậu như vậy, là muốn cậu suốt đời này không thể yêu ai khác ngoài y sao? Nếu quả thật như thế, y cũng đã đạt được mục đích của mình rồi. Ninh Dương vừa khóc vừa gọi tên Trạch Vũ, nhìn quanh quất trong phòng tìm kiếm y. Ngay tại thời điểm cậu hoang mang nhất, trong phòng

đột nhiên xuất hiện tiếng của Trạch Vũ, tuy rằng y thực sự không có mặt ở đó. Y đã thu âm lại ư?

-Em thấy bất ngờ chứ? Tất cả những điều này tôi làm đều là tặng cho em, chỉ mong em không chê chút thành ý của tôi. Thực ra điều tuyệt vời nhất còn đang ở phía sau, tôi đang chuẩn bị cho nó đây này. Em đi tắm trước đi, thư giãn một chút, tôi sẽ về phòng ngay thôi..

Nghe lời Trạch Vũ, Ninh Dương trở lại phòng tắm, nhanh chóng thoát li quần áo. Nước trong bồn thực sự rất ấm, nhiệt độ vừa phải nên cậu rất mau đã cảm thấy quen, bước luôn vào trong bồn ngả mình thư giãn. Cảm giác hiện tại chỉ có thể dùng từ lâng lâng để hình dung, bao nhiêu lo lắng phiền muộn cùng với làn nước ấm trôi đi hết, chỉ còn cảm xúc ngọt ngào đọng lại trong lòng. Cậu ngả người lên thành bồn nhìn ngắm thành phố Thượng Hải xinh đẹp bên dưới, trong nội tâm là một mảng an tĩnh đến lạ.

Bắc Kinh đem đến cho con người cảm giác nhộn nhạo trong khi Thượng Hải lại mang đến ấn tượng đôi chút bình yên hơn. Ngay tại khoảnh khắc này, không biết có phải vì dư chấn của cảm xúc ban nãy, Ninh Dương nhìn những tòa nhà cao ốc thô kệch cũng thấy chúng thật lãng mạn, hàng xe cộ đông đúc, ánh đèn neon nhấp nháy rồi cả những biển hiệu đủ màu sắc, tất cả đều đẹp đến đến lạ kì. Cậu ngắm mãi không thấy chán, đắm chìm trong dòng suy nghĩ đến mức Trạch Vũ tiến vào cũng không biết, cảm nhận được nụ hôn ôn nhu của y trên mặt mới thanh tỉnh ra đôi phần.

-Trạch Vũ...

-Em tìm được manh mối nhanh thật đấy, tôi thật sự chưa bao giờ có thể đánh giá thấp năng lực của em.

Ninh Dương cười cười hôn lên khóe môi của Trạch Vũ.

-Thực ra cũng không khó giải lắm. Ông chính là chìa khóa của bí mật. Điểm mấu chốt chính là tên của ông. Trạch Vũ là cơn mưa lạnh, trong một

khu vườn nhân tạo mà nhắc đến cơn mưa lành thì chỉ có thể ám chỉ hệ thống tưới nước tự động mà thôi. Ở chính giữa mái vòm của vườn cây là vòi phun chính, bên dưới nó là khóm hoa Dương Tử, không phải nên liên tưởng ngay đến tên tôi sao? Tôi chỉ cần tìm trong khóm hoa đó đã thấy một cái hộp pha lê hình vỏ sò, bên trong cất giấu gợi ý của ông.

-Bảo bối của tôi đúng là nhất. –Trạch Vũ nhiệt tình đáp lại nụ hôn nồng nàn của vợ, lấy một ít cánh hoa trong bồn rải lên thân thể trắng nõn của cậu, cười cười hỏi:

-Thoải mái không? Để tôi gội đầu cho em nhé.

Nhận được cái gạt đầu nhẹ nhàng của vợ yêu, Trạch Vũ lấy vòi sen xả nước, còn cẩn thận kiểm tra lại nhiệt độ của nước đến ba lần. Bồn tắm còn chỗ tựa đầu riêng để gội, Ninh Dương kê thêm cái khăn tắm liền an nhàn nằm xuống, hưởng thụ sự chăm sóc đặc biệt từ Trạch Vũ. Bàn tay cùng làn nước ấm xen vào tóc thoải mái đến độ cậu ưm nhẹ một tiếng, biểu lộ trên mặt ánh lên tầng tầng hạnh phúc. Trạch Vũ làm hết sức cẩn thận, nhẹ nhàng mát xa cho vợ, thỉnh thoảng còn nghịch ngợm với tay lấy một cánh hoa hồng cọ cọ vào má cậu, khiến cậu bật cười khanh khách. Y thấy vợ vui cũng tự nhiên cảm thấy thật vui vẻ, ngữ khí có mấy phần ôn nhu:

-Em biết không, tôi có một mong ước rất nhỏ thôi, rằng nhiều năm sau nữa, tôi vẫn được gội đầu cho em như thế này...

Chỉ cần một câu nói của Trạch Vũ cũng đủ làm cho Ninh Dương điều đứng. Người đàn ông này vẫn là như vậy, chỉ toàn nói những điều khiến cậu đỏ mặt, không có lúc nào mà cậu không cảm nhận được sự chân thành từ y. Có lẽ đó là đặc quyền của người đã có chồng chăng? Ninh Dương bật cười trong lòng. Trên cái đại lục rộng lớn này, kiếm đâu ra một người chồng như y chứ, đẹp trai thành đạt lại biết chiều vợ như vậy..Thực ra những thứ như tiền bạc hay địa vị đều không quan trọng bằng tấm chân tình, một người đàn ông chỉ cần dành chút thời gian ngồi lại bên vợ của

mình, làm một việc đơn giản là gọi đầu cho người đó, cùng nhau nói chuyện phiếm, như thế cũng đủ để khiến cho họ cảm thấy hạnh phúc rồi. Ninh Dương không quản y ở ngoài là Trạch Tổng cao cao tại thượng, cậu chỉ biết rằng mỗi khi ở bên cạnh cậu, y là Trạch Vũ, một nam nhân bình thường như mọi nam nhân khác trên thế giới này.. Mà đã là nam nhân, yêu thương chăm sóc ái nhân của mình là một phần trách nhiệm không thể không hoàn thành. Y thực sự đang làm rất tốt nghĩa vụ của một người chồng, Ninh Dương không có điểm nào không hài lòng, mỗi ngày đều yêu y hơn một chút....

Một mối quan hệ mà đôi phương cùng cố gắng xây đắp, không phải cái đó người ta gọi là "chân ái" sao?

Trạch Vũ xả sạch bọt trên mái tóc mềm mại của Ninh Dương, dùng khăn bông lau khô rồi quấn lại thành hai cái cục bông tròn tròn bên đầu. Ninh Dương lấy tay sờ sờ liền bật cười ra tiếng:

-Ông định biến tôi thành mấy bà thím trong phim Hàn Quốc đấy hả?

-Kể cả em có thành "ông thím" thật thì tôi vẫn yêu em mà. –Trạch Vũ cười híp mí, lấy khăn tẩy rửa cho cậu. Làn da trắng sứ của cậu đối lập với màu đỏ thắm của những cánh hoa trôi nổi trên mặt nước làm nên cảnh tượng vô cùng tuyệt mỹ. Trạch Vũ ngồi bên thành bồn thảnh thọa lại rải vài cánh hoa lên tấm lưng trần xinh đẹp, nhẹ nhàng dùng khăn kì cọ lại kết hợp với mát xa, đảm bảo Ninh Dương luôn hưởng thụ nhất. Đến khi được Trạch Vũ ôm ra khỏi bồn lau người cho Ninh Dương vẫn cứ như ở trong cơn mê vậy, ôm lấy người kia nũng nịu cọ tới cọ lui.

-Yên nào, để tôi sấy tóc cho em.

Tiếng máy sấy o o đều đều mang đến cảm giác thật bình yên. Trạch Vũ bắt chước cách vợ ngày trước sấy tóc cho mình, vừa sấy lại vừa hôn hôn lên chóp mũi cậu, vui vẻ ngắm nhìn vẻ mặt hạnh phúc của cậu. Ninh

Dương áp tay lên lồng ngực của y xoa nhẹ, vành mắt cong lên một ý cười thật nhu hòa. Cậu yêu chết người này mất rồi...

Trạch Vũ ôm vợ yêu về phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cậu lên tấm nệm hoa hồng có một không hai, lùi lại một chút để chiêm ngưỡng khung cảnh tuyệt mỹ lúc này. Vợ yêu xinh đẹp nằm trên những đóa hồng tựa như một tinh linh hoa, thân thể trần trụi phô bày toàn bộ vẻ đẹp nguyên thủy nhất của mình. Vẻ ngại ngùng e ấp của cậu so với đêm đầu bọn họ làm không khác là bao, chỉ có lúc này nhan sắc của cậu mặn mà hơn gấp bội lần. Trạch Vũ bây giờ mới nhận ra đạo gần đây vợ mình trông hấp dẫn hơn hẳn, ngực và hông nảy nở hơn so với trước rất nhiều, không khỏi kích thích y đến bồng cả mắt. Y nhanh chóng thoát li quần áo rườm rà, muốn thật nhanh đến nuốt tinh linh hoa xinh đẹp ấy vào bụng.

Trông thấy vẻ sốt sắng của Trạch Vũ, Ninh Dương thật sự xấu hổ không thôi. Cậu nằm xuống tấm nệm hoa mềm mại, khẽ nghịch một chút cánh hồng baby, đem chúng tung lên không trung. Cánh hoa xoay tròn trong không khí rồi đáp xuống làn da non mịn của cậu, rải rác từ ngực cho đến bắp đùi cậu dẫn đối phương đến mức ngay cả hơi thở cũng trở nên nóng bỏng, cơn thịnh nộ vừa mới được giải phóng bùng bùng bùng khí xung trận, nhìn qua không khỏi làm Ninh Dương đỏ mặt tía tai. Cậu khẽ tách chân ra chào đón thân thể cường tráng quen thuộc, đôi mắt vì tình dục nhiễm một tầng hơi nước quyến rũ đến không tưởng.

Trạch Vũ cúi xuống bắt lấy đôi môi căng mọng của vợ điên cuồng sục sạo, bàn tay to rộng tìm đến những điểm mẫn cảm của cậu chậm rãi xoa nắn, nhẹ nhàng gạt đi những cánh hoa trên thân thể trắng mịn kia. Tiểu hồ ly vốn đã vô cùng hấp dẫn, trong buổi tối ngày hôm nay lại càng hấp dẫn hơn cả trăm lần, làm y yêu thích mãi không thôi. Y rời đi đôi môi chuyển sang tập kích hai khóa anh đào trước ngực, vừa mút vừa nắn tận hưởng sự mềm mại trơn mượt ở nơi đó, trong lòng lại càng nhộn nhạo. Tiếng rên rỉ của Ninh Dương càng lúc càng lớn, lần này không cần kìm nén nên có vẻ gì

đó rất đậm đặc, kích thích thứ ở giữa hai chân Trạch Vũ sưng lên thêm mấy vòng. Tuy nhiên y vẫn cố gắng nhịn, để cho vợ được thoải mái trước rồi mới đem bản thân tiến vào.

Đầu nhũ bị Trạch Vũ chơi đã nhô lên thành hai trái anh đào cực phẩm, ngạo nghễ đứng thẳng trong không khí. Y mỉm cười xấu xa rồi tiếp tục cắn mút chúng nó, quyết tâm bức vợ yêu sung sướng đến bắn ra. Trạch Vũ biết Ninh Dương miễn cảm nhất là ở ngực, chỉ cần y liên tục kích thích thì đã có thể xuất tinh, đáng yêu không tả xiết. Nhưng y thực sự không nghĩ đến ngày hôm nay y chỉ cần tốn chút sức lực vợ yêu đã không kìm được thét lên rồi bắn ra mật dịch, đầy mắt mơ mơ màng màng không biết thần trí đã bay đến đâu rồi. Tiểu hồ ly từ lúc nào lại trở nên miễn cảm như vậy, không biết nếu bị y thao sẽ còn sung sướng đến độ nào nữa. Nghĩ thế, Trạch Vũ liền vòng tay ra mặt sau chen vào giữa cánh hông cực phẩm, chậm rãi nói lỏng cho cậu.

-Bảo bối, thoải mái đúng không?

-Ân...ừm...là chỗ đó...a...thoải mái a...-Trong cơn mê sáng Ninh Dương cố gắng mới nói ra được mấy lời, còn lại đều là rên rỉ đầy đậm đặc.

-Đợi một chút... tôi sẽ đưa em đến thiên đường..- Trạch Vũ cảm nhận được những luồng dịch thể tràn ra theo nhịp ra vào của ngón tay mình thì cực kì hài lòng, mát xa nội bích thêm một lúc nữa mới kê côn thịt ngay ngắn ở trước cửa huyết ướm át, hít một hơi thật sâu rồi dồn lực nhấn vào.

-Ahhh...- Ninh Dương ngâm một tiếng thật dài, suýt chút nữa đã bắn ra. Cậu vội vàng thả lỏng người tiếp nhận thứ vĩ đại kia, hậu huyết bắt đầu phối hợp với tốc độ đâm rút của đối phương, xảo diệu phun ra nuốt vào côn thịt đem nó ướt dính thành một thanh thương bóng loáng.

-Ừ...đâm chết tôi...Trạch Vũ...chậm lại một chút...

-Tiểu hồ ly này càng ngày càng đậm dăng hơn, tôi phải thao cái động này thật sướng, để em khỏi ra ngoài tìm nam nhân khác khoái hoạt. –Coi bộ dáng mê loạn của vợ, Trạch Vũ không tiếc lời ái muội, điều chỉnh tốc độ đâm chọc ép buộc cậu phải cảm nhận toàn bộ độ dài cùng kích thước của y. Cự vật được nội bích ấm áp mềm mại bao lấy vô cùng sáng khoái, càng đâm lại càng trưởng lớn hơn, mỗi lần rút ra đều kéo theo không biết bao nhiêu dịch cùng một chút mị thịt đỏ tươi. Nơi giao hợp của cả hai phát ra tiếng nước nhóp nhép đâm loạn, phun ra dịch thể trong suốt thấm vào những cánh hoa hồng bên dưới, phủ lên một tầng nước lóng lánh vô hạn phiến tình.

Ninh Dương vô cùng thích tốc độ hiện tại của Trạch Vũ, không quá nhanh cũng không quá chậm, vừa đủ để cả hai cùng cảm thấy sung sướng. Cậu chậm rãi hít vào mùi hương trên cơ thể y hòa cùng hương hoa hồng thơm ngát, miệng há ra vừa rên vừa kêu tên Trạch Vũ, hai chân quăn lấy eo người kia quăn quít không rời. Bên trong cậu tiếp nhận thứ nóng rực dữ tợn, mỗi nhịp thúc lên đều làm cậu sáng khoái đến co rút cả ngón chân, từ ngưỡng ngưỡng đã chuyển sang phóng túng bản thân, nức nở cầu xin y thao mình thêm nữa.

-Thích tôi thao em như thế này sao? –Trạch Vũ mặt dày hỏi vợ.

-Thích...ân...thao tôi...Trạch Vũ..thao tôi...

Ninh Dương lúc này không kịp nhận thức xem mình đang nói cái gì, thuận theo cảm xúc mà nói ra những khao khát chân thành nhất, nương nhờ đôi môi nóng ấm trên môi mình giải tỏa nỗi bí bức trong lòng, nhiệt tình đáp lại nụ hôn nồng nàn của Trạch Vũ.

Trạch Vũ cười đến híp cả mắt, nâng đôi chân thon dài của Ninh Dương đặt lên bờ vai cường tráng của mình, điên cuồng chinh phục cái miệng nhỏ đói khát ở bên dưới. Hai thân thể quăn lấy nhau giống như muốn đem mình và người kia hợp nhất lại thành một, cùng nhau làm tình

lại hôn môi, qua đi đến mấy bận cao trào. Ninh Dương nằm sấp trên mặt giường đầy hoa, dâng mông lên cho Trạch Vũ hưởng dụng, cảm nhận những nhịp đâm rút chất chứa cả tình yêu và dục vọng của đối phương mà không kìm nén được bắn ra mật dịch, mút chặt côn thịt vào sâu bên trong mình.

-Trạch Vũ! Ahhh...

Luồng chất lỏng nóng bỏng đặc sệt tràn vào trong nội bích, nhiều đến nỗi nhều cả ra ngoài. Ninh Dương thở hổn hển, dư vị sau cao trào quá kích thích nên cậu trong phút chốc không chống đỡ nổi, vô lực nằm trên giường tận hưởng nụ hôn của Trạch Vũ. Trong lúc hai người đang nhiệt tình cắn mút lấy nhau, loa trong phòng đã phát ra thông báo:

-Ladies and gentlemen, this is an important notice from TJDalax. As a special thank for your trust in our company, we would organise a firework display at 9.30 pm tonight. The occasion has been legalised by the Shanghai Authority, therefore we hope that you would be satisfied with our special treatment. Thank you again for choosing TJDalax.

(Kính thưa quý khách, đây là thông báo quan trọng từ TJDalax. Để cảm ơn sự tin tưởng của quý khách với công ty của chúng tôi, chúng tôi sẽ tổ chức một màn pháo hoa đặc biệt vào chín giờ ba mươi buổi tối ngày hôm nay. Sự kiện này đã được chấp thuận và thông qua bởi chính quyền thành phố Thượng Hải, vì thế chúng tôi rất mong rằng quý khách sẽ cảm thấy hài lòng với màn biểu diễn ngày hôm nay. Cảm ơn quý khách vì đã lựa chọn TJDalax)

-Pháo hoa ư? –Ninh Dương tròn mắt nhìn người kia, trong lòng có chút ngờ ngợ.

-Em có thích không? Bất ngờ của tôi dành cho em. –Trạch Vũ ôm vợ yêu đến bên cửa sổ, ngồi trên chiếc ghế bành to đùng đem chăn bông quấn

lấy cả hai, Chỉ sau đó hai phút, những chùm pháo hoa rực rỡ sắc màu đua nhau nổ rộ trên nền trời đen thẫm. Ánh sáng chói lòa phản chiếu trong đồng tử trong veo của Ninh Dương, cùng ánh nước dâng lên nơi khóe mắt long lanh như sao xa. Đan xen những chùm sáng màu vàng kim là những bông pháo hình trái tim, tựa như tấm lòng của Trạch Vũ gửi đến vợ yêu của mình vậy. Ninh Dương ngồi trong lòng Trạch Vũ ngắm pháo hoa bị chấn động không thôi, gương đôi mắt ngập nước nhìn người kia đầy vẻ biết ơn, lấp bắp mãi mới nói được một câu:

-Cảm...ơn..ông..Trạch Vũ..Tôi rất... hạnh phúc...

Trạch Vũ không nói gì, lặng lẽ áp môi mình lên môi cậu. Ngay trong khoảnh khắc đó, một bông pháo hoa hình trái tim nổ xòe trước khung cửa của bọn họ, giống như tình yêu đang thăng hoa trong căn phòng nhỏ vậy. Hai người hôn nhau đắm đuối trong ánh pháo hoa rực rỡ, trao cho nhau tình yêu chân thành từ tận đáy lòng mình. Khoảnh khắc hạnh phúc này cho đến rất nhiều năm sau bọn họ vẫn bật cười khi nhắc lại, khoảnh khắc thiêng liêng mà bọn họ nhận ra chân ái của mình, đem vận mệnh cả đời này gắn kết với đối phương, cho dù một khắc cũng không thể xa rời....

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lạp

www.dtv-ebook.com

Chương 9+2: Chân Ái (2/2)

-Trạch Vũ...ân...đừng hút...nhột a...

Bọc chặn khổng lồ trên giường nhốn náo thành một đoàn, phát ra đủ thứ tạp âm khiến người ta phải đỏ mặt. Tiếng cười khanh khách của thiếu niên cùng tiếng cười trầm khàn của nam nhân quyện vào nhau mang đến cảm giác bình yên đến lạ. Sau một hồi giằng co, hai mái đầu chui ra khỏi chặn, thở hồng hộc để lấy chút dưỡng khí. Nam nhân âu yếm hôn lên cái rốn nhỏ xíu của thiếu niên, khẽ phồng mồm thổi một hơi khiến cho cậu không nhịn xuống được lại cười thêm một trận:

-Ninh Dương này, từ lúc ở TJDalax đến giờ mới có một tuần mà em mập lên trông thấy đấy, vòng bụng không phải đã to lên hai số rồi sao?

Để minh họa cho câu nói của mình, Trạch Vũ vươn tay đo đo vòng bụng của Ninh Dương, vừa đo còn tranh thủ cù cù một chút. Ninh Dương cười đến sắp tắc thở, cố gắng nghiêm mặt lại gạt tay Trạch Vũ ra, quay người sang một bên giả vờ giận dỗi.

-Đúng rồi, tôi béo tôi xấu, ông thích thì đi kiếm cô người mẫu nào đấy mà ngủ cùng, đừng có xán lại gần tôi...

Trạch Vũ vì phản ứng của vợ yêu suýt nữa đã a lên một tiếng đầy ngưỡng mộ, y bật cười lớn túm lấy người kia ôm vào lòng hôn hôn cần cổ đầy dấu ngân đỏ chói. Ở một bên, Ninh Dương chợt cảm thấy thứ nóng rực cọ xát vào hông mình liền hoảng hốt, quay lại trừng mắt nhìn y, sau cùng vẫn nhận được nụ cười xấu xa quen thuộc:

-Em cũng cảm nhận được mà, với cô người mẫu thì không được thế này đâu. Chỉ có em mới khiến tôi hứng thú như thế này này.

-Sắc lang! –Ninh Dương đỏ mặt mắng, gạt Trạch Vũ sang một bên rồi chần đi ra mặc quần áo, bỏ mặc y nằm bẹp trên giường với nỗi lòng của một người chồng có nhu cầu không được giải quyết. Y lầm lũi đi vào nhà tắm xả nước, chốc chốc lại thò đầu ra nhỏ giọng gọi, nghe qua thật khiến Ninh Dương nổi da gà.

-Vợ ơi...

-Không có vợ con gì hết!

-Hồ ly đáng yêu của tôi..

-Dẹp đi!

-Ninh Dương à...

-Tôi chịu thua ông rồi!- Ninh Dương đi phăm phăm vào trong nhà tắm, chỉ một lát sau bên trong đã truyền ra tiếng thở dốc đầy thỏa mãn của nam nhân....

\$\$\$

-Tôi đi làm đây, ở nhà chơi ngoan, tối tôi sẽ mua cho em bánh ngọt...

Nam nhân lưu luyến tạm biệt vợ đi làm, lúc đi còn không quên đòi hỏi một nụ hôn kiểu Pháp nữa. Thiếu niên đứng bên cửa sổ phòng bếp nhìn theo bóng chiếc xe xa dần, trong lòng cảm thấy thật ấm áp, cậu mở tủ lạnh lấy ra chai nước quả chuẩn bị phần ăn sáng của mình, vừa rót vừa lầm bầm mắng nhiếc người kia.

"Có người nào mặt dày như thế không, sáng sớm ra đã bắt người ta dùng tay giải quyết, thật không thể tin nổi"

Ninh Dương múc hai ba thìa súp đưa lên miệng, vươn tay định lấy cái điều khiển ti vi trong bếp thì chợt cảm thấy cổ họng khô nóng không trôi. Cậu lấy cốc nước quả định uống vào thì cơn choáng váng đã ập tới, ổ bụng quặn lên từng đợt khiến cho thân thể cũng bủn rủn theo, vô cùng vất vả mới tới được nhà vệ sinh..

"Oe"

Thiếu niên nhỏ bé ngồi bên bồn vệ sinh nôn thốc nôn tháo, trong đầu ong ong giống như có hàng chục lưỡi dao cạo cắt, cổ họng đau rất khó chịu đến cùng cực. Cậu ôm lấy ngực cố gắng nuốt xuống, cánh tay kia bám lấy thành bồn như thế đây là thứ duy nhất có thể giúp cậu ngồi vững được ở nơi này. Qua đi một lúc, Ninh Dương mới mệt mỏi đứng dậy đi đến bồn rửa súc miệng, cả người lao đảo đến được chỗ cái sofa nằm vật ra, hoàn toàn không còn chút khí lực nào. Cậu cố gắng điều chỉnh nhịp thở đều đều, phải mất một lúc sau mới cảm thấy khá hơn, nuốt vài ngụm nước cho tỉnh táo rồi trở lại nhà bếp. Ngay từ lúc bước vào, cánh mũi cảm nhận được mùi thức ăn thì ổ bụng lại quặn lên từng trận, khiến cho cậu lại phải chạy vào nhà vệ sinh một lần nữa. Đến nước này, Ninh Dương không thể nhịn được nữa, run rẩy cầm lên điện thoại kết nối liên lạc.

Tiếng điện thoại tút đều làm cảm giác nôn nao bên trong cậu càng tệ hơn, đến khi cậu chuẩn bị phải đi vào nhà vệ sinh một lần nữa, đầu bên kia mới có người nhắc máy. Giọng nữ cao truyền vào tai xoa dịu nỗi lo lắng trong lòng cậu.

-Dì ơi...

-Ninh Dương à, xin lỗi con, dì đang bận rửa bát nên không nhận điện thoại nhanh được, sao giọng con yếu ớt thế? Con ốm sao?

-Con cảm thấy khó chịu quá dì ơi, cứ ngửi thấy mùi đồ ăn là nôn thốc nôn tháo, cả người mềm rũ ra...- Ninh Dương thều thào qua điện thoại.

-Con có bị đau bụng không, không phải là bị ngộ độc thực phẩm chứ -
Người phụ nữ sốt sắng hỏi, qua giọng nói có thể lờ mờ hình dung được biểu lộ lo lắng hiện giờ của bà.

Ninh Dương vuốt vuốt ngực nén xuống cơn buồn nôn, gắng gượng trả lời đối phương:

-Con không bị đau bụng nhưng cứ thấy nôn nao thế nào ấy, từ hôm qua đến giờ con không có ăn gì lạ cả, lúc ăn sáng đột nhiên cổ họng nóng rát rồi nôn ra, sau khi nôn thì cả người choáng váng, rất khó chịu...

-Hôm nay dì không phải trực ở bệnh viện...Con nhắn dì địa chỉ đi, dì sẽ đến chỗ con ngay. Cố gắng chịu đựng một chút, đừng uống thuốc lung tung!

Ninh Dương đắn đo một chút, chào dì rồi cúp điện thoại, ngồi dậy nhắn đi một tin. Cậu nhắm mắt giữ nhịp thở đều để kìm xuống cảm giác nôn nao ở cuống họng, lấy chút nước uống mong nó có thể giúp mình thấy khá hơn. Chính là Ninh Dương không ngờ đến, nước cam chua chua lại có tác dụng hơn hẳn nước lọc bình thường, chỉ vài ba ngụm đã khiến cậu thoải mái ra rất nhiều. Ninh Dương liên tục nhấp những ngụm nhỏ, tình trạng dần dần tốt lên trông thấy, đầu óc trì trệ thanh tỉnh hoàn toàn, chân tay không còn bủn rủn như trước. Cốc nước cam theo thời gian vơi đi đến tận đáy....

.....

-Dì!

-Mau vào đi, ở ngoài gió to lắm!

Người phụ nữ trung niên xuất hiện trước thềm nhà vội kéo Ninh Dương vào trong căn phòng ấm áp, bà nhanh chóng cởi ra chiếc áo khoác ướt sũng vì tuyết tan treo lên giá, đỡ Ninh Dương đến ngồi lên sofa. Gương mặt tròn phúc hậu của bà hiện lên ý tứ lo âu, chân mày đã có vết chân chim

nhúu cả lại thành hai đường nhăn nhúm. Bà sờ tay lên trán Ninh Dương rồi kẹp nhiệt độ cho cậu, vừa làm vừa ân cần nói:

-Con không sốt này, lạ thật đấy. Cũng không đau bụng nữa... Vậy tại sao lại buồn nôn...-Dì lấy tay đỡ lấy trán suy nghĩ, khẽ vuốt ve mái đầu của người cháu mình yêu quý nhất trấn an cậu –Dạo này con có thấy cơ thể mình có triệu chứng gì bất thường không, trong sinh hoạt không xảy ra vấn đề gì chứ?

Trước những câu hỏi dồn dập của dì, Ninh Dương trầm mặc suy nghĩ, mất một lúc mới nghĩ ra.

-Gần đây con ăn hơi nhiều đồ chua, lúc nào cũng cảm thấy thêm cái gì đấy có vị chua, từ sáng đến tối không có gì nhắm nháp thì rất khó chịu.. À.. Còn có bụng của con dạo này bị trướng hay sao đó, vòng bụng lớn lên một chút.. –Cậu sờ sờ bụng mình, quả nhiên thấy có lớn hơn ngày trước, thực ra chính bản thân cậu cũng không để ý chuyện đó, chỉ có sắc lang ngày nào cũng ôm thì nhận ra thôi. Nghĩ đến đây, Ninh Dương lại thẹn thùng đến mức cả hai má đều nóng rực.

Người phụ nữ chống cằm suy nghĩ, nhìn thấy cốc nước cam chỉ còn một chút trên bàn, trong nội tâm bắt đầu thấy ngờ ngợ. Bà cầm cốc lên đưa đến chỗ Ninh Dương.

-Con vừa uống sao?

-Vâng ạ, con không ngờ uống nước cam chua lại có tác dụng tốt như vậy, một lúc sau thì không thấy nôn nao nữa...

Hàng lông mày của người phụ nữ càng nhúu chặt lại, biểu lộ trên mặt thập phần bất đắc dĩ. Bà ngập ngừng mãi mới nói ra được.

-Ninh Dương này... con với Trạch Vũ...đã từng ngủ với nhau chưa?

Đột nhiên bị hỏi một câu hỏi như vậy, Ninh Dương xấu hổ lấy tay ôm má, biểu lộ như vừa bị người ta bắt gian, qua đi một lúc mới dám gật nhẹ mái đầu. Cậu không hiểu vì sao dì lại hỏi mình như vậy, trong nội tâm rồi bởi không biết làm gì, chỉ có thể thành thực thừa nhận.

-Một hay nhiều lần?

-Nhiều...nhiều lần ạ...-Hai má Ninh Dương sắp bốc cháy đến nơi, cả khuôn mặt đỏ hơn cả phát sốt. Bị chất vấn thẳng thừng như vậy thì ai mà không ngại ngùng chứ?

-Hai tháng gần đây có làm không?

Dì đúng là bác sĩ, những chuyện khó nói như vậy có thể thẳng thắn buông ra, khiến cho đứa cháu lại càng xấu hổ, gặng lắm mới dám gật đầu khẳng định. Về phần Ninh Dương, trong lòng cậu bây giờ đã thành một mối tơ vò, cậu không hiểu việc này có liên quan gì đến việc bản thân cảm thấy buồn nôn. Ninh Dương lại càng không dám khai ra tần suất "sinh hoạt vợ chồng" dày đặc của mình và Trạch Vũ, chỉ có thể im lặng gật đầu làm âm hiệu. Người kia nghe được liền thở dài, đứng dậy lấy áo khoác ra khỏi nhà.

-Dì ơi, dì đi đâu vậy?

-Dì đi mua cái này, con ngồi đợi dì một chút.

"Hỏi mình như vậy rồi đi ra ngoài mua đồ, ý dì là... " Ninh Dương sợ hãi vạch áo lên, khẽ chạm lên vùng bụng đã nhô ra một chút, tim vô thức nảy lên một cái. Cậu không dám tin vào ý nghĩ của chính mình, ngồi trên sofa bần thần, đồng tử hướng vào khoảng không phía trước không lấy được tiêu cự. Đến khi dì quay trở lại, đưa ra trước mặt cậu một cái que màu hồng phấn, Ninh Dương mới lấy lại được tỉnh táo.

-Dì ơi, cái này là....

-Que thử thai. –Người phụ nữ nói với thanh âm không biểu lộ cảm xúc. Bà đỡ Ninh Dương vào nhà vệ sinh hướng dẫn cậu cách sử dụng, sau đó liền ra sofa ngồi đợi, trên mặt viết đầy lo âu. Đến hai mươi phút sau vẫn không có hồi đáp, bà sốt ruột đến mức không ngồi yên được nữa.

"Ba ba..."

-Ninh Dương, con có làm sao không, sao lại lâu như thế? Trả lời đi đi!

Cửa phòng tắm bật mở, Ninh Dương lưỡng lự thường đi ra ngoài, ôm lấy bà bật khóc nức nở. Phản ứng như vậy cũng đủ biết kết quả ra sao rồi, bà vội vàng vỗ vai an ủi, xoa dịu cơn rối bời trong lòng cậu bây giờ. Bà thở dài một hơi, nhỏ giọng nói với Ninh Dương.

-Mặc quần áo ấm vào, nhớ chọn bộ nào thật giản dị thôi, đeo cả mũ chụp tai vào nữa, theo dì ra ngoài, chúng ta đi khám...

Ninh Dương sụt sùi lau nước mắt, sợ hãi nhìn dì, giọng nói trong giây phút lạc cả đi.

-Người ta sẽ phát hiện con là con trai mất, chúng ta không thể đi...

-Bạn của dì là bác sĩ thai sản, hiện đang có một phòng khám tư. Dì sẽ nói đỡ cô ấy khám luôn cho con, không cần chứng minh thư đâu... Mau lên nào...

Ninh Dương do dự một chút, sau cùng vẫn tin tưởng dì đi vào chuẩn bị quần áo...

\$\$\$

-Cháu cậu xinh thật đấy, nhưng mà cháu bao nhiêu tuổi vậy? Cháu trông trẻ quá...

Nữ bác sĩ đỡ Ninh Dương lên bàn siêu âm, tươi cười nói chuyện với dì. Dì cũng nhanh trí nói đỡ vào một câu.

-Cháu nó vậy thôi đã hai mươi hai tuổi rồi đấy, sáng nay không bận công việc cơ quan liền nhờ tôi đưa nó đi khám thai.

-Cháu gần đây mới biết mình có bầu à? Đã bị nghén chưa? –Nữ bác sĩ mỉm cười với Ninh Dương, chuẩn bị dụng cụ siêu âm, vừa làm vừa hỏi chuyện.

-Sáng nay mới có triệu chứng ạ - Ninh Dương nhỏ giọng nói, cố gắng để người kia không phát hiện ra mình là nam. May mắn giọng cậu trong thời kì dậy thì vẫn ở mức trung tính dễ nghe, dễ dàng qua mắt được người kia. Cậu nhìn màn hình máy, trong lòng hồi hộp đến độ tim vô thức nảy lên từng đợt. Thấy phản ứng của cậu, nữ bác sĩ liền phì cười.

-Ai mang thai con đầu lòng đều như vậy, đều hồi hộp như nhau. Không biết nam nhân nào tốt số cưới được cháu gái xinh đẹp đáng yêu thế này, con sinh ra chắc chắn cũng là một mỹ nhân đi.

-Cảm ơn cô...-Ninh Dương ngượng ngùng cảm ơn bác sĩ. Cậu vạch áo lên để người kia siêu âm, bao nhiêu lo lắng viết đầy cả trên mặt. Cho đến khi bác sĩ quay sang nhìn mình nở nụ cười nhu hòa, tảng đá đè nặng trong lòng mới lăn đi đâu mất.

-Thai 6 tuần tuổi, rất khỏe mạnh. Nhưng mà hình ảnh không được rõ nét, có vẻ như vị trí của tử cung hơi có vấn đề, cháu nên đến bệnh viện lớn kiểm tra lại cho chắc nhé. Từ bây giờ cần lưu ý ăn uống sinh hoạt, đừng uống rượu bia, có nghén cũng đừng bỏ bữa, không tốt cho đứa bé, hơn nữa còn phải hạn chế sinh hoạt vợ chồng, nói chồng nhịn đi ít bữa ha...Thời điểm này là thời điểm quyết định có giữ được thai hay không, cả hai vợ chồng đều phải cẩn thận.

-Cảm ơn bác sĩ.

Ninh Dương ra khỏi phòng khám với tâm trạng rối bời. Đứa con trong bụng cậu chắc chắn là của Trạch Vũ, y nếu biết chuyện này sẽ có phản ứng như thế nào? Ninh Dương mừng tượng trong đầu bao nhiêu viễn cảnh, đắn đo không biết có nên nói cho y biết hay không. Đây là con của y, nhưng lại ở trong thân thể của một thiếu niên.. Trạch Vũ liệu có vui vẻ tiếp nhận nó hay không? Bí mật của Thẩm gia bao nhiêu năm gìn giữ, sẽ vì chuyện này mà bị bại lộ ư? Bên trong Ninh Dương bây giờ có hai luồng ý nghĩ đối lập mạnh mẽ quần lầy nhau, khiến cho cậu ong ong cả đầu. Cậu nên nói cho Trạch Vũ biết hay không, giấu thì có thể giấu đến bao giờ, cậu không thể biết trước được...

"Đừng nhắc đến chuyện con cái, một đứa cũng làm tôi đủ mệt rồi"

Câu nói ngày nào của Trạch Vũ vang lên như một lưỡi dao đâm vào nơi trọng yếu nhất trong tim, cắt thành một đường sâu hoắm, bao nhiêu máu tươi như tràn ra trong lồng ngực, bít chặt đường thở làm cậu khổ sở hơn bao giờ hết. Không hiểu sao cậu lại muốn khóc, nhưng lí trí còn lại nhắc nhở cậu không được làm thế. Về đến nhà, khó khăn lắm mới thuyết phục được dì rời đi, Ninh Dương liền chôn mặt vào chăn khóc nức lên. Bao nhiêu nước mắt thấm xuống gối ướt thành một mảng đầm đìa, nổi bật trên vỏ gối trắng tinh. Vì không có ai trong nhà, Ninh Dương mới dám khóc thật to, đem tất cả nỗi lòng bày tỏ bằng nước mắt.

Trạch Vũ không muốn có thêm một đứa con là điều chắc chắn. Chưa nói đến, có người đàn ông nào trên thế gian này lại muốn con của mình được sinh ra bởi một dị nhân? Có gì bảo đảm đứa trẻ này sẽ không giống như cậu, một đứa trẻ dị dạng sinh ra không biết mình là nam hay nữ, cả đời nơm nớp lo sợ bí mật của mình bị người ta phát hiện? Trạch Vũ có thể chấp nhận được một hài tử như thế sao?

Ninh Dương ôm mặt, nước mắt qua kẽ tay thấm xuống ga giường. Cậu không dám nghĩ tới viễn cảnh tồi tệ khi Trạch Vũ chối bỏ đứa con trong bụng, ghê sợ thân thể của cậu. Cậu yêu Trạch Vũ, vậy nên cậu không thể

chịu nổi việc bị y ghê lạnh hắt hủi, đứa trẻ cũng bị ba nó khinh thường. Mọi chuyện từ đầu đã là sai trái, đáng lẽ cậu không nên chiều theo y, cùng y quan hệ để rồi xảy ra loại chuyện này.

Hiện tại, Ninh Dương chỉ cảm thấy đau nhói trong tim, thần trí rối loạn không biết làm thế nào, cả buổi nằm bẹp trên giường khóc rưng rức. Cậu tự trách mình, tại sao lại lún sâu vào tình yêu của Trạch Vũ, vốn dĩ ban đầu cậu đã định rời đi, còn chuẩn bị thuốc tránh thai để phòng chuyện này xảy ra. Khi chuyện xảy ra rồi cậu mới thấy mình thật ngu ngốc. "Trạch Vũ sẽ không chấp nhận đứa trẻ này đâu, nó là kết quả của tội lỗi, là thứ được sinh ra bởi kẻ bị nguyên rủa, một dị nhân..." Cậu nấc lên, gương mặt nhoe nhoẹt nước mắt khẳng định ai nhìn thấy cũng phải đau lòng. Cậu mê man trong dòng suy nghĩ, hết tự chất vấn mình rồi lại quay sang trách móc, móng tay bầu chặt lấy ga giường truyền đến những trận tê dại nhưng cậu không quan tâm đến điều đó.

Ninh Dương chợt nghĩ đến, Trạch Vũ đã nói là y yêu mình, tất cả những hành động trong thời gian qua đều khẳng định tình yêu của y là thật, vậy nên rất có thể y sẽ bao dung cho đứa nhỏ trong bụng, không bài xích nó... Nhưng như vậy thì lại càng không được, bởi vì nếu y biết nó là con của y, y nhất định sẽ giữ cậu và con lại bên mình, một bước cũng không buông bỏ. Viễn cảnh tương lai mà cậu đã từng nghĩ đến trở lại ám ảnh cậu, tựa như hàng vạn lưỡi dao đồng loạt đâm xuyên qua cơ thể bé nhỏ...

Đau đớn...Tuyệt vọng... là những gì bọn họ phải trải qua nếu cố chấp ở bên nhau...Kể cả nếu bọn họ có chịu đựng được áp lực từ phía dư luận hay là âm mưu đục nước béo cò của những kẻ ghen tị với Trạch Vũ, thì đứa nhỏ này khẳng định sẽ không thể chịu nổi những lời đàm tiếu sau này. Hai nam nhân kết hôn rồi cùng nhau nuôi con, đối với những cặp đồng tính bình thường đã là áp lực, Trạch Vũ lại là một nhân vật có tiếng tăm, cộng thêm việc có quan hệ với trẻ vị thành niên là chuyện vô cùng khủng khiếp bị xã hội bài xích, khó khăn sẽ lại càng chồng chất khó khăn. Nếu cậu và y vẫn

muốn ở bên nhau, cả cậu, cả y và cả đứa trẻ này sẽ đều phải chịu tổn thương...

Nghĩ về tương lai chỉ càng thấy tương lai mờ mịt, Ninh Dương gắng uống chút sữa dì pha từ ban nãy cho qua bữa, lại trở lại vùi người vào trong chăn. Cơn mệt mỏi làm cậu mê man đi vào giấc ngủ, trong cơn mơ gặp ác mộng, một giấc mộng đen trắng kinh hoàng.... Đến khi cậu giật mình tỉnh dậy ôm mặt khóc, trời bên ngoài đã tối dần, sắp đến lúc Trạch Vũ trở về. Ninh Dương nhìn màn hình điện thoại sợ hãi, sợ phải đối mặt với Trạch Vũ, sợ không giấu được chuyện này với y, sợ những điều sắp xảy đến. Cậu co chân thành một đoàn ở trong chăn, ôm đầu run rẩy.

"Reng...Reng Reng..."

Tiếng chuông điện thoại vang lên đánh vào tâm lý hỗn loạn của Ninh Dương, khiến cho cậu giật nảy mình lên chui vào trong chăn tìm chỗ trốn, hai mắt mơ hồ bị nước mắt phủ lên không nhìn rõ gì cả, trong bóng tối bao lấy căn phòng lại càng làm dâng lên những cảm xúc tiêu cực. Điện thoại vẫn cứ đổ chuông liên hồi, giống như người ở đầu dây bên kia thực sự muốn liên lạc với cậu. Ninh Dương cuối cùng cũng lấy được can đảm cầm lên điện thoại, hít mũi để bình tĩnh lại. Số điện thoại trên màn hình là số của người cậu không ngờ tới nhất...

-Trạch Nghi.

-Ninh Dương, cậu đến chỗ tôi được không? Tôi rất muốn gặp cậu, ngay bây giờ...- Giọng người bên kia có chút lè nhè, giống như đang say rượu vậy. So với tình trạng của mình bây giờ, Ninh Dương có chút lo lắng cho người kia hơn, vội vàng hỏi lại.

-Cậu uống rượu đấy hả? Cậu đang ở đâu? Tôi sẽ tới đó, đừng đi lung tung...

-Bar trên tầng thượng của khách sạn Ginó, tôi đang rất buồn, tôi không chịu nổi nữa, đừng nói với ai, lúc này tôi chỉ muốn gặp cậu thôi...

Nghe qua thanh âm của người kia, Ninh Dương đã cảm thấy vô cùng bất an, vội vã ra khỏi giường mặc quần áo ấm đi ra ngoài. Có chuyện gì mà Trạch Nghi lại uống rượu, lại còn thống khổ như vậy? Ninh Dương không thể nào nghĩ ra, trên xe taxi lo lắng như ngồi trên đồng lửa, chốc chốc lại nhìn vào màn hình điện thoại, cuối cùng vẫn quyết định nhắn tin.

"Trạch Vũ, tôi ra ngoài có chút việc, đừng lo lắng, tôi sẽ về ngay"

\$\$\$

Quán bar cao cấp được chia làm hai khu vực, vũ trường và phòng riêng cho khách VIP. Ninh Dương chưa đủ tuổi để vào, nhưng vì nơi này thuộc quyền quản lí của Trạch Thiên Vũ, ai cũng biết tiếng tăm của cậu ấm tập đoàn nên nhân viên sảnh phải theo lời Trạch Nghi dẫn Ninh Dương vào. Cậu bị thứ âm nhạc đình tai và ánh sáng điện tử làm cho khó chịu, nhanh chóng đi theo người kia đến phòng VIP. Căn phòng được cách âm rất tốt, hầu như tách biệt hẳn với không khí ồn ào ngoài kia. Ninh Dương lấy tay vuốt vuốt ngực, đưa mắt tìm kiếm Trạch Nghi. Trên chiếc ghế sofa đắt tiền trong phòng có người đang ngồi, nhìn qua thực quen mắt, không khỏi làm cậu phải thốt lên:

-Trạch Nghi?

-Ninh Dương cậu đến rồi!- Trạch Nghi rõ ràng đang say, cả người lao đảo tựa vào thành ghế, khuôn mặt đỏ ửng không nhìn ra khí chất thường ngày. Ninh Dương vội vã đi đến bên, giằng lấy ly rượu trên tay Trạch Nghi, nhỏ giọng mắng:

-Sao lại uống tới mức này? Nếu có người biết cậu chưa đủ tuổi mà uống rượu, nhất định sẽ không xong đâu! Đứng dậy đi, tôi đưa cậu về nhà..

Trạch Nghi cười cười, phẩy tay tỏ ý không đồng tình, trong giọng nói nghe ra có chút châm chọc:

-Cậu biết sao không, ba tôi gần đây có tình nhân bên ngoài đấy!

Chẳng lẽ Trạch Nghi buồn là vì việc này? Ninh Dương giống như bị nói trúng tim đen giật mình đánh thót, cố gắng lắm mới giữ được bình tĩnh, đáp lời Trạch Nghi.

-Cô đã mất mười sáu năm rồi..Chú cũng là đàn ông, chừng ấy năm cô đơn là đủ rồi, cậu cũng nên thông cảm cho chú...

-Cậu thì biết cái gì! –Trạch Nghi gắt- Trong lòng tôi và tất cả mọi người, chỉ có một Trạch phu nhân duy nhất mà thôi, người mất đi rồi cũng không đến lượt kẻ khác vào thay thế đâu. Mẹ vì sinh con cho ba mà chết, cái đó không phải ba là người hiểu rõ nhất sao, mẹ yêu ba đến chừng nào, làm sao có thể nhìn người khác cướp mất trái tim của ba cơ chứ. Chừng đó năm từ khi mẹ mất ông không để một người phụ nữ nào bước chân vào căn nhà của chúng tôi, làm một người ba mẫu mực toàn tâm toàn ý chăm sóc cho tôi. Tôi cứ ngỡ rằng mọi chuyện sẽ qua như thế, vậy mà giờ đây...

-Tại sao cậu lại không muốn ba tái hôn? Đã đành mẹ cậu muốn như vậy, nhưng cô cũng đã mất rồi, chừng đó năm tuổi trẻ của chú sống trong cô độc, cậu phải hiểu cho chú chứ –Ninh Dương thật sự không hiểu nổi, tại sao cậu ta lại cố chấp như thế.

Trạch Nghi cướp lại ly rượu uống một hơi, mùi rượu trong không khí xộc lên mũi cực kì khó ngửi, Ninh Dương đang có thai lại càng miễn cảm với các mùi lạ, thiếu chút nữa đã ngã ra nôn mửa.

-Đơn giản là vì ngoài mẹ tôi ra, những người phụ nữ khác tiếp cận ba tôi không phải là vì ngoại hình thì cũng là tiền của ông ấy. Cả người mà ba tôi đang cặp hiện giờ nữa...hừ, chắc cũng chẳng vì lí do tốt đẹp nào đâu. Ba

là một người thông minh như vậy, chẳng lẽ không nhận ra người ta tiếp cận mình chỉ vì tiền thôi sao?

-Trạch Nghi, cậu không phải người trong cuộc thì không nên nói bừa..-Cảm giác nghèn nghẹn ứ trong cổ họng khiến Ninh Dương khó thở, vất vả mới nói ra được một câu. Cậu thực sự rất uất ức, cậu không phải yêu Trạch Vũ vì vụ lợi!

Trạch Nghi hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời Ninh Dương nói, đắm chìm trong thế giới của riêng mình mà lèm bèm, gương mặt điển trai vì hơi rượu đỏ gay, quần áo xộc xệch không thể để nổi vào mắt.

-Cặp với người đàn ông gần năm mươi tuổi không phải vì tiền thì còn vì cái gì?

-Có thể cậu hiểu lầm thì sao? Nhỡ đâu ông ấy không có tình nhân bên ngoài.

-Sao có thể bình tĩnh được- Cậu thiếu gia trầm tĩnh thường ngày hiện tại giống như đã phát điên, nổi đóa lên với cả người bạn thân của mình.- Một người đàn ông độc thân đặt mua hơn một ngàn bông hồng về để ngắm sao? Lại còn bí mật đi du lịch Thượng Hải nữa.. không phải vì tình nhân thì là vì cái gì?

Trạch Nghi ngã người ra sofa, lấy tay gỡ gỡ nút áo để giải tỏa đi cơn nóng nực do rượu mang lại, thều thào qua hơi thở.

-Trạch Vũ.... ông ấy là kẻ tồi tệ, chính thê thì hắt hủi, tiện thiếp thì nâng niu, tôi thật sự không dám tin...

-Cậu đang nói cái gì vậy? Tôi không hiểu. -Đầu óc của Ninh Dương bây giờ xoay như chong chóng, cùng một lúc bao nhiêu áp lực đổ ập lên vai có chút không đỡ nổi, thân thể yếu ớt qua một ngày không ăn gì suy nhược trầm trọng, cổ họng khép mở như muốn nôn ra mà không nôn ra được. Lúc

này cậu chỉ có thể cố gắng ngồi lại bên cạnh Trạch Nghi, miễn cưỡng duy trì cuộc hội thoại này khuyên giải cậu ấy. Vậy mà người bên cạnh cậu một chút cũng không chịu hiểu, tiếp tục thao thao bất tuyệt.

-Tôi cứ nghĩ ba tôi yêu mẹ tôi, một lòng dốc sức vì tâm nguyện của bà chăm sóc tôi...Cho đến năm trước tôi tìm được cuốn nhật ký của mẹ ngày mang thai tôi, mới biết sự thật khủng khiếp... ông ta trước hay sau kết hôn đều không hề yêu bà ấy, bọn họ kết hôn là vì Trạch Lão gia và Trạch Phu nhân khi đó dàn xếp, ông ta thể hiện sự chống đối bằng việc nhất quyết không bao giờ đụng đến mẹ, từ khi kết hôn đến khi bà mang thai ông ta cũng không thèm nhìn mặt bà. –Trạch Nghi hừ lạnh, trong thanh âm lộ rõ đau xót cùng bi thống. Nửa gương mặt của cậu không được ánh đèn chiếu tới nên Ninh Dương không thể thấy được biểu lộ của Trạch Nghi lúc này...

-Mẹ tôi vốn nghĩ rằng mang thai đứa con nối dõi cho Trạch gia thì ba sẽ hồi tâm chuyển ý, một lần chuốc thuốc ông ấy đã có được tôi còn cứ ngỡ là ông trời đã có mắt.... Sau cùng, ba tôi chỉ biết yêu công việc, ông ta hờ hững lạnh nhạt với mẹ cả trong những ngày bà mang thai... Tôi khó khăn lắm mới điều tra được, cho đến tận ngày bà mất trên bàn mổ ông ta mới đến nói một lời xin lỗi.... Bao nhiêu năm ông ta không yêu ai, nuôi nấng tôi để trả lại món nợ mà ông nợ mẹ tôi, ấy vậy mà bây giờ có người lại khiến ba tôi mua quà tặng, ngồi làm việc cũng bắt giắc mỉm cười, thậm chí ông ta còn mang kẻ đó đến văn phòng để làm tình..nhìn cách ông ta bao bọc tình nhân ngày hôm ấy, tôi thật thấy uất ức thay cho mẹ..

Thanh âm trầm thấp của thiếu niên vang vọng trong căn phòng, từng chút từng chút một như chiếc búa tạ gõ vào đầu đối phương đến choáng váng. Âm thanh ồn ã của vũ trường ngoài kia hoàn toàn không chạm đến được bên này, cả hai người trong phòng đều đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình, không ai nói với ai câu nào. Qua đi một lúc lâu, Ninh Dương mới mở lời trước, trong thanh âm có chút ghen ngào:

-Trạch Nghi...

Thiếu niên cười lạnh một tiếng, trên khóe mắt mơ hồ lộ ra dưới ánh đèn đường như có ánh nước lóng lánh. Quen nhau chừng ấy thời gian, Ninh Dương chưa bao giờ được thấy cậu ta khóc, trong tình huống này thật không biết làm thế nào.

-Tôi không thể chấp nhận được...ba tôi không yêu mẹ tôi..cả đời này cũng không được yêu người khác. Ninh Dương, cậu có cảm nhận được không, cảm giác của một người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ trong khi mang thai chính đứa con của ông ta..mẹ tôi đã uất ức bao nhiêu.. bà ấy đã cô độc biết nhường nào, cậu có hiểu được không?

"Tôi không muốn hiểu" Ninh Dương thét lên trong lòng, vội vàng quay mặt sang một bên lau đi nước mắt tràn ra trên mi. "Tôi thật sự không muốn hiểu...Vì tôi cũng như mẹ cậu, tôi cũng yêu Trạch Vũ, tôi cũng đang mang thai con của ông ta...cậu kể cho tôi chuyện này, là muốn bức chết tôi sao.. Tại sao mọi chuyện lại đi đến mức này, tại sao lại là tôi?" Ninh Dương không ngừng chất vấn mình, ngực quặn lên từng hồi đau đớn..Những điều cậu nghĩ tới lúc sáng, hóa ra lại chính là những điều xảy ra với mẹ của Trạch Nghi. Mặc dù cậu thực sự không muốn, nhưng cảm giác đau đớn hiện giờ lại tố cáo bản thân cậu đã bắt đầu đồng cảm với bà ấy... Một người trong những khoảnh khắc thiêng liêng nhất của cuộc đời lại lầm lũi một mình bên đồng quần áo trẻ sơ sinh, một mình nói chuyện với đứa bé trong bụng, ngồi trong căn phòng rộng lớn không có bóng dáng của người cha gặm nhấm nỗi buồn tủi cùng thất vọng cùng cực... Những cảm xúc ấy, rốt cuộc là đau đớn đến nhường nào?

Trạch Nghi nhìn vào khoảng không trước mặt, nơi đáy mắt ngập tràn lửa nóng, đáng sợ đến mức người bên cạnh cũng phải giật mình đánh thót. Cậu ta thều thào qua kẽ răng, nghe qua không khỏi làm Ninh Dương rợn tóc gáy.

-Tình nhân của ông ta cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì, đến với ba tôi chắc cũng chỉ vì tài sản của ông...Đời này tôi ghét nhất là hai thứ, một là

đồng tính luyến ái, hai là loại người tiếp cận người khác với mục đích kiếm chác, vì tiền mà bán thân...

-Trạch Nghi cậu hơi quá đáng rồi đấy...-Ninh Dương rưng rưng, lúc này đã không ngăn được nước mắt rơi xuống.

-Tôi đã nói điều gì sai sao.. Ninh Dương, cậu là bạn thân của tôi, tôi rất tin tưởng cậu. Trước nay những kẻ làm bạn với tôi chỉ vì tiền của tôi, cậu không giống như họ đúng không? Cậu làm bạn với tôi không phải vì mục đích kiếm lợi đấy chứ?

Ninh Dương bị cái nhìn lạnh lẽo của Trạch Nghi đâm một nhát đau nhói, vội vã lắc đầu nguầy nguậy.

-Tôi không, Tôi làm bạn với cậu là thật lòng...

Ở bên này, người kia bật chột cười lớn, ngồi dậy đối mặt với Ninh Dương, nơi đáy mắt là một mảng âm lãnh ghê người, giống như muốn đem cậu ném xuống đáy biển băng giá. Trạch Nghi vỗ vỗ vai Ninh Dương, cất giọng trầm khàn nói:

- Tốt lắm.. Vậy cậu cũng hơn tình nhân của ba tôi rồi...tôi khinh bỉ, tôi phỉ nhổ, tôi nguyện rửa kẻ đó, mong kẻ đó chết không toàn thân, có sống cũng cả đời chịu nỗi đau của mẹ tôi, bị chính người mình yêu nhất vứt bỏ.

-Trạch Nghi cậu im đi cho tôi.

Đến lúc này, Ninh Dương không thể nhịn được nữa, vô thức gạt tay của Trạch Nghi trên vai mình ra, thét lên trong tiếng ghen ngào. Người kia lại dường như đã đoán trước được phản ứng của cậu, gương mặt điển trai lộ ra vài tia nguy hiểm.

-Cậu đau lòng đúng không? Tại sao cậu phải đau lòng thay cho người kia? Ha ha bởi vì cậu chính là tình nhân của ba tôi?

-Cậu..tôi..không...- Ninh Dương muốn giải thích nhưng cổ họng lại mắc nghẹn, không phát ra được chút âm thanh nào. Nước mắt rơi đầy trên khuôn mặt xinh đẹp không khỏi khiến người ta đau lòng. Bí mật cuối cùng đã bị phơi bày, Ninh Dương còn có gì để nói nữa đâu.

-Không cần vờ vịt nữa. – Trạch Nghi giật chiếc khăn choàng cổ của Ninh Dương, để lộ ra cần cổ đầy dấu hôn đỏ chói mắt. – Vậy cậu giải thích cho những dấu hôn này thế nào? Cậu dám nói không phải do ba tôi làm đi? Ha ha thực ra cái ngày tôi mời cậu đến nhà chơi đấy, những gì hai người làm tôi đều thấy cả. Hai người còn dám ngủ chung với nhau đêm hôm đó dù biết rằng tôi vẫn còn đang ở phòng cách vách...

-Tôi xin lỗi Trạch Nghi, việc tôi yêu Trạch Vũ là thật, tôi không phải vì tiền của ông ấy...- Ninh Dương ôm mặt khóc, nước mắt qua kẽ tay rơi xuống phát ra những tiếng tách đều đều. Trạch Nghi cuối cùng cũng đã biết được sự thật, nhưng lại hiểu lầm nó theo hướng khác, cậu nhất định phải làm rõ chuyện này, không thể để cậu ấy nghi oan cho bọn họ.

Trạch Nghi đẩy Ninh Dương ra xa khỏi mình, giống như đang tránh một thứ dơ bẩn lắm, trong giọng nói có thể thấy rõ sự khinh miệt đến lạnh lùng.

-Cậu nói dối... Cậu giải thích thế nào khi một triệu nhân dân tệ được chuyển vào tài khoản của ba cậu hơn một năm trước? Chỉ trong một đêm ba cậu đã trả hết nợ, cũng được thả từ trại tạm giam, là ai đã giúp ông ta? Chưa hết, tại sao ba cậu sau khi mất việc lại được cất nhắc vào vị trí tốt trong một công ty con của tập đoàn Trạch Thiên Vũ? Cậu nói cậu không vì tiền mà tiếp cận ba tôi, vậy tại sao sau đó, cậu lại chuyển đến sống tại một căn hộ tại khu chung cư cao cấp Cáp Vĩnh An? – Cậu thiếu gia liếc mắt nhìn người bên cạnh mình, buông lời vô tình đến đáng sợ - Bây giờ tôi mới nhận ra, từ một năm trước, cậu bắt đầu chuyển sang sử dụng quần áo của những thương hiệu thời trang cao cấp...

-Trạch Nghi, cậu không hiểu rồi. Hãy nghe tôi giải thích!

-Có cái gì mà tôi không hiểu? Tất cả những thông tin trên không phải là sự thực sao? Cậu còn định lấp liếm? Tôi thật hối hận vì đã làm bạn với cậu, nếu tôi không trở thành bạn của cậu, làm sao một người như cậu có thể chạm đến được ba tôi rồi quyến rũ ông ấy.. Hay là từ ngày đó, cậu làm bạn với tôi cũng là nhắm đến ba tôi?

"Chát"

Cái tát giáng xuống khuôn mặt tinh xảo của Trạch Nghi, trong chớp mắt làm cho thời gian như ngừng chảy. Trạch Nghi ôm má nhìn Ninh Dương, trên mặt lộ rõ cảm xúc kinh ngạc và bi thống. Cậu không ngờ lại nhận được một cái tát như thế, cả người trong giây phút bàng hoàng không thốt nên được lời nào.

Ninh Dương trong lúc này tức giận không quản cái gì nữa, cậu không thể chịu nổi việc người bạn mà cậu tin tưởng nhất lại dùng những lời lẽ như vậy đến nói chuyện với mình. Mặc cho những giọt nước mắt lăn dài trên má, cậu tiếp tục vung tay lên tát cho cậu ta một cái nữa, lần này còn mạnh hơn trước nhiều lần.

-Cái thứ nhất là tôi thay ba cậu đánh cậu vì đã xúc phạm ông ấy. Cái thứ hai là tôi dùng tư cách của một người bạn tặng cho cậu một cái bạt tai. Cậu làm bạn của tôi mà lại không hiểu tôi, cho tôi là hạng người đó, tôi thực sự thất vọng vì cậu.

Sau khi nói ra những lời đó, Ninh Dương cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi phần, cậu lấy khăn choàng đi ra khỏi phòng, bỏ mặc người kia trong căn phòng với hai cú sốc liên tiếp. Cậu nâng bên má in hằn năm dấu tay, đem chiếc ly ném mạnh vào tường, tay cầm lấy chai rượu quý uống một hơi cạn sạch. Thần trí của cậu giờ đã hỗn loạn lắm rồi, nửa tỉnh nửa mê gọi tên Ninh

Dương xin lỗi cậu, lại vừa mắng nhiếc bằng những lời hết sức khó nghe, loạng choạng bước ra khỏi bar.

....

-Nhật Hạ, vào đây chơi đi, cậu cũng đủ tuổi rồi mà. Ngại cái gì nữa đi thôi.

-Thôi, tôi không có hứng thú với mấy cái đấy đâu, chúng ta về đi..

-Đồ nhát cáy, tụi tôi vào trước đây, chán thì cậu cũng phải vào thôi.

Thiếu niên nhỏ bé bị bỏ lại ở bên ngoài bar, luống cuống không biết làm gì thì bắt gặp bóng người quen thuộc, người anh thầm mến bấy lâu nay...

-Trạch Nghi! Cậu sao vậy, sao lại uống say thế này.

Thiếu niên to lớn đỡ cả người lên thân thể gầy gò của Nhật Hạ, bàn tay nắm lấy vai anh siết chặt đến phát đau, tưởng chừng như chuẩn bị đem anh bẻ gãy làm đôi.

-Tiêu Nhật Hạ, nói cho tôi biết, yêu người đồng tính thích đến thế sao? Đến cả ba tôi mà cũng bị người đồng giới thu hút, lại còn là bạn thân của tôi nữa... Anh nói xem, loại quan hệ đó có cái gì hấp dẫn mà bọn họ lại lao vào, nói cho tôi nghe! Nói mau!

-Đừng, Trạch Nghi, buông tôi ra, đau quá.. Cậu say rồi...-Nhật Hạ nức nở, cố gắng thoát khỏi vòng tay như gọng kìm nhưng không thể, khuôn mặt xinh đẹp vụn vụn đến thống khổ.

Giống như người lên cơn điên, Trạch Nghi hoàn toàn mất đi lí trí, kéo người kia đi đến thang máy, đi xuống khách sạn ở bên dưới.

Nữ phục vụ phòng vừa mới dọn xong đi ra ngoài, đột nhiên bị thanh niên khùng bố gạt ra thì run lên bần bật, định la lên thì nhận ra đó là Trạch Nghi, con trai của chủ tịch tập đoàn Trạch Thiên Vũ – chủ nhân của khách sạn này, vội vã cúi chào. Cô chưa kịp nói gì đã bị đẩy ra ngoài, còn bị người kia đe dọa thì sợ đến xanh mặt, vội vã rời đi. Cô rõ ràng đã trông thấy cậu đại thiếu gia kéo theo một thiếu niên vào trong đó, ngoài để làm việc đó ra thì cô thực sự không nghĩ ra được điều gì khác. Đáng lẽ ra cô nên đi trình báo việc này cho cấp trên nhưng lí trí còn lại đủ để kiềm chế cô không làm việc đó, Trạch Nghi là nhân vật lớn thế nào, chưa nói ba của cậu ta còn là chủ tịch tập đoàn, thân phận con sâu cái kiến như cô không nên nhúng mũi vào chuyện của bọn họ. Chuyện lần này, coi như là chưa từng thấy đi...

Căn phòng nơi cô vừa rời đi bị khóa chặt cửa, chẳng mấy chốc đã truyền ra tiếng vải rách cùng tiếng la thảm thiết của thiếu niên....

\$\$\$

-Lúc đó tôi không kiểm soát được, tôi đã đánh cậu ấy...hức hức..

Ninh Dương ngồi trong lòng Trạch Vũ gào khóc, dụi mặt vào ngực y lau đi nước mắt, cổ họng nấc lên từng tiếng. Y nhìn vợ khóc cũng chẳng thoải mái gì cho cam, vội vàng ôm lấy cậu dỗ dành, bàn tay to rộng vuốt ve tấm lưng nhỏ bé đang run rẩy của cậu.

-Em đánh nó là đúng, lâu nay tôi nuông chiều nó quá, nó không thèm nể mặt tôi, còn xúc phạm em như vậy, nếu là tôi tôi cũng không bỏ qua.

-Chúng ta... phải làm sao đây, Trạch Nghi... biết chuyện rồi, giờ cậu ấy chắc đang rất giận tôi. –Ninh Dương ôm lấy Trạch Vũ, sợ sệt nhìn y, nói qua những cái nấc nghẹn.

Trạch Vũ hôn hôn lên hai má phấn nộn, dùng khăn giấy lau đi nước mắt và nước mũi cho vợ, dịu giọng trấn an cậu.

-Tôi sẽ nói chuyện với nó, em đừng lo. Nó nhất thời say xin, không nhận thức được việc mình đang làm, đến khi nó tỉnh táo, chúng ta sẽ làm rõ chuyện này.

-Trạch Vũ, tôi rất sợ...

Ninh Dương được Trạch Vũ an ủi đã ngừng khóc, tuy nhiên cơ thể nhỏ bé vẫn run lên từng đợt, nhìn qua thật giống tiểu hồ ly bị người ta khi dễ. Trạch Vũ đỡ lấy chiếc gáy trơn nhẵn nâng gương mặt của vợ yêu lên, cúi xuống đặt một nụ hôn nồng nhiệt lên đôi môi căng mọng. Y điên cuồng hôn vào, cánh tay ở thắt lưng vẫn không ngừng xoa nhẹ, xoa dịu nội tâm chấn động của cậu.

Được bao bọc bởi cái ôm ấm áp, lại ngập chìm trong hơi thở nam tính và đôi môi ngọt ngào quen thuộc, Ninh Dương giống như đã quên đi sạch những lo âu phiền muộn, toàn tâm toàn ý hưởng thụ nụ hôn của Trạch Vũ. Cánh tay âu yếm vòng qua cổ y nhấn xuống, chiếc lưỡi thơm ngọt vươn ra quấn lấy đầu lưỡi của đối phương dây dưa. Hai người hôn nhau đến hơn mười lăm phút mới buông ra, lúc rời đi khóe môi còn vương lại sợi chỉ bạc lóng lánh.

Trạch Vũ vuốt ve sườn mặt tinh xảo của vợ, khóe môi bày ra nụ cười mê hoặc chứng sinh..

-Tin tưởng tôi, mọi chuyện cứ để tôi lo. Hiện giờ em chỉ cần tin tưởng tôi là đủ, em làm được chứ?

Lúc này còn có thể làm gì khác ngoài việc gật đầu đồng ý? Ninh Dương nép vào lòng Trạch Vũ tìm kiếm hơi ấm, lồng ngực phập phồng hít lấy mùi hương quen thuộc giành lại chút an tĩnh trong tâm hồn..

-Em chưa ăn tối có đúng không? Lại đây, chúng ta cùng ăn...

-Ông chưa ăn sao? –Ninh Dương tròn mắt hỏi, lại nhận được cái hôn âu yếm của người kia.

-Hồ ly này, em chưa ăn thì tôi ăn làm sao nổi, tôi đợi em về đói mềm người rồi đây này!

-Ngốc nghếch- Tiểu hồ ly được chồng bế vào tận bếp thì không khóc nổi nữa, vừa mắng vừa đánh đánh y vài cái, mặc dù lực đạo chẳng khác nào gãi ngứa cho y. Cậu đang định ngồi xuống bàn ăn thì cảm giác nôn nao đã dâng lên đến cuống họng, vội vớ lấy cốc nước cam uống vài ngụm. Lúc này cậu quên rằng mình đang trong thời gian thai nghén, ăn đồ không cẩn thận sẽ bị nôn ọe, sẽ không giữ được bí mật. Cậu vội tìm cách xoay chuyển tình hình.

-Trạch Vũ, tôi muốn ăn bánh mì trắng và uống sữa.

-Ăn như thế làm sao đủ chất được! Em muốn ăn thì sáng mai tôi làm cho em, chiên luôn cả thịt xông khói và trứng nữa. –Trạch Vũ không hài lòng mắng yêu.

-Không cần, tôi muốn ăn ngay bây giờ, những thứ khác tôi không nuốt xuống được.

-Ngoan, ăn một chút thôi, bánh mì trắng và sữa để mai ăn...

Trạch Vũ vốn định thuyết phục vợ, nhưng ánh mắt kiên quyết của cậu làm y phải chào thua, kì kèo mãi Ninh Dương mới chịu ăn thêm trứng luộc, y liền đi luộc trứng ngay. Qua đi bữa cơm, Ninh Dương thở phào nhẹ nhõm uống thêm chút nước cam cho dễ trôi, đợi Trạch Vũ rửa bát xong lại được y bế về phòng, cuộn trong bọc chăn ấm sực. Y nằm bên cạnh cậu đem cả bọc chăn ôm vào, dịu dàng hôn lên vầng trán trơn bóng.

Thật kì lạ là lúc này Trạch Vũ không cảm thấy lo lắng chút nào, có lẽ là vì y đã chuẩn bị tâm lí rất tốt cho việc này. Y biết bí mật không thể nào

che giấu mãi, bọn họ nhất định sẽ có một ngày phải đối diện với hiện thực. Trạch Nghi thực ra chỉ là vấn đề nhỏ thôi, y tự tin mình có thể giải quyết được, dù không chắc có thể loại bỏ định kiến về đồng tính luyện ái bên trong Trạch Nghi, y cũng nhất định phải khiến con trai chấp nhận Ninh Dương. Cả đời y chỉ có một ái nhân duy nhất, y nhất định sẽ không để tuột mất.

Ninh Dương ở trong lòng Trạch Vũ thiu thiu ngủ, cả ngày khóc nhiều khiến cậu hết sức mệt mỏi. Cậu suy nghĩ một chút về những điều Trạch Nghi nói hôm nay, suy nghĩ cả về Trạch Phu Nhân nữa. Hiện tại đầu óc của cậu cực kì rối rắm, bao nhiêu thông tin cùng một lúc phải tiếp nhận thật sự là thử thách lớn với một thiếu niên mười bảy tuổi.

Cậu hạnh phúc vì biết rằng mình là người duy nhất mà Trạch Vũ yêu, người nắm giữ trái tim y, thế nhưng khi cậu nghĩ đến Trạch Phu Nhân, cậu thực sự vui không nổi. Những xúc cảm cứ thế ùa vào trong tâm trí, ở nơi lồng ngực trái truyền đến cơn nhói đau không thể miêu tả bằng từ ngữ, để hình dung nhất là nỗi đau giống như có hàng vạn mũi kim đâm vào da thịt.

"Cái này gọi là đồng cảm ư" Ninh Dương tự nhủ, phổi trong phút chốc như bị rút cạn không khí, chỉ một cử động rất nhỏ cũng gây đau đớn tột cùng. Cậu đang sợ hãi, sợ rằng một ngày mình cũng lâm vào tình cảnh giống như mẹ của Trạch Nghi, bị người mình yêu nhất vứt bỏ. Nếu y thực sự không chấp nhận đứa con mà cậu đang mang, trái tim trong lồng ngực cậu tưởng như sẽ vỡ ra mất. Cảm giác trong lòng cơ hồ còn có chút áy náy mà chính cậu cũng không hiểu vì sao. Ninh Dương nặng nề đi vào giấc ngủ còn gặp ác mộng, cả người toát ra mồ hôi lạnh, đến khi tiếng chuông điện thoại của Trạch Vũ reo mới choàng dậy, lồng ngực như có hàng chục tảng đá đè lên không thể thở nổi.

Trạch Vũ lau mồ hôi cho vợ, định ngắt đi điện thoại thì phát hiện số gọi đến là của Trạch Nghi, nhận được cái gật đầu của vợ mới nhấn nút nghe, tiện thể nhấn luôn cả loa ngoài.

-Ba ời...Con.. Con...

-Sao thế? Trạch Nghi con bình tĩnh, chuyện gì đã xảy ra...-Trạch Vũ nghe được sự hoảng hốt tột độ của con trai qua giọng nói liền hỏi lại ngay, linh tính của y cảm nhận được điều không hay.

-Con không biết..ba à...lúc con tỉnh dậy..nửa người dưới của anh ta đầy máu...và.. con sợ lắm....ba mau đến đây đi, con thực sự không biết làm gì bây giờ...

-Con đang ở đâu??

-Khách sạn Ginó, phòng A756..

-Ba tới ngay.

Không còn thời gian để nghe tiếp câu chuyện nữa, tinh thần của Trạch Nghi bất ổn cũng không kể được câu chuyện ra hồn. Trạch Vũ vội rời giường mặc quần áo ấm, gọi cho Ikishima. Y hôn lên trán vợ trấn an cậu, nói cậu an tâm rồi đi ra ngoài ngay.

Ninh Dương dựa vào thành giường, cả người mệt mỏi nhưng lại không chợp mắt được, cả một đêm thức trắng...

\$\$\$

"Reng...Reng..Reng"

-Alo Trạch Vũ, mọi chuyện sao rồi? Trạch Nghi không sao chứ?

Vừa nhấn nút nghe, Ninh Dương vội vã hỏi ngay, tuy nhiên thanh âm không giấu được vẻ mệt mỏi.

-Ổn rồi, tôi đã dàn xếp được ổn thỏa. Hôm qua Trạch Nghi say xỉn nên cưỡng bức một nam sinh, cậu ta tuy bị thương nhưng cũng không đến nỗi

quá nặng, chỉ có tâm lí hơi hoảng loạn thôi. Cũng may cậu ta quen biết Trạch Nghi, cũng không truy cứu trách nhiệm, hiện tại đang sống một mình nên việc điều trị sẽ không bị lộ ra ngoài. Tôi đã cho mời bác sĩ tư đến chữa trị, mọi chuyện sẽ được giấu kín. May mắn nó gọi cho tôi đến xử lí kịp thời, chuyện ngoài tôi, em, và Ikishima biết thì không có ai biết cả, sẽ không bị phát hiện đâu.

-Trạch Nghi thì sao?

-Nó bị chấn động tâm lí, đang ở lì trong phòng ở nhà không tiếp xúc với ai. Tôi đã cho gọi bác sĩ tâm lí.

-Không bị thương là tốt rồi.. Ông có biết nam sinh đó tên là gì không?

-Cậu ta là Tiêu Nhật Hạ, nam sinh lớp 12 của Plateus.

Cái tên rơi vào tai Ninh Dương làm cậu ong ong cả đầu. Sau cùng cậu cũng thở phào một hơi, nói tiếp vào ống nghe.

-Như vậy mọi chuyện cũng dễ dàng hơn rồi. Ông có về nhà không, tôi chuẩn bị bữa sáng..

-Tôi còn chút chuyện cần giải quyết nốt, lát ghé qua đâu đó ăn tạm rồi đến công ty luôn. Em đừng có bỏ bữa đấy, không được ăn mỗi bánh mì với sữa thôi đâu. –Giọng nam vang lên trong điện thoại đầy quan tâm khiến Ninh Dương rất xúc động, cậu nâng điện thoại lên nói tiếp:

-Chủ nhật mà ông vẫn phải đến công ty sao?

-Ừ, dự án hơi bị chậm tiến độ nên tôi muốn đến kiểm tra lại một chút. Đến chiều là về nhà thôi.

-Đừng cố quá hại sức khỏe, tôi đợi ông về.

-Yêu em, chiều gặp nhé.

Tiếng chọt vang lên trong điện thoại làm Ninh Dương nóng cả má. Cậu đặt điện thoại xuống vào trong bếp uống một chút sữa, nấu một ít cháo trắng ăn rồi ra sofa nằm nghỉ. Thân thể mang thai đã yếu ớt, áp lực lớn khiến cậu không chịu nổi, một lúc liền lịm đi.

Đến khi chuông cửa inh ỏi làm cậu tỉnh giấc, Ninh Dương phát hiện ra mình đã ngủ bốn tiếng liền, vội vã vuốt vuốt lại mái tóc rồi ra mở cửa. Người phụ nữ tức giận xông vào cửa khiến cậu sợ đến xanh mặt.

-Mẹ! Sao mẹ lại ở đây...

-Anh giỏi lắm, tính giấu bà già này phải không? Dì đã nói hết với tôi rồi –Thẩm phu nhân đi phăm phăm vào nhà, nộ khí phừng phừng hiểm thấy thực sự rất đáng sợ. Ninh Dương biết mình không thể giấu được mẹ, cúi mặt nhỏ giọng thừa nhận:

-Không phải con không muốn cho mẹ biết, nhưng mà ngay lúc này con thật sự quá rối bời, không biết phải làm thế nào cho phải nữa...

Thẩm phu nhân ôm đầu, gương mặt nhiều vết chân chim vằn vẹo, biểu lộ cực kì bi thống. Bà thở hắt ra, ngữ khí có chút bất đắc dĩ.

-Tôi biết thế nào cũng xảy ra chuyện này mà, làm sao có thể tin tưởng giao con mình cho một gã đàn ông tình lực tràn đầy cơ chứ..

-Mẹ!

Phải mất rất nhiều nỗ lực, Thẩm phu nhân mới bình tĩnh lại được, bà ngẩng mặt lên đối diện với con trai, hỏi thẳng cậu:

-Thế Trạch Vũ đã biết chưa?

Ninh Dương e dè lắc lắc mái đầu. Lúc này cậu không dám hình dung phản ứng tiếp theo của mẹ, chốc chốc nhìn trộm lên vài cái.

-Vậy thì tốt....Mau thu dọn đồ đi, chúng ta đi khỏi đây..

"Rời khỏi đây?" Ninh Dương bàng hoàng, loạng choạng ngã về sau. Tin sét đánh ngang tai đánh vào màng nhĩ đau đớn, nhưng so với nỗi đau ở trong tim thì không thấm vào đâu. Cậu ngồi thụp xuống ôm mặt khóc, đôi mắt vì khóc nhiều sưng húp, vành mắt đỏ lên trông rất đáng thương.

-Mẹ...không được, con không thể rời xa Trạch Vũ được đâu...Con yêu ông ta mất rồi...

Lúc này nói cậu rời đi khỏi Trạch Vũ không khác gì bảo cậu đi tự sát. Thứ tình cảm dành cho y bên trong cậu đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát rồi, hiện tại y không khác gì một phần máu thịt của cậu, nói cậu bỏ đi làm sao dễ dàng được...

Nhìn thấy con mình đau khổ, có người mẹ nào lại không đứt từng khúc ruột? Thấm phu nhân vội đỡ lấy Ninh Dương, nước mắt của bà cũng bắt đầu rơi lã chã.

-Đứng lên đi con, ngồi như vậy sẽ không tốt cho đứa bé. –Bà gạt nước mắt ôm lấy con trai-...Con nhất định phải đi, nếu ông ta biết được sẽ rất nguy hiểm...

-Mẹ, sẽ không sao đâu mà, Trạch Vũ...

-Con có biết chuyện mình đang làm nguy hiểm thế nào không? –Thấm phu nhân lay khẽ bờ vai nhỏ bé của con trai, buộc cậu phải đối diện với mình- Một thiếu niên lại có thể mang thai, chuyện này không phải là một chấn động lớn ư? Con lấy gì bảo đảm, sau khi biết sự việc Trạch Vũ sẽ không sợ hãi con xa lánh con.. Con nói con yêu ông ta, chẳng phải đến lúc đó con mới là người đau khổ nhất sao... Con đau thì tim mẹ cũng đau, Ninh Dương à...

Thẩm Phu Nhân nói trúng những điều Ninh Dương lo lắng không sai lấy một li. Bà ôm lấy con trai, nước mắt âm ỉ làm ướt đầm vai áo cậu, lại càng khiến cậu đau lòng hơn. Cậu cũng khóc thật to, tựa vào vai mẹ nức lên từng trận, gương mặt thoáng chốc đã lại nhòe nhoẹt nước...

-Con ở bên người đàn ông ấy lúc này thì cảm thấy hạnh phúc thôi, nhưng con đã nghĩ đến chuyện sau này chưa? Kể cả khi chuyện con mang thai được giữ bí mật, việc con và Trạch Vũ ở cùng nhau có thể giấu đến bao giờ. Cứ cho là hai người chịu được áp lực dư luận đi thì còn có bao nhiêu người sẽ lợi dụng cơ hội này để chèn ép Trạch Vũ? Một chủ tịch tập đoàn lớn có quan hệ với trẻ vị thành niên, lại còn là quan hệ đồng giới nữa, có bao nhiêu người sẽ phản đối việc đó, con có tưởng tượng được không? Xã hội này quá khắc nghiệt, bọn họ sẽ không thấu hiểu được đâu, nếu con và ông ta cố chấp ở bên nhau, cả hai người đều bị tổn thương...Ngay từ đầu mẹ để con đến sống cùng ông ta là mẹ đã quá sai rồi...Ninh Dương, bụng của con chưa lớn, chúng ta hãy còn cơ hội, nghe mẹ, rời đi, bảo toàn bí mật này...

Thẩm Phu Nhân nắm lấy vai con trai đầy kiên quyết, đứng dậy kéo cậu lên đi đến phòng ngủ lấy đồ. Bà không thể để con trai bà tổn thương thêm một giây nào nữa, đứa nhỏ trong bụng là khởi nguồn của tội lỗi và bi kịch, vậy nên bà sẽ đi trước một bước để Ninh Dương không phải đau khổ. Bà không quản tương lai vừa chăm con vừa chăm cháu vất vả thế nào, để cậu ở bên Trạch Vũ thêm một giây một phút nữa thôi cậu sẽ không bao giờ có thể rời khỏi y, đến lúc đó bà có muốn làm gì cũng đã muộn.

-Xin mẹ, con không thể..-Ninh Dương gào thét, cố gắng giãy ra cũng không được, đành để mặc mẹ kéo mình đi. Cậu cảm thấy chia ly cận kề, trái tim trong lồng ngực đập đến phát đau.

Thẩm Phu Nhân dùng ánh mắt cương quyết nhìn Ninh Dương. -Nếu không nghĩ cho mình, hãy nghĩ cho Trạch Vũ đi Ninh Dương..Đừng cố chấp nữa... Lầm lỡ đến bước này đã là quá đủ rồi, bước thêm một bước nữa

sẽ không có đường ra...Nghĩ cho tương lai của cả con, Trạch Vũ và đứa nhỏ này, con sẽ thấy mẹ không có sai...Nghe lời mẹ, chúng ta rời khỏi đây...

Ninh Dương ngồi phịch xuống chiếc giường nhìn đồ đạc của mình bị thu dọn nhét vào trong vali, giống như cái cách ngày đó cậu thu dọn đồ đạc về đây sống vậy. Qua đi gần một năm, nơi này đã trở thành căn nhà của cậu, lưu giữ biết bao kỉ niệm của cậu với Trạch Vũ, cũng là nơi đứa trẻ trong bụng này hình thành...Cậu đưa mắt vào khoảng không, cánh tay vươn đến xoa xoa cái bụng đã nhô lên một chút, một giọt nước mắt trượt dọc theo gò má trắng mịn rơi xuống vạt áo trên bụng, nở xòe thành một vệt nước bi thương....

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lạp

www.dtv-ebook.com

Chương 9+3: Vĩnh 9 (1/2)

Qua đi đau thương...tôi cùng em đứng dậy..

Bắc Kinh, 2 giờ sáng.

Tuyết rơi.

Những bông tuyết sáu cạnh như giọt nước mắt len lõi vào làn tóc rối của nam nhân....

Trong ánh đèn đường leo lét, thân mình to lớn của y bao phủ bởi một tầng tuyết trắng, nhìn qua không khỏi làm người ta cảm thấy thê lương. Thời điểm hiện tại đã là quá nửa đêm, trên đường không có một ai, họa chăng cũng chỉ có vài con ma men thất thế bước qua, không tiếc lời lẽ thô tục để chửi nam nhân. Nam nhân cơ hồ cũng không thèm để ý đến, đồng tử cương nghị trong bóng đêm dâng lên một tầng anh khí, thủy chung hướng về cánh cửa gỗ im lìm phía trước.

Càng về khuya nhiệt độ càng lạnh, mỗi một nhịp thở của nam nhân đều để lại một mảng sương mù lãnh đãng. Mặc cho những trận gió buốt táp vào gương mặt hoàn mỹ đơ cứng vì lạnh, nam nhân không hề nao núng, hai đầu gối kiên cường chống đỡ thân thể trên thềm nhà bê tông cứng rắn, một khắc cũng không lung lạc.

Nam nhân đã quỳ trong tuyết gần ba tiếng, mái tóc lấm tấm sợi bạc giờ đây đã nhuộm màu tinh khôi của tuyết, hàng lông mày thanh thoát hình

lưỡi kiếm cũng bị sương giá bao phủ hình thành những tinh thể li ti. Dầu bộ dáng hiện tại của y có tồi tệ thế nào, y cũng chẳng đủ lực để quản nữa, ý chí của y đã chiến thắng tất cả những khó khăn của ngoại cảnh, truyền cho y thêm sinh khí để tiếp tục quỳ ở đây. Nam nhân tin rằng người trong nhà nhất định sẽ ra ngoài đối diện với y, vậy nên y vẫn sẽ đợi.

Điện thoại reo trong túi áo của nam nhân, y nhanh chóng lấy nó ra, bàn tay cứng đờ suýt nữa đã làm rớt chiếc điện thoại xuống nền tuyết. Tiếng đàn ông ở đầu dây bên kia làm y khẩn trương:

-Đã tra được chưa?

-Thật xin lỗi Trạch Tổng,...

-Đã hai tuần rồi, tại sao vẫn không tìm ra...

-Rất nhiều khả năng cậu ấy đi bằng xe bus đường dài nên chúng tôi không thể điều tra được lộ trình. Ba người của Thẩm gia khi đi không mang theo đồ đạc gì, thậm chí từ đêm hôm trước cậu ấy rời đi, Thẩm Ninh Viễn cũng đã rút toàn bộ tiền mặt trong tài khoản ngân hàng, có vẻ như bọn họ đều đã có tính toán cẩn thận không để lại chút dấu vết nào nên hiện tại rất khó có thể định vị được vị trí của bọn họ, kể cả có huy động thêm nhân lực thì cũng phải mất rất lâu.

-Ông chắc chắn người cuối cùng tiếp xúc với Thẩm phu nhân là dì của Ninh Dương?

-Đúng vậy, bọn họ hình như còn to tiếng với nhau vì vấn đề gì đó, Thẩm phu nhân khi rời đi rất tức giận.

-Tôi hiểu rồi, tiếp tục đi.... không được phép từ bỏ...Bằng mọi giá phải đưa được em ấy về cho tôi...

-Dạ vâng thưa Trạch Tổng, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức..

Nam nhân cúp điện thoại, tiếp tục quỳ trước ngôi nhà mặc gió rét và tuyết lạnh đến thấu xương. Không biết qua bao lâu, ông trời cũng không phụ lòng người, đèn trước thềm nhà đã sáng lên cùng tiếng lạch cạch của cánh cửa, thật mau một người phụ nữ lao ra ngoài đỡ lấy y.

-Trạch Tổng, xin ngài đừng cố chấp nữa, tôi thực sự không biết gia đình chị tôi đang ở đâu, ngài quỳ ở đây cũng vô ích thôi.

Nhìn thấy nam nhân si tình đến mất đi lí trí bên cạnh mình, người phụ nữ trung niên vừa cảm động vừa tức giận, sau cùng vẫn ngồi xuống an ủi y.

-Chị tôi là người đã muốn làm thì sẽ làm đến cùng, nếu chị ấy muốn đem Ninh Dương đi, chị ấy sẵn sàng cắt đứt liên lạc với người thân ở Bắc Kinh. Tôi hiểu cảm giác bây giờ của ngài, Ninh Dương là cháu tôi, tôi thương nó như con của mình vậy, nó rời đi giống như một phần máu thịt của tôi bị cắt lìa, làm sao tôi không đau lòng cho được. Nhưng một khi chị tôi đã muốn, tôi là em gái cũng không làm được gì.

Nam nhân hướng ánh mắt của mình về phía người dì của Ninh Dương, đáy mắt lộ ra bao nhiêu mệt mỏi cùng bi thương khiến đối phương xúc động đến rơi nước mắt. Y khẽ mấp máy môi thốt ra vài từ, cổ họng khô khốc nên giọng nói cũng lạc cả đi, ấy vậy mà vẻ quyết tâm trên mặt không có một chút suy suyển.

-Tại sao..tại sao em ấy lại rời đi...Nói cho tôi..

Những giọt nước mắt ấm nóng tràn ra nơi khóe mắt đầy vết chân chim của người phụ nữ, nhiều đến nỗi bà phải lấy tay gạt đi. Từ lúc sinh ra trên đời, bà chưa thấy người nào si tình như Trạch Vũ. Trong xã hội hiện đại này, một mối tình như vậy lại có thể tồn tại sao? Là kiếp trước y mắc nợ Ninh Dương hay là Ninh Dương mắc nợ y, mà kiếp này người đàn ông ấy sẵn sàng bỏ đi tự tôn của mình để làm một việc người đời cho là ngu xuẩn? Tấm chân tình của Trạch Vũ dành cho Ninh Dương có là kẻ ngốc cũng

nhận ra, thế nhưng thực sự lúc này bà không thể nói cho y biết lí do Ninh Dương không thể ở bên y, sự khó xử lúc này đã biểu lộ cả trên gương mặt bà.

-Làm ơn...nói cho tôi biết.. Tôi không thể...để mất em ấy...- Trạch Vũ khẽ chớp mắt, chân mày nhú chặt tố cáo tình trạng của y lúc này. Quỳ trong điều kiện thời tiết như vậy, lại còn ngấm biết bao nhiêu sương lạnh, y có là lực sĩ cũng không thể duy trì được quá lâu, hiện tại y chỉ có thể dựa vào ý chí của mình để có thể tiếp tục chịu đựng, hơi thở cứ ngày một nặng đi...

Ở một bên, dì của Ninh Dương nắm bàn tay lại thành một nắm đấm, móng tay khảm vào da thịt nóng rát. Hai luồng suy nghĩ đấu tranh mạnh mẽ trong đầu khiến bà quên đi cả đau đớn, chìm đắm trong nội tâm của chính mình...

Nên nói hay không nói? Câu hỏi này cứ dội đi dội lại trong tâm trí bà... Bà không đành lòng khi Trạch Vũ cố chấp như vậy, nhưng lại càng không muốn tiết lộ bí mật của Ninh Dương. Bà không can tâm nhìn cháu trai của mình đau khổ, bởi suốt hơn mười sáu năm cuộc đời cậu đã phải đối mặt với quá nhiều tổn thương vì thân thể của mình. Dù Trạch Vũ có dốc tâm bảo vệ cho Ninh Dương, y cũng không phải là thánh thần, thà tuyệt tình một lần còn hơn là tất cả đều phải đau khổ. Bí mật này...rất cuộc vẫn là nên đem xuống mồ...

-Xin Ngài về đi, tôi thành thực khuyên ngài đấy. Cháu của tôi thật sự có phúc khi nhận được tấm chân tình của ngài...nhưng e rằng đời này, nó không thể trả lại cho ngài rồi...

Người dì nhất quyết đứng dậy, vẻ quyết tâm hiện lên nơi đáy mắt như tạt một gáo nước lạnh vào ý chí của Trạch Vũ. Y lúc này không còn trụ được thêm bao lâu nữa, chút sức lực cuối cùng đổ dồn lại nói ra những lời y muốn nói nhất:

-Bản thân tôi không hoàn hảo, tôi biết điều đó. Mặc dù tôi không biết mình đã sai ở chỗ nào để đến mức em ấy rời đi như thế này, nhưng tôi nhất định sẽ sửa sai..làm ơn.. hãy cho tôi biết tôi sai ở điểm nào...Nếu là chuyện của con trai tôi, tôi nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa. Hãy tin tôi..tôi thực sự không thể để mất em ấy..

Nam nhân vì cơn gió lạnh tạt bất thành linh run lên một chút nhưng cả thân người y giống như ghim xuống tuyết, bất cứ tác động nào cũng không thể làm nó lung lay. Dầu vậy, đối phương cũng không chịu nhún nhường, xoay người định bước vào nhà, trước khi đi còn nói:

-Mọi chuyện còn vượt xa tưởng tượng của ngài nhiều, nó không đơn giản là điều tôi có thể nói ra, điểm mấu chốt nằm ở chính bản thân ngài và Ninh Dương. Những điều chị tôi làm đều là vì tương lai của cả hai người, mong ngài hãy hiểu cho.

Trận gió rít lên một hồi đau thương, hòa cùng với thanh âm của người phụ nữ như một mũi dao đâm vào điểm trọng yếu nhất trong tim. Trạch Vũ cảm thấy như lồng ngực mình có hàng vạn tấn đá đè nặng, mỗi một nhịp hô hấp đau đến tâm thần phế liệt. Y cắn răng hướng đến người kia, đem tất cả hi vọng đánh cược một lần.

-Cô...đã từng... yêu ai hơn sinh mệnh của mình chưa? -Khi nói những lời này, tròng mắt màu đen huyền của Trạch Vũ không có lấy một rung động. Y không có nửa phần gian dối.

-Ngài nhất định phải làm đến mức này sao? - Người phụ nữ đứng quay lưng với Trạch Vũ nên y không thể thấy được biểu lộ của bà lúc này, nhưng qua ngữ khí nghiền ngệten y biết y đã thành công rồi. Giọng nói của người kia dù có cố gắng che dấu vẫn lộ ra chút khẩn khoản và bi thương...

-Xin ngài đừng chân thành như vậy..

Nếu không phải thật lòng, sao có thể tùy tiện nói ra những lời như thế? Người di trong giây phút chợt hiểu thấu được cái người ta gọi là chân tình. Sau tất cả, thì ra nó cũng chỉ đơn giản như vậy thôi. Bà chợt cảm thấy lo lắng, có phải những điều mình đang làm là đúng không? Nhấn tâm cắt đứt Trạch Vũ và Ninh Dương là đúng đắn hay sai lầm? Hạnh phúc cả một đời của Ninh Dương, hiện tại đang nằm trong tay bà..chỉ cần một câu nói tiếp theo của bà thôi, số mệnh của tất cả những người trong cuộc sẽ bước đến một ngã rẽ mới...

Trạch Vũ cố gắng thu thập hơi thở, nhất mực hướng về đối phương nói ra những điều mình nghĩ ở trong lòng:

-Đời người có được mấy chân tình, nếu lúc này không chân thành thì còn là khi nào nữa? Hai mươi năm qua tôi luôn mãi miết kiếm tìm một tấm chân tình, một người yêu tôi và tôi cũng yêu lại người đó. Cuộc đời con người thử hỏi có mấy lần hai mươi năm? Tôi đã đánh mất quá nhiều, vậy nên bây giờ thứ quý giá nhất đối với tôi tôi càng không thể để tuột mất...

Không gian nhanh chóng chìm vào khoảng lặng. Hai người đều đắm chìm trong dòng suy nghĩ của riêng mình, xung quanh chỉ còn lại tiếng gió rít gào và những bông tuyết linh động trong không khí. Thật lâu sau, khi Trạch Vũ gần như đã không còn thể duy trì tiếp được nữa, người phụ nữ mới quay lại, trong đôi mắt hiện ra một tia sáng rõ ràng đến mức Trạch Vũ ở bên này cũng có thể nhận ra. Ánh nhìn của bà xoáy sâu vào đồng tử đen huyền của y, không khỏi khiến y hít sâu một hơi:

-Trạch Tổng, ngài thật sự chắn chắn mình sẽ yêu Ninh Dương dù bất kì chuyện gì xảy ra, một đời hết lòng chăm sóc bảo vệ cho nó chứ?

\$\$\$

Thiên Tân, 8 giờ sáng

Trời lạnh.

Trong căn hộ nhỏ nằm biệt lập ở khu vực thưa thớt dân cư nhất của thành phố, thời điểm này đã có tiếng bếp núc tất bật. Trên bệ cửa sổ hướng ra ngoài sân, thiếu niên mệt mỏi dựa vào tấm kính nhìn vào khoảng không vô định. Trên tay cậu cầm theo chiếc điện thoại với hình nền bật sáng, hình ảnh nam nhân nằm ngủ hiền hòa hiện lên theo cái di tay của cậu. Hàng giờ liền cậu đã ngồi ngắm hình ảnh này, ấy vậy mà chưa bao giờ cảm thấy chán. Ngược lại, cậu càng ngắm lại càng nhớ, càng cố gắng buông xuống lại càng cảm thấy nhớ cồn cào. Thời gian cứ thế trôi đi nhưng cậu chẳng hề bận tâm, bản thân cậu hiện tại cũng chẳng đủ hứng thú để làm những việc khác.

Gần một tháng qua, bất cứ khi nào cậu cũng nhớ đến y, hằng đêm khi nhắm mắt lại, gương mặt bi thương của y lại hiện lên trong giấc mộng. Y oán trách cậu, y đau lòng vì cậu, y nhớ nhung cậu, ấy vậy mà cậu lại không thể làm được gì. Trong cơn mơ, không biết bao nhiêu lần cậu đã chạy thật nhanh đến ôm chầm lấy y, thế nhưng tất cả rốt cục cũng chỉ là ảo ảnh. Bắc Kinh và Thiên Tân tưởng gần mà lại xa, lòng người những tưởng chỉ cách nhau một giấc mộng hóa ra lại xa vời đến thế. Mỗi sáng thức giấc cậu đều khóc, bản thân cậu cũng không cắt nghĩa nổi mình khóc vì cái gì, vì chính cậu hay là vì y. Mỗi ngày mở mắt ra đều là mệt mỏi và đau đớn, nhưng còn đứa nhỏ trong bụng, còn cha mẹ, cậu phải cố gắng sống tiếp..

So với bản thân mình, thiếu niên còn lo cho người kia hơn cả. Ngày hôm đó khi trở về, trong lòng y là loại cảm xúc gì? Y còn yêu cậu hay là hận cậu? Y có ăn uống đầy đủ không hay vùi đầu vào công việc? Y còn cố gắng thức đêm để giải quyết công việc hay không?...

Cậu biết y vẫn đang tìm kiếm cậu, ít nhất là trong lúc này y cũng sẽ không từ bỏ. Trạch Vũ là người như thế nào cậu lại không hiểu sao? Y yêu cậu như thế nào cậu lại không thấu ư? Vậy mà cậu không thể làm gì hơn là cắt đứt tình cảm với y, đem tình cảm chôn sâu trong một góc trái tim, ôm nỗi ăn năn đi vào giấc ngủ rồi lại đắm chìm trong ác mộng. Trạch Vũ làm

nhiều chuyện cho cậu như vậy mà những gì y nhận lại được lại là sự phản bội, đến một lúc nào đó khi trái tim mệt mỏi, y còn có thể yêu cậu như thế nữa hay không?

Chỉ cần nghĩ đến Trạch Vũ ở cùng người khác, thiếu niên lại không tự chủ được nắm chặt bàn tay thành nắm đấm. Cậu yêu y, con của cậu cũng là con y, cậu biết như thế là ích kỷ nhưng tình yêu mà không có sự ích kỷ thì thứ tình cảm ấy cũng chẳng thể lâu bền. Càng chân thành thì lại càng muốn nắm người kia trong tay, để người ấy vĩnh viễn thuộc về mình, Ninh Dương qua bao nhiêu thời gian mới hiểu đạo lí này, lại càng thấy chua xót.

Thứ không có được mới là thứ đáng khao khát nhất. Không chỉ tuổi tác, định kiến về giới tính, thân phận, địa vị xã hội và rất nhiều điều khác giống như những viên gạch chồng lên nhau thành một bức tường ngăn cách giữa hai người. Ninh Dương cảm thấy mình thật giống một chú bé đứng ở bên kia mặt kính nhìn vào những viên kẹo đường đủ màu mà trong tay không có lấy một xu, vốn chỉ cách chúng một lớp kính mà vĩnh viễn không thể có được. Không biết từ lúc nào, cậu đã sinh ra ảo tưởng có thể cùng Trạch Vũ sống một cuộc đời an an ổn ổn, cùng nhau già đi, cùng nhau dõi theo quá trình trưởng thành của các con, mỗi tối ôm nhau ngủ, sáng dậy cùng nhau tập thể dục, ngày qua ngày yêu thương nhau rồi cho đến khi cả hai nhắm mắt trên chiếc giường kia, có thể cùng nhau đi trên cây cầu Nại Hà kết thúc một kiếp êm đẹp.. Viễn cảnh ấy đẹp đẽ nhưng mãi mãi vẫn chỉ là viễn cảnh, còn thực cảnh có bao giờ được bằng nửa phần trong mơ?

Ninh Dương chợt nghĩ đến tương lai không có bóng dáng Trạch Vũ sao lại dài rộng đến thế? Cuộc đời cậu vốn không có sự tồn tại của y, cậu còn không nghĩ tới sẽ có một nam nhân tên là Trạch Vũ xuất hiện trong cuộc sống của cậu. Không biết từ lúc nào hai sợi chỉ vốn tưởng là song song lại quấn lấy nhau, rồi hai con người vì định mệnh gắn kết mà tìm thấy nhau trong cái thế giới bảy tỷ người này.

Anh không là một phần trong quá khứ cũng không là một phần trong tương lai của em, anh là thực tại ngọt ngào và tàn khốc, là một thế giới mà em hằng ao ước... Một ngày em chợt nhận ra sự thật rằng, hóa ra đã từng có một người là cả dòng thời gian của mình..mà khi đắm chìm trong tình yêu của người ấy, thời gian cứ ngỡ là vô tận....

Giá như mọi chuyện chưa từng bắt đầu, giá như cả hai đều không si tình đến thế... Sẽ không có khổ đau và day dứt như bây giờ...

Ninh Dương thần người nhìn ra cửa sổ, khung cảnh trong đôi mắt nhạt nhoà đi

Trong đầu cậu lúc nào chỉ quẩn quanh một ý nghĩ duy nhất. Thậm chí ngay tại thời điểm này, cậu hoàn toàn có thể chủ động gọi một cú điện thoại và chấm dứt mọi nhớ nhung và day dứt trong lòng, thế nhưng cho đến cùng cậu vẫn không đủ can đảm để làm vậy. Thiếu niên lặng lẽ đặt tay lên vùng bụng đã nhô lên rõ ràng, chốc chốc lại thở dài một hơi. Thẳng cho đến khi mùi cháo thơm nức truyền đến cánh mũi, lực chú ý của cậu mới rời đi:

-Mẹ.

-Ninh Dương này, ăn cháo đi con. Những lúc ít cảm thấy nôn nao nhất hãy cố ăn thêm một chút.

-Cảm ơn mẹ.

Ninh Dương nhận lấy bát cháo nóng hổi từ tay mẹ, sống mũi chợt cảm thấy cay cay. Những lúc như thế này, chỉ có gia đình là thứ duy nhất cậu có thể nương tựa vào. Thời điểm hiện tại là thời điểm khó khăn nhất đối với cả Thẩm gia, nhưng người vất vả nhất vẫn luôn là mẹ. Bọn họ chuyển đến đây với một cuộc sống hoàn toàn đảo lộn, Thẩm phu nhân hết phải lo toan về sinh hoạt của cả nhà rồi lại đến sinh hoạt của Ninh Dương, mỗi ngày đều không có chút thời gian ngơi nghỉ. Cuộc sống bắt đầu ổn định rồi thì bà lại quay sang dồn toàn bộ sức lực chăm sóc Ninh Dương và đứa nhỏ trong

bụng, đảm bảo rằng cả hai đều ở trạng thái tốt nhất, sống không phải thiếu thốn cái gì. Ninh Dương bình thường đã ăn ít, khi bị nghén lại càng khó nuốt xuống, thành ra cả cậu và mẹ đều mệt mỏi. Thế nhưng mẹ lại chẳng bao giờ thể hiện điều đó ra, không khỏi làm Ninh Dương cảm thấy xúc động.

-Sóng điện thoại không tốt cho đứa bé đâu- Thấm phu nhân cầm chiếc điện thoại đặt ra xa, vẻ mặt tỏ rõ sự không hài lòng. Ninh Dương không có ý phản đối, lặng lẽ ăn vài thìa. Thấm phu nhân khẽ xoa xoa mái đầu nhỏ nhắn của con trai, dịu giọng nói, trên mặt là bao nhiêu yêu thương chân thành...

-Mẹ biết là tình cảm không phải muốn cắt đứt là có thể cắt đứt được nhưng mẹ không muốn nhìn thấy con đau khổ như thế này nữa. Hiện tại sức khỏe của con và đứa nhỏ mới là quan trọng, đừng quá bi lụy, bản thân con cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi.

-Vâng ạ.

Ninh Dương nhẹ nhàng gật đầu. Mẹ đã vất vả vì cậu nhiều, sao cậu nỡ làm mẹ phiền lòng thêm chứ? Mọi chuyện đi đến bước đường này là do cậu, cậu làm gì có tư cách để phản kháng? Chừng đó thời gian để suy nghĩ cũng đủ để cậu hiểu thấu rồi.... Ninh Dương cố gắng ghì xuống cảm giác nôn nao trong cổ họng để ăn hết bát cháo. Cháo rất ngon nhưng trong miệng lại là một mảng đắng ngắt...

\$\$\$

Bắc Kinh, 4 giờ chiều..

Không khí Tết Nguyên Đán đã tràn về trong từng con ngõ nhỏ. Hàng loạt các cửa hàng cửa hiệu trưng ra những chiếc biển hiệu màu đỏ tươi, một số còn treo cả đèn lồng truyền thống. Người người đổ ra đường tiến đến các

khu trung tâm thương mại mua sắm Tết, tiếng cười nói râm ran vang lên rộn ràng truyền đến ấn tượng sung túc đủ đầy.

Thời tiết bây giờ đã ấm áp hơn, vài nơi tuyết đã tan hoàn toàn, trả lại thành phố xinh đẹp sầm uất. Hàng trăm chiếc xe lưu thông thuận lợi trên đường vì hiện tại vẫn chưa là thời điểm đông đúc nhất, màu sắc hòa quyện thành một bức tranh nhộn nhịp. Trong làn xe cộ tấp nập ấy, chiếc siêu xe luôn lách như một u linh lao vun vút về phía trước, chẳng mấy chốc đã tiến được vào trung tâm thành phố. Mặc dù không khí bên ngoài ồn ã náo nhiệt bao nhiêu, bên trong xe vẫn là một màu u ám, hai người ngồi trong xe không ai nói với ai một lời nào, một người tập trung lái xe, người kia nhìn ra ngoài cửa sổ. Ai cũng có những tâm sự trong lòng nhưng đều ngại mở lời trước, mãi cho đến khi thông báo có cuộc gọi đến, người ở ghế phụ lái mới nhếch mắt sang nhìn, biểu lộ có vài phần khó chịu.

-Em ấy chắc chắn không thể rời khỏi Trung Quốc được, chỉ cần còn ở đây ngày nào chúng ta nhất định sẽ tìm được. Liên hệ bên Thiểm Tây, Tứ Xuyên và Hồ Nam đi, tôi không tin chúng ta không tìm ra em ấy.

Tiếng tút dài không khỏi làm cho Trạch Vũ thở dài một hơi. Y nhìn về con đường phía trước, không biết trong lòng là loại cảm xúc gì. Nếu không thử tìm kiếm một người sẽ không biết thế giới này dài rộng cỡ nào, chỉ trong địa phận của đại lục thôi cũng đủ làm y lao lực. Chưa bao giờ y thấy danh sách các tỉnh thành của Trung Quốc lại dài đến thế, mỗi một ngày y đều cẩn thận kiểm tra tin tức báo về nhưng rốt cuộc cũng chẳng thu được gì. Ông trời dường như vẫn muốn thử thách tình yêu và sự kiên trì của y, y lại càng không bỏ cuộc, một tháng không thấy thì tìm một năm, một năm không thấy thì năm năm, tìm đến khi nào thấy thì thôi. Trạch Vũ thực sự quyết tâm, chỉ cần đem vợ và con trở về, tiền bạc, thời gian y đều không tiếc lấy một phân.

-Người đã muốn rời đi, ba còn cố chấp như vậy làm gì? Trung Quốc đại lục rộng lớn như thế, tìm một thiếu niên đâu phải dễ? Đừng làm chuyện

vô ích nữa.

-Ba tìm vợ của ba, em của con, có gì nó lại là chuyện vô ích?

Trạch Vũ không nhìn sang người bên cạnh nhưng qua ngữ khí của y, tất cả quyết tâm và tha thiết đều hiện lên cả, chọc đối phương tức giận đến mức cả mặt và tai đều đỏ, hậm hực nhìn ra bên ngoài.

-Tại sao ngày đó ba không dành một chút nỗ lực thế này thôi để yêu mẹ?

-Chuyện của mẹ con..- Trạch Vũ thở dài, nơi đáy mắt có chút rung động khó thấy- ba còn có thể làm gì hơn là nói một lời xin lỗi? Bao nhiêu năm nay ba luôn day dứt, tại sao ngày đó cái tôi của ba lại lớn như vậy...Ba đã làm tổn thương mẹ con, đó là lỗi lầm lớn nhất trong cả cuộc đời này của ba. Khi bế con trên tay, nhìn mẹ con nằm đó với hơi thở yếu ớt, ba biết là ba đã sai rồi, ba rất muốn làm lại từ đầu... thế nhưng kiếp này, tấm chân tình của mẹ con ba không có cơ hội trả lại... Ba đã hứa với bà ấy sẽ chăm sóc yêu thương con bằng cả tình yêu của bà ấy nữa...

-Ba biết mẹ đã yêu ba rất nhiều.... -Thiếu niên nói bằng giọng nghèn nghẹn, vành mắt bắt đầu đỏ lên.

Trạch Vũ cũng dừng lại một chút rồi mới nói tiếp, bàn tay trên vô lăng vô thức siết lại đến đỏ rát:

-Ba biết lỗi lầm của ba là không thể tha thứ được nhưng ba phải là người chịu toàn bộ trách nhiệm, Ninh Dương.. em ấy không có lỗi gì cả, ngay từ đầu cũng là ba chủ động tiếp cận em ấy.

Trạch Nghi chợt cảm thấy như cả thế giới xoay vòng vòng, phút chốc lồng ngực như có tảng đá đè nặng không hô hấp nổi. Cậu tựa đầu vào cửa kính xe trầm mặc, đồng tử màu nâu sữa mờ mịt hoàn toàn không thể nhìn

ra ý nghĩ của cậu lúc này. Người bên cạnh liếc nhìn biểu lộ của cậu, chớp chớp mắt vài cái rồi lại tiếp tục nói:

-Con hiểu mà Trạch Nghi, trên đời này nặng nhất chính là tình cảm, khi mang trên vai tình cảm của một người mình không thể đáp trả sẽ thống khổ đến nhường nào. Chuyện của con và Nhật Hạ cũng giống ba và mẹ ngày trước. Mẹ và Nhật Hạ cùng si tình như nhau, dù có nhận bao nhiêu đau khổ về mình cũng vẫn yêu đối phương vô điều kiện. Cảm xúc của con bây giờ giống như của ba ngày đó, cách con trốn tránh Nhật Hạ cũng giống như ba vậy. Nhưng không giống như con, ba không còn cơ hội để làm lại nữa... Cuộc đời ba có được mẹ và Ninh Dương yêu ba như vậy ba thật sự hạnh phúc và cảm thấy may mắn, dù ba không thể trả lại tấm chân tình cho mẹ con nhưng lúc nào sự tôn trọng của ba với bà ấy vẫn không thể nào thay đổi.

-Trong lòng ba có mẹ không, dù chỉ là trong một khoảnh khắc?- Thiếu niên không đối diện trực tiếp với ba mình, thủy chung nhìn ra đường phố bên ngoài nhưng thực chất trong lòng đã chẳng còn chút hứng thú ngắm cảnh nào. Cảnh sắc vụt qua cùng với mỗi tơ vò dâng lên trong tâm trí, lấy đi hết can đảm để đối diện với sự thật. Dẫu vậy, cậu vẫn muốn nghe câu trả lời dứt khoát của ba, dù điều đó có thể làm cậu đau lòng đến thế nào

Trạch Vũ suy nghĩ một chút, sau đó kiên quyết kết thúc bi kịch của mười sáu năm trước ngay tại thời điểm này. Quá nhiều người đã phải chịu đau khổ, y không muốn bi kịch này tiếp diễn nữa...

-Một góc trong tim ba vẫn tồn tại hình bóng của bà ấy, với tư cách là người bạn thân thiết nhất của ba những ngày chúng ta vẫn chỉ là những đứa trẻ ngây dại. Ba sẽ không bao giờ quên ngày mẹ con bước xuống từ lễ đài với tấm bằng tốt nghiệp trên tay, mỉm cười nói với ba cả đời này bà sẽ chỉ yêu một mình ba thôi. Chúng ta khi ấy còn quá trẻ và bồng bột, tất cả sai lầm đều bắt nguồn từ những ích kỷ ngày trẻ.. Đến bây giờ khi đã sống gần nửa đời người, ba đã hiểu ra rất nhiều điều... Những điều ba đã đánh mất có

hối tiếc cũng không lấy lại được, chỉ có hiện tại cố gắng nắm thật chặt những gì có trong tay mới là cách tôn trọng quá khứ. Mẹ con là người phụ nữ tuyệt vời, bà ấy xứng đáng một người tốt hơn ba...

-Ba...- Thiếu niên nhìn sang ba của mình, quan sát gương mặt điển trai nhìn nghiêng tỏa sáng trong nắng chiều không có lấy nửa phần gian dối. Cậu không nói gì và cũng chẳng thể nói gì lúc này cả...có lẽ sự im lặng mới là cách xử trí tốt đẹp nhất cho cả hai. Cậu và Trạch Vũ đều cần thời gian để tiếp nhận sự thật.... Chiếc xe dừng lại trước tòa nhà cao tầng, nơi sảnh chính có một thiếu niên xinh xắn như búp bê đứng đợi với ánh mắt chờ mong. Trạch Vũ nhìn người kia mỉm cười, quay sang vỗ vỗ vai con trai mình đầy khích lệ.

-Ba tin tưởng con sẽ không lặp lại sai lầm của ba, Trạch Nghi.

\$\$\$

Bắc Kinh, 8 giờ tối

Căn nhà gần hai tháng chìm trong bóng tối lần đầu tiên được thắp sáng một lần nữa. Đồ đạc vẫn ở nguyên vị trí ban đầu, giống như khi y rời đi ngày hôm ấy. Trong không gian dường như vẫn còn vang vọng tiếng cười đùa cùng tiếng lách cách xoong chảo của một ngày đã xa, khiến cho bao nhiêu kí ức ứa về trong tâm trí.

Trạch Vũ không có đủ dũng khí để tiếp tục ở trong căn nhà nơi có quá nhiều kỷ niệm giữa hai người nên y đã tạm chuyển lại về biệt thự của Trạch Gia, cho đến tận hôm nay y mới quay trở lại, ngắm nhìn một chút cảnh vật. Vợ của y đã rời đi gần ba tháng rồi, ba tháng qua mà cứ ngỡ là ba năm vậy, mỗi ngày mở mắt ra nhìn khoảng trống bên cạnh mình y đều cảm thấy ngọt ngào. Hằng đêm y đều mơ thấy những ngày tháng ngọt ngào bên vợ yêu, trong căn nhà không có nơi nào lại không có dấu vết hoan ái. Bọn họ đã yêu nhau cuồng nhiệt như thế, chân thành đến như thế...Trạch Vũ đều

không quên.... Ninh Dương là một phần trong cuộc sống của y, là người y muốn dành cả đời yêu thương, mất đi Ninh Dương y giống như mất đi một giác quan, so với một kẻ vô dụng y còn thấy mình vô dụng hơn gấp trăm lần.

Y nhớ Ninh Dương, cả trong mơ hay lúc tỉnh đều nhớ, y nhớ cảm giác mỗi sáng thức dậy được thấy cậu tựa mặt vào ngực mình cọ cọ, y nhớ những nụ hôn dài như cả thế kỉ trước khi y đi làm mỗi sáng, y nhớ cái cách vợ tức y lại nhe răng ra cắn y đến tím cả người, dù rằng y chẳng hề bận tâm đến điều đó. Mùi hương sữa tắm Ninh Dương dùng vẫn phảng phất trong không khí, vừa như dòng nước ấm vuốt ve nội tâm đau đớn của y, vừa giống như con dao sắc bén nhắm trúng vào điểm yếu ớt nhất trong tim từ từ khảm sâu vào. Trạch Vũ đi vào phòng ngủ nhẹ nhàng thả mình lên tấm nệm vương lại mùi hương đặc trưng của Ninh Dương, vòng tay ôm khoảng trống bên cạnh mình như đang ôm cậu vào lòng. Trong cơn mơ màng, không hiểu sao y lại nhớ lại một ngày xa lắm..

-Lí Nhã này, tự nhiên một ngày nhìn thấy một người lạ lại cảm thấy nhớ nhung, điên cuồng tìm hiểu về người đó, mỗi ngày ngắm hình của người đó không biết chán, mỗi một hành động dù nhỏ nhất cũng cảm thấy đáng yêu, đó là loại cảm xúc gì?

-Sếp Tổng nói làm tôi nhớ đến em gái học cao trung của tôi ở nhà, một ngày nó nhìn thấy "oppa" nào đó rồi thích mê thích mê, ngày nào cũng mê man ngắm thần tượng, đến cả gia phả mấy đời của cậu ta nó cũng thuộc, cậu ta uống nước hay chớp mắt cũng đều phát cuồng cả lên, đi khoe hết người này đến người khác "oppa" của nó đáng yêu thế nào. Suốt bao nhiêu năm trời cho đến khi cậu ta giải nghệ nó vẫn không ngừng yêu thích, cả nhà đều hết sức mệt vì nó.

-Ý cô là đó là cảm xúc khi thần tượng một ai đó?

-Hiện tại tôi chỉ có thể nói vậy.

"Thần tượng"? Trạch Vũ ôm bọc chần bắt giác mỉm cười. Thật sự ban đầu tình cảm y dành cho Ninh Dương là tình cảm giành cho "thần tượng" ư? Một thiếu niên ăn mặc giản dị xinh xắn đứng cạnh bên chờ xe bus, nhìn thấy một ông lão vô gia cư ngồi bên góc đường liền chạy vọt đi mua bánh ngọt cùng chút tiền mặt tặng cho ông lão, không nề hà bụi bẩn ngồi xuống cùng nói chuyện với ông. Nụ cười thanh thuần khi ấy của cậu đã để lại ấn tượng rất mạnh trong y, giống như nụ cười của một thiên thần vậy.

Một ngày có bao nhiêu người làm chuyện tốt? Bản thân y cũng đã thấy qua rất nhiều nhưng tại sao chỉ có mình Ninh Dương làm y rung động? Liệu có phải là vì y đã quá mệt mỏi với thương trường khốc liệt, mỗi con người đều phải đạp lên trên kẻ khác mà sống, không có ai giúp đỡ người khác mà không vì mục đích nào đó nên mới cảm thấy rung động trước một thiếu niên thuần khiết? Liệu có phải Ninh Dương chính là khoảng lặng trong tâm hồn mà y tìm kiếm bấy lâu nay nên chỉ mới nhìn qua đã cảm thấy hòa hợp? Không biết từ bao giờ y bắt đầu điên cuồng tìm hiểu về Ninh Dương, bất cứ những điều nhỏ nhất của cậu đều làm y cảm thấy yêu thích.. Rồi Ninh Dương bắt đầu xuất hiện trong những giấc mơ của y, hình bóng của cậu cứ choán đầy trong tâm trí y đến mức y không thể kiểm soát nổi. Những lần đích thân đi đón Trạch Nghi, y đều cố ý kiểm tìm bóng dáng của cậu, và chỉ cần một ánh nhìn lướt qua của người ấy thôi, y cũng đã cảm thấy không thể thở nổi.

Y đã tìm hiểu qua, thực sự tình cảm của y cũng không hẳn giống như cô bé kia, thế nhưng nó cũng có điểm xuất phát vô cùng chóng vánh và gần như là vô điều kiện. Đôi lúc thích một người cũng chẳng cần lí do gì to tát, đơn giản chỉ là vì thích. Ninh Dương cho đến cùng có bao giờ không phải là "nam thần" trong lòng y? Đến khi y thực sự nói lời yêu với Ninh Dương, y biết tình cảm của mình đã phát triển vượt xa khỏi cái cột mốc ban đầu rồi. Một người có thể dành mười năm thanh xuân để yêu quý một người thậm chí họ không bao giờ chạm tới, yêu thương một cách vô điều kiện không đòi hỏi lại một thứ gì... Điều đó tưởng chừng như vô lí mà lại thật có lí, suy

cho cùng tất cả cũng chỉ vì một chữ "yêu" mà dù khởi điểm của nó là bằng cách nào, trái tim của con người đều không thể làm chủ được. Bởi vì trong tình yêu, mọi lí thuyết thông thường đều trở nên vô nghĩa.

Ninh Dương bước vào cuộc sống của y, khiến tất cả thế giới quan mà y xây dựng sụp đổ. Một người đàn ông gần năm mươi tuổi lại cảm thấy mình như trẻ lại, cảm thấy hạnh phúc chỉ vì một điều nhỏ nhặt nhất. Y ngỡ rằng thời gian đã xoay ngược lại về cái ngày y còn trẻ, trái tim chưa một lần rung động vì ai lại vì cậu mà ôm theo biết bao cung bậc cảm xúc. Bất cứ lúc nào ở bên cạnh cậu, y đều muốn ôm cậu, hôn cậu, nói lời yêu thương với cậu. Y biết cách yêu như vậy thật chẳng người lớn chút nào nhưng y mặc kệ, chỉ cần cậu đáp trả lại tình cảm của y thì bất kì điều gì y cũng dám làm.

Cách mà y tôn sùng Ninh Dương, tình yêu của y dành cho Ninh Dương, chính bản thân y cũng không hiểu hết... Chỉ biết rằng hiện giờ, Ninh Dương chính là chân ái của y, từ cái đêm ở TJDalax hay rất lâu về trước, khi bọn họ nhận ra mình sinh ra là để gắn kết với người kia, y đã thề rằng cả đời sẽ chăm sóc Ninh Dương, đem lại hạnh phúc cho em ấy. Ngay tại thời điểm này y dù cách xa Ninh Dương bao nhiêu, tình cảm của y cũng không thay đổi. Bao nhiêu khó khăn cũng không làm y nhụt chí.

-Ninh Dương, tôi sẽ tìm được em... Dù em đang ở nơi đâu, tôi nhất định sẽ tìm được em...

Trạch Vũ thì thầm rồi đi vào giấc mộng, trong tâm ôm lấy người mà y yêu thương nhất...

Đêm đó là đêm duy nhất trong vòng gần chín mươi ngày liên tiếp, Trạch Vũ mới có được giấc ngủ trọn vẹn. Trong mơ y vẫn không ngừng gọi tên vợ yêu, vòng tay bao lấy bọc chần cứ thế siết chặt lại, hận không thể đem nó khảm lên người mình.....

-Tôi yêu em...

\$\$\$

Thiên Tân, 8 giờ sáng.

-Này, người ta là hoa đã có chủ rồi đấy, đừng có mà tắm tía.

-Biết rồi! Nhưng mà tôi thật không ngờ bà bầu lại có thể xinh đẹp đến thế, còn hấp dẫn hơn cả thiếu nữ ấy chứ!

Hai thanh niên cười khúc khích đẩy xe đẩy hàng, vừa đi vừa nói chuyện chêm chọc, đôi mắt như lang sói tắm tía "mẹ bầu xinh đẹp" bọn họ vừa đi lướt qua. Đối tượng trong cuộc đối thoại của hai nam thanh niên vội vã kéo chiếc mũ xuống che bớt đi gương mặt của mình, nhanh chóng đi đến gian hàng sữa ở cuối dãy. Cậu cố gắng để người khác ít chú ý đến mình, lựa hàng thật nhanh chuẩn bị ra ngoài thanh toán, nhưng cái bụng lớn đã khiến cử động bớt linh hoạt đi rất nhiều. Dù cơ thể nặng nề, Ninh Dương so với ngày trước còn quyến rũ hơn rất nhiều lần, gương mặt lại mang thêm nét nữ tính hài hòa nên có đi ra ngoài cũng chẳng ai nghĩ cậu là con trai, hết người này đến người nhăm tưởng, còn bị không ít nam thanh niên trêu ghẹo. Cậu bỏ hết ngoài tai những lời bàn tán, cẩn trọng để bản thân mình không bị phát hiện. Ở nhà mãi cũng không tốt cho sức khỏe, thỉnh thoảng Ninh Dương vẫn ra ngoài mua đồ để tăng cường vận động, thật may là không bị ai nhận ra.

Khi đến quầy thanh toán, Ninh Dương chợt nhớ ra mình cần mua thêm trứng liên miễn cưỡng vòng lại, lúi húi tìm gian trứng. Cậu cũng đã mệt lắm rồi, vác cái bụng bầu đi lại thật sự quá bất tiện, chân thì sưng phù thắt lưng cũng đau, cực khổ đủ đường. Từ phía xa có một cặp vợ chồng đi ngược lại, người chồng nâng niu người vợ đang có bầu, không khí gia đình nhỏ thật hạnh phúc. Ninh Dương không hiểu sao lại thấy sống mũi cay cay,

vội vàng rẽ qua đường khác. Cậu không muốn bật khóc ở chốn đông người thế này....

.....

-Lâu lắm con mới về đây chơi, ở lại với thím ít bữa nữa rồi hãy về.

-Con sắp thi đại học mà, con phải tranh thủ ôn thi nữa. Thi xong con về chơi với thím cả tháng luôn.

-Con học giỏi như vậy ba mẹ với thím đều mát lòng mát dạ. Con chỉ cần mang được đứa cháu dâu ngoan hiền hiếu thảo về đây nữa thôi thì có nhắm mắt thím cũng yên lòng.

-Thím đừng làm con ngại mà!

Nam thanh niên cao lớn đẩy xe đẩy hàng cùng người phụ nữ lớn tuổi đi đến quầy trứng, vừa đi vừa nói chuyện rất rôm rả. Chiều cao cùng dung mạo của anh nổi bật giữa đám đông, thật sự khiến người ta phải ganh tị. Người phụ nữ đi bên cạnh vẻ mặt đầy tự hào, miệng không tiếc lời khen ngợi cháu trai của mình. Ba mẹ đều ở bên nước ngoài làm việc, một mình thằng bé lo toan việc nhà rồi cả chuyện học hành, chưa bao giờ làm bố mẹ bận tâm. Bà thay bố mẹ quan tâm nhủ nó cũng chẳng bao giờ phải lo lắng, bà cưng thằng bé hơn cả con ruột của mình, mỗi khi nó từ Bắc kinh về tới Thiên Tân là bà vui hơn cả con mình đỗ đại học, thằng bé muốn ăn gì mua gì bà cũng đáp ứng, miễn sao nó cảm thấy thoải mái là được. Hôm nay bà tranh thủ cùng đứa cháu cưng đi siêu thị, nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của người ngoài mà mát hết cả lòng.

-Con thích ăn trứng mà nhỉ, tối thím làm cho con nha. Con phải ăn thật nhiều đó, Ninh Viễn.

Thanh niên ngại ngùng gãi đầu, cười cười nói với người kia.

-Thím nói thím muốn qua coi hàng đồ khô mà, để con qua quây trứng cho, như vậy sẽ tiết kiệm được thời gian.

-Vậy con đi đi, nhớ lần trước thím dạy con lựa trứng không?

-Dạ nhớ!

Bóng dáng cao lớn thoăn thoắt của nam thanh niên lách qua các quầy hàng chẳng mấy chốc đã vô ảnh vô tung, anh thường xuyên luyện tập bóng rổ nên cơ thể vô cùng linh hoạt, chẳng mất bao lâu đã đi đến gian hàng cần tìm. Gian hàng vắng tanh, chỉ có một mẹ bầu đang lựa trứng, dáng vẻ có vẻ rất khổ sở, có lẽ vì người đó phải đẩy theo xe đẩy hàng quá nặng. Anh vội vàng đỡ lấy người kia, mỉm cười ngỏ ý giúp đỡ. Ngay giây phút anh nhìn thấy gương mặt của đối phương, anh giống như bị chết lặng trong một khoảnh khắc. Người đó cư nhiên lại là....

-Ninh Dương, sao em lại ở đây...

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lập

www.dtv-ebook.com

Chương 9+4: Vĩnh 9 (2/2)

Câu chuyện nào cũng phải đến hồi kết

Cái kết toàn mỹ nhất..là cái kết để lại trong người đọc nhiều cảm xúc nhất..

Bắc Kinh, 5 giờ 15 phút chiều.

Nắng vàng ngả màu nhàn nhạt trên phiến kính trong suốt của những lớp học vắng tanh. Trời cuối thu se se lạnh, trong không gian phảng phất mùi hương của lá úa và mùi cỏ cháy, thật tự nhiên làm người ta cảm thấy buồn.

Nam thanh niên rảo bước trên hành lang dài cô quạnh, gương mặt hoàn mỹ như búp bê viết đầy lo âu, đường chân mày thanh tú co chặt lại thành một đường nhăn nhúm. Tròng mắt màu cà phê đảo quanh như tìm kiếm thứ gì đó, nỗi khao khát hiện lên trong đáy mắt chân thành đến đau lòng. Nam thanh niên khoác trên thân mình nhỏ nhắn một chiếc áo len mỏng đậm màu, chiếc khăn len dài đu đưa theo từng nhịp bước đổ bóng thành những vệt dài trên nền gạch. Anh chạy hết hành lang của khu nhà học, bao thấp thỏm và nhớ nhung trong lòng trào ra cùng với những giọt nước mắt ngân đầy trên đôi má.

Anh, Tiêu Nhật Hạ, cũng không thể hiểu nổi chính bản thân mình nữa, để mặc cho nước mắt tuôn rơi, điên cuồng tìm kiếm một bóng hình trong trí nhớ. Mùa thu năm đó, một thiếu niên trong bộ đồng phục bóng rổ trắng tinh mãi miết trên sân tập, những giọt mồ hôi bằng hạt đậu vô tư trượt dọc theo vầng trán xán lạn đã in hằn những kí ức tuyệt đẹp nhất trong anh... Cho đến

bây giờ, khi đã tốt nghiệp Plateus, thi đậu vào Học Viện Điện Ảnh Bắc Kinh, hình ảnh người thiếu niên ấy vẫn ám ảnh anh, là người anh dành hết những năm tháng cuối cùng của thanh xuân để theo đuổi. Sự tồn tại của người đó không biết từ khi nào đã trở thành mảnh ghép cuối hoàn mỹ trong chuyến hành trình ngắn ngủi của tuổi trẻ bông bột của một con người, chỉ một nụ cười thoáng qua của cậu ấy cũng đủ làm anh cảm thấy hạnh phúc...

"Trạch Nghi..cậu còn nhớ ước hẹn giữa chúng ta?"

Thanh xuân qua đi rồi

Có những thứ mất đi

Có những thứ còn mãi

Chỉ còn tôi ở lại

Đợi chờ người tri kỷ...

"Ba ba ba.."

Tiếng bóng va chạm với nền xi măng trong không gian tịch mịch vang lên phi thường rõ ràng, giống như tiếng chuông ngân nga cộng hưởng với nhịp đập của trái tim Nhật Hạ, thôi thúc anh hướng về sân bóng rổ. Trong ánh hoàng hôn, hình ảnh năm đó dường như tua chậm lại trong tầm mắt.. Nam sinh ngày nào đã trở thành một chàng trai mạnh mẽ, đứng trong ánh tà dương của buổi trời chiều tản ra hào quang như một thiên thần viễn cổ. Tâm mắt Nhật Hạ nhòe đi, lí trí điên cuồng giục giã cùng niềm hạnh phúc vỡ òa khiến anh như phát điên...

-Trạch Nghi!!

Hai chiếc bóng thon dài đổ bóng xuống mặt sân quần lấy nhau cuống quýt không rời, làm nên cảnh tượng diễm lệ vô ngần. Nam thanh niên nhỏ

nhấn đu lên người thiếu niên, cánh tay vòng qua cần cổ vững chãi bầu chặt lấy, cả thân người dán sát lên cơ thể rắn chắc của đối phương. Đôi môi hồng hào của thanh niên gắt gao bắt lấy cánh môi mềm mại kia, từ nơi tiếp hợp có thể loáng thoáng thấy được hai chiếc lưỡi quện vào nhau dây dưa không dứt. Hương vị ngọt ngào cùng hơi thở âm ấm phả lên mặt khiến cả hai ngây dại, thần trí một lượt quăng lên chín tầng mây. Thiếu niên vội vàng đỡ lấy thắt lưng của người kia, càng thuận lợi để anh cường hôn cậu.

Chiếc kim đồng hồ tích tắc nhích từng chút một, đến khi hai người rời nhau ra, đôi môi của cả hai đều đã sưng đến phát đau. Thiếu niên đặt đối phương xuống, chậm rãi lùi về sau một chút để nhìn anh cho thật rõ. Trước mắt cậu vẫn là Tiêu Nhật Hạ, chàng trai si tình theo đuổi cậu không biết một mỗi ngày nào, nhưng bây giờ anh đã là một người đi qua thanh xuân, những nét ngây thơ trên khuôn mặt đang dần dần biến mất đi, thay vào đó là những nét đẹp mặn mà của một nam nhân trưởng thành. Cậu hướng đến người kia nở nụ cười dịu dàng, tay thật tự nhiên vuốt lại mấy lọn tóc rối bên sườn mặt của anh.

-Nhật Hạ, anh đã đến rồi.

-Thì ra cậu không quên.. tôi còn tưởng cậu không đến...- Nhật Hạ nước mắt buông ra từng chữ, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Thiếu niên thấy vậy liền ôn nhu xoa xoa gò má ướt nhẹp của đối phương, nụ cười nhàn nhạt như gió xuân trong giây phút này thật giống nụ cười của một thiên thần, chảy tràn trong lòng người một dòng nước ấm ngọt ngào...

-Tôi luôn giữ lời hứa.

-Cảm ơn cậu. -Nhật Hạ vì nụ cười của đối phương mà ngừng khóc, thẳng lưng đối diện với Trạch Nghi. Anh đã chờ đợi khoảnh khắc này từ lâu lắm rồi...

-Trạch Nghi, nụ hôn vừa rồi thực sự rất tuyệt vời..tôi rất hạnh phúc. Đó là một lời đồng ý đúng không?

Trạch Nghi lặng lẽ chớp mắt một cái, vươn tay đến ôm thân thể nhỏ bé kia vào lòng. Vì Nhật Hạ so với Trạch Nghi thấp hơn nhiều, cả người lọt thỏm trong cái ôm ấm áp của cậu, gương mặt xinh đẹp viết đầy hạnh phúc khẽ tựa lên lồng ngực vững chãi, từ từ cảm nhận nhịp đập của trái tim cậu. Nước mắt anh bỗng chốc tràn ra ướt nhoe trên má, cánh tay run run từng hồi nhanh chóng đưa lên ôm miệng để những tiếng nấc nghẹn ngào. Thiếu niên khẽ thở dài, siết chặt vòng tay thêm một chút, cánh tay khẽ vuốt nhẹ bờ lưng nhỏ bé của Nhật Hạ. Cậu biết anh đã hiểu rằng đáp án của cậu là gì, trong giây phút này, hành động là cách truyền tải tốt nhất.

Qua đi một chút thời gian, Trạch Nghi dịu dàng đặt tay lên vai Nhật Hạ tách hai người ra, một khoảng ngực đã bị nước mắt của Nhật Hạ thấm vào ướt đầm nhưng cậu không hề bận tâm. Ánh mắt của cậu lúc này chỉ hướng về Nhật Hạ, nơi đáy mắt màu nâu sữa phản chiếu ánh nắng chiều đẹp lung linh như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ của tạo hóa. Cậu cất giọng khàn khàn quen thuộc, nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho anh.

-Đừng vì tôi mà khóc. Tôi không xứng đáng.

-Tại sao qua chừng ấy thời gian tôi vẫn thất bại?- Nhật Hạ nắm chặt nắm đấm, môi mím chặt đến suýt bật máu, không khỏi làm người khác cảm thấy thê lương. Trạch Nghi chậm rãi gật rồi lại lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi mới nói tiếp.

-Tôi đã hiểu thấu rồi, qua những chuyện đã xảy ra..tôi mới nhận ra rằng, để thích một người chỉ cần một lí do rất đơn giản, nhưng không phải ai cũng có được một lí do đơn giản để thích một người...Tôi rất quý mến anh, Nhật Hạ, nhưng để bước thêm một bước tôi lại không thể làm được. Trước đây tôi thực sự rất ấu trĩ, bây giờ nghĩ lại tôi mới thấy suốt thời gian qua mình đã sai lầm thế nào. Tôi đã làm tổn thương quá nhiều người bởi sự

ấu trĩ của mình. Sau tất cả, người tôi cảm thấy có lỗi nhất chính là anh, tôi vốn nghĩ rằng chỉ cần dùng tình cảm là có thể bù đắp được. Thế nhưng, như vậy là không công bằng với anh, anh xứng đáng với một người tốt hơn tôi, người sẽ yêu thương anh vô điều kiện, ở bên cạnh anh chăm sóc cho anh...

-Đừng nói nữa mà, tôi chỉ cần cậu thôi, tôi chỉ cần một mình cậu thôi Trạch Nghi!

Nhật Hạ bất chấp hết tất cả ôm chầm lấy Trạch Nghi như muốn khảm cậu vào thân thể mình, gào khóc thật to để giải tỏa những ảm ức trong lòng. Cho đến cùng, cậu vẫn không thích anh, trái tim trong lồng ngực kia vẫn lãnh đạm như ngày nào, đều đều trầm ổn không có lấy một nhịp sai lệch...Câu trả lời quá đỗi thành thật, điều đó làm Nhật Hạ như chết lặng, hai tay buông thõng vô lực như đánh rơi một thứ gì đó trân quý lắm.. Anh và cậu đứng đối diện với nhau nhưng lại giống như là cách nhau một thế giới, không phải là khoảng cách địa lí mà chính là khoảng cách ở trong tim..Ván bài này, Nhật Hạ đành chấp nhận..mình đã thua rồi...

Trạch Nghi chậm rãi chỉnh lại chiếc khăn choàng bị tuột ra của Nhật Hạ, dịu dàng nói.

-Không được tùy tiện nói ra những lời như vậy, người ấy sau này biết được sẽ rất buồn.

-Không thể là cậu sao?

Cái lắc đầu của Trạch Nghi giống như một mũi dao sắc bén đâm trúng vào nơi trọng yếu nhất của Nhật Hạ. Trong phút chốc, Nhật Hạ tưởng chừng như cả thế giới sụp đổ dưới chân mình, bao nhiêu mơ ước, viễn vọng anh ôm ấp đều một lượt vỡ tan như bong bóng xà phòng. Lồng ngực anh giống như trái bưởi bị rút hết nước, mỗi lần thở ra hít vào đều đau đớn đến cùng cực.

"Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng như vậy.."

Nội tâm của anh không ngừng gào thét, hình ảnh trong tầm mắt lúc này chợt nhạt nhòa đi...

-Tôi có thể chờ mà...Xin cậu đấy...

Nhật Hạ nói qua những tiếng nước nở, nước mắt rơi lách tách xuống nền gạch, quần quanh trong không gian vắng lặng thấm đẫm một màu thê lương. Ở bên này, Trạch Nghi cũng không thoải mái gì cho cam. Cậu biết điều mình đang làm sẽ có tác động lớn lao thế nào đến Nhật Hạ, thậm chí ngay cả trên đường đến đây cậu cũng không có đủ dũng khí để nghĩ tới những điều sắp xảy đến. Ngay tại giây phút cậu hôn Nhật Hạ, cậu đã quyết định đánh cược một ván cuối, nếu trái tim mình rung động tại thời điểm ấy, cậu sẽ thay đổi đáp án của mình. Thế nhưng rốt cuộc cũng không có gì xảy ra cả, Nhật Hạ không phải là người thuộc về cậu, cho nên cậu phải giải thoát cho anh ấy khỏi tình yêu không có kết quả này. Hạnh phúc một đời của Nhật Hạ phụ thuộc hoàn toàn vào sự cương quyết của cậu, vậy nên cho dù anh có đau khổ trong lúc này đi chăng nữa, cậu cũng nhất quyết không lung lạc.

-Đừng phí hoài công sức và thời gian của bản thân của anh vì tôi. Hãy để dành tấm chân tình của mình cho một người tốt hơn tôi được không? Anh nhất định phải hạnh phúc, Nhật Hạ, như thế tôi mới không phải ân hận...

-Trạch Nghi!!!

Nam thanh niên tựa đầu vào ngực người kia khóc nức lên....Vầng dương đỏ chói trên đỉnh đầu dần thu về chân trời xa xăm, trả lại những khoảng trời đen thẫm trong veo không một gợn mây. Những bóng đèn trong khuôn viên trường đã bắt đầu sáng lên, ánh sáng nhu hoà phủ lên hai thân ảnh đứng bên cạnh nhau trong không gian u tịch, đổ những chiếc bóng dài trên nền gạch....

Cho đến cùng, chàng trai mười bảy tuổi năm ấy vẫn không thể đi cùng bạn đến cuối con đường.... Không biết sau này bạn có thể yêu ai như bạn đã yêu người đó hay không, chỉ biết rằng..anh ấy là thanh xuân của bạn, là mảnh ghép cuối cùng trong chuyến hành trình tuổi trẻ của bạn, là giấc mộng thỉnh thoảng vẫn trở đi trở lại trong một ngày đã xa... Năm tháng đi qua, ai rồi cũng phải trưởng thành, chỉ có phần kí ức đó vẫn trẻ mãi cùng với những rung động ngây ngô đầu đời... Bạn bất chợt bật cười vào một sớm mai thức dậy..à hóa ra mình đã từng yêu một người như thế....

Thiên Tân, 9 giờ tối..

-Ninh Dương à, con ăn cam đi này, Ninh Viễn đã cất công mua từ Bắc Kinh về đây cho con đấy.

-Mẹ để đó đi, con không muốn ăn.

Ninh Dương đi một mạch về phòng, định thả mình xuống chiếc giường êm ái thì bất chợt ngừng lại, mở hé hé cánh cửa nhìn ra ngoài. Cậu biết nghe lời là không tốt nhưng cảm giác bất an thôi thúc cậu làm thế. Hai bậc phụ mẫu của cậu đang ở ngoài bàn chuyện, tất nhiên là chuyện liên quan đến cậu:

-Ông này, tôi thấy thằng bé Ninh Viễn cũng được đó chứ. Nó ngoan hiền như nước, thông minh lịch thiệp, giỏi giang lại yêu thương Ninh Dương. Biết Ninh Dương mang thai con của người khác cũng không nề hà gì, tận tình chăm sóc như là vợ con của mình vậy. Tuần nào cũng đi từ Bắc Kinh đến Thiên Tân thăm Ninh Dương, mua theo biết bao nhiêu là quà, chuyện gì cũng nhiệt tình giúp đỡ, thật là chàng trai hiếm có.

-Bà này hay thật, Trạch Vũ cũng thương con mình như vậy mà bà lại bênh mỗi Ninh Viễn, bà quá mâu thuẫn rồi đấy.

-Ông còn không biết Trạch Vũ là ai sao? Chuyện này tôi đã nói với ông bao nhiêu lần rồi? Ninh Viễn tuy không giàu có hay nổi tiếng như

Trạch Vũ nhưng gia cảnh của nó cũng rất khá, con mình ở cùng thằng bé không phải lo người ta nhóm ngó soi xét, chẳng phải tốt hơn sao. Chưa nói đến vấn đề tuổi tác, hai mươi chín tuổi đâu phải chuyện có thể nhắm mắt để cho qua. Ngay từ đầu tôi đã không ưa Trạch Vũ rồi.

-Chứ giờ bà tính thế nào?

-Thuyết phục con mình chứ làm sao nữa, Ninh Dương giờ có thêm con nhỏ rất cần người có thể nương tựa vào. Nếu người đó là Ninh Viễn thì tôi có nhắm mắt cũng cảm thấy yên lòng. Trên đời này có mấy ai sẵn sàng nuôi con người khác chứ, người như Ninh Viễn kiếm đâu ra được...

"Cạch"

Ninh Dương không đủ can đảm để nghe tiếp câu chuyện nữa, khóa trái cửa lại lặng lẽ quay về giường. Cậu đã lường trước sẽ có ngày này ngay từ khi Ninh Viễn nhất mực theo chân cậu về nhà. Ninh Dương thực sự hối hận, giá như ngày đó cậu không đi siêu thị, có lẽ đã không đụng mặt Ninh Viễn rồi gặp phải nhiều rắc rối như bây giờ.

Tình cảm của Ninh Viễn dành cho cậu là thật, anh yêu thương và bao dung cả cậu và đứa con trong bụng cũng không có nửa phần giả dối, thế nhưng hiện giờ ngoài tình bạn với anh ra, trong tim cậu hoàn toàn không có cảm xúc nào khác cả. Từ lúc Ninh Viễn biết sự thật về cậu, lòng quyết tâm của anh còn lên cao hơn hẳn ngày trước, nhất mực ở bên chăm sóc cho cậu. Nếu không phải còn kỳ thi đại học, anh sẵn sàng chuyển luôn về sống ở đây như một thành viên trong nhà. Mẹ Ninh Dương vô cùng yêu mến Ninh Viễn, lúc nào cũng cố tình nói tốt cho anh trước mặt cả ba và cậu, hiện tại còn có ý định nhận con rể luôn nữa, thật sự làm cậu tức chết. Mẹ biết người cậu yêu là Trạch Vũ, vậy nên bà lại càng tìm đủ mọi cách để Ninh Viễn thay thế vị trí của y trong lòng cậu. Bản thân Ninh Viễn cũng hết sức cố gắng, anh luôn tạo sự lãng mạn khi chỉ có hai người, khi thì đưa cậu đi xem phim, khi lại ôm cậu thì thầm những lời ngọt ngào. Những chuyến đi liên

tục từ Bắc Kinh đến Thiên Tân, từ Thiên Tân về lại Bắc Kinh cùng lịch học thi bận rộn khiến cho anh mệt mỏi nhưng anh ít khi thể hiện điều đó ra. Dù bị cậu cự tuyệt anh cũng không hề nao núng, thủy chung ở cạnh cậu trong những thời điểm khó khăn nhất, dầu bản thân anh cũng gặp rất nhiều áp lực. Người như Ninh Viễn quả thực hiếm thấy trên đời, nhưng tiếc là anh không thuộc về cậu...

Ninh Dương xoa xoa bụng thở dài, lén lật chiếc gối của mình lên lấy ra trong vỏ chăn một tấm hình. Bởi vì mẹ đã lấy đi điện thoại nên cậu chỉ có thể giữ lại duy nhất một tấm đã in sẵn mà thôi. Mỗi đêm trước khi đi ngủ cậu đều lấy nó ra nói nhỏ với đứa bé trong bụng, nói đây là ba ba của con đấy, y mặt dày xấu xa nhưng y lại rất si tình, y là nam nhân tốt nhất trên thế gian này...

Nam nhân trong bức hình mỉm cười ngốc nghếch, trên thân mình mặc bộ áo ngủ ở nhà, đầu tóc chưa kịp chải rối loạn thành một đoàn, y đeo cái tạp dề màu hồng phấn bưng nôi súp nhỏ xinh đứng trước ống kính, có đánh chết cũng không ai dám nhận đó là Trạch Tổng đạo mạo soái khí tầng tầng mà bọn họ tôn sùng. Thế nhưng, đây mới chính là nam nhân cậu yêu, người đàn ông nắm giữ trái tim cậu.. Không biết bao nhiêu lần Ninh Dương đã ước Trạch Vũ chỉ là một công nhân viên chức bình thường, không giàu có cũng không nổi tiếng, là nam nhân Trạch Vũ của riêng một mình cậu... Dầu vậy, ao ước vẫn chỉ là ao ước mà thôi. Ninh Dương khẽ nâng tấm hình lên hôn nhẹ một cái, cộng hưởng với đó là một cú hích nhẹ trong ổ bụng, cậu vui vẻ xoa xoa cái bụng mỉm cười.

-Tiểu màn thầu, con cũng nhớ ba ba của con sao?

Không chỉ đứa nhỏ, Ninh Dương cũng rất nhớ Trạch Vũ, nhớ đến phát điên lên được. Cậu tựa người vào thành giường, bàn tay vươn đến cặp quần ngủ lột ra để toàn bộ hạ thân trần trụi trong không khí. Những ngón tay phủ lên phần thân nhỏ bé chạm rãi lên xuống, bắt chước cách người kia vẫn thường làm. Những tiếng rên khe khẽ thoát ra từ cánh mũi ái muội vô cùng

nhưng cửa cách âm tốt nên người bên ngoài hoàn toàn không thể nghe thấy. Ninh Dương càng lúc càng thấy không đủ, cặp đùi non mịn vô thức tách ra để lộ miệng nhỏ khép mở không ngừng, hai ngón tay một lượt nhét vào bên trong...

-Ân..Trạch Vũ..ha..ân...ừm...Trạch Vũ...ừm

Cơ thể theo thói quen khẽ vận vẹo, miệng nhỏ dựa theo những nhịp đâm rút điên cuồng trong trí nhớ tham lam mút vào hai ngón tay đến tận gốc, thế nhưng cảm giác hư thoát trống vắng đến cùng cực vẫn không chịu giảm bớt. Ninh Dương trong mơ màng kêu tên Trạch Vũ, di chuyển ngón tay trong tiểu huyết mà dường như ra cự vật đang mạnh mẽ xâm chiếm, hai đùi tự giác mở ra rộng hơn dù vẫn rất cẩn thận để không làm ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng. Đến khi cả ba ngón tay cùng ra vào thuận lợi, bàn tay trên phần thân rời đi bầu chặt lấy ga giường, hoàn toàn dựa vào khoái cảm ở hậu huyết để đạt đến cao trào. Bên tai cậu giống như văng vẳng lời yêu thương của Trạch Vũ, nước mắt cứ trào ra thấm ướt một mảng gối. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tầm mắt nhạt nhòa của cậu lại hiện ra hình bóng của nam nhân ấy, khiến cho cậu bật ra thành những tiếng nức nở.

-Trạch Vũ..tôi yêu ông...

"Ninh Dương, tôi cũng yêu em.."

-Trạch Vũ!!!

Cao trào qua đi, chỉ còn cảm xúc bi thương vương vấn ở trong lòng. Nhìn quanh căn phòng bao nhiêu lần cũng chỉ thấy bản thân cô quạnh, Ninh Dương cắn răng lấy khăn giấy lau sạch dịch thể ở trên người rồi nằm xuống giường vô lực nhìn lên trần nhà, nước mắt ở khóe mi trong ánh đèn lấp lánh như sao xa....

\$\$\$

Bắc Kinh, 8 giờ sáng

Nam nhân nằm trên giường không có chút hứng thú nào để ngồi dậy. Y đã nằm cả tiếng đồng hồ để nhìn vào khoảng trống bên cạnh mình, cố gắng chớp mắt để kéo bản thân khỏi cơn ác mộng này. Điều y khao khát hơn hết thảy chính là một buổi sáng mở mắt ra tất cả chỉ là một giấc mơ, vợ y vẫn đang nằm cạnh y chuẩn bị đá y xuống giường đi tập thể hình. Y nhớ bản mặt phụng phịu của vợ khi y đòi hôn, y nhớ những lần cả hai cố tình ngủ nướng vào ngày chủ nhật quên cả ăn bữa trưa, y nhớ cảm giác thức giấc vào mỗi sáng có Ninh Dương ở trong lòng mình... Trạch Vũ cảm thấy mình thực sự sắp phát điên rồi, cả cơ thể lẫn tâm trí đều mệt mỏi, chỉ có ý chí của y là vẫn không hề suy chuyển.

Suốt gần tám tháng qua, y đã không tiếc công sức tiền của phái người đi tìm Ninh Dương khắp các tỉnh thành của Trung Quốc. Y thậm chí đã treo thưởng ba triệu NDT cho ai cung cấp được thông tin về Ninh Dương, rốt cục vẫn thu được con số không tròn trĩnh. Trạch Vũ thật không hiểu nổi, tìm kiếm một người lại gian nan đến vậy. Tính theo sắc xuất thì y cũng không có đến 0.1% cơ hội, nhưng Trạch Vũ không màng đến. Y tin rằng ông trời có mắt, nhất định y sẽ tìm ra Ninh Dương. Điều y nuối tiếc nhất chính là không thể ở bên chăm sóc Ninh Dương trong gian đoạn khó khăn nhất của cuộc đời của cậu. Nữ nhân sinh con đã khó, Ninh Dương sinh con còn khổ hơn trăm bề. Khao khát lớn nhất của cuộc đời y là được nhìn thấy hài tử của mình và Ninh Dương chào đời, được chăm sóc Ninh Dương lúc mang thai và sau khi sinh con. Y đã làm cha một lần nhưng những điều đó chưa từng được trải nghiệm, y cảm thấy bản thân mình thực sự quá thiếu sót và đôi lúc còn thấy buồn về điều đó. Có lẽ ông trời cho y được giàu sang thì lại lấy đi tình duyên của y, cuộc đời con người không có ai được toàn vẹn, đạo lý đó thử hỏi còn có ai không thấu?

Trạch Vũ gõ gõ trán hồi tưởng lại một chút. Ngày hôm qua y vì quá mệt mỏi nên đã đi ngủ sớm, không nghĩ đến lại có được một giấc mơ chân

thực đến mức y suýt chút nữa đã bật khóc. Vợ yêu gọi tên y, nói lời yêu thương với y, ở trong lòng nước nở khao khát cơ thể và tình yêu của y... Trong mơ y điên cuồng ra vào thân thể mềm mại ấy, hôn lên kết tinh tình yêu của cả hai trong bụng Ninh Dương, nói rằng tôi cũng yêu em rất nhiều. Qua đi cao trào, y giật mình tỉnh dậy giữa đêm khuya, trong ánh đèn ngủ mờ mờ vẫn chỉ thấy khoảng trống lạnh lẽo bên cạnh mình. Nhịn xuống cảm giác trống vắng đến đau nhói ở trong lòng, y lần đến nhà tắm tẩy rửa bản thân, mặc cho những giọt nước từ vòi sen xối xả vào mặt, y cố lấy lại chút tỉnh táo rồi quay trở về giường. Y biết mình đã nhớ Ninh Dương đến mức sinh ra ảo giác, thế nhưng một người lí trí như y ngay tại giây phút này lại chỉ muốn đắm chìm trong đó mãi...

Lại một đêm nữa Trạch Vũ thức trắng. Y sợ rằng mình sẽ lại mơ thấy giấc mơ tuyệt vời đó, sợ cảm giác trống rỗng mỗi buổi sáng thức dậy, sợ rằng mình sẽ không chống cự được nữa.. Y nhìn chăm chăm vào vị trí bên cạnh mình, nơi mà hơn nửa năm trước vẫn còn có người nằm đó. Trời sáng dần cũng với nỗi tuyệt vọng của y, chuông báo thức lạnh lùng giáng một cú đau đینگ vào nội tâm mệt mỏi, báo hiệu một ngày nữa lại bắt đầu mà không có Ninh Dương.

Trạch Vũ thở dài thườn thượt. Vợ y và con y còn đang ở ngoài kia không biết đang sống thế nào, y chẳng còn tâm trí đâu mà làm việc nữa. Nếu không phải tập đoàn cần đến y, Trạch Vũ cũng chẳng thiết đi làm. Y miễn cưỡng ngồi dậy khỏi ổ chăn, bắt đầu một ngày dài cô độc...

\$\$\$

Thiên Tân, 8 giờ tối

"Ding dong"

Chuông cửa reo bất thành linh khiến thiếu niên khó chịu, miễn cưỡng chống người khỏi sofa, cái bụng bầu nặng nề hạn chế cử động đến mức tối

đa nên phải mất nhiều thời gian cậu mới lết ra được đến cửa. Ba mẹ đều không ở nhà, Ninh Dương phải có chút đề phòng.

-Sao anh lại ở đây?

-Tôi không được đến thăm em sao?

Trong ánh đèn đường, nam thanh niên điển trai với nụ cười xán lạn như tỏa ra vầng hào quang chói mắt, không khỏi làm Ninh Dương phải nheo mắt lại. Anh đỡ lấy thắt lưng mỏi nhừ của cậu chậm rãi khóa cửa cẩn thận, sau đó đỡ cậu vào nhà tự nhiên như người chồng đi làm về vậy. Ninh Dương ngồi trên sofa không thèm nhìn anh, lạnh lùng hỏi:

-Ba mẹ tôi lại nhờ anh phải không?

Nam thanh niên không hề phật ý trước thái độ của Ninh Dương, vòng tay qua eo kéo cậu sát lại gần mình, dịu dàng hôn nhẹ lên gò má phấn nộn của cậu. Hành động này của anh không phải là lần đầu, tuy nhiên vẫn khiến cậu cảm thấy không thoải mái. Ninh Viễn không biết vô tình hay hữu ý di nhẹ cánh môi mơn trớn một chút, khẽ hít hà mùi hương sữa tắm thơm ngát đặc trưng của Ninh Dương, chân mày thả lỏng cùng với vẻ cao hứng trên mặt mang lên cho anh một tầng anh khí đặc biệt. Anh ôm Ninh Dương trong lòng không một chút kiêng dè, vuốt ve mái tóc cậu nói bằng giọng khàn khàn.

-Gần đây trộm cướp nhiều, lại còn rất liều lĩnh nữa. Hai bác sợ em ở nhà một mình nguy hiểm nên nhờ tôi đến chăm sóc cho em. Em không biết lúc bác gái gọi điện tôi vui thế nào đâu, tôi đã đi liên tục không ngừng nghỉ đến đây đây. Gần đây mọi chuyện ở Bắc Kinh đều ổn rồi, hai ba ngày tới tôi sẽ ở lại đây.

Người bên cạnh không có phản ứng cũng không đáp lại câu nào nhưng Ninh Viễn chẳng hề bận tâm, ít nhất anh biết rằng cậu không phản đối chuyện đó, như vậy cũng đủ làm anh vui rồi. Ninh Viễn thực thích cảm giác

hài hòa hiện tại, người anh yêu tựa đầu vào lòng anh xem một bộ phim truyền hình, ở trong ngực anh an an ổn ổn như một chú mèo con, khiến anh như thấy được giấc mơ ngày trước của mình. Mùi hương thơm ngát lại quyến rũ quấn quanh trong không khí làm anh ngây ngất, thân thể mềm mại đầy đặn thích đến nỗi anh một khắc cũng không dám buông tay, ôm ghì ở trong lòng chốc chốc lại hôn lên mái tóc đen mượt của Ninh Dương. Ninh Viễn thật không dám tin, mọi chuyện đang xảy ra là sự thật. Anh cứ ngỡ rằng từ khi đó bản thân đã hoàn toàn hết hi vọng, ấy vậy mà ông trời lại cho anh một cơ hội nữa để đem người này về bên mình. Ôm Ninh Dương trong tay, Ninh Viễn hình thành quyết tâm vững chắc, lần này, anh tuyệt đối sẽ không buông bỏ...

-Để tôi đi pha sữa cho em. –Ninh Viễn hôn nhẹ lên trán đối phương, đỡ người cậu dậy tựa lên thành sofa. Ninh Dương vẫn hờ hững nhìn vào màn hình ti vi, khẽ gật nhẹ tỏ ý đồng ý. Anh vui mừng chạy đi pha sữa ngay, lúc pha còn cẩn thận hơn cả làm bài thi đại học. Sau ba phút, li sữa ấm đã được mang ra đến tận nơi, còn người trên sofa chỉ nói hai chữ cảm ơn rồi uống cạn, tiếp tục chăm chú xem ti vi. Thái độ kiểu này của Ninh Dương anh đã quá quen rồi, chỉ dám cười trừ lấy khăn giấy lau vệt sữa trên môi cho cậu. Anh biết cậu cần thời gian để tiếp nhận anh, thế nên anh cũng không quá ép cậu.

Ninh Viễn cứ ôm Ninh Dương xem truyền hình đến hơn chín giờ tối, bộ phim chán ngắt nhưng cậu lại xem rất chăm chú, không khỏi khiến Ninh Viễn cười thầm trong lòng. Khi cảm thấy vai mình nặng nặng anh mới biết tiểu hồ ly này đã ngủ mất rồi. Anh vươn tay tắt tivi, một đường bế bổng người kia lên đi vào phòng ngủ. Ninh Dương bình thường đã chẳng được bao nhiêu cân, có bầu cũng chỉ mập lên có một chút, anh có bế cả ngày cũng chẳng thấy mệt. Ngắm nhìn người đang ngủ, anh chợt cảm thấy xót xa. Nếu anh có thể ở cạnh chăm sóc cho cậu, có lẽ cậu cũng không gầy đến thế; Ninh Viễn đắp chăn cho Ninh Dương thật cẩn thận, nán lại một chút mới quay trở lại phòng khách.

Người đang say ngủ thật bình yên, đột nhiên lại mang đến trong anh cảm giác ấm áp. Dù rằng cậu vẫn luôn cự tuyệt anh nhưng cậu không hề ghét anh, điều đó đã là niềm vinh hạnh của anh rồi. Anh không cần biết đứa trẻ trong bụng cậu là của ai, chỉ cần là do Ninh Dương sinh ra anh sẽ yêu thương nó như con ruột của mình. Cả nhà bọn họ phải chuyển nhà đến đây sống để che giấu bí mật, chứng tỏ đằng sau còn rất nhiều điều khủng khiếp mà anh không được biết. Vì anh không phải là người hứng thú xen vào chuyện của người khác, tất cả những gì Ninh Viễn quan tâm là Ninh Dương. Anh muốn che chở cho cậu, cùng cậu kết hôn, cùng nhau nuôi đứa nhỏ, sinh thêm một hai đứa nữa. Tiểu bảo bối xinh đẹp này chính là món quà Thượng Đế đã tặng cho anh, hiện tại chỉ còn cách anh vài bước nữa thôi. Thậm chí phu nhân cũng rất ủng hộ anh, còn giúp anh có nhiều không gian riêng với Ninh Dương, thực sự khiến anh cảm kích. Mọi chuyện lúc này chỉ còn phụ thuộc vào Ninh Dương, chỉ cần cậu đồng ý anh sẽ lập tức xin phép ba mẹ làm lễ cưới, một đời chăm sóc yêu thương cậu. Ninh Viễn rất tự tin mình có thể mang lại hạnh phúc cho Ninh Dương, cho cậu một cuộc sống đầy đủ viên mãn....

-Ninh Dương, làm vợ tôi nhé!

Ánh đèn ngủ mờ mờ hắt lên bức tường trên vách hai cái bóng đen mờ. Cái bóng lớn sau khi đặt một nụ hôn lên trán đối phương liền lặng lẽ rời khỏi phòng, để lại người kia nằm ngủ an bình, khóe môi bày ra một nụ cười hạnh phúc...Ngày anh đón được Ninh Dương về nhà mình không còn xa, vậy nên bây giờ anh càng phải nỗ lực hơn nữa. Ninh Viễn cười xán lạn trèo lên sofa nằm xuống, dù sofa có đôi chút chật chội anh cũng không cảm thấy có vấn đề gì, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Trong mơ, anh thấy được viễn cảnh mình và Ninh Dương nắm tay nhau bước vào lễ đường đầy hoa, cùng nhau nói lời thề nguyện vĩnh cửu, chính thức trở thành người một nhà. Bọn họ có một gia đình hạnh phúc với ba đứa nhỏ kha khá, yêu thương nhau đến khi đầu bạc da mồi...

.....

Đến nửa đêm, tiếng la hét cùng nước nở của Ninh Dương đánh động, Ninh Viễn bật ngay dậy chạy thật nhanh vào phòng, trong lòng sốt sắng không thôi. Thì ra chỉ là cậu nằm mơ, nhưng là mơ thấy ác mộng, vừa mơ vừa khóc gọi tên ai đó, tay liên tục quờ quạng bên cạnh mình. Biểu lộ khổ sở của cậu làm anh rất đau lòng, sau một hồi suy nghĩ, Ninh Viễn liền đánh bạo nằm vào bên cạnh Ninh Dương, dịu giọng an ủi.

-Tôi ở đây rồi..Đừng sợ..

-Trạch Vũ hức..tôi xin lỗi..hức...Trạch Vũ...

"Trạch Vũ?" Ninh Viễn bị Ninh Dương ôm cứng thì chỉ có thể vỗ vỗ lưng trấn an cậu, tay kéo chăn đắp lên cho cả hai. Ninh Dương sau đó thật nhanh đã lại chìm vào giấc ngủ, dụi mặt vào ngực anh trong khi vẫn lẩm nhẩm cái tên Trạch Vũ. Nam thanh niên quan sát người trong lòng mình, mỗi tơ vò trong ngực xoắn lấy nhau cọ vào tim đau điếng. Trong đầu anh cứ quần quanh cái tên "Trạch Vũ", bao nhiêu suy nghĩ cùng hoài nghi dâng lên đến bí bức khó chịu. Trạch Vũ là ai? Có quan hệ gì với Ninh Dương? Liệu có phải chính là cha của đứa nhỏ trong bụng? Ninh Viễn nhớ lại ngày ở Bắc Kinh, Ninh Dương cùng một người đàn ông tình tứ như vợ chồng, vì người đó mà kiên quyết từ chối tình cảm của anh. Nam nhân đó bây giờ ở đâu rồi? Tại sao lại bỏ mặc Ninh Dương trong lúc này?

Ninh Viễn nắm chặt nắm đấm, vành mắt đỏ lên hằn lên vài tia máu. Anh siết chặt vòng tay ôm người kia thật chắc, không nghĩ đến cậu cũng ôm lại anh, khóe môi xuất hiện nụ cười hạnh phúc hiếm thấy. Gương mặt lúc này xinh đẹp lại quyến rũ đến động lòng, không khỏi làm anh điều đứng. Ninh Viễn giống như không kiểm soát nổi bản thân, lí trí dần xa rời, mái đầu cúi xuống rồi lại cúi xuống sâu hơn... Cảm giác mềm mại ngọt ngào trong giây phút khiến Ninh Viễn ngây ngất, nhanh chóng mút vào cánh môi kiều diễm kia như đang ăn một cây kẹo ngọt ngào. Đầu lưỡi vươn

vào khoang miệng ấm nóng dịu dàng bắt lấy chiếc lưỡi nhỏ xinh hút lấy mật ngọt, vụng về đảo quanh một lượt nếm hết hương vị của người kia. Ninh Viễn thật không nghĩ, nụ hôn đầu của anh lại tuyệt vời đến như vậy, cả đối tượng lẫn cảm xúc đều giống như trong tưởng tượng của anh. Anh điên cuồng hôn vào cướp lấy hơi thở của đối phương, tham lam tận hưởng xúc cảm mê huyễn ở trên môi. Thực ngọt ngào, thực gây nghiện, Ninh Viễn càng hôn càng thấy không đủ, nụ hôn lại càng cuồng dã hơn nữa, bàn tay vươn đến vạt áo của người bên dưới luồn vào, hướng đến đầu nhũ căng tức sưng trướng như trái anh đào chậm rãi nhu niết....

"Chát"

Cái tát đau điếng lôi Ninh Viễn về hiện thực, đối diện với anh bây giờ là vẻ mặt tổn thương của Ninh Dương, những giọt nước mắt tràn ra ướt đầm hai bên gò. Anh giật mình gõ gõ trán, ôm lấy người kia rồi rít xin lỗi nhưng lại bị lạnh lùng đẩy ra.

-Tôi sai rồi, Ninh Dương. Đừng khóc, tim tôi sẽ rất đau.

-Sao anh lại làm vậy..với tôi...tôi đã tin tưởng anh...

Ninh Dương nức lên, gạt đi cái tay đang cố lau nước mắt của mình, ôm mặt khóc nức nở. Ở bên này, Ninh Viễn đã luống cuống đến run cả tay, nơi đáy mắt là tổn thương cùng ăn năn tội cùng. Anh đã phạm phải sai lầm quá lớn.

-Tôi yêu em, Ninh Dương, và tôi đã không kiểm soát được mình... Em quá đôi xinh đẹp.. tôi.. tôi đã rất ấm ức cùng tức giận, em liên tục gọi tên Trạch Vũ, tôi không chịu nổi..

-Đó là người tôi yêu. –Ninh Dương gỡ tay ra, nâng đôi mắt ngập nước nhìn Ninh Viễn, trong mắt không có một tia giả dối.

-Nhưng y đã bỏ mặc em. – Ninh Viễn chống người sang hai bên đối diện với người kia, rất cẩn thận để không đụng đến bụng cậu. Anh hiện tại vô cùng tức giận, sau tất cả những gì y làm với cậu, cậu vẫn một lòng với y. Ngày trước và cả bây giờ, vị trí của y trong tim cậu vẫn không sút mẻ lấy một mảnh!

-Anh không hiểu đâu, ông ấy không bỏ mặc tôi. Chúng tôi rất yêu nhau..- Ninh Dương vô lực nhìn lên trần nhà, ngay cả sức lực để khóc tiếp cậu cũng không có nữa. Nói ra những lời này, chính bản thân cậu cũng cảm thấy được giải thoát...

-Tôi không quan tâm điều đó, y bây giờ đâu có ở bên em, y không thể chăm sóc cho em, y không biết em đã phải trải qua quãng thời gian vất vả thế nào. Tôi thì khác, tôi sẽ yêu thương và bảo hộ cho em, và cả đứa nhỏ này. Quên y đi, kết hôn với tôi, cả em và con đều sẽ được hạnh phúc.

-Ninh Viễn...

Ninh Dương quan sát người ở phía trên, khẽ đưa tay chạm vào sườn mặt tinh xảo của anh mân mê một chút, sau đó lặng lẽ thở dài một hơi. So với tức giận, cậu lại cảm thấy thương Ninh Viễn nhiều hơn Ánh mắt chân thành của anh tại thời điểm này khiến cậu thật không cam lòng. Ninh Viễn không hiểu hết câu chuyện, anh không biết lí do tại sao cậu phải rời đi khỏi Trạch Vũ, hiểu lầm cứ chồng chất hiểu lầm nên anh lại càng vọng tưởng. Yêu một người không yêu mình chính là bi ai, Ninh Dương không thể để anh lún sâu vào chuyện này thêm nữa. Tất cả bí mật, rốt cuộc là vẫn nên nói ra đi...

\$\$\$

Bắc Kinh, 4 giờ chiều.

Cả tập đoàn Trạch Thiên Vũ chìm trong u ám. Hơn nửa năm nay, sếp tổng của bọn họ có tâm sự trong lòng, mỗi ngày đến công ty không vui vẻ

hòa nhã như trước mà lúc nào cũng mang lên vẻ mặt u sầu, trong công việc lại càng nghiêm khắc hơn, thân phận con sâu cái kiến như họ đương nhiên là lãnh hết bão tố. Người thì đoán già đoán non, người cũng bắc nôi lên hóng, thế nhưng chẳng ai đoán được lí do tại sao. Tin đồn cứ thế bay đi khắp công ty, từ phòng Tài Vụ đến phòng Nhân Sự, thậm chí cả phòng Bảo Vệ cũng phải vào góp vui. Trạch Tổng vẫn là mang theo mặt than đi làm, cả ngày chẳng thấy được nụ cười ấm áp khi xưa.

Đám nhân viên nữ nhiều chuyện lại tụ tập lại với nhau, trò chuyện vô cùng rôm rả.

-Tôi nhớ Sếp Tổng dịu dàng ôn nhu của ngày trước quá, giờ ngài ấy cứ thế nào ấy..

-Khác với cô, loại tôi thích là tổng tài mặt than ngoài lạnh trong nóng cơ! Sếp như thế này lại càng hấp dẫn a.. Hu hu trên đời kiếm đâu ra người vừa giàu có lại vừa đẹp trai như ngài ấy..

-Gớm các cô đẹp đi cho tôi nhờ, người như sếp còn lâu mới để ý đến các cô, đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa. Cái quan trọng ở đây là tại sao đột nhiên tính tình của Sếp lại thay đổi một trăm tám mươi độ như thế...

-Theo như kinh nghiệm mười năm lăn lộn tình trường của tôi, sếp như thế này chỉ có một lí do duy nhất: THẤT TÌNH!!!

Nữ nhân viên vừa buông xong câu này, cả phòng bất chợt im phăng phắc, ngay cả tiếng máy lạnh chạy o o cũng dị thường rõ ràng. Những nhân viên nam cũng không nhịn được đưa mắt sang nhìn chăm chú, giống như sự chú ý của cả thế giới đang đổ dồn lên người cô vậy. Sau một hồi tĩnh lặng, cả văn phòng như vỡ òa.

-Này, tôi thắng rồi nhé, mau đưa ba mươi tệ đây.

-Hu hu, sếp là hoa đã có chủ rồi, chúng ta hết cơ hội thật rồi!!!

-Cái bà này đừng có khóc nữa, để yên chúng tôi nói chuyện xem nào. Các bà nói xem người sắp để ý sẽ là người như thế nào?

-Chắc chắn là một mỹ nữ bốc lửa a... Xinh đẹp, giàu có, con nhà tài phiệt.. tóm lại là cái gì cũng hơn chúng ta...

-Hết thật rồi hu hu

Một cơn gió lạnh thoảng qua khiến không gian như ngưng đọng thành một đoàn. Vị tổng tài soái khí ngút trời bước vào với vẻ uy nghi đạo mạo thường ngày, không khỏi khiến đám nhân viên đang hỗn loạn giật mình im bật. Y đưa mắt nhìn quanh một lượt cảnh cáo rồi đặt cặp tài liệu xuống bàn trưởng phòng, trao đổi với anh ta một chút. Nhất cử nhất động của y đều có hàng chục con mắt dõi theo, văn phòng yên ắng đến nỗi một tiếng hắt hơi như mèo kêu của nữ nhân viên cũng thu về cho cô ta cả chục cái lườm nguýt thiếu thiện cảm.

Trạch Vũ xong việc liền rời đi, bỏ lại sau lưng những tiếng thở dài thườn thượt. Y trở về phòng mình, ngả người ra ghế đầy mệt mỏi. Nâng chiều theo ô kính chiếu vào phòng nhuộm một màu nhàn nhạt, khung ảnh bên ngoài vẫn như cũ đẹp đến vô tình, dưới con mắt của Trạch Vũ mang lên sắc thái u buồn lạnh lẽo. Những đoạn kí ức quay ngược trong tâm trí làm y ong ong cả đầu, đôi mắt tự giác nhắm nghiền lại mong dịu bớt cơn choáng váng bây giờ. Một tia nắng chiếu lên hàng mi cong dài hoàn mỹ của Trạch Vũ, gương mặt tinh xảo tựa như một bức tuyệt tác của tạo hóa, đẹp đến mức không thể diễn tả thành lời, bất quá giữa hai chân mày không giấu nổi bi thương, không khỏi mang đến ấn tượng bất đồng. Y ngồi nghỉ một chút trước khi đứng dậy chuẩn bị về nhà, điện thoại reo làm y có chút ướn oải.

-Xin chào, xin hỏi ai vậy?

-Rất hân hạnh được nói chuyện với ngài, Trạch Tổng. Tôi là Trình Ninh Viễn.

Cái tên quen thuộc dâng lên cảm giác ngờ ngợ trong lòng y. Chính Trạch Vũ cũng không hiểu nổi tại sao mình lại khẩn trương như bây giờ...

-Cậu gọi cho tôi có chuyện gì?

-Là về Ninh Dương. -Người đàn ông ở đầu dây bên kia nói bằng giọng chắc nịch, không khỏi khiến Trạch Vũ có đôi chút mất bình tĩnh.

.....

-Tôi đã suy nghĩ rất lâu mới gọi điện cho ngài, tôi mong rằng ngài có thể mang lại hạnh phúc cho em ấy, yêu thương em ấy thay cả phần của tôi nữa...

-Cảm ơn cậu.

Trạch Vũ chạy như bay ra khỏi văn phòng, đôi chân giống như mọc thêm cánh chẳng mấy chốc đã đưa y xuống bãi đỗ xe của công ty. Y nhanh chóng cởi bỏ áo vest và cà vạt ném sang ghế ngồi bên cạnh, sốt sắng đến luống cuống cả tay chân.

Chiếc siêu xe lao vọt đi vào dòng xe cộ đông đúc hướng ra ngoại thành, lao vun vút trên con đường quốc lộ. Trạch Vũ nhận được cuộc gọi đến vội vã nhấn nghe, thanh âm lộ rõ sự khẩn trương.

-Ba!! Sao ba không về nhà?

-Ba đã tìm được địa chỉ của Ninh Dương rồi, ba đang đến nơi đó đây.

-Thật vậy hả ba? Ba mau đưa cậu ấy về đi, con nhớ cậu ấy lắm. -Thiếu niên vui mừng nói.

-Được, ba sẽ mang Ninh Dương về, con cứ đợi ở đó.

-Chúc ba thành công!

Nhận được câu khích lệ của con trai, Trạch Vũ cảm động đến run cả tay. Con trai y cuối cùng cũng hiểu ra rồi, nó đã chấp nhận Ninh Dương. Con đường phía trước của y và Ninh Dương rốt cuộc cũng đã tan sương mù, hạnh phúc cả đời của bọn họ giờ đã nằm trong tay y rồi. Khi chiếc xe lăn bánh đi trên đường, y nghĩ lại những chuyện đã xảy ra trong thời gian qua, những khó khăn mà bọn họ đã gặp phải và cả những chuyện của tương lai nữa...Y đã đánh mất Ninh Dương một lần, y tuyệt đối sẽ không đánh mất một lần nữa...

Trạch Vũ chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc đến thế, lái chiếc xe đến đúng nơi mà Ninh Viễn đã nói. Y mất vài vòng đánh xe mới đến được địa chỉ nhà mình cần tìm, trời bây giờ cũng đã tối, trong nhà có ánh đèn ấm áp truyền đến cho y thật nhiều hy vọng. Trạch Vũ rời khỏi xe chạy đến bên thềm nhà, vuốt ngực một chút để điều hòa hô hấp.

Vợ y đang ở cách y chỉ một cánh cửa thôi, niềm hạnh phúc của đời y chỉ còn cách y một gang tay. Y đã đợi khoảnh khắc này từ lâu lắm rồi, trong giây phút cố gắng lắm mới không rơi lệ. Bốn mươi sáu năm dài đối lại bằng một khoảnh khắc, Trạch Vũ run run đưa tay nhấn chuông cửa, trái tim trong lồng ngực đập từng hồi giục giã. Cảm giác này...y không thể nhầm được...chỉ khi ở gần Ninh Dương, y mới khẩn trương thế này...Người bên kia cánh cửa chính là Ninh Dương của y, người y mong ngóng suốt bao đêm dài....

"Cạch..."

Cánh cửa mở ra cùng với niềm hạnh phúc vỡ òa....

Hoàn chính văn.

KẾ LÃO BÀ

Tổ Lạp

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Những Sự Thật Thú Vị Về Kế Lão Bà

1. Kế Lão Bà không phải OE:)

2. Chương cuối cùng còn một đoạn nữa nhưng mà Lạp đã cố tình bỏ đi:)) một ngày đẹp trời nào đó sẽ up (up trước PN:)) Đừng hỏi tại sao, vì Lạp đã chơi bài ngửa ngay từ đầu, Lạp không thích những cái bày ra sẵn quá, độc giả sẽ phải tự bước nốt một bước cuối...

3. Rất có thể sẽ có phần hai của Kế lão Bà *cười nham hiểm*:))))))

4. Trong bản thảo gốc, Trạch Nghi và Nhật Hạ đã đến được với nhau, về sau Lạp đã thay đổi lại toàn bộ, cơ bản là bởi vì Lạp thấy Trạch Nghi không xứng với Nhật Hạ (>.<)

5. Trạch Vũ không phải thê nô công, tác giả ban đầu định hình Trạch Vũ là phúc hắc chiều chuộng công =))) bây giờ thì Lạp cũng chả biết phân loại sao nữa:v

6. Ninh Dương là tsundere, Ninh Dương là tsundere, Ninh Dương là tsundere (chuyện quan trọng phải nói ba lần =.=)

7. Trạch Vũ thực sự là fanboy của Ninh Dương. Nếu chú ý một chút, độc giả sẽ thấy đôi lúc nhìn thấy vợ Trạch Vũ không tự kiểm soát được "aw" lên một tiếng đầy ngưỡng mộ:)) y có sở thích sưu tập ảnh của Ninh Dương, thiếu chút nữa là in poster dán đầy phòng hoy:v...

8. Không biết có ai để ý chi tiết này không, Ninh Dương chưa bao giờ có ý định phản công =))))))

9. Ninh Dương rất thích (nghiện) hôn Trạch Vũ, vì thế ẻm không áp dụng chính sách mười tề =))

10. Ở công ty Trạch Vũ làm chủ, ở nhà Ninh Dương làm chủ =))))))

11. Tại sao lại có chi tiết Ninh Dương cắn Trạch Vũ:))) Cái này thực sự rất khó nói:)), vì chiều cao của hai người rất chênh lệch (1m9 -1m65) nên Ninh Dương không có nhiều cơ hội ra đòn =))) và ẻm đã nghĩ ra cách rất hay là chỉ cần kiễng chân lên cắn một cái, còn cắn vào đâu độc giả tự mình tưởng tượng (vừa đau vừa phê =))))))

12. Trạch Nghi và Ninh Dương quả thật là bạn rất thân

13. Trạch Vũ quá sủng Ninh Dương đến mức tôn sùng ẻm và ẻm luôn lợi dụng điều đó để ăn đậu hủ, cái lần ở trong thư phòng là ẻm cố tình giả khóc để lừa Trạch Vũ.

14. Ninh Viễn là một nhân vật xuất hiện rất tình cờ nhưng cuối cùng lại chính là nhân vật mấu chốt tháo bỏ nút thắt của truyện:) Lạp rất quý anh ấy và sẽ tặng cho anh ấy một em thụ bá đạo không kém gì Ninh Dương (có gì chờ PN =)))

15. Nhật Hạ và Trạch Nghi sau này trở thành bạn thân, lão công của Nhật Hạ là fan của Trạch Nghi =))))))

16. Kế Lão Bà không giới hạn PN, khi nào đạt view và vote đẹp Lạp sẽ up PN:))

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lập

www.dtv-ebook.com

Chương 11: [Spoiler] Exclusive Chapter

Mọi người còn nhớ ta đã nói chương cuối cùng còn một đoạn nữa chứ =)))) Ta đang đợi số view và vote phong thuỷ để up đây =))) (vì thế hãy share và vote mạnh tay vào:))) Exclusive chapter sẽ lên sóng sớm thôi hén =)) Hôm nay ngoi lên thả cái spoiler:v Chỉ là thính thôi =)) Đoạn này lấy từ bài Happy Ending của Erik nha *cười nham hiểm* đại khái nội dung văn tắt nó là như vợi =)))) Tự dừng thấy trùng hợp lại hợp tâm trạng:v...

Yêu thương thật nhiều nè:p

"Dù có xa khoảng cách

Dù là thời gian

Chỉ cần mình vẫn yêu sẽ tìm nhau.

Viết lên lại một đoạn kết mới

Trọn vẹn yêu thương như chưa bắt đầu.

Ngày ấy anh để em ra đi vội vàng

Đánh mất nhau mới thấy tim đau ngổ ngàng....

.....

Viết lên lại một đoạn kết mới

Trọn vẹn yêu thương như chưa bắt đầu.

Ngày ấy anh để em ra đi vội vàng..

Giờ đón nhau về trong yêu thương ngập tràn.. "

Happy Ending

Erik- Nguyễn Hồng Thuận

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lập

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Happy Ending

Muốn có được tình yêu thì phải mất dầy, nếu mất không đủ dầy thì thật có lỗi với tình yêu... Câu này xem ra áp dụng với cặp đôi oan gia này thật sự không sai đến nửa chữ...

Nam chính mất dầy của chúng ta vì tình yêu đã kiên quyết bám rễ ở nhà vợ, gọi người mang đồ đạc quần áo đến, kiên quyết cắm lều ở giữa nhà biểu tình, một bước hô biến từ đại tổng tài thành thê nô phu mẫu mực. Nấu cơm, lau nhà, rửa bát, chăm sóc Ninh Dương. y đều không để Thẩm phu nhân phải động đến một ngón tay. Y luôn tâm niệm lấy lòng mẹ vợ là nhiệm vụ hàng đầu, dù có vất vả đến bao nhiêu y cũng chịu.

Tiểu hồ ly thương chồng vừa phải làm việc công ty lại phải làm việc nhà, tối đến ngủ ở sofa không thoái mái, một đêm lén lút gọi y vào ngủ cùng liền bị mama đại tổng quản tóm được, không niệm tình mà áp dụng gia quy. Trạch Vũ làm sao nữ để vợ có bầu chịu đòn, tình nguyện giương thân ra nhận hình phạt gấp đôi. Thẩm phu nhân thật không ngờ Trạch Vũ lại can tâm làm vậy, y đường đường là tổng tài gần năm mươi tuổi đầu, kể cả có là ba mươi năm về trước Trạch Vũ vẫn là cậu ấm độc đinh của Trạch Gia, thử hỏi có bao giờ bị ai đánh đòn?

Tình hình trong nhà nháo loạn thành một đoàn. Đại nam nhân quý giữa nhà đưa lưng ra chịu phạt, thiếu niên mặc kệ thân thể nặng nề quỳ bên cạnh khóc lóc van xin, quả thật làm Thẩm phu nhân đau hết cả đầu. Về sau, bà không dụng lại hình phạt này nữa, tuy nhiên đôi phu phu của chúng ta vẫn không thoát khỏi cảnh "uyên ương cách nhau bảy phân tường", đành thì thầm an ủi nhau cố gắng vượt qua kiếp nạn này. Ninh Dương biết Trạch

Vũ vất vả, thi thoảng lén lút để y hôn trộm mấy cái. Thấm phu nhân biết chuyện này lại càng khắt khe với Trạch Vũ, thái độ lạnh nhạt tỏ rõ ra ngoài, ấy vậy mà cũng không ăn thua. Không những không đuổi được ông con rể bất đắc dĩ kia mà còn khiến gia hoà nhà mình thương y nhiều hơn, sau lưng tiếp tế cho giặc không biết bao nhiêu lần, thực sự làm bà tức chết.

Hai người vụng vụng trộm trộm với nhau, chờ đợi mãi mới có một ngày ba mẹ vợ phải ra ngoài, hí hửng nháy mắt với nhau xoèn xoẹt. Thấm phu nhân bất đắc dĩ không ở lại được, trước khi ra khỏi cửa còn lườm nguýt với Trạch Vũ, dọa dẫm vài câu rồi mới rời đi. Nhiều phen bà còn cố tình quay lại kiểm tra làm đôi gian phu giật mình như tép nhảy.

Trạch Vũ từ trong bếp đi ra với cốc sữa ấm trên tay. Mùi hương ngọt ngào cùng với làn khói mỏng lãng đãng lan toả trong không gian, không khói làm dâng lên trong lòng người cảm giác bình yên đến lạ. Trạch Vũ đặt cốc sữa lên bàn, âu yếm hôn lên hai má phúng phính của vợ yêu, cất giọng dịu dàng:

-Sữa theo như yêu cầu của bà xã đây.

Ninh Dương nghe vậy liền bật cười, xoay người đứng dậy ngồi lên lòng Trạch Vũ. Ôm vợ yêu thật chắc trong lòng, Trạch Vũ vươn tay khuấy nhẹ cốc sữa, múc lên một thìa đưa đến đôi môi căng mọng của cậu. Sữa ấm chạm vào môi để lại dư vị vô cùng tuyệt vời, Ninh Dương cao hứng uống hết thìa này đến thìa khác, đôi mắt to tròn khẽ chớp chớp nhìn Trạch Vũ đầy yêu thương. Ở bên này, Trạch Vũ ân cần bón sữa cho vợ, chốc chốc lại hôn lên vành môi vương lại chút sữa, trên mặt viết lên ý cười xán lạn. Lúc này, y quả thực hạnh phúc muốn chết, cảm giác trong lòng giống như có một bàn tay vuốt ve, vừa ấm áp lại dịu dàng, đánh bay đi bao mệt mỏi phiền não trong người. Trạch Vũ chợt bất giác mỉm cười, thì ra đây chính là hạnh phúc y chờ đợi suốt bốn mươi sáu năm trời, bỏ ra nửa đời người, xem ra không hề uổng phí...

Cốc sữa trên bàn cứ vơi dần. Ninh Dương đang uống sữa ngon lành đột nhiên nhúu mày, đưa tay lên xoa bụng, nhăn nhó nhìn Trạch Vũ:

-Sắc lang, con lại đạp rồi.

-Tiểu màn thầu hư quá, con làm mẹ con đau a. Đợi con chui ra rồi ba sẽ tính đủ. –Trạch Vũ nghiêm mặt đặt tay lên bụng Ninh Dương, ra điều ba ba dạy dỗ hài tử, không khỏi làm Ninh Dương bật cười. Cậu nghe chữ "mẹ" thật không quen, nhưng cũng không phản ứng lại, ngậm ngùi nuốt nước mắt vào trong. Để bù đắp cho lỗi lầm của mình, cậu đã đáp ứng điều kiện của Trạch Vũ đứa nhỏ khi sinh ra sẽ gọi cậu là mẹ chứ không phải là ba. Dù sao cũng chỉ là cách gọi, Ninh Dương nghĩ mình cũng không mất mát cái gì, nghe lời dụ dỗ ngon ngọt của sắc lang đồng ý với nguyện vọng của y...

Trạch Vũ khẽ vén lớp áo ngủ, yêu thương hôn lên cái bụng tròn xoe của Ninh Dương. Dường như đứa nhỏ nhận ra được, hứng chí giơ chân đạp một cái, khiến lớp da mỏng manh trên ổ bụng nổi lên một cục tròn tròn rồi lặn mất tăm. Trạch Vũ sững sờ như không tin nổi vào mắt mình, nhận được cái nhìn dịu dàng của Ninh Dương mừng rỡ đến độ run run cả cánh tay. Y giống như thấy được phép màu, hạnh phúc rải những nụ hôn lên gương mặt xinh đẹp của người trong lòng, mỗi một lần đều phát ra tiếng chụt rõ to. Ninh Dương xấu hổ đến nóng hết cả mặt, người này có phải thanh niên trai tráng lần đầu làm cha đâu, phản ứng thật sự quá sức trẻ con mà..

Cậu nường theo cái ôm ấm áp của y, cọ mặt vào ngực y nũng nịu, nhìn qua thật giống tiểu hồ ly nghịch ngợm.

-Trạch Vũ, tôi đã nghĩ ra tên con rồi.

-Là gì?

-Ninh Ba. –Tiểu hồ ly hào hứng nhìn Trạch Vũ, khoe môi bày ra nụ cười như hoa nở. Trạch Vũ bị bộ dáng này của vợ làm cho choáng váng, không nhìn được gương mặt cười theo. Vợ yêu của y quá sức đáng yêu rồi.

-Trạch Ninh Ba.. Tên này nghe cũng rất được.

Nghe được ba chữ "Trạch Ninh Ba" của Trạch Vũ, Ninh Dương ôm miệng cười khúc khích, lấy ngón trỏ chọt chọt vào xương ức của y, ném cho y ánh nhìn đầy ranh mãnh.

-Trạch Tổng, tôi đã bao giờ nói tiểu màn thầu là con ngài đâu, ngài đừng có tưởng bở.

Bàn tay đang mát xa trên ổ bụng Ninh Dương đột nhiên dừng lại. Đại nam nhân nhếch mép lên thành một đường bán nguyệt gian manh, nơi đáy mắt ánh lên một tia sáng sắc lẹm. Y ngả người ra đằng sau, trưng lên bộ dáng tổng tài cao lãnh, bá đạo khẳng định.

-Mẹ nó là người của tôi, nó dám không là của tôi sao?

-Đâu ra cái logic đó vậy? –Ninh Dương dẫu môi, há miệng cắn cắn sống mũi cao ngất của y, sau đó lại cuộn tròn thành một cục bông lăn vào trong lồng ngực rộng lớn đó. Hơi ấm lẫn mùi hương đều giống hệt như thật lâu về trước y lần đầu ôm lấy cậu, so với bây giờ cảm giác cũng không có sai biệt là bao. Trái tim không biết điều cứ nhảy từng từng lên trong lồng ngực, hòa cùng với nhịp đập gấp gáp nơi ngực trái của người kia tạo thành một giai điệu ngọt ngào, không khỏi khiến cậu hạnh phúc muốn rơi nước mắt. Nam nhân này thực sự là của cậu, chỉ thuộc về một mình cậu thôi. Ninh Dương chột cảm nhận được vòng tay quanh người mình siết chặt lại, từ đỉnh đầu truyền đến cảm giác mềm mềm âm ấm thì lại càng nép người vào ngực đối phương hơn, cánh tay vòng qua bờ eo săn chắc từ từ ken chặt, giống như muốn đem mình khảm lên người y vậy. Cậu nhắm mắt nhớ lại một mảng kí ức hạnh phúc vào ngày mùa đông năm trước, mỉm cười cất giọng.

-Khi chúng ta ở trong công viên gần nhà tôi ấy, trong vô thức tôi đã thấy được viễn cảnh tương lai có ông, tôi và tiểu bảo bảo Ninh Ba, lúc đó

tôi còn nghĩ rằng điều ấy sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở thành sự thật.

Trạch Vũ không nói gì, lặng lẽ ôm người trong lòng thật chắc, nhớ đến giấc mộng của chính mình từ lâu lắm rồi. Y cười khẽ trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen dày của cậu, ôn nhu rải những nụ hôn vụn vặt lên gương mặt hồng hào. Bỗng chốc y trở nên trầm mặc, giữa chân mày nổi lên một tầng bi thương cùng ăn năn.

-Xin lỗi em.

-Xin lỗi về điều gì?

-Ngày ở TJDalax, tôi đã nói điều làm em tổn thương. –Trạch Vũ thở hắt ra. Suốt thời gian qua y đã suy nghĩ rất nhiều, y nhận ra rằng lời nói khi ấy của mình có tác động lớn thế nào đến Ninh Dương. Y chỉ ước rằng mình có thể làm lại, nhưng điều đó là không thể, vậy nên y phải xin lỗi Ninh Dương, có như vậy y mới nguôi ngoai được mối ân hận trong lòng.

-Đừng bận lòng. Nếu tôi ở vị trí của ông tôi cũng sẽ làm vậy thôi. Bản thân tôi cũng không tin nổi việc mình có thể giống như nữ nhân sinh con, ông không biết lại càng không thể trách ông.

-Lúc đó, tôi muốn chứng minh cho em thấy, tôi yêu em là vì bản thân em. Tôi chỉ cần một mình em là đủ, dù em không có sinh được con cũng chẳng vấn đề gì. –Trạch Vũ vươn tay xoa nhẹ lên cái bụng tròn xoe của Ninh Dương, mỉm cười tiếp lời. –Sau cùng, tôi thật không ngờ ông trời lại cho tôi một lão bà quá sức đặc biệt, ở tuổi này tôi lại có thể làm cha một lần nữa, thử hỏi có nam nhân nào được may mắn như tôi?

-Đúng là không có ai may mắn như ông. – Ninh Dương vòng tay qua cổ Trạch Vũ đầy âu yếm. Cậu biết người này yêu cậu vì chính cậu, những điều khác đối với y đều không quan trọng bằng bản thân cậu. Ninh Dương không chấp nhận Trạch Vũ vì cậu nói ở TJDalax, y vốn không có lỗi gì cả, người cả nghĩ chính là cậu. Sai lầm lớn nhất của cậu là không có đủ tin

tưởng vào tình yêu của y, chính vì vậy hiện tại cậu càng phải cố gắng bù đắp lại quãng thời gian bọn họ đã đánh mất.

-Trạch Vũ...Tôi cũng... yêu ông. –Tiểu hồ ly nhút nhát lần đầu tiên chủ động nói lời yêu thương với Trạch Vũ, còn tự động áp môi mình lên môi của y, thật sự khiến tâm trí Trạch Vũ như có quả bom được kích hoạt, nổ tung cùng với những bong bóng màu phấn hồng. Một tay của y đỡ lấy cái gáy trơn láng của cậu, nâng gương mặt xinh đẹp đến vị trí thuận lợi, đem hơi thở cùng đầu lưỡi của mình đến chinh phục tiểu hồ ly ranh ma ấy. Hương vị ngọt ngào đến phát ngiên ngập tràn nơi khoang miệng của cả hai, đem thần trí một lượt quăng đến chín tầng mây. Một bên bá đạo công thành đoạt đất, một bên hăng hái nhiệt tình đón nhận, quấn lấy nhau triền miên không dứt. Trạch Vũ ngậm lấy chiếc lưỡi thơm ngọt còn vương lại hương sữa của vợ, tinh tế hưởng dụng như một thứ trân bảo, lại không quên chừa lại không gian cho hơi thở, thuận lợi cho cả hai dây dưa thật lâu. Y hút hết mật ngọt của người kia vẫn thấy không đủ, đem đầu lưỡi liếm một vòng quanh cánh môi ngọt lịm, mạnh mẽ hút vào như mút một cây kẹo phấn hồng, khiến người kia theo phản xạ ưm khẽ một tiếng đầy khả ái. Ninh Dương bị nụ hôn của Trạch Vũ nuốt hết lí trí, cơ thể mang thai miễn cưỡng phản ứng dữ dội, bí bách đến mức khó chịu. Không biết lấy dũng khí từ đâu ra, cậu nắm lấy bàn tay to rộng ấm áp của y dẫn dụ vào trong lớp áo ngủ mỏng tang, phủ lên bầu ngực căng tức khẩn cầu y nhu niết cho bớt đi cảm giác bức bách lúc này.

Bản thân Trạch Vũ cũng bị chấn động, đầu vậy y vẫn nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, khẩn trương lấy tay còn lại cởi ra nút áo ngủ quăng sang một bên, đem cảnh sắc y lâu rồi không có được thấy bày ra một lượt trước mắt mình. Y hít sâu một hơi, gầm lên một tiếng rồi mạnh mẽ áp vợ yêu lên sofa, ngay cả quần ngủ và quần lót của cậu cũng bị quăng đi đâu mất. Toàn bộ thân thể trần trụi đẹp đến động lòng của Ninh Dương lồ lộ trước mắt của người đàn ông cấm dục tám tháng, khiêu khích thứ bên dưới chiếc quần

thể thao của y sưng trướng thành một túp lều khổng lồ, nhiệt độ nóng rực truyền ra không khỏi khiến người bên dưới sợ hãi.

Ninh Dương xấu hổ tìm cách che đi thân thể mình. Cơ thể mang thai nặng nề xấu xí có gì để y nhìn cơ chứ? Cậu nghẹn ngào lấy tay che gương mặt đỏ ửng của mình, nức nở nói:

-Đừng nhìn, rất xấu a...

Cậu chưa kịp nói hết câu, hai chân đã bị tách sang hai bên, cả hai địa phương bí mật nhất cũng bị phơi bày không một chút che đậy, còn bị ánh nhìn nóng rực của người kia xoáy sâu vào, lại càng làm cậu nóng hết cả mặt. Nơi đầu nhũ nhanh chóng truyền đến cảm giác ngứa ngứa, vật thể ẩm ướt át ôn nhu đảo vòng quanh, cùng với nhịp xoa nắn xảo diệu ở bên kia từ từ kích thích dục vọng nóng cháy bên trong cậu, để lại một mảng râm ran nơi hậu huyệt. Cũng đã quá lâu rồi cậu không được làm tình cùng Trạch Vũ, hiện tại bị công kích trắng trợn như thế lại càng sinh ra phản ứng mạnh mẽ, hậu đình hư thoát cùng nhũ tiêm căng tức như chọc cậu đến phát điên, cơ thể vận vẹo trên sofa bày ra bộ dạng dâm đãng đến cực điểm.

Trạch Vũ rời đi khỏi hai khóa anh đào đã bị y liếm đến ướt nhẹp, hào hứng nhìn tác phẩm của mình, lại không quên vuốt ve đùi non trắng nõn giúp vợ thả lỏng thân mình. Y thật không ngờ, tiểu hồ ly của y lại câu dẫn đến mức này, thân thể mang thai so với trước có vẻ hấp dẫn rất riêng, khiến y càng không thể cưỡng lại được. Làn da mềm mại hồng hào trơn mượt như có nước, bầu ngực sữa hơi nhô lên đem nhũ tiêm bằng trái anh đào lớn bày ra trước mắt, khiêu khích mời gọi con thú bên trong y phá tan xiềng xích, xông đến đem nuốt tất cả vào trong bụng. Tuy ổ bụng đã xuất hiện những vết rạn trông thấy rõ, Trạch Vũ không thấy xấu một chút nào, ngược lại còn cảm thấy yêu chúng nhiều hơn. Những vết rạn đó là minh chứng cho những vất vả của vợ yêu để sinh được bảo bảo cho y, y càng ngắm càng thấy thương cậu bấy nhiêu, nhin không được hôn lên chúng đây âu yếm. Y tự nhắc nhở mình lời thề nguyện sẽ dùng nửa phần đời còn lại bù đắp cho

Ninh Dương, dấu sau này những vết rạn này có không biến mất, y tình nguyện yêu thêm cả chúng nữa. Chỉ cần là một phần của Ninh Dương, y sẽ yêu hết.

Trạch Vũ găm gờ rải những dấu hôn ngân đỏ chói suốt từ xương quai xanh đến đùi trong của cậu, nói qua thanh âm đã khàn đục đi vì dục vọng:

-Không xấu. Tiểu hồ ly mang thai câu dẫn như vậy, sắc lang tôi còn muốn thao chết em đây này.

-Ân..Trạch Vũ...Thao tôi..

Ninh Dương bật khóc nước mắt. Trạch Vũ không chê cậu, y còn muốn làm tình cùng cậu, cậu thực sự rất hạnh phúc. Khi miệng nhỏ bên dưới đón nhận nụ hôn nhiệt thành của Trạch Vũ, Ninh Dương sung sướng mở rộng hai chân, nhẹ nhàng co bóp nội bích hút vào đầu lưỡi nóng rực của y. Cảm giác thoải mái đến co rút những đầu ngón chân quen thuộc đánh úp lên thùy não, hoàn toàn nuốt đi lí trí của cậu. Trong vô thức, cậu luôn miệng kêu tên Trạch Vũ, xen lẫn tiếng nước mắt là những tiếng ngâm dài đầy sáng khoái.

-Trạch Vũ...ừm...ân...Thoải mái a...ân...

Nhìn bộ dáng mê loạn của vợ, Trạch Vũ cũng sắp không nhận nổi nữa. Đến khi cảm thấy hậu huyết đã sẵn sàng tiếp nhận, y hôn nhẹ lên miệng nhỏ xinh đẹp rời sofa đi lấy bao. Y cười cười đưa cái gói cho Ninh Dương, ái muội thì thầm vào tai cậu.

-Mang vào cho tôi đi.

"Sắc lang!!"

Cậu mắng thầm trong lòng. Y mua thứ này, không phải là đã biết trước sẽ cùng cậu làm sao? Tên sắc lang mặt dày hơn đường nhựa này, y rốt cuộc còn đang âm mưu trong đầu cái gì nữa?

Ninh Dương mặt đỏ như trái hồng bóc bao ra, nhắm mắt nhắm mũi luồn tay vào trong chiếc quần đắt tiền của người kia lấy ra thứ đang bùng bùng nhiệt khí. Nhiệt độ nóng rực của nó khiến cậu run lấy bấy, mặc dù đã nhìn thấy nhiều lần vẫn không khỏi ngượng ngùng, luống cuống mãi mới mang được bao vào cho nó. Trạch Vũ không biết điều còn nhếch mép cười, nhỏ giọng nói với cậu:

-Tiểu gia của tôi nhớ em muốn chết đây này, mỗi ngày mỗi đêm đều nhớ a..

-Trật tự cho tôi.- Ninh Dương không niệm tình lườm nguýt tên mặt dày kia, lại càng khiến y phần khích hơn. Trạch Vũ khẩn trương ôm vợ yêu nằm xuống sofa, ngay ngắn kê tinh khí của mình nơi cửa huyết tiêu hõn bên dưới, cẩn thận để không gây áp lực đến ổ bụng của cậu rồi mới dùng lực nhấn vào.

Khoái cảm đến tê dại trong phút chốc nhấn chìm cả hai trong dục vọng điên cuồng. Trạch Vũ được nội bích nóng rực ôm lấy thì sung sướng đến mờ cả mắt, mỗi lần đâm đều cẩn trọng nhắm đúng điểm nhạy cảm trong trí nhớ, không những đi vào đến tận gốc lại còn xảo diệu đảo vòng, thao Ninh Dương đến không biết trời đất gì nữa, chỉ có thể nằm rên rỉ đón nhận cự vật của y. Ở bên này, Ninh Dương được cảm giác nhồi đầy liên tục kích thích, càng lúc càng phóng đảng bản thân, co bóp vách tràng cùng với nhịp đâm rút của Trạch Vũ, ngậm chặt tinh khí của y như tiểu hài tử mút một cây kẹo quuyến luyện không chịu nhả ra. Nơi giao hợp chặt chẽ phun ra không biết bao nhiêu là dịch, nhỏ tong tong xuống sofa khiến Trạch Vũ vô cùng hài lòng. Y cúi xuống ngậm lấy vành tai của vợ, theo thói quen nói những lời công kích cậu.

-Tám tháng không làm, sao nơi này lại tiếp nhận được tôi dễ dàng như thế? Nói, có phải nơi này bị người khác thao qua rồi không?

-Tuyệt đối không có... Không cho người khác.. thao, chỉ của.. một mình ông thôi... –Ninh Dương thanh minh qua hơi thở ngắt quãng, âu yếm ôm lấy bả vai dày rộng của người kia. Trạch Vũ gian xảo ngậm lấy đôi môi của Ninh Dương, điên cuồng thao cái động nhỏ bên dưới, không cho nó có một chút ngơi nghỉ. Y gầm lên.

-Vậy là bấy lâu nay em đều tự mình giải quyết sao? Lúc làm nghĩ đến ai, muốn ai thao cái miệng hư hỏng này?

-Ừ.. nghĩ đến ông... nghĩ đến tiểu gia của ông đâm vào bên trong tôi..hức...ân...như lúc này vậy...

-Thao như vậy rất thích sao? Chỉ muốn tôi thao em? –Trạch Vũ vẫn mặt dày hỏi tiếp.

-Ân, thích ông thao như vậy. Chỉ cần ông thôi...umm...Trạch Vũ...là chỗ đó a....

Ninh Dương đem hết nỗi lòng của mình bày tỏ cho Trạch Vũ. Quả thực cậu muốn y đến phát điên, mỗi ngày đều tham luyện cảm giác y chạm vào mình. Cậu không cần một ai khác, cậu chỉ cần Trạch Vũ. Hiện tại được hôn y, được cùng y làm tình như cách mà cậu cùng y làm trong giấc mơ, cảm giác hạnh phúc cùng thỏa mãn choán đầy tâm trí cậu, thôi thúc cậu hòa cùng với nhịp điệu của y, cùng nhau đi đến cực lạc. Cự vật bá đạo xỏ xuyên qua miệng nhỏ, quy đầu no đủ ma sát với vách tròng khiến cả hai hít thở không thông, càng làm càng thấy nghiện. Đem nỗi sợ bị phát giác ném qua một bên, bọn họ dùng tất cả những khát khao tích tụ trong tám tháng trời dồn vào những nhịp đâm rút, yêu thương trao cho nhau những nụ hôn dài bất tận. Không có từ ngữ nào có thể diễn tả hết nỗi nhớ nhung của bọn họ dành cho đối phương, bất kì lời nói nào lúc này đều là vô nghĩa, chỉ có cơ thể thành thực nói lên yêu thương chân thành nhất, điên cuồng giao hợp, đem cả hai hòa làm một...

Trạch Vũ vứt chiếc bao đầy tinh dịch vào thùng rác, âu yếm hôn lên đôi môi sưng mọng của vợ. Hai thân thể trần trụi ôm lấy nhau, quấn quít trên sofa. Ninh Dương lim dim đôi mắt đón nhận nụ hôn của Trạch Vũ, tận hưởng sự chăm sóc đặc biệt của y. Hậu huyết cùng tinh dịch được lau sạch sẽ, thân thể thoải mái thả mình trên tấm nệm mềm mại. Cậu biết như thế này vẫn chưa đủ, cậu muốn y nhiều hơn như vậy và y cũng thế, tuy nhiên bọn họ cũng cần phải biết điểm dừng, nếu bị phát hiện lúc này thì đến hôn nhau cũng không thể. Ninh Dương nhủ thầm, bọn họ còn rất nhiều thời gian, bước lại một bước để tiến thêm ba bước, nhắm đi một chút vẫn là hơn.

Khi Ninh Dương đã được mặc lại quần áo ngủ, Trạch Vũ liếc đồng hồ, bây giờ cũng là lúc ba mẹ vợ sắp về liền cẩn thận thu xếp, bế vợ yêu về phòng ngủ. Người trong lòng thiu thiu ngủ khả ái quá mức, hại thứ trong quần y vẫn còn nhiều dũng khí lại đứng thẳng một lần nữa. Trạch Vũ thờ dãi nghĩ đến bồn tắm nước lạnh, nhẹ nhàng xốc vợ lên mang về phòng ngủ. Còn chưa kịp vào đến phòng, tiếng rên rỉ đau đớn của Ninh Dương đánh động đến y.

-Trạch Vũ.. Tôi đau bụng quá...a..

Nhìn gương mặt vì đau méo nhếch thành một đoàn của vợ, Trạch Vũ sợ hãi đến mức cả đầu trống rỗng, ngay lúc này không biết phải làm gì, chân tay cuống hết cả lên. Ninh Dương dù đau đớn vẫn bị bộ dáng này của y chọc cười, vội vã lên tiếng chỉ dặt y.

-Hình như sắp sinh rồi...Đưa tôi về phòng, gọi cho mẹ đi...

-Tôi.. tôi.. làm ngay đây. –Tổng tài đại nhân rời giường chạy đi tìm điện thoại, luống cuống đến mức chân nam đá chân chiêu, suýt chút nữa đã đánh rơi điện thoại. Trong lòng y giống như có lửa đốt, tim trong lồng ngực nảy lên thành thịch đến phát đau. Tiếng tút dài trong điện thoại truyền vào tai trái chọc y sốt ruột đến đứng ngồi không yên, tiếng rên rỉ của vợ truyền vào tai bên kia cộng hưởng hình thành nên áp lực đánh vào não bộ của

Trạch Vũ, khiến y giống như sắp phát điên lên được. Y thật không ngờ bản thân mình cũng có lúc mất bình tĩnh như lúc này, đại não trống rỗng còn chân tay thì cuống quýt, ngay cả hơi thở cũng nặng nề như cá nằm trên thớt vậy. Thời điểm Thẩm phu nhân bắt máy, y cũng lắp bắp không nói nên lời.

-Mẹ.. Ninh Dương.. đau bụng.....tiểu màn thầu...sắp sinh... Mẹ..mau về đi...

Thẩm phu nhân còn đang choáng váng cóp nhặt mớ thông tin hỗn độn kia, nghe được từ "sắp sinh" liền hiểu ra vấn đề, vội vã thúc giục chồng mình lái xe nhanh hơn.

May mắn hai người cũng không ở xa nhà lắm, chẳng mấy chốc đã về đến nơi. Thẩm phu nhân sốt ruột mở cửa vào nhà, chạy vội đến phòng của Ninh Dương. Bà cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, so với Trạch Vũ bình tĩnh hơn nhiều, nhanh chóng làm các bước chuẩn bị thật tốt. Bà đã từng là y tá phụ sản, mấy chuyện này không phải là vấn đề, tuy nhiên trường hợp của Ninh Dương là đặc biệt, bản thân bà cũng không tránh khỏi bối rối. Khi Thẩm phu nhân nhìn những dấu hôn đỏ chói nơi đùi trong của con, bà liếc nhìn đại nam nhân sốt sắng ở bên cạnh, không niệm tình ném cho y cái lườm cháy mặt. Thế nhưng nhìn dáng vẻ luống cuống của y, bà chỉ có thể thở dài, quay sang nói với y.

-Cậu đi đun nước hộ tôi đi. Trong này tôi lo được, cậu khẩn trương như vậy chỉ làm cho tình hình rắc rối thêm thôi.

-Tôi đi ngay đây.

Trạch Vũ không tốn thêm thời gian chạy vọt ra ngoài, khi đổ nước quỳnh quáng đổ mãi không xong, nhờ có Thẩm Ninh Viễn vỗ vai trấn an y mới bình tĩnh lại một chút. Thời gian đợi nước sôi giống như dài cả thế kỷ, tiếng la hét thất thanh của Ninh Dương truyền ra khiến hai nam nhân bên ngoài chỉ có thể lăm lét nhìn nhau, âm thầm cầu nguyện. Mãi đến khi trở lại

căn phòng, Trạch Vũ liền sà ngay xuống bên cạnh vợ yêu nắm lấy tay cậu, trong mắt là bao nhiêu cảm xúc hỗn loạn. Y lấy khăn lau bớt mồ hôi cho Ninh Dương, nói những lời khích lệ cậu:

-Cố lên Ninh Dương, em làm được mà. Đau thì bầu lấy tay tôi này.

Trạch Vũ không phải là người sinh, nhưng nhìn qua biểu lộ của Ninh Dương cũng biết cậu đang đau cỡ nào, chỉ hận không thể chịu thay cho cậu. Y chìa tay cho Ninh Dương nắm lấy, những móng tay khảm vào da thịt lộ ra vài tia máu cũng không khiến y bận tâm, chút đau đớn còn con này làm sao sánh được với những gì vợ y phải trải qua lúc này. Nếu là nam nhân khác thì không sao, Trạch Vũ đã từng mất vợ một lần vì sinh nở, y hiện tại sợ hãi đến bật nhật cả mặt mũi. Ai cũng được nhưng không thể là Ninh Dương, Trạch Vũ nhủ thầm. Y ở trong lòng vô cùng thành tâm cầu nguyện, mỗi một tích tắc đồng hồ trôi qua y lại càng khẩn trương, bàn tay đan chặt vào tay của vợ yêu tiếp thêm dũng khí cho cậu.

Ninh Dương cảm nhận được Trạch Vũ ở bên cạnh mình, đôi mắt mờ đục vì đau đớn đặt từ khoảng không vô định dời đến thân thể cao lớn của người đó. Trong tầm mắt nhòa lúc này, tất cả những gì cậu thấy lúc này là gương mặt của Trạch Vũ, những biểu cảm của y thời điểm này, cả đời cậu sẽ nhớ rõ... Cậu ngả mình lên nệm, bao nhiêu đau đớn thể xác chợt biến mất, trong cơn mơ màng, cậu lại thấy trước mắt đoạn kí ức tua lại như một đoạn phim đầy cảm xúc. Ngày cậu cùng Trạch Nghi kết giao bằng hữu, rồi khi cậu nhận được cú điện thoại từ Trạch Vũ kí kết hợp đồng hôn nhân định mệnh...đêm đầu tiên của bọn họ... công viên vắng lặng mùa đông năm ấy y cùng cậu ôm nhau trong cái lạnh buốt...quãng thời gian sống chung đầy hạnh phúc...kể đến lại là khoảnh khắc ly biệt đau thương...

Nước mắt cứ thế tràn ra hai bên khóe mắt, thấm xuống chiếc gối bên dưới ướt đẫm thành một mảng. Bên tai ừ ừ bất chợt truyền đến tiếng trẻ con khóc, tựa như hồi chuông ngân nga đánh vào tiềm thức của cậu, thôi thúc cậu mở mắt ra nhìn cảnh vật xung quanh mình. Hình ảnh đầu tiên thu vào

trong tầm mắt là gương mặt hạnh phúc như vỡ òa của Trạch Vũ, trên tay nam nhân ấy bế thêm một đứa nhỏ bé xíu, đôi mắt nhắm nghiền cùng tiếng khóc oa oa của nó không hiểu sao lại mang đến cảm giác thật ấm áp. Ninh Dương chớp chớp mắt, giống như không thể tin nổi vào mắt mình... Trạch Vũ hình như đang khóc... Đại nam nhân ấy đang khóc vì hạnh phúc... Y âu yếm hôn lên cái trán hồng hồng của đứa bé, vội vã bế nó lại gần cậu. Thanh âm nghẹn ngào của y khiến nước mắt của cậu cũng không kìm được tuôn rơi.

-Ninh Dương, cảm ơn em... Tôi yêu em rất nhiều... Tôi thật sự rất hạnh phúc.

Nụ hôn ngọt ngào của Trạch Vũ giống như một phép màu xoa dịu đi hết đau đớn bên trong cậu. Ninh Dương dần chút sức tàn đáp lại nụ hôn của y, âu yếm nhìn y cùng đứa nhỏ trong lòng, không hiểu sao lại bật cười. Trạch Vũ đặt tiểu bảo bối vào lòng Ninh Dương, vòng tay ôm cả hai người vào cái ôm ấm áp. dịu dàng hôn lên vầng trán ướt mồ hôi của vợ yêu. Khoảnh khắc này y sẽ khắc tạc trong lòng, khoảnh khắc thiêng liêng khi sợi chỉ số phận của hai người chính thức gắn kết lại với nhau...

-Tôi yêu em...

Trạch Vũ đồng thanh nói ra lời yêu thương, chậm rãi siết chặt vòng tay. Y chợt hiểu ra được rất nhiều điều mà bản thân y suốt năm mươi năm trời chưa từng hiểu thấu. Trạch Vũ dùng ánh mắt yêu thương nhìn hai người trong lòng mình, kể từ giờ phút này họ là tất cả của y, quan trọng hơn tất cả mọi thứ trên đời. Kể từ lúc này... từ nay về sau...không gì có thể cản trở tình yêu của bọn họ nữa...

"Viết lên lại một đoạn kết mới

Trọn vẹn yêu thương như chưa bắt đầu

Ngày ấy anh để em ra đi vội vàng

Giờ đón nhau về trong yêu thương ngập tràn...."

Song: Happy Ending.

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lập

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Pn1: Sắc Lang Và Tiểu Hồ Ly...

Ngày xưa ngày xưa...

Trong một khu rừng nhỏ có một tiểu hồ ly vô cùng xinh đẹp. Tiểu hồ ly ấy có đôi mắt to tròn như mắt nai, bộ lông vàng mượt thơm ngát như cỏ đầu thu. Chính vì tiểu hồ ly xinh đẹp lại ngây thơ hiền lành, nó rất được ba mẹ cưng chiều, lên ba tuổi vẫn không phải đi kiếm ăn, ngày ngày hết ăn rồi lại chơi, ung dung hưởng thụ khoái lạc trên đời... Thế nhưng theo tục lệ của tộc hồ ly, hồ ly tròn bốn tuổi phải rời nhà đi tìm ổ riêng. Tiểu hồ ly ngốc manh quên mất lời dặn dò của ba mẹ, sau khi rời khỏi hang liền rong chơi cả một buổi trời, chẳng màng đến thời gian..

Mặt trời lui dần sau ngọn cây, cái bụng tròn xoe của tiểu hồ ly sôi lên ùng ục. Nó nhìn quanh quất, đôi mắt long lanh chột sáng rực lên. Phía xa kia là một cây dẻ to đùng, cành nào cành nấy đều trĩu trĩu trái. Tiểu hồ ly ham ăn mặc kệ nguy hiểm, ba chân bốn cẳng chạy đến bên cây dẻ, trèo tót lên thân cây bằng những chiếc móng vuốt mũm mĩm, hí hửng chén hết trái dẻ này đến trái dẻ khác.

Căng da bụng thì phải chùng da mắt. Tiểu hồ ly ôm cái bụng trương phềnh nằm dài trên cành cây to nhất nghỉ ngơi. Gió mát hiu hiu ru nó vào giấc ngủ, tiểu hồ ly vô tư hoàn toàn không biết điều gì đang chờ đợi mình ở phía trước.

-Aiii...

Tiểu hồ ly giật mình thức giấc, cả người lơ lửng trong không trung, cái đuôi bị nắm chặt lấy, giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được. Nó hoảng

sợ, vội vã nhìn xung quanh. Trong ánh trăng bàng bạc, một sinh vật nó chưa từng thấy bao giờ đứng hùng dũng như một con sư tử núi, đôi mắt sáng quắc nổi bật trong màn đêm vô cùng kì quái. Cái mõm dài ngạo nghễ hếch lên, bộ lông xám mượt mà điểm xuyết những vạt lông trắng tuyết đẹp tảo ra khí thế oai vệ, không khỏi khiến tiểu hồ ly xuýt xoa thán phục. Nó chưa bao giờ thấy loài sinh vật nào đẹp đến thế, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ. Nhưng chẳng được bao lâu nó liền nhận ra kẻ kia đang túm lấy đuôi mình, vội vã giương đôi mắt ngập nước lên.

-Ừ...Nhắm đuôi rất đau a.. Cho ta xuống đi...

Sinh vật kia nhú con mắt nhìn tiểu hồ ly, lưỡng lự một chút liền buông đuôi của nó ra, nhưng lại xốc lấy cái bụng tròn vo bễ lên, ép nó đối diện với mình. Tiểu hồ ly ngơ ngác nhìn kẻ kia, đôi chi mềm mềm thịch thịch vươn lên chạm vào cái mõm dài, miệng không kìm được cười khúc khích.

-Người cười cái gì? – Sinh vật lạ hỏi.

-Cười người vì người thật đẹp a. Người là gì vậy? Ta chưa được gặp giống loài nào như người...

-Người không biết ta là ai? –Sinh vật kia tròn mắt.

Tiểu hồ ly lắc lắc đầu, tròn mắt trong veo không có nửa phần dối trá. Kẻ kia trầm mặc một chút rồi mỉm cười, nụ cười trong ánh trăng có gì đó rất đáng sợ.

-Ta tên Lang, họ Sắc. Mọi người gọi ta là Sắc Lang. Người chưa từng nghe?

-Sắc Lang...-Hồ ly ngốc nghếch nheo nheo con mắt rồi đột nhiên cười khi, bốn cái chân vung vẩy trong không trung hết sức khả ái

-Tên người rất hay a... Ta là Hồ Ly Nhỏ, anh của ta là Hồ Ly Lớn, ba mẹ ta đều là hồ ly.. Chúng ta sống ở ngọn đồi bên kia.

"Ba mẹ người không phải là hồ ly làm sao sinh ra được người chứ!"
Sắc lang bày ra biểu lộ khó đỡ, nâng tiểu hồ ly lên tầm mắt của mình.

-Sao tối muộn như vậy rồi người vẫn còn ngủ ở đây? Không sợ sao?

Ở bên này, hồ ly đáng thương ở trong vuốt sói mới nhận ra trời đã tối, nơi đáy mắt hồn nhiên có chút run sợ. Nó nhấc cái chân nhỏ xíu lên dụi mắt, khoé mắt bắt đầu ươn ướt.

-Ba mẹ dặn ta ra ngoài tìm nơi ở mới a...Tộc hồ ly chúng ta đến bốn tuổi đều phải chuyển ra ngoài sống...Hu hu..trời tối rồi...ta ngủ quên mất...ta rất sợ a...

Nhìn thấy bộ dáng của tiểu hồ ly, sắc lang chợt cảm thấy đầu ong ong. Sau một hồi, nó vác tiểu hồ ly mít ướt này lên vai, lao một mạch vào màn đêm..

-Người đưa ta đi đâu vậy a?

-Trời tối như thế này, người tính đi đâu được. Không bằng đến nhà của ta ở tạm đi. –Sắc lang trả lời, qua thanh âm không đoán được nó đang nghĩ gì.

Tiểu hồ ly cup mắt ôm chặt lấy cái cổ đầy lông mượt của sắc lang, ngây thơ hỏi:

-Nhà của người ư? Nhà người có nệm cỏ không? Có hạt dẻ không?

-Có hết. Người muốn cái gì có cái đó.

-Thật á. Vậy chúng ta đi thôi. Mau lên nào, ta muốn ăn hạt dẻ a... –Hồ ly ngốc không nhận ra nguy hiểm, cứ thế trao mình vào vuốt sói....

Hang của Sắc Lang vô cùng rộng lớn, quả đúng như nó nói, vừa có nệm cỏ lại vừa có hạt dẻ ngon. Tiểu hồ ly ăn no, bụng trương phình như cái trống, nằm trên nệm cỏ vô tư như ở nhà, nói chuyện phiếm với Sắc Lang vài câu đã lăn ra ngủ khì. Sắc Lang chưa từng gặp hồ ly nào lại khó đỡ như Hồ Ly Nhỏ này, ngẩng nhìn gương mặt say ngủ bá đạo của nó mà không nhận được đưa vuốt đến mớ lông xù. Nó rùng mình cảm thán, tiểu hồ ly này thực mềm mại nha...

Trời về khuya. Dù nằm trên nệm cỏ, tiểu hồ ly vẫn cảm thấy lạnh. Nó lăn qua bên này rồi lăn qua bên khác, lăn một lượt vào một nơi thật ấm, lại còn mềm mềm săn chắc nữa. Tiểu hồ ly lười biếng nhấc mi mắt, không ngờ mình đang nằm lọt thỏm trong lòng Sắc lang. Nó sợ hãi nhích người qua một bên, vô tình đánh động, bị kẻ kia túm lấy đuôi kéo trở về.

-Người tính đi đâu?

-Ừ..Không được ở gần người...Không được ngủ gần như vậy

-Tại sao?- Sắc lang chợt cảm thấy tiểu hồ ly này thật thú vị =)), vươn tay nghịch nghịch đám lông tơ trên bụng nó.

-Ba mẹ ta nói, ngủ cạnh nhau thì trong bụng sẽ có tiểu hồ ly a..- Hồ ly ngây thơ trả lời, cong người tránh đi cái vuốt di di trên bụng mình.

Sắc lang chớp chớp mắt nhìn bản mặt vô (số) tội của Hồ Ly Nhỏ, qua một chút thời gian liền bật cười, lấy vuốt búng búng cái mũi đỏ hồng của nó.

-Có tiểu hồ ly thì có gì không tốt? Tiểu hồ ly rất dễ thương mà. Người không thích chúng sao?

-Không. Ta thích!

-Vậy người có muốn tiểu hồ ly của riêng mình không? –Đáy mắt của Sắc Lang không hiểu sao lại mờ đục đi, móng vuốt ái muội di xuống đám lông mềm của Hồ Ly Nhỏ sờ soạng..

-Muốn. Ừ..đừng đụng nơi đó...-Tiểu hồ ly ngâm khẽ một tiếng, ngúng nguẩy cái bụng tròn xoe, miệng chu chu ra tiếp tục câu nói của mình- Mẹ ta bảo có được tiểu hồ ly thì rất đau.

Trong bóng tối, sắc lang nghe được tiếng rên khe khẽ của hồ ly ngốc nghếch kia, trong lòng ngứa ngáy đến phát điên. Nó gầm lên khe khẽ, tóm lấy tiểu hồ ly áp chặt xuống, thân hình to lớn áp lên thân thể mũm mĩm mềm mại. Sắc lang cúi xuống gặm gặm vành tai non nớt của tiểu hồ ly, khoé miệng cong lên thành hình bán nguyệt gian manh.

-Chế tạo tiểu hồ ly không đau, hơn nữa còn rất sung sướng nữa kìa. Nói thế nào nhỉ, phải là sướng đến dục tiên dục tử mới đúng!

-Vậy ta cũng muốn chế tạo tiểu hồ ly a. Chúng ta làm luôn bây giờ được không? Ta muốn có thật nhiều tiểu hồ ly chơi cùng ta a..

-Vậy người mau nhắm mắt lại đi.

Tiểu hồ ly nghe lời Sắc lang nằm im, hai mắt nhắm tịt lại. Sắc lang ôn nhu cúi xuống hôn lên trán tiểu hồ ly, móng vuốt thu lại dịu dàng vuốt ve cái thân hình ú nu của nó. Xúc cảm dịu dàng làm Sắc lang rạo rức trong người, nó vòng tay định ôm lấy tiểu hồ ly, nhẹ nhàng ma sát nơi giữa hai chân nó...

-Khò khò...

Sắc lang ngã ngửa ra đằng sau. Tiểu hồ ly này thoải mái quá nên lăn ra ngủ luôn, thực sự làm nó vuốt mặt không kịp. Nhìn biểu cảm ngốc nghếch trong lúc ngủ của Hồ Ly Nhỏ, Sắc Lang mỉm cười, khẽ thở dài một cái, ôm chắc lấy hồ ly ngốc vào lòng, nặng nề đi vào giấc ngủ..

Hôm nay, nó đã vớ được một tiểu hồ ly thật thú vị...Tương lai còn rất dài, nó nhất định sẽ triệt để "ăn" hồ ly dễ thương này, sinh thật nhiều tiểu hồ ly a....

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lập

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Pn2: Hào Ba Ba, Hào Lão Công

-Bà xã này...

Đại nam nhân thư thả trên chiếc giường lớn, vòng tay ôm chặt lấy người trong lòng, ưu ái hôn lên bờ vai trắng ngần của cậu. Lồng ngực trắng kiện trần trụi của y ái muội cọ xát vào tấm lưng nhỏ bé kia, đem hai thân thể dựa sát vào nhau, hình thành nên xúc giác tuyệt vời trên da thịt. Thiếu niên dù vẫn còn mê man sau cao trào, thần trí cũng dần thanh tỉnh, hơi rướn người dậy bắt lấy đôi môi quyến rũ của người kia, tận hưởng hương vị ngọt ngào quen thuộc. Hai người cứ như vậy mà hôn nhau, qua đi không biết bao lâu mới rời đi, trong ánh mắt đều là yêu thương cùng hạnh phúc. Nam nhân mỉm cười nhìn ái nhân của mình, âu yếm tựa đầu vào hõm vai cậu.

-Bà xã, bây giờ mới có bảy giờ rưỡi tối thôi... Chúng ta lâu rồi chưa có hẹn hò ở bên ngoài a...

Thiếu niên nhận ra ngay ý tứ của y, tuy nhiên vẫn dẫn đo nhìn lên trần nhà, đến khi bắt gặp ánh mắt khẩn khoản của nam nhân, đành gật đầu đồng ý.

-Nhưng với một điều kiện là phải mang tiểu màn thầu theo, tôi không yên tâm chút nào hết.

-Như vậy làm sao gọi là hẹn hò chứ, bà xã à, tiểu màn thầu có thể để Trạch Nghi trông mà.

Nam nhân phụng phịu, bộ dáng rất giống một hài tử bướng bỉnh, không khỏi làm người kia bật cười.

-Ông quên là tối nay Trạch Nghi có hẹn với câu lạc bộ nhiếp ảnh rồi sao? Mà chúng ta dù sao cũng đã kết hôn rồi, làm sao có thể gọi là hẹn hò được.

-Không được a.. Tôi muốn hẹn hò cơ.- Đại nam nhân nũng nịu, áp cái trán trơn bóng của mình lên trán vợ, dùng sức cọ cọ bên này qua bên kia, thật khiến cậu chịu không nổi.

-Trạch lão gia này, ngài có thể cư xử đúng tuổi được không? -Thiếu niên ở trong lòng nam nhân đằng hắng vài cái, không niệm tình mắng yêu y. Nam nhân cũng không vừa, lắc đầu lia lịa, chân mày thanh tú nhíu chặt lại.

-Hừ, ý bà xã là gì hả? Em lại chê tôi già phải không?

Tuổi tác chính là điều tối kỵ đối với nam nhân. Mỗi khi có ai nhắc đến chủ đề ấy, y sẽ giống như bị chạm nọc mà giương vuốt, đôi khi mang đến cảm giác thật trẻ con.

-Thì ông già thật mà. -Thiếu niên tỉnh bơ đáp, chỉ một câu nói ngắn gọn này đã một lượt quăng y đến vùng Siberia giá lạnh, biểu cảm trên mặt nhăn nhó lại vô cùng khó coi. Y hậm hực, thì ra trong mắt vợ, y là một lão già a...

-Em có trái tim không vậy? Có ai lại xúc phạm tuổi tác của chồng tình bơ như vậy không hả?

Ngắm nhìn gương mặt vạm vỡ kia, thiếu niên nhin không được bật cười lớn, bàn tay nhỏ bé vươn tới đan vào mái tóc đã lấm tấm những sợi bạc dịu dàng vuốt ve, ánh nhìn tự giác thật âu yếm:

-Tôi chỉ có một trái tim a, cũng bị ông lấy mất rồi...

Câu này là có hàm ý gì? Nam nhân giống như robot bị nhấn nút dừng, nhất thời không thể tiếp nhận thông tin, khuôn mặt phát ngốc có gì đó rất khả ái. Thiếu niên nhếch môi cười, rướn người lên hôn khẽ vào gò má trơn láng của y, ngại ngừng rồi giường đi vào nhà tắm tẩy rửa.

Qua đi một lúc, người trên giường mới lấy lại được tỉnh táo, gằm lên một tiếng rồi lao thẳng vào nhà tắm với tốc độ tên lửa. Tiếng nước trong nhà tắm chẳng mấy chốc đã bị át đi bởi những âm thanh ái muội vô ngần....

\$\$\$

"Két"

Cánh cửa dẫn vào căn phòng trẻ con nhỏ xinh bất ngờ mở ra, cùng với đó là ánh đèn ngủ vàng nhạt lan toả trong không gian, hắt lên vách tường những chiếc bóng mờ mờ. Căn phòng tuy không quá lớn nhưng được bài trí vô cùng bắt mắt, đồ đạc trong phòng tất thảy đều nhỏ xíu, trong không khí phảng phất hương sữa đặc trưng mang đến ấn tượng vô cùng tốt đẹp. Ở chính giữa phòng là chiếc nôi trẻ em, xung quanh nôi treo đầy những đồ chơi nhỏ xinh vui mắt. Bên trong chiếc nôi ấy có một tiểu bảo bối đang lim dim trong giấc ngủ, cái miệng vô thức chép chép khả ái vô cùng.

Trạch Vũ nhẹ nhàng lật tấm màn lên, khẽ vuốt ve mái đầu lơ thơ của đứa nhỏ, khoé miệng bất giác bày ra một nụ cười. Y cẩn thận bế tiểu bảo bối ra khỏi nôi, nhẹ giọng đánh thức thằng bé.

-Tiểu màn thầu.. Ba nhi..

Đứa nhỏ bị động uể oải chớp chớp đôi mắt tròn vo, miệng theo phản xạ ngáp một hơi thật dài..Hai gò má múp múp như bánh bao theo cái ngáp khẽ vặn vẹo, nhìn qua thật giống hai cục bột đang nhào.

Trạch Vũ ôm tiểu màn thầu vào trong ngực, yêu thương vuốt ve tấm lưng nhỏ xíu của thằng bé, nhẹ giọng nói:

-Hôm nay ba với mẹ sẽ đưa tiểu màn thầu ra ngoài chơi a..Con cứ ngái ngủ như vậy thì phải làm sao, hay là tiểu màn thầu muốn ở nhà một mình đây..

Dường như nghe hiểu những lời Trạch Vũ nói, tiểu bảo bối ôm chặt lấy cổ y, cọ cọ gò má phúng phính vào vai y, a a phản đối:

-Ta..a..ta..a..a

Phản ứng dễ thương của con trai thật khiến y hài lòng. Tiểu bảo bối của y và Ninh Dương thông minh khá khỉnh, nhất định sau này sẽ là một nhân tài nha. Trạch Vũ vui vẻ hôn lên trán con trai, mỉm cười cưng nựng thẳng bé.

-Ừ, sẽ không để con ở nhà một mình đâu. Ba mẹ làm sao nữa để cực cưng ở nhà cơ chứ.

Tiểu màn thầu nghe được câu đánh chính của ba ba, tự giác nở nụ cười tươi tắn trên đôi môi hồng hồng. Thằng bé gần như tỉnh hẳn, dù vẫn không ngừng ngáp ngáp dài. Nó cảm nhận được những cái vuốt ve đầy yêu thương của ba ba, khoé mắt vô thức cong lên thành hình bán nguyệt dễ thương, một hai không chịu buông cần cổ của y. Trạch Vũ tuy rất thích được con ôm như vậy nhưng bọn họ không có nhiều thời gian, y đành nhẹ giọng dỗ tiểu bảo bối, nhanh chóng thay bím và quần áo cho thằng bé rồi ôm nó ra ngoài.

Chờ đợi y ngoài cửa là người vợ y thương yêu nhất, trên mình mang lên bộ quần áo thể thao thời thượng, xinh đẹp khoẻ khoắn lại không kém phần nóng bỏng, giống như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt hai con mắt của y. Nếu không phải có tiểu màn thầu ở đây, y sẽ không ngần ngại gì mà đè Ninh Dương ra hôn ngẫu nhiên.

Trong khi đó, Ninh Dương không hề hay biết âm mưu của ông chồng sắc lang, vui vẻ đi đến đội lên mũ chụp tai cho con, lại giúp Trạch Vũ chỉnh

lại áo khoác, nhìn qua thật giống một người vợ mẫu mực. Trạch Vũ một tay bế con, tay kia đặt trên eo vợ, nhẹ nhàng kéo cậu lại bên mình, ánh nhìn tự giác thật say đắm:

-Bảo bối, em đẹp quá...

Câu nói này của y làm Ninh Dương nóng hết cả má, dù đã nghe những lời đường mật của y không biết bao nhiêu lần, cậu vẫn không kìm được đỏ mặt mỗi khi y nói những lời sến sẩm ấy. Cậu quay mặt đi, mắng khẽ:

-Ông chỉ có nịnh là giỏi thôi!

Biểu lộ lúc này của Ninh Dương quá đổi khả ái, Trạch Vũ không nhịn được nữa, cúi xuống áp môi mình lên đôi môi ngọt mềm ấy. Ninh Dương dù hơi bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, dịu dàng đáp lại nụ hôn của y. Người đàn ông của cậu chưa bao giờ mất đi sự lãng mạn, so với trước khi kết hôn còn ngọt ngào hơn, thật khiến cậu hạnh phúc muốn chết. Ninh Dương thầm nghĩ, kết hôn với Trạch Vũ quả thực là điều đúng đắn nhất trên đời..chút cách biệt tuổi tác thì có là gì chứ...

Tiểu màn thầu ở một bên nhìn ba mẹ thể hiện tình cảm, biểu cảm ngỡ ngác đến phát ngốc, hết quay sang nhìn ba lại quay sang nhìn mẹ, chốc Trạch Vũ và Ninh Dương phải bật cười. Tiểu bảo bối của họ thật quá sức đáng yêu mà! Hai người trao đổi một chút ánh mắt, gật đầu làm ám hiệu..

"Chụt"

Tiểu màn thầu cùng lúc được mẹ hôn vào má, lại được thêm cả nụ hôn ngọt ngào của ba lên đỉnh đầu, cao hứng đến độ vung tay vung chân loạn xạ, khuôn miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng cười khanh khách, làm cho không khí trở nên náo nhiệt.

Hai bậc phụ mẫu ở một bên lại được thêm một trận cười đau cả bụng, cho đến khi ra khỏi nhà vẫn không ngừng nói về tiểu bảo bối của bọn họ.

Không khí gia đình nhỏ thật là đầm ấm a...

\$\$\$

Trung tâm thương mại ngày thứ bảy đông đúc hơn thường ngày. Khoảng không gian rộng lớn trong đại sảnh chẳng mấy chốc đã gần như kín đặc. Người đi mua sắm chủ yếu là các gia đình có con nhỏ, nhân ngày cuối tuần đi mua sắm nhân thể đưa con đi khu vui chơi giải trí. Trong dòng người đông đúc ấy có một gia đình nhỏ vô cùng đặc biệt, thu hút không ít sự chú ý của mọi người.

Người "chồng" lực lưỡng cao hơn một mét chín, đeo khẩu trang kín mít, trước ngực địu theo một đứa bé nhỏ xíu, hoàn toàn đối lập với thân hình tráng kiện của y. Thằng bé trong ngực y mới có mấy tháng tuổi nhưng vô cùng kháu khỉnh nghịch ngợm, hai má múp míp tròn trịa như hai viên bánh bao trắng ngần, bàn chân bàn tay được phủ trong bao tay bé xinh vung vẩy đầy hiếu động. Chỉ cần nhìn qua thì ai cũng biết tiểu tử này được ba mẹ nâng niu như thế nào, mũ áo toàn là đồ hiệu đắt tiền, thân hình mập mạp mũm mĩm búng ra sữa. Trên khuôn mặt tròn như cái bánh bao của nó lúc nào cũng trưng ra nụ cười tươi tắn, miệng a a những tiếng dễ cưng, thông minh hoạt bát không khỏi làm người khác phải ganh tị.

Cảnh tượng bên này đã dọa người như thế rồi mà khi nhìn sang người "mẹ", không ít người suýt ngã ngựa ra đằng sau. Không ai ngờ được đó lại là một thiếu niên vô cùng xinh đẹp, tuy thân hình nhỏ nhắn nhưng ngũ quan thanh thoát, da dẻ trắng mịn, tóm lại là một đại mỹ nhân trăm năm có một. Cậu biết mọi người đang nhìn mình nên không khỏi ngượng ngùng, xấu hổ nép người vào nam nhân bên cạnh, chốc chốc lại nhìn y đầy ái ngại.

Trái lại, nam nhân lại không có vẻ gì cảm thấy phiền phức, y còn chủ động vươn tay đến đan vào lòng bàn tay mềm mại của vợ, nhẹ nhàng siết chặt lại. Người nào muốn nhìn thì cứ nhìn, đây là người vợ hôn thú đang

hoàng của y, việc gì y phải giấu giếm điều đó chứ. Huống chi vợ y còn là một đại mỹ nhân, còn không phải là bọn họ ganh tị với y sao.

Nhìn thấy hành động thân mật của hai người, người qua đường cũng phải đỏ mặt, dời lực chú ý sang hướng khác. Đến khi nhận ra lực thu hút của bọn họ đã giảm đi, Ninh Dương mới thở phào nhẹ nhõm, kéo tay Trạch Vũ đến khu quần áo lựa đồ.

-Bảo bối, cái này có hợp với ba con không?

Ninh Dương lấy ra một chiếc áo sơ mi màu xám, hỏi tiểu màn thầu trong ngực Trạch Vũ đang ngơ ngác nhìn xung quanh. Thằng bé vươn móng vuốt đầy thịt của nó đến cái cánh tay áo sờ sờ, liền thoảng không ngừng:

-Ta...a..ta..ta..

Phản ứng của nó khiến cả Trạch Vũ lẫn Ninh Dương phì cười, nhịn không được đưa tay đến hai cái má phấn nộn nhéo nhẹ, chọc tiểu màn thầu phẩn nộ phồng má thối phì phì. Trạch Vũ nhận lấy cái áo vợ đưa, mỉm cười nói:

-Em thích cái nào thì cứ lấy hết đi, cái nào em chọn cho tôi tôi cũng ưng hết.

-Trạch lão gia, tôi biết ngài giàu nhưng tiền không thể phung phí nha. Mua về mà không mặc đến thì lãng phí tài nguyên quốc gia lắm đó.

Thiếu niên nghiêm mặt nhắc nhở, cương quyết bắt y đi thay đồ, ôm con lựa đồ tiếp. Đến khi cánh cửa phòng thay đồ mở ra, cậu cùng tiểu màn thầu cùng lúc đưa mắt qua, bị choáng ngợp đến ong ong cả đầu.

Nam nhân ban nãy đã chuyển mình một trăm tám mươi độ, dùng một cái hô biến thành tổng tài đại nhân, dù mang khẩu trang che kín mặt thì khí

chất vương giả của y cũng không thể nào che giấu được. Bộ tây trang cậu chọn vô cùng tôn dáng lại hợp với phong cách của Trạch Vũ. Trông y lúc này giống như một con người khác vậy, đến nỗi tiểu màn thầu không nhận ra ba ba, nhất quyết ôm rịt lấy cổ Ninh Dương. Khi thấy "nam nhân xa lạ" kia chuẩn bị hôn mẹ, thằng bé một hai a a phản đối, cánh tay nhỏ bé vung vẩy xua y ra xa, biểu cảm đúng nghiêm túc làm Trạch Vũ vuốt mặt không kịp. Bảo bối nhà y đã biết ghen hộ ba ba rồi nha, không phải là quá thông minh đi...

Trạch Vũ miễn cưỡng bỏ khẩu trang xuống, giang tay đến tiểu màn thầu chờ đợi. Đứa nhỏ không hiểu chuyện gì đang diễn ra, trong giây phút thần cả người, mãi mới chớp chớp con mắt rướn người sang đòi Trạch Vũ bế. Y đón lấy con trai từ tay vợ, hôn chụt một cái lên cái má bánh bao của thằng bé, trong lòng thầm nghĩ, có đồng minh trung thành như thế này y không phải sợ vợ ra ngoài tìm người đàn ông khác nha.

Trạch Vũ bế con qua một bên không để Ninh Dương biết, nhỏ giọng nói với nó:

-Bảo bối, con nhớ rằng con về phe ba nghe chưa. Phải như vậy mẹ con mới luôn ở bên cạnh ba con mình a.. - Y đưa tay đến trước mặt thằng bé, gật gật mái đầu làm hiệu- Đồng tình thì đập tay cái nào.

Tiểu màn thầu chớp chớp đôi mắt một chút, qua vài giây liền đưa cái vuốt thịt lên chạm tay với ba ba, ngâm một tiếng dài tỏ ý đồng ý.

-Quân tử nhất ngôn!

-Taaaa...

Hai ba con tự kỉ sau khi kí kết hiệp định đồng minh liền quay lại chỗ Ninh Dương, tuy đều cố gắng tỏ ra bình thường nhưng vẻ gian manh thì không tài nào giấu được. Ninh Dương chẳng hiểu sao Trạch Vũ đột nhiên lại cười gian, ngay cả tiểu màn thầu cũng rất kì lạ, suốt cả buổi tối hôm đó

cậu không ngừng thắc mắc, nhưng ông chồng sắc lang không chịu hở ra tí nào, chằm lên biết bao nghi ngờ trong lòng.

Gia đình nhỏ sau khi mua được quần áo ưng ý liền đi đến quán kem ưa thích của bọn họ, kiếm chỗ ngồi thoáng mát lại kín đáo ở ban công tầng ba. Thiết kế của quán sang trọng trang nhã, các loại đồ uống và kem được làm theo phong cách Ý chất lượng hảo hạng, lại có nhiều không gian riêng tư nên cả hai rất ưng, mỗi lần đi chơi đều ưu ái chọn nơi này. Trạch Vũ sau khi đặt túi đồ qua một bên liền đặt tiểu màn thầu xuống ghế trẻ em, đi qua bên kia kéo ghế cho vợ, không quên hôn trộm một cái lên má cậu. Ninh Dương xấu hổ quay mặt sang một bên tìm menu, suy nghĩ một chút liền chọn kem cà phê cho Trạch Vũ, một ly trà sữa không đường cho mình và sữa non cho tiểu màn thầu. Trạch Vũ chớp mắt nhìn vợ yêu hảo ngọt của mình, nhin không được liền hỏi:

-Bảo bối, thường ngày em thích đồ ngọt lắm mà.

Ninh Dương bị hỏi như vậy có vẻ không cao hứng lắm, đen mặt chỉ vào vòng hai của mình, không dám đối diện với Trạch Vũ đành giả bộ nhìn ra ngoài che đi hai má nóng rực của mình. Người kia nhìn qua đã hiểu ngay, ôm bụng cười vật vờ. Vợ y sinh tiểu màn thầu đã tăng lên đến hơn mười cân, chưa nói sau sinh còn được y hết mực bồi bổ, vòng hai tích mỡ lớn hơn trước rất nhiều, vì thế mà luôn có bóng ma trong lòng. Trạch Vũ nghĩ thầm, người này ở cùng y lâu như vậy mà vẫn không chịu hiểu, lúc nào cũng tự ti về bản thân mình như vậy, y thật không hài lòng.

Trạch Vũ nhân lúc không có ai liền vươn tay đến lật vạt áo của cậu lên, âu yếm nhìn cái bụng tròn tròn điểm xuyết những vết rạn chẳng chịt, ôn nhu đặt những nụ hôn lên đó... Ninh Dương bị hành động bất ngờ của y làm cho giật mình, suýt chút nữa đã hét lên, may mà kìm giọng xuống được:

-Ông làm gì vậy.. Con đang nhìn kia..

Trạch Vũ để lời vợ nói qua một bên, tiếp tục hôn lên bụng cậu, bàn tay ấm áp chậm rãi chu du trên ổ bụng mềm mềm, thì thầm bằng tông giọng trầm khàn quen thuộc:

-Tôi yêu em như thế này a. Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, tôi yêu em, yêu cả những vết rạn này nữa... sau này kể cả có vì sinh cho tôi năm đứa nữa mà vòng eo này thành bánh mì thì tôi vẫn yêu em mà...

-Năm đứa cái đầu ông. Tôi có phải cái máy đẻ đâu, thích thì ông đi mà sinh con, tôi không sinh nữa đâu.

Thiếu niên kích động đẩy Trạch Vũ ra, phụng phịu dẫu môi dù trong lòng cảm thấy vui vẻ lạ thường. Biểu lộ dễ thương này của cậu giống như ngọn lửa châm ngòi Trạch Vũ, khiến y kích động chồm tới túm lấy eo nhắc bổng cậu đặt lên đùi mình cưỡng hôn. Bàn tay xấu xa không hề biết điều luồn xuống dưới hông nắn bóp, môi gât gao chiếm đoạt đôi môi của người kia, đem đầu lưỡi của cậu mút mát đến phát đau. Ninh Dương vừa sợ có người phát hiện, lại ngại ngừng vì tiểu màn thầu còn ở ngay bên cạnh, liên tục dấm dấm vào lồng ngực rộng lớn của y.

-ẽ..ó..ười..ìn..ấy...ó..

Trạch Vũ không thèm quan tâm đến xung quanh, bá đạo cường hãn, đem toàn bộ mật ngọt trong miệng cậu hút đi không còn một giọt. Đầu lưỡi điêu luyện xấu xa sục sạo, bất cứ địa phương nào cũng tham lam quét qua, chỉ hận không thể đem Ninh Dương nuốt vào bụng. Bàn tay sờ soạng cánh hông nắn nà đã từ từ rời đến địa phương đằng trước, qua hai lớp vải chậm rãi khiêu khích phân thân nhỏ xinh đang ngủ yên, khiến cho cậu không nhịn được rên ra tiếng.

Ninh Dương thật sự không thể chấp nhận nổi hành động của Trạch Vũ bây giờ, đem hai bàn tay của mình dồn sức gạt tay y ra, khoé mắt bất giác long lanh ánh nước. Cậu mới là không thích chơi lộ thiên nha!

Trạch Vũ thấy biểu lộ của vợ như vậy cũng không trêu đùa nữa, thành thật hôn môi, thẳng cho đến khi người kia không thở nổi nữa, y mới mút vào cánh môi sưng đỏ lần cuối rồi lưu luyến rời đi, trước đó còn không quên đặt một nụ hôn lên trán cậu. Ánh mắt của y lúc này nóng bỏng lại say đắm, giống như người trong cơn say vậy. Khuôn miệng hoàn mỹ của y đeo lên nụ cười quyến rũ quen thuộc, trong không khí lúc này có gì đó thật gợi cảm.

-Bà xã, tôi yêu em chết đi được ấy...

Nói ra những lời này, y không hề thấy ngại ngùng mà còn cảm thấy phấn khích hơn, ưu ái chạm môi mình lên môi vợ, tinh tế đặt lên đó những cái hôn dịu dàng. Ninh Dương da mặt mỏng nên lúc này thật muốn kiểm cái lỗ nẻ nào mà chui xuống, không niệm tình gạt người kia ra, hai má đỏ như cà chua chín:

-Cứ làm như tôi không biết vậy.. Ông đứng đắn chút được không? Không thể phát tình bậy bạ như thế được.

Ninh Dương định đứng lên về chỗ của mình nhưng vòng tay của sắc lang quá chặt, giãy thế nào cũng không được, đành ngồi yên cho y ôm. Trạch Vũ một hai giữ chắc vợ trong ngực, cọ cọ mặt vào hõm vai hít hà mùi hương sữa tắm thơm ngát, nũng nịu như hài tử:

-Về về nhà bà xã bù cho tôi là được. Chúng ta còn cả ngày mai a...

-Sắc lang! Ông thật hết thuốc chữa!

Mãng chông xong một câu lại bị y cắn vào má, thật không cái đại nào bằng cái đại nào, Ninh Dương khóc thầm trong lòng, đành xuống nước thuyết phục y.

-Ba tiểu màn thầu à, ông có thể để cho tôi ít mặt mũi không?

Cậu biết yếu điểm của y chính là cách xưng hô này, mỗi lần y nghe thấy bốn chữ "ba tiểu màn thầu" thì sẽ thay đổi một trăm tám mươi độ, từ cương hoá nhu, từ nộ hoá hi, tóm lại là muốn gì y cũng chiều. Quả thật lần này cũng không là ngoại lệ, trên gương mặt điển trai ấy lộ ra một tia kinh hi không giấu giếm được. Y từ từ nới lỏng vòng tay, cọ cọ cái cằm được cạo trơn láng lên sườn mặt Ninh Dương, âm thầm thổi nhẹ vào môi cậu:

-Mẹ tiểu màn thầu đã muốn thì sao tôi lại không đáp ứng chứ.. Tôi là đại nam nhân rộng lượng vô biên nha..-Nói rồi liền thả cậu ra.

Ninh Dương vượt ngực thở phào, trong lòng không ngừng rửa xả ông chồng biến thái phát tình bậy bạ, con trai vẫn còn ở đây mà không biết ngại, y thật đáng bị đánh đòn mà! Nhắc đến con trai, cậu giật mình quay sang nhìn nó, trong lòng như có lửa đốt "Không phải là từ nãy đến giờ đều bị tiểu màn thầu nhìn thấy đi"

Đến khi đưa mắt qua, Ninh Dương thật muốn ngã ngựa ra đằng sau. Tiểu bảo bối nãy giờ còn mãi miết chơi thú bông vừa mới mua, đâu có để hai người họ vào mắt đâu. Đôi lúc cái tật ham chơi của tiểu màn thầu cũng thật có ích!

Kem và đồ uống cùng lúc được dọn lên, mùi sữa non âm ỉ thơm ngát quần quanh cánh mũi, để lại trong khoang miệng mùi vị ngọt ngào. Tiểu màn thầu háu ăn mới người qua đã thích mê đi được, khẩn trương há miệng chờ đợi, môi nhỏ tóp tép lộ ra cái lưỡi bé xinh hồng hào, đáng yêu không kể xiết. Đôi mắt tròn xoe long lanh chớp chớp liên tục sáng rỡ như đèn pha, trên khuôn mặt ú nu viết rõ hàng chữ "Cho con..cho con..".

Trạch Vũ vượt mặt không kịp với tiểu nhũ trư ham ăn này, nhanh chóng lấy sữa bón cho con, một thìa rồi lại một thìa đều bị nó nuốt trọn không thừa lại một giọt, cái miệng chóp chép cùng gương mặt hạnh phúc của nó thật sự vô cùng khó đỡ. Y chột cười thầm trong lòng, cách ăn của thằng bé giống hệt ai đó, đều rất khả ái a. Ngoại trừ ngoại hình giống y như

tạc ra thì bất luận điểm gì thằng bé cũng giống vợ yêu của y, kể cả có bị lạc trên đường cũng biết ngay cha mẹ nó là ai, không thể lẫn vào đâu được. Trạch Vũ liền nghĩ tới, nếu có đến năm sáu tiểu màn thầu giống như vậy nữa thì gia đình nhỏ của y và Ninh Dương không phải là sẽ rất náo nhiệt đi. Nghĩ đến đây, y thật là cao hứng, bắn tia lửa điện xoèn xoẹt về phía vợ yêu ở bên kia, ý nhị cười cười, trong lúc này thật là gian manh.

Ninh Dương đang vui vẻ ăn ly kem của Trạch Vũ, sau gáy không hiểu sao lại đổ mồ hôi lạnh, trong lòng lại như có lửa đốt không yên. Ngồi ở ngoài trời lâu như vậy..không phải là bị trúng gió a?...

\$\$\$

Khi bọn họ trở về nhà, thời gian cũng đã khá muộn. Khác với thường ngày, tiểu màn thầu vẫn còn thức, ở trong xe ngâm nga không ngừng, thỉnh thoảng lại bật cười giòn tan. Ninh Dương chốc chốc lại quay xuống ghế sau cười đùa với con, cao hứng cất giọng hát, cùng với nhịp a a của thằng bé khiến cho không khí sôi động hẳn lên.

Trạch Vũ dời tay trên vô lăng đến nắm lấy tay vợ, ngắm nhìn gương mặt hạnh phúc của cậu cùng biểu lộ đáng yêu của con trai trong gương, trong lòng dâng lên cảm giác thật xúc động. Chỉ một năm trước thôi, y còn ngỡ cảnh tượng này chỉ tồn tại trong vọng tưởng xa vời của mình, vậy mà giờ đây điều y khao khát nhất lại trở thành hiện thực, diễn ra ngay trước mắt của y. Trạch Vũ cứ ngỡ mình đang ở trong mơ, nhìn đường phố vắng vẻ bên ngoài mà cứ như thấy mình đang đi giữa một rừng hoa vậy. Y nâng bàn tay nhỏ nhắn của Ninh Dương lên, chậm rãi cọ cọ môi mình lên mu bàn tay trơn mịn đó, trong thanh âm không giấu nổi hạnh phúc:

-Cảm ơn em.

-Sao tự nhiên lại cảm ơn tôi? -Ninh Dương thắc mắc.

-Cảm ơn em vì đã xuất hiện trong cuộc đời tôi. Cho đến khi có em ở bên mình, tôi mới hiểu thế nào là hạnh phúc..

-Nếu vậy thì ông phải trách tôi chứ không phải cảm ơn tôi, rằng đáng lẽ ra tôi phải bước vào cuộc đời ông sớm hơn. -Ninh Dương quan sát ngũ quan nhìn nghiêng hoàn mỹ của người kia, bàn tay khẽ siết chặt lại, đan chặt lấy bàn tay của y.

Nghe được những lời này, Trạch Vũ đột nhiên bật cười, tiếng cười nghe qua thật thanh thúy:

-Thực ra tôi cũng đã từng nghĩ đến điều đó nhưng rồi một ngày tôi nhận ra, cho đến nửa cuối cuộc đời ông trời mới để cho tôi gặp em đều có lí do cả. Đó là bởi vì chỉ có từ lúc này, tôi mới đủ chín chắn và mạnh mẽ để yêu thương em, bảo vệ em, chăm sóc cho em.. Dù rằng có hơi muộn, nhưng tôi nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho em, dành phần đời còn lại của mình ở bên bảo hộ cho em..

Nói được ra tấm lòng mình, Trạch Vũ cảm thấy thật nhẹ nhõm. Y hôn lên ngón tay đeo nhẫn của vợ, trong ánh đèn lấp loáng nhìn thấy dòng chữ khắc "Yêu em trọn đời" trên viên kim cương huyết lệ, trong tim thật tự nhiên như có một dòng nước ấm chảy tràn...

Ninh Dương không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn ra ngoài đường, qua một lúc mới cất giọng, thanh âm có chút nghèn nghẹn:

-Biết vậy thì phải luôn mạnh khoẻ rõ chưa, cả đời tôi chỉ có mỗi mình ông, người tôi tin tưởng nhất cũng là ông, vậy nên đừng khiến tôi phải đau lòng...

Cậu gạt đi chút nước lấp lánh trên khoé mắt, nhích người qua hôn nhẹ lên má người kia, trong mắt là yêu thương vô hạn...

-Tôi yêu ông, Trạch Vũ.. Giống như ông yêu tôi vậy...

Chiếc xe đột ngột dừng lại bên đường, bóng xe hắt lên trên nền gạch thành một vệt dài đen thẫm. Qua cửa kính trong suốt của xe có thể thấy rõ hai người đang quấn lấy nhau, một người âu yếm vòng tay qua cổ nam nhân, nhiệt tình đem đầu lưỡi của mình dâng lên cho y. Người bên này cũng ưu ái nâng khuôn cằm thanh thoát, đem đôi môi chặt chẽ áp lấy môi người kia, liên tục thay đổi góc độ hôn, một lượt đem thần trí của cả hai quăng đi đâu không biết, điên cuồng cướp lấy hơi thở của cậu mặc kệ kim đồng hồ tích tắc chuyển mình. Không khí tình yêu lan toả trong không gian nhỏ hẹp, ngưng đọng thành mùi hương ngọt腻 quấn quanh cánh mũi, lưu lại trên đầu lưỡi cảm giác mê loạn không thể nào quên...

Đêm xuống. Hai bóng người sánh bước bên nhau vừa đối lập lại hài hoà, được những ánh đèn đường nối tiếp nhau đổ xuống quyện lại thành một trên nền gạch, khăng khít thuỷ chung giống như tình yêu của bọn họ vậy. Bầu trời trên đầu có rất nhiều sao, gió đêm hè man mát thổi vào lòng người những dư âm dịu nhẹ, khắc tạc những mảng kí ức ngọt ngào trong nội tâm sâu thẳm của con người...

Nam nhân lưu luyến khoảnh khắc êm đêm này, hôn nhẹ lên đỉnh đầu đứa bé đang gà gật trong lòng, khẽ siết nhẹ bàn tay trong lòng bàn tay mình, truyền đi thông điệp yêu thương thầm lặng đến ái nhân y yêu thương nhất. Hai người thật sự không nói gì cả, cứ như vậy mà đi bên nhau, chốc chốc lại quay sang nhìn nhau rồi bật cười dù bản thân họ cũng chẳng biết lí do tại sao.

Thiếu niên nhìn lên bầu trời sao lấp lánh, liếc qua nam nhân, lại rời mắt đến tiểu bảo bối ngái ngủ trong chiếc địu y đang mang, khoé môi bất giác dâng lên một nụ cười.

Nam nhân cảm nhận được ánh nhìn nóng bỏng của người kia, quay người bắt lấy ánh mắt ấy, khẽ nâng bàn tay của đối phương đặt một nụ hôn lên đó. Y bất chợt dừng lại, quỳ một chân xuống nền gạch vỗ vỗ lên bả vai dày rộng của mình.

-Bà xã, mau lên đây.

Thiếu niên thụ sủng nhược kinh, lắc đầu lia lịa.

-Ông đã mang tiểu màn thầu rồi a, làm sao còn công thêm cả tôi nữa.

-Em yên tâm đi- Nam nhân bày ra nụ cười mê hoặc chúng sinh, tròn mắt cương nghị trong ánh đèn lấp lánh như sao- Mười năm nữa tôi vẫn đủ sức công em cùng tiểu màn thầu chạy mười vòng quanh khu này cơ. Mau lên đi.

Mất vài giây dẫn đo, thiếu niên cũng ngượng ngùng ôm lấy bờ vai rắn rỏi của nam nhân, một lượt trèo lên lưng y. Tấm lưng của nam nhân vừa rộng rãi lại vững chãi, mang đến cảm giác thật an toàn. Thiếu niên âu yếm tì cằm vào bả vai rắn chắc của y, nụ cười trên môi thấp thoáng những tia hạnh phúc. Về phần nam nhân, y luồn hai cánh tay cường tráng xuống bên dưới chân thiếu niên, một lượt đứng dậy uy nghiêm như một thiên thần anh tuấn, khoé miệng cong lên thành hình bán nguyệt hoàn mỹ...

-Bà xã, chúng ta về nhà nào!

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lập

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Bonus

Ninh Dương tựa mình thức dậy trong ổ chăn ấm áp, theo thói quen vươn tay ôm lấy người bên cạnh mình... Cảm giác trống trơn truyền đến làm cậu giật mình, khẩn trương ngồi bật dậy nhìn cho kĩ.

Người bên cạnh đã không còn bóng dáng, tấm nệm cũng không vương lại chút hơi ấm nào, từ trên xuống dưới đều là khoảng trống lạnh lẽo. Cậu dụi dụi mắt để chắc chắn mình không phải đang mơ, đến khi mắt lấy lại được tiêu cự cảnh vật cũng không có một chút đổi khác..

Ngoài trời vẫn tối đen, qua khung cửa sổ còn thấy được vầng trăng treo lơ lửng giữa không trung. Nhìn qua đồng hồ bên cạnh, kim giờ cũng chỉ mới nhích qua vạch số hai một chút.

"Trạch Vũ đâu rồi?"

Ninh Dương cố dè xuống ý nghĩ trong mình, cố lục tìm trí nhớ mơ mơ hồ hồ, rốt cục vẫn không nhớ ra y rời đi lúc nào.

Nửa đêm nửa hôm còn có việc gì chứ? Ninh Dương chau mày suy nghĩ, lật chăn ra ngoài kiểm tra một chút.

Khe cửa phòng tiểu màn thầu phát ra ánh sáng đèn ngủ mờ mờ, thôi thúc cậu đi về phía ấy. Cậu cẩn trọng đẩy ra cánh cửa, không nghĩ đến lại nghe thấy tiếng hát khe khẽ, trong lòng tự nhiên dâng lên ý cười nhẹ.

Nửa đêm còn có người yêu tổ quốc đến mức hát quốc ca thế này, ngoài Trạch Vũ ra còn có ai khác nữa? (thuộc có mỗi bài 🤔🤔)

Qua khe cửa, Ninh Dương thu vào trong tầm mắt cảnh tượng cả đời này cậu không thể quên được. Nam nhân Trạch Vũ ngồi trên chiếc giường trẻ con, trong lòng ôm theo tiểu màn thầu bé xíu tròn tròn như viên bánh bao trắng ngần, nhỏ giọng hát ru thằng bé ngủ. Y say sưa ngắm nhìn đứa nhỏ trong ngực, chốc chốc lại cúi xuống hôn lên trán nó thật dịu dàng, sau đó lại tiếp tục cất lên giọng hát trầm ổn của mình. Hai ba con hài hoà đến nỗi, Ninh Dương đứng ở một bên cảm thấy thật xấu hổ, hàng mi xinh đẹp bất giác sụp xuống vành mắt hồng hồng.

Cậu nhớ lại những ngày trước đây không có đêm nào tiểu màn thầu khóc quấy, bản thân cậu cũng chưa bao giờ thắc mắc tại sao, cho đến bây giờ mới có thể hiểu được ngọn ngành. Trước đây Ninh Dương ngủ không sâu, chỉ một vài tiếng động lớn là sẽ giật mình tỉnh giấc, nhưng sau khi sinh con, thân thể lúc nào cũng mệt mỏi, đặt lưng xuống giường là đi vào giấc ngủ không biết trời trăng ra sao nữa. Thì ra trong suốt thời gian về trước, đêm nào Trạch Vũ cũng phải thức dậy dỗ con mà cậu không hay biết gì, y cũng chẳng bao giờ nói ra, hoàn toàn giữ bí mật chuyện này với cậu. Y là vì sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của cậu, vậy nên can tâm tình nguyện thay cậu dỗ con, ru tiểu màn thầu đi ngủ rồi lại quay về giường ngủ tiếp. Đến sáng ra, Ninh Dương thức dậy đã thấy y bế thằng bé chuẩn bị bữa sáng, một quãng thời gian dài chút nghi ngờ cũng không có.

Phát hiện ra điều này, Ninh Dương cảm thấy xấu hổ vô cùng, hai má phỉếm hồng dâng lên cùng với cảm giác áy náy đầy ắp trong lòng. Cậu qua khe cửa chậm rãi quan sát gương mặt nhìn nghiêng có chút mệt mỏi của Trạch Vũ, hai chân ngứa ngáy muốn chạy vào đỡ lấy tiểu màn thầu cho y, rốt cục vẫn ghim chặt trên mặt đất không nhúc nhích.

Trạch Vũ không hề biết vợ yêu đang nhìn mình, vẫn vô tư hát ru tiểu màn thầu của y, bàn tay khẽ xoa xoa tấm lưng mềm mềm nhỏ xíu của thằng bé. Đến khi chắc chắn tiểu màn thầu đã ngủ say, y vén màn nôi lên đặt

thằng bé vào đó, cẩn thận đắp lại chăn rồi chỉnh lại bao tay cho nó, dẫn đo một hồi mới lạng lẽ đến bên cửa rồi đi.

Y mệt mỏi quay về phòng, nhìn thấy vợ yêu đang cuộn tròn trong chăn ngủ như tiểu hồ ly vùi mình trong ổ ấm, nhin không được vội đi đến chui vào trong chăn, vòng tay ôm chặt lấy cậu. Trạch Vũ thích nhất là nhìn vợ trong lúc ngủ, trông cậu thật bình dị đáng yêu, khiến y rạo rức cả trong người. Y gối đầu lên cái gối bông mềm mại, cánh tay cẩn trọng siết nhẹ lấy đem hai người sát lại gần nhau.

Nhiệt độ cùng mùi hương thân thuộc làm y thoải mái vô cùng, nhanh chóng đi vào giấc ngủ lần nữa...Trong cơn mơ, y mơ thấy một tiểu hồ ly xinh đẹp vén tóc mái của mình lên hôn nhẹ lên trán, sau đó liền cuộn tròn trong ngực mình ngủ thật an bình...Y trong giấc mơ ôm thật chặt tiểu hồ ly đã làm mình điên đảo kia, khẽ thì thầm qua hơi thở:

-Bảo bối của tôi...

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lập

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Pn3: Bản Chất Của Tình Yêu (1/2)

Năm năm sau...

-Tuần này được về nhà sớm thích thật đấy.

-Ừ, lâu rồi mới có được dịp tốt như thế, bình thường tuần nào cũng phải ở lại trường đến tận tối thứ bảy, đôi lúc thật sự mệt mỏi lắm a.

Hai nam thanh niên bước ra từ Đại học Y Bắc Kinh trong ánh mắt ngưỡng mộ của bao người, thoải mái trò chuyện với nhau suốt dọc đường đi đến bến xe bus. Xe đến, một người chào tạm biệt rồi lên xe, qua lớp cửa kính còn ngoái lại vẫy tay lia lịa.

Ninh Dương vì sự nhiệt tình của cậu bạn đồng học cũng gật đầu đáp lại, đến khi chiếc xe khuất bóng mới ngồi xuống băng ghế chờ đợi. Cậu nhìn ngắm bầu trời trong trẻo trên đầu, chân tay thoải mái dang ra tận hưởng bầu không khí thư thả hiện tại. Đã lâu lắm rồi cậu mới có dịp rời trường về nhà sớm như thế này, trong lòng thật có chút nhộn nhạo không yên.

Từ ngày thi đỗ vào Đại học Y Bắc Kinh, để thuận tiện cho việc học tập và nghiên cứu của mình, Ninh Dương đã quyết tâm ở lại kí túc xá như những sinh viên bình thường khác. Lịch học bận rộn gần như đã chiếm hết khoảng thời gian trong ngày của cậu, ngày qua ngày đều là nghiên cứu rồi lại thực tập rất vất vả, không hề có lấy một phút thanh thoi. Bởi vì không còn cách nào khác, Ninh Dương đành cố gắng học tập thật chăm chỉ, những ngày cuối tuần tận dụng triệt để thời gian hão hão bồi dưỡng tình yêu của cậu.

Trạch Vũ là người hiểu chuyện, y không những không ép buộc Ninh Dương mà còn chủ động nhận trách nhiệm thay cậu chăm sóc ba tiểu quý, làm một người đàn ông của gia đình. Công việc của tập đoàn vẫn là do y phụ trách nhưng dần dần cũng chuyển giao cho Trạch Nghi, tổng tài đại nhân bây giờ đều là xử lý công vụ ở nhà. Sinh hoạt gia đình trong mấy năm này tuy có chút đảo lộn nhưng không hề mất đi không khí đầm ấm, xa mặt nhưng không cách lòng, không những thế còn khiến bọn họ yêu thương nhau nhiều hơn.

Ninh Dương bất giác nhớ lại những cuộc gọi điện dài cả thế kỉ của y với cậu trong những đêm ở kí túc xá. Chẳng có chuyện gì to tát, đơn giản là mỗi ngày được nghe giọng của người kia, cả hai đều đã cảm thấy vui vẻ rồi. Việc Trạch Vũ gọi điện đã trở thành một thói quen, tối nào y gọi điện muộn một chút là cậu đã thấy nóng ruột không yên. Mỗi khi nhắc điện thoại lên nghe được tiếng riu rít của trẻ con, lại thêm cả thanh âm khàn khàn ấm áp của Trạch Vũ chấn chỉnh ba đứa nhỏ lộn xộn, Ninh Dương cảm thấy trong lòng bình yên đến lạ, thậm chí còn vô cùng hạnh phúc.

Mọi chuyện đều thật tốt, có người chồng tận tụy như Trạch Vũ, lại có thêm ba đứa con thông minh hoạt bát, đời này cậu không cần đòi hỏi gì hơn nữa.

Ninh Dương nhìn ra con đường tắt nấp xe qua lại trước mặt, thật tự nhiên cười đến xán lạn..

Tuần này nhóm nghiên cứu của cậu hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, mỗi thành viên đều được đặc cách về nhà sớm nên ai ai cũng vui mừng ra mặt. Ninh Dương định bụng sẽ tạo bất ngờ cho Trạch Vũ cùng các con nên không hề gọi điện báo trước, trong đầu còn nghĩ tới nên mua cái gì cho bọn trẻ. Trong lúc đang mải mê suy nghĩ, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên khiến cậu giật mình, luống cuống lấy ra bấm nút nghe.

-Xin chào, xin hỏi là ai đang gọi vậy?

-Tiểu Dương à, em vẫn chưa quên giọng của tôi đó chứ?

Giọng nam trầm ấm truyền qua điện thoại nghe rất quen tai. Một ý nghĩ lướt qua đầu Ninh Dương, trong giây phút thốt ra thành lời:

-Ninh Viễn!

-Là tôi. -Nam nhân trong điện thoại bật cười, tâm tình có vẻ rất thoải mái. -Tôi muốn mời em ăn tối, liệu có được hay không? Lâu rồi chúng ta chưa có gặp mặt..

Nhận được lời mời đường đột như vậy, Ninh Dương cảm thấy rất bất ngờ. Cậu nghĩ đến ba tiểu quý đang chờ mình ở nhà, lại nghĩ đến bộ mặt giận dữ vô cùng trẻ con của ai đó, cười hắt ra một cái rồi trả lời vào điện thoại.

-Hôm nay thì không được đâu. Tôi mới hoàn thành xong công việc ở trường, hôm nay muốn về nhà sớm.

-Nhưng tôi có chuyện quan trọng cần gặp em. Tôi biết em rất bận rộn nhưng em có thể nể mặt tôi một chút được không? Chỉ là một bữa cơm thôi mà, em từ chối tôi sẽ rất buồn đó.

Nam nhân tha thiết khẩn khoản, xảo diệu dùng chiến thuật tâm lý đánh vào lòng trắc ẩn, sau cùng vẫn thuyết phục được cậu. Ninh Dương đắn đo một chút rồi cũng đồng ý, trong lòng nghĩ dù sao cũng chỉ là một bữa ăn, sẽ không mất quá nhiều thời gian.

-Vậy nói tôi địa chỉ nhà hàng, tôi sẽ đến đó.

-Để tôi đến đón em!

-Không cần phiền đến anh, tôi tự mình đến được mà. -Ninh Dương lạnh lùng đáp.

Biết mình không thể thuyết phục được cậu, Ninh Viễn liền chiều theo ý của Ninh Dương, nhắn tin cho cậu địa chỉ nơi hẹn và thời gian, còn dặn dò cậu đi đường cẩn thận.

Từ bây giờ cho đến lúc hẹn vẫn còn sớm, Ninh Dương ghé quán cafe bên đường nghỉ ngơi một chút, tiện thể xem lại một số tài liệu nghiên cứu cho tuần sau. Bởi vì quán tọa lạc ở vị trí thuận lợi, không gian sạch sẽ thoáng mát lại yên tĩnh nên Ninh Dương thường xuyên ghé vào. Cậu chào hỏi chủ quán vài câu rồi đi luôn lên vị trí tầng hai mà cậu thích nhất, không ngờ lại phát hiện ở góc khuất bên kia có một cặp tình nhân đang hẹn hò.

Chàng trai bé nhỏ đeo khẩu trang kín mít dựa đầu lên ngực nam nhân, giống như kẹo cao su dán cả lên người anh ta, chốc chốc lại cọ cọ làm nũng như mèo con. Nam nhân điển trai ở bên cạnh vì hành động của ái nhân mà cao hứng, bàn tay to rộng đan vào mái tóc mềm mại vuốt ve, thỉnh thoảng lại cúi xuống thì thầm "Bà xã... bà xã..." ngọt xớt, bày ra màn tình tứ lãng mạn đến bóng cả mắt. Hai người cứ như vậy mà ân ái ái ái, bởi vì vị trí ở tầng hai vắng vẻ nên càng lúc càng táo bạo hơn, thậm chí nhịp vuốt ve còn tăng thêm rồi không ngừng di chuyển xuống phía dưới.

Ninh Dương cố giữ bình tĩnh, lấy tài liệu trong cặp ra coi như không thấy gì, nhấp qua một ngụm cà phê rồi thực sự tập trung nghiên cứu. Mấy loại chuyện tình nhân này cậu không có bài xích, nhưng ở nơi công cộng chàng chàng ta ta như vậy thật không đứng đắn chút nào. (tui thấy có gì sai sai nghen 😊) May mắn là bọn họ vẫn còn biết giữ trật tự, ở một góc âu yếm nhau không ảnh hưởng đến người xung quanh nên Ninh Dương cũng không cảm thấy quá phiền hà.

Trong khi đang mãi xem một tờ báo cáo thực nghiệm, vị trí ghế ngồi đối diện đột nhiên có người ngồi vào khiến cậu hơi khó chịu, theo phản xạ hướng đến người kia nói:

-Xin lỗi, hình như anh ngồi nhầm bàn rồi.

-Cậu nữ lòng nào đuổi tôi như vậy a?

Chàng trai nhẹ nhàng tháo khẩu trang, khoé miệng bày ra nụ cười tươi tắn như ánh mặt trời. Ninh Dương ngược lên nhìn, thẳng thốt buông mép tài liệu ra, lấp bắp nói:

-Nhật Hạ..Sao anh lại ở đây?

Khi trông thấy trang phục cùng cái khẩu trang quen mắt của đối phương, Ninh Dương liền chột dạ. Nhật Hạ..cùng với nam nhân kia...cặp tình nhân ban nãy...

-Tôi hẹn hò mà, hôm nay không có lịch diễn nên cùng hân ra ngoài hít thở không khí một chút. Thường ngày bận rộn không có lúc nào để hẹn hò riêng tư cả.

Nhật Hạ mỉm cười đáp lại, chỉ chỉ vào nam nhân bên kia, không một chút ngại ngùng nói. Ninh Dương không còn khúc mắc gì nữa, bất giác nhớ lại màn tình tứ của hai người họ, hai má tự nhiên phỉm hồng lên.

Nhật Hạ mấy năm nay là ngôi sao đang lên, sự nghiệp thăng tiến vượt bậc. Các đạo diễn có tiếng đều quen mặt và ngỏ ý muốn hợp tác cùng anh, không trách công việc lại bận rộn đến vậy. Ninh Dương có ông chồng là người nổi tiếng nên cũng phần nào hiểu được khó khăn của giới nghệ sĩ, mỗi khi hẹn hò ở ngoài đều phải cẩn thận cánh phóng viên, lựa chọn nơi kín đáo để gặp mặt, thực sự là cực khổ đủ đường. Bất quá Nhật Hạ và người kia cũng quá sức táo bạo, nếu bị phát hiện thì sẽ gây ra chấn động lớn thế nào, Ninh Dương cũng không dám tưởng tượng.

-Hai người không sợ bị phát hiện sao?

-Bọn họ có thấy tôi với hân đi với nhau cũng chẳng việc gì, vì hân là quản lý của tôi mà. -Nhật Hạ cười cười đáp, khoé mắt cong lên thành hình bán nguyệt vô cùng xinh đẹp.

Ninh Dương thở dài, trầm mặc nghĩ nghĩ một chút. Bọn họ không tính là quá thân thiết nên trong những năm qua số lần chạm mặt cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, thông tin có được chủ yếu cũng là nhờ Trạch Nghi mà biết được. Ninh Dương đã có lần nghe Trạch Nghi kể Nhật Hạ có bạn trai, nhưng không thể ngờ được đó lại chính là quản lí của anh, nhất thời khó tiếp nhận được thông tin.

Một năm gần đây, vì scandal tố cáo Nhật Hạ có đại thiếu gia của tập đoàn Trạch Thiên Vũ chống lưng mới có thể thăng tiến như bây giờ, Nhật Hạ và Trạch Nghi đành tạm thời hạn chế liên hệ, thành ra Ninh Dương và Nhật Hạ cũng không có gặp mặt một lần nào. Sau chùng ấy thời gian, anh ấy càng ngày càng đẹp, nhan sắc và sự nghiệp toàn vẹn, tình cảm cá nhân tốt đẹp như thế, Ninh Dương cũng cảm thấy bất áy náy. Trạch Nghi năm đó cường hiếp Nhật Hạ, cho đến bây giờ vẫn luôn nỗ lực bù đắp lại lỗi lầm của mình, sau lưng quả thực có bí mật làm một số chuyện giúp đỡ anh ấy. Dù sao Nhật Hạ cũng là người có thực lực, chỉ là thiếu một chút đòn bẩy, Ninh Dương cảm thấy việc làm của Trạch Nghi không có gì không thích hợp, trong lòng rất ủng hộ cậu ta. Hiện tại gặp mặt Nhật Hạ ở đây, lại được thấy anh sống tốt thế nào, Ninh Dương cũng thấy mừng.

-Tôi thực sự đã hi vọng anh và Trạch Nghi sẽ thành đôi. - Ninh Dương hướng đến người kia mỉm cười, trong mắt là vài tia tiếc nuối.

Nhật Hạ nghe được câu này cũng bất giác cười gượng, ánh mắt thật tự nhiên lại đặt ở khoảng không, giống như đang hồi tưởng về quá khứ.

-Sau khi cậu ấy từ chối tôi, bản thân tôi cũng suy sụp lắm, cả tháng trời tự giam mình trong nhà không nói chuyện với ai, kể cả Trạch Nghi. Tôi còn nghĩ rằng mình sẽ không qua nổi quãng thời gian tồi tệ đó cơ. -Nói đến đây, giữa chân mày thanh tú của Nhật Hạ nổi lên chút bi thương mờ nhạt, đủ để Ninh Dương thấy được mọi chuyện lúc đó khó khăn với anh như thế nào. Nhật Hạ dừng lại một chút rồi nói tiếp, lần này trong mắt dường như có một tia sáng loé lên, khiến cả gương mặt xinh đẹp của anh bừng sáng.

-Đến một ngày tôi không thể chịu nổi được không khí ngột ngạt ở nhà được nữa, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại tìm đến quán rượu uống một trận say bí tỉ, say đến nỗi không còn biết trời đất gì nữa, vô tư bước vào nhà người khác rồi trèo lên giường của họ nằm ngủ luôn.

Ánh mắt của Nhật Hạ quét đến bên nam nhân ở đằng kia, khoé miệng vô thức bày ra một nụ cười dịu dàng như gió xuân.

-Tên ngốc đó đi ngủ quên khoá cửa, có người chui vào giường nằm cạnh mình vẫn không hề hay biết gì, đến sáng mới phát hiện ra, ngồi trên giường còn ngơ ngác tự hỏi đây có phải nhà mình không. Tôi đến giờ vẫn không thể hiểu nổi tại sao mình lại thích được tên ngốc đó nữa.

Ninh Dương nghe qua đã hiểu ngay ra vấn đề, trong lòng không khỏi dâng lên ý cười nhẹ. Bất chợt cậu nhớ ra điều gì đó, ngập ngừng một chút mới dám hỏi đối phương.

-Anh ta có biết quan hệ của anh với Trạch Nghi không?

-Đương nhiên là biết, ngoại trừ việc cậu ấy từng cưỡng bức tôi. -Nhật Hạ quay trở lại đối diện với ánh mắt của Ninh Dương, hít một hơi thật khê rồi nói tiếp. -Thực ra ban đầu khi hắn theo đuổi tôi, tôi đã nói rõ ràng rằng mình không còn trong sạch nữa. Hắn biết vậy nhưng vẫn không hề bỏ cuộc, một hai đòi thay người kia chịu trách nhiệm với tôi, đúng là ngốc nghếch mà..

-Đàn ông như vậy trên đời chẳng có mấy đâu. -Ninh Dương gật gù kết luận, lại khê nhấp một ngụm cà phê.

-Hắn cái gì cũng không có, sinh viên năm nhất trường kinh tế trong túi chẳng có nổi năm mười đồng, ấy vậy mà lúc nào cũng chiều tôi hết mực, tôn sùng tôi như ông hoàng toàn tâm toàn ý cung phụng, còn giúp tôi vượt qua được mặc cảm tâm lí nữa... Nam nhân như thế, tôi làm sao nở bụng xuống chứ.

Ninh Dương theo phản xạ quay sang nam nhân ở đằng kia, trông anh ta quả thực là bộ dáng hiền lành chất phác, nho nhã lại có học thức, nhất thời ghi nhận thật nhiều ấn tượng tốt đẹp.

Mùi hương cà phê thơm nồng lan toả khắp không gian tràn vào buồng phổi khiến tâm tình của hai người thoải mái hơn. Nhật Hạ tựa mình đối tư thế ngồi, tiếp tục trò chuyện với Ninh Dương.

-Chỉ có một điều khó xử là hẳn ta rất hâm mộ Trạch Nghi. Bởi vì cậu ấy là một nhân tài nổi danh trong giới thương nhân nên hẳn có rất nhiều hảo cảm, trong thâm tâm lúc nào cũng muốn gặp mặt cậu ấy thật nhiều để học hỏi kinh nghiệm kinh doanh. Mỗi lần Trạch Nghi nhìn thấy hẳn, cậu ấy đều không giấu nổi lúng túng.

-Là tại cậu ta năm đó hành xử không suy nghĩ để lại hậu quả như vậy, không dám đối diện với anh ta là điều dễ hiểu. Tốt nhất cứ để cậu ta áy náy một chút, sau này hành động biết tính trước tính sau hơn. -Ninh Dương thẳng thắn đáp lời.

Nhật Hạ vì sự thẳng thắn này của Ninh Dương làm cho bất ngờ, không tự chủ được bật cười.

-Trạch Nghi có người "mẹ" cứng rắn thế này, không phải rất có phước đi.

Ninh Dương đỏ mặt, quay mặt sang một bên che đi hai má nóng rực của mình. Biểu lộ này khiến Nhật Hạ hơi chột dạ, không tiếp tục đùa cợt nữa.

-Mấy năm nay mọi người đều nói về cậu. Bọn họ không ngờ được rằng cậu lại chủ động nhận nuôi hai đứa nhỏ, trong khi theo logic của họ, người phản đối việc có thêm con nhất phải là cậu mới đúng.

Nhẹ nhàng lắc lắc mái đầu, Ninh Dương chậm rãi nói, trong thanh âm có chút buồn.

-Lúc kết hôn với Trạch Vũ, ai cũng nghĩ tôi là kẻ đào mỏ, vì tài sản của ông ấy nên mới đồng ý kết hôn, truyền đi không biết bao nhiêu tin đồn thất thiệt....Việc nhận nuôi này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của chúng tôi, Hân Hân và Viêm Viêm được Trạch Vũ mang về trong tình trạng rất đáng thương, còn nhỏ xíu đã bị ba mẹ bỏ rơi, co ro ôm lấy nhau ngoài vỉa hè trong cơn mưa lạnh buốt. Cả tôi và Trạch Vũ đều thương chúng nó, điều kiện kinh tế không thiếu thốn gì nên đem chúng nhận nuôi luôn. Nhà có ba đứa nhỏ đôi lúc cũng thật mệt mỏi nhưng chúng tôi lúc nào cũng cảm thấy ấm áp. May mắn là sau sự việc đó cũng có ít kẻ dèm pha hơn, ấn tượng xấu của tôi trong lòng mọi người cũng đã bớt đi phần nào.

Nhật Hạ sụt sùi, hướng con mắt to tròn đến Ninh Dương đầy ngưỡng mộ.

-Chú Trạch Vũ là người đàn ông của công chúng mà. Chú ấy yêu cậu như vậy, còn trực tiếp tỏ tình với cậu qua truyền hình nữa, thiếu gì kẻ vì thế mà đặt điều ganh tị chứ. Đừng có để bụng miệng lưỡi người đời, an an ổn ổn mà sống thôi.

-Cảm ơn anh. -Ninh Dương cảm kích nhìn Nhật Hạ, trong lòng tự nhiên cảm thấy vui vẻ.

Trong khi hai người mãi mê trò chuyện với nhau, nam nhân từ bàn bên kia liền đi tới, lịch sự cúi chào Ninh Dương. Khi ngồi xuống bên cạnh Nhật Hạ, cánh tay đã ngay lập tức đã luồn qua bờ eo thanh mảnh của anh đan chặt lấy, quyến luyến không rời. Nhật Hạ bị hành động này làm cho ngại ngùng, quay sang lờm yêu một cái rồi giới thiệu người này với Ninh Dương.

-Ân Phàm, đây là Ninh Dương, chính là phu nhân nhà họ Trạch mà em hay nói với anh đấy. Còn Ninh Dương, đây là Ân Phàm, bạn trai kiêm quản lí của tôi.

Ân Phàm bày ra biểu lộ ngạc nhiên tốt độ, hướng đến Ninh Dương mỉm cười xán lạn, vội vã đưa tay ra bắt.

-Xin chào, tôi đã nghe Nhật Hạ nói nhiều về cậu, không ngờ hôm nay mới có dịp được gặp gỡ, tôi thực sự hân hạnh nha.

-Tôi cũng rất hân hạnh. -Ninh Dương theo phép lịch sự bắt tay với Ân Phàm, âm thầm đánh giá một chút con người này. Mắt nhìn người của Nhật Hạ quả thực không tồi, ở cự li gần mới có thể thấy dung nhan của anh ta xuất sắc thế nào, một thân thư sinh hiền lành trán cao mắt sáng, lại biết đối nhân xử thế, loại người này nhất định là có thể dựa vào.

-Anh xem có phải cậu ấy là một đại mỹ nhân không? Ở bên ngoài còn đẹp hơn hàng trăm lần so với trong ảnh ấy chứ!

Nhật Hạ cười cười nói với nam nhân, trong giọng nói có chút ý tứ không dễ nhận ra. Ân Phàm biết thừa bảo bối nhà mình tâm tình thế nào, nhanh chóng đáp lời.

-Ninh Dương đẹp là chuyện không thể bàn cãi, nhưng trong lòng tôi chỉ có một mình Nhật Hạ thôi.

-Ngốc nghếch! -Ngoài miệng nói như vậy nhưng Nhật Hạ rất cao hứng, khoé mắt cong lên thành hình bán nguyệt vô cùng khả ái. Ninh Dương cũng bó tay với hai người này, ngồi một bên cười gượng gạo.

-Ninh Dương này, hôm nay đi ăn tối với chúng tôi được không? -Nhật Hạ hào hứng.

-Xin lỗi nhưng tôi đã có hẹn trước rồi, tôi cũng rời đi bây giờ thôi. Cảm ơn hảo ý của hai người. -Nhấp một ngụm cà phê, Ninh Dương từ chối lời mời của Nhật Hạ, còn nói thêm vào. -Nhật Hạ bận rộn như vậy, có được chút thời gian này không phải dễ dàng, hai người nên tận dụng khoảng thời gian này hảo hảo bồi dưỡng tình yêu, đừng phí thời gian cho tôi.

Cậu quay mặt sang cười ả ý, thu dọn đồ đạc đứng dậy, trước khi đi còn bắt tay với Ân Phàm.

-Hôm nào có thời gian chúng ta sẽ nói chuyện sau, giờ thì tôi phải đi rồi. Tạm biệt nhé!

-Không có gì, được gặp cậu tôi rất vui. Tiếc là hôm nay cậu lại có hẹn mất, lần sau nhất định phải cùng chúng tôi ăn một bữa cơm đó.

Ở một bên, Nhật Hạ cũng bày ra biểu lộ tiếc nuối, đứng dậy tạm biệt Ninh Dương.

Cậu âm thầm quan sát hai người trước mặt, vì sự hài hoà của bọn họ mà cảm thấy vui vẻ, gạt đầu khẽ một cái sau đó rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của Ninh Dương xa dần, Nhật Hạ kéo kéo áo Ân Phàm, nhẹ nhàng đan tay mình vào tay anh, nhỏ giọng nói:

-Chồng gorgeous, về nhà đi, em muốn ăn đồ anh nấu.

Ân Phàm bị sự đáng yêu của Nhật Hạ làm cho bất ngờ, xoay người đem hai thân mình dựa sát vào nhau, bàn tay đưa đến vuốt ve mái tóc mềm.

-Ừ, sẽ làm thêm bông lan phô mai cho em...

-Cả trà sữa nha! -Nhật Hạ nũng nịu, cọ cọ mặt vào lồng ngực ấm áp của người kia. Nam nhân sủng ái áp môi mình lên vầng trán trơn mịn của ái nhân, cánh tay rắn chắc vòng qua thân thể mảnh dẻ siết nhẹ.

-Ừ, cả trà sữa nữa...Bảo bối muốn gì cũng được hết.

-Yêu chồng lắm cơ.

"chụt"

Nhật Hạ khẽ nhón chân hôn chóc một cái lên khuôn cằm trơn láng của đối phương, hào hứng quan sát biểu lộ trên mặt người kia. "Chồng ngốc" của anh ngỡ ngác đưa tay lên xoa xoa cằm, bộ dáng vừa đáng yêu lại vừa đáng giận, thật khiến anh đau cả đầu. Không đợi người kia tỉnh ra, anh một lượt lôi anh ta ra khỏi quán, tâm tình vui vẻ như hài tử vừa có được trò vui. Khi hai người đã yên vị trong xe, Nhật Hạ còn đang mãi tìm dây an toàn, chưa kịp ngẩng lên thì đôi môi đã bị người kia vỗ lấy, ngô nghê luồn lưỡi vào cắn mút.

-Chồng ngốc..đang ở ngoài mà..

-Anh không nhận được, anh muốn bảo bối của anh~

-Có bao giờ không phải của anh đâu.. Từ từ thôi..Ừm...

-Bảo bối của anh~ Muahh~

-Ừm~~~

\$\$\$

Thời điểm Ninh Dương đến nơi hẹn, trời đã xầm tối. Bởi vì cậu không thích người khác phải chờ đợi mình nên luôn đến trước giờ hẹn. Ninh Viễn vẫn chưa đến, cậu theo chỉ dẫn của nhân viên nhà hàng lên khu vip trên sân thượng, tiến ra ban công chờ đợi một chút.

Nơi này tọa lạc ở khu vực gần trung tâm thành phố, từ sân thượng có thể phóng tầm mắt đến những toà nhà chọc trời cách đó không xa. Khách hàng đến nơi này không những được thưởng thức đồ ăn thượng hạng mà

còn có cơ hội ngắm nhìn toàn cảnh thủ đô nhộn nhịp, lại không bị tiếng còi xe và khói bụi làm phiền. Chính vì được đánh giá rất cao, nhà hàng luôn nằm trong danh sách những địa điểm thu hút khách nhất thành phố, danh sách đặt chỗ dài không đếm xuể. Ninh Viễn đặt được chỗ ở vào ngày cuối tuần, lại còn là khu vip riêng biệt trên tầng thượng, quả thực đã tốn không biết bao nhiêu công sức. Cảm kích thành ý của anh, Ninh Dương tựa người vào lan can thưởng thức cảnh đêm tuyệt mỹ, trong đầu nghĩ xem nên cảm ơn anh thế nào.

Bởi vì quá tập trung suy nghĩ, đến khi cả thân mình bị vòng tay ấm áp xa lạ ôm trọn lấy, Ninh Dương mới bừng tỉnh, nhất thời hoảng hốt đến run cả tay.

-Đừng sợ, là tôi.

Nam nhân cảm nhận được cơ thể đang run lên không ngừng của đối phương thì đau lòng không thôi, tuy nhiên cánh tay không vì thế mà rời lỏng, ngược lại còn có xu hướng siết chặt hơn.

-Đừng như vậy Ninh Viễn, tôi là người đã có gia đình.. -Ninh Dương khó chịu cọ mình khỏi vòng tay ấy, trong thanh âm lộ rõ ý không hài lòng. Vòng tay này cũng có nhịp tim đập rộn rã cùng hơi ấm dịu dàng nhưng không phải là người cậu yêu thương, cơ thể theo phản xạ tự giác sinh ra bài xích mãnh liệt.

-Tôi chỉ xin em một cái ôm này thôi...Hãy coi như đây là đặc ân cuối cùng đi..

Ninh Viễn lưu luyến nhìn tấm lưng nhỏ bé của người mình đã trót đem lòng yêu thương, kê mặt vào hõm vai thơm ngát của cậu thì thầm van vỉ. Để có đủ dũng khí làm điều này anh đã phải cố gắng rất nhiều. Anh biết ôm vợ người khác là chuyện khiếm nhã như thế nào, nhưng hiện tại chính anh

cũng không thể kiểm soát được bản thân mình nữa. Anh chỉ còn cơ hội duy nhất, vì vậy anh không thể buông xuống...

-Anh gọi tôi ra đây chỉ để làm loại chuyện này sao?

-Không.. Là tôi muốn gặp em lần cuối, trước khi tôi kết hôn..

Thanh âm trầm ấm của nam nhân truyền đến từ sau tai thoáng chút đau thương khiến Ninh Dương khựng lại, bàn tay đưa đến định gạt anh ta ra liền dừng lại giữa không trung.

-Anh đã có vị hôn thê của mình rồi lại còn làm việc này với tôi? Ninh Viễn, tôi thật thất vọng vì anh.

Đối với những lời lẽ lạnh lùng ấy, Ninh Viễn không nói gì, vẫn ôm chặt lấy cậu, qua một chút thời gian mới lên tiếng, lần này trong giọng nói không giấu nổi bi ai.

-Em nói xem, tôi đồng ý kết hôn với một người tôi không yêu, như vậy có phải là ngốc nghếch không?

Không ngờ lại nhận được câu hỏi như vậy, Ninh Dương nhất thời không biết nói gì, cả người như con robot bị nhấn nút dừng, các giác quan ù ù cạc cạc cả đi. Cậu quay lại nhìn con người điển trai đang vùi trong vai mình, bao nhiêu khó xử viết đầy lên mặt.

-Anh....Qua chừng ấy thời gian, anh vẫn còn thích tôi?

-Trong lòng tôi chưa từng có ai ngoài em, đối với vị hôn thê lại càng không có cảm xúc.. -Ninh Viễn khẳng định chắc nịch.

-Nếu anh không yêu người ta, vậy sao còn cố chấp đồng ý? Hôn nhân mà không có tình yêu thì cả anh lẫn người đó sau này đều đau khổ. -Ninh Dương chất vấn anh, trong giọng nói đầy vẻ trách móc. So với việc chấp

nhặt cái ôm này thì chuyện hôn nhân cưỡng bách của Ninh Viễn còn quan trọng hơn nhiều. Cậu không muốn Ninh Viễn giống như Trạch Vũ ngày trước, kết hôn với người mình không yêu để rồi lỡ dở cả một đời, hơn nữa lại còn vì cậu, Ninh Dương không thể chấp nhận nổi.

Nam nhân vì sự quan tâm này mà thở hắt ra, âu yếm nhìn người trong lòng, thành thật nói ra suy nghĩ của mình.

-Nếu không phải là em, tất cả những người khác đều như nhau thôi. Hôn nhân bây giờ với tôi chỉ là nghĩa vụ, cho dù có là ai thì cũng chẳng có gì khác biệt cả...

Lời bộc bạch của Ninh Viễn khiến Ninh Dương lạnh cả sống lưng, sau gáy đổ không biết bao nhiêu là mồ hôi. Gương mặt cậu nhăn nhó cả lại, giọng nói cũng ngập ngừng hẳn đi

-Anh sao có thể đối với tôi như vậy... Ninh Viễn à, tôi thực sự không thể nào đáp lại tình cảm của anh được, người tôi yêu là Trạch Vũ và sẽ mãi mãi là như vậy.. Tôi biết điều này rất khó khăn..nhưng anh hãy thử mở lòng với người khác xem, còn rất nhiều người tốt hơn tôi mà...

"..."

Nam nhân thủy chung không đáp lời, chỉ dồn lực siết chặt cái ôm, giống như muốn đem cậu khảm lên thân thể mình vậy. Lưu luyến một hồi, anh liền hạ quyết tâm, ưu ái đặt một nụ hôn lên mái tóc mềm của cậu, buông đôi tay mình ra.

Ninh Dương thở phào nhẹ nhõm, xoay người đối diện với Ninh Viễn. Năm năm trôi qua, anh đã thay đổi rất nhiều, hiện tại đã vô cùng ra dáng một người đàn ông trưởng thành. Cậu biết anh bây giờ đã là ông chủ của một công ty trò chơi, đạt được không ít thành tựu nổi bật, trong lòng tự giác nảy sinh lòng ngưỡng mộ.

Nếu Trạch Vũ không xuất hiện trong cuộc đời cậu, có lẽ cậu cũng đã phải lòng người ấy từ lâu rồi...

Ninh Dương âm thầm cười nhạo ý nghĩ trong đầu, chớp chớp đôi mắt đối diện với đồng tử cương nghị của anh. Bắt gặp ánh mắt nóng bỏng lại tha thiết đến đau lòng, cậu không tự chủ được ngại ngùng quay sang một bên, che đi hai má nóng rực của mình.

Trong khi đó, Ninh Viễn khi đối diện với thiếu niên ngày nào đã trở thành một thanh niên xinh đẹp quyến rũ hết cả phần của người khác, không hiểu sao lại cảm thấy nuối tiếc vô cùng. Bao nhiêu lâu nay anh vẫn tự hỏi việc làm ngày đó của mình là đúng hay sai, nếu như anh cố chấp thêm một chút nữa, có khi nào người này đã trở thành vợ của anh không? Ninh Viễn mỉm cười gượng gạo, đối với Ninh Dương nói:

-Hôm nay đừng nói về mấy chuyện buồn đó nữa, tôi chỉ muốn cùng em hàn huyên một chút thôi. Sau này..không biết còn bao nhiêu cơ hội như thế này...

-Ninh Viễn....

-Nào lại đây! - Nhìn bộ dáng bi thương đến tức cười của Ninh Dương Ninh Viễn nhin không nổi bật cười lớn, kéo cậu đến chỗ bàn ăn cùng anh thưởng thức rượu vang.

Rượu đỏ sóng sánh trong li truyền đến mùi hương phảng phất dễ chịu, từng giọt từng giọt rơi xuống lấp lánh trong ánh đèn như những giọt nước mắt màu huyết dụ. Không khí bây giờ thực sự ngưng trọng, quật vào lồng ngực ngọt ngào đến đau đớn.

Ninh Viễn làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, thư thả rót rượu cho đối phương, những ngón tay thon dài của anh ưu nhã cầm lấy chiếc li, lắc nhẹ vài cái rồi đưa đến trước mặt cậu với ý tứ mời mọc.

-Nào.. chúng ta nâng li vì những ngày độc thân cuối cùng của tôi.

-Ninh Viễn, anh đừng như vậy...

-Bảo bối, em nhìn xem, các món ăn ở đây đều vô cùng hấp dẫn nha, em thích món gì thì chọn đi..

-Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy, chuyện hôn nhân không thể đùa được đâu, hạnh phúc một đời người làm sao có thể tạm bợ?

Thái độ thờ ơ của Ninh Viễn làm Ninh Dương sốt hết cả ruột. Hàng lông mày thanh tú của cậu nhú hết cả lại, ánh mắt lộ ra vài tia nghiêm nghị hiếm thấy. Ninh Viễn trong khi đó dường như muốn triệt để lờ đi vấn đề này, nhấn chuông gọi phục vụ bàn đến, tươi cười chào hỏi anh ta rồi quay sang Ninh Dương giục giã cậu.

-Em muốn dùng món gì?

Bởi vì có người phục vụ bàn ở đây, Ninh Dương cảm thấy không tiện, gọi bữa vài món để anh ta mau chóng rời đi. Về phần Ninh Viễn, anh lại vô cùng thông thả, ngắm nghía một chút rồi mới quyết định.

-Cho tôi súp măng tây, salad trứng cá hồi, sườn cừu nướng và đồ tráng miệng. Cảm ơn anh. -Ninh Viễn buông thực đơn xuống, gạt đầu khẽ ra hiệu cho người phục vụ, trước khi anh ta lui về nhà bếp còn cẩn thận dặn dò.

-Em ấy không ăn được hành tây, anh lưu ý nhắc nhà bếp không thêm vào giúp tôi nhé.

Bao nhiêu năm như vậy, Ninh Viễn vẫn nhớ rõ cậu không thích ăn hành tây, nhất thời khiến sống mũi của cậu cay cay. Ninh Dương lặng người nhìn đối phương, cảm giác áy náy dâng lên tận khoé mắt, suýt chút nữa đã rơi ra thành giọt.

-Ninh Viễn à, đừng cố chấp như vậy nữa... Đừng vì tôi mà buông xuống hạnh phúc của mình...

-Muốn tôi từ bỏ cũng được thôi. -Anh chống cằm ngắm nhìn cậu, cánh tay dài đưa đến khẽ mơn trớn gò má mềm mại, cẩn trọng tinh tế như nâng niu một thứ trân bảo. -Chỉ cần em lập tức li hôn, trở thành vợ của tôi là được.

-Cái đó sao có thể chứ? -Ninh Dương giãy nảy.

-Ha ha ha...Là tôi đùa em thôi. Thực ra còn một số lí do khác tôi không thể nói cho em được... Tôi thật xin lỗi... Chuyện đã đi đến bước này, tôi cũng không thể quay đầu lại nữa.

"..."

Khoảng lặng ập đến bất ngờ khiến cả hai hít thở không thông, đồng thời thở hắt ra, trong không gian yên ắng vang lên dị thường rõ ràng. Vì không ai biết nên mở lời thế nào, mỗi người đều chìm đắm trong dòng suy nghĩ của riêng mình, ánh mắt tự giác tránh nhau, đặt về hai hướng đối lập. Qua đi một chút thời gian, đồ ăn được dọn lên, toả ra mùi thơm ngào ngạt thu hút lại sự tập trung của hai thực khách, bọn họ mới dám đối diện với nhau, tuy nhiên vẫn vô cùng miễn cưỡng.

-Súp măng tây là món đặc biệt của nhà hàng đấy, ăn được lắm, em nếm thử đi.

-Cảm ơn anh.

Bởi tâm tình không được tốt, Ninh Dương ăn không ngon miệng lắm, mỗi tơ vò trong lòng cứ nhộn nhạo, châm lên nỗi lo lắng như lửa đốt. Cậu đánh mắt nhìn sang, thấy Ninh Viễn không ăn mà cứ nhìn mình chăm chăm thì xấu hổ không thôi, ngượng ngùng nhắc nhở.

-Đừng nhìn tôi như vậy.

-Xin lỗi..tôi vẫn luôn thích nhìn em ăn, không nhịn được...

Ninh Viễn trầm mặc thưởng thức những đường nét điểm lệ trên gương mặt người kia, nhìn đôi môi mọng mềm đều đều hé ra đón lấy những thìa súp mà thấy ngứa ngáy trong lòng. Cho đến bây giờ anh vẫn không quên được nụ hôn vụng trộm ngọt ngào ngày hôm đó, tư vị tình ái đầu đời giống như một phần kí ức đã khảm sâu vào da thịt anh, muốn quên cũng không thể nào quên được. Nụ hôn ngắn ngủi, lại chỉ đến từ một phía nhưng chừng đó cũng đủ làm anh thoả mãn rồi. Ninh Viễn thầm nghĩ, sau đó lại tự cười nhạo chính mình...có lẽ nào suốt cả đời này anh vẫn không thể quên được người này chẳng?

Ninh Dương cố gắng nhét nốt vài thìa súp vào miệng cho xong, đang loay hoay lấy khăn ăn lau miệng thì một bàn tay to rộng đã nhẹ nhàng lau đi chút súp vương lại trên khoé môi của cậu, sau khi thu trở về còn hạ cánh lên đôi môi của người đối diện. Hành động nhỏ này làm Ninh Dương ngỡ ngàng, tay còn cầm chiếc nĩa buông rơi một tiếng ba thanh thuý lên mặt bàn.

-Ninh Viễn, con mẹ nó anh là đồ khốn nạn!!!

Mất vài giây Ninh Dương mới chắc chắn câu nói khiếm nhã vừa rồi không phải là do mình nói ra, chưa kịp định thần thì bàn ăn đã bị hất đi không thương tiếc, bát đĩa rơi xuống đất loảng xoảng đến đau cả tai.

-Ninh Dương em có làm sao không?

Nam nhân hoảng hốt đứng bật dậy khỏi ghế ôm chầm lấy thân thể run lẩy bẩy của cậu, khẩn trương kiểm tra một lượt để chắc chắn không có thương tích gì, bưng bưng nộ khí hướng đến kẻ gây rối kia quát lớn.

-Liêu Hân cậu điên rồi sao? Em ấy mà bị thương tôi sẽ giết cậu.

-Tôi đang muốn chết đây này! Vị hôn phu của tôi trước khi cưới hện tình nhân ra ngoài tình tự, tôi còn không muốn chết sao? Con mẹ nó, anh là thằng tôi! Đồ đều cáng!

Bao nhiêu từ ngữ thô lỗ đập vào tai khiến Ninh Dương choáng váng. Cậu cựa mình thoát khỏi cái ôm của anh, ôm lấy đầu nhìn người đang lớn tiếng cãi cọ. Thì ra đó là một thanh niên trẻ tuổi, vóc người tuy nhỏ nhắn nhưng lại tương đối mũm mĩm, gương mặt búng ra sữa toát nên vẻ ương ngạnh đặc hữu, nhìn thoáng qua đã biết là kiểu người không thể dây dưa vào. Qua lời cậu ta nói, Ninh Dương có thể tám chín phần chắc chắn đây là người sẽ kết hôn cùng Ninh Viễn, không trách anh tại sao lại buồn bã đến vậy. Ninh Dương thật không hiểu tại sao một người xinh đẹp như cậu ta lại có thể ăn nói lỗ mãng, hành động vô pháp vô thiên như thế. Hiện tại, vẻ khó chịu đã viết đầy lên gương mặt Ninh Dương, trong tình huống này lại càng chọc tức người kia hơn.

-Mày còn ra vẻ mình là người bị hại à? Cướp chồng của người khác thì vẻ vang lắm sao? Hôm nay tao quyết sống chết với mày, đồ ác độc!

-Liêu Hân cậu im đi cho tôi! -Ninh Viễn đi đến tóm lấy cổ áo của thanh niên, một đường nhắc bổng cậu ta lên như nhắc một con mèo con, gằn giọng nhắc nhở.

-Tôi không im anh làm gì được tôi? Đánh tôi ư? -Cậu thanh niên hùng hùng hổ hổ trợn mắt với Ninh Viễn, đồng tử ngập tràn ghen tuông như có hai ngọn lửa thiêu đốt cháy hừng hực đến đáng sợ.

Ninh Viễn không muốn đánh người nhưng vẻ thách thức đến ngông cuồng của đối phương khiến anh nhịn không được, đưa tay lên dọa dẫm một trận, không nghĩ đến cậu ta lại bật khóc nức nở, cánh tay vừa đưa lên phải lập tức thu về.

"Oa oa...Hức..hức..."

Bao nhiêu ngạo khí ban nãy trong một giây biến đi hết, nam thanh niên giống như biến thành một con người hoàn toàn khác, gục xuống dưới đất khóc nức lên như hài tử bị lấy mất cây kẹo, tấm lưng nhỏ bé run lên bần bật không khỏi khiến người ta phải chạnh lòng. Những giọt nước mắt lăn chã rơi đầy trên gương mặt bầu bĩnh, đem nó ướt dính thành một đoàn, nhìn vô cùng đáng thương. Cậu ta càng lúc càng khóc to, đáng vẽ mong manh yếu đuối lúc này đủ sức đánh gục bất kì người đàn ông nào, thôi thúc bản năng trong họ đi ngược lại lí trí đến ôm cậu vào lòng. Ninh Viễn cũng vì thế mà khó xử, ngồi xuống nắm lấy vai cậu ta lay lay nhẹ, nhỏ giọng an ủi.

-Tôi xin lỗi, đừng khóc nữa..

-Hức Hức, Viễn ca, Hân Hân sợ nơi này lắm, Hân Hân muốn về nhà.. Viễn ca đừng bỏ rơi Hân Hân...-Nam thanh niên giương đôi mắt ngập nước lên, giống như đứa trẻ ôm ghì lấy cổ Ninh Viễn- Em sợ lắm Viễn ca... Đừng rời xa em...

-Liêu Hân...Bình tĩnh...

-Viễn ca..hu hu...Đừng bỏ em mà...

"Đa nhân cách?"

Ý nghĩ xẹt qua đầu như tia sét giữa trời quang, một lượt đánh trúng Ninh Dương khiến cậu choáng váng. Đối diện với ánh mắt ái ngại của Ninh Viễn, cậu ngay lập tức hiểu ngay ra vấn đề, nặng nề thở hắt ra. Vì chuyên ngành của cậu là giải phẫu thần kinh, trong quá trình nghiên cứu, cậu đã từng đọc qua tài liệu về những trường hợp như thế này. Bệnh nhân có thể có hai hoặc nhiều nhân cách cùng một lúc, bản thân họ không thể kiểm soát được hành động của chính mình khi bị nhân cách khác chi phối, đôi khi gây ra rất nhiều rắc rối trong sinh hoạt hằng ngày. Đây là lần đầu tiên Ninh Dương được tận mắt trông thấy một bệnh nhân ngoài đời thực, cảm xúc hỗn loạn trong lòng bây giờ không thể diễn tả thành lời. Cậu lặng người

nhìn Ninh Viễn dõ dằn người kia, bao nhiêu tức giận ban nãy đều tan biến thành mây khói.

-Đừng sợ, tôi ở đây rồi, em đừng lo.. Nào đừng khóc nữa...

-Hức... Hức..

Ninh Viễn đã quá quen với tình trạng này của vị hôn thê, khẩn trương ôm cậu ta vào lòng vỗ về. Bởi vì không biết khi nào nhân cách kia quay trở lại, Ninh Viễn đành bế Liêu Hân đứng dậy, đối với Ninh Dương nói lời xin lỗi.

-Xin lỗi em, mọi chuyện lại thành ra như vậy...

-Không sao, tôi không thể chấp nhật người có bệnh được. Cậu ta bị như vậy lâu chưa?

-Là bẩm sinh đã như vậy rồi. Một bộ phận thời gian cậu ấy có nhận thức của một người trưởng thành nhưng cũng có khi lại u u mê mê như một đứa trẻ năm tuổi, không ai có thể biết được khi nào thì nhân cách của Liêu Hân bị hoán đổi, từ nhỏ đến lớn không ít lần đã xảy ra những chuyện đau đầu. -Ninh Viễn nhìn con người đang khép nép tựa vào ngực mình, đôi mắt ngây thơ to tròn của cậu ta quả thực không khác tiểu hài tử là mấy, ngơ ngơ ngác ngác đến đau lòng. Anh cố gắng tươi cười trấn an Liêu Hân, nhỏ giọng thì thầm những lời cưng nựng như đang dỗ trẻ con.

Ở bên này, Ninh Dương ái ngại nhìn Ninh Viễn, trong giây phút chợt hiểu ra tại sao anh lại đồng ý kết hôn với người này. Tấm lòng cao cả của Ninh Viễn khiến cậu xúc động đến rơi lệ, giọng nói thoáng chút ghen ghen.

-Ninh Viễn.. tôi đã hiểu ra rồi...

Ngẩng đầu lên, anh mỉm cười gượng gạo, hướng đến Ninh Dương nói liền một mạch.

-Liêu Hân rất bất hạnh, từ nhỏ đã không thể đến trường giống như bạn bè cùng trang lứa, lớn lên cũng không xin được việc làm vì tình trạng bệnh lí của mình, sinh hoạt hằng ngày hoàn toàn phải dựa dẫm vào người khác. Ba Liêu Hân là bạn của ba tôi, đã qua đời vì tai nạn giao thông hai năm trước, mẹ Liêu Hân cũng đã mất từ lâu. Giờ cậu ấy không còn ai để nương tựa vào, những lúc phát bệnh thì không thể kiểm soát nổi hành động của mình, những việc đơn giản như ăn uống tắm rửa cũng không làm được, nghĩ thế nào cũng vô cùng đáng thương. Cậu ấy ở nhà cách nào cũng dính chặt lấy tôi, ngoài tôi ra thì không tin tưởng một ai khác, dù có nhờ người chăm sóc hộ cũng không được. Thế nên tôi đành xuống một nước, kết hôn với Liêu Hân, dùng nửa phần đời còn lại bảo hộ cho cậu ấy. Nếu không có tôi, Liêu Hân thực sự không biết sống thế nào.

Ninh Viễn dùng ánh mắt bi thương nhìn người trong lòng, đối diện với tròng mắt thơ ngây không chút tạp chất mà không nhận được thở dài.

-Liêu Hân thực ra rất lương thiện hiền lành nhưng khi không có tôi bên cạnh quá lâu sẽ sinh ra hoảng loạn, hành động không tự chủ được, vậy nên ban này đã đặc tội với em. Tôi thay Liêu Hân tạ lỗi, mong em thứ lỗi cho cậu ấy.

-Không cần áy náy, cậu ấy bị bệnh mà. Cái quan trọng hơn là nếu tình trạng đã đến mức này thì không thể lơ là được đâu. Liêu Hân có liệu trình điều trị riêng biệt chứ?

-Tôi và bác sĩ đã cùng làm việc và đưa ra nhiều cách chữa trị nhưng có vẻ không có hiệu quả. Tôi định sau khi kết hôn sẽ đưa Liêu Hân sang Mỹ, không biết sẽ mất đến bao lâu để điều trị.

Thì ra đó là lí do vì sao Ninh Viễn lại nói sau này không biết bao giờ sẽ có cơ hội gặp lại cậu. Ninh Dương đã hiểu sự tình, thậm chí bản thân mình đã quá ấu trĩ. Thời điểm này mỗi tơ vò ban nãy đã được tháo gỡ nhưng trong tâm lại sinh ra một khoảng trống trải ngọt ngào đến khó chịu.

Liêu Hân ở trong ngực Ninh Viễn đã ngừng khóc, sụt sùi chỉ vào bụng mình, thốn thức như mèo con:

-Viễn ca, em đói~

-Bác giúp việc ở nhà không nấu cơm cho em ư? -Anh nhúu mày, biểu lộ không vui.

-Em muốn Viễn ca bón cho em cơ.. Em không thích bác giúp việc, em chỉ cần anh thôi. Viễn ca.. về nhà với em..

Ninh Dương và Ninh Viễn đều không biết nói gì lúc này, ái ngại nhìn nhau trao đổi một chút ánh mắt. Sau cùng, Ninh Dương là người mở lời trước.

-Mọi chuyện ở đây tôi lo được, anh đưa cậu ấy về đi.

-Nhưng mà em...-Ninh Viễn định phản đối nhưng Liêu Hân ở một bên vẫn một mực nũng nịu, Ninh Dương thì cương quyết, cuối cùng đành làm theo lời cậu.

Anh gọi người phục vụ, đưa thẻ cho anh ta rồi chào tạm biệt Ninh Dương, bế Liêu Hân trở về. Trước khi đi đến cửa anh còn lưu luyến ngoái lại mấy lần, nhận được ánh nhìn khích lệ của Ninh Dương đành hạ quyết tâm bước tiếp.

Không hiểu sao nhìn Liêu Hân như vậy, Ninh Dương lại nhớ đến hai đứa nhỏ Trạch Hân và Trạch Viêm ở nhà, ngày chúng nó được Trạch Vũ mang về cũng đáng thương y hệt cậu ta. Mùng tượng lại đêm mưa hai

năm trước, hai đứa bé gầy nhom ôm lấy nhau run lấy bấy, toàn thân ngấm mưa lạnh toát, bởi vì khóc nhiều quá nên mất cả giọng, chỉ có thể giương đôi mắt ngập nước lên mong chờ lòng thương từ người khác. Khi nhìn vào đôi mắt đơn thuần ngây ngô của Liêu Hân, Ninh Dương giống như thấy lại ánh nhìn hau háu của hai đứa nhỏ ngày đó, tim bất giác quặn lại trong lồng ngực, truyền lên những trận đau đớn đến cùng cực.

Cậu bước ra lan can hít thở chút không khí để bình tĩnh lại. Chuyên xảy ra liên tiếp ngày hôm nay khiến cậu hết sức mệt mỏi. Đến khi tâm tình đã ổn định hơn, cậu liền rút điện thoại ra, tìm số điện thoại trong danh bạ rồi nhấn nút gọi. Lúc này, cậu chỉ muốn nghe giọng của một người duy nhất...

Tiếng tút đều đều như chiếc chày nện vào nội tâm đau nhói, bào mòn đi chút sức lực cuối cùng của cậu...

Giọng nam trầm ấm quen thuộc truyền đến khiến cậu như vỡ oà, mãi mới thốt được nên lời..

-Trạch Vũ..

Note: Sau khi viết phần 2 của PN 3 và PN4 (lần thứ hai lên xe hoa của tổng tài đại nhân) ta sẽ ngừng hoàn toàn KLB một thời gian để tập trung thi học sinh giỏi và hoàn thành bộ "Người đẹp và Quái Vật: Cuốn sách hồi sinh". Mong mn thông cảm cho ta nha, môn ta thi không có Tiếng Việt =))) cùng lúc viết truyện và học thi ngôn ngữ đấu đá nhau lắm =))), mà lí do chính là sờ tai của NĐVQV và KLB không giống nhau nên viết song song ảnh hưởng cảm xúc lắm. Khi viết thì ta muốn dồn toàn bộ tâm trí, như thế mới có được sản phẩm chất lượng. Mn thông cảm nha

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lập

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Pn3: Bản Chất Của Tình Yêu (2/2)

Lưu ý: Chống chỉ định cho người ăn chay và tiểu đường nha 😊, !
đừng quên vote, cmt và share nhé 🍷

@SuraChan Giờ ta mới để ý, nếu thế giới phân cực ABO thì Trạch Vũ đúng là kiểu alpha điển hình còn em Dương chính là omega tiêu biểu =))))
Thảo nào dính với nhau cả đời không dứt ra được =))))

Ninh Dương về đến nhà cũng đã tám giờ tối, căn nguyên cũng bởi vì trên đường có ghé tiệm bánh ngọt mua bánh mật ong cho các con. Nghĩ đến biểu cảm hau háu khi nhìn thấy đồ ăn của ba đứa nhỏ, cậu nhịn không nổi cười thầm, nhấc túi bánh trong tay lên ngửi ngửi mùi mật ong thơm nức, trong lòng tự giác vui vẻ hẳn lên.

Khu đô thị Cáp Vĩnh An đã ở trước mặt, thời điểm này cũng vẫn người qua lại. Ninh Dương xuống khỏi xe bus, đi bộ nốt chặng đường còn lại về nhà. Người không biết lại tự hỏi tại sao phu nhân của một tập đoàn lớn như Trạch Thiên Vũ lại phải đi xe công cộng, tất cả cũng chỉ vì tính tiết kiệm lại không thích phô trương của cậu. Ninh Dương không thích sử dụng chiếc xe đắt tiền Trạch Vũ mua cho mình, cũng nhất quyết cự tuyệt luôn việc đưa đón của y, mỗi lần đều là tự mình bắt xe bus về nhà.

Mở ra cánh cửa gỗ to lớn, mùi hương quen thuộc đột ngột ủa vào cánh mũi mang đến một mảng ngọt ngào an tĩnh đến lạ kì. Ngày thường xung quanh cậu chỉ toàn mùi thuốc sát trùng ngai ngái, chút "mùi của gia đình" giống như liều thuốc an thần ngay lập tức xua đi những mệt mỏi, tâm tình vì thế cũng bớt căng thẳng đi phần nào.

Chưa thoát li được đôi giày, tiếng trẻ con lanh lảnh vọng ra từ phòng khách đã làm cậu khẩn trương, theo phản xạ hướng mắt về phía ấy.

-Mẹ về rồi a!!

-Mẹ!

-Mẹ!!!

Ba tiểu hài tử bé xíu chạy vọt ra như bầy ong nhỏ khiến Ninh Dương hoa cả mắt, đầu óc xoay mòng mòng như bị ném xuống tầng nước sâu mấy trăm mét. Đứa nào đứa nấy ôm lấy chân cậu nũng nịu, luôn miệng tranh nhau ai sẽ là người được ôm mẹ trước, ồn ào nhốn nháo như vỡ trận, bỏ ngoài tai những lời nhắc nhở yếu ớt của cậu.

-Mẹ ơi mẹ đi học có nhớ Hãn Hãn không?

-Mẹ, hôm nay Viêm Viêm đã đi được xe đạp bằng một tay đấy..

-Tiểu màn thầu tuần này được tận ba phiếu bé ngoan nga, mẹ thưởng cho tiểu màn thầu đi...

Cho đến giờ Ninh Dương mới thấm thía tại sao nhà nước lại không khuyến khích sinh đẻ nhiều, cậu với Trạch Vũ mới có ba đứa thôi đã chóng hết cả mặt, trong nhà không có mấy lúc bình yên. Cậu thật không hiểu làm sao Trạch Vũ có thể quản lí ba đứa nhỏ hiếu động như vậy trong cả một tuần, tự nhiên cảm thấy xúc động muốn rơi nước mắt. Cậu ngồi xuống ôm các con vào lòng nhẹ nhàng nhắc nhở chúng, đôi mắt tự giác đảo quanh tìm kiếm bóng dáng của người kia..

-Mẹ thơm Hãn Hãn đi, Hãn Hãn nhớ mẹ nhiều lắm a....

-Tuần này Viêm Viêm rất ngoan, mẹ phải hôn Viêm Viêm trước.

-Mẹ, tiểu màn thầu cũng muốn a...

Lũ tiểu quỷ không niệm tình nhao nhao lên đòi mẹ hôn, còn thi nhau trình bày lí lẽ nữa. Ninh Dương không chen được nổi câu nào, trong giây phút lưỡng lự không biết làm sao mới chấn chỉnh được bọn nhóc này, may mắn thay đã có người xuất hiện cứu nguy cho cậu.

-E hèm.

Đại nam nhân ở một bên đằng hắng một cái, quét ánh nhìn sắc lẹm mang tính cảnh cáo đầy uy lực qua ba mái đầu tròn xoe. Ba đứa nhỏ ồn ào tự giác im bật, buông cổ Ninh Dương ra đứng sang một bên xếp hàng rất quy củ, nhìn qua thật sự rất buồn cười. Đứng đầu là tiểu nhũ trư Trạch Hân nhỏ tuổi nhất, tiếp đó là tiểu nhục nhục Trạch Viêm lớn hơn một chút, xếp cuối hàng là anh lớn tiểu màn thầu Trạch Ninh Ba. Vì sự có mặt của nam nhân, bọn nhóc đã biết thân biết phận hơn nhiều, dù rằng vẫn đồng loạt giương đôi mắt to tròn long lanh nhìn Ninh Dương, chìa ra cặp móng vuốt thịch thịch đòi được mẹ ôm, vành môi chu lên thành hình dấu hôn vô cùng khả ái.

Ai lại có thể cưỡng lại đám tiểu quỷ dễ thương như vậy chứ? Bao nhiêu bực dọc lúc này bị cuốn đi hàng trăm dặm, Ninh Dương hoàn toàn bị bọn nhỏ đánh gục, mỉm cười bế từng đứa lên hôn hôn cặp má phấn nộn của chúng, trong lòng thầm khen ngợi công sức uốn nắn của nam nhân. Với lũ tiểu quỷ này, chỉ có áp dụng thiết quân luật mới ép chúng nó vào khuôn khổ được.

-Hân nhi này. Chụt.

-Viêm nhi này. Chụt.

-Ba nhi này. Chụt.

-Vũ nh....

Cảm thấy có gì đó sai sai, đôi môi vừa đưa đến lập tức khựng lại giữa không trung. Ninh Dương chợt nhớ ra rằng mình chỉ có ba đứa con, lấy đâu ra đứa thứ tư, lại còn cao hơn cả cậu, xấu xa luôn tay xuống hông cậu nắn bóp nữa chứ! Cậu bực mình lườm yêu kẻ kia một cái, phần nộ đánh đánh lên lồng ngực rộng lớn của y.

-Ông bao nhiêu tuổi rồi còn tranh với con hả? Thật không biết xấu hổ gì cả.

Nam nhân bị vợ mắng chằng có vẻ gì sấm hối, ngược lại còn làm ra bộ mặt uỷ khuất, hai tay ôm ghì lấy vòng eo thanh mảnh của vợ nũng nịu.

-Bà xã, tôi cũng muốn mà, em phải công bằng a.. =.= (ba này còn phiền hơn mấy đứa kia =)))

Bộ dáng trẻ con này rất rất vô cùng cực kì đáng cấm dục mấy tuần, nhưng nể tình y đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ chăm con tuần vừa qua, Ninh Dương coi như đó là tình tiết giảm nhẹ, miễn cho tội nhân đẹp trai bản án nêu trên. Cậu dẫu dẫu cánh môi đỏ mọng, một tay vòng qua cổ y, tay kia khẽ vỗ vỗ sườn mặt trơn láng.

-Bây giờ mới đến phần của ông mà.

Trạch Vũ chưa kịp định thần thì cả người đã bị kéo xuống, trên môi truyền đến cảm giác mềm mềm âm ấm ngọt ngào đến tận tâm can. Hàng lông mi thanh tú của ai đó đang ở rất gần thoáng chốc run rẩy như cánh bướm mùa thu, khiến cho y giống như bị chuốc thứ thuốc kích thích mạnh mẽ nhất, một đường nhắc bổng vợ lên đem chiếc lưỡi đình hương của cậu nuốt vào trong miệng.

-..ạch...ũ...ừm...

Y mê mẩn trong nụ hôn cuồng dã, mặc kệ sự phản kháng yếu ớt của vợ, luôn lưỡi vào khoang miệng ấm nóng sục sạo. Mật ngọt chu du qua lại nơi

tiếp xúc của hai người, cùng với tiết tấu ma sát ở đầu lưỡi rỉ ra một chút ở khoé môi, bị Trạch Vũ một lượt liếm sạch. Bởi vì y liên tục thay đổi góc độ, dưỡng khí đều đặn được tiếp vào, thuận lợi cho bọn họ dây dưa thật lâu. Ninh Dương nhanh chóng bị kỹ thuật hôn điêu luyện của Trạch Vũ làm cho tê dại, đầu óc mơ mơ màng màng không biết cái gì nữa, hoàn toàn để mặc cho y bài bố. Bàn tay theo phản xạ khê đan vào mái tóc lấm tấm những sợi bạc mà vuốt ve, tinh tế cẩn trọng mà âu yếm bảo vật quý giá nhất trên đời...

Hai người hôn qua rất lâu, đến khi rời nhau ra trong mắt đều là ái tình đắm đuối, đôi môi vẫn không tự chủ được tìm đến nhau lần nữa, nhẹ nhàng va chạm phát ra tiếng chụt khe khẽ. Một lần rồi lại thêm một lần, bản thân họ cũng chẳng nhớ nổi đã chạm môi qua bao nhiêu cái, chỉ biết rằng càng làm càng nghiện, thanh âm phát ra cũng ngày một to hơn...

Thời điểm hai người nhận thức được ra có ba cặp mắt đang nhìn mình chăm chặp mới ngượng ngùng buông nhau ra. Ninh Dương xấu hổ đến nỗi không dám nhìn các con nữa, vùi mặt vào ngực của Trạch Vũ giấu đi hai má đỏ bừng. Trong khi đó, bởi vì mặt quá dày, Trạch Vũ sau khi hít vào một hơi thì một chút lúng túng cũng không còn, còn ra điều lớn giọng chấn chỉnh các con.

-Mấy đứa lần sau thấy ba mẹ thể hiện tình cảm thì phải quay mặt đi nghe chưa! Các con xem mẹ xấu hổ rồi kìa.

Ba đứa nhỏ mặt mũi đỏ bừng rì rầm với nhau, qua một chút thời gian liền tự giác lùi nhau chạy vào nhà. Trạch Vũ hài lòng vì sự thông minh của bọn nhóc, quay sang dịu giọng an ủi người trong lòng, bàn tay đặt ở cánh hông xấu xa bóp bóp mấy cái.

-Chúng nó vào nhà rồi, chúng ta tiếp tục đi. -Nói rồi liền sáp vào như dã thú đói mồi, đầu lưỡi vươn đến liếm liếm khoé miệng tinh tế của vợ yêu, khiêu khích cậu hôn mình một lần nữa. Mùi hương nam tính truyền vào

trong mũi làm Ninh Dương đình trệ, nường theo hơi ấm của y suýt nữa đã rơi vào bẫy...

-Sắc lang! -Ninh Dương giật mình tỉnh ra khỏi u mê, không niệm tình cắn một nhát vào má chồng, đẩy y ra đi phăm phăm vào nhà.

Tất cả là tại y phát tình vô tổ chức cậu mới mất mặt như vậy, các con sau này sẽ nghĩ gì về cậu đây. Ninh Dương quả quyết, lần này phải cấm dục, nhất định phải cấm dục, nếu không y được đăng chân sẽ lân lên đăng đầu a!

Trạch Vũ bị sự đáng yêu này của vợ chọc cười đến đau cả bụng, theo đuôi cậu vào trong nhà, sốt sắng giúp cậu cất tài liệu sách vở vào trong phòng. Ninh Dương vào bếp lấy bánh bày ra đĩa cho các con, tiện thể xem qua lịch trình ăn uống của chúng. Nhìn những dấu tích đỏ chói trên chiếc bảng trắng tinh, cậu mới gật gù tán thưởng, cẩn thận viết lại lịch trình cho tuần sau.

Ba đứa nhỏ ăn bánh ngon lành, những bàn tay nhỏ bé vươn tới đĩa bánh lia lịa, chẳng mấy chốc đã hết gần một nửa. Bản thân Ninh Dương cũng bó tay với bày con ham ăn của mình, đứng một bên rót sữa ấm cho chúng, ngắm nhìn những cái miệng dính đầy vụn bánh mà thấy vui vui trong lòng. Ba tiểu quý chỉ có khi ăn là trật tự nhất, so với lúc khác thì biết trên biết dưới hơn nhiều, tất cả đều là nhờ công uốn nắn của Trạch Vũ.

Tiểu màn thầu ra dáng anh lớn bẻ bánh đút cho tiểu Hãn, mỗi lần đều lựa miếng nào thật nhiều mật ong mới đưa đến cho em. Ninh Dương âm thầm quan sát thẳng bé, ngậm ngùi công nhận nó đúng là từ một khuôn đúc ra từ Trạch Vũ, từ tính cách đến ngoại hình đều giống y đến phát sợ. Bất quá so với y, tiểu màn thầu có nhiều nét Tây hơn, mái tóc lại là màu hạt dẻ hung đỏ chứ không phải màu đen giống ba mẹ, phỏng chừng là do di truyền từ bà nội. Ninh Dương mỗi lần nhìn thẳng bé đều tự thấy tủi thân, nhiều lần

còn nói đùa rằng cậu chỉ là đẻ thuê cho y, con sinh ra chẳng có lấy một nét gì giống mình cả.

Tầm nhìn của cậu theo trình tự quét qua Viêm Viêm và Hân Hân, ánh mắt tự nhiên dịu lại, trông mắt rung động nhẹ nhẹ khó nhìn ra.

Hai đứa bé về nhà này cũng đã hơn một năm, nhờ bọn họ dày công chăm sóc nên đã có da có thịt lên nhiều, cũng không còn buồn bã như lúc trước nữa. Tiểu Viêm mới bốn tuổi nhưng đã cao bằng tiểu màn thầu, thân thể rắn chắc khoẻ mạnh vượt trội hơn hẳn so với bạn bè đồng trang lứa, gương mặt tuy không đến mức điển trai xuất sắc nhưng có nhiều nét cương trực, tổng thể ngũ quan mang đến mỹ cảm rất ôn hoà. Về phần tiểu Hân, thằng bé tuy có vài phần nữ tính trên khuôn mặt thể nhưng tính cách lại vô cùng ngang ngạnh, trừ bỏ đối với cậu và Trạch Vũ, những lúc tiếp xúc với người khác nó đều tỏ ra âm trầm khó hiểu, cũng tự giác kiềm lời hơn, để lại ấn tượng khá lạnh lùng. Hai đứa trẻ được cậu và Trạch Vũ nhận nuôi, sống trong căn nhà ấm áp đủ đầy lại được yêu thương thật nhiều, với bọn họ còn quăn quít hơn cả người thân ruột thịt. Ninh Dương rất hài lòng với những đứa con thông minh hoạt bát lại tình cảm, dù có không phải do cậu sinh ra hay không thì vẫn yêu thương chúng như nhau, trân trọng chúng như những món quà Thượng Đế ban tặng cho mình.

Ba đứa nhỏ ăn thật ngoan, sau khi uống sữa còn hạnh phúc ợ ra một tiếng đầy thoải mãn, há miệng cười ngốc một trận, nhìn qua khả ái vô cùng. Ninh Dương đi qua xoa xoa mái đầu của chúng, cẩn thận nhắc nhở:

-Ăn xong rồi thì nhớ phải đánh răng nhé, ăn đồ ngọt vào buổi tối không đánh răng rất dễ bị đau răng đó. Hôm nay các con ngủ sớm đi, nếu ngày mai thời tiết đẹp cả nhà chúng ta sẽ đi khu giải trí nhé!

-Mẹ muôn năm!

-Mẹ là số một!

-Tiểu Hân yêu mẹ nhất trên đời!

Ba đứa nhỏ luýnh quính trèo xuống khỏi ghế, mỗi đứa lần lượt hôn mẹ một cái thật kêu rồi mang cốc của mình đi rửa, rửa xong liền úp vào vị trí cũ rất nghiêm chỉnh. Nhìn cách rửa cốc thành thực của chúng, Ninh Dương nhin không được khen ngợi Trạch Vũ. Y quả nhiên là người rất có kinh nghiệm dạy con, giao con cho y quản lí thực sự là lựa chọn đúng đắn vô cùng.

Trạch Vũ bước vào bếp, không hiểu sao lại nháy nháy mắt liên tục, dọa Ninh Dương đau hết cả tim. Lũ tiểu quỷ nhận được tín hiệu của y liền tự giác chạy đến ẩn Ninh Dương xuống ghế, lon ton đến bên tủ bếp lấy ra một số thứ linh kinh. Đứa nào đứa nấy thần thần bí bí tập trung làm nhiệm vụ của mình, từ đầu đến cuối không để hở ra chút thông tin gì. Ninh Dương chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, gạt đi con người mặt dày đang mồn trón bên cổ, bắt y đối diện với mình chất vấn:

-Ba con ông lại định âm mưu cái gì?

-Tặng cho em một sự bất ngờ a. -Trạch Vũ mỉm cười xán lạn, ngồi xuống bên cạnh vợ ôm chặt lấy eo cậu, thư thả tựa đầu lên bờ vai nhỏ nhắn như một con sói khổng lồ nằm phơi nắng. Ninh Dương chẳng đủ lực đẩy y ra nữa, mặc kệ y uể oải tựa lên người mình, dời lực chú ý sang bên kia xem lũ tiểu quỷ đang bày trò gì.

Tiểu Hân lững thững đi đến bên tủ lạnh, lấy ra hai quả cam vàng óng. Đôi chân nhỏ xíu nhanh chóng quay trở lại bàn ăn nơi có thớt cùng dao nhựa (loại dùng cho trẻ em) được bày sẵn, đặt cam sang bên cạnh chúng.

Tiểu màn thầu nhận được cam từ tiểu Hân, hài lòng xoa đầu em trai rồi bế em đặt lên ghế, để thẳng bé tập trung quan sát mình làm. Nó sau đó liền cầm dao lên tỉ mỉ cắt quả cam làm đôi, đặt lên dụng cụ vắt cam tiểu Viêm vừa mang đến cẩn thận vắt ra được đầy cả một bình. Nước cam pha

thêm chút đường được đổ vào một cái ly nhựa, trên miệng ly còn được gắn thêm một miếng vỏ cam hình tròn cắt vụng nhưng thập phần khả ái, nhìn qua có vẻ rất chuyên nghiệp. Ba đưa nhỏ cùng nhau bê ly nước cam còn cẩn thận hơn cả bê một cục vàng, mang đến trước mặt Ninh Dương, đồng thanh nói.

-Mẹ ơi, mẹ uống đi.

Nhìn ly nước cam được làm bằng thật nhiều tình yêu, Ninh Dương xúc động đến rơi nước mắt, nhận lấy ly đặt qua một bên, một lượt ôm cả ba đứa vào lòng, bao nhiêu cảm xúc dâng lên trong lồng ngực khiến cho giọng nói vô thức mà nghẹn lại..

-Cảm ơn các con.. rất nhiều, mẹ rất cảm ơn các con.. Mẹ yêu tiểu Hân, tiểu Viêm và tiểu màn thầu.. nhiều nhiều lắm, các con...thật là ngoan..

Cậu ưu ái đặt lên cái trán nhỏ xíu của chúng nó một cái hôn thật kêu, sau đó lại ôm các con thật chặt. Ba đứa con của cậu còn nhỏ tuổi đã hiểu chuyện như vậy, đời này cậu còn mong mõi gì hơn nữa cơ chứ. Nước mắt không tự chủ được tràn ra nơi khoé mắt xinh đẹp, được Trạch Vũ dịu dàng lau đi, để lại những mảng hồng hồng vô cùng khả ái.

Ba tiểu quỷ được mẹ ôm thì vui như được mùa, giương đôi mắt ếch ộp tròn vo lên nhìn mẹ, trao đổi chút ánh mắt rồi cùng nhau nhao nhao lên đòi hỏi.

-Mẹ, ba bọn con ngoan ngoãn như vậy, mẹ cũng hôn tụi con như vừa rồi mẹ hôn ba đi!

-Đúng vậy, mẹ cũng "thể hiện tình cảm" với bọn con đi.

Lời đòi hỏi này của các con như tia sét đánh trúng vào tử huyệt của hai bậc phụ mẫu, khiến họ cứng đờ cả người không biết phải làm sao, chỉ có thể lăm lét nhìn nhau. Đối diện với ba cặp mồm chu chu ra chờ đợi nụ hôn từ

mẹ, Trạch Vũ mặt đầy hắc tuyến, kéo vợ yêu vào lòng ôm thật chặt như đánh dấu chủ quyền, khẳng định chắc nịch.

-Ba đứa muốn được hôn thì mau lớn thật nhanh sau đó lấy vợ đi. Đây là vợ của ba, không phải vợ của mấy đứa đâu, mấy đứa đừng hòng tranh được.

-Trạch Vũ!

-Ba không công bằng!

-Ba như vậy là không được nha!

-Ba chiếm mẹ làm của riêng thiệt là xấu quá đi mà!

Ba tiểu quỷ phần nộ phản đối, lon ton đi tới kéo ống quần của Ninh Dương, quyết giành lại mẹ từ tay ông ba sắc lang. Ninh Dương vừa mới vui được một chút đã bị kéo sang bên này rồi lại kéo sang bên kia, bực mình mắng một lượt cả bốn người.

-Tôi bực mình rồi nha, nếu ba con ông còn tranh giành nữa thì tôi sẽ không nể lớn bé gì cho tất cả ra đứng góc nhà đấy. Vừa hay phòng khách có bốn góc, mỗi người đứng một góc là đủ nhỉ?

Vừa nghe thấy lời phán quyết của Ninh Dương ba tiểu quỷ đã sợ xanh cả mặt, vội vã xin lỗi mẹ lia lịa, bộ dáng nghiêm túc có gì đó rất buồn cười.

-Mẹ ơi, tiểu Hãn nghe lời, mẹ đừng phạt tiểu Hãn nha.

-Tiểu màn thầu sẽ không tranh với ba nữa, mẹ đừng bắt tội con úp mặt vào tường mà..

-Tiểu Viêm biết lỗi rồi, tiểu Viêm xin lỗi mẹ...

Trạch Vũ không sợ đau chân nhưng một đại nam nhân mà lại bị vợ phạt đứng góc tường, y làm sao dám vác mặt ra đường cơ chứ? Y vội vã xoa xoa thắt lưng vợ, hếch mũi lên nịnh hót.

-Bà xã xinh đẹp, em sẽ không bắt chồng đứng góc tường đâu nhỉ? Tôi làm thế vì tôi yêu em thôi mà, em nữ lòng nào đối xử như vậy với người-
đã-má-ấp-môi-kề-với-em suốt bảy năm trời a?

-Tôi dám đấy! Có là hai mươi năm sau tôi vẫn sẽ phạt ông như thế. Ông lớn đầu rồi mà toàn đi tranh với con, tôi thật hết chịu nổi mà.

Ninh Dương nộ khí phùng phùng nhéo nhéo má ông chồng, vợ lấy cốc nước cam uống cho hạ hỏa. Uống đến một nửa, trông thấy ánh nhìn lăm lét của y không nhìn được lại quay sang lớn giọng.

-Thế ông có uống không thì bảo? Tôi uống hết bây giờ đấy!

Mấy đứa nhỏ biết mẹ giận tự giác tránh ra xa, phó thác hoàn toàn cho ba xử lý mọi việc. Trạch Vũ vượt mặt không kịp với lũ tiểu quỷ khôn lỏi này, đưa mắt dọa dẫm đám đồng minh phản bội, hít một hơi thật sâu trấn an mình. Y biết rằng lúc này chỉ có thể dựa vào mị lực của bản thân mới có thể khiến cho vợ nguôi giận, xảo diệu bày ra ánh nhìn quyến rũ chết người quen thuộc, nhẹ nhàng siết chặt vòng tay ôm vợ vào lòng, sủng nịnh hôn lên gò má trơn láng của cậu.

-Em uống đi, các con làm cho em mà...Cả tuần này tôi uống nước cam vắt hồng nhiều đến nổi sắp vàng cả da rồi đây. -Nói rồi liền tỏ vẻ uy khuất nhìn vợ, chỉ chỉ lên da mình làm tăng tính thuyết phục. Y thừa biết Ninh Dương thương y hơn đám tiểu quỷ kia rất nhiều, chỉ cần đánh vào tâm lý đó của bà xã y hoàn toàn tự tin là có thể xoay chuyển được tình hình.

Quả đúng như dự đoán, vợ yêu nghe được chuyện đó đương nhiên là thấy xót, vội vã buông ly nước cam xuống ôm lấy sườn mặt tinh xảo xoa

nhẹ dịu giọng nhắc nhở, nộ khí trên mặt cũng theo đó mà tiêu tán đi phân nửa.

-Ngốc quá đi mất, nếu không uống được nhiều thì đừng có uống.

-Vì bà xã xinh đẹp, tôi chấp nhận hi sinh! -Trạch Vũ cười cười nháy mắt, trưng ra bộ mặt cún con đến bên môi vợ thối nhẹ, thì thảo với tông giọng khàn đục.

-Thường cho tôi đi, giống như em vừa thường cho tụi nhỏ ấy. Tôi cũng xứng đáng được thưởng nha...

Ninh Dương vì hành động khiêu khích của y mà lạnh tóc gáy. Nam nhân Trạch Vũ này thật đáng sợ, riêng về việc ăn đậu hủ y không bao giờ chịu thiệt lấy một phân, có là một cái hôn cũng phải đòi cho bằng đủ. Cậu ném cho y cái nhìn cảnh cáo, nhin không được mắng y:

-Sắc lang đừng có mơ!

-Bà xã, tôi rất đáng thương mà, tôi sắp thừa vitamin C đến ngất đi rồi đây... Em mà không hôn tôi, tôi sẽ ngất ra đây cho em xem. -Nói xong còn giả bộ choáng váng gục lên vai vợ yêu, bàn tay thế nhưng vẫn không ngừng vuốt ve ổ bụng phẳng lì của cậu, vòng tay không có lấy chút buông lỏng nào. 😊

-Đồ bại hoại! Mặt ông rớt cuộc dày bao nhiêu hả?

Mặc dù mắng như thế nhưng trong tâm Ninh Dương chẳng còn giận dữ gì y nữa, nhân lúc mấy đứa nhỏ kia không thấy hôn chóc một cái lên môi ba của chúng nó.

Trạch Vũ được ăn đậu hủ, lại còn là đậu hủ vừa to vừa ngọt, hả hê nhìn đám đồng minh vừa phản bội mình ở phía đằng kia, trên trán viết rõ hàng chữ "Thấy chưa, vợ của ai thì người đó hưởng, mấy đứa còn lâu mới

có cửa tranh của ba". Vẻ mặt dương dương tự đắc của y làm Ninh Dương toát cả mồ hôi hột, vừa uống nước cam vừa nhìn y chăm chăm, lo lắng có phải chồng mình uống nhiều nước cam quá nên bị ăm mạch hay không.

Trạch Vũ ôm vợ yêu ngồi trên đùi mình, dùng ánh mắt đắm đuối đối diện với ánh nhìn ấy, chốc chốc lại cọ cọ môi lên gò má non mịn thơm mùi mật ong của cậu. Ninh Dương biết nhưng chẳng phản kháng, ngồi yên cho y ôm, thỉnh thoảng lại lườm yêu một nhát, khiến cho y rạo rức cả người. Trong đầu y không hiểu sao lại nảy ra một ý nghĩ, trông mắt loé lên một tia sáng gian xảo khó nhìn ra..

Cốc nước cam cạn sạch được Trạch Vũ mang đi rửa cùng đĩa bánh mật ong. Ba đứa nhỏ sau khi dọn dẹp đồ đạc thì tự giác đến nhà vệ sinh đánh răng, đứa nào đứa nấy trèo lên sofa xem chương trình thiếu nhi lúc 9h trước khi đi ngủ. Trạch Vũ từ trong bếp đi đến sofa nơi vợ yêu đang ngồi xem cùng bọn trẻ, từ đằng sau ôm lấy cậu thật âu yếm, cất giọng nói thầm vào tai bà xã xinh đẹp của y.

-Bảo bối, tôi cũng chưa tắm, hay là chúng ta tắm chung đi. Em cho bọn nhỏ đi ngủ còn tôi vào phòng tắm xả nước trước nhé.

-Ông lại định âm mưu gì nữa đây hả? -Ninh Dương đỏ mặt như gấc chín, ngược lên nhìn người kia, xoáy sâu vào đồng tử nham hiểm của y tìm ra ý tứ ẩn giấu trong đó.

Trạch Vũ thấy vợ không từ chối thẳng thừng như mọi lần thì vui đến độ suýt nữa đã nhảy cẫng lên, tiếp tục thì thầm vào tai cậu những lời ái muội..

-Tôi muốn tắm cùng em, giống như đêm trăng mật ngày hôm đó của chúng ta ấy... Em ngồi trên người tôi...mát xa cho tôi... bị tôi th...

Nói nhỏ như vậy, không ngờ tiểu màn thầu ở bên cạnh lại nghe được, làm như vừa bắt được gian mà ôm bụng cười ngặt nghẽo. Hai đứa nhỏ bên

cạnh cũng cười theo, vào hùa nhau chọc tức ba mình.

-Ba lớn như vậy còn để mẹ tắm cho, bọn con sẽ mách bà nội! Để xem bà nội nói ba thế nào 😊😊

Hai bậc phụ mẫu, một người nín cười muốn tắc thở, một người đen mặt như nhọ nồi, cứng họng không biết phải phán pháo thế nào. Trạch Vũ không niệm tình néo néo cái má phấn nộn của tiểu màn thầu cảnh cáo, một lượt lừa cả ba đưa vào phòng, nghe giáo huấn một tràng dài rồi mới được phép đi ngủ.

Ninh Dương ở bên ngoài nghe y giáo huấn các con thì cười đến đau cả mề, tắt ti vi đi về phòng chuẩn bị quần áo đi tắm, trong lòng không gạt đi nổi ý nghĩ.

"Bốn ba con nhà mình thật thú vị a" $\cong \cup \cap \cong$

(hảo thú dzi 😊)

\$\$\$

Hơi nước ấm chậm rãi lan toả trong không gian rộng rãi của phòng tắm, hoà cùng với mùi hương liệu làm nên thứ hương thơm nồng nàn tinh tế từ từ thấm vào từng thớ da thịt. Ninh Dương khẽ hít hà mùi hương mà cậu yêu thích, khăn trương thoát li quần áo bước vào trong bồn, ngâm mình vào làn nước ấm thư giãn những cơ bắp mệt mỏi.

Bọt xà phòng theo thời gian dâng lên thành một tầng trắng xoá trên mặt nước, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể trắng noãn cực phẩm của cậu xua đi biết bao mệt mỏi trong người. Ninh Dương thư thả nhắm mắt nằm dài trong bồn, đôi tay khẽ lướt đi trên lớp da thịt thơm ngát mát xa những huyết quan trọng, thật nhanh chóng đã mang cảm giác thoải mái truyền đi khắp cơ thể.

Thình thoáng cậu lại hé mắt nhìn ra cửa nhà tắm, móng tay gõ gõ những nhịp đều đều lên thành bồn như có ý chờ đợi. Cậu đã cố tình không khoá cửa nhà tắm như mọi lần, thực ra là cũng có chút ý tứ không muốn trực tiếp nói ra. Dựa trên kinh nghiệm bảy năm chung sống với người kia, cậu có đánh chết cũng không tin là y lại bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng này.

"Két"

Quả nhiên sắc lang thì vẫn là sắc lang, bản chất dù qua bao nhiêu thời gian cũng không thể xoay chuyển được. Cậu vẫn giả vờ như không biết, tựa đầu lên thành bồn nghỉ ngơi, cố ý chờ xem y sẽ làm gì tiếp theo.

"Soạt...soạt..soạt"

Tiếng quần áo bị cởi ra làm cậu có chút khấn trương, hàng lông mi vô thức động đậy đánh động người kia, khiến y không kìm được xông luôn vào bồn, thân hình to lớn làm tràn ra không biết bao nhiêu là bọt.

-Bà xã~ Tôi nhớ em~

Ninh Dương còn chưa kịp mở miệng ra nói thì đôi môi đã bị chiếm lấy, hơi thở cũng bị người kia cưỡng hãm cướp đoạt, cánh móng trần trụi đáng thương dưới làn nước bị nắn bóp đến không thành hình, vụn vụn tránh đi lại bị vỗ đen đét. Cậu miễn cưỡng cự mình khỏi nụ hôn của người kia, làn da vô tình cọ sát hình thành nên cảm giác mê huyền đến hít thở không thông, cùng lúc kích thích cả hai ngấm ra những âm thanh đầy ái muội.

-Trạch Vũ..từ từ thôi...ừm...

-Hừ, tôi nhớ em đến sắp phát điên rồi đây. -Trạch Vũ gặm gù bên tai vợ yêu, tách cặp đùi thon dài ra chen vào giữa, đôi môi điên cuồng chu du trên cعن cổ trắng mịn để lại hàng loạt những dấu hôn đỏ chói, trong ánh đèn nhà tắm ánh lên vẻ dâm mỹ khó tả. Y vừa hôn lại vừa cắn, mơn trớn trên xương quai xanh chán chê lại chuyển sang tập kích bả vai nõn nà, đầu lưỡi

ting tể liếm qua phát ra những tiếng bậc bậc, lưu lại trên đó những mảng phiếm hồng ngon mắt. Cánh tay của y đưa đến dẫn dắt tay vợ choàng lên cổ mình, đem hai thân thể dựa sát vào nhau, thu hẹp đi khoảng cách giữa hai người. Bồn tắm không đến nổi nhỏ, hai người ở cùng nhau không bị chật, bất quá chỉ có nước theo nhịp ma sát bắn lên tung toé, tràn ra thành những vũng lênh láng trên sàn nhà.

Ninh Dương cố gắng lắm mới đẩy được y ra, không hài lòng vỗ vỗ vào sườn mặt trơn láng mắng yêu:

-Ông đang chuẩn bị ăn thịt tôi đấy phỏng? Có muốn thì cũng phải từ từ chứ.

-Không từ từ được.. -Đại nam nhân vô tư sáp vào, ngâm lấy cánh môi mọng mềm của vợ mút vào lần nữa, nuốt đi toàn bộ kháng cự của cậu. Y luồn tay xuống dưới thắt lưng vợ lật người đối tư thế, để cho vợ yêu ngồi lên trên người mình, đem cả thân mình dựa sát vào lồng ngực trần trụi của y. Ở tư thế này, y có thể thuận lợi nhìn thấy toàn bộ thân thể tuyệt mỹ ấy lại có thể quan sát vợ yêu ở tư thái dâm loạn nhất, trong lòng hí hứng không thôi.

Làn da trơn bóng của Ninh Dương giờ đã phủ đầy xà phòng, vuốt ve từ trên xuống dưới truyền đến xúc giác trơn mượt thích thú đến run cả tay. Hai điểm hồng trướng lớn lấp ló dưới lớp xà phòng như hai trái cherry căng mọng bóng loáng dưới ánh mặt trời, khiêu khích bản năng dã thú của nam nhân xông đến chà đạp cắn mút. Trạch Vũ nhin không nổi đưa tay đến gầy gầy, làm cho thịt non cứng rắn nổi lên đầy khiêu gợi trước mắt. Mỹ cảnh đột kích tầm nhìn khiến y chao đảo, theo thói quen ôm người kia vào lòng, bắt đầu nói những lời ái muội.

-Tiểu anh đào lớn với tiểu anh đào bé thành thực thật nha, em xem chúng nó muốn ba ba thế nào đây này.

-Sắc lang! Đều bị ông cắn đứt hết rồi. -Ninh Dương phụng phịu cắn cắn cánh môi dưới của y, hàng lông mày tuy nhúu chặt nhưng ánh mắt lại thập phần say đắm, cắn môi thế nào lại mút vào một chút, bắt lấy chiếc lưỡi nồng đậm hơi thở nam tính vào trong miệng dây dưa. Cậu không biết vô tình hay hữu ý vòng tay qua cổ y ấn vào cho nụ hôn sâu hơn, giống như ăn thứ trái cấm ngọt lịm không tài nào dứt ra được, chỉ có thể dựa trên cảm xúc cá nhân mà phô bày toàn bộ khát khao phóng đảng nhất của mình.

Ninh Dương hôn Trạch Vũ, hôn say sưa, hôn đắm đuối, hôn đến mức chính y cũng phải bất ngờ. Trạch Vũ vì sự nhiệt tình của vợ mà sung sướng đến co rút cả ngón chân, thư thả tựa người vào thành bồn nhắm mắt tận hưởng hương vị "cháo lưỡi" mê mê đến từng tế bào, mỗi lúc một mở ra cơ hàm để cậu tiến vào sâu hơn.

Ninh Dương sau khi thu hết can đảm liền mở mắt ra, môi vẫn không ngừng quần quít lấy môi của người kia, tận tình chăm sóc đầu lưỡi của y. Gương mặt mê loạn của Trạch Vũ lúc này là liễu xuân được kích thích đến cực điểm, đem thân thể cậu thiêu đốt trong ngọn lửa tình dục nóng cháy, ngay cả nơi hậu huyết cũng râm ran đến khó chịu. Cậu vươn tay xuống tình khí bán cương đang cọ cọ lên bụng mình chậm rãi khiêu khích nó, hết vuốt rồi lại sục, xảo diệu đem nó cứng rắn thành một thanh thương nóng bỏng.

Trạch Vũ bị bất ngờ không kịp được gầm lên một tiếng, suýt nữa đã buông vũ khí đầu hàng. Đôi mắt ngay lập tức mở ra đối diện với cặp mắt tròn xoe của vợ, trong hòng gầm gừ những tiếng nhuốm đẫm sắc dục.

-Bảo bối, em chơi xấu! Tôi còn chưa chuẩn bị mà!

-Ông chẳng nói ông muốn được "mát xa" còn gì, không phải đã âm mưu từ trước rồi sao? Đồ sắc lang mặt dày hơn đường nhựa! -Ninh Dương vừa mắng vừa té té nước lên lồng ngực đầy cơ rắn chắc của Trạch Vũ, tay sau đó còn đưa đến bóp bóp một bên ngực cứng như đá tảng, phụng phịu nhéo một cái đau điếng.

Trạch Vũ thấy vợ đột nhiên phát hoả cũng thấy lạnh run cả người, mặc kệ cơn đau nhói ở trên ngực ôm vợ vào lòng, sủng nịnh áp môi lên trán cậu thì thầm.

-Bảo bối đừng giận... Tôi chỉ là...

-Yêu em chứ gì? Xí, làm như tôi không biết vậy. Lí do này của ông cũ rích rồi!

Ninh Dương dấu môi rướn người lên cạp một nhát lên môi dưới của đối phương, xong rồi lại rút về tì cằm lên ngực Trạch Vũ quan sát biểu lộ của y. Trạch Vũ biết thừa tiểu hồ ly ngứa răng chỉ cắn bậy tí thôi, trên thực tế vẫn yêu y nhiều lắm. Y siết chặt cái ôm hơn, dí sát mặt vào đem trán của hai người dính vào nhau, nhẹ nhàng lắc qua lắc lại đầy âu yếm, ánh mắt tự nhiên nóng rực như hoả lò.

-Đáng ra em phải vui mới đúng chứ, vì tôi lúc nào cũng yêu em như vậy... Tôi yêu bảo bối của tôi nhất trên đời, lúc nào cũng muốn ôm em thế này, "yêu" thương em thật nhiều a...

Vừa nói y vừa hôn đánh chóc lên môi vợ, mở to mắt chứng minh cho cậu thấy những điều y nói không phải là giả dối. Y là yêu cậu thật lòng, muốn cậu cũng là thật lòng, y chỉ hận không thể moi ruột moi gan mình ra cho cậu thấy, vậy nên mỗi ngày đều phải nói yêu cậu thật nhiều để chứng minh tình cảm của mình không có nửa phần dối trá..

Ninh Dương bị sự ngọt ngào của Trạch Vũ lay động, ở trong cái ôm ấm áp của y hạnh phúc không thôi, còn chủ động luồn tay qua bờ eo săn chắc ôm trả lại. Cậu làm sao không yêu người này cho được, tình cảm của y như thế nào bao nhiêu năm qua cậu còn không hiểu thấu sao? Y có thể nào cũng là người nắm giữ trái tim cậu, có muốn giận y lâu cũng chẳng được.

Hai người ôm nhau trong bồn tắm, không nói với nhau một câu nào, chỉ im lặng quan sát người kia thật kĩ.

Bảy năm chung sống, cùng nhau trải qua những quãng thời gian tăm tối trong cuộc đời, có những điều không cần nói ra bản thân họ cũng tự hiểu, nhiều lúc chỉ cần nhìn vào mắt đối phương là đủ biết người kia muốn gì. Cuộc sống của bọn họ không toàn vẹn nhưng vô cùng hạnh phúc, cảm hứng lãng mạn chưa bao giờ bị dập tắt, ngược lại theo năm tháng còn trở thành một thói quen như là ăn cơm hay là hít thở vậy.. Cậu và y hiện tại đã là phu thê, hai chữ này thật ngắn gọn xúc tích mà lại hàm chứa rất nhiều ý nghĩa, chỉ khi đi cùng nhau đến được chặng đường này, cậu mới có thể hiểu được phần nào.

Ninh Dương say sưa ngắm nhìn Trạch Vũ, không hiểu sao lại nhớ đến những lời mẹ dặn dò mình trước khi kết hôn. Bản tính của nam nhân là cả thèm chóng chán, qua đi thời gian trăng mật ngọt ngào thì mối quan hệ sẽ không thể tránh khỏi những rạn nứt đổ vỡ. Để có thể sống cùng nhau thì chỉ yêu nhau thôi chưa đủ, bản thân hôn nhân duy trì được đã cần đến rất nhiều nỗ lực..

Ninh Dương biết Trạch Vũ không phải lúc nào cũng hài lòng với cậu, điều quan trọng là y đều cố ý kìm lại những cảm xúc tiêu cực ở trong lòng, cốt để giữ mối hoà hảo giữa hai người. Y những lúc thực sự phát hoả sẽ lẳng lặng không nói gì, nhốt mình trong thư phòng suy nghĩ, thế nhưng đến đêm là lại chui vào giường ôm vợ ngủ. Nam nhân tưởng như không đơn giản hoá ra lại thật trẻ con, qua đi nóng giận nhất thời thì vấn đề gì cũng có thể giải quyết được. Ninh Dương thừa biết bản thân Trạch Vũ đã cố gắng đến thế nào, bởi vì chỉ có khi sống chung với y cậu mới hiểu, thực ra y không phải là kiểu người ôn nhu như người khác thường nghĩ. Trạch Vũ vẫn có những mặt tối trong tính cách không mấy người nhận ra, nhưng y luôn biết cách giấu chúng đi, giấu một cách hoàn hảo đến mức gần như không để lộ chút sơ hở nào, tất cả đều là vì cậu. Y có yêu thương, trân

trọng cậu thì mới tình nguyện nhận phần thiệt hơn về mình, ghì xuống cái tôi của một nam nhân để tôn trọng nâng niu ái nhân bằng cả tấm chân tình, một lòng mong ái nhân được hạnh phúc.

Ninh Dương chợt cảm thấy bản chất của tình yêu thực ra không phức tạp lắm, điểm cốt yếu nằm ở sự chấp nhận hy sinh của mỗi người. Có yêu thì mới chấp nhận hy sinh, có yêu thì mới có thể quên đi bản thân mình, vì người khác mà cố gắng. Dù là ai đi chăng nữa, Nhật Hạ, Ân Phàm, Ninh Viễn hay Trạch Vũ, bọn họ chưa bao giờ ngừng nỗ lực, vì thế cậu càng không được phép buông xuống, mỗi ngày đều phải cố thêm một chút, chỉ có như thế hạnh phúc mới có thể lâu bền.

Cậu khẽ rướn người hôn lên vầng trán đã bắt đầu có những nếp nhăn của Trạch Vũ, không chỉ đơn giản là hôn mà còn áp môi mình lên đó thật lâu...

Nụ hôn lên trán là nụ hôn vĩnh cửu, là nụ hôn cao quý nhất, cậu muốn gửi nó đến y, mong y hiểu được tình cảm của mình sâu sắc đến nhường nào..

-Bà xã, làm thế nào tôi mới hết yêu em được đây? -Trạch Vũ đỡ lấy thắt lưng của vợ, đặt cậu ngồi lên lòng mình, chậm rãi thì thào qua hơi thở. Ánh mắt của y đã nóng lắm rồi, cả thân thể y cũng nóng, trái tim trong lồng ngực thiếu chút nữa cũng nhảy ra ngoài mất.

Ninh Dương vén tóc mái của y lên, dí sát mặt mình vào mặt y, gần đến nỗi mỗi một hơi thở nóng bỏng của cậu Trạch Vũ đều có thể cảm nhận rất rõ ràng. Cậu hít một hơi thật sâu, nói từng chữ thật rành mạch.

-Chỉ khi nào ông chết, ông mới được phép hết yêu tôi, mỗi ngày đều phải yêu tôi, lúc tỉnh hay lúc mê cũng phải yêu tôi, tóm lại là cả đời này không được phép rời xa tôi. Ông nghe rõ chưa?

-Rồ! -Trạch Vũ cười đến xán lạn, lợi dụng khoảng cách giữa hai người chồm đến hôn vợ yêu, dùng tình yêu chân thành nhất chinh phục tiểu hồ ly của y.

Y lướt ngón tay trên da thịt trơn mịn của đối phương, dọc theo đường cong hoàn mỹ đến cánh hông tinh tế ở đằng sau, nhanh chóng tìm thấy địa phương bí mật chầm rãi vuốt ve. Lần này y không trực tiếp đi vào mà cứ nhẹ nhàng ma sát động khẩu, bên trên tiếp tục cường hôn, bên dưới không ngừng kích thích, hí hửng chờ đợi phản ứng của vợ yêu.

Không phụ lòng mong mỏi của y, Ninh Dương ở trong nụ hôn rên ra thành tiếng, hô hấp càng ngày càng khó khăn, phần thân nhỏ bên dưới cũng bắt đầu có dấu hiệu cứng rắn. Y được nước làm tới luôn, xoay người Ninh Dương lại tựa lưng lên ngực mình, từ đằng sau tiếp tục hôn tới, hai bàn tay mạnh mẽ tách đùi non gác lên trên thành bồn mở ra hai địa phương xinh đẹp kia. Một tay Trạch Vũ vuốt ve phần thân nhỏ, tay kia xấu xa ma sát miệng huyết đang không ngừng khép mở, hại Ninh Dương sung sướng đến run rẩy cả người lại bí bức đến cùng cực, nước mắt vô thức tràn ra hai khoé mắt, đem gương mặt xinh đẹp ướt dính thành một đoàn. Cậu vừa rên vừa thở dốc, tay bầu chặt lấy khuỷu tay rắn như đá tảng của y, gương đôi mắt ngập nước lên nhìn y van vãn.

-Trạch Vũ... không đủ.. mau nhét vào đi...

-Nhét cái gì cơ? -Trạch Vũ giả bộ không hiểu, tiết tấu ngón tay ở miệng huyết tăng lên, đảo vòng liên tục lại áp vào niết niết một chút, cảm thấy lực hút lấy tay mình lại xấu xa nhả ra, kiên quyết bức vợ yêu đến mức phải cầu xin y tha mình.

-Nhét ngón tay...xin ông.. rất ngứa a...

Ninh Dương chẳng biết mình đang nói cái gì nữa, bàn tay không tự chủ được đưa đến hai điểm hồng trường đau trước ngực nhu niết, thoải mái

đến độ thở hắt ra, miệng bắt đầu ngậm lên những tiếng ưm ưm đầy dâm dật.

Nhìn bảo bối của mình gợi cảm đến như thế, nơi phía dưới của Trạch Vũ cũng đã sưng đau lắm rồi. Y cắn răng nhịn xuống, bắt lấy môi người kia hôn vào lần nữa, gặm gừ qua cuống họng:

-Nói thật cho tôi biết, có phải chỉ muốn mỗi ngón tay không? Chỉ cần ngón tay đã có thể thoả mãn tiểu dâm đằng nhà em ư?

-Ồ..ô... không đủ...muốn thứ khác...

-Thứ gì? Nói cho tôi biết, tôi sẽ đáp ứng em...

-Ừm...thứ thật nóng, vừa thô vừa dài...

-Ồ, vậy tôi sẽ đi kiếm cây gậy sắt, nung nó thật nóng lên, sau đó đút vào miệng nhỏ dưới này...-Trạch Vũ cố tình hiểu sai ý của vợ yêu, định bụng dọa cậu một chút, ai dè người kia lại khóc rống lên, lắc đầu lia lịa.

-Không..không cần cái đó...hức..Muốn thứ đó của ông cơ...

Ninh Dương đã khó chịu lắm rồi, cặp mông cực phẩm dưới làn nước vô thức đung đưa giảm đi cảm giác hư thoát, cuối cùng vẫn không bớt đi chút nào. Cậu khóc lóc cầu xin Trạch Vũ, bộ dáng vừa gợi cảm vừa đáng thương, khiến y không kìm được nữa gặm lên, một đường nhấc eo cậu lên đập mạnh xuống.

-Ừm!!!

Khoái cảm đột kích làm Ninh Dương tê bại đến suýt nữa đã ngất đi, cả người mềm nhũn như cọng bún mặc cho Trạch Vũ bài bố. Y ôm lấy thắt lưng vợ yêu bắt đầu đập những cú liên hồi, mạnh mẽ đánh vào những điểm nhạy cảm sâu bên trong vách tràng, một lượt thao đến tận cục tâm xinh đẹp.

Cảm giác ở nơi bên dưới truyền đến thật nóng, thật chân thực, làm y mê mải đến phát ngiên. Y lần rờ một chút, biết được chính xác miệng tử cung ở chỗ nào, xấu xa xé toạc nó ra xâm nhập vào, đem cả quy đầu nhét cả vào trong nó.

Ninh Dương vì trận đột kích này giật mình nảy người lên thành một đường cong tuyệt mỹ, tầm mắt thoáng chốc nhoè đi, thật lâu sau mới lấy lại được tiêu cự, đến khi lấy lại được nhận thức thì nước trong bồn đã bị chất lỏng ái muội làm vẩn đục, còn kẻ chủ mưu gây ra cơ sự này thì đang ôm bụng cười ngặt nghẽo. Cậu xấu hổ không để đâu hết, ngồi dậy khỏi bồn mở vòi sen xịt một nhát vào cái bản mặt xấu xa ấy, xả sạch bọt trên người liền phăm phăm đi ra khỏi nhà tắm chui tọt vào trong chăn, mặc kệ kẻ kia còn ở trong đó ngơ ngác không biết chuyện gì vừa xảy đến với mình.

Khi cậu đang tận tâm tận lòng rửa xả tên sắc lang, chăn đã bị lật lên không thương tiếc, một thân hình cao lớn chui vào, áp cả lên thân mình bé nhỏ trần trụi của cậu. Ninh Dương chưa kịp phản kháng thì chân đã bị tách ra gập cả sang hai bên người, hậu huyết ngay lập tức bị nhồi đầy vừa đau vừa sướng. Cậu suýt chút nữa đã hét lên một tiếng, cổ họng ngay lập tức bị chặn bởi nụ hôn cuồng dã, ngay cả tiếng rên rỉ cũng không thoát ra được.

Nam nhân bắt đầu động eo, mỗi lần thao đều chen vào toàn bộ, đâm cả vào bên trong tử cung khuấy loạn. Cảm giác căng chặt nóng bỏng khiến y tê bại, tưởng như sắp bị thiêu chết đến nơi vậy. Y gằm gừ như dã thú, lật người bên dưới lại mạnh mẽ đâm từ đằng sau, một lượt xỏ xuyên qua tiểu huyết bé nhỏ lại đem đối phương ôm trọn vào trong lòng.

Ninh Dương lâu rồi mới bị thao cường liệt đến thế, phía trước đã cứng rắn lên gần như ngay lập tức, ma sát vào ga giường truyền đến khoái cảm như triều cuốn, hết lớp này đến lớp khác đánh vào các tế bào thần kinh, kích thích cậu đến mức thân thể trắng noãn chuyển sang màu hồng nhạt ngon mắt. Cậu thấp giọng rên rỉ, khẽ lắc lắc eo tránh khỏi công kích như vũ bão, nhịn không được hét lên.

-Không được.. Trạch Vũ..đi ra...

-Em muốn tạo phản sao? Được, hôm nay tôi sẽ cho em biết thế nào là vi phạm gia quy, thế nào là bị thao đến không thể xuống giường...

-Không...Trạch Vũ...Tôi sẽ chết thật đó...A...Xin ông...hức hức...

.....

Gia quy ngày hôm đó được áp dụng vô cùng triệt để, đến nỗi đến ngày thứ ba vị phu nhân xấu số của Trạch gia vẫn không thể xuống nổi giường, hoàn toàn phụ thuộc vào sự hầu hạ của ông chồng sắc lang. Ba đứa nhỏ háo hứng ngóng chờ đi công viên giải trí được một phen chưng hửng, không những thế còn bị ba lừa sang nhà anh Trạch Nghi tận hai ngày liền mà không hiểu lí do vì sao. Chúng nó ăn kem cùng Trạch Nghi mà lòng như lửa đốt, nhao nhao lên hỏi anh, rốt cục cũng chỉ nhận được cái lắc đầu cùng câu nói đầy ẩn ý.

-Ba mẹ còn đang luận bàn gia quy, trẻ nhỏ không được phép tham gia đâu...Mà chiếu theo tình hình hiện tại...có lẽ mấy đứa còn phải ở đây chơi với anh dài dài...

Bọn nhóc ngây thơ không hiểu ngụ ý trong lời nói của Trạch Nghi, gật gù với cái miệng dính đầy kem chảy.

-Thì ra bàn luận gia quy thì phải bàn luận trên giường...Ba mẹ cũng lười biếng thật nha.

Đối với lũ nhóc không hiểu chuyện, Trạch Nghi chỉ biết lắc lắc đầu, lau miệng cho chúng nó, liếc nhìn màn hình điện thoại mà thở dài thườn thượt.

Tin nhắn từ "Ba ba":

"Con trông tụi nhỏ một tuần giúp ba nhé 😊"

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lập

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Bonus (2)

Ninh Dương tựa mình thức dậy trong ổ chăn ấm áp, theo thói quen vươn tay ôm lấy người bên cạnh mình... Cảm giác trống trơn truyền đến làm cậu giật mình, khẩn trương ngồi bật dậy nhìn cho kĩ.

Người bên cạnh đã không còn bóng dáng, tấm nệm cũng không vương lại chút hơi ấm nào, từ trên xuống dưới đều là khoảng trống lạnh lẽo. Cậu dụi dụi mắt để chắc chắn mình không phải đang mơ, đến khi mắt lấy lại được tiêu cự cảnh vật cũng không có một chút đổi khác..

Ngoài trời vẫn tối đen, qua khung cửa sổ còn thấy được vầng trăng treo lơ lửng giữa không trung. Nhìn qua đồng hồ bên cạnh, kim giờ cũng chỉ mới nhích qua vạch số hai một chút.

"Trạch Vũ đâu rồi?"

Ninh Dương cố đè xuống ý nghĩ trong mình, lục tìm trí nhớ mơ mơ hồ hồ, rốt cục vẫn không nhớ ra y rời đi lúc nào.

Nửa đêm nửa hôm còn có việc gì chứ? Ninh Dương chau mày suy nghĩ, lật chăn ra ngoài kiểm tra một chút.

Khe cửa phòng tiểu màn thầu phát ra ánh sáng đèn ngủ mờ mờ, thôi thúc cậu đi về phía ấy. Cậu cẩn trọng đẩy ra cánh cửa, không nghĩ đến lại nghe thấy tiếng hát khe khẽ, trong lòng tự nhiên dâng lên ý cười nhẹ.

Nửa đêm còn có người yêu tổ quốc đến mức hát quốc ca thế này, ngoài Trạch Vũ ra còn có ai khác nữa? (thuộc có mỗi bài 🤔🤔)

Qua khe cửa, Ninh Dương thu vào trong tầm mắt cảnh tượng cả đời này cậu không thể quên được. Nam nhân Trạch Vũ ngồi trên chiếc giường trẻ con, trong lòng ôm theo tiểu màn thầu bé xíu tròn tròn như viên bánh bao trắng ngần, nhỏ giọng hát ru thằng bé ngủ. Y say sưa ngắm nhìn đứa nhỏ trong ngực, chốc chốc lại cúi xuống hôn lên trán nó thật dịu dàng, sau đó lại tiếp tục cất lên giọng hát trầm ổn của mình. Hai ba con hài hoà đến nỗi, Ninh Dương đứng ở một bên cảm thấy thật xấu hổ, hàng mi xinh đẹp bất giác sụp xuống vành mắt hồng hồng.

Cậu nhớ lại những ngày trước đây không có đêm nào tiểu màn thầu khóc quấy, bản thân cậu cũng chưa bao giờ thắc mắc tại sao, cho đến bây giờ mới có thể hiểu được ngọn ngành. Trước đây Ninh Dương ngủ không sâu, chỉ một vài tiếng động lớn là sẽ giật mình tỉnh giấc, nhưng sau khi sinh con, thân thể lúc nào cũng mệt mỏi, đặt lưng xuống giường là đi vào giấc ngủ không biết trời trăng gì nữa. Thì ra trong suốt thời gian về trước, đêm nào Trạch Vũ cũng phải thức dậy dỗ con mà cậu không hay biết gì, y cũng chẳng bao giờ nói ra, hoàn toàn giữ bí mật chuyện này với cậu. Y là vì sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của cậu, vậy nên can tâm tình nguyện thay cậu dỗ con, ru tiểu màn thầu đi ngủ rồi lại quay về giường ôm vợ ngủ tiếp. Đến sáng ra, Ninh Dương thức dậy đã thấy y bế thằng bé chuẩn bị bữa sáng, một quãng thời gian dài chút nghi ngờ cũng không có.

Phát hiện ra điều này, Ninh Dương cảm thấy xấu hổ vô cùng, hai má phỉếm hồng dâng lên cùng với cảm giác áy náy đầy ắp trong lòng. Cậu qua khe cửa chậm rãi quan sát gương mặt nhìn nghiêng có chút mệt mỏi của Trạch Vũ, hai chân ngứa ngáy muốn chạy vào đỡ lấy tiểu màn thầu cho y, rốt cục vẫn ghim chặt trên mặt đất không nhúc nhích.

Trạch Vũ không hề biết vợ yêu đang nhìn mình, vẫn vô tư hát ru tiểu màn thầu của y, bàn tay khẽ xoa xoa tấm lưng mềm mềm nhỏ xíu của thằng bé. Đến khi chắc chắn tiểu màn thầu đã ngủ say, y vén màn nôi lên đặt

thằng bé vào đó, cẩn thận đắp lại chăn rồi chỉnh lại bao tay cho nó, dẫn đo một hồi mới lạng lẽ đến bên cửa rồi đi.

Y mệt mỏi quay về phòng, nhìn thấy vợ yêu đang cuộn tròn trong chăn ngủ như tiểu hồ ly vùi mình trong ổ ấm, nhin không được vội đi đến chui vào trong chăn, vòng tay ôm chặt lấy cậu. Trạch Vũ thích nhất là nhìn vợ trong lúc ngủ, trông cậu thật bình dị đáng yêu, khiến y rạo rực cả trong người. Y gối đầu lên cái gối bông mềm mại, cánh tay cẩn trọng siết nhẹ lấy đem hai người sát lại gần nhau.

Nhiệt độ cùng mùi hương thân thuộc làm y thoải mái vô cùng, nhanh chóng đi vào giấc ngủ lần nữa...Trong cơn mơ, y mơ thấy một tiểu hồ ly xinh đẹp vén tóc mái của mình lên hôn nhẹ lên trán, sau đó liền cuộn tròn trong ngực mình ngủ thật an bình...Y trong giấc mơ ôm thật chặt tiểu hồ ly đã làm mình điên đảo kia, khẽ thì thầm qua hơi thở:

-Bảo bối của tôi...

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lạp

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Bonus (3)

Note: Mấy đoạn bonus là các đoạn bị cắt đi từ mạch truyện chính được Lạp beta lại, bây giờ mới đăng lên cho mọi người a... Sắp tới Lạp sẽ up nốt PN cuối cùng trước khi Lạp ngừng đăng KLB một thời gian nha!

Nam nhân ngồi bên bàn làm việc mà không tài nào tập trung nổi, hết cầm điện thoại lên rồi lại đặt nó xuống, sau cùng đành quăng tài liệu qua một bên, cầm điện thoại ra sofa ngồi. Những ngón tay thon dài của y lướt nhẹ trên màn hình cảm ứng, dời đến mục Ảnh khế nhấp vào một cái.

Trên màn hình xuất hiện vô số những bức hình, nhìn qua cũng đủ khiến người ta hoa cả mắt, thế nhưng lại chẳng làm y cảm thấy khó chịu. Y chọn một tấm rồi bắt đầu ngắm nghía, không biết từ lúc nào đã ngã người lên sofa, tay vớ lấy chiếc gối to dùng ôm chặt lấy, thỉnh thoảng lại ngượng ngùng vùi mặt vào gối cọ cọ. (_ _")

Nhân vật chính trong những bức hình của y đều là một người, hơn nữa lại là một thiếu niên trẻ tuổi, tướng mạo không những khuynh nước khuynh thành mà giữa chân mày có một tầng mị lực đặc biệt, dễ làm người ta liên tưởng đến tiểu hồ ly trời sinh để câu dẫn nam nhân vậy.

Những tấm hình của y ghi lại vô vàn khoảnh khắc của thiếu niên, tấm thì được chụp khi cậu thư thả đeo tai nghe nhạc đứng bên trạm chờ xe buýt, tấm thì bắt đúng thời điểm cậu ngồi trong quán ăn nhanh gần trường, tay trái cầm cốc trà sữa, tay phải nắm miếng sandwich dày hự, khoé môi nhoè nhoẹt nước sốt khả ái vô cùng.

Nam nhân say sưa ngắm nhìn hình ảnh của thiếu niên không biết chán, khoé môi tinh tế không tự chủ được kéo lên bày ra nụ cười như gió xuân, miệng vô thức lẩm bẩm tên của ái nhân..

-Ninh Dương...Ninh Dương à....

Kí ức vụt qua đầu trong giây phút lại càng khiến nam nhân cao hứng, ôm gối lăn qua lăn lại trên sofa, nhìn thế nào cũng thấy thật có chút trẻ con. ☺ Y nhớ lại thứ năm tuần trước y đến đón con trai, ban đêm làm việc muộn có chút mệt mỏi nên ghé tạm quán Starbucks gần đó mua một cốc cà phê. Y chẳng bao giờ thích uống loại đồ uống như thế này, nhưng cơn buồn ngủ ập đến làm y không cưỡng lại nổi, bước chân mỗi lúc một dồn dập hơn. Bên trong quán có một hàng người đang đứng đợi gọi đồ, cảnh tượng đông đúc đó bào mòn đi không ít sự kiên nhẫn của y. Nam nhân ít khi xuất hiện ở chốn đông người, mỗi lần như vậy đều phải đeo khẩu trang rất phiền hà, hiện tại cũng không phải ngoại lệ nên y cảm thấy thật sự chán chường. Nam nhân uể oải tiến từng bước một về phía trước, chốc chốc lại ngó qua đồng hồ đeo tay, chỉ có thể nhìn đến hàng người phía trước mà thở dài.

Bất chợt, người phía trước y có việc đột xuất rời hàng, còn tốt bụng nhắc nhở nam nhân tiến lên trước. Y theo phép lịch sự gật đầu, đến khi quay sang lại vô tình chạm mặt với người mà y không ngờ tới nhất. Góc nghiêng hoàn mỹ thân thuộc chỉ một ánh nhìn thoáng qua cũng đủ khiến tim y ngừng đập, hô hấp bắt đầu tăng nhanh theo cấp số nhân, thân thể cũng theo đó ngừng trệ hẳn đi. Thiếu niên hình như cũng chú ý đến đại nam nhân cao lớn đột ngột xuất hiện đằng sau mình, ánh mắt liếc qua một cái liền thu về, lập tức dời đi chỗ khác, làm y hụt hẫng vô cùng. Nam nhân hậm hực dậm chân bước lên trước, trong lòng nghiêm khắc tự kiểm điểm bản thân tại sao mị lực của mình lại sụt giảm nghiêm trọng đến thế.

Tấm lưng nhỏ bé của thiếu niên nhìn từ đằng sau thật khiến người ta muốn ôm cậu vào lòng, hảo hảo thương yêu bảo hộ cậu trọn đời trọn kiếp. Nam nhân bắt được một thoáng mùi hương dụ hoặc từ cơ thể của người kia,

đầu óc ong ong một mảng, nội tâm bắt đầu mê man không kiểm soát được. Y suýt chút nữa đã vòng tay ôm lấy thiếu niên, phải cố gắng lắm mới không làm như vậy, lặng lẽ đè xuống cơn ngứa ngáy trong lòng. (cảm giác khi gặp crush 😊😊)

Hàng người cứ nhích lên từng chút một, không mất bao lâu đã chỉ còn lại thiếu niên và nam nhân. Nam nhân tiếc hùi hụi, tuy ngoài mặt không tỏ ra cảm xúc gì nhưng bên trong nước mắt đã muốn chảy thành sông. Y nhìn thiếu niên mở miệng tươi cười với nam nhân viên của quán, không hiểu sao lại thấy có chút chua chua trong lòng. Mặc dù y cố tỏ ra lãnh đạm, những lời cậu nói lúc ấy y đều nghe thấy được, nội tâm vô thức nổi lên một tầng râm ran:

-Mãn ca, là em này!

-Tiểu Dương à, hôm nay sao lại thành thời đến quán thế này?

-Chiều nay em không có lịch tập câu lạc bộ nên đến đây mua ủng hộ cho anh này!

-Không dám không dám! Em vẫn dùng như mọi lần phải không? Bởi vì em đáng yêu quá nên ngày hôm nay anh tặng em một cốc Venti nha, cũng không cần trả tiền đâu.

-Em rất thích những người hào phóng như Mãn ca đó, nhưng em tự trả được rồi. Cơ mà nếu anh nhất định muốn mời em thì lấy em giá cũ nhưng vẫn size đó nhé!

-Cái thằng nhóc này!

Nam nhân viên bị ấn tượng bởi sự đáng yêu lại hoạt bát của Ninh Dương, miệng cười rộng ngoác đến tận mang tai, trong mắt có không biết bao nhiêu là ưu ái. Bỗng nhiên, anh ngửi thấy mùi dấm chua nồng nặc trong không khí, lại cảm thấy một cặp mắt nóng bỏng dán lên người như

muốn lóc từng mảng thịt, nụ cười trên mặt chợt tắt ngấm không còn một mảnh, nhanh chóng lấy order rồi đi vào chuẩn bị.

Thiếu niên có được chiết khấu tốt, biểu tình trên mặt đầy hờn hờ. Cậu xoay người đi ra ghế ngồi chờ, quên mất là sau lưng mình còn có một nam nhân to lớn, không cẩn thận va phải người y. Trông bộ dáng khẩn trương của nam nhân, thiếu niên vội vã cúi đầu xin lỗi, hai má vì ngượng ngùng đỏ lựng lên như hai trái cà chua chín.

-Thật xin lỗi chú, tôi bất cẩn quá a.

Không thấy người kia trả lời, thiếu niên xấu hổ nhếch mắt lên nhìn, tuy nhiên lại không thấy được vẻ mặt của y lúc này, cảm giác áy náy cứ cồn cào ở trong ruột. Mãi một lúc sau nam nhân mới thanh tỉnh, vội vã đáp một câu "Không sao" bé như muỗi, cậu mới thở phào nhẹ nhõm, cong môi nở nụ cười tươi tắn như đoá hoa, lễ phép chào y sau đó rời đi.

Nam nhân bị nụ cười này của cậu làm cho kinh tâm động phách, trái tim giống như muốn nổ tung trong lồng ngực, cả thân thể cứng đờ như cái cọc dính chặt ở một chỗ. Y nghe được tiếng gọi của nhân viên phục vụ mới giật mình, thần thờ đi đến quầy gọi bữa một cốc cà phê. Khẽ liếc qua chỗ người y thương nhớ bấy lâu, thấy cậu vui vẻ nhận phần đồ uống của mình từ tay nam nhân viên vừa rời, y không hiểu sao lại nóng hết cả mặt, nổi giận dùm dùm quay lại quầy, lớn giọng nói:

-Cho tôi tất cả các loại đồ uống ở đây, mỗi loại hai cốc size lớn nhất, khi nào xong phiền cậu mang đến chỗ cậu bé ngồi đằng kia hộ tôi.

Vẻ mặt thụ sủng nhược kinh của nhân viên tiếp y ngày hôm đó quả thực không thể diễn tả thành lời. Y mặc kệ ánh mắt ái ngại của cậu ta, hào hứng chờ xem tình yêu của y khi nhận được món quà đó sẽ có biểu lộ gì. Thế nhưng, cuộc gọi từ Trạch Nghi đã buộc y phải rời đi sớm, khiến y tiếc suốt từ bấy đến giờ.

Nam nhân trầm mặc thưởng thức nhan sắc của đại mỹ nhân trong bức hình, bị thần thái của cậu làm cho mê mẩn, cả tiếng đồng hồ ôm điện thoại không đặt xuống một giây nào. Mãi đến khi con trai gõ cửa thư phòng nhắc nhở, y mới miễn cưỡng đi về phòng chuẩn bị tắm rửa, còn tranh thủ cầm luôn theo điện thoại vào ngắm tiếp 😊.

Ở trong bồn tắm, y âm thầm tưởng niệm độ ấm từ cơ thể người kia trong một thoáng va chạm hôm ấy, chút mùi hương từ cậu vẫn còn vương vấn nơi cánh mũi, nhàn nhạt nhưng vạn phần quyến rũ, kích thích từng tế bào trên cơ thể y say sưa trong men tình ngây ngất. Nam nhân chột dạ nhìn xuống nơi giữa hai chân mình, thấy nó đã cứng rắn thành một cây côn nóng bỏng, mỗi một giây một khắc lại bí bức thêm một chút, hại y mất hết cả mặt mũi. Cả đời y chưa một lần vì ai mà hưng phấn đến như vậy, cảm giác tham luyến chạy dọc từ tinh khí lên đến thùy não, mạnh mẽ đánh vào nơi trọng yếu nhất trong lòng y. Nam nhân chậm chạp phủ tay lên nơi tượng trưng nam tính của mình, theo bản năng mà bắt đầu vuốt ve lên xuống, trong tâm vô thức hoài niệm đến thân thể nhỏ bé của một người, những tiếng gầm gừ bắt đầu thoát ra không kiềm chế được.

-Ninh Dương... Ninh Dương...

Cùng với lực đạo và tốc độ ngày một tăng, khoái cảm cũng theo đó tăng lên theo cấp số nhân, khiến y sung sướng đến nặng nề cả hơi thở. Nam nhân liên tục thì thào tên ái nhân, tay trái tận tình chăm sóc tinh khí sưng trướng bên dưới, thế nhưng lại không hề cảm thấy thoả mãn.

Y muốn nhiều hơn thế này, y muốn được ôm người kia vào lòng, muốn cảm nhận đôi môi mọng mềm của cậu áp lên môi mình...

Nam nhân ngỡ rằng mình sắp phát điên lên được, không hiểu sao lại phát giận trong lòng. Y say đắm trong những xúc cảm dâng lên mỗi lúc một đầy, gắng sức vùng vẫy khỏi bóng đêm trống rỗng mon men phủ trùm lên

trái tim mình, mạnh mẽ thở hắt ra một hơi rồi buông thả tầng phòng vệ cuối cùng...

\$\$\$

Trạch Vũ giật mình thức dậy khỏi giấc mộng triền miên, mi mắt nhanh chóng nhắc lên để lộ đôi đồng tử cương nghị. Đập vào mắt y là gương mặt xinh đẹp phóng đại đến cực hạn, gần đến nỗi mỗi một tấc da thịt trên gương mặt đó y đều nhìn thấy rất rõ ràng. Người kia bị y làm cho bất ngờ, đôi môi đang định tìm đến môi y đột ngột dừng lại giữa không trung, vội vã tìm cách rút về. Trạch Vũ đâu có ngốc, y ngay lập tức rướn lên hôn chụt một cái lên môi vợ yêu, đem hai má cậu thiêu đốt thành hai mảng đỏ rực. Y chống người nhắc người ngồi dậy, vỗ lấy vợ ôm vào lòng đầy sủng nịnh.

-Bảo bối. Lại đây tôi hôn cái nào...

-Không thèm chơi với ông! Đã hứa xem phim với người ta rồi mà giữa chừng lại ngủ mất. Đồ sắc lang họ Hứa!

Ninh Dương phụng phịu tránh đi khỏi cặp mỏ đang đưa đến của chồng, thẳng thừng trách móc y dù vẫn cứ ngồi yên trong cái ôm ấm áp của y. Trạch Vũ đòi xem phim cùng cậu, lại còn được voi đòi tiên nằm khểnh trên đùi cậu, vậy mà mới có hai mươi phút y đã lăn ra ngủ gật mất, thật sự làm cậu tức chết đi được.

-Tôi biết sai mà, tuần sau sẽ cùng em đi xem phim bù được không. Bảo bối đừng giận tôi nữa a...

Trạch Vũ biết mình sai, vùi mặt lên vai cậu nhỏ giọng xin lỗi, vận dụng đến hai trăm phần trăm mị lực của mình. Thấy vợ không thèm trả lời, y đem môi đến bên vành tai mẫn cảm của cậu mút vào một chút, đầu lưỡi khẽ vói vào bên trong liếm lộng, bức vợ yêu phải chú ý đến y. Ninh Dương quả thật không thể chịu được kích thích trắng trợn như thế, chẳng làm ngơ nổi nữa, quay lại cặp một nhát lên má y.

-Lần sau không được thất hứa nữa!

-Tôi xin thề! Nếu thất hứa tôi can tâm tình nguyện không phản kháng, để cho em tùy ý ôm hôn thoải mái.

-Này là tôi hay ông có lợi?

-Tất nhiên là em rồi a. -Trạch Vũ cọ cọ má với vợ nũng nịu, khiến cậu thật không đỡ nổi, chẳng thèm so đo với y nữa, vớ lấy hộp sữa chua trên bàn bóc ra ăn.

-Bảo bối cho tôi một miếng đi!

-Không cho! Ông tự đi mà lấy hộp khác ăn.

Trạch Vũ biết tâm tình vợ yêu của mình, siết chặt cái ôm hơn, ghé môi vào tai cậu gầm gừ:

-Em không cho cũng được, tôi ăn em là đủ rồi a...

Chỉ cần nghe đến cụm từ "ăn em", Ninh Dương liền thay đổi một trăm tám mươi độ, khẩn trương xúc một thìa thật lớn đến bên môi Trạch Vũ, lăm lét quan sát ý tứ của y.

-..Haha ông có dùng thêm hoa quả cùng sữa chua cho dễ trôi không? Tôi cũng không phải người ki bo, sẽ cho ông một miếng... Há miệng ra nào...

Đôi môi mềm của cậu khẽ hé mở cùng với tiếng a be bé thoát ra từ cuống họng. Ninh Dương giống như bón miếng ăn cho trẻ con mà làm ra khẩu hình dẫn dắt Trạch Vũ, suýt nữa làm y sặc cả nước bọt. Trạch Vũ lắc đầu, trong mắt lộ ra vài ý gian xảo:

-Tôi không thích ăn kiểu này.

-Chứ ông thích ăn kiểu gì?

Không phải đơn giản chỉ ăn thôi là được sao, người ta đã xuống nước như vậy y còn không muốn, y rốt cuộc định làm cậu tức chết à?

-Không muốn ăn thì thôi đi, tôi không thèm để ý ông nữa.

Thấy tiểu hồ ly định đánh bài chuồn, Trạch Vũ chẳng nề nang gì nữa túm chặt lấy eo cậu, đem hồ ly ranh ma giữ chặt trong lòng, một khắc cũng không thềm nói lỏng vòng tay. Y tước đi hộp sữa chua trên tay Ninh Dương, bắt đầu dụ dỗ:

-Tôi muốn ăn sữa chua uyên ương cơ.

-Loại thực phẩm gì nghe buồn nôn quá vậy? -Ninh Dương ở trong lòng Trạch Vũ rướn người cắn khê lên yết hầu y, giả đồ như không hiểu ý tứ trong lời nói kia. Trạch Vũ cũng bó tay với bảo bối nhà mình, cúi xuống thấy được nụ cười ranh ma của người ấy thì nhin không được quẹt lấy một chút sữa chua bôi lên hai gò má non mịn, chưa thoả mãn liền trét cả lên chóp mũi nhỏ xíu của cậu.

-Sắc lang! Bắn hết mặt tôi rồi!

-Ai bảo em sống chẳng có tâm với chồng gì cả. Người ta là đang muốn được hôn em đó!

Ninh Dương nghe được lời bộc bạch của y, gương mặt bôi đầy sữa vô thức nóng hừng hực, nổi lên trên làn da trắng sứ những mảng phiem hồng ngon mắt. Trong ánh sáng lập loè phát ra từ chiếc ti vi, dung nhan mỹ lệ của Ninh Dương lại càng được tôn lên bội phần, cùng với những vệt trắng trắng mờ ám trên mặt làm nên cảnh tượng khiêu khích đến tột cùng.

Là một nam nhân, ai có thể nhin được cơ chứ? Trạch Vũ mặc kệ vợ y có phản đối hay không, đưa miệng đến liếm sạch sẽ, từ chóp mũi đến gò

má không bỏ sót nơi nào. Ánh nhìn của y bây giờ đã nhuộm đậm sắc dục, hướng đến cánh môi như hoa của vợ dâng lên ý tứ thèm khát không giấu giếm được. Y cọ cọ môi mình lên huyết nhân trung trên mặt người bên dưới, rất nghiêm túc mà ra lệnh.

-Bảo bối, há miệng ra.

Ninh Dương lắc lắc đầu quay mặt sang bên, xấu hổ tìm cách trốn tránh:

-Không được...haha tôi.. tôi muốn ăn sữa chua a... tôi không muốn...

-Hôm nay tôi sẽ cho em nếm thử sữa chua uyên ương rất cuộc có vị như thế nào!

Nam nhân cường hãn nắm lấy hộp sữa chua, xúc một thìa lớn cho vào miệng, đi đến môi vợ mạnh mẽ hôn vào, đem toàn bộ sữa chua trong miệng mình bón cho vợ. Nụ hôn thoáng chút ngọt ngào của sữa, phủ lên khắp khoang miệng dịch thể trơn nhát, hoà cùng hơi thở nam tính của Trạch Vũ chẳng bao lâu đã hoàn toàn đánh gục được Ninh Dương, phá tan đi những chống cự yếu ớt từ cậu. Ninh Dương hiện tại chỉ có thể nằm yên cho y hôn, khớp hàm căng ra chào đón sự xâm lược ôn nhu nhưng đầy khí thế từ đối phương, cổ họng miễn cưỡng lắm mới thoát ra được chút âm thanh, rốt cuộc cũng bị y nuốt hết vào bụng.

-Hừm... ừm...ừm...

-Bảo bối, ngọt không?

-Ừ..ngọt a...

-Ngọt thì ăn tiếp... Dù sao trong tủ vẫn còn một thùng sữa chua nha...

-Không được a...Nhiều quá rồi...ừm....

Hộp sữa chua với cặn dần theo thời gian, tỉ lệ thuận với số quần áo còn lại trên người thiếu niên....Nam nhân sau ngày hôm đó rất chăm chỉ mua sữa chua cho vợ tắm bổ, mỗi lần thấy vợ ăn sữa chua lại mặt dày nháy mắt khiêu khích cậu. Ninh Dương kể từ khi ấy tự giác hình thành thói quen đem tất cả sữa chua giấu đi, canh me những lúc chồng không có ở nhà mới dám lấy ra ăn, lén lén lút lút còn hơn cả ăn vụng....

Sau tất cả, Ninh Dương có muốn trách thì cũng chỉ có thể trách bản thân cậu tại sao lại vợ phải ông chồng sắc lang như Trạch Vũ mà thôi!

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lạp

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ông Xã Mưa =)))

Note: Kỉ niệm ngày ta thi tốt, drop thính 😊

Một ngày mưa năm năm trước...

Mưa thả mình trong tầng không cao vút, từng giọt từng giọt lách tách rơi trên mặt đường nhựa xám xịt, làm dịu đi cái nóng nực oi a của thành phố ngày vào hạ. Mưa mỗi lúc một to, nở xoè thành những đoá hoa thuần khiết điên cuồng sinh trưởng trên những vũng nước đọng bên vỉa hè, qua một chút thời gian đã tan thành những vệt tròn loang loáng trong ánh đèn xe cộ đủ màu. Qua màn mưa trắng xoá, những toà nhà phía chân trời bỗng chốc nhạt nhoà như mây khói, cổ căng mắt ra cũng chỉ thấy được một vùng trời mờ mịt. Những ô kính trong suốt giờ đây đã nhuộm một màu bàng bạc, cả thành phố mang lên một mỹ cảm ướt át hiếm khi nào có được, xinh đẹp lại quyến rũ không khỏi khiến lòng người xao động, dâng lên trong tâm khảm không biết bao nhiêu xúc cảm tươi đẹp.

"La..la..la..la"

Thiếu niên phóng tầm mắt về phía xa, nụ cười trên mặt rạng rỡ như một vầng thái dương nhỏ. Cậu đứng dưới mái hiên cổng trường, dáng vẻ không có gì là khẩn trương, chốc chốc lại ngâm nga những giai điệu bằng giọng mũi đầy khả ái. Bàn tay bé nhỏ khẽ đưa ra đón lấy những hạt mưa, bởi vì cảm giác mát lạnh truyền đến mà mỗi lúc lại vươn ra hơn một chút, đem lòng bàn tay lưu thành một vũng nước nhỏ.

Thiếu niên say sưa ngắm nhìn thành phố trong mưa, đánh mắt nhìn theo dòng xe cộ nối đuôi nhau trên con đường nhựa, không hiểu sao lại

thấy vui vui trong lòng. Cậu rất thích những ngày trời mưa như thế này, mưa lạnh lùng nhưng không vô tình, mưa suốt mướt nhưng không bi lụy, mưa đẹp theo một cách rất riêng của nó. Thiếu niên không biết tự khi nào mình đã phải lòng những cơn mưa chớp nhoáng trong lòng xứ phồn hoa, mỗi ngày trời đổ mưa là một niềm vui giản dị, cũng là một bí mật nho nhỏ cậu luôn giữ cho riêng mình. Nhìn những hạt mưa bay bay trên nền trời, cậu âm thầm nghĩ đến khi mình cùng người yêu thương nắm tay nhau dạo bước trong một ngày mưa như thế, hai thân thể nép vào nhau dưới tán ô be bé, tiếp xúc thân cận đến nỗi cả hơi thở lẫn nhịp đập con tim của đôi phương đều có thể tường tận... Cảm giác khi ấy sẽ như thế nào? Hồi hộp? Vui vẻ? Hay một thứ gì đó khác? Cậu không biết được, nhưng cậu không thể ngăn được mình mong chờ cảm giác đó...

Mưa và tình nhân, cậu còn có thể đòi hỏi gì hơn nữa chứ?

Thời gian qua đi một chút, thiếu niên cũng không vội vàng, ở nơi cậu có thể thu vào tầm mắt cảnh tượng đẹp nhất lặng lẽ ngắm nhìn mưa rơi trên khoảng không nhạt nhoà, nhẹ nhàng hô hấp từng nhịp chậm rãi. Mùi hơi nước thấm đẫm buổi phôi, từ từ len lỏi tới nơi sâu thẳm nhất trong tim, giống như bàn tay ấm áp vuốt ve nội tâm đa sầu đa cảm của thiếu niên. Cậu tựa lưng lên phiến gạch trơn láng nghỉ ngơi một chút, đôi mắt xinh đẹp nhắm lại tận hưởng cảm giác thanh thản trong lòng...

Tiếng bước chân trầm ổn trên những vũng nước đánh động thiếu niên, buộc cậu tò mò mở mắt ra xem chủ nhân của chúng. Thu vào trong mắt cậu là hình ảnh nam nhân cao lớn đáng ngưỡng mộ, một thân tây trang lai láng bước đến bên mình, chìa ra chiếc ô màu xám bạc. Người đó đeo khẩu trang không thấy được nhân dạng nên thiếu niên cũng có chút dè chừng, thế nhưng đôi mắt cương nghị của y lại có sức thuyết phục đến kinh người, giống như thứ mê dược mạnh mẽ nhất, trong giây phút khiến cậu vô thức đưa ra đón lấy ô từ tay y.

Nam nhân không nói không rằng, thấy cậu nhận ô thì gật nhẹ đầu, ngay lập tức liền rời đi. Đến khi thiếu niên tỉnh khỏi cơn mê, chỉ còn chút bóng dáng của chiếc ô màu xanh của người đó thấp thoáng nơi xa xa, chẳng mấy chốc đã biến mất không còn một dấu tích. Thiếu niên vội cầm lên chiếc ô, ngửi thấy một đạo hương cỏ thơm lưu lại trên đó, khoé miệng tự giác nhếch lên thành hình bán nguyệt xinh đẹp vô ngần...

Một ngày mưa, cậu nhận được từ người không quen biết một chiếc ô, tâm tình thế nào lại không vui vẻ được chứ..

Một ngày mưa năm năm sau, không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, những khoảnh khắc ấy vẫn cứ mãi ở trong tim cậu, giống như một kí ức tươi đẹp đã ghi hằn trong tâm khảm. Cậu đứng dưới trời mưa như ngày hôm đó, nhẹ nhàng đưa tay ra hứng lấy những hạt nước mát lành, trái tim trong lồng ngực không hiểu sao lại có chút khẩn trương..

-Bảo bối!

Hơi ẩm dịu dàng cùng mùi hương nước hoa bao bọc lấy thân thể khiến cậu sững lại một chút. Cảm giác thân thuộc đến lạ kỳ trong giây phút như ánh sáng bừng lên trong lòng kí ức, khiến cậu chột hiều ra tất cả.. Thiếu niên đánh mắt sang nhìn người đang từ mặt lên vai mình, nhân lúc không có ai nhìn hôn trộm một cái lên mặt y, không ngờ còn được y hôn lại một cái thật kêu.

"Chụt"

Nam nhân tự nhiên đỡ lấy ô cho cậu, vòng tay kéo sát cậu đến bên người mình, nhỏ giọng thì thầm.

-Bảo bối hôm nay lại đến đón tôi đi ăn trưa nha, tôi không phải nhìn lầm đâu đấy nhỉ.

-Sắc lang, không thích thì thôi, tôi đi ăn một mình! -Thiếu niên ra vẻ giận dỗi, môi dưới dẫu lên khả ái vô cùng.

Nam nhân biết bà xã lại nổi đoá, vội vã nịnh nọt ngay, tay không ngừng xoa xoa thắt lưng nhỏ bé của cậu.

-Tôi mừng còn không hết ấy chứ! Bà xã của tôi thực đáng yêu nha...

-Ông biết vậy thì tốt!

Thiếu niên gật gù, đối với y nở nụ cười thật tươi, trông mắt không giấu nổi rung động...Cậu thì cầm lên ngực y, rất uy nghi mà ra lệnh.

-Sắc lang, hôm nay tôi muốn ăn thịt nướng kiểu Hàn. Ở đầu phố này có quán rất ngon đó.

Nhận "thánh chỉ" của bà xã ban xuống, nam nhân có chút không đỡ nổi, cụp một nhát lên chóp mũi cậu, nghiêm mặt hỏi:

-Bà xã, em đến là vì chồng em hay là vì thịt nướng đấy hả?

-Hì hì, cả hai!

Vợ yêu của nam nhân cười khì, kéo kéo tay y giục y xuất phát. Cậu hăm hở bước chân về phía trước, không nghĩ đến nam nhân không hề nhúc nhích. Thiếu niên chau mày nhìn y, đem gương mặt hoàn mỹ nhẵn lại thành một đoàn, nhìn vừa đáng yêu vừa tức cười, chọc nam nhân nhin cười đến đau cả ruột.

Y lặng lẽ chìa ra bàn tay của mình, khoé môi bày ra nụ cười mê hoặc chúng sinh, mắt khẽ nháy một cái làm hiệu. Cảm nhận được bàn tay nhỏ bé ngượng ngùng thò ra từ trong túi đặt lên tay mình, nam nhân vội vã siết lại thật chặt, đem nó ôm trọn trong lòng bàn tay rộng rãi lại ấm áp. Y một lượt

nhét nắm tay vào trong túi áo khoác, ngẩng lên cười ngốc với đối phương, cất giọng đầy yêu thương:

-Bà xã, chúng ta đi được rồi a..

Hành động ngọt ngào lại có chút trẻ con của nam nhân khiến thiếu niên xấu hổ không thôi. Cậu cảm nhận được những ngón tay thon dài của đối phương ôm chắc lấy tay mình, ngại ngùng một chút rồi cũng đáp lại, khẽ tựa đầu lên cánh tay cường tráng của y, đem thân thể mình nép sát dưới tán ô màu bạc.

Bọn họ một vợ một chồng cùng nhau đi chung một chiếc ô, chậm chậm hoà vào dòng người đông đúc trên con phố tập nập...

Mưa rơi...

Trong lòng người có nắng ấm chan hoà...

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lạp

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Pn4: Lần Thứ Hai Lên Xe Hoa Của Tổng Tài (1/2)

Part 1: Gặp gỡ ba mẹ chồng

[Một tháng trước hôn lễ]

-Ba à, ba đã gọi điện cho ông nội chưa?

Đại thiếu gia nhà họ Trạch thư thả ngồi lên chiếc sofa cao cấp, lễ phép nhắc nhở đại nam nhân ngồi bên bàn làm việc. Cậu thật không hiểu nổi, hôn lễ của y chỉ còn một tháng nữa sẽ diễn ra, mọi thứ cũng đã được chuẩn bị đâu ra đó rồi, vậy mà chỉ còn việc báo cáo với phụ huynh đơn giản như vậy mà y cứ mãi chưa hạ được quyết tâm, lần nữa bao nhiêu ngày làm cậu sốt hết cả ruột.

Nam nhân mặc dù tỏ ra bình tĩnh nhưng lo lắng đều bày ra cả trong đáy mắt, cầm máy tính bảng lên nhưng rồi lại do dự đặt xuống. Y không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, chốc chốc lại thở dài một cái. Thái độ này của y chọc đại thiếu gia phát hỏa, đi một mạch đến bên giành lấy chiếc máy tính bảng bắt đầu cuộc gọi hình ảnh.

-Con làm gì vậy? -Nam nhân bị bất ngờ có chút bực bội, quay sang cậu chất vấn.

-Ba hàng ngày cái gì cũng quyết đoán như vậy, tại sao chuyện nhỏ nhặt như thế lại không làm được? Chỉ cần gọi cho ông rồi nói "Ba ơi, con sắp lấy vợ rồi ạ" là được chứ gì? Hơn nữa, gạo cũng đã nấu thành cơm, Ninh Dương đã sinh con cho ba rồi, ông có thể làm gì được nữa?

-Ai lấy vợ? Cái gì mà gạo nấu thành cơm? Ai đã sinh con cho ai?

-Ông nội!! -Vị thiếu gia bị giọng nói phát ra làm cho giật mình, suýt nữa đã đánh rơi chiếc Pad xuống mặt bàn. Cậu nhìn lão nhân mặt than trên màn hình, giơ tay làm dấu V một cái rồi chuyển luôn qua cho người bên cạnh, để cho y tự mình giải quyết. (con cái có tâm ghê luôn 😏)

-Ba à... Con...

-Giải thích chuyện này cho ba ngay, điều lúc này Trạch Nghi nói có phải thật không? -Giọng nói băng lãnh truyền đến không có một chút cảm xúc, giống như những thanh thương bén nhọn lao đến ghim vào những điểm trọng yếu nhất trong lòng người, đem đối phương chìm xuống hàng vạn dặm biển sâu. Uy lực của người đứng đầu Trạch gia không bao giờ là chuyện có thể đùa, kể cả người làm con như Trạch Vũ cũng rợn cả tóc gáy. Y suy nghĩ một chút rồi thở hắt ra, chậm rãi đáp lại, thanh âm so với thường ngày cứng cỏi hơn gấp vạn lần. Trạch Vũ đã hạ quyết tâm, dù ngày hôm nay ba y có ngay lập tức bay về Trung Quốc lột da y, y cũng tuyệt đối không nhún nhường.

-Phải, con sắp kết hôn. Vị hôn thê cũng đã sinh được một nhóc tì vô cùng đáng yêu, chúng con đã chuẩn bị đám cưới xong xuôi rồi, chỉ một tháng nữa là hôn lễ bắt đầu.

-Trạch Vũ...con...-Trạch Lân nghe lời thừa nhận từ chính đứa con của mình, gân xanh nổi đầy trên vầng trán ngăm ngăm, biểu lộ trên mặt đáng sợ đến mức Trạch Nghi ở một bên cũng toát cả mồ hôi lạnh.

Trạch Vũ đã biết trước phản ứng của Trạch lão gia, bàn tay dưới mặt bàn nắm chặt lại thành hình nắm đấm, truyền thêm cho chính mình chút dũng khí.

-Ba à, con biết hiện tại ba rất tức giận nhưng dù thế nào con cũng sẽ cưới em ấy. Ninh Dương là người con yêu, cũng là mẹ của con trai con, con

thực lòng mong ba tác thành...

Để nói ra những lời này trước mặt ba mình, Trạch Vũ đã phải cố gắng rất nhiều. Dựa trên hiểu biết của y về tính cách của Trạch Lãn, ông nhất định không thể dễ dàng chấp nhận chuyện này. Trạch Lãn là người cố chấp, ông luôn dùng cách nghiêm khắc nhất để giáo dục con mình, ép buộc y đi theo con đường ông định sẵn, kể cả việc y kết hôn cùng ai. Giờ đây Trạch Vũ tự ý ấn định hôn ước với người ông chưa từng nghe qua, không những thế còn loạn tính làm người đó mang thai cốt nhục của Trạch gia, ông có thể như vậy mà cho qua sao?

Lão nhân ở đầu phát hình bên kia từ đầu đến cuối không nói lời nào, da mặt nổi lên đầy hắc tuyến, đem gương mặt đã có nhiều nếp nhăn phủ trùm một màu u ám. Nhìn thái độ của ông, hai người ở bên này như ngồi trên đồng than hồng, ngoài mặt không tỏ rõ lo lắng nhưng bên trong đã muốn run lên bần bật. Từng giây từng phút trôi qua, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu lăn dài sau gáy, thấm ướt cả một mảng lưng áo. Đến khi người kia lên tiếng, cả hai không ai bảo ai tự động giật mình đánh thót, tim thiếu chút nữa đã nhảy ra khỏi lồng ngực.

-Là người của tập đoàn nào?

Nam nhân giống như đã lường trước được, âm đạm lắc lắc đầu.

-Em ấy là người có gia thế bình thường, không phải là con cái của tập đoàn nào cả.

Bởi vì đầu phát hình bên kia không truyền đến âm thanh gì, cộng thêm lão nhân mặt than vẫn không có tí gì biến chuyển, hai người bên này đều nhìn không được khấn trương. Thiếu niên thấy tình hình căng thẳng, nhanh miệng nói để vào:

-Ông à, tuy gia đình của Ninh Dương không giàu có nhưng khẳng định là gia đình gia giáo, họ đã nuôi nấng cậu ấy thành một nhân tài rất có thực

lực nha. Ninh Dương thông minh, giỏi giang lại thực lòng yêu ba, cũng đã có tiểu bảo bảo rồi, ông cũng nên tác thành đi..

-Trạch Nghi, ông và ba đang nói chuyện, con không nên xen vào.

Đối với đứa cháu cưng của mình, Trạch Lân cũng có vẻ mềm mỏng hơn một chút, dầu vậy vẫn cứng rắn như bàn thạch, lặng yên quan sát Trạch Vũ, giống như chờ đợi điều gì đó từ y vậy. Trạch Vũ quả thật cũng không ngồi yên được nữa, trước mặt lão nhân mình kính trọng lại nể sợ, đồng dặc nói lên những lời y không dám nói ra từ bấy lâu nay:

-Ba à, con biết rằng ngày trước là vì ba muốn con có được chỗ dựa tốt cho công ty non trẻ nên mới tác thành cho con và Hiếu Bạch. Thế nhưng hiện tại Trạch Thiên Vũ đã là tập đoàn lớn mạnh, bản thân con từ lâu đã không cần phải dựa dẫm vào thế lực của ai cả, cái con cần nhất chỉ là người con thực lòng yêu thương. Bao nhiêu năm như vậy, cuối cùng con cũng tìm được em ấy. Ninh Dương là người con luôn mong mỏi, cũng là người phi thường tốt đẹp, ba mẹ khẳng định sẽ có cảm tình với em ấy. Nhiều năm qua đi, con đã giác ngộ được rằng, bản thân mình không cần gì hơn đến cuối đời có một người có thể nương tựa vào, và hạnh phúc nhất chính là mình yêu em ấy và em ấy cũng yêu lại mình..Ba hãy nghĩ đến tình cảm của ba dành cho mẹ, tình cảm của con dành cho Ninh Dương cũng như vậy đó... Ba hiểu con đang cảm thấy thế nào mà, đúng không?

-Trạch Vũ...

Lão nhân cả đời chưa bao giờ lâm vào tình thế khó xử như vậy, nhất thời cảm thấy như vừa bước hụt một bước chân, trong tim bỗng có một cảm xúc mới mẻ ủa đến, lạ lẫm đến mức chính ông cũng phải giật mình. Con người dù lớn đến bao nhiêu, trong mắt ba mẹ thì vẫn mãi là đứa trẻ thôi, đối với Trạch Vũ cũng không phải ngoại lệ, nhất là khi y lại là con trai độc nhất của Trạch Lân. Ông cũng không phải không biết thương con, từ trước đến giờ ông có ép buộc Trạch Vũ chủ yếu là vì ông muốn y có chỗ dựa vững

chắc, từ đó mà phát triển sự nghiệp. Trạch Vũ ngày trước quả thực cũng có chút bốc đồng, làm ông không yên tâm chút nào. Bởi vì không muốn con trai phải đối mặt những khó khăn như mình đã trải qua, ông mới càng xúc tiến thông gia với tập đoàn Dương thị, thậm chí còn dụng đến phương thức sắt đá nhất để buộc con trai mình phải kết hôn với trưởng nữ của Dương thị, trước đó đã là bằng hữu thân thiết của y.

Thế nhưng, cuộc sống không hạnh phúc của Trạch Vũ giống như quả tạ giáng xuống lòng tự tôn đến độc đoán của ông. Sai lầm của Trạch Vũ năm đó làm ông phải suy ngẫm lại về chính bản thân mình cũng như tương lai mà ông đã định sẵn cho Trạch Vũ. Lão nhân biết mình sai nhưng năm tháng qua đi vẫn chưa dám nói lời xin lỗi với con trai, việc Trạch Vũ ở vậy nuôi Trạch Nghi lại càng khiến ông hối hận, canh cánh trong lòng mãi mà không thốt nên được thành lời. Hiện tại y đã tìm được người y muốn gắn kết cả đời, trong mắt có không biết bao nhiêu là hạnh phúc, có thể đối với ba mình nói những điều như vậy, ông lại không cảm thấy mùi lòng sao? Ông chỉ là tức giận rằng Trạch Vũ có thể giấu nhem mọi chuyện, "tiền trạm hậu tẩu", mãi đến khi chuẩn bị kết hôn mới gọi điện thông báo một câu, ông làm sao không giận cho được?

-Người đó thực sự tốt đến vậy ư?-Trạch Lân quả thực cũng có chút tò mò, người có thể khiến con trai mình yêu đến như vậy rốt cuộc là người như thế nào. Ngày trước, mỗi lần ông gọi điện cho con trai, thủy chung đều thấy y mệt mỏi, đôi mắt trũng xuống vì thiếu ngủ, thần sắc không hề tốt. Vậy mà hôm nay, ông cảm thấy như thấy lại được tiểu Trạch Trạch hoạt bát tinh nghịch của hơn bốn mươi năm về trước, gò má hồng hào tràn đầy anh khí, hai mắt sáng rỡ lại lấp lánh niềm vui. Ông có thể đoán được ngay, con trai mình là vì ăn ngủ tốt nên đã tăng không ít cân nặng rồi (ông nào vợ chăm cũng béo lên =))). Trạch Vũ qua một chút thời gian đã thay đổi nhiều như thế, chắc chắn là do ở cùng người kia mà được như vậy, dù không nói ra nhưng Trạch Lân có chút mừng vui trong lòng.

Nam nhân nghe được câu hỏi của ba ba, trong lòng vui sướng đến sắp nhảy cẫng lên đến nơi, nhưng ngoài mặt vẫn phải cố tỏ ra bình tĩnh. Y cao hứng tiếp lời Trạch Lân:

-Đương nhiên rồi, ba mẹ chắc chắn sẽ thích em ấy a. Ba mẹ hãy sắp xếp trong tháng này về nước đi, Ninh Dương cũng muốn gặp ba mẹ lắm.

-Ông nội, ông về sớm đi, con muốn đi câu cá với ông! -Đại thiếu gia giống như tiểu hài tử vo ve bên ông nội, nhìn qua thật có điểm tức cười. So với Trạch Vũ, Trạch Lân đối xử với cháu đích tôn mềm mỏng hơn nhiều, lúc chỉ có hai người thường cất bộ mặt than đi để chơi đùa cùng cậu nên Trạch Nghi cực kì quý ông nội, thân thiết với ông không kém gì ba mình. Vì ông không thường xuyên ở trong nước, Trạch Nghi luôn tận dụng mọi cơ hội khi ông về nước, cùng ông đi chơi đây đó, câu cá, đánh gôn, leo núi không trừ bỏ một thú vui nào. Lần này ba kết hôn, ông không biết chừng sẽ ở lại đến hơn một tháng, chỉ nghĩ đến thôi Trạch Nghi đã háo hức lắm rồi.

Trạch Lân lướt ánh mắt qua đứa con trai cùng đứa cháu nội của mình, thở hắt ra một cái rồi gật đầu. Lần về nước này, ông nhất định phải xem con dâu cho kĩ, nếu không thích hợp thì lúc đó tính tiếp cũng chưa muộn. Thời đại này đã không phải thời đại cha mẹ có thể quyết định hôn nhân của con cái, dù ông có không đồng ý thì Trạch Vũ vẫn hoàn toàn có thể kết hôn cùng người đó cơ mà. Trạch Lân đành xuống nước, lần đầu tiên trong đời tạm thời cho qua chuyện của con trai mình.

Sau khi màn hình máy tính bảng được tắt đi, ông liền nối máy ngay đến thư kí của mình chuẩn bị phi cơ về nước, lặng lẽ đứng dậy khỏi bàn làm việc đi ra ngoài. Ông theo hương mùi thơm đi vào trong bếp, nhìn thấy bóng lưng người phụ nữ hí hoáy chiên những quả trứng nát bét, cúi mặt thở dài thườn thượt, âm thầm đi đến ôm lấy người đó.

-Honey, your baobei"s just called...

(Bà xã à, bảo bối của em vừa mới gọi đấy)

-Really? Why? He never calls us all of a sudden...(Thật sao? Có chuyện gì à? Nó chẳng bao giờ đột nhiên gọi đến như vậy cả) -Người phụ nữ luống tuổi ngẩng lên nhìn người đàn ông đằng sau mình, rất tự nhiên mà hưởng dụng hơi ấm từ vòng tay ông. Trạch Lăn sau bao nhiêu năm vẫn lãng mạn như vậy, dù bình thường đáng vẻ lạnh lùng của ông khiến người ta phải phát bực.

Trước khi trả lời câu hỏi của đối phương, Trạch Lăn đột nhiên khựng lại một chút, giống như không biết phải dùng từ ngữ gì cho thích hợp vào lúc này. Sau cùng, ông thở hắt ra, nói nhỏ vào tai vợ:

-He's getting married next month..

(Nó sẽ cưới vợ vào tháng tới)

-Oh my god!!!!

Người phụ nữ giống như bị sét đánh trúng, giật mình vung tay một cái. Miếng trứng từ trong chảo làm một đường parabol đẹp mắt bay ra ngoài, đập vào tườngбет dính thành một mảng nhầy nhụa, từ từ trượt xuống dưới con mắt kinh hoàng của hai người. Trạch Lăn tròn mắt nhìn vợ mình đang cười hì hì, nhét cái xẻng cùng giẻ lau vào tay mình rồi chuồn biến ra khỏi bếp, nhất thời máu nóng muốn dồn lên tới chân tóc..

-Come...back..here..(Em mau...quay..lại...đây..cho..tôi)

-No!!! I gotta call my baobei!!!! (Không đâu!! Em phải đi gọi điện cho bảo bối bây giờ a!!)

Nhìn bóng dáng xa dần của bà xã, Trạch Lăn chỉ còn biết thở dài, ngậm ngùi dọn bãi chiến trường người đó vừa gây ra, trong lòng thầm hối hận vì đã nghe lời nịnh nọt để bà ấy vào bếp...

Đúng là chẳng cái đại nào bằng cái đại nào mà~~~

\$\$\$

-Thưa sếp Tổng, người đã đến rồi ạ.

-Tôi biết rồi. Cô giúp tôi đưa người đó lên đây nhé!

Trạch Vũ nhận điện báo từ phòng tiếp tân, vui vẻ ngồi dậy khỏi bàn làm việc vươn vai một cái, tiến ra sofa ngồi chờ.

Tiếng gõ cửa dè dặt khiến tim y vô thức đập loạn, chân dài nhấc lên vội vã chạy ra cửa đón người. Ngay từ giây phút cửa mở ra, y liền tóm lấy cục bông trắng múp vào trong phòng, áp lên tường bên cạnh cường hôn. Mãi đến khi người kia đánh lên ngực y kêu gào đòi không khí y mới buông ra, còn xấu xa cọ cọ môi lên khoé miệng của cậu nữa.

Ninh Dương xấu hổ đẩy sắc lang sang một bên, đi đến bàn uống trà đặt cặp lồng cơm xuống, cảm thấy có chút nóng nên cởi bớt áo khoác ra cho thoải mái. Cậu ngồi xuống sofa chưa ấm được mông, sắc lang xấu xa đã chạy đến bên cạnh, dùng thân thể cường tráng của mình khống chế cậu, mạnh mẽ áp cậu lên tấm nệm mềm mại.

Y ở bên trên nhìn vợ yêu trong chiếc áo len màu trắng sữa, bờ môi anh đào cùng chóp mũi tinh tế đỏ ửng lên vì gió lạnh giống như viên sủi cỏ trắng hồng ngon mắt, nhịn không được cúi xuống cắn một ngụm lên gò má phúng phính đầy khả ái. Không đợi cậu kịp phản ứng, y đã dờ miệng đến đôi môi ngọt ngào mút vào, cuồn cuộn đến mức Ninh Dương còn tưởng y sắp ăn thịt mình đến nơi, nằm dưới thân y run lấy bầy.

Trạch Vũ cảm nhận được thân thể vợ yêu có biến chuyển, nghĩ rằng bảo bối bị lạnh, vội vàng ngồi dậy đem cậu ôm chắc vào lòng, sủng nịnh thối thối rồi lại hôn hôn chóp mũi hồng hồng.

-Bảo bối vất vả rồi a.. Tôi cảm động muốn chết đây này...

-Cảm động cái đầu ông! Nãy giờ đều là muốn ăn người ta sạch sẽ còn gì! -Ninh Dương dù mắng y như tát nước vào mặt nhưng vẫn vô thức cuộn tròn trong ngực y, hai tay vòng qua lấy eo y siết lấy đem hai người sát lại gần nhau hơn. Trạch Vũ cười thầm. Bảo bối này thực sự là khẩu thị tâm phi mà!

-Từ sau khi sinh tiểu màn thầu, tôi chỉ có ăn với ngủ, sắp biến thành heo rồi a! Chỉ có thể này ông với mẹ mới cho tôi bước ra khỏi nhà, tôi buồn chán đến sắp phát điên rồi đây!

-Bảo bối chịu khó một chút, thân thể sau sinh rất dễ nhiễm lạnh, ra ngoài nhiều không tốt đâu. Một tháng nữa là đại hôn rồi, trăng mật chúng ta sẽ đi du lịch một tháng mà! Đến lúc đó bảo bối muốn chơi gì, làm gì tôi cũng chiều hết!

Nam nhân ưu ái nhìn người trong lòng, dịu dàng xoa xoa thắt lưng cho cậu, dùng hết mị lực của mình để dỗ bảo bối khó chiều này, rốt cuộc cũng thành công. Ninh Dương nghe cũng xuôi tai, không còn phụng phịu nữa, tuy vậy, khi nhìn thấy bản mặt gian xảo của y khi nhắc đến từ "trăng mật", bao nhiêu lông tơ trên người đều dựng hết cả lên...

Một tháng cùng Trạch Vũ ở một chỗ, ngày nào cũng bị y làm tới làm lui, căn bản là không ra được khỏi giường chứ đừng nói đến "làm gì, chơi gì" a! Ninh Dương quắc mắt với tên sắc lang mày râu nhẵn nhụi kia, hằm hè đe dọa y:

-Ông phải giữ lời hứa đó! Nếu không, tôi sẽ lột da ông!

-Bà xã đáng yêu của tôi từ lúc nào lại biến thành đồ tể thế này...

-Giỏi thì ông nói lại câu vừa rồi xem!

-Được rồi, được rồi, bà xã là xinh đẹp nhất, dịu dàng nhất hệ mặt trời này, vậy nên sẽ không chấp nhận tôi làm gì đúng không..

Nam nhân nhe răng cười ngốc, gặm gặm khoé môi bảo bối của y, tiện thể hít hà chút mùi hương thơm ngát từ thân thể cậu. Ninh Dương biết thừa chiêu bài nịnh nọt của Trạch Vũ, thế nhưng vẫn không cưỡng lại được sức hấp dẫn của y, bấm bụng bỏ qua cho y lần này...Cậu vươn tay đến chỗ cặp lồng gỡ ra, xếp khay thức ăn thẳng hàng ngay ngắn trên mặt bàn.

-Mau ăn cơm đi.. Chỗ này đều là tôi làm đó, ông nhất định phải ăn hết!

Mùi hương thức ăn thơm nức truyền đến khiến Trạch Vũ râm ran trong ổ bụng. Cá hấp, canh thịt hầm, đậu hủ sốt chua ngọt ăn cùng salad rau trộn, những món ăn đơn giản nhưng được trang trí đẹp mắt, lại được đích tay vợ yêu làm cho y, y thích mê đi được ấy chứ. Y nhìn gương mặt tập trung nhìn nghiêng đẹp đến động lòng người của vợ, giả bộ khịt khịt mũi một cái rồi lại vùi mặt vào ngực cậu, nhếch mép cười hì hì:

-Ăn cái này trước vậy!

Nói rồi liền nhắm trúng nhũ tiêm nhỏ xinh cặp một nhát, chọc Ninh Dương xấu hổ đến nóng bừng cả mặt. Cậu gạt sắc lang sang một bên, cầm đũa với thìa dí vào tay y, không niệm tình mạng yêu:

-Sắc lang xấu xa! Ông có nghiêm túc không thì bảo! Tôi về bây giờ đây!

-Bà xã đừng nóng, tôi ăn đây, ăn đây..

Trạch Vũ cười trừ, múc một thìa canh với miếng thịt mềm rục, đưa đến môi mình thối thối rồi chuyển đến miệng vợ, cất giọng nhẹ nhàng:

-Ăn với tôi đi...

Thực ra Ninh Dương đã ăn trước một chút ở nhà nhưng bởi Trạch Vũ rất có thành ý, cậu cũng không nỡ từ chối y, há miệng đón lấy muỗng canh. Trạch Vũ thấy thế rất vui, ôm vợ trên đùi thưởng thức bữa ăn, vợ một miếng ta một miếng, đồ ăn quả thực ngon hơn gấp nhiều lần. Y nhìn tiểu hồ ly nhai miếng cơm trong miệng, khuôn miệng nhỏ nhắn khẽ động đậy cùng hai má phúng phính đáng yêu vô cùng, hại y suýt nữa đã ôm mặt a ra thành tiếng (fanboy 😍 😍). Phát hiện có hạt cơm vương lại bên khoé miệng hồng hồng, y mỉm cười xấu xa, dùng đầu lưỡi gầy nhẹ nó lăn một lượt vào trong miệng mình dưới con mắt kinh ngạc của vợ, xong xuôi còn thần nhiên chốt hạ một câu "cơm vợ nấu là ngon nhất".

Nếu có cái lỗ nào ở đây, Ninh Dương thề sẽ chui xuống ngay được. Cậu đánh lên lồng ngực nhắc nhở y đứng đắn một chút, lấy đũa gắp một miếng thịt thật to nhét vào cái miệng chỉ biết phun mấy lời khiến người ta phải đỏ mặt. Hành động đáng yêu này của bảo bối làm Trạch Vũ hạnh phúc đến nỗi suýt nữa nhảy cẫng lên, ăn bữa cơm mà trong mắt ngập ngụa bong bóng trái tim màu phấn hồng.

Bữa trưa qua đi, kim đồng hồ mới nhích qua vạch số 12 một chút. Trạch Vũ ngồi trên ghế làm việc đợi vợ yêu từ trong nhà vệ sinh đi ra, cười cười vỗ vỗ lên đùi mình ra hiệu. Ninh Dương đương nhiên biết ý tứ của y là gì, ngập ngừng một chút rồi cũng đi đến ngồi tách chân trên lòng y, ôm chặt lấy thắt lưng săn chắc vì tập thể hình nhiều năm của Trạch Vũ. Cậu cảm nhận được vòng tay ấm áp bao trọn lấy mình thì nhin không được cười khúc khích, tì mặt lên ngực y quan sát xương hàm quyến rũ chỉ cách mình có vài phân, trong lòng cũng có điểm ngưỡng mộ không thôi.

Trạch Vũ ôm tiểu bảo bối trong ngực, với tay lấy cái áo khoác của mình phủ trùm lên người cậu, điều chỉnh ghế ngả về đằng sau một chút. Bởi vì người Ninh Dương rất nhỏ, lọt thỏm vào trong áo của Trạch Vũ cực kì ấm áp, vô thức mà ngáp một cái thật dài. Y nhìn bảo bối ngái ngủ đáng yêu như vậy, mỉm cười âu yếm nhắc nhở:

-Cùng tôi nghỉ một chút đi, đến chiều hãy về..

-Ừm..

Tiểu bảo bối vùi mặt vào ngực y gật gật, ngược mắt lên gọi khẽ..

-Trạch Vũ..

-Sao vậy?

"Chụt"

Nụ hôn dịu dàng hạ cánh lên môi giống như tia sét đánh trúng vào trái tim Trạch Vũ, trong phút chốc làm y sốc đến ong ong cả hai bán cầu não. Đến khi vợ yêu thành thật áp mặt lên ngực y đi ngủ, Trạch Vũ mới thanh tỉnh được vài phần, đan tay vào tóc cậu vuốt ve rồi nhắm mắt lại, nhỏ giọng thì thầm vào tai cậu:

-Bảo bối... tôi thật muốn khi mình nhắm mắt lại, được thấy em trong ngực mình thế này a...

Ý tứ trong câu nói của y không hề dễ nắm bắt, bản thân y cũng không bắt vợ yêu phải hiểu, nói điều này chỉ giống như nói với bản thân mình mà thôi. Chính là y không ngờ đến, giọng nói thân thuộc lại vang lên, dù rằng có đôi chút ngái ngủ nhưng lại đáng yêu đến vô ngần:

-Còn tôi..tôi chỉ muốn mỗi khi mở mắt ra...đều được thấy ông ở bên cạnh mình...

Trạch Vũ không tin nổi vào những gì mình nghe thấy, vội vã cúi xuống nhìn mái đầu nhỏ bé của người kia. Vợ yêu của y quả thực không hề đơn giản, nói ra điều này không những đối lại được ý tứ của y, còn ẩn chứa trong đó những điều sâu sắc nữa. Y mỉm cười siết nhẹ vòng tay, giống như

muốn đem bảo bối y yêu nhất khảm lên thân thể mình, hôn trộm một cái lên trán cậu rồi nhắm mắt đi vào giấc ngủ....

Lời thề nguyện ngày hôm nay, y nhất định sẽ ghi lòng tạc dạ. Không cần phải nhiều lời, chỉ cần hai người trong lòng thấu hiểu, cả đời tuân thủ, lời thề nguyện ắt sẽ trở thành vĩnh cửu....

\$\$\$

Ngày mùa đông lạnh lẽo, từ trong căn biệt thự nhỏ nhắn vọng ra tiếng cười lạnh lạnh của trẻ con, truyền đến cảm giác ấm cúng lạ thường. Nơi phòng bếp tràn ngập mùi súp ngô thơm phức, thiếu niên bế trên tay tiểu bảo bảo, nhẹ nhàng cưng nựng nó khiến thằng bé cười khanh khách, chân tay vung loạn xạ vì phấn khích. Thiếu niên cười đùa với con, chốc chốc lại liếc mắt nhìn bóng lưng của nam nhân to lớn trong chiếc tạp dề màu hồng đang hí hoáy bên nồi súp, trong ánh mắt có không biết bao nhiêu là yêu thương..

Nam nhân thấy vợ và con chơi vui như vậy làm sao nhịn xuống được, nhanh nhẹn kiểm tra lại chiếc nồi trên bếp, đến khi chắc chắn tất cả đã ổn liền chạy ngay đến bên vợ, ôm cả cậu lẫn tiểu bảo bảo vào lòng, thanh âm tự giác ngọt như đường:

-Hai bảo bối của tôi~~~

Đứa nhỏ nhìn thấy ba ba thì vui mừng ra mặt, vươn nắm tay tròn mủm về phía y. Thiếu niên thấy vậy liền bế con chuyển qua chỗ nam nhân để hai ba con chơi với nhau, đi qua một bên pha sữa. Hai ba con hợp cạ vừa quăn lấy nhau là đã thành một cái chợ ngay, ồn ào nhốn nháo nhưng không hề khiến cậu bức mình, ngược lại còn thấy vui vui trong lòng.

Nam nhân nhận bình sữa ấm từ tay vợ, kiểm tra nhiệt độ cẩn thận rồi mới đặt đến bên miệng con. Riêng về khoản này thì y vô cùng thành thực, thằng bé vừa mới ngậm vào đã mút lấy mút để, đôi mắt tròn vo hết nhìn ba rồi lại quay sang nhìn mẹ, trên mặt như viết đầy ý tứ "Ba mẹ xem con uống

sữa ngoan chưa này 😊 ". May mắn tiểu màn thầu của bọn họ bẩm sinh đã là một tiểu nhũ trư, ăn ngủ vô cùng tốt lại ít quấy nên cả hai cũng đỡ vất vả. Ít nhất đã có Trạch Vũ dày dặn kinh nghiệm, Ninh Dương cũng không có gì phải lo lắng cả.

Trạch Vũ vỗ vỗ cái mông nhỏ xíu của tiểu bảo bảo, mỉm cười quay sang vợ yêu nhắc nhở:

-Em mau đi tắm đi rồi ăn cơm, để tôi cho tiểu màn thầu uống sữa là được rồi...

-Ừ..

Bởi vì Trạch Vũ chăm con quá tốt, Ninh Dương rất yên tâm giao con cho y, mang đồ đi tắm. Còn lại một mình Trạch Vũ với con, y tỉ mỉ cho thằng bé uống hết phần sữa, chuẩn bị ru nó ngủ thì chuông cửa vang..

-Hình như là Trạch Nghi đến đó, ba với con ra đón anh nha!

Thằng bé giống như nghe hiểu những lời Trạch Vũ nói, khoé miệng bày ra nụ cười rất khả ái. Y cuộn thằng bé lại trong chăn ấm, ôm nó thật chắc vào ngực mới đi ra mở cửa, tươi cười chào đón người ở bên ngoài. Chưa đến một giây sau, nụ cười của y liền đông cứng, trong miệng lắp bắp mãi mới thoát ra được hai chữ..

-Ba...mẹ...

\$\$\$

Không khí trong phòng khách ngưng trọng đến nỗi ngay cả một tiếng hít thở cũng đủ để cả bốn người đều nghe thấy. Trạch Vũ và Ninh Dương lăm lết nhìn nhau, lại len lén nhìn hai bậc phụ mẫu ngồi ở bên kia, quan sát biểu lộ của họ. Hai người đó cũng không hẳn là cao hứng, có vẻ giống như

bị shock nhiều hơn. Đặc biệt là lão nam nhân, bản mặt than của ông nổi lên không biết bao nhiêu là hắc tuyến, đen sì sì như bầu trời sắp đổ mưa.

Ninh Dương liếc trộm gương mặt có đến tám phần giống Trạch Vũ kia, không hiểu sao lại nghĩ đến gương mặt của Trạch Vũ sau này, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt cái ực. Trạch Vũ ở một bên không khá khăm gì hơn, ngồi trên sofa mà giống như ngồi đồng than hồng, lo lắng tâm tình hai bậc phụ mẫu của y. Bọn họ bị shock cũng là điều dễ hiểu, không những thế lại còn là ba lần liên tiếp, đối với người đã có tuổi, nhất thời không thể nào tiếp thu kịp.

Điều gây shock thứ nhất là khi bọn họ thấy con trai mình đầu xù tóc rối, trên mình đeo tạp dề màu phấn hồng, tay còn ôm theo một đĩa nhỏ ra mở cửa. Hai người đều biết thời đại này nam nhân chăm con lại đảm đương việc nhà là chuyện hết sức bình thường, thế nhưng dựa trên hiểu biết bốn mươi sáu năm trời của họ đối với con trai thì hình tượng này có vẻ không thích hợp với y cho lắm. Ấn tượng của hai lão nhân về Trạch Vũ cũng vì chuyện này mà thay đổi đi ít nhiều...

Điều làm bọn họ shock thứ hai là con dâu tương lai còn quá trẻ. Khi Trạch Vũ thừa nhận đến ngày đại hôn Ninh Dương mới chính thức tròn 18 tuổi, hai bậc thân sinh còn tưởng như đất trời sắp đảo điên mất rồi. Nhấm nháp sơ sơ thì khi hai người bắt đầu phát sinh quan hệ, Ninh Dương mới chỉ mười sáu tuổi, thậm chí còn có thể nhỏ hơn. Dù là Trạch Vũ chủ động dụ dỗ hay thẳng bé quyến rũ y trước, chuyện này cũng khó mà có thể chấp nhận nổi. Thế nhưng, kinh hoàng nhất lại là việc Ninh Dương là một thiếu niên lại có thể sinh được con, hơn nữa lại là một đứa bé vô cùng khỏe mạnh hoạt bát. Chuyện này đến người trẻ còn khó có thể tiếp nhận được, huống chi là hai lão nhân đã hơn bảy mươi tuổi?

Trạch Lân âm thầm đánh giá con dâu tương lai, vừa nhìn qua đã hiểu tại sao con trai mình lại mê mệt người này đến vậy. Ninh Dương là nam nhi nhưng lại có vẻ đẹp của thiếu nữ căng tràn, thân thể nhỏ nhắn khiến người

ta không kìm xuống được ý nghĩ muốn bảo hộ yêu thương, trong mắt thế nhưng có điểm mạnh mẽ cứng rắn không một nữ nhân nào có được. Bất cứ ai cũng phải công nhận Ninh Dương sinh ra là một vưu vật hấp dẫn đàn ông, không trách tại sao Trạch Vũ lại điên đảo vì người này, một hai muốn kết hôn cùng cậu. Nhưng điều đó lại càng làm ông thắc mắc, con trai ông vốn không phải người có thể vì ham mê nhan sắc mà hôn thú bừa bãi. Thiếu niên này chắc chắn phải có mị lực gì đó mới có thể khiến con trai và cháu nội ông ái mộ đến thế. Ông lặng lẽ nhấp một ngụm trà, hướng đến Ninh Dương hỏi một câu:

-Tại sao hai đứa quen được nhau?

Trạch Vũ có tật đương nhiên sẽ giật mình, đang mãi suy nghĩ nên trả lời ba mẹ thế nào thì Ninh Dương đã mở lời trước.

-Thưa bác, lí do chúng con quen nhau có hai mặt, một khách quan một chủ quan, bác muốn nghe cái nào?

-Nói cả hai đi!-Trạch Lân đối với Ninh Dương đã bắt đầu có chút hứng thú.

-Dạ, lí do khách quan là vì định mệnh đã cho chúng con có cơ hội gặp nhau, còn chủ quan là vì mỗi người đều chủ động nảy sinh tình cảm với đối phương nên mới đến được với nhau như bây giờ.

Thiếu niên mỉm cười đáp lời bố chồng tương lai, câu trả lời ngắn gọn nhưng không thiếu một ý gì, hơn nữa còn khéo léo lấp liếm đi việc Trạch Vũ ngày trước dùng chút thủ đoạn để có được cậu. Nam nhân ngồi bên cạnh thiếu chút nữa sặc cả nước bọt, cố lắm mới nhịn được cười, nháy nháy mắt với vợ yêu, trên mặt treo lên ánh nhìn đầy khích lệ.

Lão nhân không ngờ đến con dâu lại có tư duy gãy gọn như vậy, xoáy sâu vào đôi mắt to tròn như có ánh nước của cậu, tiếp tục chất vấn:

-Chủ động nảy sinh tình cảm? Tức là từ đầu cả hai đều tự nguyện?

-Đúng vậy ạ. Phát sinh quan hệ là tự nguyện, ở bên nhau cũng là tự nguyện. Vậy nên không có ai phải áy náy cả.

-Hôn nhân là chuyện không thể qua loa, cháu hiểu chứ? -Lão nhân nhấp một ngụm trà, sau đó mới tiếp lời-Cháu còn chưa đến mười tám tuổi, kinh nghiệm sống cùng lắm cũng chỉ đến vài năm, cháu tự tin với cuộc hôn nhân này sao? Ba mẹ cháu chẳng lẽ không phản đối ư?

-Bản chất của hôn nhân là dựa trên tình cảm và sự tự nguyện của hai bên, vậy nên con không hề cảm thấy có điều gì không được trong mối quan hệ này cả. Kinh nghiệm sống phải trải qua thời gian mới có thể tích lũy được, cái mà con muốn nhất chính là tương lai của con nhờ có Trạch Vũ mà có được những trải nghiệm đáng nhớ nhất, hạnh phúc nhất. Bởi vì con trai bác rất tự tin có thể mang lại hạnh phúc cho con, con cũng không có lý do gì lại không đáp lại tấm chân tình đó. Ba mẹ con cũng là người có tuổi, đối với nhiều chuyện chưa thể hoàn toàn chấp nhận được, nhưng vì họ hiểu được con thực sự cần gì và cần ai, vậy nên đã để cho chúng con tự do qua lại với nhau.

Nam nhân nghe được câu trả lời của vợ, không tự chủ được chồm qua ôm chầm lấy cậu, nhận được cái lừ mắt của lão ba đành phải rút về, tuy nhiên vẫn không ngừng bắn tim sang bên kia. Thiếu niên xấu hổ nhéo một cái vào eo y, trở về đối diện với bố chồng chờ đợi câu hỏi tiếp theo. Đã cùng Trạch Vũ bước tới đường này rồi, cậu hoàn toàn cảm thấy mình đã có thể vững lòng đối diện với khó khăn phía trước.

-Cháu không thấy rằng về đạo đức hay tự nhiên thì mối quan hệ này đều không hợp lý sao?

Quả nhiên sẽ hỏi đến câu này, Ninh Dương nhú mày, suy nghĩ một chút mới đáp lời, nhưng lần này lại là một câu hỏi khác:

-Bác thật sự nghĩ là nó có điều không hợp lí ư?

Trạch Lân đột nhiên bị hỏi lại như vậy, quả thật có đôi chút bất ngờ. Cả đời ông đã từng tiếp xúc với nhiều kiểu người, nhưng người thẳng thắn giống như Ninh Dương chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. So với kiểu người xun xoe nịnh nọt, gió chiều nào theo chiều ấy, người có lập trường vững vàng lại không mất đi phép lịch sự và tinh tế luôn đáng trân trọng hơn nhiều. Trạch Lân rất ấn tượng với Ninh Dương, nhưng vẫn muốn thử thách cậu thêm một chút.

-Vậy nếu bây giờ bác nhất quyết phản đối, còn muốn cháu rời bỏ Trạch Vũ, cháu có thể làm được không?

-Ba à, sao có thể?!-Trạch Vũ suýt nữa đã bật ra khỏi ghế, theo phản xạ ôm rịt lấy vợ ngồi bên cạnh, ý tứ phản đối hiện rõ trên mặt. Ninh Dương vì hành động này mà bất chợt cười hắt ra, âu yếm cọ cọ chóp mũi cao ngất của Trạch Vũ, không cần suy nghĩ nhiều, rất tự tin mà đáp lại lão nhân.

-Cái này phụ thuộc vào con trai bác chứ ạ? Trong lòng bác biết rõ, người không thể buông xuống mối quan hệ này đâu phải chỉ có một mình con. Ngày Trạch Vũ không cần con nữa, con sẽ chủ động rời đi không oán thán lấy một lời. Chừng nào tình cảm của con trai bác vẫn không thay đổi, điều con cần làm chỉ là tận tâm tận lực yêu lại người này mà thôi..

"Bộp...bộp..bộp"

Trạch Phu Nhân từ nãy tới giờ không tham gia một câu nào đột nhiên mỉm cười, nhắc đôi bàn tay lên vỗ nhẹ. Bà đứng dậy bước đến bên sofa đằng kia, ngồi xuống cạnh Ninh Dương ôm chầm lấy cậu, cất giọng ngọt ngào như nước:

-Con dâu của mẹ, con không cần đi đâu hết...Bảo bối của mẹ cần con, Trạch gia chúng ta cần con...

-Yvette!

-Em đã chọn con dâu rồi, anh không thể xua nó đi a...

Trạch Phu Nhân vô cùng quả quyết, giữ chặt Ninh Dương trong lòng. Bởi vì tiếng Trung của bà không tốt, phát âm ngọng nghịu, nghe qua vừa buồn cười vừa đáng yêu. Lão nhân cố gắng lắm mới giữ được vẻ mặt bình tĩnh, nhẹ giọng nhắc nhở bà xã mình:

-Yvette, không ai dùng từ "xua" cả..

-Kệ em!

Dấu môi với lão nhân xong rồi, Trạch Phu Nhân bày ra vẻ mặt tươi cười với con dâu, nắm tay cậu tỏ vẻ:

-Mẹ xin lỗi, bởi vì mẹ nghĩ con là con gái nên đã mua rất nhiều váy và nước hoa rồi... Mẹ đã mất cả một ngày mới chọn được bộ váy ngủ thật đẹp đó, rốt cuộc lại không dùng đến, tiếc thật đấy... Không sao, mai chúng ta đi mua bù có được không? Con thích nhãn hiệu nào?

-Mẹ vất vả rồi ạ..Mẹ không cần phải tặng nhiều đồ như vậy, con sẽ ngại lắm. -Ninh Dương ngượng ngùng trước sự sốt sắng của Trạch Phu Nhân, cảm thấy bàn tay ấm áp của bà phủ lấy tay mình, trong lòng tự nhiên dâng lên cảm giác hạnh phúc. Tuy nhiên, cậu không hề biết rằng, ở bên này có một tên sắc lang nghe thấy từ "váy ngủ" đã rạo rức hết cả người, đôi mắt hau háu dán lên người cậu có không biết là bao nhiêu dâm tà, khoé miệng còn nổi lên ý cười gian xảo...

Trạch Lão Gia thấy vợ mình quẩn quít với con dâu như thế, không thể làm gì hơn đành lặng lẽ thờ dài. Ông thực bụng rất ưng Ninh Dương, xét cả về ngoại hình lẫn phẩm chất cậu đều thừa tiêu chuẩn trở thành con dâu của Trạch gia, thế nhưng khi suy nghĩ kỹ một chút, ông vẫn không khỏi lo lắng: một người nhỏ tuổi nhưng đã xuất sắc đến như vậy, rốt cuộc là nên ngưỡng

mộ hay đề phòng? Ninh Dương còn quá trẻ, lại được Trạch Vũ o bế chiều chuộng nên tất nhiên trước mắt sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương y. Thế nhưng đến sau này, khi con trai ông không còn trẻ trung, sức lực cũng không còn được như bây giờ, ai dám chắc một người thông minh sắc sảo, tiền đồ sáng lạn như Ninh Dương lại chịu trói buộc với một người đàn ông như thế. Tương lai của Ninh Dương còn rất dài, sự nghiệp nhất định sẽ vô cùng rộng mở, không ai có thể đảm bảo mười lăm, hai mươi năm nữa Trạch Vũ còn có thể giữ chân cậu ở bên mình. Theo lẽ thường, không cha mẹ nào lại thích con dâu quá giỏi giang và khôn khéo, Trạch Lãn đương nhiên cũng không phải ngoại lệ. Ông lo lắng cho con trai, y đã yêu Ninh Dương quá nhiều, trong mắt y bây giờ chỉ thấy được màu hồng thôi. Suy cho cùng, Trạch Vũ chẳng có bao nhiêu kinh nghiệm trong tình yêu, về hôn nhân cũng không thấm thía vào đâu, lựa chọn của y lúc này có đến tám phần là cảm tính, làm sao không khiến Trạch Lãn lo nghĩ cho được. Nhưng hiện tại ông không thể ra mặt phản đối, vì đó chỉ là những suy đoán trong đầu ông, còn trên thực tế, nếu thực sự tình cảm của Ninh Dương dành cho Trạch Vũ có thể vượt lên trên cả ước mơ và lợi ích cá nhân của cậu, dẫu có qua đi bao nhiêu thời gian, Ninh Dương cũng vẫn sẽ ở bên y, chăm sóc cho y...

Trạch Lãn nhìn con trai một khắc cũng không rời đi cánh tay ôm lấy Ninh Dương, bất giác nhớ lại mình ngày xưa, âm thầm quay mặt sang một bên cười cười.

Trạch Phu Nhân tươi cười trò chuyện với các con, hướng đến Trạch Vũ nói:

-Bảo bối, con mau bế tiểu bảo bảo ra đây đi, nãy giờ mẹ muốn ôm tiểu bảo bảo lắm rồi mà ba con toàn phá đám.

-Em dám nói lại câu vừa rồi không?-Trạch Lão Gia gằn giọng nhắc nhở, tuy nhiên chẳng có vẻ gì xi nhê với bà xã nhà mình. Hoàn toàn đem những lời dọa dẫm của Trạch Lãn quăng qua một bên, bà sốt sắng đi đến đỡ lấy tiểu màn thầu từ tay con trai, mang nó đến bên ông. Hai người ngăm

thằng bé một chút, không ai bảo ai đều đồng loạt ngẩng lên nhìn nhau, sau đó lại nhìn sang Trạch Vũ, biểu lộ trên mặt là loại biểu lộ không thể diễn tả được.

-Sao lại có thể giống đến như vậy?!

Ninh Dương ngay lập tức quay sang lườm Trạch Vũ một nhát, còn y thì chỉ biết cười trừ.. Cái này không thể trách y được nha!

Trạch Lân không tin được vào mắt mình, ôm lấy tiểu bảo bảo từ tay vợ, đem thằng bé nhắc bổng lên đến tầm mắt quan sát nó thật kĩ. Tiểu màn thầu lạ hơi người, ngơ ngác nhìn lão nhân trước mặt, cặp mắt to tròn mở căng như hai viên bánh trôi, trông khả ái vô cùng. Đối diện với bộ mặt than của đối phương, tiểu bảo bảo chẳng có vẻ gì sợ sệt, ngược lại còn bất giác hé miệng cười khanh khách, vươn đôi móng vuốt bé xíu ra nắm lấy cánh tay ông. Hành động này của thằng bé làm hai bậc gia gia, nãi nãi sửng sốt, quay sang nhìn nhau trao đổi một chút ánh mắt. Trạch Lão Gia sau đó liền ôm thằng bé vào lòng vỗ vỗ nhẹ tấm lưng của nó, ánh mắt tự nhiên dịu lại, có đến bảy phần là âu yếm.

Ninh Dương và Trạch Vũ ở một bên cười thầm, nhìn nhau rồi gật nhẹ một cái ra hiệu. Trạch Vũ bèn lên tiếng:

-Ba.. mẹ... chúng con vào bếp chuẩn bị bữa tối một chút... Ba mẹ cứ chơi với tiểu màn thầu đi ạ...

Nói xong, hai vợ chồng đùn nhau vào bếp, để lại hai ông bà ở lại với tiểu bảo bối. Trạch Phu Nhân cao hứng hôn nhẹ lên gò má nung núc thịt của thằng bé, vòng tay qua eo của chồng mình ôm chắc lấy, dịu dàng nói vào tai ông bằng thứ tiếng Trung ngọt ngào của mình:

-Ngày trước, anh cũng ôm bảo bối thế này, không những thế còn liên tục thì thầm "Thiên thần của ba..Thiên thần của ba" nữa chứ..Vậy mà lúc thằng bé lớn lên chẳng mấy khi cười với nó được một cái...

-Anh phải nghiêm khắc như vậy, nếu không thằng bé sẽ sinh hư.. Em sinh Vũ nhi đã vất vả rồi, anh phải chịu trách nhiệm dạy dỗ nó nên người. - Trạch Lân lấy ngón tay cọ cọ khoé môi của tiểu màn thầu, chọc nó cười toe toét, không những thế còn hứng chí túm lấy ngón tay ông giật giật. Trạch Phu Nhân cười lại với đứa nhỏ, khẽ nhéo nhéo cái má ửng đỏ của nó, hồi tưởng lại thời điểm bốn mươi sáu năm về trước khi Trạch Vũ chỉ là một bé con nhỏ xíu, ánh mắt không tự chủ được mà lấp lánh niềm vui.

-Ngày đó người ta vất vả lắm mà, còn chưa tốt nghiệp đại học đã mang trong bụng bảo bảo của anh nữa, bao nhiêu tháng trời thật dài làm luận văn với thân thể có bầu, hiện nay nghĩ lại vẫn thấy thật kinh hoàng...

-Xin lỗi em..-Trạch Lân một tay bế cháu, tay kia vòng qua người vợ kéo bà sát lại bên mình. Trạch Phu Nhân tựa người lên bờ vai vững chãi của ông, thì thầm đầy ngọt ngào..

-Em cảm giác như thời gian quay ngược đến thời điểm bốn mươi sáu năm về trước đó. Gia đình chúng ta thật ấm áp, giống như bây giờ vậy.. Tiểu bảo bảo thực giống bảo bối lúc nhỏ a...

-Anh cũng thấy vậy-Trạch Lân nhìn người trong lòng, thở hắt ra giống như đang cố kìm nén cảm xúc, mãi mới cất nên lời-... Tự dừng anh nhận ra một điều...

-Điều gì vậy?

-Là đã bốn mươi sáu năm qua rồi mà Tiếng Trung của em vẫn tệ như vậy. -Trạch lão gia cố nín cười, ôm bảo bảo tránh qua một bên tránh đi móng vuốt của vợ đang sắp lại gần mình. Trạch Phu Nhân được thể càng nổi quạu, nhéo ông một cái thật đau.

-Không được chê em! Tại anh có bao giờ dạy người ta được tử tế đâu! Từ giờ đến lúc về nước em sẽ chỉ nói tiếng Trung cho anh xem!

-Anh không cần.

-Em cũng không thèm!

Bảo bảo ở một bên nhìn gia gia với nãi nãi của mình cãi nhau, vô cùng nghiêm túc mà xem từ đầu đến cuối. Trạch Lân bế cháu nội, nhỏ giọng nói với nó, biểu cảm lạnh lùng đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ ôn hoà hiếm thấy..

-Tiểu màn thầu xem xem, có phải nãi của cháu rất xấu bụng không, toàn nhéo gia gia đây này..

-Anh tử tế một chút thì cũng đâu đến nỗi! Đừng có xúi xấu bảo bảo của em!

-Lại dùng sai từ rồi...

-Hứ, anh xấu lắm!

Từ trong bếp có hai cặp mắt thò ra từ khe cửa, cẩn trọng quan sát hai người ở bên ngoài. Ninh Dương ngẩng lên nhìn người đằng sau mình, thì thào với y:

-Như vậy có ổn không?

-Ổn, ba mẹ có vẻ rất thích bảo bảo nha. Em yên tâm, nhất định ba mẹ sẽ đồng ý thôi. Ngày chúng ta được lăn giường một cách hợp pháp không còn xa nữa đâu- Sắc lang xấu xa thôi một hơi vò tai vợ yêu đầy khiêu khích.

-Bại hoại!! -Ninh Dương tức mình mắng một câu. Người này rốt cuộc trong não ngoài lăn giường ra thì còn cái gì nữa a?

Trạch Vũ cũng chẳng biết xấu hổ, dí sát mặt vào chóp mũi xinh đẹp của vợ, ái muội gầm gừ:

-Tôi vì ai mà bại hoại hửm?

-...

Ninh Dương chẳng thèm so đo với y nữa (mà đúng hơn là không so đo nổi), đi phăm phăm vào bếp, để mặc y ở một góc cất giọng ngọt xớt "bà xã..đừng giận mà.."..

"Tôi mới là không thèm chơi với phần tử bại hoại của xã hội nha"
Ninh Dương hậm hực.

\$\$\$

Bữa tối diễn ra rất hài hoà, Ninh Dương nhanh chóng làm quen với không khí gia đình mới mẻ, vì thế mà hoạt ngôn hơn trước nhiều. Trạch Vũ có ba mẹ ở gần, cũng biết điều mà tỏ ra đứng đắn hơn một chút, dù thỉnh thoảng vẫn lén lút thò tay qua sờ mó vợ, bị cậu lườm cho cháy mặt.

Trạch Phu Nhân gấp thật nhiều đồ ăn ngon vào bát con dâu, đối xử không khác gì con ruột của mình, thậm chí còn có phần thiên vị hơn. Trong bữa ăn, bà nhân phút cao hứng liền thuận miệng nhắc đến việc sinh thêm tiểu bảo bảo, làm Ninh Dương xấu hổ không để đâu hết. Đến khi tất cả ra ngoài sofa trò chuyện, Trạch Phu Nhân vẫn bám dính lấy con dâu, giống như đã thân thiết từ lâu lắm rồi vậy. Hai người nói hết chuyện này đến chuyện kia, để mặc cánh đàn ông ở một bên chơi với tiểu màn thầu, mãi đến hơn mười giờ tối mới chịu dừng lại. Bởi vì Trạch Vũ đã cải tạo thêm một phòng ngủ cho Trạch Nghi những lúc cậu ghé qua, Trạch Lão Gia và Trạch Phu Nhân có cơ ở lại với cháu hăn một đêm. Nhìn hai ông bà ôm cháu về phòng, Ninh Dương và Trạch Vũ chỉ còn biết thở dài..

Trạch Vũ sau khi bài bố cẩn thận mọi thứ mới quay về phòng, trèo lên giường nằm đợi vợ. Ninh Dương làm xong công tác dưỡng da, từ trong nhà tắm đi ra tắt công tắc điện, chui vào trong chăn lăn một lượt vào lòng Trạch Vũ. Cậu gối đầu lên cánh tay y, tình tứ ôm lấy thân thể trắng kiện, chân còn

gác lên người y nữa. Trạch Vũ không hề thấy phiền, ngược lại còn cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nhẹ nhàng chỉnh lại chăn cho cả hai người, đem bảo bối bao lại trong bọc chăn ấm sức.

Ninh Dương chậm rãi quan sát gương mặt nhìn nghiêng của Trạch Vũ trong ánh đèn ngủ, nhin không được đưa tay lên chọt chọt. Bàn tay chưa kịp rút về đã bị y bắt được, nhắc lên hôn khẽ một cái. Hành động này của y khiến tim cậu nảy lên một cái trong lồng ngực, cơ mặt không tự chủ được nâng lên thành nụ cười xinh đẹp như hoa nở. Cậu ôm Trạch Vũ thật chặt, cọ cọ mặt lên cánh tay y đầy âu yếm.

-Gặp được ba tôi mới nhận ra gen nhà ông trội thật nha, từ ông đến cháu giống nhau đến phát sợ luôn.

Trạch Vũ cười cười, xoa xoa thắt lưng của vợ, cúi xuống hỏi cậu:

-Nói vậy, không phải ba mươi năm nữa tôi sẽ trông giống ba bây giờ sao? Em nói xem, có phải rất phong độ không?

-Đừng có mà tự luyện! -Vợ yêu của y không niệm tình cạp một nhát lên ngực y, khiến y vừa đau vừa nhột (cạp zú =))), xong liền vùi mặt vào ngực y nói nhỏ như muỗi kêu.

-Ông có thể nào thì tôi vẫn yêu ông mà...

-Nói lại câu đó tôi nghe đi..

-Đừng có mơ! -Ninh Dương thẳng thừng từ chối, làm Trạch Vũ được một phen chưng hửng. Y nhắc tay lên gối xuống bên đầu, tay kia vẫn không ngừng mát xa thắt lưng cho vợ, lặng lẽ chuyển chủ đề, trong thanh âm không giấu nổi lo lắng.

-Tôi hồi hộp quá!

-Vì cái gì? -Ninh Dương tròn mắt.

-Ngày đại hôn. Tôi không thể chờ đến ngày đó được... Hối hộp chết mất a...

Không ngờ đến người bên cạnh mình lại có thể đáng yêu đến như thế, Ninh Dương che miệng cười khúc khích, chợt khẽ lên xương ức của y nhắc nhở:

-Còn đến một tháng nữa kia, tôi còn chưa lo lắng đây này, ông hối hộp cái gì?

-Tôi lo lắng bản thân vẫn chưa làm hết khả năng của mình, sợ ra rằng sẽ xảy ra sơ suất.. Đó là ngày trọng đại nhất trong cuộc đời chúng ta, đặc biệt là với em, tôi thực sự muốn ngày hôm đó, em trở thành người hạnh phúc nhất thế gian...-Trạch Vũ đầy trần trở nói, ngữ khí vô cùng nghiêm túc. Y quả thực vì hôn lễ mà đã cố gắng rất nhiều, bao nhiêu tâm huyết đã dồn cả vào đó, tận lực không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào, trực tiếp tham gia vào các khâu chuẩn bị. Ninh Dương vô cùng cảm động, đặt tay lên lồng ngực ấm áp của y, lắc lắc mái đầu đen mượt.

-Chỉ cần có ông ở bên tôi là đủ, tôi đây không bận tâm đến những thứ khác, ông không cần lao tâm khổ tứ đến như vậy...

-Tôi tình nguyện làm vì em, vậy nên không cần áy náy...- Trạch Vũ xoay người đem gương mặt của cả hai sát lại gần nhau, thì thầm với cậu. - Tôi chỉ cần em không quên giao ước về hôn lễ của chúng ta là được..

Nhắc đến "giao ước", gương mặt xinh đẹp của Ninh Dương bất giác phỉếm hồng lên, tổ cáo cảm nhận của cậu lúc này. Trạch Vũ đương nhiên làm sao nhin nổi trước vợ yêu khả ái như thế, gặm gặm cánh môi cậu gặm gừ:

-Bảo bối, em không được quên mình đã hứa gì đâu đấy!

-Ba mẹ còn ở phòng bên, không được đâu..

Đối diện với ánh mắt cương quyết của Trạch Vũ, Ninh Dương không thể làm gì hơn, đành nhắm mắt thực hiện giao kèo của mình. Cậu khẽ nhích người sang, ngượng ngùng cởi bỏ cúc áo ngủ để lộ làn da trắng hồng tinh xảo, đem hai điểm hồng trước ngực một lượt phô bày trước mặt sắc lang. Bàn tay nhỏ bé rời đến đầu nhũ non mịn khẽ xoa nhẹ, gầy gầy cho nó dựng lên thành hai viên anh đào nhỏ, thật dâm dăng mà khiêu khích Trạch Vũ. Hơi thở của cậu dần nặng đi, ngắt quãng thành từng mảnh bởi những tiếng rên rỉ không kiềm chế được.. Ninh Dương âm thầm cắn răng nuốt nước mắt vào trong, gương đôi mắt long lanh ánh nước, hướng đến Trạch Vũ van vi..

-Lão công, cầu... cầu ông đến hút a..

Mặc dù máu nóng đã dồn đến tận chân tóc, Trạch Vũ vẫn cố tỏ ra bình tĩnh. Y vươn ngón tay cọ cọ quanh cái rốn nhỏ xíu của cậu, lộ rõ ra ý tứ chờ đợi.

Ninh Dương tưởng má mình sắp bị thiêu cháy đến nơi, vậy mà sắc lang vẫn còn không chịu xuống nước, thật khiến cậu tức chết. Nghĩ nghĩ một hồi, cậu mặc kệ kẻ xấu xa kia, tự mình lấy tay mát xa đầu nhũ. Khoái cảm tập kích truyền những trận sáng khoái lên não bộ, kích thích cậu há miệng phát ra những tiếng đầy thoả mãn.

-A..ân... thoải mái a.....

Đàn ông bình thường đã không chịu nổi, nói gì đến sắc lang ở ngay bên cạnh? Y không nhẫn nổi nữa, ngay lập tức xông đến, nhắm trúng hai viên anh đào mà tấn công như vũ bão.

-Bảo bối, chơi vậy là xấu nha~

-Ừm.. hút nhẹ thôi... đã dâng đến tận nơi rồi mà còn chê..ừ..tôi cũng chẳng cần nữa..

-Ai nói tôi không cần? Tôi đang lưỡng lự không biết ăn bên nào trước a..

-Xảo biện! Ừ..ừ.....

Và thế là đã có một tiểu hồ ly bị sắc lang ăn sạch sẽ, dưới thân y dâng lên thịt non của mình cho y hưởng dụng, cả một đêm chỉ có thể ươm ươm a a, đến sáng thì ngay đến một cọng lông cũng không còn...

Một phút mặc niệm cho tiểu hồ ly chính thức bắt đầu...

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lập

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Pn4: Lần Thứ Hai Lên Xe Hoa Của Tổng Tài (2/3)

Đám cưới của chủ tịch tập đoàn Trạch Thiên Vũ được tổ chức trên một hòn đảo tư nhân ngoài khơi Thái Bình Dương. Thời điểm Đại Lục đang trải qua quãng ngày khắc nghiệt nhất của mùa đông, trên quần đảo nhiệt đới này luôn ngập tràn nắng ấm, xung quanh là đại dương xanh thăm ôm ấp những bãi cát ngút ngàn, quả thực là một trong những cực phẩm kì quan hiếm có trên đời.

Khách mời đến đây là những đối tác tối quan trọng của Trạch Thiên Vũ, bằng hữu thân cận hoặc người thân của hai bên gia đình. Để đảm bảo thông tin và hình ảnh không bị lộ ra ngoài, an ninh đã được đẩy lên mức cao nhất, tất cả du thuyền và phi cơ cá nhân tiếp cận hòn đảo đều được kiểm tra rất nghiêm ngặt. Phần lớn khách mời khá bất ngờ bởi những quy định đưa ra bởi vị chủ tịch, thế nhưng không có một ai tỏ ra không hài lòng cả. Ngược lại, sự phấn khích của bọn họ dành cho hôn lễ mang tầm thế kỷ này lại càng tăng lên một cách chóng mặt.

Lễ đường nơi tổ chức đại hôn được xây dựng trong một biệt khu phía Đông của hòn đảo. Để hình dung mức độ hoành tráng của nó, từ xa hoa đường như không thể biểu đạt được trọn vẹn. Ngay từ cổng vào, những hàng rào trắng tinh khôi được trang trí bằng hàng vạn dây thường xuân xanh ngát, điểm xuyết bởi hăng hà sa số những đoá linh lan li ti, choáng ngợp nhưng vô cùng tinh tế. Dọc theo hai bên đường đi kết những khóm hồng cửu sắc, gồm chín loại hoa hồng nhập khẩu do chủ nhân đích thân chọn lựa, ngụ ý về một tình yêu thiên trường địa cửu, giống như tình yêu mà y dành cho vị hôn thê của mình vậy. Nơi dành cho khách bày biện hàng trăm chiếc bàn phủ khăn ăn trắng tinh cùng những bộ dụng cụ bằng bạc

trắng tinh xảo, chỉ dựa vào thị giác thông thường cũng đủ biết được chúng là thứ hàng hoá xa hoa đến cỡ nào. Mỗi bàn ăn đều đạt tiêu chuẩn bảy sao, có nhân viên phục vụ riêng sẵn sàng đáp ứng nhu cầu của thực khách. Những món ăn Phương Tây đắt đỏ được đặc biệt chuẩn bị bởi những đầu bếp danh tiếng nhất, dùng kèm với hàng chục loại rượu vang thượng hạng, thể hiện đẳng cấp khó có thể so bì được của hôn lễ có một không hai này.

Chiếc bánh cưới khổng lồ nằm ngay gần bên cạnh thác nước rượu vang màu đỏ mận. Những đoá hoa pha lê lấp lánh nổi bật trên lớp bột vàng kim, khéo léo phô bày vẻ đẹp hoàn mỹ. Tổng thể chiếc bánh tuyệt tác ấy được lấy cảm hứng từ một toà thành Gothic thời Trung Cổ, từng vết nứt ngả vàng thẫm đậm màu thời gian đều được tái hiện vô cùng chân thực, ngỡ như công trình kiến trúc vĩ đại được thu nhỏ lại vừa bằng kích cỡ một chiếc bánh. Ngực ở lớp bánh trên cùng là hai bức tượng chocolate tinh xảo, mô phỏng hình ảnh nam nhân ôm trong ngực một thiên thần.

Đôi cánh của thiên thần bao trọn lấy thân thể của nam nhân, che chở cho y trước quy luật huỷ diệt của thời gian.. Đôi môi của hai người quyến luyến quyện vào nhau, mặc cho thế gian vụn vỡ theo dòng chảy bất tận của hạt cát rơi trên chiếc đồng hồ, say sưa đắm chìm trong men tình thiên thu vạn đại. Chỉ cần một ánh nhìn thoáng qua, có lẽ kẻ ngốc cũng hiểu được ý tứ được gửi gắm qua mẫu thiết kế này của chủ tịch. Tình yêu của y dành cho vị phu nhân đã vượt qua giới hạn tưởng tượng của con người, điều duy nhất có thể làm được bây giờ chỉ là âm thầm ngưỡng mộ, chúc phúc cho bọn họ mà thôi.

Lễ đường bố trí hướng về phía biển xanh và cát trắng, dựng nên trên nền đá cẩm thạch vững chãi, thậm chí đến vị trí của mỗi viên gạch cũng được tính toán vô cùng cẩn thận. Bởi vì chủ đề của lễ cưới là Tây Phương thời Trung Cổ, không gian tổ chức đại lễ cũng được thiết kế theo phong cách cổ điển trang nhã, thẫm đậm hơi thở của thời đại. Hoa tươi ngập tràn trên lễ đài, hoà quyện trong khối kiến trúc cổ điển hình thành tổng thể diễm

lệ như một khu vườn cổ tích. Tầng tầng lớp lớp màu sắc mộng mị choáng ngợp trong tầm mắt, đối với người nhìn chính là ấn tượng sâu sắc không thể nào quên được. Phía bên tay trái là dàn nhạc giao hưởng liên tục tấu lên những khúc tình ca ngọt ngào, âm thanh trầm bổng ngân nga trong không gian khoáng đạt, để lại trong lòng người không ít cảm giác vấn vương..

Trời về chiều, sắc mây dịu lại trên tầng không. Bầu trời xanh trong vắt như vạt lụa khổng lồ, lại có nét yêu kiều như đôi mắt của thiếu nữ. Năng xuyên qua làn mây thư thả ngả mình lên bãi cát trắng tinh, bảo hiệu thời điểm cử hành đại lễ đã tới. Khu vực khách mời chỉ còn lác đác vài ghế trống, ai ai cũng vui mừng ra mặt, vẻ háo hức lẫn tò mò không thể nào che giấu được.

Hai bên gia đình bước vào từ cổng chính, dâng lên không ít lời xì xầm bàn tán. Chủ nhân của Trạch Gia, Trạch Lãn, sau gần hai mươi năm trời không có một tin tức một lần nữa xuất hiện trước công chúng, trách sao được bọn họ lại có phản ứng như vậy? Thêm vào đó, ông lại đi bên cạnh "thông gia" đáng tuổi con mình, nghĩ thế nào cũng ra đủ chuyện để người ta lời ra lời vào.

Trạch Lãn không có vẻ bận tâm lắm đến những ánh mắt hiếu kì rơi trên người mình, ôm tiểu thiếu gia trong ngực đi một mạch đến hàng ghế đầu tiên. Dù ông đã lớn tuổi, bộ dáng cao lãnh và thần thái cương nghị có một không hai vẫn khiến không ít người phải hút khí.

Ngồi cạnh ông lúc này là Thẩm Ninh Viễn, khí chất tuy có vài phần thua thiệt nhưng vẫn vô cùng thu hút, đem so với Trạch Vũ ít nhất cũng phải một tám một mười. Tuy ở vai vế thông gia, ông đối với Trạch Lãn luôn giữ thái độ kính cẩn, lễ tiết lúc nào cũng ở vị trí hàng đầu. Ông cùng Trạch Lãn trao đổi ánh mắt, đồng loạt hướng về phía hai bà vợ đang tít tít với nhau ở bên này, chẳng ai bảo ai cùng thở dài thườn thượt. Hai người tự giác quay sang chơi với cháu trai, trò chuyện được một lúc thì bao nhiêu ngượng ngùng ban đầu nhanh chóng biến mất không còn một mảnh.

Trạch Lân bế tiểu màn thầu lên nhéo nhéo cái má tròn, chuyển sang cho ông thông gia. Tuy không nói ra nhưng hai người đều ngầm ước định mỗi người ôm thẳng bé một lúc rồi gửi lại cho người kia. Đến tuổi này rồi, bọn họ không ai muốn phải tranh giành chuyện con con này cả.

Tiểu màn thầu mũm mĩm ở trong lòng "ông ngoại" há miệng cười hì hì, thích thú nghịch ngợm món đồ chơi nhỏ bằng cao su trên tay. Nhìn thẳng bé, Ninh Viễn không tránh được có chút chạnh lòng, trong tâm nhủ thầm "Giá như nó thừa hưởng một chút gen của Ninh Dương có phải tốt hơn không?" Có nghĩ thế thì đâu có thay đổi được gì, ông đành bấm bụng đặt hi vọng vào đứa sau... (🤔)

Không khí nhất loạt rộ lên khi đại thiếu gia của Trạch gia bước vào. Cậu nhanh nhẹn đi đến chỗ ông bà, lễ phép cúi chào. Thân hình cao lớn cùng dáng vẻ xán lạn của Trạch Nghi khiến Trạch Lân hãnh diện không ít, vui vẻ xoa đầu cậu khích lệ. Trạch Nghi xin phép ông thông gia đỡ lấy tiểu màn thầu vào lòng mình, hôn hai nhát lên má của thẳng bé. Tiểu màn thầu thấy anh trai vội vã ôm chặt lấy cổ cậu a a mừng rỡ, đôi mắt sáng lên như đèn pha ô tô, miệng cười thiếu chút nữa là ngoác lên đến tận mang tai. Vì biểu tình đáng yêu của nó, Trạch Nghi sùng nịnh ôm bé cứng trong ngực, chơi đùa với nó chẳng biết mệt mỏi, tranh thủ hôn lên má cục cưng thật nhiều..

Thời gian chờ đợi có chút lâu nên mọi người đều sốt ruột. Tiếng rì rầm bắt đầu nổi lên, vẻ lo lắng cũng dần hiện lên trên gương mặt của hai bên gia đình.

Trạch Nghi một tay ôm tiểu màn thầu, tay kia cầm điện thoại nhắn gọi liên tục, rốt cuộc vẫn không liên lạc được gì, trong ruột râm ran một mảng. Ngay đến Trạch Lân ngày thường mặt lạnh như tiền cũng không giấu nổi khẩn trương, chân mày nhíu lại vạch ra một đường hắc tuyến sâu hoắm. Trạch Phu Nhân ngồi bên lo lắng đến run cả người, bàn tay nắm lấy tay bà

thông gia trấn an tinh thần đối phương. Tình hình hiện tại vô cùng căng thẳng..

Đột nhiên, ở phía đường chân trời xuất hiện một chấm đen nhỏ xíu. Qua thời gian, chấm đen ấy lại càng rõ ràng hơn, lướt đi trong tầng mây như một cánh chim trời, dần lộ rõ nguyên hình một chiếc trực thăng màu bạc. Chiếc phi cơ lượn vài vòng trong tầng không rồi bắt đầu giảm độ cao. Trong quá trình hạ cánh, luồng khí lưu hút lên không ít cát bụi, làm nên cảnh tượng hoành tráng vô ngần.

Ở một bên, Trạch Nghi nhìn đồng hồ trên tay, khoé miệng nhếch lên thành hình bán nguyệt đầy tuần lãng, chậm rãi buông lời cảm thán:

-Không sai lệch đến một giây, đúng là phong cách của ba mà..

Dựa theo hiệu lệnh của cậu, nhạc công bắt đầu tấu nhạc, khuấy động không khí của đám đông. Mọi người đã chờ đợi khoảnh khắc này từ lâu lắm rồi, nhất loạt đều đứng cả lên, tiếng vỗ tay rộ lên như sấm dậy. Để có được cơ hội tận mắt chiêm ngưỡng dung nhan kiệt xuất của nam nhân đáng khao khát nhất Đại Lục, bọn họ đều là những người vô cùng may mắn. Y trong lễ phục sẽ còn soái đến mức độ nào, ngay cả trong tưởng tượng thôi đã có không ít người ngất lên ngất xuống.

Theo nguyên tắc, chú rể sẽ tiến vào lễ đường trước. Sự chú ý bây giờ đều đổ dồn về chiếc trực thăng ở đằng xa. Cánh cửa mở ra trong tiếng hoan hô giòn giã của khách mời, đôi chân thon dài bước xuống khiến tất cả như nín thở trong một khoảnh khắc..

Mái tóc vuốt cao lịch lãm, hàng lông mày thanh tú, ngũ quan hoàn mỹ...

Đám đông gần như phát điên lên được, nhất loạt sững sờ vì dung nhan khuynh thành của người đó..

Ngay cả tiểu màn thầu cũng buông rơi cả món đồ chơi trên tay, hai mắt mở to như viên bánh trôi, gò má phúng phính bất giác phiểm hồng..

Người đó khẽ nở một nụ cười tuần mỹ, chậm rãi bước từng bước đến lễ đài trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, phong thái đầy tự tin ngẩng cao đầu nghiêm trang, đặc ý chờ đợi người còn lại bước xuống từ trực thăng....

Một người trong đám đông tỉnh ra sớm nhất, lay lay người bên cạnh mình, khẽ thì thầm với anh ta. Trong không gian yên ắng, âm thanh trở nên dị thường rõ ràng..

-Vậy ra Trạch Tổng là nằm dưới ư?

Câu hỏi buông ra như một quả bom được kích hoạt nổ tung trong không gian, nhanh chóng truyền đi những đợt sóng dư luận mạnh mẽ. Nhiều người bất giác ôm đầu, không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhìn thiếu niên đứng trên lễ đài há hốc miệng kinh ngạc.

Thế nhưng, không có chấn động nào có thể so sánh được với cú sốc của Trạch gia thời điểm này. Từ già trẻ lớn bé mặt đen sì sì, lấm lét nhìn nhau, không ai biết nên phản ứng như thế nào lúc này cả. Trong khi đó, bên Thẩm gia lại vui như được mùa, hào hứng bàn tán đầy sôi nổi.

Ngay khi tâm bão dư luận đang ở cao trào, một bóng hình khác nhanh chóng xuất hiện từ cửa trực thăng, lần này thu hút không ít ánh nhìn tò mò. Thân ảnh một mét chín có lẽ giống như người khổng lồ bước xuống, ưu nhã tháo bỏ chiếc chụp tai đặt lại phía sau mình, hướng đến phía lễ đài nở một nụ cười mê hoặc chúng sinh. Dung nhan không có lấy một tí vết của y được tôn lên bởi bộ y phục trắng ngà, bộ dáng phiêu dật lại vô cùng gợi cảm, cùng với bó hồng Juliet trên tay thật giống như một vị thần bước ra từ trong những câu truyện thần thoại.

Y tiêu sái bước đến lễ đường, chân mày anh tuấn dần ra thực nhu hoà, giấu không nổi những tia kinh hi. Trong mắt y lúc này chỉ có bóng dáng của một người, cả thế gian bỗng chốc nhỏ bé đến vô cùng, thu gọn trong thân ảnh của người đó. Nam nhân nhẹ nhàng nâng bó hồng trong tay, đến bên người y đã trót yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, đưa cánh tay còn lại ra sau lưng cúi người bày ra tư thế quý phái vô cùng, giống như công tước ngả mình trước công nương xinh đẹp.

Đối phương lúc này cũng không biết có bao nhiêu hạnh phúc, nhận lấy hoa từ tay y, khẽ nhón chân hôn nhẹ lên gò má tuấn lãng, nắm tay y đứng song song trên lễ đài. Ánh mắt của hai người quyện vào nhau, phảng phất trong không gian mùi hương nồng nàn của ái tình. Bọn họ nhìn nhau thật lâu, hướng đến đối phương nở nụ cười mãn nguyện, bàn tay đan chặt lấy nhau truyền đi thật nhiều sự khích lệ. Thời điểm này, hai người đều đã sẵn sàng.

Vị cha xứ đáng kính bước đến bên cặp đôi, nhẹ nhàng gạt đầu ra hiệu. Tiếng bàn tán xôn xao bỗng dừng im bật, lúc này chỉ còn có thể nghe thấy tiếng gió biển cùng tiếng sóng vỗ rì rào lên bờ cát. Thanh âm khàn khàn của cha xứ vang lên, bắt đầu cho nghi lễ thế kỉ:

-Nhân danh Chúa nhân từ, hôm nay ta sẽ chủ trì hôn lễ của Trạch Vũ và Thẩm Ninh Dương tại nơi này. Trước giờ khắc trọng đại, ta xin hỏi lần cuối cùng, có ai lên tiếng phản đối cuộc hôn nhân này không?

Khoảng lặng được dự đoán trước bao trùm trong không gian. Cha xứ mỉm cười với cặp đôi trước mặt mình, gạt đầu chuẩn bị tiến hành nghi thức.

-Taaa...

Trong không gian im ắng đột nhiên có tiếng ngâm nga nhiệt liệt của trẻ con. Qua vài giây, mọi người nhận thức ra được vấn đề, ai nấy đều ôm miệng cười ngặt nghẽo. Trạch Nghi vừa phải cố nín cười ôm chặt tiểu màn

thầu trong lòng giáo huấn một trận, còn thằng bé thì ngơ ngác không nhận thức được mình vừa làm gì cả, ngược đôi mắt tròn vo vô số tội lên nhìn về phía ba mẹ ở bên kia, thò tay ra với với, khả ái không thể nào tả xiết.

Ninh Dương nhìn bản mặt đen sì của Trạch Vũ, suýt chút nữa đã bật cười lên thành tiếng, quay sang cha xứ nhỏ giọng nhắc nhở ông tiếp tục. Sau khi lấy lại bình tĩnh, cha xứ nghiêm mặt tiếp lời:

-Bởi vì yêu cầu phản đối không được chấp nhận, đại lễ sẽ được tiếp tục cử hành. Ta, nhân danh Chúa nhân từ, muốn hỏi chú rể Trạch Vũ. Con có chấp nhận Thẩm Ninh Dương trở thành vị hôn phu hợp pháp của con từ thời điểm này trở đi, dù giàu có hay nghèo hèn, dù ốm đau hay khoẻ mạnh, con vẫn sẽ yêu thương và bảo vệ Thẩm Ninh Dương, cho đến khi cái chết chia lìa hai người?

Vì đã chờ đợi giây phút này từ lâu lắm rồi, Trạch Vũ không tránh khỏi có chút khẩn trương, trái tim trong lồng ngực vô thức nảy lên thành thịch. Y tươi cười gật đầu, trong mắt bất giác lấp lánh ánh nước.

-Tôi xin nhận Thẩm Ninh Dương làm chồng và hứa sẽ chung thủy với em ấy lúc thịnh vượng cũng như lúc gian nan, lúc ốm đau cũng như lúc mạnh khỏe. Tôi sẽ yêu thương và tôn trọng em ấy cho đến hết cuộc đời này.

-Vậy còn Ninh Dương? Con có chấp nhận người đàn ông này trở thành hôn phu hợp pháp của con từ thời điểm này trở đi, dù giàu có hay nghèo hèn, dù ốm đau hay khoẻ mạnh, con vẫn sẽ yêu thương và bảo vệ Trạch Vũ, cho đến khi cái chết chia lìa hai người?

Ninh Dương nhìn sâu vào đôi mắt của Trạch Vũ, chậm rãi hít sâu vào một hơi. Cậu không thể rời đi ánh mắt của người ấy, nơi khoé mắt rơi xuống một giọt nước mắt tinh xảo như pha lê. Cố nén xuống những ghen ngào trong cổ họng, cậu chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, đem tất cả chân tình của mình thốt nên ba chữ..

-Con..đồng..ý..

Khán đài như vỡ oà vì câu trả lời của hai người, trong mắt ai cũng thấp thoáng niềm ngưỡng mộ tốt cùng. Đến cả người mặt than như Trạch Lân, tại thời điểm này nơi đồng tử cũng lấp lánh niềm vui. Ông âm thầm bắt lấy bàn tay Trạch Phu Nhân siết nhẹ, để bà tựa mặt lên vai mình, che đi gương mặt ướm đầm nước mắt của bà.

Ở một phía, Thẩm Phu Nhân cũng không nhịn được bật khóc, ôm lấy chồng mình mà nước nở. Giây phút này bà đã không ít lần nhìn thấy trong mơ, đến khi nó thực sự diễn ra vẫn không tránh được xúc động. Đứa con trai mà bà đặt hết yêu thương của cuộc đời mình giờ đây đã thực sự thuộc về một người khác, vĩnh viễn ở bên người đó, gắn kết sinh mệnh của mình với y. Người quan trọng nhất trong lòng cậu từ lúc này là nam nhân Trạch Vũ, tình yêu của cậu bây giờ cũng là y chiếm giữ, một đời vì y mà cố gắng...

Cha xứ gật đầu hài lòng, ra hiệu bắt đầu nghi thức tiếp theo. Cặp nhẫn được mang đến trong tiếng trầm trồ vang dội, phản chiếu ánh sáng của buổi trời chiều ánh lên thứ màu sắc huyền diệu. Hai viên kim cương huyết lệ nổi bật trên viền bạc trắng hoàn mỹ, trên viên kim cương bên trái được chạm khắc hàng chữ "Yêu em trọn đời" được mô phỏng hoàn hảo theo nét chữ của chủ tịch. Dọc theo thân nhẫn điểm những hoa văn tinh tế lại có phần mạnh mẽ, không hề mang đến cho người nhìn cảm giác quá uỷ mị. Nơi mặt sau của nhẫn có khắc tên của hai người, xác nhận chủ nhân đích thực và vĩnh hằng của chúng.

Mỗi người cầm lên một chiếc nhẫn, hướng đến người kia cong môi cười hạnh phúc. Trạch Vũ là người bắt đầu trước, ưu ái nâng bàn tay nhỏ xíu của vợ yêu lên hôn nhẹ một cái, sau đó liền mang chiếc nhẫn lên cho cậu. Ninh Dương cũng bắt chước như vậy đeo nhẫn cho Trạch Vũ, mân mê một chút rồi đan những ngón tay thanh mảnh của mình vào đôi bàn tay to rộng của y, chậm rãi siết nhẹ.

Kể từ khoảnh khắc này, hai người chính thức trở thành vợ chồng hợp pháp, không những kết nối bằng tinh thần hay thể xác mà còn được chứng giám bởi pháp luật, một đời vui vẻ hay khổ đau đều ở bên cạnh người kia, yêu thương và trân trọng đối phương như là một phần máu thịt của mình. Đời người không dài cũng không ngắn, con đường phía trước không thiếu gì khó khăn và thử thách, thế nhưng cả Dương và Trạch Vũ đều không có một chút nao núng, bởi vì trong suốt chặng đường còn lại, họ đã có người kia ở bên cạnh mình...

Thời gian dường như ngưng đọng trong một khoảnh khắc. Thế giới trong họ lúc này chợt biến thành một khoảng không vô định...trước mặt Ninh Dương là người đàn ông cậu yêu nhất và trong mắt Trạch Vũ là người vợ mà y đã dùng tất cả thanh xuân để đánh đổi....Trong giây phút này.. chỉ là trao đổi một ánh mắt... chút hơi ấm truyền lên từ lòng bàn tay... đối với bọn họ đã là quá đủ...

-Tại nơi này, ta thay mặt Đức Chúa Trời chứng giám cho hai người, từ giây phút này trở đi, hai con chính thức trở thành vợ chồng. Sau này, dù cuộc sống có những bộn bề bất trắc, các con vẫn phải luôn yêu thương và chung thủy với nhau, cùng nhau vượt qua những sóng gió chông gai trên chặng đường đời. Mọi người ở đây cùng nhau làm chứng, Trạch Vũ và Ninh Dương từ nay đã là vợ chồng hợp pháp. Hai người có thể hôn nhau được rồi!

Lời cha xứ vang lên ngân nga trong màng nhĩ, đánh thức hai nhân vật chính của hôn lễ khỏi cơn mê. Thanh âm hò reo cổ vũ của khán giả bên dưới không tránh khỏi làm Ninh Dương ngại ngùng, quay mặt tránh đi ánh nhìn nóng rực như hoả lò của Trạch Vũ. Nhìn hai gò má hồng nhuận đầy gợi cảm của bà xã, Trạch Vũ đợi không nổi nữa, thấp giọng cúi xuống thì thầm:

-Bảo bối...Hôn tôi đi...

-Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi! -Khán giả cổ vũ rất nhiệt tình.

Ninh Dương xấu hổ muốn chết đi được, dẫn đo vài giây mới hạ quyết tâm, quay sang túm lấy cà vạt của người kia kéo xuống, bắt lấy cánh môi của y tiến vào nụ hôn cuồng nhiệt... Chính Trạch Vũ cũng bị bất ngờ bởi hành động của vợ yêu, đôi mắt mở to như ếch ộp nhìn chăm chặp gương mặt xinh đẹp khuyếch đại trước mắt mình. Đầu lưỡi của y bị người kia mạnh bạo mút lấy, dẫn dụ vào khoang miệng ngọt ngào lại ấm áp, xảo diệu kích thích y tiến đến những địa phương non mềm nhất. Trạch Vũ làm sao chịu được vợ y chủ động như thế, găm lên một tiếng trong cổ họng, luồn cánh tay trắng kiện của mình xuống dưới bắp đùi cậu nhắc bổng lên, giành lại thế thượng phong hôn đến thất điên bát đảo.

Không biết từ khi nào, một chiếc phi cơ lượn ngay trên khu vực cử hành hôn lễ buông thả hàng vạn cánh hồng, làm nên một cơn mưa lãng mạn như trong truyện cổ tích. Dưới làn mưa màu phấn hồng, cặp đôi trên lễ đài lại càng nồng nhiệt hơn nữa, quần lấy nhau trao đổi tình yêu ngọt ngào, hôn hết lượt này đến lượt khác, hôn đến quên đi thế gian xung quanh mình.

Nhìn các con hạnh phúc như vậy, phụ huynh nào đâu có thể kém cạnh? Trạch Phu Nhân cao hứng tóm ngay lấy ông chồng mặt than của mình cưỡng hôn, nuốt đi sạch sẽ những phản kháng của ông... Thẩm Lão Gia trông tấm gương thông gia, cười cười chột chột bà vợ hay ngại ngùng bên cạnh, gõ gõ lên môi mình ngỏ ý muốn được như thế. Dầu vậy, Thẩm phu nhân da mặt mỏng lấy đâu ra dũng khí làm chuyện đó, tức mình nhắc chân dẫm cho ông một cái đau điếng, phụng phịu bỏ sang một bên, không ngờ lại bị ông bắt lại hôn đến không biết trời đất gì nữa...

Trạch Nghi và tiểu màn thầu hết nhìn lên lễ đài lại quay sang hàng ghế bên kia, cuối cùng lại nhìn nhau, từ lớn đến bé mặt đều hắc lại, hứ một cái rõ to rồi quay mặt đi. Ai cũng có đôi, chỉ có cậu và bé cưng còn lẻ bóng một mình, tránh sao được cảm giác tủi thân cơ chứ!

Hôn lễ thế kỷ rốt cuộc cũng khép lại một cách hoành tráng, để lại không biết bao nhiêu dư âm trong lòng. Ái tình bùng nổ trong không gian, cùng với những cánh hồng xoay tròn trong tầng không, phủ lên vùng trời Thái Bình Dương màu ráng chiều phấn hồng tươi đẹp....

\$\$\$

-Bà xã, đi theo tôi nào...

Nam nhân thì thâm vào tai vợ yêu trong lòng mình, cẩn thận đỡ lấy cậu đi theo sự chỉ dẫn của y. Ninh Dương trong tình trạng bịt mắt không thấy được gì, đành phó mặc cho Trạch Vũ làm gì thì làm, dù gì y cũng là chồng cậu rồi, y có thể ăn thịt được cậu hay sao?

Cảm nhận được gió biển tấp vào mặt mình, Ninh Dương lại càng trở nên tò mò, không biết sắc lang lại định bày trò gì đây. Mọi người vẫn còn ở phía đằng xa, dạ tiệc chưa kịp tan, y đã lén lén lút lút kéo cậu đi chỗ khác, có vẻ như là một nơi rất xa địa điểm cử hành hôn lễ, tất cả âm thanh ồn ã rất nhanh đã không còn chút bóng dáng.

-Chúng ta đi đâu vậy? -Ninh Dương chất vấn.

-Bí mật! Tôi muốn tặng em một sự bất ngờ.

Ngắn gọn nhưng ẩn chứa nhiều hàm ý, câu nói của Trạch Vũ khiến Ninh Dương vừa mừng vừa lo. Cậu biết sức sáng tạo của nam nhân này khó có ai bì kịp nhưng y lại thường xuyên sử dụng sự sáng tạo ấy cho những mục đích biến thái, dù gì vẫn nên đề phòng thì hơn...

-Bà xã..

Hơi thở nóng rực của Trạch Vũ chu du trên cần cổ trắng ngần của cậu, tiếp đến là một cổ liếm láp trên vành tai, thật khiến Ninh Dương không chịu

nổi. Cậu còn đang chuẩn bị mắng y thì băng bọt mắt đã được cởi ra, đi kèm với đó là thanh âm mê người của Trạch Vũ:

-Bảo bối, em hài lòng chứ?

Ninh Dương chớp chớp mắt lấy lại tiêu cự, dõi theo nam nhân tiến tới một cái bạt màu đen, dùng sức giật mạnh xuống. Chiếc siêu xe đen bóng hiện ra trong ánh trắng bàng bạc, tựa như một chiến xa trong truyền thuyết, đẹp đến độ Ninh Dương phải hít sâu một hơi..

Cậu cũng là nam nhân, đương nhiên cũng có không ít hứng thú với xe cộ, đối với những dòng xe hạng sang cũng tính là có tương đối nhiều hiểu biết, chỉ cần một cái liếc qua cũng đủ biết chiếc xe trước mặt mình dọa người đến nhường nào. Bugatti Chiron, huyền thoại của những huyền thoại, đang thực sự ở trước mặt cậu, màu sơn đen ngạo nghễ của nó ở khoảng cách gần có thể làm người ta phải khóc thét lên được. Ninh Dương xúc động đến mức không dám chạm vào nó nữa, bất giác đưa tay lên dụi mắt xem mình có phải bị ảo giác không. Đến khi chắc chắn những gì mình đang trải qua không phải là mơ, cậu run run đối diện với Trạch Vũ, giọng nói đứt quãng thành từng mảnh nhỏ.

-Ông..chiếc xe này...không cần..phải cho tôi...

-Em cũng đã 18 tuổi, nên học lái xe được rồi. Bây giờ em là hôn thê của tổng tài, sử dụng một chiếc xe thế này vẫn còn là chưa đủ đâu. -Trạch Vũ cười xán lạn, đi đến ôm lấy eo vợ hôn lên cặp má hồng hồng.

Ninh Dương đã quá quen với tiếp xúc thân cận của Trạch Vũ, thật tự nhiên nhận lấy sự sủng ái của y, vòng tay qua eo y đáp lại cái ôm ấy, ngược đời mắt long lanh lên đối diện với tròng mắt nóng bỏng kia.

-Ông cứ giữ lại mà dùng, tôi tính tình lóng ngóng, đồ đắt giá như vậy không hợp đâu..

Trạch Vũ lắc lắc đầu, bày ra vẻ mặt nhăn nhó bất đắc dĩ, ấy vậy mà vẫn cứ đẹp trai.

-Ở nhà tôi còn hai garage đầy xe chưa sử dụng đến lần nào, trừ một vài sự kiện đặc biệt thì tôi cũng ít khi dụng đến. Căn bản là vì chúng đều rất khoa trương, tôi không muốn hằng ngày đi làm đều được lên mặt báo.

-Chứ ông muốn vợ ông lên mặt báo sao?-Ninh Dương phụng phịu, cậu biết người này rất giàu, nhưng cũng đừng nên giàu đến thế chứ (mắc mớ gì a =.=)

-Vậy có gì mà không tốt, như vậy cả thế giới này đều biết em là vợ của tôi.. -Trạch Vũ đắc ý đáp, nhận được cái lườm cháy mặt của vợ liền hạ giọng xuống nước.-Hì hì, tôi đùa ấy mà..

Y kéo tay vợ đến bên chiếc xe, mở cửa nhét cậu vào ghế phụ lái, cẩn thận cài dây an toàn thật chắc chắn. Xong xuôi đâu đấy rồi, y tiến vào ghế lái, chuẩn bị quá trình bắt cóc hôn thê chạy trốn..

-Mọi người vẫn còn đợi chúng ta mà, ông đưa tôi đi đâu vậy?

-Đến thiên đường. -Trạch Vũ đáp gọn lỏn, nhào người sang hôn vợ cái chụt rồi thắt dây an toàn, khởi động xe rời đi.

Ninh Dương xấu hổ không để đâu cho hết, quay mặt sang bên nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên đường vắng vẻ bao bọc trong hàng cây cổ thụ cao ngất, chiếc xe lao đi với tốc độ khủng khiếp, xé gió lướt về phía trước như một cánh chim lao ra khoảng không rợn nhợp. Cứ đi qua một khúc cua, Trạch Vũ lại có cơ hội phô diễn khả năng lái xe điêu luyện của mình, bẻ lái điệu nghệ hướng chiếc xe vạch ra một đường sắc lẹm trong màn đêm, bánh xe mài lên mặt đường phát ra tiếng ken két ong ong cả màng nhĩ, hại vợ ngồi bên cạnh co người run lên bần bật. Trạch Vũ không khỏi đắc ý, nhân đoạn đường thẳng thò tay qua nắm lấy tay vợ, dọa cậu suýt nữa rơi tim ra ngoài. Y thấy vậy cũng có hơi chút tủi thân, trong lòng rất không phục, nhấn ga

tiếp tục lao về phía trước. Dù gì hồi còn trẻ, y cũng là một tài năng đua xe mà...

Đến khi Ninh Dương tưởng như mình sắp ngất ra đến nơi chiếc xe mới giảm tốc độ, trái tim gõ bạch bạch lên lồng ngực dịu đi đôi chút, tuy nhiên vẫn để lại những mảng đau rát. Cậu nhìn về phía trước, phát hiện một hòn đảo nhỏ nằm khuất sau rặng cây xanh rì, biệt lập hoàn toàn với khu đảo chính bên này. Con đường duy nhất dẫn đến hòn đảo đi qua một cây cầu không lớn nhưng rất vững chãi, sóng xô dưới những cột bê tông hắt lên thành vô vàn bọt nước trắng xoá. Xe giảm tốc độ đi vào cây cầu, hướng đến hòn đảo bí ẩn kia. Ninh Dương quan sát biểu lộ gian manh của Trạch Vũ, mông giống như ngồi trên đồng lửa, nhấp nha nhấp nhồm không thể nào yên được. Cậu nghĩ đến quãng thời gian sắp tới ở cùng với Trạch Vũ ở nơi không người này, ngoài việc bị đè ra làm làm làm thì còn có thể có được cái gì khác không. Chỉ tưởng tượng đến đó thôi địa phương bên dưới đã muốn tan nát ra hết rồi, nước mắt âm thầm thì nhau chảy tràn trong lòng.

Trạch Vũ đánh xe vào nơi đất trống, nhân lúc tháo dây an toàn cho vợ liền tranh thủ ăn vụng một miếng đậu hủ ngọt mềm, bị vợ cản cho một nhát đầu đinh đành phụng phịu rút về. Y qua bên kia mở cửa xe cho vợ, xấu xa đá đá lông nheo, cúi người dang vòng tay thật rộng tỏ ý chờ đợi.

Hiếu y đang muốn cái gì, Ninh Dương lờm y một nhát sắc lẹm, thế nhưng vẫn vươn tay bá lấy cổ y, chân tự giác quấn lấy eo y, để y ôm mình ra khỏi xe. Trạch Vũ vui vẻ ôm kĩ vợ trong ngực, cọ cọ môi lên gò má hồng hồng, mang cậu đến căn biệt thự nhỏ nhắn phía trước.

Ninh Dương ở trong lòng Trạch Vũ ngoan ngoãn như một chú mèo con, chốc chốc lại lấy tay sờ chóp mũi của y, vụng trộm cười cười một trận. Thắt lưng cậu được cánh tay cường tráng của y đỡ lấy nên vô cùng thoải mái, có thể bỏ hẳn hai tay ra vụng vẩy, lại càng thuận tiện để cậu trêu tức y. Trạch Vũ âu yếm nhìn người trong lòng, ánh mắt phủ đầy sương mù, giọng nói không biết từ lúc nào đã khàn đục lại.

-Vợ đang thử thách năng lực kiểm soát hành vi của tôi đấy à?

-Xấu xa! -Ninh Dương dẫu môi cốc nhẹ lên đầu đối phương, làm ra bộ dáng dọa nạt cho y khỏi nói mấy điều buồn nôn như thế. Đối diện với vẻ mặt nhăn nhó của vợ, Trạch Vũ chỉ thấy đáng yêu quá sức, cúi xuống mút mút vành môi cậu.

-Ừm...ừm...

-Mặc dù lúc này tôi chỉ muốn cùng em lăn vào giường động phòng luôn, tôi sẽ cố gắng nhịn xuống một chút, chờ đợi màn đặc sắc nhất trong đêm nay...

-Ông lại âm mưu gì nữa? -Ninh Dương ôm bờ môi bị Trạch Vũ hút sưng vù, chớp mắt chất vấn y.

-Em còn nhớ lời hứa trước khi kết hôn chứ? Bây giờ là lúc em thực hiện nó rồi đấy!-Trạch Vũ quả quyết đến mức Ninh Dương lạnh cả sống lưng, cứng đờ như khúc gỗ trong tay y. Vài giây sau cậu mới lấy được can đảm tiếp lời:

-Có thể tha cho tôi được không?

-Nếu em chịu một thân trần trụi, mỗi ngày trắng mật múa cột hai lượt cho tôi xem, tôi sẽ đáp ứng. -Sắc lang xấu xa đáp lại, có vẻ thích thú đến độ mắt sáng rỡ như đèn pha ô tô, chọc Ninh Dương muốn độn thổ ngay tức khắc. Cậu cắn răng suy tính, sau cùng vùi mặt lên ngực y không nói gì nữa, để mặc cho y bài bố. Dù gì thì việc này cũng bớt xấu hổ hơn múa cột thoát y cho tên sắc lang đó xem, cậu không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết điều gì có lợi hơn cho mình..

Trạch Vũ ôm vợ đi vào căn biệt thự, hào hứng giới thiệu với vợ địa phương trong ba ngày sắp tới hai người sẽ ở lại. Căn hộ trông như vậy nhưng rất rộng rãi, chính giữa nhà còn có một cái bể bơi 60m2, nội thất tinh

tế kết hợp giữa chất liệu gỗ và thủy tinh, mang đến cảm giác ấm áp như chính căn nhà của mình vậy. Ninh Dương vừa nhìn đã thích mê đi được, đôi mắt mãi ngắm nghía đến quên cả chớp, bị Trạch Vũ hôn trộm mấy lần cũng không biết.

Sắc lang cứ như vậy mà đi đến gian phòng ngủ chính, mở ra cánh cửa gỗ to đùng. Không gian rộng đến khó tin đột kích tầm mắt, khiến Ninh Dương choáng váng đến mức phải a lên một tiếng. Trong phòng có cả một bể nước khoáng nóng không lồ, được ngăn cách bởi lớp thủy tinh trong suốt, trong ánh nến lung linh gợi nên không ít tình thú. Xung quanh phòng chong những dây đèn hình trái tim bé xíu đầy lãng mạn, mùi nến thơm nồng đậm kích thích các tế bào khứu giác, truyền đến các thớ cơ trên thân thể khiến chúng tự giác buông lỏng, mang đến cảm giác thư thái lạ kì.

Ninh Dương ngả đầu lên vai Trạch Vũ, chưa kịp cảm ơn y, y đã vỗ vỗ hông cậu chỉ tay sang phía bên này, trên mặt viết đầy hào hứng làm cậu nhin không được nhìn theo hướng ấy, miệng đồng thời há hốc vì kinh ngạc.

-Làm sao ông có thể làm được như vậy?

Cậu nhảy một nhát xuống đất chạy đến bên chiếc giường sờ sờ, đôi mắt mở to tham lam thu vào toàn bộ khung cảnh trước mặt. Trên chiếc giường to lớn là chiếc chăn in hình ảnh cưới của hai người, ngay cả chiếc gối hình trái tim cũng là gương mặt cậu cùng với y ở trên đó, thực sự làm cậu thích thú không thôi. Ninh Dương khẩn trương lật chăn lên, tấm ga trải giường màu hồng bên dưới in dòng chữ to đùng "Thấm Ninh Dương, em là của tôi", lại còn có cả hình chibi của hai người đi kèm nữa chứ. Trong hoàn cảnh này, có ai lại không xúc động cho được, Ninh Dương sụt sùi chùi đi chút nước trên khoé mi, ngậm ngùi cảm ơn y.

-Trạch Vũ... những thứ này thật tuyệt vời... cảm ơn ông...Tôi rất hạnh phúc a...

Trạch Vũ được vợ khen tự hào đến phồng mũi, chạy đến bên kéo vợ nằm ạch xuống giường, hôn lên một trận đến mức trời đất đảo điên...

Không khí trong phòng thật lãng mạn, mùi hoa hồng thơm ngát phảng phất trong không gian, truyền đến không ít cảm giác khô nóng trong người. Khi bàn tay Ninh Dương ngại ngần đi đến áo của y định cởi ra, Trạch Vũ đã thật nhanh bắt lấy bàn tay ấy, rời đi đôi môi của vợ, khẽ thì thầm vào tai cậu:

-Vẫn còn bất ngờ nữa mà, bảo bối không nên vội vã nha! Tôi ra ngoài chuẩn bị một chút, em ở trong này xem thử tôi đặt ở trong tủ gỗ đằng kia đi..

Người đàn ông này rốt cuộc còn có thể ngọt ngào đến thế nào nữa a? Ninh Dương thần trí còn chưa thanh tỉnh sau nộ hôn vừa rồi, mở mắt ra đã không thấy Trạch Vũ đâu cả. Cậu mò mẫm theo lời y đến chiếc tủ gỗ khổng lồ, dùng nhiều sức một chút mới mở ra được, ánh sáng tự động soi rọi không gian bên trong, khiến cậu bất ngờ đến buông thõng cả hai tay..

"Là váy cưới!" Ninh Dương gào thét trong cổ họng, phải đưa tay lên vỗ vỗ mặt mình lấy lại bình tĩnh. Chiếc váy cưới lộng lẫy được treo vô cùng ngay ngắn, nhìn thoáng qua cũng biết là được đặt may riêng cho cậu, từ kích cỡ đến kiểu dáng không sai lệch một phân. Từ cúp ngực đến chân váy đều được viền ren đầy lãng mạn, dọc theo thân váy đính lên hàng trăm viên đá quý lấp lánh như sao trời, dưới ánh trăng nhất định sẽ tỏa sáng thành một vòng hào quang rạng rỡ. Bởi vì là dáng đuôi cá, tất cả đường cong của người mặc sẽ được tôn lên triệt để, thiêu đốt con mắt người nhìn, gợi cảm cùng câu dẫn khó có thể diễn tả được thành lời. Chân váy loe bông bành đính đá giống như chiếc váy của nữ hoàng, đi kèm với đó còn có một chiếc khăn voan trắng truyền thống, mang đến ấn tượng vô cùng toàn vẹn.

Trạch Vũ chọn bộ váy này khẳng định đã không ít lần tưởng tượng ra cậu mặc lên nó sẽ xinh đẹp đến mức nào. Hai má Ninh Dương nóng đến độ

có thể nướng thịt được đến nơi, đôi tay chạm vào chiếc váy cứ run run không ngừng, đôi mắt nhắm tịt lại mãi mới dám mở ra lần nữa.

Cậu là nam nhân cơ mà, làm sao có thể mặc lên váy cưới cho được? Ninh Dương vốn định đóng cửa tủ lại, nhưng nghĩ đến công sức của Trạch Vũ khi chuẩn bị chiếc váy đắt giá một không hai này, cậu lại chần chừ mãi không hạ được quyết tâm. Cuối cùng, không biết lấy can đảm ở đâu ra, Ninh Dương đem lễ phục của mình cởi xuống, mặc lên chiếc váy mà Trạch Vũ đã chuẩn bị cho mình...

Mười phút đồng hồ trôi qua, Ninh Dương xấu hổ đi đến chiếc gương trong phòng, hai tay bịt mắt lưỡng lự mãi mới dám buông ra. Phản chiếu trong gương là hình ảnh mỹ nhân trong chiếc váy cưới tinh khôi, trên đầu đội chiếc khăn voan thanh thuần như món bảo vật trân quý nhất của tạo hoá. Bờ môi đỏ mọng, đôi mắt to tròn, hai má hồng nhuận, trông cậu bây giờ không khác gì một nàng công chúa bước ra từ trong truyện cổ tích, dung mạo khuynh nước khuynh thành trong ánh nến lại càng tinh xảo gấp bội lần, khiến chính bản thân cậu cũng phải giật mình thon thót. Chiếc váy vừa vặn như đo ni đóng giày ôm lấy thân thể căng tràn, khéo léo phô bày những điểm gợi cảm nhất trên cơ thể, mị lực tỏa ra nóng bỏng đến ngột ngạt.

Ninh Dương không dám tin rằng người trong gương chính là mình, ngượng ngùng nhấc váy xoay xoay vài vòng. Từ nhỏ đến lớn, cậu chưa bao giờ dám thừa nhận một nửa trong mình là nữ nhân, lại càng không mơ tới ngày kết hôn mình lại mặc lên hai loại lễ phục như vậy. Cậu hít sâu một hơi, mỉm cười đối diện với chính mình trong gương. Là nam hay là nữ thì có quan trọng gì chứ, chỉ cần nam nhân của cậu yêu thương cậu là đủ. Trạch Vũ làm những điều này cho cậu là vì y thực lòng yêu cậu, dù rằng cậu có ở trong dáng hình của một nữ nhân hay nam nhân đối với y cũng không là vấn đề. Người y yêu là Thẩm Ninh Dương và sẽ mãi mãi là như thế, đời này, cậu chỉ cần toàn tâm đáp lại tình cảm của y là được rồi...

"Reng..reng"

Điện thoại trong túi quần của cậu vang, Ninh Dương phải đi đến bên kia mới lấy được nó, di chuyển không tránh được có chút khó khăn. Giọng nam trầm ấm quen thuộc truyền đến, giống như dòng nước ấm chảy tràn vào trong tim.

-Bảo bối thích quà tôi tặng không?

-Ân..Rất thích..-Ninh Dương nhỏ giọng nói vào điện thoại, trong thanh âm vẫn có gì đó ngại ngùng.

Tiếng cười hào sảng của Trạch Vũ đột nhiên vang lên, kèm theo đó là tiếng chọt rõ to làm người khác phải đỏ mặt. Trong ống nghe lại truyền đi thanh âm phấn khích của y..

-Mau ra ngoài đi, tiến lên phía trước kéo rèm ngủ ra nhé!

Theo như lời y, Ninh Dương xách váy đi đến kéo tấm rèm, chính là không nghĩ đến sau đó lại là cả chiếc cửa kéo bằng kính trong suốt, theo cảm biến tự động từ từ mở ra. Thu vào mắt cậu là biển đêm huyền diệu, vầng trăng treo lơ lửng trên tầng không tản ra ánh sáng nhu hoà. Trên bãi cát óng ánh bày hàng trăm cây đèn bé xíu, trải dài thành lối đi giống như lễ đường thành hôn. Cậu hào hứng bước xuống nền cát mịn với đôi chân trần, cảm nhận những hạt cát lạnh lạnh cọ cọ vào ngón chân, khoé miệng nhấc cao lên đầy rạng rỡ. Bước dọc theo lối đi được bày sẵn, cậu tiến đến gần bãi biển hơn, mỗi bước đi lại khiến cho những cây đèn trước mặt bật sáng, soi tỏ đường đi cho cậu. Trăng sáng vằng vặc, làm lộ ra một chiếc cổng bằng hoa cỡ đại bên cạnh một chiếc màn chiếu phim, dưới nền cát xung quanh bày đầy hoa hồng xanh, kết nên một hình trái tim khổng lồ đầy lãng mạn.

Ninh Dương dừng lại nơi trung tâm của vòng hoa, ngó quanh quất nhưng không hề thấy bóng dáng của y. Cậu đang định cất tiếng gọi thì đột

nhiên màn chiếu bật sáng, những hình ảnh hiện lên nối tiếp nhau là một cuốn phim đong đầy cảm xúc.

Mở đầu bằng những bức hình chụp chung của hai người, tuy góc chụp và chất lượng không hoàn toàn được như ý muốn, thần thái và cảm xúc của nhân vật chính trong những bức ảnh lại vô cùng sống động. Ánh mắt yêu thương của bọn họ dành cho nhau qua ống kính máy ảnh không hề mất đi một phân nào, ngược lại còn được thể hiện rõ ràng hơn. Trên màn hình bắt đầu xuất hiện những hàng chữ chú thích, đều là tâm ngôn của nam nhân bại hoại kia..

Bảo bối à, em có biết là em vô cùng xinh đẹp không?

Bất luận là khoảnh khắc nào, xung quanh em lúc nào cũng tồn tại một vầng hào quang, đẹp đẽ thuần khiết như một đoá hoa nhỏ vậy.

Trong mắt tôi, em luôn là đoá hoa trân quý nhất, hoàn mỹ nhất trong cuộc đời này...

Điều tôi hãnh diện nhất trong đời, chính là được trở thành chàng kị sĩ duy nhất được bảo hộ cho đoá hoa xinh đẹp cho đến tận cùng của thời gian...

Tôi sẽ không hề nao núng mà giương ra bờ vai này che chắn cho em, bảo vệ em khỏi những bất hạnh của cuộc đời...

Bông hoa nhỏ của tôi, có trời đất này chứng giám, tôi sẽ khiến em trở thành đoá hoa hạnh phúc nhất...

Ninh Dương tỉ mỉ đọc những dòng chữ liên tục xuất hiện, ôm miệng cố nén đi tiếng cười, rốt cuộc cũng thất bại mà cười lên thành tiếng. Cậu nhũ thầm, nếu có liệu pháp nào chữa trị bệnh sến thâm niên, cậu sẽ chạy đến đăng kí cho Trạch Vũ đầu tiên. Nghĩ thế, cậu vui vẻ ngẩng đầu theo dõi

màn hình, chờ đợi xem y sẽ nâng đẳng cấp sến sẩm của mình lên đến tầm cao mới như thế nào.

Thời gian chúng ta ở bên nhau cả hai đã cùng đi qua không ít gian khó nhưng cũng ôm ấp thật nhiều kỉ ức hạnh phúc...

Tôi sẽ cho em thấy, chúng ta là một cặp đôi hoàn hảo đến thế nào...

Khung hình đầu tiên chạy qua, là thước phim được quay khi hai người mới về sống chung với nhau ở căn hộ Cáp Vĩnh An. Ninh Dương khi đó còn ghét y chết đi được, mấy lần thấy y cầm điện thoại quay mình, mở miệng gọi "vợ ơi" ngọt xớt thì nổi quạu, làm bộ lơ tịt y đi..

-Vợ ơi!

-....

-Bà xã yêu quý của tôi! Yêu em nhiều lắm cơ!

-....

-Sao tôi lại bất hạnh thế cơ chứ, đến vợ tôi còn không thèm nhìn mặt tôi, tôi còn thiết sống làm gì nữa a~~~

"Bếp"

Một cái gối đột ngột bay đến che màn hình đen sì, Ninh Dương bất giác cười đến xớt hết cả ruột. Ai nói y lúc đó vừa mặt dày vừa đáng ghét, ăn gối thay cơm là chuyện bình thường, giờ nghĩ lại cũng thấy buồn cười thật a!

Màn hình lại thay đổi, lúc này là thời điểm tình cảm hai người đã tiến triển thêm một chút. Hai người cùng nhau đi siêu thị mua đồ, trên đường về nhà y liền rút điện thoại ra quay lại. Đập vào mắt ngay lúc này là cái bản mặt đáng hận dù đeo khẩu trang vẫn đẹp đến bức người của Trạch Vũ, ở

cạnh y là cậu đang mãi mê ăn bánh ngọt, mồm mép dính toàn là kem bông, nhìn thấy điện thoại chĩa đến bên mình thì xù lông nhím, ném sang cho y không ít cái lườm sắc lẹm...

-Hôm nay cùng bảo bối đi siêu thị thật vui nha! Bảo bối ăn hai cây kem, một chiếc hotdog rồi mà vẫn còn bụng ăn bánh ngọt kìa...

-ệ ôi, iên uan ì ến ông?

-Cho tôi một miếng đi!

-Đừng có mơ! Tự mua lấy mà ăn!

-Nhưng cái bánh đó cũng là tôi mua mà?

-Tôi thích cái gì thì nó là của tôi, ông dám ý kiến sao?

-Không ý kiến gì a, tôi chỉ thắc mắc là em có thích tôi hay không thôi.

Nói thích y cũng là gián tiếp khẳng định y thuộc về mình, Ninh Dương ngu gì mà thừa nhận! Cậu lè lưỡi lêu lêu vào màn hình, nhắc cẳng chạy tuốt lên phía trước, mặc y ở đằng sau với túi đồ to đùng.

Ninh Dương hiện tại nhớ lại đau hết cả mề, không nghĩ rằng hai người khi ấy lại có thể trẻ con đến thế. Cậu hướng mắt lên màn hình, hào hứng quan sát khung hình tiếp theo.

Thời điểm của đoạn phim là trước ngày hai người đi du lịch Thượng Hải hai tuần. Ninh Dương xuất hiện với tóc tai bù xù, mặt mũi sưng phù vì vừa mới ngủ dậy, cả người trần trụi cuộn trong chăn bông mềm, mặc kệ Trạch Vũ thức dậy trước quay lén mình. Ngày trước cậu không hề ham ngủ như vậy, có lẽ là vì lúc đó đã có bảo bảo trong bụng nên thân thể dễ mệt mỏi, ban đêm ngủ không được sâu nên sáng ra mới ngủ nướng như vậy.

Trạch Vũ đương nhiên không biết, nghĩ vợ mình đột nhiên lười biếng không muốn dậy đi học liền ở một bên trêu chọc cậu.

-Tôi kể cho em một chuyện thú vị lắm này. Ngày xưa ngày xưa có một tiểu hồ ly ham ngủ, mặt trời chiếu đến mờ rồi vẫn không chịu thức dậy. Mọi tiểu hồ ly trong tộc đều đã tỉnh giấc chuẩn bị đi học nhưng tiểu hồ ly vẫn chưa chịu dậy, kết quả là bị muộn học, bị ba mẹ tét vào mông. Em xem, tiểu hồ ly như vậy thật không ngoan phải không?

-Ông có lừa ai thì cũng đừng lừa tôi, tôi đủ thông minh để biết chẳng có hồ ly nào đi học cả! Mau bỏ cái tay của ông ra khỏi mông tôi!

-Hi hi, hồ ly không muộn học nhưng mà em thì sắp muộn học rồi đấy!

-Cái gì??!!! Ông ngồi đó mà nói nhảm trong khi biết tôi sắp bị muộn học à! Huhu tôi ghét ông!!!

Sau khi rửa xả Trạch Vũ đã miệng rồi, Ninh Dương tá hỏa lao vào nhà tắm trong tiếng cười sảng khoái của y. Cảnh tượng thật đầm ấm và vui vẻ, hại Ninh Dương xúc động chết đi được. Cậu bất giác nghĩ đến quãng thời gian mình rời xa Trạch Vũ, mỗi sáng thức dậy đều theo phản xạ quờ quờ bên cạnh mình, cảm thấy một mảng trống trơn lại không nhận được nước nỡ. Chỉ trong thoáng chốc thôi cậu đã muốn khóc to lên thành tiếng..Cậu thực sự đã nhớ y rất nhiều...

Màn hình lại loé lên một lần nữa, lần này là đoạn phim do chính cậu quay khi Trạch Vũ cho tiểu màn thầu uống sữa, vốn chủ đích là dành cho mục đích học tập kỹ năng chăm sóc trẻ con của y.

Trạch Vũ bế con ngồi trên giường, mặc độc chiếc sơ mi trắng giản dị, tóc mái loà xoà hết ở trước trán, nhìn chẳng còn chút khí chất gì của tổng tài cả. Tiểu màn thầu trong ngực y ngoan ngoãn ngậm lấy bình sữa mút chùn chụt, tay nắm lấy mép áo y nghịch nghịch. Hai ba con giống nhau như

tạc ở cùng một chỗ thật hài hoà, làm cậu tủi thân vô cùng, nằm dài trên giường quay phim không ngừng nói kháy y.

-Sắc lang, ông bày ma pháp gì mà con sinh ra không có chút gì giống tôi vậy hả?

-Con là do em sinh, em lại hỏi tôi? Bà xã như vậy là không được nha!

-Làm như tôi tự mình sinh được ý! Sắc lang mau khai thật đi, ông là dùng loại pháp thuật gì?

-Giờ em có muốn biết không?

-Đương nhiên rồi!

-Muốn lắm không?

-Còn phải hỏi?

-Vậy thôi quên đi.

Ninh Dương nhớ rõ ràng rằng ngày hôm đó Trạch Vũ bị cậu cắn cho tím cả người, bày đặt dối vợ đòi ra sofa nằm ngủ, đến đêm lại mò vào phòng ninh nọt, ôm cậu ngủ say đến sáng. Nam nhân Trạch Vũ gần năm mươi tuổi đầu mà vẫn có lúc như trẻ con, có muốn ghét cũng không dễ dàng mà!

Đoạn phim kết thúc, chuyển đến cảnh do Trạch Vũ đặc biệt chuẩn bị. Nhìn qua bối cảnh xung quanh, Ninh Dương đoán rằng y đã quay nó ở công ty, bộ dáng nghiêm túc cùng khí chất vương giả đặc hữu bao nhiêu thời gian rồi vẫn làm cậu rung mình ấn tượng. Y mỉm cười, một nụ cười quen thuộc, đầy mị lực và uy quyền, không biết xấu hổ mà hôn gió vào màn hình, nhìn thực sự chẳng giống một nam nhân gần năm mươi tuổi gì cả. Ninh Dương chợt rung mình thắc mắc, có phải nam nhân khi yêu đều

biến thành hồ báo hết không, bao nhiêu trí tuệ cùng cường trực đều bị gió cuốn đi cả ngàn dặm.

-Bà xã à, tôi hồi hộp và háo hức lắm, thật khó mà kiên nhẫn chờ đợi được đến ngày em và tôi sóng đôi trong lễ đường, cùng nhau thề nguyện lời hẹn ước vĩnh cửu. Chỉ nghĩ đến đó thôi tôi đã cảm thấy như mình đang ở chín tầng mây ấy. Trong tưởng tượng của tôi, mọi thứ nhất định sẽ rất hoàn hảo, tôi không có gì phải lo lắng cả. Thế nhưng, không hiểu sao, dạo gần đây, tôi lại có những ý nghĩ rất kỳ lạ. Thư kí nói rằng điều đó là hết sức bình thường, bất kì ai trước ngày trong đại đều phát sinh những suy nghĩ tiêu cực như vậy, nhưng mà tôi vẫn cứ không ngừng nghĩ về nó...

Khoảng lặng bất ngờ bao phủ không gian. Nam nhân trong đoạn phim nhú mày lo âu, bàn tay vô thức đưa lên chống cằm suy tư, dường như đang lưỡng lự không biết nên diễn tả nỗi lo lắng trong lòng mình thế nào. Nặng trĩu trĩu trên sống mũi tinh tế của y, đem gương mặt điển trai bao lại bởi một vầng hào quang chói lòa, bất giác khiến trái tim trong ngực Ninh Dương đập thình thịch. Mất khá nhiều thời gian suy nghĩ, y mới tiếp tục nói:

-Đột nhiên tôi lại thắc mắc rằng có phải mình là một người vô cùng ích kỷ và xấu xa không... Đáng lẽ ra, em xứng đáng có một người đàn ông trẻ tuổi, có thể ở bên em, yêu thương em, chăm sóc cho em lúc tuổi già. Vậy mà tôi lại cứ như vậy đem em về bên mình..tham lam chiếm lấy em...áp đặt số phận đã định trước lên người tôi thương yêu nhất.... Tôi sợ rằng, liệu phải mình đã quá ích kỷ? Tôi thực sự có thể vì tham vọng của chính mình mà tước đi hạnh phúc lâu dài của em sao?

Nụ cười của Trạch Vũ bất chợt chuyển hoá thành một nụ cười thật buồn, ánh nhìn mông lung tố cáo bản thân y đang mâu thuẫn rất nhiều. Y vươn tay cầm lấy khung ảnh của Ninh Dương trên bàn làm việc, mân mê gương mặt của cậu, cười hắt ra rồi cúi xuống đặt một nụ hôn lên đó..

-Nhưng mà tôi thực sự không chịu được, việc em thuộc về một người đàn ông khác, ngay cả việc em cười nói với họ cũng khiến tôi bí bức đến không chịu đựng nổi. Tôi ích kỷ như thế đấy, đến khi nhận ra mình đã ấu trĩ như thế nào thì đã thấy em yên giấc trong lòng mình rồi. Tôi đã bước một chân vào con đường này thì vĩnh viễn sẽ không thể quay trở lại được. Nụ cười của em, cái nhún mày của em, cả chiếc ôm vụn vụn của em nữa, tôi đã hoàn toàn đắm chìm trong đó. Mỗi giây phút được ở bên em, tôi giống như một kẻ say vậy. Tôi không thể buông xuống được, bởi vì em là người mang đến cho tôi hạnh phúc. Niềm hạnh phúc em mang đến quá ngọt ngào, tôi chỉ muốn ở bên em cả ngày lẫn đêm, ôm chặt em trong ngực mình. Tôi biết đôi khi điều đó làm em phát bực nhưng tất cả cũng chỉ vì tôi quá yêu bảo bối của tôi thôi mà. Hi hi, bà xã đừng trách tôi nhé!

"Sắc lang đừng có mà tự luyện! Tôi ghét ông còn không hết đây này!!"

Thiếu niên dứ dứ nắm đấm trước màn hình, tròng mắt lấp lánh ánh lệ quang. Cậu chúi chúi mắt nhìn lên màn hình, chờ đợi câu nói tiếp theo của Trạch Vũ. Nam nhân ấy sau khi tình tứ hôn lên bức ảnh liền đặt nó lại về chỗ cũ, hít sâu một hơi rồi thở hắt ra..

-Ninh Dương à, có thể sau này em sẽ nhìn thấy tôi yếu đuối nhất, một tôi bệnh tật cùng già yếu, em sẽ phải chăm sóc cho tôi khi tôi trở thành một lão già lụ khụ xấu xí, thậm chí là nhìn thấy tôi xa rời em, xa rời thế giới này... Có một điều tôi vô cùng tự hào, đó là gì em biết không? Là khi mình nhắm mắt lại kết thúc một kiếp êm đẹp, hình ảnh cuối cùng trong mắt tôi là em xinh đẹp nhất, mạnh mẽ nhất, thiên thần đã rơi xuống cuộc đời của Trạch Vũ tôi, biến tôi trở thành nam nhân hạnh phúc nhất thế gian này... Không thể phủ nhận rằng quãng thời gian chúng ta ở bên nhau đã trải qua nhiều thăng trầm cùng bi ai, mỗi đêm tôi đều nặng nề tỉnh giấc, vội vã ôm chặt em trong ngực mình. Tôi đã nhận thức được sâu sắc cuộc sống của mình chẳng còn chút ý nghĩa nào khi không có em ở bên cạnh. Em là người đầu tiên tôi muốn nhìn thấy mỗi sớm thức giấc, là động lực để tôi đi tiếp

quãng đường đời phía trước. Tôi chỉ xin em một thỉnh cầu này thôi... cả đời này hãy cứ yêu tôi như bây giờ nhé.. Nếu có kiếp sau, tôi nhất định sẽ tìm được em sớm hơn, chúng ta sẽ cùng nhau đi qua thanh xuân tươi đẹp, cùng nhau kết hôn, đi du lịch thật nhiều nơi, mỗi ngày đều yêu thương người kia thêm một chút, cho đến khi chúng ta trở thành những ông già nghễnh ngãng. Tôi nhất định sẽ toàn tâm toàn ý chăm sóc cho em, bù đắp lại quãng thời gian chúng ta đã đánh mất. Tôi nhất định sẽ khiến em hạnh phúc... Ninh Dương... Tôi yêu em... cả đời này chỉ là một mình em thôi...

Ánh nhìn chân thành của Trạch Vũ qua màn hình vô tình chạm đến nơi trọng yếu nhất trong lòng Ninh Dương, khiến cậu không kiềm được mà rơi nước mắt.

"Hức..hức..."

Ninh Dương bỗng oà khóc thật to, trong ngực không ngừng rửa xả người kia. Nam nhân bại hoại này...cả đời y chỉ biết nói những lời ngọt ngào như thế sao? Y biết là cậu yêu y nhiều đến thế nào, vậy mà y vẫn còn nói ra những điều đó..Trạch Vũ...y quả thật là đáng ghét mà...

Đoạn phim bất ngờ kết thúc, màn hình hiện lên tấm hình chụp chung của hai người ở TJ Dalax. Trong màn mưa tuyết rơi trắng xóa, hai người dựa sát vào nhau trong một khung hình, nam nhân sủng nịnh hôn lên gò má của cậu, ánh mắt hướng đến cậu đọng đầy tình cảm và ngưỡng vọng. Hai người đẹp đôi đến nỗi, chính cậu nhìn lại cũng phải giật mình, nắm chặt chiếc điện thoại trong tay với tấm hình nền giống hệt bức hình trên màn chiếu, đặt nó trong ngực ôm thật chắc như một thứ trân bảo...

"Tách...tách..."

Nước mắt không ngừng rơi trên gò má non mịn của Ninh Dương, lăn dài thành những vệt trên cằm cổ trắng ngần. Cơn nấc nghẹn ngào dâng lên nơi cuống họng, nuốt đi toàn bộ những gì cậu muốn nói ra lúc này. Cậu

lặng lẽ đưa tay lên ôm mặt khóc to, những giọt nước âm ỉm không ngừng tràn qua kẽ tay rơi xuống đất, vẽ nên những bông hoa xinh đẹp trên nền cát.

"Trạch Vũ...ông đâu rồi...Ra đây ngay cho tôi.."

Ninh Dương khóc mỗi lúc một to, gương mặt xinh đẹp đều đã nhoè nhoẹt nước mắt, vành mắt đỏ hoe như mắt thỏ, thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy. Những trận gió biển mạnh mẽ hất lên những lọn tóc của cậu, thế nhưng vẫn không tài nào thổi khô đi được những giọt nước mặn chát chực chờ trào ra trên khoé mắt...

-Trạch Vũ..hức...Ông ra đây ngay cho tôi...Hức...Nếu không tôi sẽ bỏ đi cho ông xem...

-Bảo bối!

Thanh âm đầy lo lắng của Trạch Vũ đột ngột vang lên làm cậu giật thót, vội vội vàng vàng lau nước mắt nhìn sang. Tấm màn từ từ kéo lên, để lộ ra bóng hình của nam nhân cậu yêu thương nhất.

Trong ánh trăng huyền ảo, thân ảnh của Trạch Vũ vạch nên trong không gian một mảng hoàn mỹ. Mái tóc trong gió biển thập phần phiêu dật, lộ ra những đường nét như tạc tượng trên khuôn mặt nam tính. Đôi mắt của y ngập tràn ái tình thuần khiết, hướng đến cậu chất chứa không biết bao nhiêu là cảm xúc, không cần thông qua ngôn từ cũng đủ biểu đạt những yêu thương mà y dành cho cậu. Trạch Vũ đứng lặng nhìn người vợ y yêu nhất trong bộ váy cưới, nơi đáy mắt trùng trùng khát khao cùng ngưỡng vọng..

-Bà xã, em đẹp quá...

Đại não trì trệ khiến y không thể tìm ra được từ ngữ nào để nói ra lúc này. Trạch Vũ bản thân thường thức dung nhan diễm lệ của người trước mặt, biểu lộ phát ngốc thế nhưng lại khả ái bội phần. Y mãi mới thốt nên được một câu, âu yếm dang rộng vòng tay.

-Lại đây với tôi nào...

Dù có đôi chút ngỡ ngàng, người đang đắm chìm trong ánh mắt của y bất chợt bừng tỉnh, gạt nước mắt nhấc váy lên, bước thật nhanh đến bên y. Hơi ấm của vòng tay cùng nhịp đập con tim mạnh mẽ mang đến cảm giác thật an toàn. Ninh Dương không ghìm xuống được lại khóc nức lên, vùi mặt vào ngực Trạch Vũ xoa đi khoảng cách giữa hai người, nức nở nghẹn ngào:

-Đừng rời xa tôi có được không? Xin ông đấy...

Ninh Dương ôm Trạch Vũ thật chặt, mím môi ngăn lại dòng nước mắt, thế nhưng chúng vẫn tiếp tục rơi xuống, ướt đẫm một khoảng ngực lồ phộc của y. Trong lòng cậu đang không ngừng gào thét, rằng cậu không thể để mất người này..Từ ngày chấp nhận ở bên y, thời gian hay tuổi tác đã chẳng còn ý nghĩa gì đối với cậu nữa rồi. Dù là sớm hay muộn, chỉ cần hai người gặp được nhau là đủ, cậu vẫn sẽ phải lòng y và yêu y như bây giờ cơ mà...

-Sẽ không đâu. Tôi tham lam lắm, ôm em một kiếp không đủ đâu, kiếp sau, kiếp sau nữa, tôi vẫn sẽ ôm em trong ngực thế này..Chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa...-Trạch Vũ áp môi lên trán Ninh Dương, thầm thì những lời yêu thương chân thành nhất với cậu. Từng câu từng chữ chảy vào tai xoa dịu trái tim run rẩy của Ninh Dương, phát ra thành tiếng thở phào nhẹ nhõm. Cậu e dè ngẩng đầu lên, bàn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt người đàn ông ấy, giống như nâng niu món bảo vật quý giá nhất trên đời. Cuộc đời cậu chỉ toàn vẹn nếu có y, hiện tại y đã ở đây rồi, cậu không còn gì phải sợ hãi cả.

Hai bóng mờ trên cát từ từ hợp lại thành một. Đôi môi của hai người tìm đến nhau, dịu dàng trao cho nhau hơi ấm. Nụ hôn tinh tế không bạo liệt, đọng đầy yêu thương cùng cảm xúc, chứa chứa bao nhớ nhung cùng khao khát của họ dành cho nhau, đem tình yêu nở rộ như những đoá hồng trên nền cát. Trong tiếng sóng biển dạt dào, nam nhân và thiếu niên tựa vào nhau, trao cho người kia những âu yếm vụn vặt.

Trạch Vũ lấy khăn tay lau đi nước mắt trên mặt vợ, cúi xuống thì thầm vài lời vào tai cậu. Ninh Dương nghe được bỗng đỏ bừng cả hai má, tròn mắt long lanh như thỏ con viết đầy ý tứ lưỡng lự. Để vợ yêu không có thời gian mà đắn đo, nam nhân rút điện thoại ra đặt ở một góc, ngón tay lướt đi trên màn hình nhanh chóng nhấn nút chọn.

Bản nhạc phát ra phát tán trong không gian, quyện vào tiếng sóng biển tại nơi này làm nên một bản hoà tấu đầy cảm xúc. Trạch Vũ đặt một tay sau lưng, tay kia ưu nhã đưa ra trước mặt, nháy nháy mắt động viên vợ yêu hay ngại ngùng của mình. Rốt cuộc, cậu cũng mỉm cười nhắc váy đi ngược lại khoảng 20m, cúi xuống gỡ lấy một bó hồng tươi tắn, chậm rãi bước từng bước vào lễ đường độc nhất vô nhị mà Trạch Vũ đã chuẩn bị cho mình...

Những hạt cát lạnh lạnh nâng đỡ bước chân, Ninh Dương bước đi thật có nhịp, trong ánh trăng để lại một chiếc bóng thanh tú trên nền cát trắng tinh. Nam nhân đã ở rất gần, chờ đợi để ôm cậu vào lòng, thực làm cậu muốn khóc ra lần nữa. Cậu khịt khịt cái mũi nhỏ xíu của mình, chớp chớp mắt bước thật nhanh đến bên nam nhân, nhào ngay vào lồng ngực ấm áp của y. Bao bọc bởi hơi ấm cùng mùi cỏ thơm quen thuộc, Ninh Dương cảm thấy thật an toàn, mơ mơ màng màng cảm nhận được thanh âm của y..

-Cô dâu Thẩm Ninh Dương, con có đồng ý ở bên chú rể Trạch Vũ, tình nguyện mỗi ngày đều hôn anh ấy thật nhiều, học cách kìm nén bản thân mà mắng chồng ít đi, bớt bạo hành thân thể và tâm lí của chồng, chăm chỉ thực hiện toàn vẹn nghĩa vụ của một người vợ cho đến khi cái chết chia lìa hai người? -Trạch Vũ bắt chước ngữ điệu của cha xứ nói, chọc Ninh Dương bật cười thành tiếng.

-Cái này thì tôi không chắc nha! -Cậu tùm tùm cười căn căn chớp mũi của y. -Tôi còn đang suy nghĩ không biết có nên tặng cung hình phạt lên không đây này.

Trạch Vũ nghe câu trả lời ấy mà muốn khóc ra đến nơi, há miệng cắn lại lên vành môi của vợ, bày ra bộ mặt bi thống không thể nào yêu thương nổi:

-Em xem xem có người vợ nào hay bắt nạt chồng mà vẫn được chồng yêu chiều như em không?

-Gia đình người ta ấy, chồng bị vợ đánh không những không được kêu đau mà còn phải hô lên rằng "bà xã anh yêu em", "anh yêu em nhất trên đời" đó. Cờ ông đã là được thiên vị lắm rồi còn dám phản đối hả?

-Thế bây giờ tôi cũng làm thế nhá! Có ông chồng ngọt ngào như thế thử hỏi vợ có nổi hành hạ tôi nữa không..-Trạch Vũ sùng nịch rải những chiếc hôn lên mặt cậu, đi đến bờ môi còn không biết xấu hổ nấn ná một chút. Ninh Dương ném cho y cái nhìn cực kỳ thiếu thiện cảm, thế nhưng sau đó lại len lén rướn người lên chạm khẽ môi mình lên môi y, xui xẻo bị y tóm lại được, đè xuống hôn sâu một lần nữa...

Hai người hôn đến mười phút mới buông ra, khi rời đi còn lưu lại một sợi chỉ bạc lóng lánh nơi khoé miệng. Ninh Dương mỉm cười vòng tay qua cổ Trạch Vũ, nụ cười đẹp đến động lòng không khỏi làm y nóng nực trong người..

-Cá nhân tôi không có yêu cầu gì cả... tôi chỉ cần ông cứ mãi ở bên tôi thế này là đủ..

-Hi hi, tôi làm sao dám phản đối chứ.. Gì chứ việc này chỉ là chuyện muối..

-Khoác lác!

-Hay mỗi một năm chúng ta sinh một tiểu màn thầu làm tin, tôi đảm bảo đó sẽ là bằng chứng thuyết phục nhất của tình yêu. Trên đời này sẽ không có ai làm được như chúng ta đâu.

Ninh Dương nghe được sốc đến nỗi suýt rơi cả cầm, vội vã đổi lại ngay..

-Thử cách khác đi, tôi thấy cách này không khả thi chút nào hết...

-Không thử sao biết không khả thi. Tôi ủng hộ hai tay hai chân luôn!

Trạch Vũ vốn chỉ định trêu vợ yêu một chút, không nghĩ biểu tình của cậu lại thú vị như vậy, nhìn lắm mới không cười lên thành tiếng. Ở bên này, Ninh Dương tái mét cả mặt mày, vội vã lắc đầu nguầy nguậy, trông mắt lấp lánh ánh nước..

-Không nên a... Tôi không thể nào sinh nhiều như vậy... Sẽ hỏng mất..

-Cái gì hỏng?-Trạch Vũ còn mặt dày hỏi lại, không nghĩ đến vợ yêu lại nổi quạu, nhắc chân dẫm một nhát lên chân y đau điếng.

-A..u...

Trạch Vũ còn đang định kêu đau, nhìn thấy vẻ mặt thách thức của vợ đành nghiêm mặt, nén xuống cơn đau của mình, chậm rãi buông ra từng chữ:

-Bà..xã...tôi...yêu...em..

-Biết vậy thì tốt!- Thiếu niên đặc chí đến phồng cả mũi, vòng tay qua người Trạch Vũ âu yếm, tựa đầu lên lồng ngực rộng lớn của y.

Dù rất uỷ khuất, nam nhân đều bị sự ngọt ngào của bà xã đánh gục, khẩn trương ôm trả lại, đặt tay lên hông cậu siết chặt. Y cọ cọ môi lên làn tóc mềm của vợ, nhẹ nhàng an ủi cậu.

-Ban nãy tôi chỉ nói đùa thôi.. Tôi biết em sinh tiểu màn thầu rất vất vả, không những đau đớn mà còn khó khăn đủ đường, người làm lão công như tôi làm sao không đau lòng cho được chứ. Trước mắt chúng ta sẽ đợi

đến khi tiểu màn thầu lớn thêm một chút, em cũng hoàn thành xong việc học của mình, chúng ta sẽ tính tiếp. Chừng nào tôi vẫn còn khoẻ, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian..

-Cảm ơn ông.... -Ninh Dương vô cùng hài lòng với câu nói của người kia, tì cầm lên ngực y, đón nhận bờ môi mân mê trên sườn mặt của mình. Cậu bỗng chốc nhớ ra điều gì đó, gõ gõ lên ngực Trạch Vũ, rời khỏi cái ôm của y lon ton chạy đến đặt điện thoại của mình bên cạnh điện thoại của y. Tiếng nhạc đột nhiên biến đổi, chỉ cần vài nốt nhạc Trạch Vũ đã nhận ra bản nhạc cổ điển lần trước hai người khiêu vũ cùng nhau. Y đỡ lấy bà xã xinh đẹp của mình, cẩn cẩn chớp mũi nhỏ xíu của cậu, đỡ lấy bờ hông nảy nở trong chiếc váy cưới, bắt đầu dẫn dắt cậu theo tiếng nhạc.

Trong ánh trăng lãng mạn, hai người giống như đã ngược dòng thời gian về tới thời điểm hơn một năm về trước, say sưa khiêu vũ trong giai điệu ngọt ngào. Bối cảnh hiện tại đã thay đổi nhưng con người thì vẫn vậy, tình yêu dành cho nhau không có lấy một chút sút mẻ, ngược lại còn có phần sâu đậm hơn. Trạch Vũ mỉm cười áp môi mình lên trán vợ thật lâu, cánh tay cường tráng siết chặt lấy, đem hai người sát lại gần nhau. Trong tiềm thức của y lúc này chỉ có hình ảnh hoàn mỹ của vợ yêu trong chiếc váy cưới tinh khôi, trái tim trong lồng ngực phản chủ mà nhảy lên thành thịch. Chỉ cần nghĩ đến, mình là nam nhân duy nhất trên đời được thấy bộ dáng xinh đẹp này của bà xã, y đã muốn ngửa mặt lên trời tự hào cười thật to.

Tiết tấu của bản nhạc dần tăng lên, hai người cũng ngày càng mạnh bạo hơn. Hơi thở âm ỉm cùng bàn tay của Trạch Vũ liên tục chu du trên thân thể của Ninh Dương, khiêu khích lửa nóng bốc lên hừng hực trong người cậu. Ninh Dương cũng không hề chịu lép vế lấy một phân, ái muội đong đưa hông ma sát hạ thân của Trạch Vũ. Nhịp điệu càng tăng thì nhịp ma sát cũng tăng, châm lên nhục dục lan toả lên mọi tế bào trên thân thể. Thiếu niên biết nam nhân đang cố gắng kiềm chế bản thân mình, xảo diệu

xoay người một vòng ra đằng sau lưng y, vươn tay vuốt một đường từ cơ ngực rần chắc xuống hạ thân đang bắt đầu có phản ứng, âm thầm kích thích nó qua lớp vải mỏng manh. Nghe thấy tiếng thở hắt ra của y, cậu biết mình đã thành công rồi.

-Em to gan lắm rồi đó!

Trạch Vũ gầm lên như mãnh thú bị làm cho động tình, khẩn trương tóm lấy đối phương, rút cuộc lại tóm hụt. Cậu đã xách váy chạy tuốt ra khỏi nơi đó, lè lưỡi trêu tức y rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Lòng tự trọng của một người đàn ông trong Trạch Vũ bị thử thách ghê gớm, y vội vã đuổi theo người kia, không niệm tình mà buông lời đe dọa:

-Tôi mà bắt được em, tôi thề sẽ cho em cái giá của việc chọc giận chồng là như thế nào!

-Bắt được tôi rồi hãy tính! Đừng ở đó mà hô hào sông!

-Được rồi, tôi sẽ cho em biết tay!!!!

Trên bãi biển đẹp như tranh vẽ, cặp vợ chồng hăng hái chơi trò đuổi bắt như những đứa trẻ, chàng đuổi ta chạy suốt cả bãi cát dài. Tiếng cười lanh lảnh của thiếu niên và thanh âm đầy nộ khí của nam nhân hoà vào tiếng sóng biển vỗ ba ba vào bờ cát, làm nên âm thanh của ái tình nồng thắm ngân nga suốt những tháng năm dài...

Bonus

Tự dưng tìm được quả ảnh hợp mood quá =)))) Vẫn còn một phần nữa mọi người nhé:) Dài quá nên ta cắt ra làm hai luôn.. ta vẫn tề trong việc chia chương mà...

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lạp

www.dtv-ebook.com

Chương 23: [Hoàn Toàn Văn] Pn4: Lần Thứ Hai Lên Xe Hoa Của Tổng Tài(3/3)

Đêm về khuya, ánh sáng nơi hôn phòng dần dịu lại.

Đại nam nhân tử mẫn nâng niu vị hôn thê của mình, nhẹ nhàng đặt cậu lên tấm nệm mềm mại, ôn nhu hôn lên đôi mi tâm thanh tú của cậu.

-Bảo bối à...-Vừa hôn, y vừa thêu thào gọi cậu đầy âu yếm, cẩn trọng mân mê từng đường nét trên khuôn mặt xinh đẹp ấy. Thiếu niên nhận được những nụ hôn tinh tế của y, khoé môi bất giác nhấc lên thành một nụ cười ranh mãnh. Bàn tay nhỏ bé thật nhanh túm lấy cà vạt của y kéo xuống, theo quán tính đẩy ngã y xuống giường, đem thân thể mình áp lên thân thể trắng kiện kia.

-Bảo bối... Em...

Nam nhân mơ màng cảm nhận được đầu ngón tay ấm áp chu du trên khuôn cằm góc cạnh của mình, trong lòng đương nhiên là háo hức chết đi được. Y chủ bụng nằm yên xem vợ yêu định làm gì, không biết xấu hổ mà nháy mắt gợi tình, tay đưa lên vuốt một đường nơi mái tóc bóng mượt, ý tứ khiêu khích hiện lên rõ mồn một.

Ninh Dương lúc này chẳng có tâm tình đâu mà khùng bố tên sắc lang kia nữa, hơi thở bắt đầu nặng nề đi, hai má hồng nhuận trong ánh đèn mờ ảo của nơi này lại càng khả ái hơn gấp bội lần. Không biết lấy dũng khí ở đâu ra, cậu mạnh bạo nắm lấy bàn tay to rộng của y, dẫn dắt nó đến khoá kéo sau lưng mình..

"Roẹt"

Móc khoá kim loại bị kéo xuống đột ngột, phần cúp ngực nhanh chóng lỏng đi, nhờ có cánh tay của cậu giữ lại mới không nhất lượt rơi xuống. Khẽ nở một nụ cười đầy ẩn ý, Ninh Dương chống người đứng dậy quay lưng về phía Trạch Vũ, đưa tấm lưng trắng ngần cực phẩm đến tầm mắt của y, chậm rãi đóng cửa thả lưng....

Bộ dáng của cậu tại thời điểm này gợi cảm đến mức, tiểu gia bên dưới của Trạch Vũ ngay lập tức đã sung huyết thành một thanh thương khổng lồ bên dưới lớp quần âu phục, thiếu chút nữa đã xé toạc hai lớp vải mỏng manh phô bày hình dáng cùng kích thích dọa người của nó.

Ninh Dương tất nhiên là chú ý đến điểm này, xảo diệu đóng cửa hông theo nhịp, phần ngực váy dần dần rơi xuống, để lộ phần thân trên nóng bỏng thiêu đốt con mắt của y. Cậu vươn tay xuống eo khẽ hất nhẹ một cái, thân thể trắng mịn che đầy sơ sài trong chiếc quần lót mỏng tang phản chiếu nơi tròn mắt người kia, dâng lên một tầng sương mù đặc quánh trong đáy mắt của y.

-Trạch Vũ a..

Tiểu hồ ly xinh đẹp bất ngờ gọi tên Trạch Vũ bằng giọng mũi nũng nịu, lặng lẽ buông một cái liếc mắt đưa tình, cặp lông mày dài hướng đến y không ngừng đóng cửa đầy dâm dăng, đem sức chịu đựng của y thử thách đến cực hạn.

Nam nhân như hổ đói bị kìm chân trên chiếc giường, tay không ngừng xoa xoa yết hầu nóng cháy đến bỏng rát, miệng vô thức nuốt xuống những ngụm nước bọt khô khốc. Ánh nhìn của y rời xuống đường cong nõn nà ẩn hiện dưới lớp quần lót tinh khôi, nhớ đến địa phương chặt chẽ lại nóng rực trong tiềm thức, cự vật bất ngờ nảy lên một cái phát đau, mặc dù chưa được giải phóng vẫn tản ra nhiệt khí hùng hực.

Dường như cũng cảm nhận được hơi thở giống đực mạnh mẽ phả lên người mình, thiếu niên nhịn không được rùng mình thở hắt ra, nơi tư mật bên dưới dâng lên một mảng hư không ngứa ngáy vô cùng, miệng nhỏ bắt đầu mấp máy phun ra nuốt vào, trắng trợn đòi hỏi nam căn vừa thô vừa dài đến an ủi cho vơi bớt đi nỗi trống vắng bên trong mình...

-Trạch Vũ... Ông nói xem...vợ ông có đẹp không...có quyến rũ không?

Tròng mắt tinh anh của thiếu niên giờ đây đã phủ đầy nhục dục, bàn tay cùng với những lời nói khiêu khích đi đến vuốt ve những đường cong trên cơ thể, dừng lại tại những địa phương nhạy cảm nhất xoa bóp, đem chúng phô bày triệt để trong ánh đèn ái muội nơi hôn phòng...

-Em là đẹp nhất...Quyến rũ nhất...Thế gian này không ai sánh được bằng bà xã đại nhân...Chỉ có em mới khiến tôi hưng phấn như thế này a...

Trạch Vũ quả quyết, lại nuốt nước bọt cái ực. Rơi vào con mắt y bây giờ là thân thể tuyệt mỹ của vợ trong tư thái dâm loạn nhất, lớp vải mỏng tang không thể nào che đậy được vẻ bức người tảo ra từ cơ thể căng tràn ấy, thực sự làm y bí bức đến phát điên rồi. Y vươn tay đến định bắt lấy vợ yêu lại bị cậu đẩy ra, lãnh trọng một cái nhìn cảnh cáo đành tự giác lùi về.

Ngắm nhìn bản mặt uy khuất của nam nhân, Ninh Dương cực kì đặc chí, tiếp tục vuốt ve làn da non mịn của mình. Ngón tay thon dài trượt theo vật xương quai xanh tinh tế tới bầu ngực sữa đầy đặn, lướt qua khoả anh đào đỏ mọng khẽ gảy lên vài cái, khiến chúng hào hứng đứng thẳng lên đầy ngạo nghễ. Trong không gian bất chợt vang lên tiếng nuốt nước bọt của nam nhân, ngay tại khoảnh khắc này lại càng khiến thiếu niên trở nên táo bạo hơn bao giờ hết. Cậu trèo lên bên giường với tư thế nửa ngồi nửa quỳ, một tay không ngừng mát xa hai đầu nhũ căng tức, tay kia đi đến an ủi địa phương đã sưng lên ở giữa hai chân mình, qua một lớp vải chăm sóc nó thật nhiệt tình. Chiếc quần lót mỏng manh không đủ che giấu đi phần thân nhiệt

liệt của cậu, màu sắc hồng phấn hiện lên cực kì rõ ràng, làm cho ai đó không nhìn được hút khí phì phò.

-Ân...Sờ ngực thực thích a... Bên dưới cũng thực thoải mái... Ừ..ừ..- Khoé môi hồng đào hé ra buông xuống không ít lời dâm tục, đối với nam nhân chính là thử thách khủng khiếp nhất trên đời. Trạch Vũ bưng bưng dững khí không có cách nào giải toả, đành tự dùng tay an ủi tiểu gia nơi đũng quần mình, mạnh bạo giật ra vài chiếc cúc áo mong vơi đi chút nhiệt hoả trong người...

-Bà xã đại nhân... Tôi muốn chạm vào em..Tôi muốn em.. Thực sự sắp nghẹn đến chết rồi! -Trạch Vũ không tiếc lời nịnh nọt vợ yêu, khẩn cầu cậu giải thoát cho y khỏi tình cảnh bí bức này. Y chẳng thềm câu nệ lễ tiết gì, chỉ chỉ vào túp lều khủng bố giữa hai chân, giống như muốn tăng thêm sức nặng cho lời nói của mình.

Tình trạng của Ninh Dương thời điểm này cũng chẳng khác hơn Trạch Vũ là mấy. Cậu muốn thân thể tráng kiện của nam nhân, muốn tinh khí vừa thô vừa nóng của y. Quần lót phía trước đã ướt thành một mảng, thành thực tố cáo những khát vọng trung thực nhất của cậu dành cho nam nhân ấy. Đứng giữa khát khao làm tình mãnh liệt và lí trí muốn trừng phạt đối phương, cuối cùng cậu cũng hạ được quyết tâm, kết thúc màn thị dâm nóng bỏng ấy. Biết nam nhân đang ngập chìm trong dục hoả thiêu đốt, Ninh Dương cũng không nỡ câu giờ thêm nữa, trực tiếp đi đến ngồi lên hạ thân của y, dâng môi phủ lên khuôn miệng vương lại không ít men rượu ngọt ngào của y.

Cánh tay thon dài khẽ luồn vào áo khoác đắt tiền, chậm rãi cởi ra những chiếc cúc vướng víu, một đường vuốt dọc từ cơ ngực xuống những khối cơ bụng cứng rắn như đá tảng, nắn ná vẽ vẽ những vòng tròn lên đó. Đôi môi đỏ mọng lướt dọc xuống yết hầu của đối phương, chậm rãi mút vào, lưu lại những dấu răng rõ mồn một xác nhận chủ quyền của cậu.

Được người mình yêu nhiệt liệt chăm sóc như thế, nam nhân không thể ngừng gầm gừ những tiếng trầm thấp trong cổ họng, bàn tay không rảnh rang đi tới bắt lấy cánh mũi của người kia nhào nặn, chốc chốc còn cao hứng vỗ mạnh một cái. Cảm giác thịt non va chạm với lòng bàn tay vừa mềm mại lại trơn mượt, không khỏi làm y sung sướng đến run người.

Thiếu niên đột nhiên bị đánh vào mũi bày ra bộ mặt uỷ khuất, đầu lưỡi nấn ná trên xương quai xanh của Trạch Vũ rụt về, thay vào đó là những chiếc răng nhỏ xinh, hung hăng cắn một ngụm đau điếng. Cậu thích thú nhìn gương mặt nhăn nhó của y, hông tự động di chuyển cọ cọ vào tinh khí nóng rực bên dưới, khoái cảm nhất thời tập kích lên não bộ khiến cậu thở hắt một hơi, bờ môi hé ra ngậm lên những tiếng khả ái vô cùng:

-Ân... Trạch Vũ... Tôi không nhẫn được nữa a.. Ân...Đằng sau thực ngứa a...

Trạch Vũ nhìn tiểu hồ ly gần như trần trụi trước mặt mình, hai khoả anh đào chín mọng đang đưa trong tầm mắt, nước miếng thiếu chút nữa đã chảy ra ròn ròn. Để giữ lại cho mình ít mặt mũi, y ghì xuống lửa nóng trong mình, tay khẽ vuốt ve những đường cong tuyệt mỹ trên thân thể vợ, bá đạo ra lệnh:

-Phục vụ tiểu gia của tôi cho tốt...đêm nay đều tùy em định đoạt..

Đối diện với trong mắt đầy thách thức của nam nhân, Ninh Dương tưởng chừng như có thể khóc ra được. Cậu ngậm ngùi rời khỏi hạ vị của người kia, khuôn miệng nhỏ nhắn di chuyển đến chiếc khoá quần của y, không nhanh không chậm kéo xuống. Nhiệt độ nóng rực phả vào da mặt làm cậu điêu đứng, hai mắt mở to nhìn thứ vĩ đại gờ lên dưới lớp quần lót đen, cổ họng không ngừng nuốt xuống những ngụm nước bọt to đùng.

Trạch Vũ cũng rất phối hợp với cậu mà cởi ra lễ phục, quần ngoài nhanh chóng bị quăng đi một nơi, chỉ chừa lại chiếc quần lót mờ ám. Y

hướng ánh mắt khích lệ đến vợ yêu, lông mày nhếch lên tỏ ý chờ đợi phản ứng của cậu. Kỹ thuật của vợ y hiện tại đã đạt đến trình độ khó ai có thể so bì được, chỉ trong tưởng tượng thôi y đã muốn bắn ra đến mấy lần, vô cùng háo hức chờ đợi hưởng thụ những tuyệt kỹ của người kia.

Ninh Dương khi đối diện với vật thể to lớn như thế tránh làm sao được cảm giác e dè sợ hãi? Dẫn đo một chút, cậu mới dám thu hết can đảm, chôn gương mặt xinh đẹp giữa hai chân nam nhân, bắt đầu liếm lộng cự vật sắp sừng trưởng đến cực hạn. Nước bọt thấm ướt lớp vải bao lấy tinh khí làm lộ ra hình dáng khủng khiếp của nó, nhiệt độ cháy bỏng như muốn thiêu đốt đầu lưỡi, khiến cho Ninh Dương nhin không nổi mà rên lên thành tiếng.

-Ừ...thật lớn a... thiêu chết tôi rồi...

-Giờ em mới nhận ra sao? Chồng em là nam nhân có một không hai đó, đảm bảo có thể đáp ứng nhu cầu của em mọi lúc mọi nơi nha..-Trạch Vũ nhếch mép cười, âu yếm vuốt ve mái đầu đen mượt của vợ.

Vợ yêu sau khoảng thời gian rèn giũa đã trở thành cực phẩm hồ ly, chỉ cần vài đường cơ bản đã kích thích y đến mức xuất ra ngay được. May mắn là ban này Trạch Vũ nhin xuống được, nếu không thì một chút mặt mũi cùng không còn. Nghĩ nghĩ một chút, y đành chọn cách đánh lạc hướng bằng ngôn từ để có thời gian sắp xếp lại chính mình.

Trước những ngôn từ hạ lưu của Trạch Vũ, Ninh Dương nghe nhiều đã hoá quen, chỉ dẫu môi phụng phịu một chút, sau đó lại tiếp tục tận tâm với công việc, quyết tâm ngày hôm nay phải kích thích nam nhân xấu xa kia rên lên vì sung sướng. Cậu dùng răng cắn lấy cặp quăn lót, dùng sức kéo xuống. Cự vật ngay lập tức bật ra cọ lên gò má trắng trẻo, phần đỉnh tím đen trượt qua vương lại không ít chất lỏng ái muội. Mùi xạ hương nam tính truyền đến cánh mũi khiến Ninh Dương rùng mình, chậm rãi quan sát thứ khủng bố trong tay, yết hầu bé xinh râm ran đến khó chịu. Lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, cậu ghé môi đến hôn lên quy đầu cỡ đại, tinh tế lướt dọc

theo chiều dài cự vật, kết thúc bằng một chiếc hôn dịu dàng lên hai viên cầu sừng tím bên dưới.

Cảm giác thoải mái ngay lập tức lấp đầy tâm trí nam nhân, trận khô nóng chạy từ hạ thân lên thùy não làm y điều đứng, nhịp thở bắt đầu chững lại. Trạch Vũ chống tay xuống dưới đầu quan sát cảnh tượng bên dưới, bắt gặp ánh mắt mê ly phủ đầy nhục dục của vợ, trong vô thức găm lên những tiếng đầy uy lực. Thanh âm của y hiện tại đã khàn đặc đi, qua hơi thở nóng rực như hoà lò truyền đến tai người kia..

-Bà xã...Tiểu hồ ly của tôi... Em thật là cực phẩm dâm đảng a... Tôi muốn thao cái miệng nhỏ này, còn không mau mở ra chào đón lão công của em?

Y thông thả đưa đầu thả lỏng, cọ cọ tượng trưng nam tính lên cánh môi mềm của vợ, thuận theo sự phối hợp của cậu mà từ từ tiến vào. Cự vật được khoang miệng ấm áp bao lấy sung sướng đến dục tiên dục tử, nhanh chóng trương lên thêm mấy vòng.

Miệng Ninh Dương vốn rất nhỏ, không thể bao hàm cự vật với kích thước khủng khiếp đến vậy, hô hấp thực sự có chút khó khăn. Trạch Vũ lưu ý điểm này, biết ý mà vào ra, cốt sao để vợ y cảm thấy thoải mái nhất. Thấy Ninh Dương đã hoàn toàn thích nghi được với phần thân của mình, y liền bắt đầu động động thả lỏng, ái muội ma sát chiếc lưỡi non mềm của vợ. Bộ dáng hưởng thụ của cậu lúc này khiến y rạo rực cả người, tay theo phản xạ đan vào mái tóc mềm vuốt ve, hỗ trợ cậu phun ra nuốt vào tinh khí của mình.

Cảm nhận được những âu yếm nhỏ nhất từ đối phương, Ninh Dương chợt thấy thật hạnh phúc. Khớp hàm qua nỗ lực của cậu mở ra thật rộng, đem côn thịt hấp vào tới nơi sâu nhất. Bàn tay mềm mềm ấm ấm liên tục mát xa phần côn thịt không được an ủi, chăm sóc một lượt hai viên cầu nóng rực bên dưới. Qua một vài trận liếm láp, cậu lại ngẩng lên nhìn Trạch

Vũ, nhận được ánh mắt khích lệ của y liền cúi xuống tiếp tục nhiệm vụ của mình, đem côn thịt tận tâm hầu hạ.

-Tuyệt quá...bà xã...

Trạch Vũ găm gù nơi cuống họng, trầm mặc quan sát vợ yêu nhiệt tình hầu hạ cho mình. Tấm lưng của cậu vạch nên không gian một đường chữ S hoàn mỹ, bờ hông nảy nở ưỡn cao lên ngạo nghễ, quả thực là mỹ cảnh độc nhất vô nhị trên đời. Nam nhân chợt nghĩ ra điều gì đó, vươn tay tóm lấy eo vợ xoay đến phía mình, mạnh mẽ tách chân cậu sang hai bên người, đem cặp hông thịt phần nộn bày ra trước mặt như món điểm tâm thịnh soạn. Lửa nóng dâng đầy trong đôi mắt, nhục dục ngay lập tức choán đầy tâm trí y, phá tan hàng phòng ngự cuối cùng của lí trí.

"Roẹt...roẹt..."

Ninh Dương bị côn thịt lấp đầy khoang miệng không nói được lời nào, trong vô thức ngâm ra một tiếng "ừm" khe khẽ. Chiếc quần mỏng tang của cậu bị nam nhân thô bạo xé rách quăng qua một bên, bộ vị nhỏ xinh cứng rắn bật ra tiếp xúc với không khí, truyền lên một trận bủn rủn dọc sống lưng. Vốn định quay đầu lại xem người kia đang âm mưu cái gì, y đã động động thắt lưng tiếp tục ra vào tinh khí, chặn lại mọi cử động của cậu. Trong cơn mơ màng, địa phương phía dưới đột nhiên bị xâm phạm bởi dị vật, nhiệt độ cùng sự linh hoạt của nó không tránh khỏi làm cậu thất kinh, theo phản xạ vặn vẹo thắt lưng trốn đi kích thích ướm át bên dưới, lại bị nam nhân giữ chặt lấy không di chuyển được, nước mắt cứ thế trào ra hai má. Khoái cảm như triều cuốn cùng với xâm phạm của nam nhân một lượt nuốt đi lí trí của Ninh Dương, hậu huyệt được dạy dỗ cẩn thận đã ngoan ngoãn mút chặt lại, hút vào đầu lưỡi của người kia như hài tử hấp vào cây kẹo, một hai nhất quyết không chịu nhả ra.

"Ba"

Mông thịt bị đánh một cái phát ra âm thanh đầy khiêu gợi, nảy lên như viên thạch dẻo va chạm vào nhau, gợi cảm lại quyến rũ không thể diễn tả thành lời. Y mạnh bạo tách ra hai khoả mông chặt chẽ, quét ánh mắt nóng bỏng của mình lên đoá hoa hồng hào đang co rút không ngừng, ý tứ thêm khát dâng lên đầy trong đáy mắt. Những nếp uốn hư hồng trên miệng nhỏ nhao nhao kêu gào được an ủi, mở ra đóng vào khăn cầu y đến chăm sóc chúng nó, thực làm y hạnh phúc muốn phát điên. Trạch Vũ không tốn nhiều thời gian nữa mà đi đến đem đầu lưỡi lấp đầy bảo vật một lần nữa, dùng sức càn quét bên trong vách tràng, khiêu khích động khẩu phối hợp mở ra đón nhận y nhiều hơn. Dâm dịch hoà cùng với nước bọt tràn ra khỏi tiểu huyết, ngay lập tức bị y hút sạch..

-Bảo bối, nơi này mới hai tháng trước sinh ra tiểu màn thầu, vậy mà thật nhanh đã chặt chẽ như vậy, ngọt ngào thành thực không khác gì trước khi sinh nha...Em quả thực là hồ ly mà, sinh ra để tôi thao đến chết... Tôi thật sự sẽ phát điên vì em đấy...

"Ừm...ừm.."

Ninh Dương nghe được lời khen dâm tục của đối phương, mông nhanh chóng co rút lại, làn da đỏ ửng lên như vỏ quả hồng rất đáng yêu. Cậu vốn định mở miệng mắng y bại hoại, môi lại bị thô bạo tách ra cho vật thể thô cứng đâm vào, ngay cả tiếng rên cũng không kịp phát ra nữa.

Nằm xụi lơ trên người nam nhân, cùng y bày ra tư thế xấu hổ này, lại còn bị y trêu chọc bằng những lời lẽ dâm dật như thế, người da mặt mỏng như Ninh Dương làm sao chịu đựng được. Nơi giữa hai chân sưng trướng lắm rồi, bị Trạch Vũ nắm lấy đùa nghịch trong lòng bàn tay run rẩy nhỏ ra không ít mật dịch, rất nhanh sẽ đạt đến cao trào. Chưa kịp chống trả lại đột kích liên tiếp nơi huyết nhỏ, cậu bất ngờ cảm giác được vị trí công kích thay đổi, trái tim trong ngực nảy lên một cái phát đau, tránh không được sinh ra hoảng sợ.

Nam nhân cứ nhiên lại ngậm lấy phần thân nhỏ bé của cậu, mang ngón tay cắm thật sâu vào huyết động, nhắm ngay đến điểm non nớt nhất trong vách tràng điền cuồng chà đạp. Ba ngón tay không báo trước cường hân khuấy đảo bên trong không gian động nhỏ, dùng sức tách ra làm cậu sướng đến co rút cả các đầu ngón chân. Vách tràng bị xâm phạm không hề bài xích mà còn chủ động hút dị vật vào sâu hơn, tiết ra không ít dịch thể nhót nhất thuận tiện cho ngón tay chạm đến nơi non mềm nhất. Chẳng mấy chốc, tiểu huyết đã nuốt sạch cả ba ngón tay đến tận gốc, mỗi một nhịp đâm ra rút vào lại tràn ra không ít dịch, trượt dọc theo bắp đùi non xuống bên dưới, nhất lượt bị Trạch Vũ liếm sạch.

-Ừm... Đừng mà... Thoải mái... Không..

Bởi vì khoái cảm đánh tới quá chân thực, Ninh Dương nhịn không được nhả cơn thịnh của người kia ra, ngửa cổ rên lên đầy âm đặng.

Nam nhân biết vợ sắp đạt đến cao trào, buông ra phần thân của cậu, tiếp tục truyền lệnh xuống.

-Tiếp tục đi... Nhanh thôi... Chúng ta cùng nhau...

Hiểu được ý nguyện của y, dù rằng thân mình đã tê bại vì khoái cảm, Ninh Dương gục xuống nuốt cự vật tím đen vào lần nữa, tăng thêm tốc độ cùng lực đạo, tay cũng không ngừng tuốt phần gốc đã sưng lên đến cực hạn. Ở đầu bên kia, nam nhân cũng hài lòng thở phò, ngậm cả lấy phần thân phần nộn của cậu, dùng lực hút mạnh, ngón tay đồng thời thúc mạnh vào bên trong huyết nhỏ. Hai luồng điện nhất loạt đánh từ trước ra sau, khiến thiếu niên không nhịn được nữa mà nước nử bắn ra.

-Ừm...!!!

Chính cậu cũng không ngờ đến, nam nhân cũng buông thả ngay lúc này, mạnh mẽ bắn một trận vào trong miệng cậu. Chất lỏng đặc sệt tràn xuống cổ họng, địa phương bên dưới đồng thời giải phóng ra mật dịch, đem

cậu hất lên đến chín tầng mây. Bởi vì xúc cảm quá cường liệt, cậu chỉ kịp nuốt xuống nam tinh của người kia, nằm phịch sang một bên xụi lơ thờ dốc. Trong phút mơ màng, cậu được người kia bế vào lòng ôm thật chắc, trên gương mặt tiếp nhận không biết bao nhiêu nụ hôn của y. Cánh môi vừa hé ra đã bị y mút vào, chỉ kịp phát ra được tiếng ngâm khe khẽ. Hơi ấm từ khoang miệng đối phương tiếp cho làm cậu thoải mái vô cùng, yếu ớt vòng tay qua cổ y vuốt ve, nhắm mắt lại hưởng thụ yêu thương dịu dàng của y.

Hai người hôn nhau qua năm phút mới rời đi, tròng mắt lấp lánh ái tình cùng dục vọng. Trạch Vũ không muốn gò ép vợ yêu ngay lập tức phải cùng y chơi thêm

hiệp nữa, ôm cậu đi đến bể tắm khoáng nóng trong phòng, nhắm mắt cùng cậu nghỉ ngơi một chút.

Nước ấm thơm mùi thảo dược ngay lập tức bao lấy thân thể hai người. Ninh Dương nằm trên người Trạch Vũ được y mát xa những huyết quan trọng, nương nhờ hơi ấm của làn nước và cái ôm của y hảo hảo thư giãn, đem thân thể mệt mỏi tĩnh dưỡng một chút.

-Thích không?

Trạch Vũ vớt một cánh hoa trôi nổi trên mặt nước cọ xát lên làn da trơn mượt của vợ, tay kia nâng lên từng vốc nước rải lên thân thể trắng mịn, cúi xuống thì thầm vào vành tai nhỏ bé của cậu. Trong thâm tâm, nam nhân rất thích hai vợ chồng hài hoà như thế này, cùng nhau ở một chỗ không có lấy một khoảng cách. Nếu có thể được, y thật muốn lúc nào cũng được ở bên Ninh Dương như vậy, trọn đời trọn kiếp giấu kĩ bảo bối này trong ngực mình..

Ninh Dương ngoan ngoãn tựa đầu lên bờ vai vững chắc của Trạch Vũ, nhẹ nhàng gật nhẹ một cái. Sự chăm sóc ôn nhu của nam nhân ấy làm cậu rất hạnh phúc, không những thế còn sinh ra cảm giác ỷ lại, tự giác ôm trả

lại y thật tình cảm. Cậu ngược mắt nhìn y, rướn người hôn khẽ lên vành môi mềm mềm, sau đó lại xấu hổ cuộn tròn lại chui tọt vào lồng ngực rộng lớn, hai má đỏ phừng phừng đáng yêu không để đâu cho hết. Tiểu hồ ly ngượng ngùng nghe được tiếng cười sảng khoái của nam nhân bên cạnh mình, lại được một trận xấu hổ không thôi, ngược mắt cong môi thì thoà, nghe qua chẳng khác gì đang làm nũng với nam nhân.

-Đừng cười mà...

-Tôi không có cười em, tôi cười vì hạnh phúc. Bảo bối của tôi yêu tôi như vậy, tôi có thể ngay lúc này tự hào nói với cả thế giới rằng, tôi là nam nhân may mắn nhất trên đời..

Biết bệnh sến thâm niên của sắc lang lại tái phát, tiểu hồ ly ngay lập tức phải giành thế chủ động, đập tan mộng ảo của y..

-Đừng có mà tự luyện, tôi là hơi thịnh thích thôi mà.!

Vừa mới dấu mỏ lên chồi cải, tiểu hồ ly đã bị sắc lang đè ra cưỡng hôn, mạnh bạo uy hiếp.

-Có yêu tôi không?

-Không yêu! -Tiểu hồ ly rất quả quyết trả lời.

-Có yêu không?

-Không...-Thanh âm cứ thế nhờ dần theo cái hôn cuồng nhiệt của y, cuối cùng chỉ còn sót lại những tiếng vô nghĩa phát ra từ cổ họng...

-Cho em suy nghĩ lại lần nữa!

-Không có chút nào hết..Ừm... Đừng hôn nữa a... Nhiều quá rồi....

Tiểu hồ ly bị sắc lang gặm môi đến sưng vù, nước mắt ngấn nước mắt dài lắc lắc đầu, lại bị y không thương tình cạp một nhát lên chóp mũi.

-Thế giờ có yêu không?

-Khô...ng.....biết..

-Hôn thêm cái nữa sẽ biết ngay thôi mà...-Sắc lang xấu xa liếm liếm môi, vận vẹo các khớp trên cơ thể chuẩn bị cho đợt công kích tiếp theo.

Nhìn thấy bờ môi đang chuẩn bị đưa đến của đối phương, tiểu hồ ly bị bức hiếp không có nổi một chút cơ hội phản kháng, đành cắn răng thét lên mong giữ lại được cái mạng của mình:

-Có. Tôi yêu ông được chưa! Oa oa..Sắc lang chỉ biết bắt nạt người ta..

-Ninh Dương ôm cái miệng sưng phù vì hôn nhiều quá, gắng nén nước mắt lại trong lòng khăng định, thế nhưng nội tâm vẫn không ngừng mắng chửi y.

Nghe được câu trả lời từ vợ, Trạch Vũ đắc chí tựa người lên thành bồn, sủng nịnh đem vợ giấu kỹ trong ngực. Y đỡ bà xã tựa đầu lên vai mình lần nữa, dùng hai cánh tay cường tráng bao lấy, dịu giọng nói với cậu, dù rằng ý tứ trong câu không có nổi một nửa phân đứng đắn.

-Nghỉ một chút đi... Đêm nay chúng ta còn nhiều "việc" phải làm..

Đương nhiên Ninh Dương hiểu "việc" ở đây là gì, nhấc mắt lườm người kia một cái, nhận được ánh nhìn đáp trả đầy dâm tà liền tự giác lùi sang góc bể bên kia, co chân lên che đi thân thể trần trụi của mình. Trông thấy y thả tựa lên thành bồn hau háu quan sát mình như loài dã thú ngấm ngứa con mồi, Ninh Dương chợt cảm thấy ngứa ngáy râm ran khắp cả người, bực mình té té nước về phía nam nhân bại hoại kia.

-Sắc lang, không được nhìn!

-Ban này là ai chủ động thị dâm tôi? Ai bày ra bộ dáng tiểu hồ ly dâm dăng khẩn cầu con thít đến thao, câu dẫn lão công đến dâm vào cái miệng nhỏ hừ hồng kia? -Trạch Vũ không nhanh không chậm buông lời kích động, nhàn nhả tựa đầu lên thành bồn gạt đi nước đọng trên mặt, cặp mắt nhuộm màu đục vọng sáng quắc lên trong màn đêm, truyền đến không ít cảm giác hoang mang cho đối phương. Ngay cả động tác nhỏ nhất này của y cũng quý phái đến bức người, hại Ninh Dương đỏ bừng hai má, rất biết điều mà vùi mình xuống nước tự kiểm điểm bản thân. Nửa khuôn mặt thò ra khỏi làn nước khẽ thối ra những bong bóng nhỏ xíu, chóp mũi tinh tế đỏ hồng nhấp nhô lên xuống trên mặt nước khả ái vô cùng.

Nam nhân bình thường đã khó nhìn, huống chi sắc lang biến thái còn mắc bệnh cuồng vợ thâm niên? Dục hoá bốc lên phùng phùng thôi thúc y vứt bỏ hết hình tượng, chồm đến túm lấy gót chân nhỏ bé kéo lại, cùng cậu lao vào làn nước ấm nồng đậm hương thơm của thảo dược. Y chưa từng hôn dưới nước bao giờ, cảm giác mới mẻ gây sức ép kinh người lên từng tế bào trên cơ thể, châm lên ngọn lửa dục vọng cháy bỏng trong ngực y. Thị giác lúc này không còn năng lực nhận thức hình ảnh, các giác quan khác vì thế mà trở nên vô cùng bén nhạy. Xúc cảm tuyệt vời trên bờ môi dường như đã được khuếch đại lên hàng trăm lần, quyện cùng với những bức bách nơi buồng phổi làm nên thứ cảm giác khó có thể diễn tả thành lời. Y càng hôn càng nghiện, đầu lưỡi cường hãn chế trụ những kháng cự của người kia, tham lam sục đến những địa phương tư mật nhất, lại không quên truyền cho cậu chút dưỡng khí. Nếu không phải thực sự không thể duy trì được nữa, có lẽ y đã tiếp tục nụ hôn ngọt ngào này thêm vài phút nữa...

-Ông định ám sát vợ ông à?

Ninh Dương thở hồng hộc qua khuôn miệng sưng đỏ, cố gắng hút vào thật nhiều dưỡng khí, hai tay vội vã đưa lên vuốt vuốt ngực điều hoà nhịp thở. Cậu không tiếc lời mắng mỏ nam nhân xấu xa kia, tức giận nhéo cho y

một cái thật đau. Trạch Vũ cũng biết mình sai, vội vội vàng vàng đi đến vuốt lưng cho vợ, nhỏ giọng nịnh nọt:

-Tôi xin lỗi.. Bà xã đừng giận nhé...

-Làm sao mà không giận được? Tôi mà có mệnh hệ gì thì ông phải làm sao? Đồ sắc lang tinh trùng thượng nã!-Thiếu niên sút sùi mắng y, nơi tròng mắt trong veo không có lấy một tia giả dối.

Giống như robot bị nhấn nút dừng, nam nhân thần thờ nhìn vào khoảng không trước mặt cố gắng tiêu hoá thông tin, gương mặt điển trai phát ngốc vừa đáng giận vừa đáng yêu, thật sự làm Ninh Dương bức chết đi được. Cậu giơ tay vỗ vỗ sườn mặt cho y tỉnh ra, chẳng nể nang mà nhéo cái má của y:

-Sắc lang! Lại phát ngốc gì đó? A...

Đột nhiên được Trạch Vũ nhắc bồng lên ôm vào lòng, Ninh Dương thật có chút bất ngờ. Bởi vì không thể nhìn thấy biểu cảm của y lúc này, cậu cảm thấy vô cùng tò mò, nghe răng gặm gặm bả vai săn chắc của y, tiếp tục dẫu mở lên mắt:

-Đừng nghĩ chỉ thế này mà tôi hết giận a! Tội sát thân chính là trọng tội, nhất thiết phải có hình phạt thích đáng, tôi không dễ dàng bỏ qua đâu!

Nam nhân chôn mặt trong hõm vai vợ vẫn thụ chung im lặng, không hề rời lỏng vòng tay một phút nào..Giống như rằng chỉ cần y buông tay một chút liền mất đi bảo bối này vậy. Mãi một lúc sau, y mới nâng mặt lên đối diện với cậu, đem trán của hai người dính sát vào nhau, vô tình để lộ vành mắt đỏ hoe của mình..

-Bảo bối.. Làm thế nào để tôi bớt yêu em đi bây giờ.. Tôi thực cảm động a..-Y âu yếm nhìn ái nhân của mình, cọ cọ môi một lượt lên hai má

mềm mềm của cậu. Hành động này của y khiến cậu thực hài lòng, đầu cậu vẫn không ngừng trôi chảy.

-Ông to gan thật, tội sát thê còn chưa xử xong, đã ngang nhiên muốn cắt giảm tình yêu với vợ rồi hả?

-Em phải cho tội nhân cơ hội bào chữa chứ! Tôi bị oan nha!

-Quan tòa cho người ba mươi giây bào chữa! Không cho phép ý kiến!

-Ninh Dương ngó biểu tình nghiêm túc hiem thấy của Trạch Vũ, vui vẻ cạo lên khoé môi của y, rất bá đạo mà ra lệnh. Nam nhân nhận được thánh chỉ vợ ban, mất vài giây nhăn nhó liền nghĩ ra được cách hay, vớ lấy điện thoại ở bên bồn bắt đầu tính giờ đếm ngược....

-Thưa quan tòa, sau đây tôi xin trình bày phần tự biện hộ của mình!

-Ư...ư...

"25...24...23.."

-Ưm...Trạch Vũ...Từ từ...

"14...12...10..."

-Ư..ư..Sắc lang.. xấu xa...

"3..2...1 Reng...Reng.."

-Thưa quan tòa, bị cáo đã trình bày xong phần bào chữa của mình. Xin hỏi ngài đã tin tình cảm của tôi với vợ là thực lòng chưa? Nếu cần thiết, tôi hoàn toàn có thể trình bày lại một lần nữa..-Nam nhân nhếch mày nhìn đôi môi bị chà đạp đến sưng vù của đối phương, phải cố lắm mới nhịn xuống được ý cười. Khẽ vuốt ve vành môi của vợ, y vẫn không biết xấu hổ mà khiêu khích lần nữa..

-Đủ rồi! Tôi tin rồi! Khỏi cần chứng minh nữa...Hức...hức

Ninh Dương sụt sùi ngấm mặt mình phản chiếu trên mặt nước, trông thấy cặp mỏ đã phù lên như vỏ trái cà chua, trong lòng bi thương không thể nào diễn tả được. Cậu lúc này mới thực sự thấm thía rằng, sắc lang là loài động vật không thể tùy tiện mà châm chọc vào, không những đi luôn cặp mỏ, nơi khác cũng khó mà giữ nổi toàn vẹn a!!

Được nam nhân bế ra khỏi bể nước, Ninh Dương vẫn không chịu bỏ tay ra khỏi môi mình, tận cho đến khi bị y mang lên giường dùng sức gỡ ra mới chịu thành thực được một chút, tuy nhiên trông mắt long lanh ánh nước không tránh được uỷ khuất, chốc chốc lại rung động như cánh bướm mùa thu.

Tất cả những điều nhỏ nhặt nhất đều rơi cả vào tầm mắt của Trạch Vũ, khiến y nóng nực cả trong người. Y cẩn trọng cúi xuống liếm liếm vành tai mẫn cảm của vợ, dùng sức vói vào một chút. Cảm nhận được những trận run rẩy dưới thân mình, Trạch Vũ hài lòng vô cùng, cất giọng thì thầm vào tai ái nhân.

-Bảo bối...Mở chân ra...

-Ân...

Tiểu hồ ly bị nam nhân khơi lên dục vọng, bờ môi sưng đỏ quấy rầy đến động lòng khẽ hé ra kêu tên y, đôi chân thon dài tự động tách sang hai bên, thuận lợi cho người kia chiêm ngưỡng cảnh xuân vô hạn bên dưới. Tiểu huyết được khai mở cẩn thận đang không ngừng khép mở, những cánh hoa tham lam ướt nhẹp liên tục phun ra nuốt vào, mỗi khoảnh khắc đều để lộ ra một khoảng không thần bí, câu dẫn nam nhân đến khai phá những bí mật ẩn giấu bên trong vách tràng nóng bỏng. Phần thân phần nộn mới phát tiết một lần đã đứng thẳng lên một lần nữa, lúc này thật giống như một búp hoa non tơ chờ đợi người đến hái, chốc chốc lại run rẩy khe khẽ mở ra một

chút cánh hoa nơi đỉnh đầu bé xiu, liên tục nhả ra không ít những giọt sương ngọt lịm.

Nam nhân trầm mặc thưởng thức mỹ cảnh trong tầm mắt, không nhịn được vươn tay đến chạm vào những cánh hoa tinh xảo, vuốt ve một chút liền dùng sức nhét hai ngón tay vào bên trong.

-Ân..

Nghe được tiếng rên ngọt nị của ái nhân, Trạch Vũ càng cao hứng hơn, dồn lực ma sát hai ngón tay lên vách tràng nóng rực như hoả lò, theo dịch ruột tiết ra đi vào đến tận gốc, nhắm đến đúng điểm nhạy cảm trong trí nhớ mà xoa lộng, bức đối phương sung sướng đến bật khóc thành tiếng.

-Trạch Vũ...Không phải chỗ đó a... Không nên.. Ừ..ừ..

Dẫu rằng miệng nói không cần, đùi non vẫn tự giác mở rộng ra hơn, thuận lợi đem ngón tay của nam nhân hút vào thật chặt. Miệng nhỏ bên dưới ra sức cắn cắn dị vật bên trong mình, một giây một khắc cũng không có dấu hiệu gì buông lỏng, lực hút ngày càng có xu hướng tăng lên, hấp chặt chúng trong bức tường ướt đầm chặt hẹp.

-Bảo bối.. Em cắn chặt thật đấy.. Tôi thật muốn hung hăng đâm vào cái miệng nhỏ này, lấp đầy khoảng trống bên trong nó, hình thành nên tiểu hài tử của chúng ta...-Nam nhân không tiếc lời ái muội gặm gừ bên tai Ninh Dương, thổi những luồng hơi nóng bỏng bên cần cổ trắng ngần. Nơi bên dưới của y đã trưởng đến cực hạn nhưng y vẫn cố nhịn xuống, làm thật tốt công tác chuẩn bị. Chính là y không ngờ đến, vợ yêu dưới thân mình bị tình dục chi phối, không kiểm soát được lời nói của mình, ở bên tai y thều thào bằng giọng mũi cao vút.

-Trạch Vũ...Ân... Mau.. Mau.. Lấp đầy tôi.. Cầu ông a..

Trong một khoảnh khắc, nam nhân cảm thấy trong mình như có cái gì đứt phứt, tâm tình mê man mãi mới bình tĩnh lại được, kiên quyết rút ngón tay ra khỏi huyết động mê người ấy. Chiếc gối thật nhanh đã được đặt xuống dưới bờ hông đầy đặn, nâng tiểu huyết lên vị trí thuận lợi cho cả hai. Tinh khí được kê ngay ngắn tại miệng huyết chậm rãi ma sát, dịch thể rỉ ra từ quy đầu tím sẫm thấm ướt những cánh hoa non mềm, phủ lên chúng một tầng ánh nước lóng lánh mê người.

Nam nhân chậm rãi động động eo di chuyển tinh khí lên xuống vùng thịt non mẫn cảm, mạnh dạn đè ép phần thân nhỏ bé của đối phương, khiến cậu không kìm xuống được nước nở, vội vã vòng tay ôm chặt lấy cổ y, tha thiết khẩn cầu y đến thao mình..

-Trạch Vũ...Tôi không chịu nổi nữa a.. Mau vào đi..

-Bảo bối, đêm nay là đêm động phòng chính thức của chúng ta... Chúng ta nhất định phải "cùng nhau" a..

-Ông làm rất lâu.. Tôi không thể theo kịp a...-Ninh Dương ở trong ngực Trạch Vũ lắc đầu nguầy nguậy, eo nâng lên cọ xát côn thịt khủng bố kia, âm mưu đánh bay chút lí trí còn sót lại của y. Dù hơi thở đã nặng nề lắm rồi, nam nhân vẫn cương quyết không nhún nhường, đắm chìm vợ trong cái hôn thật sâu, tiếp tục đè ép phần thân khả ái của cậu.

Trong cơn mơ màng, Ninh Dương nghe thấy tiếng mở tủ đầu giường, địa phương phía trước bất ngờ truyền đến cảm giác lạnh lẽo đến ghê người của kim loại. Cậu giật mình nhìn xuống, trông thấy nam nhân đang mang lên một chiếc vòng kì quái cho mình thì sợ hãi đến phát khóc, vội vội vàng vàng lấy tay gỡ nó ra..

-Đây là cái gì vậy? Tôi không muốn..ừ..ừ..

Mặc dù Trạch Vũ đeo nó cho cậu rất dễ dàng, tháo chiếc vòng ra là việc không hề đơn giản. Gương mặt của Ninh Dương bây giờ đã nhoe

nhোত nước mắt, không khỏi khiến Trạch Vũ đau lòng. Y nắm lấy tay vợ giữ chặt lên đỉnh đầu, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể đang run lên vì sợ hãi, dịu giọng an ủi bảo bối nhà mình.

-Đừng sợ, thứ này không gây hại gì đâu.. Nó sẽ giúp em duy trì được lâu hơn, chúng ta sẽ cùng nhau đến thiên đường!

-Trạch Vũ...ahhh

Không một lời cảnh báo trước, nam nhân đột ngột đi vào, tuy không thể gọi là đau đớn nhưng cảm giác cũng không thoải mái gì. Y nhận thức được vợ yêu chưa kịp thích nghi với tình khí của mình, khẩn trương ôm cậu vào trong ngực an ủi. Đến khi bảo bối đã bình tĩnh lại, y liền âu yếm hôn lên trán người kia thật dịu dàng, luồn tay xuống bên dưới eo cậu nâng lên một chút, tiếp tục quá trình công thành đoạt đất. Côn thịt giống như chiến mã hung hăng vọt vào bên trong địa phương hẹp hòi, một mực đỉnh đến nơi mẫn cảm nhất bên trong vách tràng, đem quy đầu vĩ đại mãnh liệt đè ép lên nó. Khoái cảm dồn dập như lũ cuốn truyền lên từ nửa dưới thân nhấn chìm Ninh Dương trong lửa nóng, làn da chẳng mấy chốc đã ửng đỏ thành màu phỉếm hồng ngon mắt, hai đầu nhũ căng mọng cũng theo đó mà sưng lên thành hai viên anh đào ngọt lịm.

Nam nhân cẩn thận cố định cổ tay vợ bằng tay trái của mình, tay phải đi đến gầy gầy thịt non trên ngực, miệng cũng không rảnh rang mà ngậm lấy một bên. Hàm răng trắng nhe ra cắn cắn viên thịt nhỏ xinh, đầu lưỡi mềm mại đảo vòng xoa dịu cơn nhức nhối, vương lại không ít chất lỏng đậm mĩ. Tốc độ đâm chọc bên dưới cho đến lúc này vẫn không hề giảm bớt, giống như chiếc máy đóng cọc điên cuồng xâm phạm con đường chật chẽ của người kia. Côn thịt không một chút cản trở xông thẳng đến miệng tử cung còn ngậm chặt, quy đầu như viên bi nung đỏ trượt vào bên trong khuấy lộn, truyền lên một trận đau đớn sáng khoái đến mê man cả người.

Thiếu niên bị nam nhân áp chặt giống như bị ghim lên bàn gỗ, thân thể không tài nào cử động được, chỉ có bên dưới có thể mở ra đóng lại tiếp nhận cơn thịnh của người kia. Cảm giác toàn thân bị thiêu đốt thực khó chịu nhưng lại có lực thu hút vô cùng mãnh liệt, thôi thúc cậu mở ra đôi chân mình chào đón những đợt công kích bên dưới.

Mông thịt va chạm với hạ thân của nam nhân phát ra những tiếng bạch bạch liên hồi, hoà quyện cùng tiếng thở dốc của hai người tạo nên thứ âm thanh hoan ái đặc thù, chậm rãi lan toả trong không gian yên ắng nơi hôn phòng. Tiếng nước dập dềnh từ nơi giao hợp văng vẳng bên tai cặp tình nhân, giống như thứ xuân dược mạnh mẽ kích thích bọn họ làm tình điên cuồng hơn nữa. Hai thân thể trần trụi quấn lấy nhau trao cho đối phương hơi ấm lẫn khát khao cháy bỏng trong ngực mình, đôi môi mỏng dính của người này áp lên vành môi sưng mọng của người kia, hai vầng trán vô tình tiếp xúc mang đến cảm giác gần gũi thật chân thành.

Không biết qua bao lâu, phía phía trước của Ninh Dương đã sừng sững đến cực hạn, quy đầu bé xíu trong chiếc vòng đính đá mang lên một tầng diễm lệ, phần đỉnh rỉ ra không ít những giọt nước mắt trong suốt như pha lê. Cảm giác bí bách vì không được giải phóng không khác gì những mũi châm lạnh lùng ghim lên phần thân yếu ớt, đau đớn cùng khoái cảm dâng lên chút nước nơi khoé mắt của cậu, phút chốc đã biến thành những hạt châu lăn dài trên gò má hồng hào..

-Trạch Vũ.. Tôi không chịu nổi a.. Làm ơn.. Cho tôi bắn..

Cổ tay cậu bị Trạch Vũ giữ chặt không thể đi xuống an ủi nơi bên dưới, bị thương ngay lập tức phồng lên đôi mắt, bao nhiêu uỷ khuất đều hiện ra cả trong đó. Nam nhân biết vợ yêu không thích những thứ này, bản thân y thấy cậu khổ sở cũng chẳng sung sướng gì, đành cắn răng cúi xuống thuyết phục cậu chịu đựng thêm một chút.

-Bà xã.. Cố lên.. Chúng ta nhất định phải cùng nhau..

-Aaa..Trạch Vũ.. Không phải nơi đó..

Nơi mẫn cảm trong vách tràng bị quy đầu miết tới, truyền đi một trận sung sướng đến tê bại cả người. Nam nhân bị vách tràng ấm áp hấp chặt cũng sắp chạm đến giới hạn của mình, lí trí bị dục vọng nuốt đi không còn một mảnh, tất cả dây thần kinh cảm giác đều dồn xuống nơi giao hợp chặt chẽ của hai người. Y gằm gừ lật vợ yêu lại theo tư thế quỳ sấp, cánh tay cường tráng bầu chặt lấy đùi non nâng tiểu huyết lên đến vị trí thuận lợi cho mình, lại một lần nữa ra sức đâm chọc huyết nhỏ mê người ấy.

Ninh Dương lúc này đã mê man đến không nhận thức được nổi nữa, bàn tay được tay người kia ôm lấy vội vã siết chặt lại, lấy thêm được chút dũng khí tiếp tục chống cự. Nửa thân dưới bị nâng lên cho người kia xâm phạm run rẩy không ngừng, từ hông thịt đến đùi non rải không ít vết bầm tím do ngón tay của y bầu vào, nhìn qua không khỏi khiến người ta phải thương xót. Nam nhân làm thực sự rất lâu, đến khi thắt lưng cậu mỗi nhử thứ đang càn quấy vẫn không ngừng trướng lên, thúc từng cú dứt điểm vào đến nơi sâu nhất, liên tục chen vào tử cung như muốn nhét cả vào trong đó. Thiếu niên thực sự không nhịn được nữa rồi, gào khóc lắc lắc hông khẩn cầu người kia, bên trong dùng sức hấp chặt cơn thịnh của y.

-Không biết đâu hức hức... Ông còn định làm đến bao giờ.. Tôi sẽ chết thật đấy!

Ái nhân đã khổ sở đến như vậy, Trạch Vũ cũng không nỡ làm lâu hơn nữa, đặt một nụ hôn trấn an lên môi cậu, tăng tốc chạy nước rút vào động nhỏ. Quy đầu nhắm đến đúng nơi mẫn cảm nhất mà chà đạp, liên tục dùng sức cọ xát lên nó, chẳng mất bao lâu đã đưa cả hai đến cao trào..

-Bảo bối..Tôi sắp tới rồi a!!

-Tr..ạch Vũ.. Tháo nó ra cho tôi!!

Ngay tại thời điểm chiếc vòng rơi xuống tấm đệm mềm ướt nhẹp, nam nhân thúc vào nhịp cuối cùng, xé toạc thịt non ở miệng tử cung hùng dũng đi vào, mạnh mẽ giải phóng chất lỏng nóng bỏng vào nơi sâu nhất trong vách tràng. Cộng hưởng cùng với đó, Ninh Dương cũng hét lên một tiếng chói tai rồi bắn ra mật dịch, ngã vật xuống giường ngất lịm đi.

Đến khi cậu nặng nề tỉnh dậy, gương mặt điển trai của Trạch Vũ đã ở thật gần, đến cả nhịp thở đều đều của y cậu cũng có thể cảm nhận rất rõ ràng. Trạch Vũ gối đầu lên cánh tay trắng kiện, nằm bên cạnh mát xa thắt lưng mỗi như vì vận động quá lâu của cậu. Trông thấy cậu tỉnh lại, y liền đi đến hôn lên mi tâm vương lại không ít nước mắt, sủng ái áp môi thật lâu trên trán cậu.

Ninh Dương cảm nhận được yêu thương của y, tự giác vòng tay qua vòng eo săn chắc ôm lấy, khẽ nhích người đến gần y hơn. Nhận ra bên trong mình đã được tẩy rửa sạch sẽ, cậu vô cùng cảm động cọ mặt lên lồng ngực trần trụi của y, nhắc mắt nhìn y đầy biết ơn. Nam nhân bị sự đáng yêu của vợ làm chấn động, nhin không được vươn tay nhéo nhéo chóp mũi hồng khả ái.

-Mới làm một lần mà đã ngất ra như vậy, tôi phải làm thế nào với em đây!

-Hôm nay phải di chuyển nhiều, cơ thể đương nhiên phải mệt mỏi rồi! Ông lại còn sử dụng cái thứ đồ chơi chết tiệt kia, sao mà tôi chịu được! Sắc lang xấu xa!

Ninh Dương uỷ khuất dụi dụi mặt vào cánh tay Trạch Vũ, ngựa quen đường cũ mà mắng y. May mắn là y không thèm chấp nhặt với cậu, di chuyển bàn tay từ bờ eo nhỏ bé lên tấm lưng vỗ nhẹ, dịu dàng ôm cậu vào lòng xin lỗi.

-Là tôi không tốt.. Bà xã chịu khổ rồi..-Nói xong liền cụng trán với cậu lắc lắc, khiến Ninh Dương không thể nào mà phát giận ra được. Cậu ưu ái rướn người lên vén tóc mái của y hôn nhẹ lên đó, trầm mặc ngắm nhìn gương mặt đã bớt đi vẻ bức người như mọi khi.

Nam nhân hiện tại thực đẹp trai, đẹp trai một cách hiền hoà, khiến trái tim trong lồng ngực cậu vô thức đập thành thịch. Ninh Dương yêu nhất là Trạch Vũ những lúc thế này..là một nam nhân bình thường, cùng vợ cuộn tròn trong chăn âu yếm như những cặp tình nhân muôn thuở... Không có Trạch Tổng cao cao tại thượng, không có đại nam nhân người người ngưỡng mộ... Trước mắt cậu là Trạch Vũ, một nam nhân bình thường như bao nhiêu nam nhân khác, nhưng lại là người cậu yêu thương nhất.. Cậu âm thầm vuốt ve mái tóc lấm tấm sợi bạc của đối phương, sau đó lại áp bàn tay của mình lên sườn mặt tinh xảo của y, cảm nhận được độ ấm trong tưởng niệm liền thở hắt ra, tiếp tục sờ đến sống mũi cùng bờ môi hoàn mỹ, trong lòng tự giác sinh ra niềm ái mộ không thôi.

Trạch Vũ để yên cho vợ mân mê gương mặt mình, há miệng cười hì hì, không biết xấu hổ mà đá đá lông nheo, ý tứ rõ ràng là không có nửa phần trong sáng..

-Chúng ta vẫn còn nửa tháng trăng mật cơ mà, đêm nay không nhất thiết phải gò ép bản thân quá.. Tôi đã chuẩn bị rất kĩ càng, từ giờ cho đến lúc trở về không sợ không có "việc" để làm.. Hôm nay cứ hảo hảo nghỉ ngơi đã..

Nghĩ đến đồ chơi còn lại trong va li của mình, y phải cố gắng lắm mới không để lộ bất cứ điều gì. May mắn cho y điều kiện ánh sáng ở trong phòng hiện tại cản trở, Ninh Dương không hề nhận ra được âm mưu của sắc lang bày sẵn cho mình, chỉ mở miệng mắng y qua loa vài câu rồi lại cuộn tròn trong ngực y chuẩn bị đi ngủ. Nhìn cái miệng be bé khê há ra ngáp một cái thật dài, Trạch Vũ cười cười hôn chóc lên đó hai cái thật kêu, cẩn thận kéo chăn lên cho cả hai người..

-Cảm ơn em vì những việc ngày hôm nay.. Cảm ơn em vì đã đồng ý làm vợ tôi..Tôi chẳng thể nào diễn tả được niềm hạnh phúc của mình bây giờ..Chỉ biết rằng tôi thực sự rất hạnh phúc...

-Sắc lang! Tôi không làm vợ ông thì làm vợ ai nữa. Đừng có nghĩ ngợi nhiều như vậy!

Ninh Dương đã nhắm mắt lại, giọng nói không giấu được vẻ ngái ngủ, ấy vậy mà vẫn dẫu mở mắt lên nhắm y được. Cậu chủ động siết chặt vòng tay quanh cơ thể người kia, thều thào qua giọng mũi nhắc nhở y..

-Ngủ đi...Tôi mệt rồi..

-Ừ.. Nghỉ ngơi đi... Em vất vả rồi..

-Ông cũng vất vả mà.. Oa..-Vốn định nói tiếp thì cơn ngáp lại một lần nữa ập đến, chặn lại mọi lời nói của cậu. Trạch Vũ mỉm cười hân lên trán cậu, khẩn trương xoa xoa tấm lưng mềm mại.

-Chúng ta đi ngủ nào...Chúc bà xã ngủ ngon...Tôi yêu em nhiều lắm..

-Oa...Tôi cũng vậy...Chúc ngủ ngon...

Ninh Dương chỉ kịp thì thầm vài lời trước khi giấc mộng thực sự đi đến choán lấy tâm trí cậu. Cảm thấy tay mình nặng nặng, biết vợ yêu đã đi ngủ rồi, Trạch Vũ cũng tự nhiên mà ngáp một cái, mí mắt sụp xuống cùng với cơn buồn ngủ khó có thể cưỡng lại được. Ngày hôm nay y cũng vất vả không ít, thân thể cũng không tránh được mệt mỏi. Đến khi y nhắm mắt lại, hình ảnh bà xã xinh đẹp trong bộ váy cưới tinh khôi ngay lập tức hiện lên trong tiềm thức, không khỏi làm y vô thức nở một nụ cười xán lạn. Ôm chắc ái nhân trong vòng tay, y có một dự cảm rất tốt về tương lai, rằng bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc...

Không biết cuộc đời này dài rộng đến thế nào, còn bao nhiêu ngã rẽ đang chờ đợi bọn họ ở phía trước...

Nhưng từ khoảnh khắc này, mạch truyện của hai con người đã quyện vào nhau, trở thành cốt truyện chính trong trò chơi số mệnh đã được định đoạt từ trước...

Một mà hai, hai mà một...

Bánh xe thời gian vẫn không ngừng vận hành theo quy luật tự nhiên của nó...

Con người không thể thay đổi vòng quay của thời gian, nhưng họ hoàn toàn có thể khiến thời gian và sự sống của mình trở nên ý nghĩa hơn...

Yêu thương một người nào đó...

Hay là chấp nhận trao đi một tấm chân tình..

Không có một công thức cố định nào cả...

Yêu thương vốn đã là một nghịch lí, và khi con người chấp nhận trở thành một phần của nghịch lí đó, cuộc sống của họ trở nên đáng sống hơn gấp vạn lần...

Ánh nhìn âu yếm của một người...

Nụ hôn ngọt ngào của người đó...

Hoặc đơn giản chỉ là sự tồn tại của anh ấy...

Người đó là một ánh lửa le lói trong màn đêm mịt mùng...

Là ánh sáng soi đường chỉ lối cho ta khỏi những vấp ngã của cuộc đời...

Để đến một ngày ta tự tin đối diện với thế giới này và nhận ra rằng...

Chỉ cần một ánh lửa thôi...

Cả thế giới trong ta đã bừng sáng...

[Hoàn toàn văn]

(12/11/2017)

Tổ Lạp (@SuraChan)

Vài điều tâm sự của Lạp:

Kế Lão Bà đã đi đến chặng đường cuối rồi, thật cảm ơn mọi người đã ủng hộ con au lầy lội này trong suốt thời gian qua. Lạp đã hứa là KLB không giới hạn phiên ngoại, thế nhưng thực sự Lạp không thể tìm được thêm thời gian cho việc viết nữa. Như mọi người đã biết, Lạp đang trong thời gian cuối cấp, lại còn phải gánh thêm cả kì thi học sinh giỏi, áp lực rất là lớn. Bốn tháng qua Lạp đã dành toàn tâm toàn ý cho Kế Lão Bà và thật may mắn là tác phẩm debut này lại nhận được sự ủng hộ to lớn từ mọi người đến vậy *khóc*, Lạp đã có kế hoạch cho phần hai, nhưng có lẽ nó phải để lại sau này bởi vì Lạp đã quyết định dành thời gian cho các project khác. Phần cuối này là món quà Lạp dành cho các độc giả đã ủng hộ Lạp, ủng hộ Kế Lão Bà, và nó có thể coi như là cái kết viên mãn nhất dành cho cặp đôi phi công trẻ-máy bay ông già của chúng ta *sụt sùi* Trách thúc nhất định sẽ không phụ lòng mong mỏi của mọi người, làm tròn bốn phận yêu thương và bảo hộ Dương nhi đến hết cuộc đời này, mọi người không cần phải lo lắng đâu. Chuyện sau này của hai người thế nào Lạp sẽ để cho độc giả tiếp tục thả sức tưởng tượng, (và biết đâu có ai đó sẽ viết một cái fanfic thật hay tặng Lạp thì sao *ahihi*) Mong độc giả tiếp tục ủng hộ Lạp trong những project sắp tới, (có thể nhấn theo dõi để không bỏ lỡ một tác phẩm nào nhé *nháy nháy mắt*). Dù thời gian hạn hẹp, Lạp sẽ cố gắng hết

sức mình, mang đến những câu truyện thật hay đến cho mọi người! Love
you all! *ôm ôm*

KỂ LÃO BÀ

Tổ Lạp

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Bonus (5): Luôn Bên Em

Note: Bonus đặc biệt mừng 500k reads! Xin lỗi vì mọi người sẽ vẫn phải đợi ta rồi:"(Ta vẫn còn một kì thi nữa trong 2 tuần nữa, bản thân ta muốn cố viết những quả thật không thể cố thêm được nữa, ta thực rất mệt mỏi a.. Chờ ta nhé:)...

ps: Dành cho các độc giả vẫn thắc mắc tại sao Trạch Nghi không hợp với Nhật Hạ, các tình yêu hãy đọc bonus này và suy ngẫm một chút, rồi mọi người sẽ hiểu tại sao giữa Ân Phàm và Trạch Nghi, người mang lại hạnh phúc cho Nhật Hạ nhất định phải là Ân Phàm chứ không phải là Trạch Nghi:)

Bắc Kinh, Trung Quốc, 9h tối...

-Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh. May mắn là chúng ta đã hoàn thành cảnh quay cuối cùng trước dự tính một tuần.. Mọi người đều có thể nghỉ ngơi rồi..

Nam nhân khẽ đảo vô lăng, điều khiển chiếc xe rẽ vào con phố vắng lặng. Cẩn thận điều chỉnh âm lượng nhỏ xuống hai bậc, anh tiếp tục bàn luận công việc với người ở đầu dây bên kia. Nét mệt mỏi thoáng hiện lên trên gương mặt cương nghị của anh, qua một cái nhíu mày đầy miễn cưỡng liền biến mất. Nam nhân day day sống mũi tìm cách kết thúc câu chuyện, người bên kia qua ngữ điệu cũng hiểu ra ý tứ này, nói nốt một vài câu rồi cúp máy, trong tai nghe chỉ còn vài tiếng tút dài ngắt quãng.

"Cạch."

Chiếc earphone được gỡ ra đặt lại vào chỗ cũ, xen lẫn tiếng lạch cạch là tiếng thở dài của nam nhân. Qua cửa kính xe mở hé, luồng gió đêm man mát luồn vào thổi tung lọn tóc trên trán anh, tiếp thêm chút không khí trong lành vào buồng xe ngọt ngào. Nam nhân đánh mắt qua gương chiếu hậu, không thấy có chiếc xe nào bám theo mới dám hạ cửa kính xuống thấp, dây thần kinh căng như dây đàn chùng xuống đi ít nhiều.

-Ân quản lí... Ừ...

Tiếng ngâm nho nhỏ từ ghế bên cạnh buộc anh phải nhìn sang, trông mắt thu vào khuôn mặt bé nhỏ say sưa trong giấc mộng. Từng nhịp thở qua cánh mũi xinh xinh làm dâng lên cảm giác nhộn nhạo trong lòng, ánh mắt dè chừng ban nãy hiện tại có không biết bao nhiêu ngọt ngào. Ân Phàm mỉm cười vươn tay qua chỉnh lại mép áo cho người kia, quyến luyến một chút sau đó lại quay về tập trung lái xe, chốc chốc vẫn không kìm được nhìn sang một cái. Bảo bối của anh đang ngủ hết sức ngon lành, qua một ngày dài quay phim mệt mỏi bước lên xe liền ngủ mất, trong mơ vẫn còn nghĩ đến trên phim trường gọi tên anh, thật hạnh phúc biết bao.

Nam nhân thoáng thấy bàn tay nhỏ bé thò ra từ trong lớp áo khoác, đưa tay mình ra nhẹ nhàng nắm lấy, nâng tới đặt môi mình lên đó. Ngón tay của anh đan vào kẽ tay của cậu, cảm thấy được khớp tay gầy gò đến đau lòng, sống mũi tránh không được bất giác cay cay.

Ân Phàm âm thầm nhớ lại, Nhật Hạ vì bộ phim này đã hao tổn không ít tâm sức thể nào. Cậu làm việc vô cùng chăm chỉ, nhiều bữa chỉ có ăn qua chút mì hộp mới có đủ thời gian học thuộc kịch bản. Chỉ số truyền thông ngày càng tăng đồng nghĩa với việc khối lượng công việc mỗi lúc một lớn, antifan cũng tăng lên không ít, vô hình chung hình thành nên áp lực khó mà chống đỡ được. Bảo bối dù mệt mỏi nhưng vẫn một hai khẳng định "Em ổn mà", cân nặng tụt dốc trầm trọng, sắc mặt cũng rất kém, khiến anh lo chết đi được. Ân Phàm tự nhủ, trong thời gian tới, nhất định phải bồi bổ cho Nhật Hạ thật nhiều.

Dường như người bên kia gặp ác mộng, thỉnh thoảng lại trở mình một cái, trên căn cổ trắng nõn chảy dọc những giọt mồ hôi lạnh ngắt. Nam nhân sốt ruột vô cùng, cẩn thận tấp xe vào lề đường, vội vã lục tìm khăn giấy lau cho cậu.

Trong ánh sáng đèn đường, gương mặt xinh đẹp chưa kịp tẩy trang tinh xảo đến động lòng. Ân Phàm lau mồ hôi trên trán Nhật Hạ, nhịn không được hôn một cái lên gò má mềm mềm. Đôi môi chưa kịp rời đi, câu nói thoát ra từ khuôn miệng nhỏ nhắn giống như một cánh tay từ trong màn đêm điểm trúng tử huyệt của anh....

-Chồng ngốc... ừ... em chưa làm tốt phải không... họ đều nói như vậy... em lại thất bại rồi...không được... phải tiếp tục tập luyện thôi...

-Nhật Hạ.. Nhật Hạ...-Anh cất giọng khàn khàn gọi tên cậu, lặng người nhìn giọt nước mắt nhỏ xuống từ khoé mắt của người kia.

-Tôi sẽ cố gắng mà... Tôi không phải kẻ vô dụng.. Hức.. Đừng nói như vậy mà... Ân Phàm.. Đừng rời xa em... Em mệt mỏi quá...

Nhật Hạ mê man trong giấc mộng không biết mình đang nói điều gì, cũng không biết rằng mình đang oà khóc nức nở. Tất cả những điều đó lúc này đều rơi vào tầm mắt của người bên cạnh, giống như hàng trăm mũi kim đâm vào nơi trọng yếu nhất trong lòng anh, truyền đến những trận đau nhói thấm buốt đến tận tâm can. Anh vội vã luồn tay qua người đỡ cậu tựa vào ngực mình, bao lấy thân thể nhỏ bé trong cái ôm ấm áp, nhẹ nhàng thì thầm bên tai cậu:

-Đừng khóc.. Tôi ở đây mà... Ổn rồi...Không sao cả... Tôi luôn ở bên em mà..

-Hức..hức...

Hơi thở nặng nề qua tiếng nấc truyền đến tai Ân Phàm, khiến anh muốn khóc ra được. Nhẹ nhàng siết chặt cái ôm của mình, anh rải những nụ hôn vụn vặt lên mái đầu bé nhỏ của người kia, tiếp tục lặp lại lời yêu thương "Không sao cả... Bảo bối... Đừng khóc.. Để anh ôm em".. Thân thể bé nhỏ dường như đã cảm nhận được hơi ấm của anh, vô thức dựa sát vào hơn, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm...

-Ân Phàm... Ân Phàm.. Ôm em...

-Ừ...ôm em... bảo bối... anh yêu em..anh sẽ không bao giờ rời bỏ em..

-Hức...

Không rõ có phải nghe được câu trả lời của anh không, Nhật Hạ nhanh chóng không còn khóc nữa, dựa vào ngực anh an ổn thiếp đi như một con mèo nhỏ. Ân Phàm vẫn không buông bảo bối trong ngực mình, âu yếm vỗ vỗ tấm lưng hát ru cho cậu ngủ, chốc chốc lại hôn nhẹ lên mái tóc mềm.

Không gian bên ngoài rất tịch mịch, bên trong xe quần quanh tiếng hát trầm ổn của nam nhân. Anh không hề khẩn trương, dù rằng bản thân cũng không tránh được ngáp nhẹ một cái. Ân Phàm biết mình mệt mỏi, nhưng so với bảo bối của anh, những mệt mỏi và áp lực ấy vẫn chưa thấm vào đâu cả. Anh biết rằng một năm gần đây mọi chuyện đều rất khó khăn với cậu, dẫn anh có cấm cậu lên mạng đọc bình luận của cư dân mạng về mình, tiểu bảo bối vẫn lén lút xem trộm, sau đó lại tự mình nghĩ ngợi. Đọc được những bình luận khiếm nhã kia, dù có là ai, tinh thần cũng rã đến đâu đi chăng nữa, cũng sẽ không tránh khỏi buồn phiền. Nhật Hạ là người tình cảm, lại hay suy diễn lung tung, có điều gì trong lòng đều muốn khư khư giữ lấy, bao nhiêu áp lực như vậy đương nhiên là không chịu nổi. Vậy mà lúc nào cậu cũng tỏ ra là mình mạnh mẽ, không muốn uỷ mị dựa dẫm vào anh, thử hỏi anh làm sao không lo lắng cho được? Ân Phàm đối với những luồng phản ứng trái chiều trên mạng kia không thèm để tâm đến, anh chỉ sợ rằng bảo bối không chịu chia sẻ chút áp lực cho anh, rồi một mình gồng

gánh tất cả, đến một lúc nào đó sẽ khuy ngã...Anh không dám nghĩ đến, cũng không dám mừng tượng đến, chỉ có thể lặng lẽ ôm người kia thật chặt...

"Ân Phàm... Đừng lo cho em.. Em vẫn ổn mà. Không phải kinh doanh là mơ ước của anh sao, đừng vì em mà bỏ lỡ cơ hội của mình."

""Em vẫn ổn mà", những lời này là thật lòng ư? Em ấy đã nói dối bao nhiêu lần vậy", Ân Phàm cắn chặt răng, lồng ngực đột nhiên thắt chặt lại. Anh nhớ lại trước kia bản thân đã dự định nghe lời Nhật Hạ đừng làm quản lí đi theo con đường kinh doanh, thực hiện ước mơ ngày trước của mình. Nhưng một ngày nọ, anh tận mắt nhìn thấy bảo bối lại nói dối anh bỏ bữa, tranh thủ luyện tập bài biểu diễn cho show truyền hình, suýt nữa ngất lịm đi trong phòng tập. Kể từ giây phút hốt hoảng bế cậu về phòng nghỉ, anh đã hạ quyết tâm một lần và mãi mãi, vĩnh viễn ở lại bên cạnh cậu, chăm sóc cho cậu...

Làm một viên quản lí thấp kém thì sao, âm thầm đứng sau hào quang của cậu có là vấn đề gì to tát đâu. Anh không cần đến những thứ hạnh phúc xa vời khác, anh chỉ biết rằng, chỉ cần bảo bối đau một, bản thân mình sẽ đau gấp mười, gấp trăm lần. Anh không cần câu nói "Em vẫn ổn mà" ấy, điều anh mơ ước hơn hết thấy là hạnh phúc của bảo bối, là nụ cười của cậu năm ấy..

Năm tháng nghiệt ngã đã lấy mất nụ cười đó, mỗi lần thấy cậu cố gắng gượng cười, trong tim anh đều giống như có một mũi dao nhọn nhọn, cắt lên da thịt những vết thương sâu hoắm. Anh không thể hiểu nổi, vì không muốn người khác lo lắng, hay vì sợ rằng sẽ không ai thấu hiểu, bảo bối ngốc nghếch hết lần này đến lần khác nói dối anh, nói rằng bản thân mình rất ổn. Anh không thể chịu đựng được, những lời nói dối đó của cậu... Nghĩ đến đó, vòng tay răn rỏi lại tự động xiết chặt hơn...

"Ngốc nghếch... Sao lúc nào em cũng phải giả bộ mạnh mẽ như vậy? Yếu đuối một chút thì có sao, là sợ tôi phiền lòng ư, hay là em nghĩ rằng tôi không thể hiểu được những gì em đang phải chịu đựng?"

Nam nhân thần thờ nhìn người trong lòng, dồn hết can đảm ngẩng cao đầu, kìm lại những hạt nước chực chờ rơi trên khoé mi...

-Nếu em mệt mỏi..Hãy cứ dựa vào tôi như thế này nhé... Nếu em buồn bực vì điều gì đó... Hãy nói cho tôi nghe được không...Dẫu thế gian này có tàn nhẫn đến đâu, đừng quên rằng tôi sẽ không bao giờ rời bỏ em.. Em lúc nào cũng có tôi bên cạnh mình... Tôi sẽ luôn ôm em như thế này.. Bảo vệ cho em.. Chăm sóc cho em... Buông xuống vỏ bọc mạnh mẽ đó một phút thôi nhé... Bảo bối của tôi...

-Chồng ngốc... em yêu anh...-Tiểu bảo bối trong ngực nói mớ một câu, lúc này giống như một viên kẹo ngọt tan ra nơi đầu lưỡi, hương vị lan dần theo những gai vị giác, chầm chầm thấm vào tim anh...Ân Phàm nâng mái đầu nhỏ lên áp môi mình lên vầng trán của Nhật Hạ, lặng lẽ giữ tư thế đó thật lâu...

-Anh cũng yêu em... Chúng ta về nhà.. Anh ôm em đi ngủ...

Chiếc xe lăn bánh trên mặt đường nhựa, tựa như một con báo đen luôn lách qua những con phố chằng chịt, dừng lại trước một căn hộ nhỏ..

"Két"

Nam nhân sau khi đỗ xe vào trong sân liền tỉ mỉ bế ái nhân ra khỏi xe, cẩn thận mang cậu vào trong nhà. Anh khẩn trương giúp bảo bối tắm rửa và tẩy trang, cuộn cậu trong bọc chăn ấm thật cẩn thận mới đặt lên giường ngủ. Khi đã kiểm tra lại một lượt lịch trình, anh mệt mỏi bước vào nhà tắm thanh tẩy một chút, không bận tâm trang phục cứ thế chui vào trong chăn, ôm lấy tiểu bảo bối vào ngực mình. Da thịt trần trụi cọ xát lấy nhau mang đến cảm giác thật ấm áp, anh an nhàn tận hưởng cảm giác bảo

bồi dựa sát vào ngực mình, nơi trái tim giống lên từng hồi gấp gáp. Sau khi đặt nụ hôn cuối lên chóp mũi nhỏ xíu của cậu, anh thành thật đi vào giấc ngủ, vòng tay không có một phút nào rời lỏng....

Có anh ở đây rồi...

An tâm em nhé...

Yên giấc đi nào....

KẾ LÃO BÀ

Tổ Lạp

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Bonus (6): Chỉ Là Một Mình Em Thôi

Note: Giữ đúng lời hứa với mọi người, lâu lâu quăng lên tí thính 😊 Tuần tới Lạp bay sang Nhật ngắm hoa anh đào, lúc về không chừng lại có không ít ý tưởng cho truyện nha 😊 Bình luận bên dưới một vài gợi ý thể loại cho Lạp nhé:)))

Lạp muốn nhắc mọi người lại tí xíu là Kế Lão Bà chỉ có một bản thảo gốc duy nhất trên tài khoản wattpad @SuraChan, không có chuyển ver. Mọi người lên đây đọc mới đầy đủ và được cập nhật thường xuyên nè, chứ mấy trang sstruyen, truyệnfull gì đó toàn lậu không đó 😊 Còn nếu mọi người muốn đọc thêm vài PN đặc biệt + Lí lịch của nhân vật + Kết thúc của KLB +hình minh hoạ cho Trạch Vũ và Ninh Dương +chữ kí của Lạp thì hãy đặt mua ebook nhé:))

Bonus

Hôm nay là Ngày Kỉ Niệm Mười Năm Lần Đầu Gặp Nhau của vợ chồng nhà họ Trạch, hai người sau một buổi tối "hâm nóng tình cảm" ở bên ngoài liền về nhà nghỉ ngơi, trong lòng đều mong chờ màn kỉ niệm đặc sắc nhất trong đêm. Trạch Vũ đã gửi ba tiểu quý sang cho Trạch Nghi từ sáng, cặp phu thê có lẽ "to tiếng" một tí cũng không có việc gì.

Ninh Dương khoan khoái từ trong nhà tắm bước ra, trên người là bộ áo ngủ hình cừu thực dễ thương. Không cần nói chắc độc giả cũng có thể đoán ra nguồn gốc của nó là từ đâu, ngoài ông chú đẹp trai có sở thích biến thái kia ra, còn có ai sẵn sàng xếp hàng suốt bốn giờ đồng hồ mua tặng bà xã cơ chứ. Ninh Dương vừa uống nước vừa nhìn chính mình trong gương,

thật vui vẻ xoay đi xoay lại ngắm nghía. Cậu đã gần ba mươi tuổi đầu, mặc loại quần áo như vậy không hợp chút nào, nhưng dù gì đó cũng là công sức của Trạch Vũ, cậu không những không bài xích mà còn yêu thích hơn gấp bội, đem bộ đồ cất kỹ trong tủ, chỉ những dịp đặc biệt mới dám mặc lên.

Ninh Dương đối diện với bản thân mình trong gương, nhớ lại đêm đầu tiên hai người ở bên nhau, xấu hổ lấy tay bưng đôi gò má nóng rực. Đã qua từng ấy thời gian, kí ức trong Ninh Dương vẫn vẹn nguyên như lúc ban đầu, cảm giác đau đớn cùng lạ lẫm chưa bao giờ nhạt phai trong tâm trí. Nam nhân ấy mang đến hạnh phúc ngọt ngào, thanh thuần nhưng sâu sắc, so với bất cứ tình cảm thanh xuân vườn trường nào, rung động trong tim cũng không quá sai biệt. Trạch Vũ đích thực là mối tình đầu của cậu, vừa là tri kỉ, cũng lại là một người chồng mẫu mực. Có được y, cậu cảm thấy đời này kiếp này của mình không còn gì phải nuối tiếc nữa.

Sau khi chỉnh đốn trang phục của mình, Ninh Dương tiến vào phòng ngủ, tim nảy lên từng nhịp, nhìn thế nào cũng có chút khẩn trương. Trái với tưởng tượng của cậu, nam nhân ấy ngồi trên giường an tĩnh xem ti vi, gương mặt nhìn nghiêng không giấu được dấu vết của tuổi tác, anh tuần chững chạc mang lại cảm giác đáng tin cậy. Bất quá bản tính của y cũng không có quá nhiều thay đổi, vừa nhìn thấy vợ đã đặt điều khiển sang một bên, mỉm cười dang tay chờ đợi cậu.

-Bà xã, mau lại đây!

Ninh Dương không nói gì, cười đáp lại y, nhanh chóng trèo lên giường vùi mình vào trong vòng tay ấm áp ấy, lại không quên ôm eo thật tình tứ.

-Hôm nay ông an tĩnh như vậy, tôi không thấy quen chút nào.

-Lớn tuổi rồi, không thể lúc nào cũng như trẻ con được. - Trạch Vũ điều chỉnh tư thế để vợ tựa lên vai mình, tì lên đỉnh đầu cậu cọ cọ đến phát nhột.

Ninh Dương nghiêm túc ngẩng đầu lên nhìn Trạch Vũ, ở bên môi y thối thối đầy ý tứ khiêu khích:

-Người nói ra câu này không phải là chồng tôi.

Người bên này nghe câu nói đó xong, bản mặt dù cố tỏ ra nghiêm túc vẫn không giấu được ý cười, vươn tay lấy điện thoại bên tủ đầu giường giơ ra trước mặt mở khoá, mở mục tin nhắn đưa cho vợ xem. Vợ yêu của y không hiểu đầu cua tai nheo gì, đón lấy điện thoại trong tay y, cùng y đọc vài dòng tin nhắn. Đọc xong, hai người nhìn nhau, không ai hện ai đồng loạt phá lên cười:

-Trạch Vũ à, ông thật không có tiền đồ, lại để con trai nhắc nhở mình phải trưởng thành lên hahaha..

-Trò này rõ ràng là do tiểu màn thầu bày ra, về đến nhà tôi sẽ xử lí nó..

Ninh Dương cười muốn đau cả rốn, không ngồi nổi nữa mà nằm hẳn ra giường, ôm bụng lăn qua lăn lại. Trạch Vũ vươn tay ôm vợ yêu, rốt cuộc bị cậu kéo cùng mình lăn, cuộn lại trong chăn như hai con sâu chen chúc trong một cái kén, về sau vất vả lắm mới gỡ ra được.

Trạch Vũ đầu bù tóc rối chống tay dưới đầu thờ hồng hộc, nhìn vợ yêu bên cạnh cũng chẳng khá khẩm hơn là mấy, không nhịn được cười đến híp cả mắt. Hai người đều cảm thấy bản thân mình thật ngốc, là những người trưởng thành mà lại trêu đùa nhau đến mức mắc trong chăn không gỡ ra được, nếu chuyện này bị các con biết thì không biết sẽ bị chúng trêu chọc đến cỡ nào.

Ninh Dương xoay người ôm lấy eo Trạch Vũ, chôn mặt vào lồng ngực ấm áp của y. Người kia cũng rất phối hợp ôm lại, còn cúi xuống cọ cọ cằm lên gò má mịn màng của cậu.

-Ông lại quên không cạo râu! -Cảm giác được da mặt mình ram ráp, Ninh Dương ở trong ngực Trạch Vũ lên tiếng nhắc nhở y.

Nam nhân nửa đùa nửa thật tiếp tục cọ cọ, tay đặt trên hông vợ không biết xấu hổ bắt đầu xoa nắn:

-Người trưởng thành đều có râu cả mà.

Hiểu được ý tứ trong lời nói của Trạch Vũ, Ninh Dương thật sự đau bụng đến không cười nổi nữa, rướn người cắn lên ngực y một cái, gương cặp mắt to tròn lên nhìn người đàn ông ấy, trong ánh mắt có thật nhiều yêu thương:

-Không cần để bụng bọn trẻ, tôi thích ông như thế này hơn.

-Em cũng nghĩ là tôi trẻ con sao?

-Chỉ cần tôi thích là được, ông quản nhiều chuyện như vậy làm gì?

Nghe được lời này của vợ, Trạch Vũ sung sướng suýt nữa đã nhảy cẫng lên, hạnh phúc hôn lên môi cậu, cảm thấy chưa đủ còn di môi xuống mân mê cằm cổ trắng ngần, lưu lại không ít những vết hồng hồng trên đó. Ninh Dương biết người này có bị sét đánh bảy lần cũng không thay đổi được bản tính, cố ngăn tiếng thở dốc thoát ra từ trong ngực mình, nhắc tay đẩy người đang đè trên người mình ra. Lúc này, cậu muốn ngấm y một chút, nhẹ nhàng chạm tay lên gương mặt điển trai của y, vuốt ve những nếp nhăn đã bắt đầu xuất hiện trên trán.

-Mỗi ngày ông đều sống thật vui vẻ, tâm hồn mãi mãi thanh xuân, sau một trăm tuổi cũng không già.

Mỗi năm tuổi tác của Trạch Vũ đều không ngừng tăng lên, nhưng y ở trong lòng Ninh Dương vẫn không quá khác biệt so với lần đầu họ gặp nhau, tuấn tú đầy anh khí, còn có chút ngỗ nghịch như một đứa trẻ. Ninh

Dương tưởng tượng ra thật nhiều năm sau chính mình cũng trở thành một ông lão, ôm Trạch Vũ trong mắt vẫn là hình ảnh y đẹp đẽ nhất, nội tâm thoải mái như có một bàn tay ấm vuốt ve. Cậu quan sát người bên trên vui đến cong hết cả vành mắt, mỉm cười chờ câu trả lời của y. Không phụ lòng mong mỏi của cậu, nam nhân ấy lại buông ra một câu khiến người ta phải phì cười.

-Không già, không già, tôi có bà xã đáng yêu lại hết mực thương tôi thế này, tôi sẽ vĩnh viễn là một chàng trai mười tám tuổi, là nam thần số một trong lòng em.

Trạch Vũ giống như sủng vật làm nũng bên vợ yêu, vùi mặt vào hõm vai cậu lắc lắc, chọc cậu cười ra tiếng một lần nữa..

-Đừng tự luyến, mười tám tuổi gì chứ? Bốn mươi tám tuổi còn hợp lí a...

Trông bản mặt uỷ khuất của "ông xã trẻ trung" nhà mình, Ninh Dương cười cười hôn khẽ lên bờ môi mềm của y, sủng ái mút mút vào một chút. Sắc lang đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội xông vào tác chiến ngay, kéo chăn lên phủ trên người của cả hai, bắt đầu tự lột quần áo của mình.

-Bốn mươi tám hay mười tám thì phải xem công phu trên giường nha, bà xã tự mình kiểm chứng nhé..

-Sắc lang này.. ai cần ông chứng minh hả.. A.. Đừng đắm vào chỗ đó..a...

Thời điểm Trạch Vũ chứng minh xong, cũng đã quá nửa đêm. Y ôm vợ trong chăn ấm, bàn tay đặt trên bụng cậu được một bàn tay nhỏ bé đan lấy tự giác siết chặt lại, truyền đi những thông điệp yêu thương không lời. Ánh sáng trong phòng đã lui đi, trong mắt chỉ còn là một mảng tối đen, nhưng hơi ấm từ hai cơ thể dựa sát vào nhau khiến y thực an tâm. Trạch Vũ

sau vận động cũng có chút mệt, ôm vợ định đi vào giấc ngủ, không ngờ đến cậu vẫn tỉnh, còn cất tiếng lên hỏi y:

-Ngày này năm đó, khi chúng ta ở trong căn phòng này gặp nhau lần đầu tiên, lúc đó ông đã nghĩ điều gì?

Thực ra Trạch Vũ và Ninh Dương đã gặp nhau từ trước, nhưng chỉ có mình Trạch Vũ biết. Y không quá bận tâm điểm nhỏ nhặt ấy, coi như đó là bí mật của riêng mình, mặc định lần đầu tiên hai người gặp nhau là ở tại nơi này, khi Ninh Dương trốn trong tủ quần áo tránh y. Trạch Vũ hôn hôn lên cái gáy trơn láng của vợ, cất giọng trả lời:

-Tôi nghĩ rằng, bảo bối thực đáng yêu, âm mưu trốn trong tủ quần áo nhưng điện thoại còn chưa thềm tắt, đèn giường vẫn còn mở, có kẻ ngốc mới không biết là em đang trốn.

-Nếu như ngày đó tôi tắt đèn, cầm điện thoại chui vào tủ, có khả năng ông sẽ không tìm thấy tôi?

-Từ lúc em nhìn trộm tôi qua khe cửa, tôi đã biết em ở trong phòng rồi. Mị lực của tôi lớn như vậy, bảo bối làm sao không chết mê chết mệt được cơ chứ!

Bên tai Trạch Vũ bỗng truyền đến tiếng cười khúc khích, khiến tâm trạng y được nâng lên không ít.

-Lúc đó, tôi chỉ nghĩ rằng, ông thật xấu, rất xấu, không những thế còn biến thái nữa.

-Không phải chứ? Gu thẩm mỹ của em không thể tệ như vậy được. - Trạch Vũ định gật đầu, rồi cuộc lại lắc lắc, dù gì hiện tại trong căn phòng tối đen Ninh Dương cũng không có khả năng nhận ra.

-Nếu gu thẩm mỹ của tôi không có vấn đề, làm sao có thể thích ông?

-Em lại nói xấu chồng em~ Chồng em đâu có kém chồng người ta ở điểm nào a..

Ninh Dương đột ngột xoay người, gối đầu lên tay Trạch Vũ, nghịch ngợm giật giật mấy sợi lông dưới cánh tay của y.

-Về khoản biến thái thì đúng là hơn thật! Tôi khi ấy có nằm mơ cũng không ngờ được, nụ hôn đầu, lần đầu, mối tình đầu của mình đều thuộc về ông chứ.. Sắc lang.. Tôi khi ấy còn chưa đủ 18 tuổi nữa...

Trạch Vũ bắt lấy bàn tay của vợ yêu, đặt nó lên lồng ngực trần trụi của mình, cúi xuống thì thầm bên tai cậu:

-Mối tình đầu của tôi.. là em mà...

May mắn cho Ninh Dương là Trạch Vũ không thể nhìn thấy được gò má đỏ ửng dục hoặc của cậu, nếu không y sẽ không ngại ngần gì mà đè cậu ra làm lần nữa. Ninh Dương không nghĩ đến việc này, có trong mơ cũng không dám tưởng tượng đến, hiện tại chỉ có thể xấu hổ vùi mặt vào ngực y, ghé tai lên nghe tiếng đập gấp gáp của con tim. Cậu không muốn hỏi thêm điều gì nữa, cũng không cần phải biết thêm điều gì, chỉ chừng đó thôi đã đủ làm cậu hạnh phúc chết đi được. Không chừng nói chuyện thêm một lúc nữa, Ninh Dương biết thêm được vài chuyện động trời khác, rồi sẽ vui đến mức biến thành tên lửa bay ra ngoài mất. Cậu ôm ông xã thân yêu của mình thật chặt, trong bóng tối lần sờ cánh tay bên kia, đan bàn tay của mình vào bàn tay y.

Trạch Vũ cảm giác được cánh tay của vợ sờ loạn bên người mình, đưa tay lên bắt lấy tay cậu, trọn vẹn đáp ứng nguyện vọng của cậu.

Ninh Dương hạnh phúc mỉm cười, chợt nhớ lại một giấc mơ trước đây của mình..Trong mơ, một tiểu hồ ly nằm trong ngực của sắc lang trong chiếc ổ ấm áp, xung quanh là ba hồ ly nhỏ mũm mĩm xinh đẹp...So với bản

thân mình, Ninh Dương chợt thấy có không ít điểm tương đồng, bất giác bật lên ý cười trong ổ bụng.

-Trạch Vũ.. Sắc lang.. Ba tiểu màn thầu..

Cậu không ngừng lặp lại những cụm từ xưng hô ấy, kể cả "ba tiểu màn thầu", cái tên mà từ lâu lắm rồi, cậu không hề gọi lại...Nam nhân bên cạnh vô cùng hài lòng, vừa hôn vừa bắt chước giọng của cậu nói lại những lời đó, trong thanh âm hoà lẫn không ít nghẹn ngào.

Ninh Dương đắm chìm trong hương vị ngọt ngào trên đầu lưỡi, bất tri bất giác nhớ nhung những ngày tháng đã qua..Cậu đã đi qua thanh xuân thật bình yên, thật hạnh phúc...giờ đây cảm nhận được dấu vết của tháng năm trên người mình, có những điều bất chợt nhận ra lúc này, có những đạo lí dần dần giác ngộ...Ninh Dương thư thả dựa vào người cậu yêu nhất, muốn nghĩ đến tương lai của hai người, nhưng rồi lại chủ động gạt bỏ đi ý nghĩ ấy.

Bên người này, tương lai như thế nào.. không còn quan trọng nữa...

Ninh Dương nhắm mắt lại, ở trong vòng tay có nhịp tim đập mạnh mẽ ấy, cong môi nở một nụ cười mãn nguyện....

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Lời Tựa](#)

[Chương 2: Đại Sắc Lang](#)

[Chương 3: Không Bằng Một Con Gián](#)

[Chương 4: Mặt Dày](#)

[Chương 5: Con Rể Vàng](#)

[Chương 6: Ghen](#)

[Chương 7: Tái Động Phòng](#)

[Chương 8: Phát Giác](#)

[Chương 9: Chân Ái \(1/2\)](#)

[Chương 9+2: Chân Ái \(2/2\)](#)

[Chương 9+3: Vĩnh 9 \(1/2\)](#)

[Chương 9+4: Vĩnh 9 \(2/2\)](#)

[Chương 10: Những Sự Thật Thú Vị Về Kế Lão Bà](#)

[Chương 11: \[Spoiler\] Exclusive Chapter](#)

[Chương 12: Happy Ending](#)

[Chương 13: Pn1: Sắc Lang Và Tiểu Hồ Ly...](#)

[Chương 14: Pn2: Hào Ba Ba, Hào Lão Công](#)

[Chương 15: Bonus](#)

[Chương 16: Pn3: Bản Chất Của Tình Yêu \(1/2\)](#)

[Chương 17: Pn3: Bản Chất Của Tình Yêu \(2/2\)](#)

[Chương 18: Bonus \(2\)](#)

[Chương 19: Bonus \(3\)](#)

[Chương 20: Ông Xã Mưa =\)\)\)](#)

[Chương 21: Pn4: Lần Thứ Hai Lên Xe Hoa Của Tổng Tài \(1/2\)](#)

[Chương 22: Pn4: Lần Thứ Hai Lên Xe Hoa Của Tổng Tài \(2/3\)](#)

[Chương 23: \[Hoàn Toàn Văn\] Pn4: Lần Thứ Hai Lên Xe Hoa Của Tổng Tài \(3/3\)](#)

[Chương 24: Bonus \(5\): Luôn Bên Em](#)

Chương 25: Bonus (6): Chỉ Là Một Mình Em Thôi